

Giới thiệu Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn

Bảy năm trước, Ôn Noãn sau khi tốt nghiệp đại học chuẩn bị cùng bạn học đã yêu nhau là Đồng Diệu kết hôn, nhưng mà ngày kết hôn đó, hôn lễ ngôn tình đó biến thành tang lễ. Cô cố chấp phong bế bản thân mình, lập lời thề son sắt... đòi người bình thân, cô mặc kệ tất cả.

Mặc dù như vậy khả năng cả quãng đời còn lại là phải sống cô độc cũng không muốn mình chấp nhận người nào khác. Nhưng mà sự thật là, suốt năm năm sau khi Đồng Diệu ra đi, cô cuối cùng phản bội chính mình lời thề, gả cho người có gia thế, người có tướng mạo mẫu mực phi thường - Đường Từ Khoáng.

Truyện vào lúc đó Đường Từ Khoáng vừa mới thất tình, cô nghĩ đến, hai người đều có nỗi thống khổ, giữa họ lại không có tình yêu, chỉ cần bản thân mỗi người làm tròn bổn phận trong cuộc sống, là được bách thủ giai lão. Nhưng mà hai năm sau, Đường Từ Khoáng đệ đơn ly hôn..... Về sau khi ly hôn, cô sẽ gặp người nào, lại sẽ yêu thương người nào? Nhưng đúng là Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn, hãy đón chờ xem.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ly Hôn

"Nếu trên thế giới này người đó từng xuất hiện qua, những người khác đều chỉ là chấp nhận cho xong. Mà tôi, không muốn chấp nhận như vậy"

Ôn Noãn vẫn nhớ rõ mấy năm trước khi xem "Hà Di Thâm Tiêu Mặc" của Rùa Mạn, từng có lời thề son sắt chủ yếu lấy Di Thâm là tấm gương, mặc dù như vậy khả năng cả quãng đời còn lại là phải sống cô độc cũng không gượng ép mình chấp nhận người nào khác.

Nhưng mà sự thật là, năm năm sau Đồng Diệu rời đi, cô cuối cùng phản bội lời thề của mình, gả cho người có gia thế, người có tướng mạo mẫu mực phi thường - Đường Từ Khoáng. Cho nên hiện tại, vì ruộng bỏ lời thề nên báo ứng đến đây, ngày cả tháng tư hôm nay, Đường Từ Khoáng cùng nàng ký đơn ly hôn, kết thúc cuộc hôn nhân hai năm..

Sắc trời ở Phong thành nhuộm một mảng màu xanh xám âm đạm, ừ ừ như muốn khóc, gió lạnh mưa phùn, sương khói mênh mông. Ôn Noãn kéo rương hành lý đơn giản, không mục đích đi lang thang trên đường đã đầy nước, mặc cho gió mưa lạnh lẽo xẹt qua hai gò má, mặt trở nên tái nhợt vì xanh xao.

Buổi sáng từ trong ngôi nhà đã sống hai năm qua mà ra đi, cô cứ như vậy không biết mệt mỏi mà đi cả ngày, mái tóc dài cùng quần áo ướt đầm, cảnh vật chung quanh không ngừng biến đổi, cô cũng không biết đi đến nơi nào.

Cha mẹ là chuyên viên thăm dò địa chất, quanh năm ở các tỉnh thành lặn lội bốn ba. Chuyện ly hôn, tạm thời không thể để cho họ biết được, miễn làm hai vợ chồng già thương tâm lo lắng. Mà duy nhất bạn tốt Cố Khang Khang lại vừa vặn đi ra ngoài công tác, khi ra đi đã điện thoại, nhưng không người nghe máy, có thể là quá bận rộn, đến nay vẫn chưa thấy có hồi âm.

Bỗng nhiên cô phát hiện, Phong thành - nơi thành phố lớn hiện đại hoá như thế, vậy mà không có một chỗ nào là an toàn cho cô tránh mưa gió, không có một vòng tay nào là thiên đường ấm áp dành cho cô. Từ khi Đồng Diệu ra đi, mối quan hệ của cô với từng người trước đây đã có sự rạn nứt và ngăn cách, cô còn lại một mình, tất cả chỉ là một mình.

Cuối cùng đi quá mệt mỏi, cô ngồi xồm xuống ngay tại chỗ, hai tay ôm lấy gối, khuôn mặt chôn sâu vào giữa hai đầu gối, trong lúc đó nước mắt hoà cùng nước mưa, rốt cục là chảy rơi xuống.

Cô cũng tình nguyện lần nữa bắt đầu, nhưng vẫn không chiếm được hạnh phúc, dù chỉ là một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng, cũng không có được trọn vẹn cả đời.

"Tiểu thư, cô không sao chứ, có cần giúp một tay không?" Giọng nói trầm thấp xuyên thấu vào mưa gió rồi mơ hồ truyền vào tai, có lẽ là vì gió lớn vì mưa lạnh, thanh âm kia lại có chút hơi run rẩy, giống như dây đàn xê lô ngân rung.

Ôn Noãn chần chờ ngẩng đầu.

Lấy sắc xanh xám làm bối cảnh cho thế giới mưa bụi gió mù lúc này, một người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đen kết hợp áo sơ mi trắng trang nhã đang cầm ô đứng ở trước mặt cô. Đôi mắt cô thấm đẫm nước mắt, gió rét mưa lạnh làm cho các giác quan gần như tê liệt, cô không nhìn rõ được mặt người đó, chỉ mơ hồ cảm giác ở sâu trong đôi mắt đen như màu mực kia có sự quan tâm lo lắng sâu sắc.

Sự quan tâm xa lạ ấy lại giống như ngọn lửa nhỏ bùng cháy, nháy mắt làm cho trái tim lạnh băng của cô ấm áp lên. Ban đầu lựa chọn kết hôn, mong muốn bất quá là cần có được sự ấm áp của một vòng tay, nhưng giờ đây, Đường Từ Khoáng đã không thể mang đến cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Duyên Bắt Đầu

"Nước mắt so với nước mưa nhiệt độ ẩm hơn một chút"

Lần đầu tiên gặp Đường Từ Khoáng, cũng là ngày mưa như thế, vào hai năm trước cuối mùa xuân. Khang Khang bị cử đi nước ngoài công tác, cô đã đi đến sân bay tiễn đưa. Ở lối vào cửa đăng ký Ôn Noãn cùng Khang Khang đang nói hẹn gặp lại, xoa người, thấy một đôi tình lữ ở trước mặt mọi người lôi kéo cãi vã.

"Tâm Duyệt, tại sao phải đi? Đã nói chờ em tốt nghiệp chúng ta liền kết hôn mà !" chàng trai mái tóc hỗn độn, quần áo không chỉnh tề, bàn tay to gât gao đè lại lưng hành lý, bị thống nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hốc mắt đã phiem hồng.

"Đường Từ Khoáng, tôi không yêu anh, tôi không thể cùng một người không yêu mà kết hôn! Đây chính là lý do! Nếu như anh không thể tiếp nhận, tôi đem lý do nói đơn giản rõ ràng một chút, là anh không có tiền, không thể cho tôi được cuộc sống giàu có xa hoa, tôi không cam lòng tuổi còn trẻ mà phải giống như bà cô già!"

Cô gái vẻ mặt quyết tuyệt, dùng sức kéo lại hành lý, thấy đối phương không buông tay, cô ta nâng chân mang giày cao gót lên hướng đến đầu gối hấn đá vào, thành công khiến cho hấn đau mà vội buông tay, ngáng đầu bước đi dứt khoát đến chỗ người đàn ông tóc vàng mắt xanh đang chờ ở lối vào sân bay, vô cùng thân mật vòng lấy cánh tay người đó.

Chàng trai tên gọi Đường Từ Khoáng bị đá quỵ một chân trên đất tuyệt vọng nhìn cô gái rời đi, ánh mắt trống rỗng giống như bị rút hết khí lực toàn thân.

Xung quanh có người nghị luận âm ỹ, chỉ chỉ trỏ trỏ, trong mắt người đời đây chẳng qua là buồn vui ly hợp trong vở kịch, diễn trò xong rồi, liền tan cuộc. Đường Từ Khoáng đau đớn khó quên, nhưng cũng đổi lại trong mắt người bên cạnh không có một tia ấm áp thương xót.

Mà Ôn Noãn, rất hiểu.

Chờ em sau khi tốt nghiệp chúng ta liền kết hôn.

Đồng Diệu cũng từng như vậy mà hứa hẹn với cô, hấn nói: "Noãn Noãn, chờ em tốt nghiệp anh sẽ cưới em vào cửa." Quả thực ở thời điểm cô tốt nghiệp, hấn bắt đầu thực hiện mọi việc, cô cũng chỉ tốt lắm là chuẩn bị làm tân nương đẹp nhất của hấn, nhưng vận mệnh lại tàn khốc như vậy, cuối cùng biến cho nguyện vọng thành hư ảo.

Nỗi đau mất đi Đồng Diệu làm cho cô hiểu rõ, không phải những người yêu nhau cuối cùng sẽ trở thành người thân, cũng không phải tất cả các câu chuyện đều có thể được yên tĩnh tốt đẹp để về nên câu chuyện cổ tích có kết thúc hoàn hảo.

Đường Từ Khoáng cũng như thế...

Cũng là những người đang sống trong cảnh khổ đau này, làm cho cô không tự chủ được đi theo phía sau hấn. Hấn đứng trong màn mưa bên ngoài sân bay, ngáng đầu nhìn lên phi cơ ở trong một mảnh màu xanh xám bay lên độ cao 30.000 feet, thời gian qua thật lâu nhưng vẫn như cũ chân hấn không hề di chuyển nửa bước.

Trước một ngày vẫn là tình nhân, sau một ngày hai người liền cách ba vạn thước Anh khoảng cách. Ôn Noãn đứng ở bên cạnh hấn, đợi sau khi trên mặt hấn thấm đẫm nước mưa, mới cố sức vurun ô che trên đỉnh đầu hấn.

"Khóc đi, sẽ không ai thấy đâu. Nước mắt so với nước mưa nhiệt độ cũng ẩm hơn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tình Trước

"Cầu xin anh ! Muốn tôi đi!"

Ngày đó, bọn họ hàn huyên suốt cả buổi chiều, đề tài tán gẫu không liên quan đến vấn đề tương thân, toàn bộ chủ đề đều xoay quanh chuyện trước kia

của hắn cùng với bạn gái cũ Quan Tâm Duyệt, xác thực mà nói, nàng một lúc sau đã trở thành người nghe.

“Sáu năm trước, tôi cùng một đám con nhà giàu ăn chơi trác táng đi giải trí ở Mĩ Ảnh Thương thành phố K, Tâm Duyệt là cô nàng trẻ tuổi lúc ấy bị điều đến hát phục vụ, cô ấy ngượng ngùng ngồi ở bên cạnh tôi, ánh mắt trong sáng ngây thơ như nước suối trong lành mùa xuân, cô hát "Đừng để nước mắt cùng em trôi qua đêm" tiếng ca rất êm tai, uyển chuyển thể lương, cô ấy đã hát trong nước mắt.”

Buổi chiều hôm ấy, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất của quán cà phê rơi xuống đất lẳng lặng rơi vào người hắn ôn nhuận ưu thương khóe mắt mi sao, hắn như vậy đơn giản mở lời dạo đầu nói về Quan Tâm Duyệt.

Cô ta thanh thuần ngây thơ, điềm đạm đáng yêu, Đường Từ Khoáng nổi lên lòng thương tiếc, lúc gần đi cấp cho cô một ngàn tệ, cô lại theo sát phía sau hắn đi ra ngoài.

“Cầu xin anh, muốn tôi đi!” Cô ta nắm ống tay áo Đường Từ Khoáng, cúi đầu sụt sùi khóc.

Khi đó, Đường Từ Khoáng hai mươi hai tuổi không phải không có gặp dịp thì chơi bời, chính là đối với cô gái nhỏ này thân mình gầy yếu nếu như có một trận gió là có thể thổi bay đi, trừ bỏ thương tiếc, trong lòng cũng khó nhận biết đó là cái tư vị gì.

Về giao dịch, theo như nhu cầu vào lúc này, người khác đều có thể, nhưng cô không thể.

Năm đó, Quan Tâm Duyệt mười sáu tuổi, cha bỏ rơi cô và người mẹ bệnh ung thư từ cung mà biến mất không biết tung tích, mới lên lớp mười cô bị buộc bỏ học đến Mĩ Ảnh Thương làm phục vụ ca hát, đêm đó, cô quyết định tìm kiếm cơ hội bằng thân thể trẻ trung của mình để đổi lấy chi phí phẫu thuật cho mẹ.

Biết được nguyên nhân khiến cô tự mình đi vào con đường này, Đường Từ Khoáng trong lòng lại thêm phần đau lòng, mà xui quẻ khiến , hắn không do dự hay ràng buộc gì cô mà giúp cho cô chi phí để mẹ cô giải phẫu, giúp đỡ cô trở về trường tiếp tục học tập.

Tình yêu.....cứ như vậy một kẻ bị gọi là con nhà giàu ăn chơi, trong lòng hắn lặng yên không một tiếng động mà nảy sinh, bay cao tận trời.

Mười tám tuổi năm ấy, mẹ của cô qua đời, cô làm tiểu nữ nhân của hắn. Cũng không lâu sau, chuyện hắn bao dưỡng một tiểu cô nương bị cha mẹ biết, cha hắn là Đường Kí ép buộc hắn rời bỏ Quan Tâm Duyệt. Hắn không còn khả năng quay đầu lại , dứt khoát cùng gia đình đoạn tuyệt quan hệ, bằng vào năng lực của mình kiếm tiền giúp cô tiếp tục học lên đại học. Từ một tên con nhà giàu ăn chơi biến thành người năng động chịu khó làm việc cực lực.

Hắn hứa hẹn cùng cô, đợi cô tốt nghiệp đại học liền cưới cô, lòng ngực của hắn sẽ mang cho cô sự ấm áp , hai tay của hắn sẽ mang cho cô hạnh phúc. Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới , vào đêm trước ngày cô ta tốt nghiệp, khi hắn đang ước mơ có thể cưới cô vào cửa là lúc cô quen một gã tóc vàng mắt xanh giàu có , dứt khoát vứt bỏ hắn đi đến Hoa Kỳ.

Hắn vô luận như thế nào đều không muốn tin, lý do của cô là không yêu, không yêu chỉ là phụ, quan trọng là do hắn không có tiền .

Mấy năm nay, thoát ly khỏi tổ ấm của cha mẹ , hắn dựa vào năng lực chính mình đi từng bước một ngồi lên vị trí tổng giám đốc khách sạn Marriott international tập đoàn W.D lớn nhất ở Phong thành, cung cấp cho cô cuộc sống mặc dù không thể nói xa hoa, cũng coi như giàu có, ở trước mặt bạn học, cô tuyệt đối sẽ không bởi vì thiếu tiền hay quần áo khó coi mà không thể ngẩng cao đầu.

Bình thường ở những việc nhỏ vụn vặt trong cuộc sống, hắn cũng không phải không có phát hiện, từ nhỏ cô nghèo khó, đối với tiền tài, xã hội xa hoa thượng lưu là có khát vọng. Cô khi nhìn vào các tủ trưng bày trang sức vàng bạc hay lễ phục sang trọng hai mắt đều loé sáng. Ở trường học đối với công từ tiểu thư nhà giàu cũng không bỏ lỡ dịp mà gần gũi, hay tìm cơ hội tham gia tiệc chiêu đãi, tiệc rượu cao cấp....

Chính là lúc ấy hắn xem thường, cho rằng phụ nữ đều thích mơ mộng, trước khi kết hôn hay tưởng tượng như chuyện cổ tích sinh ra không đủ các đường mà mơ mộng, nhưng sự thật lại làm cho hắn trở tay không kịp.

Hắn suy nghĩ một lần nữa, cô ta thường trăm phương ngàn kế làm mọi thứ để có thể thuyết phục hắn vui lòng làm hòa với cha mẹ. Hắn rất xúc động cho rằng cô ta có lòng hiếu thuận và cuối cùng là thực tế nói với hắn rằng cô bất quá muốn dựa bóng râm của gia đình hắn. Mà hắn không thể trở về Đường gia, cô không thể trở thành thiếu phụ nhân được cung phụng nuông chiều. Đi theo hắn kết quả cuối cùng không gì ngoài trở thành "bà cô mặt vàng". Mà cô, không cam lòng.

“Rất buồn cười phải không, đợi chờ cô ta sáu năm, vì cô ta mà phần đầu trả giá sáu năm, đổi lấy lại là kết quả như vậy.” Đường Từ Khoáng cuối cùng buông xuống kết luận như thế. Ngờ khi uyển chuyển thể lương, sau đó đem ánh mắt bắt đầu hướng về Ôn Nhã, nghiêm túc và giản dị: “Đường Từ Khoáng, nam, hai mươi tám tuổi, thân cao một mét tám, thể trọng tiêu chuẩn, thân thể khỏe mạnh không có tiền sử bệnh tật, vừa thất tình không lâu, hiện là giám đốc bộ phận Marketing tập đoàn thời trang Hằng Phong,cha mẹ còn đủ, có nhà có xe, có thể là một người chồng có trách nhiệm. Ôn tiểu thư, có nguyện ý cùng tôi kết hôn không?”

Hắn nói xong, khóe miệng chậm rãi đưa ra một độ cong, mang theo vẻ yêu mị thật có lực đầu độc người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

“Anh vội vã dùng việc kết hôn để trị liệu đau đớn trong lòng do thất tình sao ?” Ôn Noãn hỏi gọn gàng dứt khoát.

“Không đến nỗi.” Đường Từ Khoáng lười biếng ngồi, “Thăng thần mà nói, yêu đối với tôi đã trở nên xa vời người lại đau đớn nên không có suy nghĩ nhiều về tình yêu nữa, thời gian tốt đẹp đã tiêu hao lãng phí, hiện tại nghĩ nên cố gắng kiên trì phát triển trong sự nghiệp, mà cha tôi quá khó khăn, tôi nhất định phải thành gia sau đó mới có thể tiếp nhận toàn bộ công ty.”

Ôn Noãn gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Nhưng việc gặp mặt giữa bọn họ chủ yếu chẳng qua là có lệ cho cha mẹ vui lòng, cái tình hình bất ngờ này cũng có chút lúng túng

“Cô không cần vội vã trả lời, trường hợp nếu cô đồng ý liền kết hôn ngay, nếu không thể thì chúng ta làm bạn bè cũng không tệ, tôi không khó ở chung một chỗ.” Đường Từ Khoáng khẽ cười một chút, lại bổ sung một câu, “Đại khái tình huống của cô, tôi trước khi đến cũng đã tìm hiểu. Ít nhất cô sau khi kết hôn, đêm đến bên cạnh cô có thêm người sưởi ấm, đối với cô mà nói, cũng là không tệ.”

Bên mình có thêm người sưởi ấm, một câu cuối cùng bây giờ quá có sức dụ dỗ. Ôn Noãn vốn nghĩ nên như thế nào để cự tuyệt, sau lại nghe những lời này thì không xác định.

Cô đã thật sự cô đơn quá lâu, quá lâu rồi.

“Tôi muốn suy nghĩ thêm.” Cô như vậy trả lời, không còn là chiều lệ như trước.

Ôn Noãn luôn luôn cảm thấy lạnh, khi trời lạnh cho dù cuộn cả người vào chăn nhưng tay chân đều lạnh lẽo. Cha mẹ hàng năm bốn ba bên ngoài, cô một mình ở trong nhà luôn luôn cảm thấy trống rỗng lạnh tanh. Nếu không phải Cố Khang Khang thường xuyên đến thăm, cô cảm thấy toàn thế giới chỉ còn lại có một mình cô.

Đồng Diệu, năm năm hay mười năm, cô vô luận như thế nào vẫn chờ, mà anh sẽ không trở về nữa, thật sự không cần chấp nhận bất cứ kẻ nào, từ nay về sau một mình sống cô đơn cả đời sao? Cô bắt đầu dao động, có lẽ con người là luôn ích kỷ đi, sẽ không chống đỡ được với thực tế ảm áp.

Đường Từ Khoáng bắt tay Ôn Noãn, khi bắt tay cô có thể cảm nhận được sự ảm áp trong lòng bàn tay hắn. Hơn nữa, đã nhiều lần như vậy, hắn là người đầu tiên nói nguyện ý muốn mang lại sự ảm áp cho cô.

Tâm như bắt đầu có chuyển hướng, đối với hắn sau đó cũng có vài lần hẹn hò không hề bài xích như trước nữa. Thỉnh thoảng cùng đi xem phim, ăn một bữa cơm, cũng không phải là thường xuyên, đi với nhau không có bao nhiêu xa lạ khó chịu. Cái thân thể to lớn đáng tự hào so với cô yên lặng lạnh nhạt thì hắn luôn phong độ khiêm nhường.

Cuối cùng thuyết phục bản thân mình là bởi vì một ngày mưa, bị lúc nàng lộ vẻ tính nghề nghiệp là một nhà công ty quảng cáo lớn bình thường nhân viên, hôm đó vốn là một ngày tốt đẹp, gần tới khi tan việc mưa bắt đầu rơi rả rích, cô không mang ô, áo quần cũng ăn mặc mỏng manh, ra đến cửa là lúc một trận gió lạnh hoành hành, cả người cô bị đánh bật lạnh run.

Lúc giờ cao điểm, Ôn Noãn trú ở một góc, nhìn thấy người đàn ông trẻ khéo léo mạnh mẽ bắt một chiếc taxi, theo sau là cô gái nhỏ đã được đón lấy lên xe, trong lòng chợt sinh ra vài phần cảm giác cô đơn.

Lẽ loi một thời gian dài thường cho người ta cảm giác này. Bình thường người ta luôn nói độc thân cũng không coi là quá xấu, nhưng đột nhiên cảm thấy có thêm một người để dựa vào những lúc cần thiết như bây giờ lại phát hiện chung quanh không có. Trong lòng có một nỗi buồn mà không từ ngữ nào có thể biểu đạt.

Cô nhìn màn mưa rả rả rích rích, tâm tình thật ảm đạm.

Chính là vào lúc này, Đường Từ Khoáng xuất hiện ở giữa màn mưa, hắn che dù, không nhanh không chậm hướng về phía cô đi tới. Dừng ở bên cạnh cô trước sau cũng không mở miệng, chỉ đem ô giao cho cô rồi cúi xuống áo khoác âu phục khoác lên trên vai cô. Và sau đó cầm lấy ô trở lại, một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy vai của cô.....

Sự ảm áp tại thời điểm đó đã đi thẳng đến trong tim.

Vì thế vài ngày sau, cô chủ động hẹn Đường Từ Khoáng đi ra.

“Tôi đồng ý cùng anh kết hôn.” Cô nghiêm túc nói với hắn.

Cô cẩn thận nghĩ qua, nếu như phải kết hôn, Đường Từ Khoáng không thể nghi ngờ là rất thích hợp, họ đều có một đoạn chuyện cũ khắc cốt ghi tâm, giữa họ không có tình yêu, sẽ không quán quýt si mê cũng không cần lo lắng đề phòng mất đi, cả hai chỉ cần làm tròn bổn phận khi sống cùng nhau, có thể sưởi ấm cho nhau là đủ.

Cô thăng thần bổ sung thêm: “Nhưng là, có một yêu cầu.”

Đường Từ Khoáng không vui không buồn, thanh thản ngồi:“Nói đi, yêu cầu gì chỉ cần không vượt quá khả năng của tôi, đều có thể đáp ứng.”

“.....” Ôn Noãn do dự một giây, mặt bình tĩnh không biến sắc nhìn thẳng vào đôi mắt sâu đang đối diện,“Trước khi kết hôn anh từng có bao nhiêu phụ nữ tôi mặc kệ, nhưng sau khi kết hôn rồi thân thể của anh nhất định phải đối với tôi trung thành, nếu có một ngày anh không thể đủ trung thành , nhất định phải nói cho tôi biết, tôi sẽ hòa bình mà buông tay, hảo tự hảo tán”.

Đường Từ Khoáng trong mắt rõ ràng hiện lên một tia hứng thú dạt dào, mang theo ý cười thân nhiên, chậm rãi trả lời:“ Sau khi kết hôn tôi đa số thời gian sẽ bận rộn với công việc , đối với phương diện này sẽ không có quá mạnh mẽ”. Hắn từ từ ngắm nhìn cô đang ngồi ngay thẳng, cơ thể cô chỗ cần đẩy thì rất đầy, chỗ cần thon nhỏ thì rất nhỏ nói chung là khá đẹp,"Có em, là đủ.”

Cứ như vậy trước trước sau sau gặp nhau bất quá vài lần, liền quyết định hôn sự, cha mẹ tất nhiên là ngoài ý muốn vừa mừng vừa ngạc nhiên, con gái có thể bỏ lại quá khứ một lần nữa lập gia đình, là mong muốn lớn nhất của đôi vợ chồng già.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Duyên Tan Mất

"Anh chuẩn bị đơn ly hôn đi."

Sau khi kết hôn Đường Từ Khoáng quả thực đem phần lớn sức lực dùng cho công việc, nhưng dù vậy, nếu không có ra ngoài đi công tác cùng xã giao, hắn mỗi ngày rất đúng giờ về nhà, cùng cô dùng bữa tối. Sau đó cô ở phòng bếp dọn dẹp, hắn ở phòng khách xem một chút tin tức trong ngoài nước hoặc là sẽ ở thư phòng bận rộn với công việc.

Ba tháng mới cưới, hắn có thể ngủ thiếp ở thư phòng, sau đó từ từ bắt đầu cùng cô ngủ chung, trên người tuyệt sẽ không có mùi nước hoa của người phụ nữ khác.

Sau khi cưới cô đáp ứng yêu cầu của mẹ chồng là không có tiếp tục đi làm, hoàn toàn ở nhà giữ chức phận người phụ nữ của gia đình. Buổi tối nghênh đón hắn trở về, sáng sớm đứng ở cửa cùng hắn nói gặp lại sau.

Ngày ngày trôi qua quá ôn hoà tốt đẹp.

Cô là một phụ nữ biết nấu ăn lại rất ngon, Đường Từ Khoáng thường xuyên khen không dứt miệng, hay nói đùa: “Dạ dày của tôi đã bị em bắt giữ chặt chẽ, bên ngoài này đồ ăn khách sạn cao cấp vậy mà rốt cuộc không làm sao để khiến tôi thèm ăn !”

Cho dù bất đắc dĩ đi xã giao, hắn cũng là muốn trở về ăn một chút .

Đối với cuộc sống như thế, Đường Từ Khoáng từng nói:“ Mỗi đêm khi xe chạy đến cửa tiểu khu, nhìn đến ngôi nhà thuộc về mình nơi có ngọn đèn phát sáng đang chờ mình , một bóng dáng bận rộn, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, có đôi khi mong rằng năm tháng yên lành tốt đẹp như vậy sẽ là cả một đời. Kỳ thật ngắm lại một chút thì hai người, một ngọn đèn, một bàn thức ăn nóng hổi, một cái giường ấm áp, thế giới này cũng chính là chỉ cần như thế. Chúng ta như vậy, thật ra so với người khác cũng không quá kém”

Ôn Noãn cũng cho là bọn họ như vậy đúng là không kém ai. Chẳng qua là số mạng kỳ diệu như thế. Cô không nghĩ tới, ban đầu người tên Tâm Duyệt kia là cô gái tuyệt tình rồi đi, đưa đẩy cô cùng Đường Từ Khoáng đi đến hôn nhân. Khi cô ta trở về, không ngờ thành nguyên nhân để Đường Từ Khoáng muốn cùng cô ly hôn.

Đêm đó cũng giống như những ngày thường, Ôn Noãn nấu rất nhiều thức ăn ngon, chờ đợi Đường Từ Khoáng đúng giờ trở về. Nhưng mà hắn một đêm chưa về, điện thoại di động tắt máy, cũng không có giống như mọi khi gọi điện về báo cho cô biết không cần chờ. Sáng sớm hôm sau khi cô tỉnh lại, Đường Từ Khoáng vẫn mặc nguyên áo khoác ngày hôm qua đứng ở trước cửa sổ phòng ngủ, nuốt vụn phun vụn,

Ngoài trời một mảng sắc xám xanh, mưa rơi rả rích rích.

“Đường Từ Khoáng.” Cô mơ mơ màng màng gọi hắn,“Anh trở về khi nào?”

Đường Từ Khoáng chậm rãi xoay người, ánh sáng mờ tối, vẻ mặt của hắn không rõ ràng lắm, nhưng vẫn nhìn ra rất ngưng trọng:“Đứng lên đi, tôi làm bữa sáng.”

Thời tiết ngày lạnh, Ôn Noãn thường nán lại cuộn mình trong chăn không muốn đứng lên, Đường Từ Khoáng cũng dung túng cô, tự mình chuẩn bị bữa sáng, hắn nấu cháo hạt sen bát bảo thật thơm rất nhu rất nhuận thoạt nhìn ngon miệng, cháo này cần nấu với lửa nhỏ nên phải thật kiên nhẫn.

Buổi sáng hôm ấy, vẫn như thế một nồi cháo hạt sen bát bảo nóng hổi hổi, Ôn Noãn uống vào trong lòng thấy ấm áp dào dạt .

“Ôn Noãn, chúng ta ly hôn đi.” Ngồi ở đối diện Đường Từ Khoáng bỗng nhiên mở miệng, thanh âm nặng nề.

Ôn Noãn ngạc nhiên ngẩng đầu, cơ hồ là phản xạ có điều kiện thốt ra: “Vì cái gì?”

Đường Từ Khoáng mi tâm khẽ nhú, đứng dậy đi đến trước cửa sổ phòng ăn, đưa lưng về phía nàng, thanh âm hần nhẹ truyền đến: “Trước lúc kết hôn em đã từng nói, nếu có một ngày cơ thể của tôi không thể đối với em trung thành, chúng ta hảo tụ hảo tán.”

Ôn Noãn buông thìa trong tay, ngơ ngác ngồi ở trước bàn ăn, lặng im.

“Là Tâm Duyệt đã trở lại.” Đường Từ Khoáng kiên nhẫn giải thích, “Năm đó lý do cô ấy rời đi đều là lấy cớ. Cô ấy mắc bệnh ung thư vú, phải làm giải phẫu cắt bỏ, cô ấy không thể dùng thân thể không trọn vẹn mà theo tôi kết hôn. Cô đi đến nước Mĩ là vì để mổ, sau đó lại biết là chẩn đoán sai. Cô ấy từng trở về, tôi cũng đã cùng em kết hôn. Hiện tại cô ấy lại quay về, chỉ muốn nhìn xem tôi sống có hạnh phúc hay không. Ôn Noãn, tôi còn yêu cô ấy, cô ấy không có trách tôi phản bội cô ấy.”

Một lần chẩn đoán sai làm rối loạn cả một cuộc hôn nhân, Ôn Noãn chậm rãi thở ra một hơi, đứng lên dọn dẹp bàn ăn, “Tôi tối nay sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn.”

Tuy rằng cùng Đường Từ Khoáng kết hôn không tồn tại tình yêu, nhưng hai năm sớm chiều ở chung, nàng cũng đã dần dần thói quen có hơi thở hắt ở bên gối, ý lại hần ôm ấp ấm áp, không có chút dự báo nào về việc ly hôn. Tuy rằng không có đau triệt nội tâm, nhưng cảm giác lồng ngực như bị bóp nghẹn hít thở không thông.

Mà lúc trước nói “Hảo tụ hảo tán” lại là chính mình.

Buổi tối Đường Từ Khoáng trở về, sau khi hai người giống như cũ cùng nhau ăn qua bữa tối, Ôn Noãn mở miệng: “Anh chuẩn bị đơn ly hôn đi.”

“Được.”

“Nhưng là, có thể hay không trước hết đừng nói cho hai bên cha mẹ?” Ôn Noãn còn nói thêm, Đường mẫu rất thương yêu cô, đối đãi với cô giống như con gái ruột, cô không đành lòng làm cho bà rơi lệ thất vọng. Mà cha mẹ của chính mình, cô cũng thật sự không hy vọng bọn họ lại bận tâm.

“Có thể.”

Vì vậy, một cuộc hôn nhân cứ như thế lặng lẽ đi đến kết thúc, đã từng ấm cúng bên nhau giờ đây đều như gió xua tan sương mù.

Bên ngoài khách sạn mưa vẫn còn đang tí ta tí tách rơi xuống đất, Ôn Noãn duy trì tư thế như cũ ngồi ở trên giường, nỗi lòng giống như bầu trời xanh xám ở ngoài cửa sổ kia, là một dạng đè nén, nặng nề.

Ban đầu coi như nguyện ý nhưng cũng không có thể được trọn vẹn cả đời.

Tâm Thường Lạc

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bạn Tốt Nhất

"Noãn Noãn, ly hôn vạn tuế!"

Chiều ngày hôm sau, Cố Khang Khang xuống máy bay liền đi thẳng đến khách sạn “Đông Phương Uyển” nơi Ôn Noãn đang tạm trú.

Khi đó Ôn Noãn đang vui ở trên giường, ăn thức ăn của khách sạn được nhân viên phục vụ mang đến. Món xôi ngọt thập cẩm làm từ gạo nếp táo đỏ nấu trong ống trúc, đây là món ăn cô yêu thích nhất. Đáng ngạc nhiên chính là khách sạn nhỏ này tự nhiên tặng các món điểm tâm cho khách vào buổi trà chiều. Hôn nữa càng làm cho cô nghi ngờ hơn là một ngày ba bữa cũng không cần cô đi xuống đặt món liền có người đưa lên đến phòng, và tất cả đều là những món ăn cô yêu thích. Ôn Noãn từng hỏi qua người phục vụ, nhưng chỉ nhận được nụ cười thân thiện.

Nghe được tiếng chuông cửa, Ôn Noãn xuống giường đi mở cửa. Nhìn đến Cố Khang Khang đầy vẻ phong trần mệt mỏi, tuy rằng đã biết thói quen cô nàng này hay vội vàng nhưng Ôn Noãn vẫn thấy rất kinh ngạc: “Khang Khang, như thế nào mà cậu biết mình trú ở chỗ này?”

“A?” Cố Khang Khang buông túi hành lý nhỏ xuống, gạt mình một chút sau đó liền mở miệng cười nói, “Ngày hôm qua lúc gọi điện thoại cậu đã có nói qua!”

“Mình có nói sao?” Ôn Noãn thấy rất nghi hoặc, cô nhớ rõ không có nói qua mà.

“Có nói có nói, đương nhiên là có nói!” Cô Khang Khang nghiêm trang, “Cậu ngày hôm qua tâm tình không tốt, khẳng định những gì nói rồi có thể đều quên, mau tới đây xem xem, mình mang cho cậu quà gì!” Cô nàng không để lại dấu vết nói sang chuyện khác ngay, lấy ra hai cái hộp được đóng gói tinh tế khá đẹp mắt rồi lôi kéo Ôn Noãn ngồi vào mép giường.

Một chai KENZO Cao Điền Hiền Tam Thủy Chi Luyến, một dây đeo cổ có mặt dây là hình con rắn hoàng đạo, Ôn Noãn cầm hai món đồ, khóa lòng mày, “Khang Khang, có sự khác thường với mọi khi, sao cậu tặng quà quý giá như vậy cho mình làm gì?”

Cô Khang Khang là tổng giám đốc thị trường tập đoàn thời trang Thâm Khang ở Phong thành, thường xuyên đi công tác khắp cả nước, mà mỗi một lần đi ra ngoài, đều sẽ tặng cho Ôn Noãn một món quà, khăn quàng cổ, đồ trang sức, các chiếc váy kiểu cách kì lạ..... Đều là những thứ đặc sắc.

“Nào có gì đâu mà quý giá!” Cô Khang Khang rụt rụt cổ, “Thủy Chi Luyến cũng bất quá vài trăm khối, dây chuyền cũng không vượt quá ba ngàn.” Huống chi, dù sao chi trả cũng không phải tiền mình, có tên người trên hoá đơn đây.

“Khang Khang, cái cô Đại tiểu thư này đúng là đối với tiền thật sự không có khái niệm.” Ôn Noãn cầm lấy chai nước hoa quơ quơ, “Cái này mình lấy, về phần.....sợi dây chuyền con rắn hoàng đạo, mình tuổi khi chứ không phải tuổi rắn, cậu tự giữ lấy đi.”

“Điều này sao có thể!” Cô Khang Khang đẩy trở lại tay nàng, “Chai nước hoa này là quà đi công tác, còn dây chuyền này là ban phước cho cậu sau khi đã trải qua cuộc sống quanh co, vận may sẽ trở lại! Noãn Noãn, ly hôn vận tuế!” Khi nói đến câu cuối cùng, cô nàng cười đến độ như kẻ không tìm không phổi.

Ôn Noãn đầu đầy hắc tuyến, buồn bực ai oán xem xét Cô Khang Khang: “Khang Khang, Đường Tử Khoáng làm sao mà trêu chọc đến cậu, mình cùng hẩn ly hôn về phần cậu lại cao hứng đến như vậy sao?”

“Ách.....” Cô Khang Khang cũng ý thức được chính mình quá mức kích động hưng phấn, ngượng ngùng nở nụ cười, nhảy nhanh qua bên cạnh Ôn Noãn theo đó ôm lấy cô, nhẹ giọng nói, “Noãn Noãn, hai người không có tình yêu sống chung cùng một chỗ, làm vợ chồng mà lúc nào cũng khách khí với nhau, sống như vậy không dễ chút nào đúng hay không? Cùng hẩn ly hôn, cậu mới có khả năng tìm được tình yêu mới, mình vẫn cho rằng, người phụ nữ tốt giống cậu, phải cùng với một người yêu nhau mà làm bạn cả đời mới là hợp. Noãn Noãn, mình hy vọng cậu nỡ mãi hạnh phúc, mà không phải chấp nhận đầu hàng.”

Bên trong lập tức yên tĩnh lên.

Ôn Noãn tựa vào vai Cô Khang Khang, mở to hai mắt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, “Nhưng mà Khang Khang, không có Đồng Diệu, mình với ai cùng một chỗ, cũng không thể thấy mãi hạnh phúc!”

Đã từng có biển nào mà nước ngọt ngào, như đỉnh Vu Sơn mà không còn mây, cô không vượt qua được cái biển khơi sâu rộng mang tên Đồng Diệu, tuy là bờ đối diện nhiều loại hoa tuyệt đẹp, ở trong mắt cô chung quy bất quá như khói nhẹ mây bay, không có sức lực không có tâm tình đi hái.

“Noãn Noãn cậu thật khờ! Tin tưởng Khang Khang, sẽ có thiên sứ thay hẩn đến yêu cậu.” Cô Khang Khang hốc mắt cũng hồng, càng dùng thêm sức ôm chặt cô, ý thức được chính mình lại tự dung khiến cho cô thương tâm, lập tức lung tung lau mắt, cười đứng lên lau đi nước mắt trên mặt Ôn Noãn, “Được rồi được rồi, chúng ta làm sao còn nói đến chuyện buồn làm gì, cười lên nào, giống như bảy năm vừa qua, chúng ta cùng nhau mỉm cười!”

Ôn Noãn nhìn vào cô ấy, nước mắt vẫn còn rơi, môi từ từ, từ từ cong một vòng cung xinh đẹp.

Thậm chí đau buồn, rơi lệ cũng muốn cười.

Năm đó, cô mất đi Đồng Diệu, mà Cô Khang Khang cùng bạn trai bốn năm yêu nhau chia tay. Sau lần này bảy năm, các nàng chính là như vậy nâng đỡ lẫn nhau lẫn nhau, khích lệ cùng nhau mỉm cười đi tới.

“Noãn Noãn, cậu có muốn đi nước ngoài du lịch giải tỏa tâm sự không?” Cô Khang Khang đột nhiên hỏi.

“Du lịch giải sầu?” Ôn Noãn nhìn về phía cô bạn.

“Đúng vậy.” Cô Khang Khang nói xong xoay người lấy túi xách, “Năm ngoái cậu đã có visa đi đến Nhật Bản không phải một mực để ở chỗ mình sao, mình có đặt vé máy bay cho cậu đi đến Osaka, chuyến thứ năm. Thời điểm này hoa anh đào ở Hokkaido vừa đúng lúc mới nở, cậu đi ra ngoài chơi giải tán hết chuyện không vui, khi trở về sẽ không thấy buồn khổ như bây giờ”. Cô đem vé máy bay đưa qua cho Ôn Noãn.

Đi Hokkaido thưởng thức hoa anh đào?

Ôn Noãn trong mắt dao động, thoáng nhàn nhạt hơi nước.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giải Sầu

"Hokkaido hoa đào nở rộ tuyệt đẹp. Có thể hay không cùng nụ cười của Đồng Diệu không một chút nào vương nhiễm bụi trần? "

“Noãn Noãn , sau hôn lễ, em nghĩ chúng ta đi nơi nào hưởng tuần trăng mật ? ” Bên trong ngôi nhà nhỏ đơn sơ, cô đứng ở trước cửa sổ đón lấy những làn gió trong lành buổi sớm mai, ngắm bên ngoài cửa sổ những đoá hoa mùa hạ tuyệt đẹp. Đồng Diệu từ phía sau vòng cánh tay ôm lấy cô, mặt vùi vào cổ của cô ôn nhu hỏi .

Nhìn những ngón tay đan chặt vào nhau đặt ở ngang hông, cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lên tiếng: “ Em muốn đi Hokkaido thưởng thức hoa anh đào.”

“Ha——” Đồng Diệu cười khẽ, cọ cọ mũi của mình ở cổ cô nhẹ nhàng nói," Noãn Noãn đầu óc em thực sự mơ màng, bây giờ là mùa hè, ở Hokkaido anh đào đã khô héo, hoa anh đào ở đâu ra để em đi thưởng thức đây!"

“Hắc ah ? ” Cô mím môi mình, nhìn như không nhìn chơi đùa với các ngón tay, vô cùng thất vọng. Hoa anh đào bay tán loạn trên bầu trời như tuyết rơi, cô đã tưởng tượng có thể được nhìn thấy hình ảnh tuyệt đẹp đó.

"Ah" Đồng Diệu trầm ngâm suy nghĩ," Noãn Noãn, thời gian này không thể xem hoa anh đào ở Hokkaido, nhưng ở Furano hoa oải hương đúng dịp là thời điểm hoa bắt đầu nở. Anh nghe nói rằng so với ở Provence không kém hơn chút nào. Hoa anh đào rơi là cảnh đẹp nhưng lại mang vẻ thê lương, thời gian ra hoa của nó là quá ngắn, làm cho mọi người có lòng nhưng ý còn chưa nói hết lại không thể chân chờ, không biết làm sao."

"Hoa oải hương..... Cũng được, mà đến năm tới có thể đi xem hoa anh đào không? ”

“Noãn Noãn” anh cung chịu nhưng lại có điểm bất đắc dĩ, “ Em biết đấy , gia đình của anh thì rất bình thường, cha mẹ làm công ăn lương, anh tốt nghiệp một năm trước đây, không có tiết kiệm được bao nhiêu, vì vậy Hokkaido chỉ có thể đi một lần."

“ Vậy chúng ta đem trăng mật dời sang năm sau đợi khi hoa anh đào nở có được hay không? ”

“Đưa ngốc, đẩy vào sang năm vậy thì không gọi tuần trăng mật! Nhưng Noãn Noãn, cho anh thời gian, chờ anh kiếm đủ tiền nhất định đưa em đến Hokkaido thưởng thức hoa anh đào.”

“.....”

Máy bay tăng lên độ cao 30.000 feet, Ôn Noãn nhìn ra cửa sổ ngắm đám mây bên ngoài, một dải mây xanh dài yên tĩnh. Mưa liên tục trong mấy ngày qua, đến khi cô xuất hành lại là một ngày nắng lớn.

Bên trong buồng máy bay rất an tĩnh, thỉnh thoảng có người thì thầm nói chuyện, thanh âm cũng rất nhỏ. Có một người đàn ông đến ngồi bên cạnh cô. Sau khi ngồi xuống anh ta liền dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, trông có vẻ vô cùng mệt mỏi. Ôn Noãn lần đầu tiên ngồi máy bay, có chút hơi căng thẳng, nhưng cũng không có vấn đề gì.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đoan trang lúc đi ngang qua, cô yêu cầu một ly sữa tươi ấm, vừa uống vừa cầm bút đưa đến khăn giấy đặt ở trên đùi mà đồ đồ về vệ. Hokkaido anh hoa khi nở sẽ đẹp như thế nào, có thể hay không cùng nụ cười của Đồng Diệu không một chút nào vương nhiễm bụi trần?

“A -----”

Máy bay bỗng nhiên xóc nảy rung mạnh lên, Ôn Noãn sợ tới mức thất thanh hét chói tai, hai tay phản xạ quơ loạn như muốn bắt lại cái gì, ly sữa bên phía tay phải cuối cùng theo đầu ngón tay trượt xuống, ngã vào đầu gối người đàn ông bên cạnh. Anh ta giật mình mở mắt, không để ý đến ống quần đã bị ướt một mảng lớn, chỉ bắt lại

tay cô đang giơ loạn mà bao lại trong lòng bàn tay.

“Đừng sợ, khí lưu xáo trộn gây nhiễu tạo thành lác lư, một hồi là tốt rồi . ” Giọng nói của anh thấp thuận hùng hậu, làm cho người khác cảm thấy an lòng. Cô sau khi bình tĩnh lại, phát hiện bên trong buồng máy bay những người khác cũng như cô bị một loại kinh hoàng luống cuống. Nữ tiếp viên hàng không đầu vào đẩy một cách trật tự đi đến trấn an mọi người an tĩnh lại.

Quả nhiên một phút đồng hồ sau, máy bay vững vàng ổn định trở lại, ngoài cửa sổ bầu trời vẫn trong xanh. Cô đã quá sợ hãi nên sau khi hơi ổn định, mới nhìn lại mình gần như không muốn xa rời cánh tay của người đàn ông bên cạnh, tay phải còn bị anh giữ trọn lại trong lòng bàn tay. Cô lập tức ngồi thẳng, lúng túng rút tay ra ngoài, nói nhỏ:“ Xin lỗi.”

“ Không sao.” Người đàn ông ngón tay khẽ nhúc nhích, tự nhiên thu hồi, lúc này mới cầm lên khăn giấy xử lý vết loang màu trắng của sữa tươi trên quần dài màu đen.

Ôn Noãn liếc thấy, lập tức cầm lên khăn giấy: “ Thật xin lỗi, tôi giúp anh lau đi. ”

Người đàn ông giật mình một chút, từ từ rút tay của mình, nhìn cô chăm chú cẩn thận lau.

"Hết rồi, không lau sạch được." Lau một thời gian dài, Ôn Noãn thất vọng khi thấy rằng những vết bẩn màu trắng do sữa bám trên quần tây đen đã để lại dấu vết rõ ràng.

"Không sao, không có gì đáng ngại." Anh nhận lấy khăn giấy trong tay cô, lau lại hai cái liền xong việc.

"Tuy nhiên, ẩm ướt sẽ khó chịu." Ôn Noãn thấy rất xấu hổ.

"Được rồi, cô không cần để ý." Anh quơ quơ chân, chợt bên mắt nhìn về phía dưới chân, khom lưng nhặt lên một tờ khăn giấy, phía trên có vẽ phác họa một bộ trang phục, đường vẽ giản lược nhưng cũng không đơn giản, hoa văn phong phú cũng không hỗn loạn, anh liếc mắt nhìn, sâu trong mắt dần dần tràn ngập ánh sáng, nghiêng mặt hỏi: "Của cô?"

"Uhm." Ôn Noãn gật đầu, "Tiện tay vẽ thôi."

Chuyên ngành ở đại học của cô là học thiết kế thời trang, cô từng lan man tưởng tượng có một ngày sẽ trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng toàn cầu, Đồng Diệu rất dung túng mà ủng hộ giấc mơ không thực tế của cô, cũng lớn mật sáng tác ra một câu quảng cáo: "Ôn Noãn, mọi người trên trái đất đều muốn!"

Vậy mà ước mơ dù thật đẹp, thế nhưng toàn bộ đều sụp đổ theo Đồng Diệu mà ra đi. Anh sau khi rời đi năm năm, cô ở trong lĩnh vực thiết kế thời trang cũng tạo ra thành công rực rỡ. Tuy nhiên không còn Đồng Diệu, cô dù có nhận được vinh quang, xem như có toàn thế giới, đều không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Rồi làm theo nguyện vọng của cha mẹ, hẹn hò, kết hôn nhanh chóng, không bước chân ra khỏi nhà chỉ làm nội trợ gia đình. Chẳng qua là hôm nay cuộc sống như thế cũng đã không thuộc về cô nữa. Mới vừa rồi cô chỉ là muốn vẽ hoa anh đào, không ngờ lại vẽ thành một bộ y phục.

"Có thể hay không đem mẫu phác thảo này bán cho tôi?" Người đàn ông mặt mũi chân thành, anh ta có một khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan khắc sâu, như dao sắc gọn gàng, khí chất nội tâm trầm tĩnh, nhưng mơ hồ có tính ẩn đi một dạng khí phách độc đoán.

"Bán?" Ôn Noãn nhất thời không thể tiêu hóa cái từ này.

"Tôi không có ý tứ gì khác." Người đàn ông vội vàng mở miệng, "Tôi là Cố Dạ Thâm, làm trong ngành công nghiệp may mặc, đối với mẫu phác thảo này cảm thấy rất hứng thú." Anh chậm rãi nở một nụ cười, độ cong là vô cùng nhỏ, nhưng toàn bộ khuôn mặt của anh nhìn vào làm người khác cảm thấy cuộc sống sinh động hẳn lên.

"Anh thích thì lấy nó đi là tốt nhất." Ôn Noãn nhẹ kéo khoe miệng, ngay cả khi là đối với anh ta thấy thật áy náy vì làm đồ sửa tui, nhưng cô thực sự không thích cùng người xa lạ đến gần. Hơn nữa, cô bây giờ rất mệt mỏi. Mới vừa rồi máy bay một trận lắc lư, trong một khoảnh khắc, cô nghĩ rằng sẽ gặp phải một thảm kịch lớn như một vụ tai nạn máy bay, nhưng đáng ngạc nhiên, ngoài sự hoảng loạn ban đầu, trong lòng cô lại dâng lên ý niệm "Như vậy cũng tốt".

"Như vậy cũng tốt", không phải là mình cố ý lựa chọn kết thúc sinh mạng, là thiên ý để cho cô đi đến thế giới có Đồng Diệu. Cha mẹ dù có thương tâm, cũng chỉ có thể nhượng bộ với thiên ý. Vậy mà thiên ý không cho người ta toại nguyện, chỉ cho cô một trận kinh sợ, lần này kinh sợ làm cô cảm thấy thật mệt mỏi, cuối cùng để tiếp tục hành trình mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cố Dạ Thâm ngồi bên ngắm nhìn cô dung nhan trầm tĩnh, trong mắt lẳng lặng tuôn ra sự vui vẻ, sâu bên trong nụ cười là phảng phất một loại tâm tình nào đó. Đến khi thấy cô cau mày, trán nhăn lại, trong tròng mắt thần thái dần dần mất đi, thay vào đó, là sự ân cần sâu sắc cùng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tình Yêu Đầu Tiên

"Trong cái hình ảnh đó, Đồng Diệu chính là người luôn luôn tốt đẹp như vậy, người suốt đời suốt kiếp khó mà có thể quên mất."

Từ sân bay Kansai sau khi ngồi xe đi ra ngoài, Ôn Noãn ngay sau đó đến trạm trung chuyển ở Osaka bắt chuyến tàu đêm tốc hành và ngủ trên tàu, sáng sớm ngày thứ hai, cô đã đi đến giấc mơ Hokkaido của mình, dừng chân tại một khách sạn nhỏ đơn sơ.

Trước khi đến đây Khang Khang vốn muốn thay cô đặt một khách sạn lớn, cô khéo léo từ chối, cô ấy tặng vé máy bay cô đã vô cùng cảm kích, huống chi cô cũng không thiếu tiền. Ngoài việc năm năm thiết kế quần áo trước khi kết hôn tiết kiệm được, cùng Đường Từ Khoáng ly hôn, hán cũng không keo kiệt, đã gởi cho cô một triệu tiền cấp dưỡng. Hán nói, hai năm qua hán ngồi vào vị trí Tổng giám đốc Hằng Phong, bản thân chỉ kiếm được hai triệu, nếu không đã có thể cho cô nhiều hơn. Cô vốn không muốn nhận, Đường Từ Khoáng một mực kiên trì, cô đành từ bỏ. Chẳng qua là cùng Đồng Diệu chung một chỗ thời gian dài, cẩn thận, sống đậm bạc đã trở thành một thói quen, thậm chí suốt trong bảy năm qua thói quen đó chưa bao giờ thay đổi.

Tắm nước nóng xong, sau khi loại bỏ đi tắm thân đầy gió bụi, Ôn Noãn liền mang máy chụp ảnh lang thang ra khỏi khách sạn. Hoa anh đào ở Hokkaido nở vô cùng sum suê và phong phú, hai bên đường phố đều là cây hoa, hồng phấn, trắng muốt, đếm bao nhiêu cũng không hết, hoa rơi đầy đất rực rỡ.

Cô mặc một chiếc áo tay dài màu lam nhạt, xách máy chụp ảnh đi lại chỗ đầu đường nơi hoa đào đang tuôn rơi bay khắp trời, mỗi dịp hoa anh đào nở đúng đẹp, rồi rớt rơi rơi tạo thành những cơn mưa hoa. Tụ tập ở dưới tàng cây anh đào vui vẻ ồn ào, uống rượu nói chuyện phiếm là những người dân bản xứ Nhật Bản, còn có nhiều người đi đường lui tới nhộn nhịp.....

Chọn lấy một chỗ hoa đào bay tán loạn như đang nhảy múa, nhấn xuống nút chụp, bỗng có một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi xanh đậm vô tình rơi vào tầm ống kính của cô. Đúng là duyên có hay bởi vì loang loáng ánh đèn flash, lúc anh mới vừa quay mặt sang hướng ngay ống kính của cô, ẩn hiện trên gương mặt kia có nét thư thái cùng thích ý không thể nói ra thành lời.

Ôn Noãn dời đi máy chụp ảnh, nhìn kĩ mới nhận ra đó là người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô trên máy bay. Thấy cô nhìn sang, anh gật đầu nhẹ, đôi môi có độ mượt mà hơi cong lên tạo thành một vòng cung thật đẹp, ánh mặt trời xuyên qua hàng cây anh đào rồi dừng lại trên khóe mắt đầu mày của anh, trong tròng mắt tinh tế lẳng lẳng khẽ gọn sóng.

Ôn Noãn lịch sự tính mỉm cười một cái xem như là chào hỏi. Anh đã xoay người tiếp tục hướng đi ban đầu, hai tay tùy ý đặt trong túi quần, chậm rãi thong thả bước đi. Thân hình anh cao lớn vô cùng, chiếu vào trong mắt cô là sắc trắng sắc hồng của hoa đào làm bối cảnh thì hình ảnh khi đó thật đẹp và thú vị. Trong lòng Ôn Noãn khẽ động, tay lập tức nhấn nút chụp, đem một màn này lưu lại trong máy ảnh.

Bất giác thời gian đã trôi qua mấy giờ, Ôn Noãn lại phát hiện cô cũng không thể vui vẻ như trong tưởng tượng. Nhìn hoa đào vốn là còn um tùm treo trên đầu cành, đảo mắt một trận gió đi qua, lập tức bay lá tả rồi hoà vào đất trở thành cát bụi. Mặc dù hoa đầy trời theo gió nhẹ bay phiêu diêu hạ xuống làm cho người ta cảm giác lãng mạn tuyệt đẹp, nhưng sau đó còn lại là những cánh hoa nằm đầy trên mặt đất cùng bụi bản xen lẫn nhau, chỉ lưu lại vẻ buồn bã cô đơn hoang vắng. Cô nhìn nhìn, vô vô, cảm giác thương cảm khó chịu.

Khó trách Đồng Diệu nói, hoa anh đào rơi là cảnh đẹp, nhưng lại mang theo vẻ thê lương, chu kỳ ra hoa quá ngắn, sẽ làm người có lòng nhưng ý còn chưa nói hết lại không thể chần chờ. Giữa cô cùng Đồng Diệu, cũng giống như cái sân đầy hoa đào nơi này cùng một dạng là đang yên nghỉ, cô ngăn cản không được hoa rơi xuống, cũng ngăn cản không được Đồng Diệu rời đi.

Đồng Diệu! Đồng Diệu! Gặp Đồng Diệu cũng là vào một mùa hoa anh đào nở rộ.

Cuối học kỳ năm thứ nhất đại học, cùng mấy nữ sinh ở túc xá hẹn nhau đi thành phố lân cận thưởng lãm hoa anh đào. Nơi đó tuy anh hoa không thể so kịp với Nhật Bản phồn hoa, nhưng đối với sinh viên bình thường mà nói cũng đã là địa điểm rất tốt để thưởng thức hoa.

Ngủ ở giường tầng trên của cô Lâm An Kỳ là người địa phương của thành phố này, xung phong nhận việc làm hướng dẫn du lịch, sau khi xuống xe, sáu tiểu nữ sinh liền hi hi ha ha truy đuổi chạy trốn nhau ở hàng cây anh đào nở rộ đầu đường. Trẻ tuổi xinh đẹp, bọn họ đều hấp dẫn sự chú ý của người qua đường, khi đó cô có mái tóc ngắn, thực hoạt bát, trông như đứa con trai nhỏ nghịch ngợm, ở trong sáu người cô là người nổi bật nhất.

Cô cầm máy chụp ảnh một đường cười vui, một đường điều chỉnh hình ảnh, góc chụp, giúp năm người còn lại tạo dáng chụp hình, ánh mặt trời dừng ở nơi khóe môi cô đang mang nụ cười, hết sức sáng rõ làm động lòng người.

“Ôn Noãn, cẩn thận phía sau!” Lâm An Kỳ bỗng nhiên hướng về cô kêu lên.

Đội cô kịp phản ứng, sau lưng đã đụng vào một thân thể khác, quay đầu lại, nhìn đến đối phương đều cùng một dạng, chàng trai phía sau cũng quay đầu nhìn kỹ mặt cô. Anh có một đôi mắt đen khác thường, hình dáng thanh tú mượt mà, làn da trắng nõn cũng không làm mất đi vẻ khỏe mạnh, một thân ăn mặc màu trắng sáng như không bị nhiễm hạt bụi nhỏ nào. Nhìn đến hai người đều là mỗi người cầm máy chụp ảnh, không hẹn cùng nhìn nhau mỉm cười.

Bên cạnh dưới tàng cây hoa anh đào, có một đứa trẻ nghịch ngợm ôm thân cây dùng sức lay động, cánh hoa tựa như bông tuyết rồi rớt tả tả bay bay rồi tuôn rơi xuống. Bọn họ đang đứng tại đây thành linh xuất hiện một màn mưa hoa như thế, cùng đi trong nhóm nữ sinh của cô, có người kêu lên “Thật là đẹp, thật là lãng mạn”, hai người cười ần ỉ đồng thời toàn thân, giờ lên máy ảnh chụp lại cảnh đẹp này.

Thoáng qua là hai đường ánh sáng trắng một trước một sau, xong một bước lại phát hiện, hai người không hẹn mà cùng nhìn đến đối phương đang đứng trong sân giữa cơn mưa hoa, đều là vô cùng vui vẻ, sợi tóc có vài cánh hoa vương vào.

“Tôi tên là Đồng Diệu.”

“Tôi tên là Ôn Noãn.”

Hai người đồng thời mở miệng, sau một giây mỗi người đều giật mình, không hẹn mà cùng cười ra tiếng. Cách đó không xa có mấy nam sinh gọi anh, Lâm An Kỳ chờ cùng mấy nữ sinh cũng ở đây gọi cô, hai người hai miệng đồng thanh nói “Gặp lại sau”.

Mỗi người sau khi chạy đi mấy bước, không ngờ đồng thời quay đầu lại, tầm mắt đụng vào nhau, vương đầy mùi phấn hoa, trong không khí có cái gì đó phảng phất lưu lại cùng nụ cười trao cho nhau. Cũng nhiều một phần tâm tình nhưng không biết gọi đó là gì. Cuối cùng cũng rời đi, đi xa rồi, hoa anh đào vẫn như cũ lất phất bay bay trong gió.

Sau đó, ở trong những năm tháng mất đi anh, Ôn Noãn mỗi khi nhớ về nụ cười của anh, cũng sẽ nghĩ đến một từ “SÁNG như trăng mùa hạ”, còn khi nghĩ đến con người của anh, sẽ nghĩ về một câu “Thu thủy vì thần, ngọc vì cốt.”

Có lẽ ở trong mắt mọi người, anh cũng không có thú vị như thế, trên người toả ánh sáng rực rỡ, nhưng ở trong lòng cô lại vĩnh viễn lưu giữ lại khoảnh

khắc hai người liên tiếp có chuỗi động tác cùng hành động ăn ý tạo thành hình ảnh thật đẹp. Trong cái hình ảnh đó, Đồng Diệu chính là người luôn luôn tốt đẹp như vậy, người suốt đời suốt kiếp khổ mà có thể quên mất.

Thật ra thì khi đó cảm giác không phải là vừa thấy đã yêu mạnh mẽ, cũng không có vui vẻ cùng sung sướng dữ dội, càng không là như trăm sông đều đổ nước về mãnh liệt, chỉ như có một viên sỏi nhỏ ném vào giữa hồ tạo ra những gợn sóng lăn tăn, đó là một kiểu nhộn nhạo, rạo rức, khuấy nhẹ đến cánh cửa lòng ngửa ngửa một chút mà không biết làm sao.

Vẫn tưởng rằng chẳng qua là duyên ngắn gặp mặt một lần, từ nay về sau sóng gió vạn dặm, nhưng không nghĩ duyên phận một khi rơi xuống, câu nói hẹn gặp lại liền có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chuyện Thần Tiên

"Noãn Noãn, chờ em tốt nghiệp, anh sẽ cưới em ngay vào cửa."

Sau một tuần lễ trở lại trường học, Học viện Quảng Cáo Đại Phong liên kết với Học viện Công nghệ Thời trang phát động một hoạt động hết sức thú vị, bởi vì cả hai trường về mặt chuyên môn đều đề cập đến sắc thái học, nên chủ đề của sự kiện này được lấy tên là "Sự hiểu biết và ứng dụng màu sắc"

Nội dung của hoạt động là: tất cả mọi người sẽ căn cứ theo chuyên ngành của mình mà sản xuất ra một tác phẩm rồi dựa trên sự hiểu biết của riêng mình về màu sắc mà thuyết minh một cách chuyên nghiệp. Ứng dụng màu sắc trong các lĩnh vực khác nhau không tuân theo các nguyên tắc tương tự, nhưng không thể thiếu tính phổ biến chung.

Sự kiện này cuối cùng muốn đi đến kết quả là: tìm ra sự tương đồng và khác biệt giữa hai bên Thời trang và Quảng cáo, cũng gồm cả đối với các lĩnh vực khác. Trang phục thực sự có thể được cho là một loại hình của quảng cáo, ngoại trừ nó được thiết kế chuyên dành cho mọi người mà mới đem đi quảng cáo, khi đó nó sẽ có đặc thù riêng của mình.

Về sau khi hoạt động mới bắt đầu, Ôn Noãn tìm bóng râm của một cây đại thụ, ngồi dưới đó bắt đầu viết ra ý tưởng, thái độ vô cùng chuyên chú và nghiêm túc. Bỗng nhiên, chàng trai ngồi ở phía bên kia gốc cây nghiêng người quay đầu sang: "Bạn học, có thể cho mình mượn thuốc vẽ màu xám bạc dùng một chút được không?"

Cô chọn màu và quay đầu lại đưa qua, ánh mắt liền dừng ngay trên khuôn mặt thanh tú mượt mà kia, đôi mắt đen của người đối diện cũng nhìn thấy cô và giam lại hình ảnh cô vào trong đôi mắt ấy.

"Ồ, tại sao là bạn?"

Hai người lần nữa hai miệng đồng thanh, trong giọng nói đầy sự bất ngờ, cảm giác kinh ngạc của người này cũng không ít hơn so với người kia.

Sau đó mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng này, Ôn Noãn cũng cảm thấy rất ngưỡng mộ điều kì diệu đó. Trong hàng ngàn hàng vạn người mà ta gặp, trong số hàng ngàn hàng vạn năm, thời gian như sa mạc vô tận, không sớm một bước, cũng không muộn một bước, sẽ vừa đúng lúc bất kịp, khi đó không có thêm lời nào để nói, chỉ nhẹ nhàng hỏi một tiếng "Ồ, bạn cũng đang ở đây sao?" Có lẽ, điều này được gọi là duyên phận, ngày hôm đó, một Ôn Noãn thật hiếm khi dịu dàng lại đang mặc một chiếc váy màu trắng.

Mà duyên phận một khi đã đến thì thật đặc biệt kỳ lạ. Đồng Diệu là sinh viên năm hai Học viện Quảng cáo, cô là sinh viên năm một ở Học viện Thời trang. Trước cuộc gặp gỡ ở dưới tầng cây hoa anh đào, bọn họ có lẽ trước kia đã từng nhiều lần vô tình đi lướt qua nhau, lại chưa từng biết đối phương. Mà từ sau lần gặp nhau đó, mặc dù hai người ở hai Học viện khác nhau, đi lại ở trong vườn trường, cuối cùng có thể không hẹn mà gặp.

Ôn Noãn không nhớ rõ bọn họ là từ lúc nào đi đến với nhau, cũng không nhớ rõ giữa họ thì ai là người từng hướng đến đối phương tỏ tình trước, nói chung vấn đề đó là lẽ tất nhiên như nước chảy thành sông. Ngay trong thời gian này, bạn bè xung quanh đều có nhận thức: Đồng Diệu cùng Ôn Noãn yêu nhau.

Mặc dù không có bất kỳ nghi thức nào xác định quan hệ lẫn nhau, bọn họ lại như nước hoà tan quần quýt bên nhau ba năm, cho đến ngày đó Đồng Diệu tốt nghiệp, anh nói với cô: "Noãn Noãn, chờ em tốt nghiệp, anh sẽ cưới em ngay vào cửa." Bạn học chung quanh cũng hâm mộ ca ngợi họ là "so với chuyện thần tiên còn thần tiên hơn".

So với chuyện thần tiên còn thần tiên hơn....

Đứng dưới gốc cây anh đào ở Hokkaido, khuôn mặt Ôn Noãn không biết từ khi nào đã đầy nước mắt, cô nghĩ rất nhiều năm ép mình nỗ lực cười cho đủ mạnh mẽ để đối mặt với cuộc sống, nhớ đến Đồng Diệu cũng sẽ không buồn, nhưng thực tế là khi nhớ về những ký ức trong khoảng thời gian tốt đẹp cùng với anh ấy, lại không thể ngăn những giọt nước mắt ngừng rơi.

Từng có một đoạn thời gian, cô lên mạng xem tiểu thuyết trực tuyến, đặc biệt mê huyền kiều tình yêu BL (Boy's love), Đồng Diệu dung túng cưng chiều

đưa cô tìm đến phim của Vương Gia Vệ năm 1997 [Xuân quang xạ tiết] (1)

(1) Phim "Happy Together" năm 97- đạo diễn Vương Gia Vệ

Diễn viên Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vỹ trong phim diễn vai một cặp tình nhân đồng tính. Bắt đầu phim, hai người yêu nhau đi tìm từ các cửa hàng để mua một cái đèn ngủ kiểu dáng hình thác nước, nó làm người ta tâm trí hướng về thác Iguazu đầy cuốn hút. Sau đó trong hành trình đi đến thác nước Iguazu, nhưng chỉ còn một người, cuối cùng là cảnh người đàn ông đứng trước thác nước gương mặt đau đớn, anh ta nói: ". Tôi luôn luôn nghĩ rằng đứng ở đây phải là hai người." (Lạc: Đoạn này ta hơi chém một tí, mong thông cảm)

Ôn Noãn cũng luôn nghĩ như thế, đứng dưới hàng cây hoa anh đào này vốn dĩ là hai người họ. Đồng Diệu từng nói, chờ anh kiếm đủ rồi tiền nhất định đưa cô đến Hokkaido thưởng thức hoa. Nhưng cuối cùng, chỉ còn mỗi mình cô đứng giữa nơi đây cùng với những cánh anh đào rụng rờ rời là tả, nước mắt cũng tuôn chảy không ngừng.

Trong những năm qua, cô không phải không có năng lực kinh tế đi đến Hokkaido, chẳng qua câu chuyện cổ tích kia đã kết thúc chỉ để lại cô một mình. Hokkaido hoa anh đào nở rộ vừa đẹp vừa sum sê cùng nụ cười trên gương mặt anh làm thế nào không nhiễm một chút bụi trần? Cuối cùng dưới sự khích lệ và sắp xếp của Khang Khang, cô đã trèo non lội suối vượt thụ xuyên hoa chạy đến, anh vẫn còn đó như năm xưa nhưng bóng hình đã xa xôi ngăn cách một đời hoa ảnh.

Không bao giờ còn gặp lại..

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bi Kịch

"Đồng Diệu, anh không còn có thể mở mắt ra nữa để ngắm nhìn cô dâu xinh đẹp của anh một lần lâu thật lâu.... .."

Cách đó không xa ở đầu phố, một vài người mới đến đi dưới bầu trời đầy mưa hoa anh đào. Trong chiếc váy cưới, cô dâu tươi cười như nước trong xanh như hoa bách hợp nở rộ, tay dắt hai đứa trẻ một trai một gái đáng yêu mũm mĩm cũng mặc lễ phục như người lớn, ba người họ trong tiếng cười hạnh phúc đầy hương thơm của phấn hoa làm không khí sinh động hẳn lên. Chú rể trông lạnh lùng thanh cao đang chụp lại mọi hình ảnh của họ nhưng ánh mắt lại dịu dàng đầy vẻ cưng chiều.

Lắng nghe khẩu âm họ nói chuyện, là những người đồng hương, nhất định đến đây cho tuần trăng mật. Ôn Noãn nhìn họ một nhà bốn người hạnh phúc, đôi mắt bỗng mờ đi. Nếu như đám cưới cùng Đồng Diệu được tổ chức, có phải hay không đứa trẻ của họ sẽ giống như hai đứa bé kia vui vẻ hạnh phúc gọi "cha, mẹ"?

Nhưng trên thế giới, không có nếu như.

"강도 다! 그것은 강도였어!" (Kẻ cướp ah! Nó là kẻ cướp!)

Đột nhiên, một người phụ nữ trông sang trọng quý phái thất thanh hô to, Ôn Noãn nghe không hiểu ngôn ngữ của bà ta, lại ngạc nhiên khi thấy một tên đàn ông trung niên ăn mặc rách rưới với tay giặt lấy cái túi màu trắng từ bà ấy nhanh chóng chạy đi, bà ta không kịp phản ứng.

Ban đầu vốn là vẫn còn chụp ảnh của cô dâu, chú rể thấy thế cảm thấy ảnh đuổi theo tới đây.

Lúc chú rể chạy ngang qua người Ôn Noãn, chợt cô nắm lấy cánh tay của anh ta, lực đạo lớn đến kinh người, chú rể bị lôi kéo không thể động đậy, vô cùng tức giận quay đầu: " Tiểu thư, cô làm cái gì vậy, có người bị cướp!" Anh ta vừa nói vừa dùng sức muốn tránh thoát khỏi tay cô.

Ôn Noãn cũng không để ý, gắt gao nắm lấy cánh tay của chú rể: " Anh đừng đuổi theo, không nên đuổi theo! Trên người hắn có thể có dao, sẽ rất nguy hiểm, nếu như anh xảy ra chuyện gì, cô dâu của anh làm sao bây giờ? Anh muốn cô dâu của anh phải sống như thế nào?"

Chú rể cứng đờ người, nhìn lại thì thấy cô dâu đã dắt hai đứa bé chạy tới mặt mũi lo lắng, thế nên tiếp tục đuổi cũng không được, không đuổi cũng không được.

Đang giảng co, đã thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh đậm cầm túi trở lại, đưa tới tận tay cho vị phu nhân sang trọng quý phái kia, vị phu nhân cảm kích hướng đến anh cúi người chào:

"감사합니다 ! 진심으로 감사합니다 ! "(Cảm ơn ! Chân thành cảm ơn anh !)

Người đàn ông khẽ gật đầu: "천만에요 ! "(Không có chi !)

Anh vừa nói xong đã xoay người bước nhanh đi tới bên cạnh Ôn Noãn, từ từ kéo tay cô ra khỏi người chú rể trong lúc nước mắt cô đang rơi đầy mặt, anh hướng đến chú rể cùng cô dâu gật nhẹ đầu: " Trần tổng, Trần phu nhân, xin thứ lỗi."

"Không có gì đừng khách sáo. Có tổng trước tiên nên mang cô ấy trở về đi thôi." Chú rể khẽ gật đầu thăm hỏi sau đó cùng vợ con rời đi .

Ôn Noãn vẫn không ngừng rơi lệ, hoàn toàn không còn khống chế bản thân, trước mắt bỗng mơ mơ hồ hồ thấy một mảng lớn hoa đào như mây trôi bông bành, chẳng qua là đám mây kia ở trong mắt cô trong giờ phút này không còn mang sắc trắng hay phấn hồng , mà là màu đỏ chói mắt đến rợn người, màu đỏ bùng của máu tươi, từng mảng lớn từng mảng lớn tràn đầy chảy ra.

Như hôn lễ ngày đó....

Mùa hè năm ấy tốt nghiệp đại học, nồng nàn mùi hoa chi tử (*) bay tràn khắp trong không khí, cô môi son hồng hồng, tóc dài búi cao đã mặc sẵn chiếc váy cưới, lòng khẩn trương rồi lại tràn đầy vui sướng ngồi ở khuê phòng mình chờ đợi Đồng Diệu tới đón.

(*) Hoa chi tử còn gọi là hoa dành dành, màu trắng mượt, thường được kết thành hoa cưới, hương thơm dịu nhẹ.

Sau khi tốt nghiệp anh sẽ cưới cô vào cửa , Đồng Diệu muốn đem lời hứa của mình thực hiện, cô cũng không muốn chờ đợi thêm mà đè nén cảm xúc của mình, mong được cùng anh trở thành một đôi vợ chồng.

Ngày đó ánh mặt trời đặc biệt rực rỡ, ánh nắng ấm áp chiếu sáng những đoá hoa trắng to như cúc Ba Tư đại đóa nở rộ trên bầu trời xanh, thời gian từng giây từng phút trôi qua , cô tưởng tượng đến đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, hướng tới tương lai chỉ thuộc về anh, mở ra cánh cửa thế giới nhỏ bé của hai người.

Dưới lầu có tiếng ồn ào huyền ảo truyền lên, cô vui mừng không kiềm chế được, nếu như không phải cô dâu phụ Lâm An Kỳ đứng lúc kéo cô lại, cô sẽ không kịp chờ mà tự mở cửa đi ra ngoài nghênh đón.

Tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến, Lâm An Kỳ cùng mấy vị bạn cùng phòng ngày xưa đã chuẩn bị sẵn trò đùa hướng cô nháy mắt tinh nghịch, cô hé miệng cười ngượng ngùng. Chú rể muốn đón được cô dâu, phải vượt qua cửa ải của các chị em tốt ở đây, cửa ải này là ắt không thể thiếu hoàn tiết, các cô đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội muốn nhận bao tiền lì xì.

Thế nhưng, ngoài cửa truyền tới cũng không phải giọng nói của Đồng Diệu mà là em họ kiêm bạn thân Hàn Triết thanh âm đầy sự vội vàng cùng sợ hãi: “ Ôn Noãn, Ôn Noãn, Đồng Diệu đã xảy ra chuyện ! ”

Bầu trời bỗng như vang lên tiếng sấm, đầu cô ong lên một tiếng khiến đầu óc trống rỗng, thân người không đứng vững như muốn ngã nhào, sững sờ sau mấy giây, cô mới nhấc váy cưới lao ra cửa.

Hàn Triết cùng cô rời nhà cũng không xa mấy đi đến Tây Trữ Lão Nhai, cô ngồi ở bên trong xe cơ thể vô cùng căng thẳng, xa xa nhìn thấy trên đường phố bên ngoài một đầu hẻm tụ tập rất nhiều người, xe chưa dừng hẳn, cô đã lao đảo chạy xuống, dạt đám đông ra phía sau, đập vào mắt cô là một cảnh tượng ghê người chấn động khiến cho hai mắt cô tối sầm.

Trên mặt đường xi măng, chú rể mặc lễ phục trắng không ai khác là Đồng Diệu toàn thân bất động nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt kinh người, cố gắng mở mắt, đôi môi mấp máy tựa hồ đang gọi “ Noãn Noãn ”. Trên ngực anh bị cắm một thanh dao sắc bén, máu tươi ở trên lễ phục trắng đã bị nhuộm đỏ một mảng lớn, một đường tràn ra lan tới mặt đường xi măng, đỏ đến chói mắt, đỏ đến kinh tâm.

Bạn tốt của anh Lạc Sâm ngồi xổm ở bên cạnh, tay chân luống cuống .

Cô chợt nghe giọng nói trầm thấp đầy thống khổ của Hàn Triết: “ Đoàn xe rước dâu mới lái đến ngã tư đường Tây Trữ, bởi vì trên đường xe quá đông, Đồng Diệu lại nóng lòng sợ không kịp giờ tới đón em, nên quay xe đi đường vòng vào Lão Nhai sao cho gần hơn, không đi được bao xa thì nghe một vị lão thái thái kêu cướp, anh cùng Lạc Sâm còn không kịp phản ứng, Đồng Diệu đã dùng xe chạy xuống đuổi theo tên cướp kia, nhưng khi anh và Lạc Sâm đuổi đến Đồng Diệu cũng đã cũng đã ”

Ôn Noãn không biết mình làm thế nào đi đến bên cạnh Đồng Diệu, chỉ cảm thấy đi có mấy bước đường, nhưng như phải vượt qua hàng ngàn núi cao hàng vạn sông sâu, nặng nề và chật vật, tiếng khóc nức nghẹn ở cổ họng, muốn gọi anh, nhưng làm thế nào cũng không gọi được, chỉ có hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Đồng Diệu cố gắng mở mắt, dường như tận dụng hết sức lực cuối cùng, anh mỉm cười nhìn cô dâu xinh đẹp của anh, bao nhiêu là tiếc nuối , bao nhiêu lời xin lỗi , bao nhiêu sự đau lòng , bao nhiêu lưu luyến, tất cả đều chất chứa trong đôi mắt đầy đau đớn nhưng lại thật dịu dàng. Ôn Noãn run rẩy đưa tay chạm tới mặt anh, nước mắt như suối trào không ngừng rơi.

“ Đồng Diệu anh sẽ không có việc gì, có đúng hay không ? ” Giọng cô khàn khàn nức nở lên tiếng: “ Anh sẽ không bỏ lại Noãn Noãn của anh, đúng không ? ” Hoảng hốt cùng lo lắng khiến cho cô giờ phút này giống như đứa bé, giọng nói cũng lạc đi nhiều.

Đồng Diệu như cũ mỉm cười , có hết sức chậm rãi giờ tay mình đã trở nên trắng bệch phủ lên một bên gương mặt của cô, ánh mắt anh sau đó dời về phía người đang quỳ gối bên kia là Hàn Triết. Cố gắng nâng lên một bàn tay khác. Hàn Triết thấy vậy lập tức đưa ra hai tay nắm chặt tay anh, cố hết sức giấu đi nước mắt đang muốn trào trề trong hốc mắt.

Đồng Diệu dùng hết khí lực cuối cùng của sinh mạng, ở lòng bàn tay cầm hai tay khác đặt chung một chỗ, khó khăn há miệng muốn phát ra tiếng, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, Ôn Noãn đem lỗ tai kề sát vào môi anh, Hàn Triết cũng cúi người, chấn động khi nghe những lời anh nói thật nhỏ: “ Noãn Noãn thật xin lỗi Hàn Triết cưới cô ấy..... ”

Ôn Noãn hoảng hốt, trợn to đôi mắt đầm lệ nhìn anh, anh lại chậm rãi nhắm mắt, bất giác khoé môi như có một tia cười, bi thương và tiếc nuối, cô dùng sức lay mạnh hai vai anh, giống như con vật nhỏ bị thương đau đớn gọi: “Đồng Diệu, Đồng Diệu anh đừng ngủ, mở mắt ra, tỉnh dậy, đừng dọa Noãn Noãn a anh còn phải dẫn Noãn Noãn đi Furano ngắm hoa oải hương, tại sao có thể nói mà không giữ lời Đồng Diệu”

Một bên Lạc Sâm đau lòng đưa tay kéo cô lại: “Ôn Noãn, đừng như vậy, đừng như vậy động cậ ta, xe cứu thương lập tức tới đây ! ”

Nhưng đến cuối cùng, mặc dù xe cứu thương nhanh chóng chạy tới, trong thời gian ngắn nhất đưa anh đến bệnh viện nhưng đã vô lực cứu chữa vì dao nhọn đâm thẳng đến buồng tim. Đồng Diệu, anh không còn có thể mở mắt ra nữa, không còn có thể ngắm nhìn cô dâu xinh đẹp của anh một lần lâu thật lâu....

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đến Gần

"Không phải là không rõ ràng, người cũng đã qua đời, cô nên đi đến với một người đàn ông khác, sau đó, năm tháng bình yên tốt đẹp, sống một cuộc sống an lành."

Hoàng hôn buông xuống, chút ánh sáng cuối cùng phía chân trời đã biến mất, màn đêm lạnh lẽo bao trùm, giữa biển cùng bầu trời đều được sơn phủ một mảng đen như mực, nơi xa xa như ẩn như hiện trên các hòn đảo nhỏ là ngọn hải đăng bắt đầu được mở đèn, phảng phất những vệt sáng chiếu ra ngoài xẹt qua bầu trời xám xanh.

Ôn Noãn ngồi trên một tảng đá ngầm ở bờ biển, sóng biển theo gió đêm vỗ vào bờ đập vào các rạn san hô, bọt nước tung toé mang theo vị mặn văng vào mặt. Nhưng cô giống như không nhận thức được điều này, chỉ mang bộ dạng si ngốc nhìn về hướng ngọn hải đăng kia.

Trong thực tế, thời gian đã rất lâu rồi cô không nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó một cách rõ ràng như vậy, đã rất lâu không như thế mà cảm nhận lại nỗi đau đớn khi mất đi Đồng Diệu, cô một mực cố tình quên lãng, nhưng không ngờ quá khứ vốn ngủ yên đột nhiên bị cảnh tượng “cuớp bóc” đánh thức lại, quá khứ đó rất rõ ràng và thậm chí cô không dám tin rằng trí nhớ của mình đã có thể mạnh mẽ đến như vậy.

Chuyện đã qua cách đây bảy năm, một cảnh tượng khiến người ta tê tâm liệt phế, cô còn nhớ rất rõ, rõ đến mức như có thể nhìn thấy ánh nắng ở trong không khí vẫn toả sáng lên những đoá hoa trắng ngày nào.

Không phải là không hiểu, Đồng Diệu thật sự vĩnh viễn không còn ở đây.

Không phải là không hiểu, ngay khi nước mắt không ngừng rơi vẫn phải mỉm cười.

Không phải là không rõ ràng, người cũng đã qua đời, cô nên đi đến với một người đàn ông khác, sau đó, năm tháng bình yên tốt đẹp, sống một cuộc sống an lành.

Vẫn tưởng rằng, theo tháng năm dần trôi, Đường Từ Khoáng có thể trở thành nỗ lực mới của cô, cô thật đã bắt đầu cố gắng, chẳng qua là nguyện vọng cuối cùng lại trở thành hư ảo, cô từ nay lần nữa lẻ loi một mình.

“Đồng Diệu” nước mắt cô lạnh lẽo rơi trong đêm, thấp giọng khóc nức nở. Nghĩ đến anh đã vĩnh biệt cuộc đời này, nghĩ đến Đường Từ Khoáng ruồng bỏ mình, trong lòng bực phát khó chịu, dần dần, bao nhiêu năm qua đã chất chứa những đau thương buồn khổ bấy giờ chúng đã thực sự bị đánh thức.

“Đồng Diệu —— anh hãy trở lại, trở lại bên cạnh Noãn Noãn có được hay không! Anh không trở lại vậy hãy dẫn em đi, mang em rời đi, Noãn Noãn không muốn cô đơn một mình mà ở lại nơi này! Noãn Noãn không hạnh phúc, không tìm được may mắn tính phúc! Đường Từ Khoáng anh ta cũng không cần em nữa”

“Đồng Diệu ——”

Cô nghẹn ngào đứng dậy và hét lên, bất ngờ, lòng bàn chân bị trượt xuống.....

Ánh sáng mờ nhạt, mặt nước biển trong nháy mắt không còn bóng dáng cô. Cách đó không xa một bóng đen vẫn trông theo bóng dáng cô lập tức chạy tới, một bước dứt khoát nhảy xuống mặt biển đang mang một mảnh tối đen như mực, chỉ có ở nơi xa xa trên các đảo nhỏ kia, ánh sáng yếu ớt của ngọn hải đăng thỉnh thoảng xẹt qua .

Ôn Noãn lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình nằm trên giường ở bệnh viện, cô giơ tay vuốt vuốt chỗ đầu hơi đau, cố gắng nhớ lại tai nạn phát sinh ngoài ý muốn và sự việc sau khi bị rơi xuống biển.

Tháng tư nhưng nước biển bất thường vẫn lạnh như băng, cả người cô vẫn bị cuốn trôi lại sau vài lần cố gắng ngoi lên, thân thể không cách nào tự điều khiển mà chìm dần xuống, trong cổ họng đều thấm đầy vị mặn của biển lại bị lạnh bởi nước.

“Không bằng như vậy mà kết thúc đi” trong lúc sự sống sót lại chút khí lực ở trong đầu cô chỉ đọc ra được suy nghĩ như vậy. Còn chút ý thức tàn dư, cô loáng thoáng như chạm được cái gì đó, tiếp theo cảm giác có người giữ lấy cô bơi theo hướng bờ biển, tiếp đến ôm cô rời khỏi mặt nước rồi đặt cô nằm thẳng trên bờ cát.

Sau đó, dường như có ai đã giúp cô làm hô hấp nhân tạo, đến lúc cô nôn ra được nước biển vừa mặn vừa chất khiến se cả miệng, cả người mới hơi thanh tỉnh chút, nhưng vẫn như cũ mơ mơ màng màng không mở mắt ra được.

Thoáng nghe có người nói chuyện, cô cả người lạnh cóng đến run lấy bầy, chỉ nghe “Trần tổng”...“mượn xe” đại khái là những từ này, sau đó cả người bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, bên tai có người nói nhỏ: “Noãn Noãn, kiên trì một chút, lập tức có người lái xe tới đây ngay.”

Không bao lâu sau, như nghe được tiếng xe dừng lại, cô bị ôm ngang lấy đặt vào bên trong xe, có tiếng nói chuyện với nhau rất nhỏ nhẹ, cô thì cứ mơ màng chậm chậm mà chìm vào giấc ngủ.

Một lần nữa có được chút ý thức, cô biết mình đã nằm ở trong chăn, đầu vẫn mơ màng trầm trầm, thân thể dưới chăn co ro lại bởi cảm giác lạnh rét thấu xương, sau đó hình như có người đắp thêm chăn cho cô, nhưng cô vẫn không nói gì chỉ cố đem chăn xiết chặt cuộn tròn cả người mình vào, trong thân thể máu huyết đều cảm thấy lạnh như băng.

Cô nghe thấy có một giọng nam trầm thấp mà đầy lo lắng: “Cô y tá, cô ấy vẫn còn một mực kêu lạnh.”

Cô y tá ngữ điệu rất bất đắc dĩ: “Tiên sinh, phu nhân ngài là do thể chất hàn thể, uống thuốc cũng vô ích, kiên trì cố gắng qua tối nay sẽ không có chuyện gì hoặc là, ngài có thể dùng nhiệt độ cơ thể mình mà làm ấm cho phu nhân.”

Trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, sau lưng có người ôm cô thật chặt dán cả người cô vào lồng ngực, trong hơi thở đều tràn đầy mùi thuốc lá nhàn nhạt mang theo mùi hương của đàn ông. Thân thể của cô từ từ ấm trở lại, sau đó từ từ đi vào giấc ngủ.

.....

Người cứu cô là ai?

Cô dùng vốn tiếng Nhật đứt quãng hỏi thăm cô y tá, cô y tá kinh ngạc rồi trả lời thật chắc chắn: “Cô không biết sao? Là chồng cô cùng một người bạn của anh ta đưa cô tới đây nha! Chồng cô cũng bị thương đó, trên đầu chảy thật là nhiều máu.....” Cô y tá nói bằng tiếng Trung, thì ra lại là người đồng hương.

Ôn Noãn càng kinh ngạc hơn, cho dù là như vậy vì một người đàn ông muốn giúp cô mà đưa cô tới đây, nhất định là bị hiểu lầm rồi, chồng..... cô đã không còn có nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cảm Giác Ấm Áp

"Lần trước đã ăn mừng lần này còn ăn mừng nữa, mặc dù không tính là thương gân lõm cốt, nhưng tốt hơn là đừng xát muối lên mặt như vậy có chút không nhân đạo!"

"Hai vị tiểu thư, xin làm phiền chút" người phục vụ được gọi A Khuyết bụng một cái khay mang tới, lễ phép đặt trước mặt Ôn Noãn: "Đây là do bếp trưởng điểm tâm của chúng tôi muốn mời vị tiểu thư này thưởng thức bánh ngọt."

Ôn Noãn cùng Cố Khang Khang đồng thời trợn to mắt nhìn đến bánh ngọt đặt trong đĩa ước chừng kích cỡ như một chén com lớn, không phải bởi vì bánh ngọt chế biến có nhiều điều mới lạ mà là xung quanh trái cây viền lên vành bánh ngọt, ngay chính giữa bánh dùng kem màu đỏ xuất ra một cách rõ ràng “Ly hôn vui vẻ” bốn chữ.

Ôn Noãn nhú mày nhìn Cố Khang Khang ý nói: đây là chủ ý của cậu?

Lần trước đã ăn mừng lần này còn ăn mừng nữa, mặc dù không tính là thương gân lõm cốt, nhưng tốt hơn là đừng xát muối lên mặt như vậy có chút không nhân đạo nha!

Cố Khang Khang trả lại cô ánh mắt thật oan uổng, đồng thời mãnh liệt lắc đầu gơ hai tay bảo đảm: tuyệt đối không phải là mình nha!

Ôn Noãn buồn bực.

Vừa rồi cô cùng Khang Khang đối thoại bị vị bếp trưởng kia nghe đi, nhưng vì cái gì trừ Khang Khang còn có người vui lòng khi thấy cô ly hôn? Quay đầu hướng đến người phục vụ A Khuyết: "Là do ý vị bếp trưởng kia của các người đấy?"

A Khuyết mỉm cười một cách công thức hóa: “Tiểu thư, anh ta đưa bánh ngọt tới đây lúc đã tan việc, anh ta nói nếu như cô hỏi tới, thì nói lại rằng sau này sẽ có cơ hội gặp mặt .”

Ôn Noãn còn đang hoang mang không hiểu, Cố Khang Khang ở một bên nháy mắt đi nháy mắt lại, khoe miệng co quắp trên ghẹo: “Noãn Noãn, cậu nói thử xem có phải hay không vị bếp trưởng điểm tâm kia coi trọng cậu? Xem đi xem đi, nhất định là do con rắn hoàng đạo kia tới lúc phát huy tác dụng, chỉ nhìn thời gian này xem, lập tức chuyển chuyện cho cậu có số đào hoa .”

“Khang Khang cậu nói những nói cuội gì đấy! ” Ôn Noãn lườm cô một cái, nhưng cũng cảm thấy bối rối, thật kỳ hoặc mà.

“Tốt thôi, mình không nói bậy.” Cố Khang Khang lưu chuyển con ngươi, “Đúng rồi Ôn Noãn, tóm lại hiện cậu ở mãi khách sạn cũng không phải biện pháp, mình vài ngày trước có lưu ý xem được một căn nhà, chắc lát mình dẫn cậu đi xem thử, tiểu khu đó hoàn cảnh không tệ nha, tiền thuê cũng không đắt .”

“Ừhm!” Ôn Noãn gật đầu, dịu dàng mỉm cười, "Cám ơn cậu, Khang Khang."

"Ngốc nha." Cố Khang Khang đưa tay dính đầy kem véo mặt cô, “Bà chị đây là thượng đế phải tới chăm sóc cậu thật tốt, cậu muốn cảm tạ, đi mà cảm tạ ngay thượng đế thì tốt hơn." Nàng ta vui thích nháy mắt mấy cái, lộ ra bộ dạng nghịch ngợm.

Ôn Noãn bị nàng chọc cười, đúng vậy, Cố Khang Khang thật sự là thượng đế phải tới chăm sóc cô.

Quen biết Cố Khang Khang là vào thời điểm không lâu sau tang lễ của Đồng Diệu. Khi đó cô cả ngày canh giữ ở trước mộ Đồng Diệu, dù người nhà khuyên như thế nào cũng không chịu rời đi, cha mẹ không cưỡng được cô chỉ có thể yên lặng nhìn cô như thế mà rơi lệ. Cho đến có một ngày, cơn mưa đối lưu(*) vào hạ đổ xuống, vốn mặt trời đã quá chói chang, cô tiếp xúc với ánh nắng nhiều ngày lại không ăn uống rốt cục chịu đựng không được ngất xỉu trên đất.

(*) Mưa đối lưu: mưa rơi phần lớn từ mây vũ tích hình thành bởi dòng đối lưu, thường là mưa rào, với lượng mưa khá lớn trong thời gian ngắn, xuất hiện vào mùa hè, mưa đối lưu thường ứng với đông nhiệt. (Theo daitudien.net)

Khi tỉnh lại cô đã ở trong một gian phòng lịch sự tao nhã, mở mắt ra liền thấy bóng dáng bận rộn của một cô gái có lẽ tuổi tác cũng xấp xỉ so với cô , vóc người yếu đuối, ăn mặc thoải mái tùy ý, tóc buộc đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái.

“Cô là ai ? Tôi tại sao lại ở chỗ này?” Cô yếu ớt hỏi nhỏ.

Cô gái thấy cô tỉnh lại, lập tức chạy tới đỡ cô dậy. Sau đó lộ ra nụ cười đầy vẻ vui thích: " Tôi là Cố Khang Khang, ở khu mộ Tây Viên thấy cô té xỉu, nên mới mang cô trở về đây. ” Cô nàng vừa nói vừa cười khẽ nháy mắt mấy cái.

Lần đó cô ở lại nhà Khang Khang vài ngày đến khi thân thể khá hơn chút, sau đó cô được đưa về nhà, và kể từ đó Khang Khang thường đến tìm cô. Thời gian sau cũng không biết thế nào cô cùng Cố Khang Khang đã trở thành bạn thân.

Khang Khang so với cô lớn hơn vài tháng, làm việc thì hấp tấp, thường thích lấy tư cách chị gái đối xử với cô, cô ấy quả thật cũng giống như một người chị. Lúc Ôn Noãn đã thân thiết như em gái, cả hai đã cùng nhau trải qua những ngày khó khăn nhất trong cuộc sống, vẫn luôn là cô ấy ở bên cạnh khuyên nhủ cô, ủng hộ cô, chăm sóc cô, khích lệ cô.

Sau này cô mới biết, thật ra thì khi đó Khang Khang cùng bạn trai đi lại bốn năm vừa chia tay không lâu, nhưng coi như là phải rơi lệ, cũng nhất định là mang theo nụ cười, không ở trước mặt cô lộ ra bi thương tâm tình, về phần này thật sự để cho cô đặc biệt cảm động và cảm kích cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Gặp Nhau

Cố Dạ Thâm từ từ đi tới lấy điều khiển tivi đổi kênh khác , "Nghe bản nhạc bi thương, tâm tình sẽ càng không tốt."

Sau khi ra khỏi "Ấm Áp Cao Điểm Phưởng", Ôn Noãn ngay lập tức theo Khang Khang đi xem nhà, địa điểm ở đường Hành Chi “Tân Giang Hoa Uyển” cô xem qua rất hài lòng, tiểu khu này môi trường đúng là thanh lịch và xinh đẹp, bên trong nhà trang được trí nội thất phong phú, ánh sáng và ánh nắng mặt trời lý tưởng, có một ban công thoải mái và rộng rãi, điều này càng làm cô rất vui mừng.

Duy nhất khiến cô không hài lòng lắm là căn hộ này có ba phòng hai sảnh lớn, người thuê cần phải chia sẻ một sảnh lớn với người khác làm phòng khách chính, nhà bếp, phòng tắm, và người kia còn là nam. Nhưng khi Khang Khang gọi cho chủ nhà, chủ nhà đảm bảo, vị khách kia hầu hết thời gian đều đi công tác xa, vì vậy cô mới không ý kiến gì thêm.

Cũng sẽ không ở đây quá lâu, sau một thời gian, cô muốn mua một căn hộ cho riêng mình. Những năm này thật ra cô không thiếu tiền, chẳng qua là vẫn

cảm thấy rằng nếu mua một ngôi nhà nhưng sống một mình, chỉ thêm hoang vắng, và sau đó kết hôn với Đường Từ Khoáng, Đường gia giàu có, đương nhiên sẽ không để cô mua nhà. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình quá ngu ngốc, một người phụ nữ nếu có năng lực, tốt nhất là nên có một căn nhà của riêng mình, như vậy đến lúc nào đó cho dù có bất kì biến cố gì, còn có chỗ mà đi.

Vì Khang Khang đã liên hệ mọi thứ sẵn sàng, trải qua một phen chuyển đồ từ nơi này sang bên kia, cô cuối cùng đã dọn vào đây sống. Tồn hết thời gian một ngày bố trí lại gian phòng của mình, theo đề nghị của Khang Khang, vốn cho là căn nhà này sắc màu lạnh cô khi trang trí nên gia tăng thêm sắc ấm, Khang Khang nói: "Noãn Noãn, cậu ở nơi nào thì nơi đó phải giống như tên của cậu nha, phải ấm áp lên."

Ôn Noãn liền nghe theo ý kiến, nhìn đến tấm ga màu da cam đang trải trên giường, quả nhiên trong lòng từng chút từng chút một chậm rãi dâng lên sự ấm áp. Cô hướng về phía tấm gương lớn, cong môi, nhẹ răng, dùng sức mỉm cười, trong lòng tự nói với mình: không có cái gì không vượt qua được nữa, cũng không có cái gì không thể mất đi nữa !

Một mình cả ngày cứ như vậy rảnh rỗi nhàn nhạt trôi qua, hàng xóm của cô quả thật không thường xuyên trở về, thỉnh thoảng giữa đêm khuya có thể nghe được một tiếng đóng cửa “ rắc rắc ” thật nhỏ nhẹ, buổi sáng thức dậy thì người hàng xóm của cô đã ra khỏi cửa, loại trạng thái này làm cô thật hài lòng .

Vào buổi tối một tuần sau, cô dùng qua bữa tối xong rồi dọn dẹp phòng bếp. Có Khang Khang gọi điện thoại đến lúc cô đang ngồi trước tivi ở phòng khách.

"Noãn Noãn, cậu có gửi hồ sơ lý lịch đến công ty chúng mình hay không? Mấy ngày nay mình thế nào cũng không thấy cậu tới diện kiến đây?" Có Khang Khang vô luận bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu, giọng nói đều vang dội.

Ôn Noãn gơ tay che trán: “ Mình quên rồi!"

"Noãn Noãn, cậu làm sao có thể như vậy!" Có Khang Khang ở đầu dây bên kia kêu rên, “ Mình đối với cậu móc tim móc phổi, vậy mà cậu hoàn toàn không nghiêm túc, lãng phí trái tim thủy tinh của người ta ah, cậu nhanh chóng gửi hồ sơ lý lịch ngay, biết không ? ”

“Biết rồi biết rồi, có trái tim thủy tinh chỉ có Cố đại mụ !” Ôn Noãn kiềm chế không được cười ra tiếng.

Trên thế giới này có Cố Khang Khang, thật tốt !

Cúp điện thoại, Ôn Noãn nhắm mắt tựa người vào ghế sa lon, nghe trong ti vi có người hát:

"Trời tối rồi cô đơn lại dần sâu xé

Có một người, tìm bắt đầu lại đau

Rất lâu đã rất lâu không gặp lại

Rồi cứ thế mà tự nhiên vẫn sống...”

Tâm bỗng chốc đau đớn lên vì tiếng hát, luôn là như vậy, rõ ràng một giây trước vẫn còn cười nói, một khắc sau liền đau buồn muốn khóc .

Mơ hồ.....

Có tiếng mở cửa nhẹ vang, mở mắt, cô chậm chậm quay đầu lại, một người đàn ông thân hình cao lớn thon gầy mặc một chiếc áo sơ mi xanh da trời đang đưa lưng về phía cô đứng ở chỗ đổi giày, khi anh xoay người lại, cô lập tức thấy rõ ràng đó là một gương mặt góc cạnh, trên mặt ngũ quan khắc sâu, chỉ hơi hơi làm giảm đi vẻ đẹp của anh bởi trên đầu anh đang quấn một vòng băng vải trắng.

Dù vậy, Ôn Noãn vẫn nhận ra anh là người ngồi cùng trên máy bay với cô và từng cùng nhau xã giao ngắn ngủi, sau đó cũng là người đàn ông cô đã gặp thoáng qua ở Hokkaido, dường như là gọi Cố Dạ Thâm.

“ Tại sao là anh ? ” cô kinh ngạc lên tiếng .

Cố Dạ Thâm trong phút chốc giật mình, thật giống như không ngờ tới cô sẽ ở phòng khách, ngay sau đó anh gật đầu chào, miệng nhẹ cong lên tạo thành một vòng cung xinh đẹp thật vui vẻ: “ Ôn tiểu thư, thật là trùng hợp."

“Làm sao anh biết tôi họ Ôn?" Ôn Noãn thắc mắc, cho dù là ở trên máy bay, hay là trên đường phố trong lễ hội hoa anh đào ở Hokkaido, cô tựa hồ cũng chưa từng tự giới thiệu về mình.

Cố Dạ Thâm trong mắt lóe lên, " Khi chủ nhà muốn cho cô thuê gian phòng kia lúc hỏi qua ý kiến tôi, nhân tiện nói ra tên của cô: Ôn Noãn. ”

“Àh...” Ôn Noãn gật đầu, thì ra là như vậy .

Trên ti vi vẫn lúc này vẫn còn hát:

"Anh nghe đi có cô đơn đang hát

Thật ôn nhu lại có chút điên cuồng

Nỗi bi thương càng ngày càng sâu sắc

Làm thế nào có thể cho nó dừng đây?"...

Cố Dạ Thâm từ từ đi tới lấy điều khiển tivi đổi kênh khác , “ Nghe bản nhạc bi thương, tâm tình sẽ càng không tốt." Anh vừa nói vừa thở ra một hơi yếu ớt có vẻ mệt mỏi nên xoay người bước trở về phòng, quanh thân anh mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện phảng phất bay trong không khí.

Ôn Noãn ngăn người, đối với cô cái người đàn ông gọi Cố Dạ Thâm này vốn dĩ bất quá là có hai lần gặp mặt, cũng chỉ như người qua đường, hà cớ gì anh ta mỗi lần nói chuyện đối với cô đều tựa như là đặc biệt quan tâm?

Bài hát 寂寞在唱歌 - Ji Mo Zai Chang Ge - Cô đơn đang hát

Trình bày : Ah Sang / 阿桑 / A Tang

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Âm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phỏng Vấn

"Cứ như vậy bị loại ra khỏi cuộc sao ?"

Không muốn suy nghĩ nhiều, cô đứng dậy trở về phòng, làm một bộ hồ sơ xin việc điện tử, tìm kiếm trên internet quảng cáo tuyển dụng của tập đoàn thời trang Thâm Khang, theo địa chỉ email của họ được đăng trước đó mà gửi hồ sơ của cô đi.

Một tuần sau mới nhận được thông báo phỏng vấn, vì cuộc phỏng vấn ngày hôm đó nên tự nhiên sẽ thức dậy sớm hơn thường lệ. Sau khi nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, chọn một bộ trang phục văn phòng để có bộ dạng nghiêm chỉnh, nhưng sau đó lại thay đổi một chút hình thức trông năng động hoạt bát hơn vì đề như vậy thì thấy trầm tĩnh quá. Cô đứng trước gương kiểm tra lại toàn thân mình thật tốt, trang điểm, tóc cô được buộc lên, khuôn mặt hồng hào, cả người dường như được làm mới, nắm hai tay thành quyền nhìn lại mình trong gương, sau đó tự tặng cho mình ánh mắt khích lệ rồi xách lấy túi đi ra khỏi cửa .

Sau khi ngồi xe taxi đi đến trước cửa chính Thâm Khang, ngẩng đầu nhìn lên toà nhà cao chọc trời, cô hít một hơi thật sâu và bước vào trong đi qua cửa xoay để đến tầng trệt. Trước quầy làm việc của nữ lễ tân, cô nhanh chóng tìm thấy địa điểm của ứng cử viên, sau khi bước vào cửa, cô vô cùng choáng váng.

Thâm Khang tuyển dụng hai trợ lý thiết kế, nhưng người đã đến nộp đơn trước đó không ít hơn một trăm ứng cử viên, ai ai cũng chen chúc chịu đựng cảnh đông đúc ở phòng khách, phòng khách đã đông đến độ gió thổi không lọt, một khối đen thật lớn, cô nhận lấy thẻ thứ tự, nhìn lại được xếp hạng số 116 .

Chọn một vị trí thoáng hơn ngồi xuống, cô theo bản năng lướt mắt qua người chung quanh, các nam và nữ ứng cử viên đều mặc quần áo đặc biệt, độc đáo như nhau, họ có một khuôn mặt trẻ trung và năng động, có lẽ hầu hết trong số đó là sinh viên đại học sắp tốt nghiệp.

Cánh cửa phòng phỏng vấn liên tục có người đi ra, có người đi vào, chờ bên trong phòng khách người thì rời đi người thì chạy tới. Mọi người sắc mặt mỗi người một kiểu, trong đó không thiếu những người rơi nước mắt mà ra về.

Có một khác, Ôn Noãn nhìn thấy Cố Khang Khang mặc trang phục Office Lady đứng đấy, theo phía sau là vài người trông rất khí phái, khi đi qua đến cửa sảnh thì từ từ dừng bước chân, quét nhìn bên trong phòng khách sau khi thấy người trong góc là cô, quay đầu hướng đến cô ánh mắt động viên, sau đó rời đi không dấu vết.

Trải qua hai giờ đồng hồ chờ đợi thật lâu, phòng phỏng vấn cuối cùng truyền ra:

“ Số 116 Ôn Noãn . ”

Ôn Noãn lập tức đi qua, hướng mắt đến cửa sổ thủy tinh bên cạnh điều chỉnh lại trang phục, đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa, đợi bên trong truyền ra “ Mời vào ”, cô mới đẩy cửa đi vào .

Mất sáng nhẹ đảo nhìn bên trong, tổng cộng có bốn vị phỏng vấn viên, hai nam hai nữ, bên cạnh còn có một người đang ngồi ăn mặc trông rất độc đáo, là một cô gái , tuổi không vượt quá ba mươi lăm, mang một phong cách kiểu Mỹ.

Trong đó một phỏng vấn viên ý bảo cô ngồi, cô gật đầu cảm ơn sau đó mới ngồi xuống vững vàng. Quần áo nghiêm trang biểu tình nghiêm nghị, vị trưởng đoàn phỏng vấn cầm sơ yếu lý lịch của cô xem qua rồi đồ ập xuống bàn gắt giọng hỏi:“Ôn tiểu thư, mặc dù là tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang nhưng cô không có bất kỳ kinh nghiệm trong việc thiết kế trang phục, tuổi đời lại gần ba mươi, cô cảm thấy cô có ưu thế gì là đáng giá để chúng tôi cân nhắc

mà tuyển dụng cô?”

Trong năm năm sau khi Đồng Diệu ra đi, Ôn Noãn từng lấy phương thức bí ẩn nhất mà hô mây gọi gió ở trong giới thiết kế thời trang, đó là một bí mật chưa ai được biết, ngay cả Khang Khang cũng như thế. Cô không muốn đem những điều này công khai với công chúng. Trong bản sơ yếu lý lịch, ở cột kinh nghiệm công tác, cô chỉ điền là nhân viên công ty quảng cáo hàng đầu, không nghĩ rằng vị trưởng đoàn phỏng vấn lại thẳng thắn đề cập đến tuổi của cô, nhưng cô vẫn bình tĩnh ung dung trả lời: "Tôi có một niềm đam mê đối với thiết kế thời trang" "

Lời chưa nói hết, bên cạnh mấy phòng vẫn viên khác không hẹn mà cùng phát ra tiếng cười, một người trong đó mặc áo sơ mi hoa, tóc ngắn vuốt keo dựng thẳng, anh ta bộ dạng quyền rũ như yêu ma cười đến độ cần rờ hung hăng nhất: "Cô cảm thấy nhiệt tình của cô cùng những đứa nhỏ mới ra trường bên ngoài kia đem so sánh mảnh liệt hơn sao?"

Tiếng cười lần nữa phát ra lớn hơn, Ôn Noãn mắt muốn trợn trắng, cô đã nói xong đâu, vừa muốn mở miệng, vị trưởng đoàn phỏng vấn ho nhẹ một tiếng, ba người khác an tĩnh lại.

"Ôn tiểu thư xin mời đi về trước, chúng tôi trong vòng một tuần lễ sẽ gửi cho cô thông báo cụ thể." vị trưởng ban phỏng vấn nói.

Cứ như vậy bị loại ra khỏi cuộc sao?

"Hứa quản lý xin chậm chút!" Ôn Noãn đang dự tính tìm đối sách, một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái truyền đến, "Tôi có vấn đề muốn hỏi Ôn tiểu thư." Cô quay đầu lại, thấy người vừa mở miệng nói chính là cô gái vẫn ngồi ở bên cạnh không lên tiếng cũng không từng cười nhạo cô.

"Trên người cô đang mặc chính là bộ sưu tập Hằng Phong 'Bianfoer'OL mùa xuân 09' phiên bản hạn chế?" Cô gái nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt đẹp lẳng lặng lưu động ánh sáng nhạt.

"Uh" Ôn Noãn theo bản năng nhìn lại mình một chút, nhẹ gật đầu, "Đúng vậy" đây là bộ mà Đường Tử Khoáng từng tặng cho cô trước khi ly hôn.

Cô gái ánh mắt bắt đầu tìm tòi nghiên cứu toàn thân cô trên dưới trái phải rồi bắn khoả, đầy nghi ngờ: "Bộ sưu tập 'Bianfoer'OL cao cấp chủ trương cổ điển, phiên bản hạn chế càng tôn thêm một phần cao quý và thanh lịch, nhưng bộ trên người cô đang mặc như thế nào so với nguyên bản làm cho người ta cảm giác không giống nhau?"

Cuối cùng đã gặp người tinh mắt nhìn xa trông rộng!

Ôn Noãn khẽ mỉm cười: "Tôi cảm thấy nó quá nghiêm trang và cứng nhắc, tự mình thay đổi tăng thêm chút ít yếu tố tự nhiên và sống động, thích hợp với bản thân mới là tốt nhất."

Nam Phong Lâm giống như có điều ngộ ra gật gật đầu, cô ấy nhìn Ôn Noãn, từ từ cười một cái, ưu nhã lịch sự gật nhẹ đầu, lại chỉ nói một câu: "Ôn tiểu thư gặp lại sau."

Chỉ như vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trúng Tuyển

"Hứa quản lý, quy củ đã chết, người mà cứ bám vào quy củ cũng sẽ chết, đứa trẻ đầu mới mọc tóc chỉ cần có tư chất, mài giũa một chút sẽ sáng lên, cứ như vậy mà làm."

Ra khỏi toà nhà tập đoàn Thâm Khang, Ôn Noãn có chút ảo não, cô không ngồi xe taxi mà chỉ chậm chậm đi dọc theo vỉa hè trồng đầy cây bụi dành cho người đi bộ. Cuối tháng tư ánh mặt trời bắt đầu nóng như thiêu đốt, nhưng cô lại cảm thấy có chút hơi lạnh, nhớ lại tình huống buổi phỏng vấn, khẳng định không được rồi.

Lúc này, Cô Khang Khang gọi điện thoại đến hỏi thăm cô về buổi phỏng vấn, cô chán nản đáp: "Rất bi kịch." Sau đó buồn bực đem tình hình phỏng vấn lúc đó đơn giản mà nói ra. Cô Khang Khang ở đầu bên kia điện thoại cười thật vui vẻ, cô càng thêm buồn chán, người gì vậy, có bằng hữu nào như thế không, mỗi lần vào thời điểm cô có chuyện không vui thì đều hã hê như vậy.

"Noãn Noãn, nghe mình nói nè, Hứa Úy Nhiên đối với cậu coi như đã là hạ thủ lưu tình." Cô Khang Khang vẫn đang cười, "Mỗi lần cô ta làm trưởng đoàn phỏng vấn, chắc chắn sẽ có cô bé nào đó khóc từ trong ra ngoài. Trước đây không lâu công ty tuyển dụng người có triển vọng, có một cô bé đáng đáp thật không tệ, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nàng ta vừa đi vào Hứa Úy Nhiên liền chỉ mấy nam phỏng vấn viên hỏi cô bé thấy người nào thích hợp thì dẫn về nhà làm chồng, cô bé đó nhìn không chớp mắt, thực sự cẩn thận tỉ mỉ quan sát, Hứa Úy Nhiên mặt đen tại chỗ, hỏi cô bé kia là tới tìm việc làm hay tìm chồng đây! Cô bé ấy uy khuất khóc ngay tại chỗ."

Ôn Noãn nghe xong đầu đầy hắc tuyến, Hứa Úy Nhiên này quả thực chính là nữ ma đầu, việc đi phỏng vấn ở nơi đây lại chuốc lấy tổn thương, nhưng dù vậy nếu mà đem so sánh, Hứa Úy Nhiên cũng không giống như tên tóc ngắn yêu nghiệt kia châm chọc cô, thật sự đã là "đao hạ lưu nhân".

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Noãn ngắm nhìn bốn phía, đã không biết rõ mình đi tới chỗ nào rồi, những năm này Phong thành biến hóa lớn đến nỗi làm người ta ứng phó không kịp, cùng bảy năm trước so sánh hoàn toàn thay đổi cả một thế giới. Cô đành phải bắt xe taxi, trước tiên đi mua thức ăn sau đó là về nhà.

Ngay khi vừa vào cửa, gặp ngay Cố Dạ Thâm đang bung một tô canh lớn đến bàn ăn ở phòng khách, anh toàn thân mặc quần áo ở nhà khiến cơ thể vốn cường tráng trở nên nhu hòa, đáng vẻ mặc tạp dề trông giống như người đàn ông tốt của gia đình.

Nghe được tiếng động, Cố Dạ Thâm quay đầu, nhìn thấy cô, đôi mắt đen như mực phát ra một dòng ánh sáng dịu dàng: "Ôn tiểu thư đã dùng bữa chưa? Không ngại thì cùng nhau ăn đi!" Anh sắp xếp lại bàn ăn.

Ôn Noãn cười nhạt, cầm túi thức ăn trên tay giờ lên: "Cám ơn, tôi đã chuẩn bị xong thức ăn." Cô quẹo ngay vào phòng bếp.

Cố Dạ Thâm từ chối cho ý kiến thân nhiên cười một cái, tự mình ngồi xuống ăn cơm, chẳng qua lời mời vừa rồi cũng chỉ là phép lịch sự.

Sáu ngày trôi qua, không có tin tức gì từ bên Thâm Khang, Ôn Noãn đã sớm không ôm bất cứ hy vọng nào, Cố Khang Khang điện thoại đầu bên kia đang rất vui vẻ: "Noãn Noãn, một tuần lễ chưa tới, chỉ cần còn lại một phút thì còn có một phần hy vọng, nói cho cậu biết nha, theo mình nghe ngóng, kết quả tuyển dụng đến bây giờ còn chưa có ra quyết định là bởi vì Hứa Úy Nhiên cùng trường thiết kế ý kiến bất đồng, đang tranh cãi không phân thắng bại đây!"

Lúc này Ôn Noãn đang từ siêu thị trở về, ôm hai túi nhu yếu phẩm lớn, đưa điện thoại di động kẹp ở giữa đầu và vai, vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa đáp lại: "Khang Khang, tính ra lần này nộp đơn là sách lược sai lầm, lẽ ra mình phải điền ở trên sơ yếu lý lịch là 22 tuổi, lần này tuyển dụng rõ ràng cho thấy chỉ ứng với người mới tốt nghiệp! Mình đã biết đạo lý vàng này, một lần nữa tìm chỗ mới thôi."

Vào cửa, đã có người nhận lấy từ trong tay cô túi đồ mới mua, ngẩng đầu thấy là Cố Dạ Thâm, cô cảm kích mỉm cười gật đầu, sau đó chỉ đến bàn trà ở phòng khách, "Cám ơn, giúp tôi để đồ là được rồi."

"Đừng khách sáo, thuận tay thôi" Cố Dạ Thâm cầm trong tay tách trà rỗng, đem túi đồ đặt qua một bên rồi đi đến trước máy pha trà.

"Noãn Noãn, nói chuyện với người nào đấy?" Cố Khang Khang ở bên kia điện thoại tùy ý hỏi.

"Hàng xóm phòng kế bên." Ôn Noãn rút cục hai tay rảnh rồi bắt lại điện thoại từ trên vai, "Chuyện tìm việc làm đi từng bước tính từng bước, mình nhất thời cũng không gấp, cậu đi mà lo cho riêng mình đi!" Sau khi cúp điện thoại, vốn định quay sang Cố Dạ Thâm nói thêm tiếng cám ơn thì điện thoại di động của anh lại vang lên, cô đành ôm túi đồ siêu thị đi vào phòng bếp.

Cố Dạ Thâm nhận điện thoại, bung tách trà hương ra ban công từ từ đi tới.

"Cố tổng, tôi cùng Kimi, Đái tổng giám, Tạ chủ quản nhất trí xác định giữ lại Kỷ Ngân Huân cùng Sở Hành. Hai người bọn họ đúng là nhân tài, bỏ qua bất kỳ một người nào cũng thật đáng tiếc, nhưng Nam Phong thủ lĩnh chỉ định một người tuổi tác thì lớn còn kinh nghiệm không có cái gì, làm sao bây giờ, tôi không thuyết phục được cô ấy!" Trong điện thoại là giọng của một phụ nữ trung niên chan chất truyền vào như pháo nổ.

Cố Dạ Thâm gạt gạt đem điện thoại từ bên tai dời xa một chút mới tránh khỏi màng nhĩ bị đánh vỡ gây nguy hiểm, đợi cô ta oang oang xong rồi mới mở miệng: "Hứa quản lý, nếu khó có thể lựa chọn vậy thì cả ba đều lưu lại đi, lần này tuyển trợ lý cũng vốn là chuẩn bị cho Nam Phong thủ lĩnh, theo ý cô ấy đi."

"Nhưng mà Cố tổng, công ty tuyển dụng nhân sự đã có quy định nghiêm khắc, phê duyệt tuyển bao nhiêu thì chỉ là bấy nhiêu thôi!"

Cố Dạ Thâm xoa xoa lỗ tai, không nhanh không chậm nói: "Phòng làm việc của tôi Tiểu trợ lý đã đưa đơn từ chức, đến lúc đó điều một người đi lên là được."

"Cố tổng giám đốc, cái này không hợp quy củ." Hứa quản lý ở bên kia điện thoại diễn tiếng rống của sư tử Hà Đông, "Ngài cần trợ lý chúng ta sẽ tuyển dụng thêm, hướng chỉ, bọn họ là những người không có kinh nghiệm như đứa trẻ đầu mới mọc tóc sao có thể đảm đương mà làm trợ lý cho ngài! Hơn nữa càng đừng nhắc tới cái người không có kinh nghiệm trong việc thiết kế quần áo kia."

Cố Dạ Thâm nghiêm trang: "Hứa quản lý, quy củ đã chết, người mà cứ bám vào quy củ cũng sẽ chết, đứa trẻ đầu mới mọc tóc chỉ cần có tư chất, mài giũa một chút sẽ sáng lên, cứ như vậy mà làm." Anh vừa nói xong đưa điện thoại di động dời đi khỏi bên tai, mơ hồ nghe bên kia âm thanh như gỗ mục bị bẻ gãy rống giận: "Cố Dạ Thâm anh là cái đứa trẻ chết tiệt, anh dám mắng....." Trước khi để đối phương bên kia mắng xong, anh dứt khoát ngắt điện thoại, lấy lại sự thanh tĩnh cho tai mình.

Ôn Noãn đem thức ăn nhét vào tủ lạnh rồi ra khỏi phòng bếp, xách một túi rác lớn chuẩn bị ra cửa, điện thoại di động vào lúc này vang lên.

"Xin chào, tôi là Ôn Noãn."

"Ôn tiểu thư, xin chào, tôi là nhân viên quản lý Hứa Úy Nhiên từ tập đoàn Thâm Khang, cô đã trúng tuyển vị trí trợ lý thiết kế của Thâm Khang, mời ngày mai đúng chín giờ tới làm."

Nhận được tin tức này, Ôn Noãn sợ run một giây mới phản ứng được, lập tức gật đầu: “Được, tôi biết rồi, cảm ơn Hứa quản lý !”

Nguyên tưởng rằng vào Thâm Khang khẳng định là việc không thể, bây giờ tự nhiên được trúng tuyển, thật đúng là chuyện không thể nào nghĩ đến. Cô không nhìn được cười lên vô cùng sung sướng, hồn nhiên quên mình đang ở phòng khách. Bộ dáng phấn khởi đó bị một người khác thu hết vào trong đáy mắt, cuối cùng đến khi phát hiện Cố Dạ Thâm mang theo nụ cười và ánh mắt quan sát mình, mới lúng túng xấu hổ cười cười giải thích, “Mấy ngày trước đi nộp đơn, cho là không được nhận, tự nhiên được trúng tuyển.”

“Vậy xin chúc mừng cô !” Cố Dạ Thâm ánh mắt thật sâu nhìn cô, khóe môi thản nhiên nở nụ cười ý vị sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Sự Khác Biệt

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Noãn thức dậy thật sớm, thay áo sơ mi màu xanh nhạt như mì bằng chất liệu chiffon kết hợp cùng quần dài màu trắng, đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó xách chiếc túi nhỏ chuẩn bị ra cửa.

Cố Dạ Thâm đang bụng bữa sáng từ phòng bếp đi ra, nhìn cô tươi tỉnh sáng khoái không nhìn được lên tiếng: "Hôm nay trông cô rất có tinh thần, sớm như vậy phải ra khỏi cửa sao ?”

Ôn Noãn mỉm cười gật đầu ý bảo: “Ngày đầu tiên đi làm .”

“Cô không ăn sáng sao? Chỗ này đủ cho hai người, cùng nhau ăn đi ?” Anh bụng cái khay đã đặt hai khối bánh mì nướng cùng hai hộp sữa tươi.

“Cảm ơn , tôi đang vội, nên sẽ ăn bên ngoài. ” Ôn Noãn mỉm cười lịch sự cảm ơn, giọng nói nhỏ dần, người cũng đã ra cửa, nhìn ra được, bước chân vô cùng nhanh và nhẹ.

Cố Dạ Thâm nhìn theo bóng dáng cô biến mất ở cầu thang, sâu trong mắt con người trở nên âm trầm, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, chỉ bụng điểm tâm trở về phòng bếp, đem một phần bánh mì cùng một hộp sữa tươi đặt trở lại tủ lạnh .

Ôn Noãn sau khi tới Thâm Khang, trước tiên là đến báo cáo thông tin cho bộ phận nhân sự. Quản lý nhân sự Hứa Uy Nhiên quan sát cô một hồi lâu mới phát the nhân viên xác định vị trí làm việc cho cô là " trợ lý", sau đó đưa tay liếc mắt mở miệng: “Hoan nghênh gia nhập Thâm Khang , là vàng thì sẽ toả sáng lên .”

Tuy bị Hứa quản lý nhìn đến khó hiểu, một câu kia chào hỏi kia dường như là lời khích lệ nhưng giọng điệu cũng rất kỳ hoặc , Ôn Noãn chỉ là mỉm cười cũng bắt tay cùng cô ta, cảm giác là lạnh như băng.

Tay lạnh người tâm ấm áp.

Trong lúc nghĩ như vậy, cô dưới sự hướng dẫn của Tô trợ lý thuộc bộ phận thiết kế đi đến phòng làm việc. Vào thời điểm đến phòng thiết kế, đám người trong đó ai cũng vui đầu làm việc, đối với việc cô đến, cũng chỉ nhìn một cái, nghe Tô trợ lý nói một câu “Trợ lý mới tới Ôn Noãn ” mỗi người lại bận rộn với việc của mình.

Cô còn không kịp nở một nụ cười thân thiện, Tô trợ lý liền chỉ vào trong góc có một cái bàn làm việc nhỏ: “Nơi đó, của cô.” Cô nói cảm ơn, bước đi tới đó nhưng cau mày, cái này là một cái bàn làm việc, cũng chỉ một từ : loạn.

Dưới tình huống để không quấy rầy những người khác làm việc, cô tốn khoảng nửa giờ đứng lên đem mọi thứ dọn dẹp sạch sẽ. Vừa ngồi xuống định nghỉ một , Tô trợ lý lại mang theo hai người một nam một nữ đi vào, đoán chừng là sinh viên đại học mới vừa tốt nghiệp, trong mắt đều là thần thái tung bay, nữ mặt mũi khéo léo tinh xảo, vẻ mặt đẹp lạnh lùng, một đôi mắt phượng cũng đầy nhiệt huyết phát ra dòng ánh sáng nhạt, nam cũng là khí lực mạnh mẽ, tràn đầy sức sống.

Quả nhiên, cô coi như phát ra toàn bộ nhiệt tình cũng không hơn người ta trẻ tuổi nha! Ôn Noãn âm thầm nghĩ ngợi , sau đó cô phát hiện, Tô trợ lý đối đãi hai người này cùng cô rõ ràng khác nhau: “ Các vị mời tạm ngừng việc trong tay, làm quen với đồng nghiệp mới, đây là Kỷ Ngân Huân và Sở Hành, trợ lý thiết kế mới của công ty , đều là sinh viên giỏi tốt nghiệp từ Học Viện Thời Trang Phong Đại.” Ngay sau đó, các đồng nghiệp nhìn chăm chú, Tô trợ lý lại chỉ hai vị trí sạch sẽ chỉnh tề cho bọn họ.

Ôn Noãn liếc mắt nhìn lại góc nhỏ của mình, nhún nhún vai , mỉm cười , trong bụng chợt nghĩ ngợi , không phải là do Khang Khang dùng quan hệ để cho cô đi vào nên chọc cho quản lý nhân sự bất mãn, Tô trợ lý mới đối xử với cô như thế! Cô nhớ rõ tập đoàn Thâm Khang lần này tuyển trợ lý thiết kế chỉ có hai vị trí, nhưng hôm nay lưu lại là ba.

Việc này Cố Khang Khang, nghĩ như vậy thì đem cô đẩy vào hốc xó sao?

Đang suy nghĩ, nữ đồng nghiệp ngồi ở trước mặt quay người ném tới một phần văn kiện: " Đem cái này sao chụp tám bản, chia ra từng bộ đính thành tập,

mười phút sau giao cho tôi.” Cô ta nói xong liền quay trở lại "cách cách...cách..." tiếp tục gõ bàn phím.

Ôn Noãn thoáng cứng người, rồi cầm văn kiện đi đến phòng sao chụp, bắt đầu một ngày công việc bận rộn. Mặc dù sau đó rõ ràng cảm giác được đồng nghiệp cũng xem cô như chân chạy việc vặt, cô chỉ cười cười, cũng không để ý, dù sao ban đầu lúc mới làm ở “Quảng Cáo Mỗi Ngày” cô cũng chính là phải làm chuyện vặt như vậy.

Bận rộn, vô cùng đúng tâm ý của cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bị Thương

"Nguyên vọng lớn nhất đời mình là làm vợ Đồng Diệu, nguyên vọng thứ hai mới là nhà thiết kế nổi tiếng thế giới"

Ôn Noãn không ghét Cố Dạ Thâm còn có một nguyên nhân rất quan trọng chính là mỗi lần ăn xong anh đều dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, ngăn nắp, có thể nhìn ra được anh là một người đàn ông thích sạch sẽ.

Sau khi trở về phòng thay quần áo mặc ở nhà, cô liền ở trong phòng bếp bận rộn vo gạo, nấu cơm, rửa cà chua, ớt, cắt miếng... Tất cả đều được làm đầu vào đây.

Tay nghề nấu cơm của cô được luyện thành tại phòng trọ của Đồng Diệu. Khi đó cô còn học năm bốn đại học, Đồng Diệu mới tốt nghiệp đi tìm việc làm, thường không để ý tới cơm nước, khi tìm được việc cũng bởi vì là người mới nên cần cố gắng nhiều hơn nên càng bữa được bữa không, vì vậy mà mỗi ngày cô đều chạy đến nấu cơm cho anh.

Mặc dù từ nhỏ cuộc sống của cô không được tính là an nhàn, sung sướng nhưng vẫn là báu vật trong lòng cha mẹ, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm công việc nặng nhọc như nấu cơm cho nên ngay từ đầu đồ ăn cô làm đặc biệt tệ, rau xào chưa chín nhưng đã bị cháy vàng, thịt kho tàu thì thành một khối đen xì, nhưng mà mặc kệ đồ ăn có tệ bao nhiêu, Đồng Diệu cũng ăn rất ngon lành.

Đồng Diệu càng thể hiện như vậy, cô càng cảm thấy khó chịu, khổ sở trong lòng. Chung quy là do cô muốn gả cho Đồng Diệu nhưng không thể để dạ dày của anh chịu khổ sở cả đời như vậy. Vì vậy, phần lớn thời gian rảnh rỗi lúc học đại học cô đều dùng để luyện tập nấu cơm, chế biến đồ ăn. Bạn bè cùng phòng luôn giễu cợt cô trời sinh đã là “Hoàng Bà Kiếm Bà”

(“Hoàng Bà Kiếm Bà” là mấy người phụ nữ luống tuổi có chồng, dài dòng lắm chuyện)

Bị chế nhạo như vậy, cô có chút uất ức, nhưng thấy cố gắng của mình, lúc ăn cơm Đồng Diệu càng ngày càng hưởng thụ, trong lòng cô cảm thấy vui vẻ. Sau đó sẽ hiện ngang oai vệ hét to với nhóm bạn cùng phòng:

“Hoàng Bà Kiếm Bà thì sao, Ôn đại tiểu thư mình thích là được, nguyên vọng lớn nhất đời mình là làm vợ Đồng Diệu, nguyên vọng thứ hai mới là nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, như thế nào!”

Không có như thế nào, chỉ là chọc cho đám bạn cùng phòng của cô lắc đầu nói thẳng “Ý tưởng thật vĩ đại”

Ôn Noãn không nghĩ tới, nguyên vọng thứ hai là mộng tưởng hảo huyền khó thực hiện, nguyên vọng thứ nhất nằm trong lòng bàn tay lại thành đầm rồng hang hổ. Thoạt nhìn thì dễ dàng thực hiện nhưng cả đời cô có cố gắng thế nào cũng không thực hiện được. Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Noãn không khỏi cảm thấy đau buồn, nhất thời tinh thần hoảng hốt.

“Ai ư”

Cô bất chợt hô nhỏ một tiếng, dao thái đã cắt vào đầu ngón trỏ, máu tươi chảy ra. Để dao xuống đang định xem vết thương thì đã có người dùng sức bắt lấy tay cô đè lại: “Ôn tiểu thư muốn ăn thịt cũng không nên dùng phương pháp này chứ”. Giọng nói của Cố Dạ Thâm nghe tựa như nhạo báng nhưng lại không che dấu được sự lo lắng trong đó.

Ôn Noãn định rút tay về lại không làm gì được, dù sao anh cũng có ý tốt nên đành để mặc cho anh giúp đỡ. Khoảng cách hai người rất gần, trên người anh có mùi thuốc lá trộn lẫn mùi khói dầu, nhưng mùi vị lại dễ ngửi. Anh hoàng hôn rực rỡ theo cửa sổ đi vào phòng bếp, rơi vào một bên má anh làm cho ánh mắt trở nên lung linh.

Gò má của anh làm cô muốn nhìn thêm lần nữa, không giống với Đồng Diệu có gò má hiền hòa, mượt mà, cũng không giống Đường Từ Khoáng có đường cong duy mỹ, nó giống như được chạm khắc, góc cạnh tản ra sự chững chạc, thành thực từ hơi thở. Ôn Noãn nhìn một chút, không tự chủ mỉm cười, đầu ngón tay của anh mang theo sự ấm áp.

“Ôn tiểu thư còn có thể cắt được thức ăn được không?” Cầm máu xong, băng bó miệng vết thương, Cố Dạ Thâm vừa cầm chổi lau vết máu trên sàn vừa hỏi.

“Hả.....” Ôn Noãn nhìn băng gạc trên ngón trỏ, nghĩ đến việc cắt thức ăn thật sự khó khăn.

“Vậy cô muốn ăn đồ ăn mình mua về, hay là chấp nhận ăn đồ ăn có sẵn trên bàn để lấp đầy bụng rồi nói sau?” Cố Dạ Thâm dọn dẹp xong, ánh mắt thật sâu nhìn cô: “Tôi mới vừa đi ra ngoài mua đồ ăn, còn chưa ăn, nếu không để ý, cùng nhau ăn thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chăm Sóc

"Từ khi lớn lên cho tới bây giờ cô đều là người nấu cơm cho người khác, từ lúc bắt đầu là Đồng Diệu, sau lại là Đường Từ Khoáng, hiện tại cô phát hiện ra cô rất hoài niệm cảm giác có người nấu cơm cho mình mấy ngày qua."

“Hả.....” Ôn Noãn nhìn vết thương trên tay mình, thấy không thể xào được thức ăn, đã như vậy lại vô duyên vô cớ ăn thức ăn của anh nên nói: “Tôi ra ngoài mua đồ ăn là được rồi.”

“Ôn tiểu thư, chúng ta cũng coi như là hàng xóm, sau này cũng cần quan tâm lẫn nhau rất nhiều”. Cố Dạ Thâm nhìn vào mắt của cô, trong đôi mắt toát lên thần thái tinh tế.

Suy nghĩ một chút, Ôn Noãn cũng cảm thấy đúng, cứ từ chối như thế này cũng có vẻ mình quá kiêu cách. Vì vậy cô nở nụ cười nhàn nhạt: “Như vậy thì làm phiền Cố tiên sinh rồi.”

Nhìn bóng dáng cô đi ra khỏi phòng bếp, Cố Dạ Thâm liền đi theo, khoe môi từ từ nâng lên một đường cong tạo thành nụ cười.

Đồ ăn của Cố Dạ Thâm không tệ, món ăn có vị cay đặc biệt của Phong Thành, càng cay càng muốn ăn, Ôn Noãn thích nhất các món ăn này, hơn nữa hiện tại trên bàn có hai món một canh đều là món mình yêu thích: Gà xào cay, đầu cá băm tiêu, thịt bò nấu nước sốt cay.

Khẩu vị giống nhau nên kéo gần khoảng cách giữa hai người. Cố Dạ Thâm không nói nhiều, Ôn Noãn cũng không mở miệng, nhưng lại không hề có cảm giác lúng túng hoặc thiếu tự nhiên, giống như đã quen nhau từ lâu. Cuối cùng Ôn Noãn bị cay đến hai má đỏ bừng, môi như cánh hoa Anh Đào. Cố Dạ Thâm nhìn cô, ánh mắt gọn sóng, cười khẽ.

Mấy ngày sau đó, Ôn Noãn vừa vào cửa đều nhìn thấy Cố Dạ Thâm dọn thức ăn lên bàn, thấy cô về nhà, lấy lý do tay cô bị thương trực tiếp mời cô ăn cùng. Anh luôn tạo ra, lễ độ duy trì khoảng cách vừa phải với cô, hoàn toàn giống như thái độ đối đãi với hàng xóm cần có, không vượt quá bất cứ điều gì. Điều này làm cho Ôn Noãn có cảm giác an toàn, cũng không giải thích được mà hưởng thụ sự ấm áp này, thậm trí sau khi đi làm về cô liền trực tiếp về nhà, không giống lúc trước ở lại công ty một lúc mới về nhà.

Chỉ là “Ngày nào cũng ở nhà, Cố tiên sinh không phải đi làm sao?” Vào một buổi chiều, Ôn Noãn rốt cục không nhịn được hỏi.

“Được nghỉ phép một tháng” Cố Dạ Thâm cười trả lời. Chợt thay đổi dáng vẻ “Ôn tiểu thư, thời gian chúng ta quen nhau không lâu nhưng cũng không quá ngắn, bây giờ lại là hàng xóm, gọi tiểu thư, tiên sinh như vậy có khách sáo quá không?”

Ôn Noãn ngước mắt, thấy ánh mắt anh bình tĩnh, thâm thúy, giống như nhìn không thấy đáy, cô hoảng hốt mất hai giây, đôi mắt tràn đầy ý cười như hoa cúc nở rộ: “Vậy sao anh còn gọi tôi là Ôn tiểu thư?”

Cố Dạ Thâm ngẩn ra, sau đó liền cười to, tiếng nói trầm ấm, giọng cười sang sảng.

Một tuần sau, vết thương trên tay Ôn Noãn đã tốt hơn rất nhiều, cô đã có thể tự mình cắt thức ăn, nấu cơm. Hôm đó cô cố ý về nhà sớm, trước khi Cố Dạ Thâm nấu cơm cô làm một bàn đồ ăn, mang các món ăn lên bàn cô liền đi đến cửa phòng của anh gõ cửa: “Cố Dạ Thâm, ăn cơm”

Cố Dạ Thâm mở cửa, anh giống như không thể tin những lời mình vừa nghe được, phải đến lúc Ôn Noãn nói “Ăn cơm” lần nữa anh mới phản ứng lại, sâu trong đôi mắt là ngạc nhiên và thâm vui vẻ.

“Cố Dạ Thâm, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi những ngày qua.” Ôn Noãn mỉm cười đưa cho anh một cốc bia, giọng nói chân thành, còn tự rót cho mình một cốc nước lọc.

Đôi mắt của Cố Dạ Thâm vốn vui vẻ bỗng chốc trở nên âm trầm, rồi lại thâm thúy không gọn sóng như không nhìn thấy đáy: “Khách khí rồi.” Đây là lần đầu tiên anh ăn thức ăn do Ôn Noãn nấu, vậy mà một bữa cơm vốn đã yên tĩnh, chính bản thân anh lại càng ít nói hơn.

Từ đó về sau, Ôn Noãn cũng không còn vào cửa đã ngủ thấy mùi thức ăn ngào ngạt nữa.

Từ khi lớn lên cho tới bây giờ cô đều là người nấu cơm cho người khác, từ lúc bắt đầu là Đồng Diệu, sau lại là Đường Từ Khoáng, hiện tại cô phát hiện ra cô rất hoài niệm cảm giác có người nấu cơm cho mình mấy ngày qua. Nhưng cô tự thuyết phục bản thân mình rất nhanh, Cố Dạ Thâm theo chủ nghĩa

nhân đạo, thấy tay cô bị thương nên có lòng tốt chuẩn bị cho cô thêm một bộ bát đĩa, anh không có nghĩa vụ chuẩn bị đồ ăn cho cô khi vết thương của cô đã tốt lên.

Dần dần, cô cũng lười về nhà luôn sau khi tan làm, có những lúc cô ngồi ở bàn công tác để thiết kế thời trang, cũng có lúc cô ngồi xe điện ngầm đi tới một nơi xa lạ, ngồi ở quảng trường có chim bồ câu ngắm người qua đường, nhưng trước trời tối cô đều sẽ về đến nhà, sau đó cô nấu ăn một mình, cô ăn cơm một mình, một mình cô cô đơn với thời gian tĩnh lặng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hàn Triết

"Nhìn thấy nụ cười lúm đồng tiền của người này cô bất chợt nhớ tới một người bạn học trung học năm thứ nhất ngồi cùng bàn"

Lúc tan làm, Bạch San Ny nén một tập tài liệu đến trước mặt Ôn Noãn "Tiểu Ôn à, sau khi tan làm chắc cô có thời gian rảnh rồi, làm phiền cô mang mấy bản thiết kế này đến Nhà máy, dặn họ phải làm suốt đêm để xong hàng mẫu nhé." Cô ta cười híp mắt không cho Ôn Noãn cơ hội từ chối, "Cô làm việc tôi luôn yên tâm, cảm ơn nha, tôi đi đây."

Ôn Noãn nhìn cô ta thoát một cái đã rời đi, không thấy bóng dáng, cô cầm tập tài liệu lên khẽ mỉm cười, Chân Diễm Diễm bất bình thay cô: "Chị Noãn, chị làm gì thế, lần nào cũng để mặc họ ăn hiếp mình! Nhà máy ở ngoại thành cách thành phố xa như vậy, coi như chị đi không ngừng thì cũng phải 8h tối mới về tới nhà!"

Các nhân viên phòng Thiết kế bất kể lớn hay nhỏ tuổi hơn cô đều gọi cô là Tiểu Ôn, chỉ trừ trưởng phòng thiết kế Chu Diễm Diễm. Dĩ nhiên cô cũng không để ý, dẫu sao cũng chỉ là cách gọi, nhưng đủ để nhận thấy Chân Diễm Diễm rất tốt, hơn nữa trừ Kỷ Ngân Huân và Sở Hành là mới tới ra, Chân Diễm Diễm là người duy nhất không sai sử cô như chân chạy việc vặt.

Cô mỉm cười: "Không có vấn đề gì, dù sao chị cũng là người rảnh rồi." Hơn nữa cũng không phải là lần đầu tiên. Từ ngoại thành trở về đúng là gần 8h tối, cô ngồi trên xe buýt ngắm rặng liễu ngoài cửa xe, nhìn cảnh yên bình mà thấy bình tĩnh.

Đi qua đường Hải Đường, nhìn bên ngoài cửa sổ xe cô thấy cửa hàng bánh ngọt, trong lòng khẽ động, xe buýt dừng lại cô liền chen lấn đi xuống.

"Bánh ngọt hương Lavender." Ôn Noãn đẩy cửa, bước vào cửa hàng bánh ngọt. Cô ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, mỉm cười nhân nhật với nhân viên phục vụ, nhớ lần trước đi cùng Khang Khang là nhân viên phục vụ khác, dĩ nhiên cô biết ở đây có hai nhân viên phục vụ.

"Tiểu thư xin chờ một chút." Người phục vụ mỉm cười, tươi sáng rực rỡ, xinh đẹp, đoán chừng là mới tốt nghiệp đại học không lâu. Một lúc sau, cô ấy liền bưng tới một đĩa bánh ngọt hương Lavender vừa mới ra lò "Xin mời dùng."

Ôn Noãn gật đầu, cầm thìa xúc một góc bánh cho vào miệng, trong miệng ngập tràn hương vị thơm ngon mà không ngấy, mùi vị thật tốt, cô khép hờ mắt hưởng thụ hương vị hòa quyện...

"Còn nhớ rõ mùi vị này chứ?" từ trên đầu truyền đến một giọng nam trong trẻo, trong giọng nói có một chút mong đợi.

Ôn Noãn mở mắt ra liền nhìn thấy một người đàn ông mặt áo khoác dài màu trắng, đầu đội mũ đầu bếp đang mỉm cười nhìn cô. Ánh mắt của anh như ngôi sao sáng giữa đêm tối, khóe mắt mờ hồ ẩn chứa sự đau thương, làn da so với màu lúa mạch càng đậm hơn, nụ cười không sâu, hai má hiện lên lúm đồng tiền nhân nhật.

Nhìn thấy nụ cười lúm đồng tiền của người này cô bất chợt nhớ tới một người bạn học trung học năm thứ nhất ngồi cùng bàn. Nhưng da người bạn đó còn trắng hơn cả con gái, mang theo một chút xanh xao, nhưng khi cười lên lại như hoa lê trắng. Lần gặp mặt gần nhất giữa hai người là hai năm trước, vẫn là dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, có vẻ đẹp dịu dàng, hoàn toàn không giống với người mang theo ánh sáng rực rỡ đang đứng trước mặt cô.

"Ôn Noãn không nhớ tới sao?" Anh ngồi xuống đối diện với cô, "Tôi là Hàn Triết, chúng ta ngồi cùng bàn năm đầu trung học."

Ôn Noãn kinh ngạc, "Thật sự là cậu, Hàn Triết?"

"Là tôi." Hàn Triết gật đầu, khuôn mặt mỉm cười, "Hai năm trước chúng ta cũng từng gặp nhau."

Ôn Noãn đưa tay lên che miệng để dấu đi sự kinh ngạc không thể tin của mình. Nghĩ lại một chút, khó trách lần trước cô cùng Khang Khang tới đây lại được tặng một chiếc bánh ngọt chúc mừng "Ly hôn vui vẻ", thì ra là cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh Em

"Có một thời gian xe đạp cũ của Hàn Triết liên tục hỏng, đều phải đi bộ đến trường, sau khi cô biết liên xung phong nhận việc đạp xe qua nhà cậu, đợi cậu ra liền hào phóng vỗ vào phía sau yên xe, "Hàn Triết, lên đi, anh em sẽ chở cậu!"

Thời còn trung học, chiều cao của Ôn Noãn đã nổi bật hơn so với nữ sinh cùng tuổi, lại có mái tóc ngắn lôm chôm như con trai, cộng thêm thị lực cực tốt, nên cô được xếp ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, ngồi cùng bàn với cô chính là Hàn Triết.

Hàn Triết mồ côi cha từ nhỏ, cậu với mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Khi đó cậu cao hơn cô một cái đầu, người cậu giống như thiếu dinh dưỡng, cơ thể gầy yếu, xanh xao, là người ít nói, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, ngồi cùng với một đứa con gái giống con trai như cô, hai người giống như bị đổi giới tính cho nhau vậy.

Trong lớp thường có nam sinh cao lớn hay lấy việc ăn hiếp, chế nhạo cậu làm thú vui. Ôn Noãn không thích, lòng đầy căm phẫn nghĩa hiệp bên vực cậu, cô còn có thể rống trong một thời gian dài: "Ôn đại tiểu thư ở đây, ai dám bắt nạt Hàn Triết nhà tớ!"

Dĩ nhiên, trừ chuyện của Hàn Triết thì đối với những chuyện ngựa mất cô cũng sẽ can thiệp, rất có tinh thần nghĩa hiệp trừ gian diệt bạo. Cô dám "tưng hoành" ở trong trường học như vậy là vì cô có một người cậu làm Thị trưởng.

Hàn Triết rất biết ơn cô, nhưng lại ngượng ngùng không dám nói chuyện cùng cô, chỉ hay mang bánh ngọt từ nhà cho cô ăn. Hơn nữa, mỗi lần thừa dịp cô không chú ý hoặc không có trong phòng học cậu sẽ nhét vào trong ngăn bàn của cô.

Mới đầu cô còn tưởng của các bạn nữ để, mãi cho đến hôm đấy vào tiết thứ hai có giờ thể dục, cô đang xuống cầu thang thì phát hiện mình quên mang thẻ học sinh vì vậy đành xoay người chạy về lớp lấy. Vừa vào lớp học cô liền nhìn thấy Hàn Triết đang lén để bánh ngọt vào trong ngăn bàn của mình, nhìn thấy cô đi vào cậu lúng túng, khuôn mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống không biết phải làm như thế nào.

"Tớ... Tớ chỉ muốn cảm ơn cậu..." Cậu lắp bắp nói còn chưa dứt câu thì đã chạy ra khỏi phòng học như đang chạy trốn để lại cô đứng ngây ngẩn mất vài giây, cô cười vui vẻ.

Có một ngày, lần đầu tiên cô được ăn bánh ngọt hương Lavender, sau khi ăn xong vẫn còn chưa đã, vẫn muốn ăn nữa. Sau này cô mới biết, những bánh ngọt này...Đều là mẹ Hàn Triết làm, bà ấy là thợ làm bánh.

Sau lần đó, Hàn Triết quang minh chính đại đưa bánh ngọt cho cô, chỉ là hành động và vẻ mặt vẫn ngượng ngùng, thường thì khi cô quay đầu đi cậu sẽ để một miếng bánh ngọt lên bàn cô thật nhanh, sau đó nhanh chóng rút tay về. Khi cô quay đầu lại đều nhìn thấy cả khuôn mặt của cậu đỏ bừng đang giả vờ đọc sách hoặc làm bài tập.

Thành tích học tập của cô đặc biệt kém, mỗi lần thi cô luôn xếp cuối lớp, còn thành tích của Hàn Triết luôn tốt, luôn ở cạnh cô chỉ bảo, thỉnh thoảng sẽ bất ngờ nói một câu: "Bài này làm sai rồi, phải làm như vậy..." Dựa vào sự giúp đỡ của cậu ấy mà thành tích học tập của cô cũng tiến bộ, luôn ở mức trung bình.

Có một thời gian xe đạp cũ của Hàn Triết liên tục hỏng, đều phải đi bộ đến trường, sau khi cô biết liên xung phong nhận việc đạp xe qua nhà cậu, đợi cậu ra liền hào phóng vỗ vào phía sau yên xe, "Hàn Triết, lên đi, anh em sẽ chở cậu!"

Hàn Triết xấu hổ, lại bị cô ngang bướng kéo lên xe, sau khi tới trường nhận được những ánh mắt quái dị, cậu khó xử mặt đỏ bừng, vội vã nhảy xuống khỏi xe chạy vào lớp học.

Sau khi tan học, Ôn Noãn muốn chở cậu về, cậu do dự một lúc mới nói: "Ôn Noãn, để mình chở cậu, cậu ngồi phía sau nhé."

Ôn Noãn liền xuống xe, "Được, đang giữa mùa đông vừa đúng mình muốn lười biếng, cậu ở phía trước cũng chắn được gió cho mình."

Lần đấy, Hàn Triết đưa Ôn Noãn về nhà cô sau đó đi xe của cô về nhà, sáng ngày hôm sau cậu lại vòng qua nhà đón cô.

Sự việc này kéo dài đến hết năm đầu trung học, theo thời gian Hàn Triết cũng dần dần không còn ngượng ngùng với cô, cậu cao lên giống như sau một đêm cậu bỗng nhiên lớn hẳn lên, cao hơn Ôn Noãn hai gang tay; Thân hình gầy guộc và cao lớn của cậu dần dần hấp dẫn ánh mắt của các cô gái, yểu hậu lớn dần, giọng nói của cậu bắt đầu thay đổi, nói chuyện cũng không còn nhỏ nhẹ nữa.

Điều duy nhất không thay đổi là mỗi ngày cậu đều đưa đón cô đi học, ở trường học cô vẫn có thói quen bảo vệ cậu và ra mặt mọi chuyện giúp cậu. Thời điểm đó, cái tuổi mười lăm, mười sáu tuổi, là độ tuổi vô cùng nhạy cảm, lời đồn đại sẽ không thể tránh được, chỉ là lúc đó Ôn Noãn không tìm, không phỉ, không hề hay biết gì, mà Hàn Triết cũng giữ im lặng, loại chuyện này chỉ biết càng tô càng đen, cuối cùng lời đồn đại cũng dừng lại ở mức độ giải trí.

Rất nhiều chuyện đều là như vậy, cho đến một ngày, tất cả mọi chuyện đều xảy ra thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Đêm Về

Thời gian trôi qua, năm tháng thay đổi, ánh mắt của ai đó vẫn kiên định nhìn về một hướng.

Ôn Noãn không muốn cùng bạn bè ôn lại quá nhiều chuyện cũ vì sẽ làm cô nhớ tới chuyện của Đồng Diệu. Cô nhìn xung quanh một vòng “Bánh ngọt ấm áp”, “Đo cậu mở sao?”

“Ừ.” Hàn Triết ngồi đối diện với cô, “Sau khi trở về từ Châu Phi, vì quen tự do đi lại nên mình không thích sáng chín chiều năm (làm văn phòng, giờ giấc gò bó), đầu mùa xuân năm nay mình đã mở quán này, cậu biết bánh ngọt nhà mình có ‘bí quyết gia truyền’ mà.” Cậu cười khẽ, hai má mơ hồ hiện lên lúm đồng tiền.

Ôn Noãn cười, “Bên trong bánh cậu đã cho thêm chất kích thích thật sao?”

Hàn Triết cười vui vẻ: “Đúng vậy, sẽ làm cậu nghiện không thể không ăn loại bánh này...”

Ở giai đoạn tình cảm của họ còn duy trì ở mức anh em, Hàn Triết từng dẫn cô về nhà cậu, mẹ của cậu rất nhiệt tình, hiền hòa, làm cho cô ăn rất nhiều bánh ngọt các vị.

Khi đó cô tham ăn, được ăn vui đến quên cả trời đất, Hàn Triết cười tươi đến mức lúm đồng tiền lõm sâu, giả vờ dụ dỗ hỏi cô: “Ôn Noãn, cậu biết tại sao mọi người ăn bánh ngọt nhà tớ lại muốn ăn nữa không?”

Cô rất phối hợp, nhét miếng bánh ngọt vào miệng rồi hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì nhà mình có bí quyết gia truyền.” Hàn Triết cười thần bí, thành công gây sự chú ý của cô, ngoắc ngoắc ngón tay hướng về phía cô, đợi cô đi đến gần mới nhỏ giọng nói, “Bí quyết là bên trong có ma túy, sẽ làm cho người ăn bị nghiện bánh này....”

Lúc đấy cô sợ đến mức ngã từ trên ghế xuống dưới đất, liên tục ném phần bánh còn lại trên tay đi. Ngẩng đầu lên, cô lại nhìn thấy nụ cười treu đùa trong mắt cậu. Mẹ Hàn đi tới nghe thấy thì nhăm ngay đầu cậu vỗ một cái cười mắng: “Hàn Triết đứa nhỏ này thật sự chán sống rồi, nói những lời này không sợ mẹ con bị cảnh sát bắt đi sao!”

Nhớ lại thời gian cũ, hai người đều có cảm giác như đã trải qua một đời.

“Mẹ cậu đâu? Bà có khỏe không?” Ôn Noãn hỏi, tuy mẹ Hàn một mình vất vả nuôi Hàn Triết lớn lên nhưng tính tình lại rất cởi mở, không than thờ số phận, không oán trách sự đời.

“Nghĩ đến đúng là không sai.” Trên mặt Hàn Triết tràn đầy nụ cười.

“Sao lại là nghĩ đến? Hàn Triết, cậu là đứa con bất hiếu!” Ôn Noãn trêu ghẹo.

“Ôn đại tiểu thư thật là oan uổng!” Hàn Triết giơ tay đầu hàng, “Mấy năm trước mẹ mình đã tái hôn, lấy chồng ở Sóc Thành, bác Thụ đối với mẹ rất tốt, mình là con không thể chiếm dụng thời gian của mẹ được.”

Ôn Noãn vui mừng vì mẹ Hàn, “Như vậy thật tốt!”

Không lúng túng như dự đoán, hai người trò chuyện vui vẻ với nhau. Lúc Ôn Noãn ra về đã là mười giờ tối, Hàn Triết đóng cửa tiệm muốn đưa cô về, cô khéo léo từ chối, cậu cũng không kiên trì chỉ đưa cô ra bến xe buýt: “Về sau đến thường xuyên nhé, tớ sẽ giảm giá 88% cho cậu.”

Ôn Noãn cười, “Tớ cho là cậu sẽ miễn phí cho tớ chứ.”

Hàn Triết cùng cười, “Vậy thì không được, miễn phí cho cậu không chừng về sau cậu sẽ không tới nữa.”

Ôn Noãn ngăn ra, xe buýt đến, cô vội vàng nói tiếng “Hẹn Gặp lại” rồi lên xe. Xe đi rất xa, cô quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy Hàn Triết đứng ở bến xe buýt, ánh mắt của cậu xa xăm nhìn theo hướng xe của cô.

Thời gian trôi qua, năm tháng thay đổi, ánh mắt của ai đó vẫn kiên định nhìn về một hướng.

Xe buýt đi theo hướng đường Hành Chi, điện thoại Ôn Noãn đổ chuông, là một số lạ, cô suy nghĩ một chút rồi bắt máy.

“Ôn Noãn, cô vẫn còn ở bên ngoài sao?” Giọng nói trong trẻo, trầm thấp của Cố Dạ Thâm truyền tới, mơ hồ có một chút lo lắng không dễ nhận ra.

“Vâng, hiện tại tôi đang trên xe buýt.” Ôn Noãn do dự đáp, làm sao Cố Dạ Thâm biết được số điện thoại của cô?

“Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi lái xe đến đón cô.”

“À?”

“Là như vậy, tôi để chìa khóa ở phòng khách, hiện tại cửa đang bị khóa trái, tôi đang phải đứng ở ngoài cửa.”

“Anh đợi tôi một chút, tôi sắp về đến nhà rồi.”

“... ..”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thẩm Vấn

“Nhưng Khang Khang, mình đã dùng thời gian 2 năm mới quen có một người bên gối, thế nhưng anh ta lại vứt bỏ mình mà đi.” Giọng nói của cô nghe có vị chát, vốn dĩ cô từng lập lời thề son sắt sẽ không chấp nhận bất cứ người nào, sau năm năm cuối cùng cô cũng thỏa hiệp nhưng lại không đi đến được cuối cùng làm sao mà không buồn, không tiếc.

Về đến Tân Giang Hoa Uyển, Ôn Noãn nhìn thấy Cố Dạ Thâm đang quanh quẩn dưới ánh đèn đường mờ nhạt trong chung cư, anh đang bước từng bước lên bóng của mình, anh mặc rất tùy ý, áo sơ mi, quần bò, nhìn từ xa cô sững sốt khi thấy từ người anh phát ra một khí khái hào hùng không gì sánh nổi.

Anh hơi lo lắng, xoay mặt nhìn về phía cửa chung cư, lúc nhìn thấy cô, ánh mắt anh khẽ động, trên mặt giống như trút được gánh nặng, đợi cô đến gần anh mới tỏ vẻ không quan tâm lắm hỏi: “Hôm nay cô làm thêm giờ à?”

“Không có.” Ôn Noãn lắc đầu, Cố Dạ Thâm cũng biết ý không hỏi gì nữa, hai người không nói nhiều, một trước một sau đi lên phòng.

Ngày hôm sau là thứ bảy, sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của Khang Khang hẹn cô đi ra ngoài dạo phố. Cô rất bội phục Khang Khang, rõ ràng cô ấy là nhà thiết kế thời trang của một cửa hàng lại còn đi thị trường, cô ấy thường đi thị trường ở các tỉnh thành hoặc đi khảo sát các cửa hàng lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ, lẽ ra cô ấy sẽ không thích thời dùng gian rảnh rỗi của mình ngồi trong cửa hàng nghiên cứu thời trang, nhưng mỗi lần đi dạo phố cô ấy đều đi không biết mệt mỏi, hưng phấn bùng bùng, luôn đi đến những nơi đông người, đa số thời gian là ngắm rất ít khi mua hàng.

Mỗi lần như vậy tâm tình của cô cũng tốt lên ít nhiều, nhiều người xung quanh nói cười như vậy mà một mình cô với vẻ mặt phiền muộn thì chẳng phải là tự mình sát phong cảnh sao?

“Ôn Noãn, tối hôm qua cậu đi đâu mà đến mười giờ tối cũng chưa về đến nhà vậy?” Ngồi nghỉ ngơi ở MacDonald, Khang Khang vừa cầm ly nước cam vừa hỏi cô.

“Lúc tan làm mình gặp lại một người bạn học cùng trung học năm thứ nhất, cậu ấy chính là người lần trước đã tặng mình bánh ngọt chúc mừng ‘ly hôn vui vẻ’.” Ôn Noãn không giấu giếm, nói rõ ràng để giải quyết nghi ngờ, “Làm sao cậu biết hơn mười giờ tối hôm qua mình mới về nhà?”

“À...” Ánh mắt Cố Khang Khang lóe lên, cười nhẹ nhàng, “Mình muốn hẹn cậu ra ngoài đi dạo phố nhưng gọi điện thoại cho cậu như thế nào cũng không được nên đành tới chỗ ở của cậu, nhưng chỉ gặp hàng xóm, anh ấy nói cậu chưa về.”

À...Nếu như trực tiếp nói cho cô ấy biết có người lo lắng cho cô ấy mà gọi điện tới mình hỏi “Bây giờ Ôn Noãn có ở chỗ cô không?”, có thể dọa cô ấy sợ chạy mất không?

“Như thế nào? Cậu đã quen với nơi ở mới chưa? Sống chung với hàng xóm có cảm thấy điều gì bất tiện không?” Cô vui vẻ nên hỏi thoải mái.

Ôn Noãn mỉm cười, “Khang Khang, cậu không cần lo lắng cho mình, mọi chuyện đều tốt, mình cũng quen rồi.” Cô đã quen sống một mình.

“Ôn Noãn là như vậy, nếu tương lai có một người nguyện ý chăm sóc cậu, nguyện ý không tính toán mang đến cho cậu sự ấm áp và nuông chiều. Cậu đồng ý với Khang Khang, cho dù là không thương nhưng cậu cũng cố gắng tập thành thói quen thử tiếp nhận họ được không?” Ánh mắt Cố Khang Khang ngập nước, hàm chứa sự quan tâm sâu sắc.

Ôn Noãn cụp mắt xuống, “Nhưng Khang Khang, mình đã dùng thời gian 2 năm mới quen có một người bên gối, thế nhưng anh ta lại vứt bỏ mình mà đi.” Giọng nói của cô nghe có vị chát, vốn dĩ cô từng lập lời thề son sắt sẽ không chấp nhận bất cứ người nào, sau năm năm cuối cùng cô cũng thỏa hiệp nhưng lại không đi đến được cuối cùng làm sao mà không buồn, không tiếc.

Cố Khang Khang vừa nghe lông mày liền nhăn ngang lên, “Đường Tử Khoáng không hiểu được lòng tốt của cậu đó là do anh ta có mắt không trông, một ngày nào đó anh ta sẽ hối hận. Ôn Noãn, tin tưởng Khang Khang, người yêu cậu sẽ đến.” Giọng nói của cô dần dần dịu dàng khéo léo, “Huống hồ, cứ cho là Khang Khang không thể cả đời ở với cậu thì một chút ấm áp Khang Khang cũng có thể cho cậu, nếu như có thể cậu nhất định phải cho bản

thân mình một cơ hội được không?”

Ôn Noãn xúc động không tự chủ được gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kỳ Quái

Hứa Uy Nhiên đặt cho cô một chức danh là “Trợ lý phòng thiết kế”, tuy chỉ hơn “Trợ lý thiết kế” có một chữ nhưng ý nghĩa cũng không giống nhau. Trợ lý thiết kế ở công ty công việc chủ yếu là hỗ trợ nhân viên thiết kế, trong công việc dĩ nhiên cũng liên quan tới thiết kế, nhưng trợ lý phòng thiết kế lại là nhân viên hỗ trợ cả phòng, ai cũng có thể sai khiến, chỉ ít hiện nay cô là như vậy.

Sáng sớm thứ hai, sau khi rửa mặt chải đầu xong Ôn Noãn bước từ phòng tắm ra, vừa đứng lúc gặp Cố Dạ Thâm cầm một tập công văn ra khỏi phòng, anh mặc khá tinh tế, kết hợp áo sơ mi trắng cùng quần dài màu đen, mái tóc ngắn được chải cẩn thận, thật một chiếc cà vạt đặc biệt làm anh trông chừng chặc, trầm tính càng tăng thêm phần phóng khoáng tự nhiên.

“Chào buổi sáng.” Anh chào hỏi trước, tinh thần sáng khoái.

“Chào buổi sáng.” Cô đáp lại, sau đó tùy ý hỏi, “Anh chuẩn bị đi làm?”

“Vâng.” Anh đi tới cửa thay đôi giày da sáng bóng, “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Ôn Noãn cũng trở về phòng thay quần áo, sau đó xách túi ra cửa.

Cô có thói quen ngồi xe buýt đi làm, thứ hai trên đường lại đặc biệt đông, cô gần như là đến công ty vừa đúng giờ làm việc, vừa vào phòng thiết kế cô liền bị cảnh tượng náo nhiệt trong phòng hù dọa, các cô gái từ già trẻ, lớn bé đều tụ tập thành từng nhóm đang thảo luận ríu rít, giọng nói đầy hưng phấn khó có thể kiềm chế.

Cô nghe được âm thanh loáng thoáng của họ: “Tổng Giám đốc kết thúc kì nghỉ phép một tháng, hôm nay bắt đầu đi làm... Nghe nói anh ấy đi Nhật Bản khảo sát bị thương nên trở về mới nghỉ phép... hầy, tuy nói anh ấy sáu năm trước đã từng ly hôn, mặc dù đã ba mươi hai tuổi nhưng sức hấp dẫn của anh ấy vẫn như cũ, không thể cưỡng lại được nha... Vậy cô còn không vát óc suy nghĩ làm thế nào để có cơ hội cùng anh ấy tình cờ gặp nhau.... Cô nói cứ như dễ dàng lắm, anh ấy rất lạnh lùng, nghiêm túc, cho dù cô có toả sáng đi đi lại lại trước mặt anh ấy thì anh ấy cũng không để cô vào mắt đâu, các cô cũng không phải không biết, anh ấy giữ mình trong sạch cực kì nghiêm chỉnh...”

Phụ nữ ở đâu là bất quái ở đấy, Ôn Noãn cười, trực tiếp ngồi vào vị trí của mình. Quản lý phòng Thiết kế đứng ở cửa ho khan một tiếng, các cô vội kết thúc bất quái từng người trở về vị trí của mình bận rộn với công việc.

Sau khi mở máy tính ra Ôn Noãn liền ôm một chồng tài liệu trên bàn đi photo, trải quan thời gian gần một tháng, hai phần ba mọi người phòng thiết kế đều biết có người phụ trách đặc biệt làm việc vật, giống như photo tài liệu, đi gửi tài liệu, giao bản vẽ, những việc này đều tìm cô “Giúp một tay”, không ai sắp xếp công việc chủ yếu cho cô, vì vậy cô cũng không từ chối những người tới nhờ.

Hứa Uy Nhiên đặt cho cô một chức danh là “Trợ lý phòng thiết kế”, tuy chỉ hơn “Trợ lý thiết kế” có một chữ nhưng ý nghĩa cũng không giống nhau. Trợ lý thiết kế ở công ty công việc chủ yếu là hỗ trợ nhân viên thiết kế, trong công việc dĩ nhiên cũng liên quan tới thiết kế, nhưng trợ lý phòng thiết kế lại là nhân viên hỗ trợ cả phòng, ai cũng có thể sai khiến, chỉ ít hiện nay cô là như vậy.

Từ phòng photo đi ra ngoài, cô nghĩ rằng trên bàn làm việc của mình sẽ giống như thường ngày đều có chồng đầy tài liệu chuyên ngành liên quan cần giao nhận, nhưng khi tới mới phát hiện mặt bàn trống không, cô ngạc nhiên: “San Ny, hôm nay không có tài liệu cần trình Tổng Giám đốc sao?”

“Không có, tôi đã trình rồi.” Bạch San Ny không quay đầu lại đáp lại.

“Ừ.” Ôn Noãn nhìn xung quanh phòng, trừ Chân Điem Điem ra, phần lớn các cô thường xuyên cầm tài liệu... chạy vào chạy ra khỏi phòng, một số làm ra bộ dáng bận rộn, chỉ có Ký Ngán Huân coi như bình thường, ngày thường đều nỗ lực vì trách nhiệm công việc chưa hề sai khiến cô làm chuyện gì.

Suốt một tuần lễ, trừ việc photo một ít tài liệu thì đã không có người tìm cô nhờ giúp một tay, mặc dù cô cảm thấy kỳ quái tại sao lại xuất hiện hiện tượng này, nhưng cũng mừng rỡ cảm thấy thoải mái một chút, cuối cùng cô cũng có thời gian thiết kế trang phục mà mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công Lao

Cô không hy vọng xa vời không có nghĩa là người kia sẽ không xuất hiện.

Mấy ngày này cô mãi mê mô phỏng tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, thời điểm cô chăm chỉ mô phỏng tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng mang lại cho cô cảm xúc để chỉnh sửa, đúng lúc ấy Nam Phong Lâm đi qua bất gặp, cô ngượng ngùng, Nam Phong Lâm đứng đắn đi qua chỉ cười cũng không nói gì.

“Chị Noãn uống chén nước.” Sau khi Nam Phong Lâm rời đi, Chân Điem Điem mang đến một chén nước, cười ngọt ngào, “Chị có thời gian rảnh về bản thiết kế đều là nhờ công lao của Tổng Giám đốc nha! Những ngày qua anh ấy giúp chị rất nhiều!”

“Cảm ơn.” Ôn Noãn nhận lấy uống một hớp nước, nhưng với câu nói kế tiếp lại không hiểu, “Giúp chị rất nhiều sao? Chị còn không biết Tổng Giám đốc là ai!” Những chuyện này cũng không phải là việc cô nên quan tâm, huống chi cô là một nhân viên làm việc vặt, cùng Tổng Giám đốc cũng sẽ không xuất hiện cùng một chỗ với nhau.

Chân Điem Điem mặt mày hớn hờ tiến tới bên tai cô, “Bởi vì Tổng Giám đốc tới làm, anh ấy chưa kết hôn nên các cô gái đều mượn cớ đưa tài liệu đến phòng sản xuất để tạo cơ hội như vô tình gặp Tổng Giám đốc nha, nên chị mới được nhận rồi, như vậy có được tính là công lao của Tổng Giám đốc hay không?”

Ôn Noãn cười, nghiêng đầu một chút, “Quả nhiên để ý tới.” Nhưng em, cô gái nhỏ tại sao lại không đi tham gia náo nhiệt vậy?”

Chân Điem Điem che miệng, “Em đã là mẹ của bé ba tuổi rồi, đâu còn có cảm xúc rung động này nữa, ngược lại chị Noãn, chị còn độc thân chứ? Có muốn em giúp một tay tạo cơ hội cho chị không?” Trong mắt cô lộ vẻ tinh quái, vô cùng nghịch ngợm. Thời gian đã đến giờ ăn trưa, nhân viên đều đã ra ngoài ăn cơm, cô ấy nói chuyện cũng không kiêng kỵ gì nữa.

“Điem Điem em đừng làm loạn, chị ăn cơm no là có việc phải làm, chị người phụ nữ lớn tuổi này không thích hợp cho việc phong hoa tuyết nguyệt (tình yêu trai gái) trong phòng làm việc đâu.” Ôn Noãn chính nghĩa nghiêm lời (lời nói chính nghĩa nghiêm túc), sau đó cô nhìn Điem Điem từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, hít một hơi, “Em là mẹ của bé ba tuổi thật sao? Là trẻ vị thành niên ăn trộm trái cấm à?”

Khuôn mặt Chân Điem Điem nho nhỏ, ăn mặt cũng rất thời trang, có lúc còn bắt trước trào lưu của giới trẻ 9X, nhìn thế nào cũng thấy giống một cô gái nhỏ mới hai mươi tuổi.

“Đúng vậy, em là mẹ của bé ba tuổi. Nhưng chị Noãn, em không phải là trẻ vị thành niên ăn trộm trái cấm nha, mặc dù tuổi của phụ nữ là một bí mật, nhưng nói cho chị biết cũng không sao... em năm nay 27 tuổi, đúng tiêu chuẩn thực nữ!” Chân Điem Điem dí dỏm cười một tiếng, sau đó là tới bên tai Ôn Noãn, “Chồng em là nhân viên hoá trang của công ty, cho nên em không cần tốn tiền cũng được bảo dưỡng tốt, dĩ nhiên em ở trong phòng vẫn nguyên trang là đang độc thân, chị Ôn Noãn giữ bí mật giúp em nhé. Chồng em hẹn em đi ăn cơm tây rồi, bái bai!” Nói xong cô liền hướng cửa đi ra, vẫn không quên quay đầu lại nghịch ngợm nháy mắt, “Tổng Giám đốc của chúng ta là một cực phẩm, nếu chị gặp được chớ bỏ qua cơ hội nha!” Âm thanh chưa dứt người đã biến mất.

Ôn Noãn đứng lên, nụ cười từ từ u ám, trải qua việc của Đồng Diệu, cô đã biến đổi lớn, kết thúc hai năm hôn nhân cùng Đường Từ Khoáng, cô nào còn có hơi sức suy nghĩ đến những thứ này, Khang Khang nói sẽ có người tới yêu cô, mặc dù cô xúc động, nhưng thật sự không dám hy vọng xa vời.

Cô không hy vọng xa vời không có nghĩa là người kia sẽ không xuất hiện.

Đến giờ tan làm, Ôn Noãn nhận được điện thoại của Hàn Triết hẹn cô ra ngoài ăn cơm tối, cô do dự chốc lát, nghĩ đến lần trước ở quán “Ấm áp” nói chuyện cũng vui vẻ, cô liền đồng ý, dù sao tất cả quá khứ đều đã trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thích

Cô không biết vì sao mình lại cố chấp như vậy, bởi vì chính mình nhiều lần ngang ngược can thiệp vào chuyện của cậu nên cảm thấy khó chịu hay là bởi vì cậu nói thích cô làm cô xấu hổ, hoặc được một người thích là việc rất lúng túng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, thậm chí là một chuyện rất mất mặt, tóm lại cô chính là không để ý tới cậu.

Ngày cô và Hàn Triết xảy ra thay đổi là vào thứ sáu, theo lệ thường giờ tan học của trường sẽ sớm hơn so với bình thường, bởi vì Ôn Noãn vẫn chưa làm xong bài tập nên ra muộn, đợi cô hoàn thành xong bài học, có nữ sinh chạy đầm đìa vào cô kêu: “Ôn Noãn, Hàn Triết nhà cậu đang bị người khác bắt nạt, làm sao cậu vẫn còn ở đây?”

Ôn Noãn nhất thời tròn tròn đôi mắt: “Là thằng ranh con nào lại làm mưa làm gió, nói cho tớ biết họ ở đâu để tớ đi thu thập bọn họ!” Đợi bạn nữ sinh nói địa điểm cô liền đeo cặp sách lên vai, chân chạy như bay.

Chạy tới một con hẻm nhỏ cách trường học không xa, qua một khúc quẹo đã nhìn thấy Hàn Triết người luôn luôn mềm yếu lúc nào cũng có thể bị bắt nạt đang nín lấy cổ áo một người mập mập, trong mắt đã đỏ lên: “Từ Bàn Tử, mày mà còn chọc tao nữa mày nhất định sẽ chết!”

Ôn Noãn chưa bao giờ thấy mặt khí phách mạnh mẽ như vậy của Hàn Triết, cũng chưa từng nghĩ cậu ấy lại có ánh mắt sắc bén như vậy, cô lặng lẽ lui về góc tường.

Ngày thường đều lấy việc bắt nạt Hàn Triết làm thú vui, Từ Bàn Tử bị dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, dường như hoàn toàn không giám tin người ở trước mắt này là người luôn bị đám nam sinh vô cùng miệt thị gọi là “trai bao” Hàn Triết, thật lâu hẳn mới nặn ra được âm thanh nhỏ bé run rẩy hỏi một câu: “Hàn.Hàn Triết, mày không phải là vì thích Ôn Noãn nên mới giả bộ mềm yếu chứ!”

“Nói nhảm, tao đương nhiên thích cô ấy!” Hàn Triết không chút do dự, “Tao cảnh cáo mày, chuyện ngày hôm nay không cho phép mày nói ra một câu, nếu không coi chừng nắm đấm của tao không nhận người!” Cậu buông tay đang nín ở cổ áo Bàn Tử, từ từ thu lại lệ khí và khí phách. Đợi Bàn Tử chạy xa như một làn khói cậu mới chậm rãi xoay người, lại khôi phục bộ dáng mềm yếu có thể bị bắt nạt bất cứ lúc nào: hơi cúi đầu, biết vâng lời, đi ra khỏi con hẻm.

Ôn Noãn sớm đã bị lời nói của cậu làm cho giật mình, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là: Hàn Triết lừa gạt cô, lợi dụng cô, rõ ràng cậu không cần cô thay cậu ra mặt hoặc bảo vệ, lại giả vờ bộ dáng đáng thương đòi cô thông cảm!

Cô đột nhiên cảm thấy mình một lần lại một lần khi cậu bị người khác bắt nạt đều là cô dùng cảm đứng chắn trước mặt cậu ngang ngược, thế nhưng cậu lại ở một bên xem cuộc vui, người đáng ghét như vậy lại thích cô, cô cảm thấy không thể chịu đựng được!

“Hàn Triết!” Cô cắn răng nghiêng lợi hô to một tiếng, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn phía sau cậu, sau đó cô xoay người chạy mặc cho cậu sau lưng hoảng hốt bất kể gọi cô như thế nào cũng không chịu dừng lại.

Từ đó về sau, Ôn Noãn không bao giờ để ý tới cậu nữa, cậu xin lỗi, lấy lòng, cậu buồn bã than thở, cậu thất bại hoàn toàn, cậu len lén chảy nước mắt... Bất kể thế nào cô cũng không để ý tới, quyết tâm không để ý tới cậu!

Cô không biết vì sao mình lại cố chấp như vậy, bởi vì chính mình nhiều lần ngang ngược can thiệp vào chuyện của cậu nên cảm thấy khó chịu hay là bởi vì cậu nói thích cô làm cô xấu hổ, hoặc được một người thích là việc rất lúng túng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, thậm chí là một chuyện rất mất mặt, tóm lại cô chính là không để ý tới cậu.

Sau đó tới gần kỳ thi cấp ba, Hàn Triết chuyển chỗ ngồi ở góc xa cô nhất, yên lặng chịu đựng đủ loại bàn tán của các bạn học, mỗi lần chạm mặt cô, cậu luôn muốn nói lại thôi, ánh mắt ảm đạm (âm thầm chịu đựng), từng ngày lại từng ngày đau buồn, mà cô làm như không thấy, bỏ mặc cho đến khi kết thúc kỳ thi cấp ba đều chưa từng cùng cậu nói nửa câu.

Thành tích thi cấp ba ngày ấy, cô đạt được thành tích ưu tú thi đậu trường chuyên cấp 3 Anh Phong Phụ Chúc, Hàn Triết vốn là học sinh khá giỏi nhưng lại trượt, chỉ đỗ vào trường trung học bình thường Thị Cửu làm rất nhiều người mở rộng tầm mắt, thế nhưng ngày cuối cùng gặp bạn học cậu chỉ đứng cô đơn một mình nhìn Ôn Noãn thật sâu (sâu sắc, thâm thiết) sau đó lén rời đi.

Lớp mười năm ấy, Hàn Triết viết rất nhiều thư bày tỏ với cô, thật sự thích cô, nhưng cô một lá thư cũng không trả lời, cuối cùng cậu cũng mất kiên nhẫn, không liên lạc với cô nữa, từ đó cô hoàn toàn không còn tin tức của cậu.

Thật ra những chuyện đã qua cũng chỉ vì chính mình lần đầu đối mặt với tình yêu đầu tiên của thiếu niên mà ngây ngốc nên phản ứng quá mãnh liệt, sau này lớn lên, suy nghĩ một chút thật ra thì không có gì to tát, nhưng lúc đấy cô đúng là khí cực bại phôi (Xin lỗi mọi người, ta đã nghiên cứu khá nhiều mà vẫn chưa hiểu rõ được câu "Khí cực bại phôi" nên đành để đúng nguyên tác, khi nào ta nghiên cứu được sẽ sửa lại sau nhé).

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thâm Tình

"Ôn Noãn, tớ không có ý gì khác." Hàn Triết nhìn cô sâu xa, "Tớ hiểu rõ cậu vừa ly hôn không lâu, nếu tiếp nhận một người mới sẽ rất khó khăn, tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, từ đầu đến giờ tớ vẫn luôn thích cậu, chỉ cần cậu bằng lòng, tớ sẽ đứng nguyên một chỗ chờ cậu."

Cô tới nơi hẹn đã thấy Hàn Triết ngồi ở chỗ ở đấy, cậu cười nhàn nhạt, gương mặt màu đen có núm đồng tiền như ẩn như hiện, đợi cô đến gần cậu mới đứng lên kéo ghế giúp cô.

Đây là một quán rượu trong lành, lịch sự, tao nhã, quán được trang hoàng theo phong cách thiên nhiên, bọn họ ngồi ở tầng hai vị trí gần cửa sổ, Ôn Noãn đi lên bằng cầu thang gỗ, mặt sàn làm bằng gỗ, ghế ngồi bằng trúc bện thành màu xanh đậm, kiểu dáng đơn giản, trang nhã. Thời tiết đúng vào cuối xuân đầu hạ, bên cạnh cửa sổ dây Thường Xuân, Diệp Tử Lục xanh tốt theo gió khẽ đung đưa trong ánh sáng nhàn nhạt của hoàng hôn.

Hai người gọi mấy món ăn bình dân, biểu hiện của Hàn Triết làm Ôn Noãn nảy sinh một ảo giác, giống như chuyện cái ngày thứ sáu năm xưa đến giờ

chưa từng xảy ra, bọn họ vẫn là anh em tốt.

Cứ như vậy, bầu không khí diễn ra khá thoải mái, Ôn Noãn không thể không thừa nhận, cô cố ý có một chút ý tưởng buông thả, dĩ nhiên trong tư tưởng buông thả của cô cũng khá dè dặt, cùng người khác phải ăn cơm, xem một bộ phim, chuyện trò vui vẻ, cố ý về muộn. ...không hơn.

Cho nên sau khi ăn cơm xong, Hàn Triết nói thời gian còn sớm nên đề nghị đi xem phim cô cũng không từ chối.

Kết thúc bộ phim đã mười rưỡi tối, hai người thong thả đi ra khỏi rạp chiếu phim, bốn phía xung quanh đều là các cặp tình nhân, từ đầu đến cuối khoảng cách giữa hai người đều cách nhau nửa bước chân, đi qua con đường dài hẹp, hai người dừng lại bên bảng xe buýt cạnh đường.

"Chúng ta về ngược hướng, cậu không cần đưa tớ về đâu." Ôn Noãn khẽ ngửa mặt lên cười nói.

Hàn Triết cũng cười, "Tớ cũng không nghĩ sẽ đưa cậu về." Dừng một chút, cậu thu bớt lại nụ cười, nghiêm túc nhìn cô, "Ôn Noãn, tớ chỉ nghĩ cùng cậu." Đưa tiễn là nghĩa vụ của đàn ông, được ở cùng cô thì cậu đều can tâm tình nguyện trầm mê.

Ôn Noãn giật mình, chuyển rời tầm mắt, mắt tự nhiên cười cười.

"Ôn Noãn, tớ chưa bao giờ cảm kích như hiện tại, tớ và cậu có thể gặp và quen biết nhau từ mười năm trước." Hàn Triết hơi cười, mang theo sự đau thương nhàn nhạt, giọng nói thật thấp, "Bởi vì bộ dạng này, tớ cũng không cần vòng vo, phức tạp để thăm dò tâm ý của cậu, cũng không cần nom nớp lo sợ cậu lại bỗng nhiên không để ý tới tớ nữa, cậu hiểu lòng của tớ phải không, tớ có thể thần nhiên yêu. ..."

"Hàn Triết, tớ." Trong lòng cô biết rõ tình ý của Hàn Triết, Ôn Noãn vẫn còn có chút không biết phải làm sao, dù sao cô mới ly hôn được hơn một tháng.

"Ôn Noãn, tớ không có ý gì khác." Hàn Triết nhìn cô sâu xa, "Tớ hiểu rõ cậu vừa ly hôn không lâu, nếu tiếp nhận một người mới sẽ rất khó khăn, tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, từ đầu đến giờ tớ vẫn luôn thích cậu, chỉ cần cậu bằng lòng, tớ sẽ đứng nguyên một chỗ chờ cậu."

"Hàn Triết, tội gì cậu phải chờ đợi một người nhìn không thấy tương lai như vậy." Ôn Noãn đau khổ nhìn cậu. Người con trai cô biết hơn mười năm đối với tình cảm dành cô sao lại sâu nặng và cố chấp đến vậy.

Lớp mười năm ấy, bởi vì Ôn Noãn hẳn tâm không viết thư hồi âm, cuối cùng Hàn Triết biến mất không dấu vết, không chút tin tức. Sau này cô gặp Đồng Diệu, nước chảy thành sông (con người lớn lên sẽ biết cách cư xử đúng mực), kỷ nghỉ hè năm đại học thứ ba của cô Đồng Diệu tốt nghiệp, anh đưa cô về quê mình ở Anh Hoa, hai người ra ngoại thành chơi thì gặp Hàn Triết người bạn sáu năm không gặp đang đứng giữa đồng lúa Kim Hoàng Sắc.

Đồng Diệu cùng cô đi tới, anh vịn vai Hàn Triết nở nụ cười trong sáng: "Ôn Noãn, đây là em họ anh Hàn Triết, là con của cô anh." Sau đó anh quay lại ôm eo cô: "Hàn Triết, đây là bạn gái anh, tương lai sẽ là chị dâu của em, Ôn Noãn."

Một khắc đó cô cười thật gượng gạo và ngượng ngùng, Hàn Triết cũng không ngờ tới sẽ gặp lại cô trong hoàn cảnh như thế này, cảm xúc trong đôi mắt biến đổi đến ngàn lần, cuối cùng cậu chỉ gật gật đầu, "Xin chào." Giọng nói lạnh nhạt, xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cứu Tinh

Nhiều năm trước như vậy cậu nói: Tình cảm của tớ vẫn còn, chưa bao giờ thay đổi. Hiện tại cậu lại bày tỏ: Chỉ cần cậu nguyện ý, tớ sẽ đứng nguyên một chỗ chờ cậu.

Hết cả một ngày Hàn Triết cũng không thể hiện gì đặc biệt, cậu đợi cô hoàn toàn giống như đối với bạn gái của anh họ, lễ phép, khoảng cách, cẩn thận. Ôn Noãn thấy yên tâm, cho là đối với quá khứ cậu đã có thể coi như mây bay gió thổi, cho là tình cảm thời thiếu niên của cậu đối với cô đã sớm tan thành mây khói, cũng không nghĩ đến tình cảm cậu giành cho cô lại thấm thiết như vậy.

Gió hè thổi từ từ trong đêm, ba người bọn họ ngồi ở trên đập chắn nước nói chuyện phiếm, mọi người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đồng Diệu đứng dậy đi mua đồ uống, cô vẫn tiếp tục đề tài trò chuyện vui vẻ, nhưng dần dần cô cảm thấy bên cạnh mình có một đôi mắt đang nhìn mình nóng bỏng, giọng nói của cô nhỏ dần, cô liếc mắt nhìn, thấy Hàn Triết đang nhìn mình chăm chú, khỏe mỗi nâng lên một đường cong tạo thành sự ưu thương, cậu cũng không né tránh ánh mắt của cô.

Không khí trong nháy mắt lập tức đông cứng lại.

"Ôn Noãn, tớ chưa bao giờ lại cảm ghê vì đã gặp cậu quá sớm như hiện tại." Hàn Triết cuối cùng cũng rời ánh mắt đi nơi khác, gió thổi ánh trăng trên mặt nước của đập thủy điện, "Nếu như tớ chưa bao giờ quen biết cậu thì hôm nay tớ chỉ đơn giản coi cậu trở thành bạn gái của anh họ, tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ muốn ngừng mà không ngừng được nhưng lại không thể làm được gì."

Cô còn chưa kịp phản ứng gì Đồng Diệu đã mua đồ uống về, mặc dù ba người vẫn tiếp tục bàn luận vòng vo nhưng cảm xúc của mỗi người lại biến hóa vì diệu (biến hóa vì diệu: thay đổi tình tế, nhiệm màu.)

Có thể Hàn Triết biết nhưng lời nói của mình sẽ làm cô bối rối nên trước khi đi lúc xung quang vắng lặng cậu nói với cô: "Ôn Noãn, cậu không cần vì lời nói của tớ mà cảm thấy gánh nặng, bây giờ cậu là bạn gái của anh họ tớ, tớ không dám đối với cậu có bất kỳ suy nghĩ không phải nào, chỉ là muốn để cho cậu biết, ngay cả nhiều năm như vậy không gặp cậu thì tình cảm của tớ vẫn còn, chưa bao giờ thay đổi."

Nhiều năm trước như vậy cậu nói: Tình cảm của tớ vẫn còn, chưa bao giờ thay đổi. Hiện tại cậu lại bày tỏ: Chỉ cần cậu nguyện ý, tớ sẽ đứng nguyên một chỗ chờ cậu.

Từ đầu đến cuối hai chuyến xe buýt vẫn không tới, Ôn Noãn không biết nên làm như thế nào để cùng cậu đứng một chỗ, cô đang muốn bắt taxi thì một chiếc BMW màu đen dừng lại trước mặt.

Cửa sổ xe mở, Cố Dạ Thâm ngó đầu ra, "Ôn Noãn, đang đợi xe à? Lên đây đi."

Ôn Noãn như gặp được cứu tinh, vội vã nói một câu "Gặp lại" liền mở cửa xe định lên xe thì cổ tay bị một bàn tay bắt lấy, cô quay đầu lại nhìn thấy sự đau buồn, ưu thương trong ánh mắt của Hàn Triết. Trong lòng không đành lòng liền mở miệng giải thích: "Hàn Triết, anh ấy là hàng xóm của tớ, tớ vừa đúng lúc gặp nên đi nhờ xe về luôn, này, xe buýt vừa đến cậu lên xe luôn đi." Cô chỉ chỉ nơi xa có chiếc xe buýt đang đi tới, cố gắng cười cười.

"Sau này cậu lại lẩn trốn tớ nữa sao?" Hàn Triết cầm tay cô không buông lỏng, giọng nói có chút oan ức, có chút lo lắng giống như chàng thiếu niên năm đó.

"Dĩ nhiên là không!" Ôn Noãn cười khê nháy mắt mấy cái, "Giảm giá 88% bánh ngọt hương Lavender, Phong Thành là người một nhà, không có một phân nào, cậu biết tớ tham ăn mà." Cô bây giờ không phải là cô gái nhỏ năm đó tránh né để tôn thương cậu sâu sắc, bản thân mình cũng không thể tha thứ cho mình, huống chi Khang Khang nói, nếu có người nguyện ý vô điều kiện đối xử với cô tốt, thì dù cô không yêu cũng muốn thử tiếp nhận.

Nếu như ông trời cũng bằng lòng để cô ích kỷ như vậy thì cô cũng sẽ ích kỷ một lần.

"Vậy thì tốt." Hàn Triết giống như thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng từ từ buông tay cô liền cười cười lên xe buýt.

Ôn Noãn cũng xoay người vào BMW của Cố Dạ Thâm, theo bản năng cô đưa tay lên ngực vuốt một cái, xe buýt đã vội vã rời đi.

"Là bạn học trung học của cô à?" Cố Dạ Thâm khởi động xe, giống như thuận miệng hỏi.

"Vâng, đúng vậy ạ." Ôn Noãn tiếp lời một cách tự nhiên, sau nghiêng đầu nhìn anh nghi ngờ, "Làm sao anh biết?"

Về mặt Cố Dạ Thâm trầm tĩnh: "Tùy tiện đoán thôi." Sau anh đưa ra một bàn tay, "Cô cho tôi mượn điện thoại đi động một chút." Đợi Ôn Noãn lấy điện thoại ra, anh bấm một dãy số sau đó đưa cho cô, "Về sau, nếu gặp khó khăn trong việc đợi xe cô có thể gọi điện thoại đi động cho tôi, đã trễ thế này rồi mà một người vẫn ở ngoài đường dù sao cũng không an toàn." Tôi cũng không biết lần sau có thể tìm được cô ở đâu đường không.

Ôn Noãn nhận lấy điện thoại đi động nhìn anh, lòng tràn đầy nghi ngờ hiện cả lên trong ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thủ Lĩnh

Nam Phong Lâm nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt con nháy con không, sự hồi hộp trong lòng của Ôn Noãn hạ xuống, á, cô lại vừa ngông cuồng bình phẩm tác phẩm của Giám đốc Thiết kế, mà trong lời nói còn có ý chê bai, có phải cô hơi quá hay không mà không coi ai ra gì rồi chứ?

"Chị Noãn, Giám đốc Nam Phong bảo chị đi một chuyến đến phòng làm việc của chị ấy." Sáng sớm, Ôn Noãn vừa mở máy tính ra đã nghe thấy Chân Diễm Diễm hướng cô gọi. Cô đồng ý một tiếng rồi đứng dậy đi.

Phòng thiết kế ở tầng 15, phòng làm việc của Giám đốc thiết kế Nam Phong Lâm ở tầng 25, xuyên qua nhiều khung cửa sổ Ôn Noãn nhìn thấy Nam Phong Lâm mặc một thân tây trang ở trong phòng làm việc đang đi tới đi lui với khuôn mặt ủ ề.

Nghe được tiếng gõ cửa, ánh mắt Nam Phong Lâm sáng lên, bước nhanh ra mở cửa, chưa nói câu gì đã kéo cô đến bàn làm việc, cầm một xấp giấy lên: "Ôn Noãn, cô tới xem mấy mẫu thiết kế thời trang này một chút, cô có ý kiến gì không?"

Mặc dù cô nghi ngờ làm sao Nam Phong Lâm sẽ để cho một người đến trợ lý thiết kế cũng không phải như cô nhìn bản thiết kế, nhưng Ôn Noãn vẫn cầm trên tay mấy bản vẽ thiết kế xem một lượt. Đó là trang phục mùa thu được may hàng loạt của OL, trang phục thanh lịch, tình tế nhưng không quá giới giang, tình tế gọn gàng nhưng cũng không mất đi sự sống động, chỉ là...

"Muốn tôi nói thật chứ?" Ôn Noãn ngẩng đầu lên, nháy mắt mấy cái.

"Nói nhảm. Không muốn nghe lời nói thật lòng thì tôi gọi Bạch San Ny đến là được rồi." Nam Phong Lâm liếc cô một cái, phong tình không giảm.

Ôn Noãn thiếu chút nữa không nhịn được cười, ngồi cạnh bàn cô là Bạch San Ny dù trái dù phải đều vô cùng biết nịnh nọt, tăng bốc, giống như ở trong mắt cô ta bất luận là người nào cũng chỉ có ưu điểm, giống như đối với một người làm việc vất như cô, lúc sai cô đi lo liệu công việc đều sẽ nói một câu "Tiểu Ôn, cô là trợ lý làm việc rất hiệu quả", lúc nói chuyện cô ta còn nhìn cô cười híp mắt, làm cho người ta không thể nghi ngờ tính chân thật của lời nói này.

"Nghe lời nói thật, thấy rõ..." Ôn Noãn ở trong lòng sắp xếp lại từ ngữ một chút, "Có hơi giống phong cách mùa xuân năm nay đã phát hành của hãng 'Bianfoer', mặc dù thiếu một chút sự tôn quý, nhiều hơn một chút sinh động, khiến nó có thể thích hợp với đại đa số người mặc, nhưng tổng thể lý niệm không thay đổi, ngược lại có vẻ bình thường, giảm xuống một cấp bậc."

Nam Phong Lâm nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt con nháy con không, sự hồi hộp trong lòng của Ôn Noãn hạ xuống, á, cô lại vừa ngộ ngĩnh bình phẩm tác phẩm của Giám đốc Thiết kế, mà trong lời nói còn có ý chê bai, có phải cô hơi quá hay không mà không coi ai ra gì rồi chứ?

Nam Phong Lâm chợt cười, giọng nói vui vẻ, "Sự sáng suốt và độ nhạy cảm của cô quả thật không tệ, giữa cuộc chiến tiêu thụ của mùa xuân năm nay Thâm Khang 'Dierla' của chúng ta đã thua Hãng Phong 'Bianfoer', qua điều tra trên Internet chỉ có Anh Hoa, Thanh Ly, Bắc Xuyên, Tây Đồng, Sóc Phong, Nhạc Thanh bao gồm Anh Phong ở bên trong có bảy cửa hàng ở thành phố mới được 50% thị phần, quản lý OL lựa chọn 'Bianfoer' hàng loạt, tôi cũng vậy, tôi cảm thấy hàng loạt sản phẩm quả thật là kinh điển, cho nên chính tôi tại thời điểm thiết kế style mùa thu mới cũng không tránh được bị ảnh hưởng, hiện tại đầu óc của tôi bị mắc kẹt rồi, tốn mất hai tuần mà cũng không có biện pháp." Nói đến về sau, giọng nói của cô ấy nghe rõ sự thất vọng, "Tôi muốn nghe một chút ý kiến của cô." Cô nói cực kỳ thành khẩn xong. Đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào cô.

"À..." Ôn Noãn nhất thời giật mình, nháy mắt mấy cái, mặc dù số tuổi của cô không nhỏ, nhưng dấu sao cô cùng là người mới, thiết kế thời trang tuy là nghề của mình, nhưng hiện nay cô đang dừng lại, vẫn chưa tìm được linh cảm cũng như thị trường sản phẩm trong giai đoạn này, tóm lại cô là một người mới hoàn toàn, ảnh hưởng địa vị Giám đốc thiết kế của Thâm Khang chính là "Ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất" cái này bệnh gì cũng đều bỏ tay, một kẻ làm việc vất như cô mà cô ấy nói như vậy thì có thể thấy cô có bao nhiêu phân lượng!

Mặc dù trong lòng cô đang lần lượt đánh nhau, nhưng cô cũng mở miệng, "Tôi cho là không phải phương pháp mà cô phải thay đổi suy nghĩ, đầu tiên cô phải quên hoàn toàn 'Bianfoer' kinh điển như thế nào, hơn nữa cô phải đưa ra được khái niệm trang phục mới của OL, theo khái niệm mới của thiết kế mới không bị ảnh hưởng."

Đôi mắt đẹp của Nam Phong Lâm sáng sủa, cô ấy đưa tay nắm lấy vai Ôn Noãn hiện ra nụ cười đến vui mừng: "Đây là khái niệm cơ bản, thế nào mà tôi lại cứ đi vào ngõ cụt vậy! Ôi, thật là!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cố Tổng

"Cố Dạ Thâm, sao anh lại ở đây?" cô buột miệng nói ra, chợt nhớ, chợt hiểu, lần đầu tiên trên máy bay gặp anh, anh cũng từng nói là làm nghề thời trang vì vậy anh chắc cũng là nhân viên của Thâm Khang rồi.

Cô ấy thân thiện nên Ôn Noãn cũng bị lây, cô nói giọng cũng lạnh lợi hơn: "Cái này rất giống với cuộc thi ở trong trường học, đối với các học sinh xuất sắc sẽ xem nhẹ kiến thức cơ bản nên làm mất điểm, nhưng dần dần học sinh sẽ kịp thời nhớ kiến thức sau đó sẽ đạt điểm tốt." Cô ấy liếc đôi mắt xinh đẹp cười, "Vận số của tôi hôm nay không tồi."

"Khả năng quan sát của cô đúng là khá tốt, tôi quả thật là nhặt được bảo." Nam Phong Lâm sớm đã bị ví dụ của cô chọc cười, cô ấy cười đến vui vẻ, thoải mái.

"À..." Mặt Ôn Noãn đầy vạch đen, sâu kín hỏi, "Giám đốc Nam Phong không phải là người Phong Thành à?"

"Dĩ nhiên, tôi là người Sóc Thành."

"Khó trách cô không biết, người Phong Thành nói 'bảo' có nghĩa là 'có bảo khí', 'ngu không nữa kìa' có nghĩa là..." Cô buồn bực nhỏ giọng nói.

"Vậy à?" Nam phong đôi mắt đẹp lấp lánh, thấy đầy mắt cô ấy ẩn chứa sự ranh mãnh, vui vẻ, buồn cười, "Ôn Noãn, cô quả thật là đặc biệt, lúc nói chuyện luôn ung dung, thân nhiên nhưng thật thú vị, làm cho người ta không khỏi nhìn cô bằng con mắt khác."

Ôn Noãn cũng không nhịn được cười, Khang Khang nói không sai, Nam Phong Lâm quả thực rất dễ gần, cô có giọng nói sang sảng, trong sáng rất dễ làm cho người trong cuộc vui mừng.

Lúc đi ra khỏi phòng trong tay cô cầm mấy tờ bản thảo do Nam Phong sáng tác ban đầu, cũng không phải muốn cô bắt chước mà là nhờ cô phá vỡ

mạch sáng tác cũ, cô vừa kinh ngạc, vừa vui mừng. Mặc dù cô biết vượt qua hay phá vỡ sẽ rất khó khăn nhưng đây là một lần thử thách cũng như cơ hội giành cho cô.

Thang máy chưa xuống, cô đứng ở cửa trần trờ nhìn mấy tờ bản thảo gồm năm chủ đề, "Xuân", "Hạ", "Thu", "Đông", "Đêm". Phong cách thiết kế của Nam Phong Lâm là hơi thờ thòi thượng, chi tiết xử lý cũng rất tinh xảo, đầy duyên dáng. Cô nhìn đến nhập thần, một tiếng "Tinh" từ thang máy vang lên, cô theo bản năng bước vào.

"Ai ư"

Thình lình đụng vào một bức tường thành vững chắc, bản thảo trong tay cô rơi xuống, cô cũng bị bắn ngược về sau một bước, vừa muốn nói xin lỗi thì ngẩng đầu lên cô nhìn rõ hơn hình dáng, khuôn mặt bức tường vững chắc ấy làm đôi mắt lại toát lên một chút kinh ngạc.

"Cố Dạ Thâm, sao anh lại ở đây?" cô buột miệng nói ra, chợt nhớ, chợt hiểu, lần đầu tiên gặp anh trên máy bay, anh cũng từng nói là làm nghề thời trang, vì vậy anh chắc cũng là nhân viên của Thâm Khang rồi.

"Ồn Noãn, thật đúng lúc, tôi cũng làm ở đây." Ánh mắt Cố Dạ Thâm lấp lánh, nụ cười nhàn nhạt ở khóe môi, anh khom lưng nhặt bản thảo, nhìn lướt qua sau đó đưa cho cô.

"Đúng vậy nha, thật là đúng lúc." Ôn Noãn mỉm cười, không ngờ người ở chung một mái nhà với mình lại là đồng nghiệp, thật là đúng dịp, cô đưa tay tiếp nhận bản thảo, "Cảm ơn."

Hai ba câu nói, thang máy dừng ở lầu 15, trước khi thang máy mở ra Ôn Noãn liền mỉm cười: "Hẹn gặp lại." Cửa thang máy vừa mở ra cô liền thấy một nhóm khoảng chừng mười hai người nhưng cô không biết họ ở bộ phận nào, có một cô gái trong tay ôm tài liệu đứng ở ngoài thang máy, quần áo mỗi người đều tinh tế, khỏe léo. Nhìn thấy cô ra khỏi thang máy mấy cô gái đều nhún nhún mày, sau đó lại lộ ra nụ cười.

Ôn Noãn không hiểu, sau lưng lại truyền đến âm thanh hỗn độn không giấu được sự mừng rỡ: "Xin chào Tổng Giám đốc!" Cô tò mò quay đầu lại thấy mặt Cố Dạ Thâm không hề thể hiện gì chỉ nhìn họ gật đầu sau đó ra khỏi thang máy, ngẩng đầu lên anh liền đụng vào ánh mắt của cô, anh dừng một chút, ánh mắt thật sâu nhìn cô một cái, khuôn mặt bừng sáng, xoay người đi hướng phòng kế toán.

Tổng Giám đốc? Ôn Noãn ngẩn người, tiếp theo cô nhún vai, xoay người về phòng thiết kế. Thì ra công lao giúp cô rảnh rỗi mấy hôm nay lại chính là anh. Mới vừa rồi lúc cửa thang máy, mấy cô gái chắc hẳn ôm tâm tư vô tình gặp được anh, trẻ tuổi thật tốt, có thể có suy nghĩ bay bổng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thất Bại

Thực chất tính tình bên trong cô là loại việt tóa việt dững (không nhảy qua được lại càng quyết tâm) sự không cam lòng càng kích thích cô đầu trí mãnh liệt, cho dù nhất thời có chút chưa thể vượt qua, cô lấy Nam Phong Lâm làm mục tiêu từng bước, từng bước tiến cũng có thể!

Tám giờ tối, tòa cao ốc của tập đoàn Thâm Khang hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đã tan làm, trên bàn làm việc bừa bộn, Ôn Noãn vẫn nằm bò ra xóa xóa, sửa sửa. Một tuần này cô đều cẩn thận nghiên cứu mấy tờ bản thảo của Nam Phong Lâm, cô đoán lúc cô ấy lý niệm thiết kế cũng giống cô thiết kế lúc này lúc giải bày nội tâm cũng cùng ý nghĩa, sau đó dựa vào sự hiểu biết của chính mình tranh luận mới tạo lên được khái niệm thiết kế mới một lần nữa.

Vậy mà một tuần lễ trôi qua, cô không thiết kế được tác phẩm mình hài lòng, cuối cùng, muốn vượt qua cũng như phá vỡ mạch sáng tác mấy bản thảo này của Nam Phong Lâm, không kể đến cuộc đời cô hoang phế bảy năm, ban đầu có thể nói là tay mơ, cô trong khoảng thời gian ngắn là có thể làm được sao.

Đang vẽ, Ôn Noãn ngừng bút, thất bại, mệt mỏi cô gục xuống bàn, cô đánh giá bản thân quá cao rồi. Lúc ở trường thiết kế thời trang Phong Đại, mặc dù cô từng đứng thứ ba mươi hai trong cuộc thi Kim Tử long của giới thiết kế thời trang, là một người nổi bật, nhưng từ khi Đồng Diệu rời đi, bảy năm qua trừ việc cô thỉnh thoảng bắt tay vào sửa chữa một ít trang phục mua về, ở phương diện thiết kế thời trang cô đã lạnh nhạt rất nhiều, sẽ không giống như vậy nữa, đầu óc chuyển qua chuyển lại là có rất nhiều linh cảm cùng với ý tưởng mới lạ.

Cửa bị đẩy ra có tiếng vang nhỏ, một giọng nam trầm thấp, trong trẻo như đàn Vi-ô-lông-xen: "Có ai ở bên trong không?" Đang gục xuống bàn Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn thấy Cố Dạ Thâm đứng ở cửa phòng, cơ thể hơi nghiêng thăm dò, thấy gặp được cô khẽ cau lông mày đi tới, "Ôn Noãn? Như thế nào vẫn chưa tan làm?" Phòng thiết kế bận rộn như vậy sao?

"Tổng Giám đốc Cố". Ôn Noãn lên tinh thần cười cười, "Lập tức đi ngay đây." Trong miệng mặc dù nói như thế nhưng thân vẫn không nhúc nhích. Thực chất tính tình bên trong cô là loại việt tóa việt dững (không nhảy qua được lại càng quyết tâm) sự không cam lòng càng kích thích cô đầu trí mãnh liệt, cho dù nhất thời có chút chưa thể vượt qua, cô lấy Nam Phong Lâm làm mục tiêu từng bước, từng bước tiến cũng có thể!

Cố Dạ Thâm nhàn hạ cho tay vào túi quần, sâu trong đôi mắt anh nhìn qua bản thiết kế trên bàn của cô: "Là tác phẩm cũ của Nam Lâm Phong à?"

"Vâng, đúng vậy ạ." Ôn Noãn cũng không ngẩng đầu lên, mắt chỉ dừng ở trên bàn, trong đôi mắt là sự cố chấp cùng thất bại.

"Cô định bắt trước thiết kế của cô ấy?" Đầu lông mày của Cố Dạ Thâm hơi nhíu lại, mặc dù ở chuyện này của người mới thiết kế thời trang, mới bắt đầu phần lớn đều bắt chước các bậc thầy, nhưng cô không nên, cũng không cần.

"Không phải, tôi lấy cô ấy làm mục tiêu." Ôn Noãn theo bản năng cãi lại, nói xong liền cau mày, nói được những lời quang minh chính đại lấy Nam Phong Lâm làm mục tiêu không thể tránh khỏi sẽ bắt chước dấu vết của cô ấy....

"Làm thế nào để vượt qua?" Cố Dạ Thâm cũng đón lấy đề tài.

"À...." Lúc này Ôn Noãn mới ngẩng đầu lên, cười đến tận thẹn thùng, lúng túng, cái này cho dù là ai nghe cũng sẽ nghĩ cô không biết lượng sức mình.

Chợt Cố Dạ Thâm cảm bản thiết kế trên bàn lên, liếc mắt nhìn, lúc Ôn Noãn chưa kịp phản ứng, không nhanh không chậm xé nó thành các mảnh nhỏ.

"Này, Cố Dạ Thâm, anh đang làm cái gì vậy?" Sắp đến lúc anh ném các mảnh giấy vụn vào thùng rác Ôn Noãn mới giật mình tròn to mắt, đứng lên ngăn cản anh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thông Suốt

Cố Dạ Thâm liếc bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cổ tay mình một cái, thật sâu trong mắt mơ hồ lóe sáng: "Muốn vượt qua một người mà ngay từ đầu đã bắt chước, nếu không có kinh nghiệm tương đối hoặc với tài năng bẩm sinh thì kết quả cuối cùng cô có thể sẽ mãi mãi bị hạn chế và ảnh hưởng phong cách của cô ấy."

Ôn Noãn từ từ buông tay anh ra, không rõ chân tướng: "Vậy tôi phải làm thế nào?"

"Phương pháp tốt nhất là cô hãy bỏ cô ấy qua một bên, theo lý niệm và suy nghĩ của mình sáng tác ra phong cách tác phẩm, chỉ cần làm cho người ta hai mắt tỏa sáng cô sẽ bước đến từng bước thành công. Thành tựu của cô được nhận định ở trên trình độ của cô ấy thì đó mới thực sự là vượt qua." Giọng nói của Cố Dạ Thâm trầm thấp, nói rất chậm nhưng lại có trọng lượng khác thường.

"Nhưng hiển nhiên con đường này sẽ thật khó khăn." Ôn Noãn không ủng hộ, "Nói muốn tự tạo ra nhãn hiệu thuộc về mình dễ như vậy sao?"

"Từ khi trên trời rơi xuống một miếng bánh lớn, nếu không mỗi một con đường thành công đều sẽ luôn xuất hiện chông gai." Cố Dạ Thâm nghiêng mắt nhìn cô, "Ôn Noãn, nôn nóng cũng không phải là chuyện tốt."

Bị nhìn thấu rồi! Ôn Noãn vô cùng thẹn thùng, mỗi ngày cô chỉ làm những chuyện vặt, cũng may là vừa mới bắt đầu, thời gian dài một chút đã không chịu được, cô thích thiết kế, cũng muốn làm nhà thiết kế, nếu như có thể thiết kế ra một bộ trang phục làm mọi người lau mắt mà nhìn thì trước hết làm trợ lý thiết kế cũng không thể không được.

Nhưng sự thật quả nhiên như Cố Dạ Thâm nói, chỉ vì cái trước mắt cũng không là chuyện tốt, bắt chước người khác chẳng những không thành công, ngược lại còn làm cho người ta thất bại.

Thấy vẻ mặt khổ não của cô, Cố Dạ Thâm không đành lòng, an ủi: "Cứ từ từ, cô là một người đặc biệt có tài."

Ôn Noãn nghi hoặc nhìn anh, đầu óc cô xoay tròn theo thói quen nháy mắt mấy cái, chợt, ánh mắt của cô từng điểm từng điểm sáng lên, nụ cười cũng nổi lên trên má: "Tôi hiểu rồi, thay thế được vị trí đế vương là thành công, nhưng bằng cách khác ta xác định ranh giới tự làm vua, xây dựng đất nước lớn mạnh cũng là thành công." Cố Dạ Thâm, Thề Hò Quán Đình (Nghĩ thức xối nước lên đầu), tôi có thể tan làm về nhà rồi."

Muốn thành công cần phải dấu nghề, ngàn lần không thể gấp, nếu không thành công kia cũng chỉ là bọt biển, sao băng, hoa Quỳnh thoáng qua thôi.

"Vậy cô ngồi xe tôi về đi." Cố Dạ Thâm nhìn Ôn Noãn vui vẻ dọn dẹp bàn làm việc, trong đôi mắt đều là yên vui và dịu dàng. Đợi Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn tới, mắt anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy không thấy đáy.

Ôn Noãn suy nghĩ một chút, Cô nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ thấy rất nhiều mây, mỉm cười: "Cảm ơn Tổng Giám đốc Cố, thời gian vẫn còn sớm, tôi ngồi xe buýt về cũng được." Cô cũng không chắc ngày mai mình sẽ may mắn không trở thành nhân vật chính của nhóm bát quái trong tòa nhà này khi ngồi xe của anh. Hoàn cảnh cũng như số tuổi của cô đều không cho phép, vì vậy khi anh chuẩn bị mở miệng lần nữa, cô cố gắng xoay người chỉ tay vào thùng rác nói sang chuyện khác, "Bản vẽ của Giám đốc Thiết kế Nam Phong bị xé rồi, tôi lấy gì để trả cô ấy đây?"

"Cô ấy đưa cho cô không phải là bản chính, còn bản khác mà." Cố Dạ Thâm đưa tay tắt đèn bàn, đối với lời từ chối nhã nhặn của cô anh cũng không để tâm, "Đi thôi."

Cố Dạ Thâm đi thẳng đến bãi đậu xe, Ôn Noãn một mình ra khỏi tòa nhà, bác bảo vệ vừa cười với cô vừa mở cửa: "Tiểu Ôn, hôm nay lại làm thêm à?"

"Dạ vâng ạ." Ôn Noãn mỉm cười đáp lại, một đường đi đến trạm xe buýt, đến trạm xe buýt, đèn đường kéo dài, bóng dáng cô nhìn có chút cô đơn. Vậy mà mười phút trôi qua cũng không có một chuyến xe buýt đi đến đường Tân Giang Hoa, ngược lại lại có một chiếc xe BMW màu đen dừng ở trước mặt cô, Cố Dạ Thâm ngó đầu ra: "Lên đây đi."

"À..." Ôn Noãn chần chờ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Gọi Thức Ăn

"Cô sợ bị người khác nhìn thấy à?" Cố Dạ Thâm hơi nhú mồm.

"Hả?" Ôn Noãn ngẩn ra, hiểu điều anh nói, cô liền tốt bụng reu re, "Tôi cũng không thích sáng mai đều bị mọi người trong phòng làm việc chỉ chỉ chỗ chỗ, Tổng Giám đốc Cố, anh cũng biết sức quyến rũ của mình mà."

Cố Dạ Thâm khẽ cười, "Mị lực của tôi ư? Cô có ái mộ không?" Thấy cô ngơ ngẩn, anh làm như không có việc gì cười cười, "Tôi bây giờ không phải là Tổng Giám đốc Cố nữa, chỉ là hàng xóm cho cô đi nhờ xe thôi, lên nhanh một chút đi."

"Hàng xóm cho đi nhờ xe sao?" Ôn Noãn nhìn cuối đường vẫn không có xe buýt tới như cũ, vì vậy cô đành mở cửa xe cười chui vào, "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." Chắc hẳn lúc này cũng không có đồng nghiệp nào nhìn thấy.

Dọc theo đường đi nét mặt của cô đều vui vẻ, vấn đề phiền muộn của mấy ngày trong một đêm đã thông suốt, chỉ cảm thấy các tế bào trong cơ thể mình đều linh hoạt, từng tế bào cũng nhẹ nhành khoan khoái.

"Lâu rồi không có hôm nào cô vui vẻ như vậy." Cố Dạ Thâm nhìn thẳng phía trước, chợt thở dài lơ đãng nói, ánh mắt lấp lánh thắm đầy ý cười.

"Vâng, đúng vậy." Ôn Noãn theo bản năng tiếp lời, rồi lập tức nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt đầy nghi ngờ, anh làm sao biết đã thật lâu rồi cô không vui vẻ như vậy chứ?

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô, Cố Dạ Thâm từ từ nở nụ cười, "Từ khi biết cô đến giờ tôi chưa từng thấy cô cười vui vẻ như vậy, gần đây thấy tính thần của cô cũng tốt lên một chút." Mắt liếc thấy ánh mắt cô tìm anh bắt đầu đập mạnh và loạn nhịp, anh lập tức nói sang chuyện khác, "Cô vẫn chưa ăn cơm tối à, không bằng chúng ta dứt khoát không về, đi tới tiệm ăn cơm có được không?"

Ôn Noãn suy nghĩ một chút, "Được, tôi mời khách nhé, coi như cảm ơn anh vừa mới chỉ điểm."

Ánh mắt Cố Dạ Thâm thật sâu, "Được."

Dưới sự chỉ huy của Ôn Noãn, xe quẹo bẩy, tám rẽ, chạy ra ngoài Phong Đại có một phố bán thức ăn bình dân, dừng xe lại, hai người đi vào một quán cơm kiểu Hồ Nam tên "Thất Lý Hương", quán không lớn, lại sạch sẽ, sáng sủa bày khoảng hơn chục bàn nhỏ hình chữ nhật, khách khứa ngồi đầy, phần lớn đều là các đôi tình nhân đang là học sinh cấp ba của trường trọng điểm Phụ Chúc gần Phong Đại.

Bà chủ trẻ đưa hai người ngồi xuống một cái bàn còn sót lại ở trong góc quán, rồi lần lượt rót trà, đưa thực đơn. Từ lúc đi vào Cố Dạ Thâm liền nhú chặt đầu lông mày, sau khi ngồi xuống anh châm một điếu thuốc, khói bay lượn lơ giữa hai người, dựa lưng vào tường, đôi mắt anh không có tiêu cự, vẻ mặt như đau đớn lại yêu thương, không rõ trong lòng suy nghĩ gì.

Ôn Noãn nhìn lướt qua thực đơn, gọi một phần cánh gà dim tiêu nguội, ngẩng đầu lên thấy tâm tư hoảng hốt của Cố Dạ Thâm, cô cầm thực đơn chạm vào cánh tay anh: "Cố Dạ Thâm, anh chọn món gì?"

Cố Dạ Thâm giật mình, cũng không nhìn thực đơn, trực tiếp mở miệng: "Kiến càng leo cây thật cay, cho thêm một chút xì dầu, ngàn lần không thể cho hoa tiêu, Mè Gà chưa cay, thịt khô ướp tỏi cũng phải cho nhiều hạt tiêu một chút, một bát canh đầu cá nấu đậu hũ, đậu hũ phải non, đầy cá là nấu đầu cá trắm cỏ, canh nhất định phải đậm (mặn 1 chút), chúng tôi có thể chờ, cứ như vậy trước đã."

Sau khi ghi nhớ Bà chủ rời đi, Ôn Noãn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Cố Dạ Thâm, kỳ quái, nếu như cô gọi mấy món ăn cũng sẽ giống như anh phân phó. Mặc dù mấy ngày tay cô bị thương cũng biết khẩu vị của hai người không khác nhau lắm, nhưng thích gì, kiêng gì cũng giống nhau như vậy cũng không thể tưởng tượng nổi rồi!

Cô dám cam đoan những thứ linh tinh mà mình thích trong bảy năm qua trừ người bạn thân Cố Khang Khang ra thì không ai biết, cũng không nhắc qua

trước mặt bất kỳ ai, ngay cả Đường Tử Khoáng làm vợ chồng hai năm cũng không thể biết được cận kề như vậy.

Cô cảm nhận được từ lúc anh bắt đầu gọi thức ăn đều chưa từng dừng lại nhìn thực đơn, vốn Cố Dạ Thâm định xem như không nhìn thấy nhưng lại không thành công, anh hít một hơi, lồng mày nhú vào: "Cô không ngại tôi tự chủ trương chứ?"

"Không có, không sao." Ôn Noãn vội vàng lắc đầu, "Tôi chỉ thấy kỳ quái, anh không cần nhìn thực đơn cũng biết ở đây có những món gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Uống Rượu Say

Ánh mắt Cố Dạ Thâm lóe lên, khóe mắt chợt hiện lên nhàn nhạt đau thương: "Năm học ở Phong Đại, tôi cùng bạn gái ăn ở chỗ này mấy lần, cô ấy thích nơi này, rất bình thường, rất ấm áp."

"À..." Ôn Noãn vô thức gật đầu, ánh sáng trong mắt dần dần tan rã, "Trước kia tôi cũng thường xuyên cùng bạn trai đến đây." Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

Hoàn cảnh nhà Đồng Diệu tương đối bình thường, bình thường đều ăn cơm ở nhà ăn của trường học cho tiện, vì cô suy nghĩ đến tự ái đàn ông của anh nên cũng không dám thay anh trả phiếu cơm, vì vậy thường thường cô sẽ lấy các loại danh nghĩa kéo anh ra ngoài ăn cơm, "Thất Lý Hương" là nơi bọn cô đến nhiều nhất, vừa tiết kiệm, thực tế, món ăn lại ngon, rất phù hợp với những người bình thường như họ.

Chỉ là sau khi Đồng Diệu rời đi, cô chưa từng quay lại đây, lúc Cố Dạ Thâm nói đến tiệm ăn không biết thế nào cô lại đột nhiên nghĩ tới nơi này. Cứ như vậy cô suy nghĩ ngơ ngẩn, mơ hồ không hề phát hiện ra mình nói một câu rất nhỏ "Về sau..."

Đến lúc cô ý thức được thì Cố Dạ Thâm lại tưởng cô hỏi chuyện anh và bạn gái, anh nờ nự cười nhàn nhạt, "Sau khi tốt nghiệp đại học chúng tôi liền kết hôn, nhưng sau này bởi vì một chút nguyên nhân không thể ngăn lại nên đã ly hôn..." Giọng nói của anh có vị chất.

"Thật ngại..." Khuôn mặt Ôn Noãn áy náy, cô cũng không cố ý hỏi anh. Trong cuộc thảo luận của các cô gái phòng thiết kế, đối với việc Cố Dạ Thâm đã ly hôn cô cũng có nghe thấy, cũng cảm thấy anh là người từng trải, chỉ là không ngờ kết thúc một đoạn nhân duyên lại là ly hôn, chỉ hai ba câu đã tóm tắt được hết, bỗng nhiên cô nghĩ đến cô và Đường Tử Khoáng cũng là một câu "Kết thúc" liền ly hôn.

"Không sao." Cố Dạ Thâm dập thuốc lá vào gạt tàn thuốc, "Mọi chuyện đều đã trôi qua nhiều năm rồi, dù có đau khổ, khó chịu như thế nào cũng đã tan thành mây khói." Huống chi những năm này, anh cũng không thấy nhớ cô ấy nữa, thậm chí còn chưa kịp tri hoãn thủ tục ly hôn thật lâu vì không cam lòng thì anh đã thay đổi.

Xung quanh tiếng cười nói của thanh niên không ngừng, hai người ngồi bàn lập tức chợt tĩnh lặng lại, cho đến khi bà chủ mang thức ăn lên bọn họ mới từng người từ từ quay trở lại thực tế.

Ăn một lúc, Cố Dạ Thâm bắt đầu vui vẻ, vẻ mặt như bừng tỉnh ấm áp, sâu nhất trong đôi mắt hiện lên một chút rung động không dễ dàng phát hiện, trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh: "Cô cũng tốt nghiệp ở Phong Đại, thật là tốt."

Ôn Noãn lấy lại tinh thần, "Đúng vậy, người Phong Thành phần lớn đều tốt nghiệp ở Phong Đại." Cô chợt cảm một cốc nước lọc cười đến xinh đẹp, "Kính học trường một ly!"

Ánh mắt của Cố Dạ Thâm dừng lại ở hai cốc bắn khoản một chút: "Cô có muốn đi vào điểm chính hay không?"

Ôn Noãn ngẩn người, không thể cự tuyệt, nhưng một giọt rượu cô cũng không uống được, uống một chút rượu trắng là say, đối với loại nồng độ còn thấp như bia cô cũng không thể uống quá ba cốc, vì vậy đến cuối cùng không ngoài ý muốn, cô say rượu, gương mặt cô như hoa đào nở rộ sau cơn mưa, da trắng hơi ửng hồng, trong suốt, rục rờ.

Ý thức của cô mơ hồ, cô mơ hồ nghe thấy hai tiếng nói chuyện với nhau, bị người từ trên bàn đỡ dậy, bên tai có giọng nói trầm thấp say lòng người gọi: "Ôn Noãn, Ôn Noãn, Ôn Noãn..." Chỉ trong chốc lát cô đã nằm trên một bả vai thật dày.

"Đồng Diệu..." Cô không tự chủ được khẽ bật ra tiếng, lúc thêm tiếp đi Ôn Noãn như trở lại nhiều năm trước kia, cô rõ ràng không có chút từ lượng nào nhưng mỗi lần giận đối với Đồng Diệu đều chạy đi uống rượu, khi anh nhận được tin, bất kể là như thế nào đều chạy tới công cô về ký túc xá. Đợi ngày hôm sau cô tỉnh rượu anh sẽ lấy hai ngón tay thon dài của mình mà chỉ vào trán cô, dường như cần rằng, nghiêng lợi nhưng lại không biết làm thế nào nói với cô: "Ôn Noãn, lần sau còn dùng phương pháp này uy hiếp anh nữa, anh sẽ không quan tâm tới em nữa đâu!"

Cô cười không tìm không phôi, Đồng Diệu nói "Lần sau" có nghĩa là sẽ không có lần cuối, giống như ngày mai, tương lai sau này đều giống như vậy. Thật ra thì cô chỉ muốn say ngà ngà, lúc tỉnh táo một chút sẽ không kiên trì gì nằm ở trên lưng anh thật ấm áp, mượn chút rượu để trêu đùa. Sau khi tỉnh lại anh sẽ phun phun nói với cô, trong mắt không ngừng cưng chiều và yêu thương. Cũng bởi vì vậy, hôm trước mặc dù hai người cãi nhau nhưng đến ngày hôm sau đều hòa thuận như ban đầu. Nếu như cô có thể một lần nữa quay về cảm giác đó, thì có phóng túng một lần có làm sao?

Quả thật, cô tự ngồi lên ghế xe của Cố Dạ Thâm liền có một suy nghĩ phóng túng, cũng coi như là đi ăn một bữa cơm với hàng xóm tốt, biết rõ mình không uống được rượu cũng không từ chối...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Giật Mình Kinh Hãi

Khi Ôn Noãn tỉnh lại đã mười giờ sáng ngày hôm sau, đầu cô có chút mơ màng, khó chịu, cổ họng không ngừng khô khốc. May hôm nay là thứ bảy không phải đi làm, nhìn gian phòng vắng vẻ cô biết, cuối cùng cũng không còn hình ảnh Đồng Diệu đang yêu thương, cung chiều chỉ tay vào trán cô nói lầm nhảm khi cô tỉnh rượu.

Ngồi ở trước gương trang điểm, cô hoảng sợ khi phát hiện ra hai mắt của mình sưng đỏ giống như đã khóc, nhưng tối hôm qua cô uống rượu say đã xảy ra chuyện gì cô cũng không nhớ chút nào, chỉ biết khi say mình sẽ mượn chút rượu để trêu đùa. Từ khi Đồng Diệu rời đi đây là lần đầu tiên cô uống rượu say, nếu như thói quen không thay đổi, không biết đêm qua Cố Dạ Thâm có bị cô làm cho luống cuống tay chân hay không nữa.

Đi vào phòng tắm rửa mặt cô nhìn thấy trên bước tường kính buồng tắm có dán một tờ giấy: Ôn Noãn, hâm nóng cháo trứng muối thịt nạc ở trong bếp sau đó ăn một chút. Ngoài ra: Nếu mắt bị sưng quá thì có túi chườm trong tủ lạnh. Cố Dạ Thâm

Chữ viết cứng cáp, có lực, mơ hồ lộ ra một cỗ khí phách. Trong nháy mắt Ôn Noãn cảm thấy người mềm nhũn như cây bông, loại cháo cô thích nhất chính là cháo trứng muối thịt nạc.

À, anh biết mắt cô sẽ bị sưng đỏ, chẳng lẽ tối qua cô đã khóc sao? Nhưng một chút ấn tượng cô cũng không có, chắc là bản thân mắt không chế nên lớn tiếng khóc rồi! Nếu như vậy thì thật là khổ rồi.

Cháo trứng muối thịt nạc rất vừa miệng, sau khi ăn xong, suy nghĩ một chút Ôn Noãn lấy điện thoại di động ra nhắn cho Cố Dạ Thâm một tin nhắn: Cảm ơn anh tối qua đã công tôi về, cháo trứng muối thịt nạc ăn rất ngon.

Cố Dạ Thâm cũng không có tin nhắn trả lời, có lẽ anh chưa đọc, mà cũng không cần thiết anh phải trả lời, cô cũng không để ý lắm.

Buổi tối cô ngồi ở phòng khách xem tivi tiết mục tổng hợp giải trí, người chủ trì cùng khách quý nói chuyện trên chương trình vui vẻ, rất là náo nhiệt. Cô chỉ nhìn, cũng không xem. Tiết mục này phát sóng đã nhiều năm, người đàn ông chủ trì vẫn làm, ngày đó cứ thứ bảy hàng tuần cô và Đồng Diệu vẫn kiên trì xem, khi đó người chủ trì không biết nhiều nên cũng không náo nhiệt, hấp dẫn như vậy.

Cô còn nhớ rõ một ngày thứ bảy cô cùng Đồng Diệu ở trong căn phòng đơn giản vừa bàn bạc chuyện kết hôn vừa xem tiết mục giải trí, trong chương trình có một người khôn khéo trong giao tiếp hình như nói "Dạy lão già này học tiếng anh", người kia hình như dạy câu "Wash hair very day", ngày ngày gội đầu, ông cụ nói ngô không ra ngô, khoai không ra khoai lại kinh khủng khiến cô và Đồng Diệu cười ngã trái ngã phải. Khi cụ ông đem câu tiếng anh nói thành "Ta là người xấu, yêu ta là được rồi" thì hai người dừng cười, Đồng Diệu rất ấn ý cầm điều khiển đưa lên miệng nói:

"Anh là Đồng Diệu, yêu anh là được rồi."

"Em là Ôn Noãn, yêu em là được rồi."

Yêu là được rồi, nhưng không có người kia, như thế nào để yêu đây? Trên tivi mọi người đều cười, nhưng Ôn Noãn dần dần chảy nước mắt. Không còn được gặp Đồng Diệu, không thể còn gặp được anh, một lần nữa cô tự thuyết phục mình trong đầu, nhưng từ đầu đến cuối đều bất lực, hình ảnh của anh vẫn rõ ràng như vậy, rõ ràng giống như anh đang ngồi bên cạnh, cô cười đau đớn đến khi trước mặt có khăn giấy.

Cô đưa tay nhận lấy, chạm vào ngón tay đối phương mang theo sự lạnh lẽo, ý thức hỗn loạn của cô dần thanh tỉnh, trong mắt mơ hồ thấy người đang ở bên cạnh cô không phải là Đồng Diệu mà là Cố Dạ Thâm với khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

Cô lại luống cuống! Cầm lấy khăn giấy lau lung tung trên mặt, cúi đầu thẹn thùng nói nhỏ: "Thật xin lỗi, để cho anh chê cười rồi."

"Không sao." Cố Dạ Thâm đưa mắt nhìn cô, sâu thẳm trong mắt đều là sự rung động. Vừa vào cửa anh đã thấy Ôn Noãn đang xem tiết mục giải trí mà mặt đầy nước mắt, trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Dừng một chút anh nói, "Tối hôm qua cô cũng khóc, rất đau lòng, tê tâm liệt phế kêu tên của một người."

Ôn Noãn kinh ngạc ngẩn đầu, tối hôm qua cô lại mất khống chế sao? Vốn tưởng cô chỉ mượn rượu đùa giỡn một chút cũng không sao cả, lại không nghĩ đến lại ở trước mặt người khác thất lễ như vậy. Nhưng vì sao cô lại không có chút ấn tượng nào nhỉ?

"Xin lỗi, tôi..." Cô lúng túng không biết nói gì.

"Không sao." Cố Dạ Thâm dời mắt đến tivi không để lại dấu vết gì, "Chúng ta đến cái tuổi này rồi, trong quá khứ mỗi người ít hoặc nhiều đều có chuyện cũ. Tôi cũng vậy, đã từng mất đi, trải qua nhức nhối, nhưng Ôn Noãn," ánh mắt anh thật sâu nhìn cô, "Bất cứ như thế nào nếu như tình yêu không thể trở

lại, thì chúng ta có nghĩa vụ không được để cho mình quá mức đau thương, cũng có quyền đi tìm hạnh phúc một lần nữa."

Cố Dạ Thâm đứng lên, đi được hai bước anh dừng lại, giọng nói đau thương xa vời: "Ôn Noãn, có vài người vĩnh viễn không thể trở về được, cô cứ bị thương, đau lòng như vậy cũng không giải quyết được việc gì, tại sao cô lại đau khổ, tàn nhẫn với bản thân mình nhiều năm như vậy?"

Ôn Noãn giật mình kinh hãi nhìn bóng dáng của anh biến mất trong phòng, Ôn Noãn, Ôn Noãn giọng nói trầm thấp này như đàn vi-ô-lông-xen. Ngày đó sau khi ký kết thỏa thuận ly hôn với Đường Tử Khoáng, ở Hokkaido cô đã nhảy xuống biển trong đêm rét lạnh lẽo và được một người cứu lên, hình như bên tai cô đều quanh quẩn giọng nói ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mỉm Cười

Tháng năm mới vào đầu hè mà Phong Thành đã bắt đầu nóng, trang phục đặt hàng mùa hè của Thâm Khang hoàn toàn thắng lợi, mỗi năm một lần "Cuộc thi thiết kế của Thâm Khang" cũng chuẩn bị khăn trương lên kế hoạch.

Phòng thiết kế của Thâm Khang chia làm ba bộ phận, chia ra thành ba hướng là Trang phục ở nhà, Trang phục hiện đại, Trang phục công sở. Mỗi bộ phận có một người phụ trách thiết kế và bốn tới năm người thiết kế phó cùng một số trợ lý thiết kế, "Cuộc thi thiết kế của Thâm Khang" chính là cuộc thi cho trợ lý thiết kế biểu hiện tài hoa, nhận được sự chấp nhận của vô đài này chẳng những có triển vọng mà còn được thưởng một khoản tiền lớn, còn có thể được bình bầu thành nhà thiết kế chính thức, từ đó có thể một mình thiết kế sản phẩm mới.

Năm nay có nội dung mới, phần thưởng cũng tăng lên. Ngoài tiền thưởng, thông thường sau ba tháng trở thành thiết kế chính thức còn có phần thưởng bên ngoài đó là sau ba tháng người đứng đầu cuộc thi sẽ được thiết kế sản phẩm mới cùng với người phụ trách thiết kế, phần thưởng vô cùng hấp dẫn.

Sau khi biết tin này, Ôn Noãn liền cầm phiếu đăng ký tới phòng làm việc của bộ phận chủ quản Tạ Trần Sinh đăng ký, thời cơ đến cô phải chuẩn bị sớm, dĩ nhiên cơ hội lần này cô cũng không muốn bỏ qua.

Thời điểm cô đi vào có bốn, năm nhóm trợ lý thiết kế đang phấn khởi cầm phiếu đăng ký đi ra, đi qua cô đều không hẹn mà cùng nhìn cô kỳ quái, cô khẽ cười cười. Sau khi bọn họ ra khỏi phòng làm việc bắt đầu mĩa mai, chê giễu, bàn luận:

"Cô ta chắc cầm phiếu đến đăng ký."

"Cầm cái gì, cô ta chẳng qua chỉ là một trợ lý bình thường, làm gì có tư cách dự thi."

"Ai nói vậy, lần này Tổng Giám đốc đã sửa chi tiết quy tắc dự thi rồi, hề là nhân viên phòng thiết kế, ngoài nhân viên thiết kế chính thức, cho dù là bà cô quét sân, chỉ cần đồng ý cũng có thể đăng ký tham gia."

"....."

Đối với bàn luận của người khác, Ôn Noãn chỉ cười một tiếng, lúc trước Bạch San Ný nghe nói cô muốn dự thi đã gần như không thể tin, sau đó tò mò xem thường, thậm chí còn hí mũi. Nhưng có quan hệ gì đâu, cô chỉ cần một cơ hội để chứng minh bản thân mình.

Cô cầm trong tay phiếu đăng ký đi vào văn phòng Tạ Trần Sinh, đến cửa phòng làm việc thì gặp một người đang vội vàng đi tới, theo thói quen cô đi sát về phía bên trái nhường đường, không thể đoán được đối phương cũng nhường cô, theo phản xạ có điều kiện cô bước sang bên phải, phản ứng của đối phương cũng giống cô, giằng co một hồi người nọ rút cuộc không kiên nhẫn: "Này cô gái, rút cuộc cô muốn đi bên nào?"

"Xin lỗi, ngại quá." Ôn Noãn đỏ mặt hỏi, cô nghiêng người dựa sát vào khung cửa không dám chuyển động, cô tin đại đa số mọi người đều đã trải qua, mỗi lần gặp người đi cùng con đường hẹp lúc nhường đường cũng không biết đi bên trái hay bên phải thì tốt vì phản ứng của mình và đối phương giống nhau. Trước kia khi gặp tình huống như thế này cô đều không thể nhịn được cười, nếu Đồng Diệu thấy từ xa cũng sẽ cười. Mà bây giờ cô chỉ là bình tĩnh sau đó đứng yên.

"Ồ, là cô." Người nọ dừng lại, nhìn giấy báo danh trong tay cô một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào cô cười lưu manh, "Cô cũng bao đồng cùng tui thanh niên nhiệt tình thi đấu sao?"

Lúc này Ôn Noãn mới gương mặt lên nhìn người trước mắt, là một người nhìn chẳng ra gì mặc áo sơ mi hoa, tóc cắt ngắn vuốt dựng lên, da hắc trắng nõn nhìn không giống đàn ông, nhìn gần thấy khuôn mặt thật là yếu ớt. Cô nhớ lúc phỏng vấn, hắc cười rất là ngang ngược, châm chọc câu trả lời của cô. Hắc là nhà thiết kế chính của nhóm hai, ở Thâm Khang đã nhiều năm, cũng rất ít khi tới Công ty, nghe nói hắc chỉ ở nhà mới có linh cảm thiết kế ra các tác phẩm tốt.

Đối với vẻ mặt cợt nhả của hắc cô chớp chớp mắt cười nhạt: "Được thiết kế Hoa coi trọng rồi, tôi chỉ muốn làm chuyện mình thích thôi."

Nói xong cô lập tức rời đi, không ngoài ý muốn nghe thấy hắc ở phía sau bực bội đá vào cửa kêu to: "Shit! Không được gọi tôi là thiết kế Hoa, My

name is Kimi! Kimi! Don't you know? ? “ Trong khi hắn đang tức giận thì ở trong phòng làm việc truyền ra một trận cười lớn rất hả hê, chắc là xuất phát từ miệng của Tạ Từ Sinh, anh ta cũng là một trong những người quan trọng phòng vấn cô, anh ta ra hiệu cho ngồi xuống một chỗ.

Ôn Noãn mỉm cười. Kimi họ Hoa, là tên Khai Hảo, đối với cái tên này hắn căm thù đến tận xương tủy nên chỉ cho phép người khác gọi hắn bằng tên tiếng anh, ai gọi hắn là Thiết kế Hoa hắn đều nổi nóng Những điều này đều do Chân Điem Điem nói chuyện phiếm với cô lúc rảnh rỗi, vốn Chân Điem Điem nói: Để làm Kimi bức mình chỉ cần một câu là thiết kế Hoa là đủ rồi!

À, cô như vậy, có phải cô có tính có thù tất báo không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chụp Ảnh

Bởi vì lần thi đấu này không giới hạn chủ đề nên không có nghi ngờ gì khi số người tham gia thiết kế sẽ tăng và chọn đề tài cũng khó khăn hơn. Nhưng có thể để người thiết kế phát huy nhiều hơn không gian tự do như vậy sẽ càng có lợi hơn cho người tham gia.

Chủ nhật, sáng sớm Ôn Noãn dậy trang điểm nhẹ nhàng, thoải mái sau đó cầm máy ảnh đi ra cửa, cô ngồi xe buýt sau đó chuyển sang xe điện ngầm, mãi cho đến đường Phong Thành dành riêng cho người đi bộ phồn hoa nhất.

Cô đứng ở giữa đoàn người, quan sát quần áo người đi đường mặc, chụp lại những bộ cô thích nhất. Ban đầu lúc ở Phong Đại bắt đầu để đạt được vị trí thứ ba mươi hai trong cuộc thi thiết kế thời trang, cô cũng chạy đến con phố nhộn nhịp, kết quả là cô đạt được một ít giải thưởng, và lại cô còn được mệnh danh là thời trang dạo phố "SSS", mà cô tìm được linh cảm là nhờ một cô gái bị cụt chân từ đầu gối trở xuống.

Tình hình cụ thể ngày đó như thế nào cô cũng không nhớ rõ, cô chỉ nhớ cô bé đó ngồi xe lăn, hai ống quần trống không đung đưa theo gió, như không thèm để ý, cô ấy cười nhẹ nhàng đẩy xe lăn phát truyền đơn cho người đi đường, ánh mặt trời rơi trên người cô ấy giống như đang đặt cô ấy vào giữa một dải ánh sáng lấp lánh.

Ôn Noãn bị thân thể rõ ràng không trọn vẹn nhưng lại mang theo nụ cười như ánh mặt trời của cô gái ấy cảm động, cũng coi đây là lý niệm của mình. Cô thiết kế một trang phục dạo phố tươi trẻ, khi đó cô cũng là tuổi mới yêu, cô cho là trên thế giới trừ tình yêu ra, nụ cười như ánh mặt trời chính là thứ tốt đẹp nhất, vì vậy cô đặt tên cho tác phẩm của mình là "Sunshine – smile", gọi tắt là "SSS".

Better sunshine and smile, better life; Better sunshine-smile, better youth! Your sunshine! Your smile! Your beautiful youth! Mỉm cười như ánh mặt trời làm cuộc sống tốt đẹp hơn, Sunshine – smile khiến tuổi trẻ càng mỹ lệ hơn, bạn như ánh mặt trời! Bạn mỉm cười! Vẻ đẹp thanh xuân của bạn!

Lần đó, khi cô mặc trang phục do tự tay mình thiết kế, cất máy lên khán đài giải thích tác phẩm với tinh thần phấn chấn mạnh mẽ thì tiếng vỗ tay vang vọng chưa từng có.

Năm tháng trôi nhanh, thời gian tươi đẹp nhất cũng chính là ở cái tuổi đó mới có thể có tư tưởng mạnh mẽ như vậy. Mà bây giờ, cô đã không còn nhớ rõ đã bao lâu rồi ánh mặt trời không còn chiếu vào một góc hơi mù trong lòng cô, đã bao lâu rồi cô không mỉm cười với nụ cười khoe mắt đuôi mày xuất phát từ nội tâm của mình.

Buổi tối Ôn Noãn tựa đầu vào giường lật xem các bức ảnh mình chụp ban ngày, rất nhanh cô phát hiện ra mình mất công cả ngày hôm nay, bởi vì trừ khoảng mười bức ảnh ban đầu là chụp quần áo cô gái mặc trên đường, còn các bức ảnh phía sau đều là các cặp tình nhân, có nắm tay nhau, có nam ôm eo nữ, cũng có nữ lôi kéo cánh tay nam, có một đôi người trước người sau rượt đuổi vui vẻ, thảnh thơi còn có đôi không coi ai ra gì đứng hôn nhau...

Thật là muốn chết, cô lại có thể chụp cả ngày những thứ không biết làm gì thế này.

Mười ngày trước, Ôn Noãn vẫn ngàn năm như một, sững sờ vì mình không thể vẽ được đồ dạo phố, cô vẽ ngoáy bản thiết kế chỉ một lần là xong, nhưng nếu muốn bỗng nhiên nổi tiếng thì tác phẩm cần phải tìm đầy đủ ý nghĩa, chủ đề làm kinh ngạc lòng người! Vậy mà quy định mới của cuộc so tài từ khi bắt đầu đăng ký, trong vòng mười lăm ngày, người dự thi phải hoàn thành cả quá trình từ thiết kế đến thợ may, nếu không sẽ coi như từ bỏ cuộc thi.

Mỗi ngày cô đi làm đều nghe Chân Điem Điem lúi rúi nói đến tiến độ của người khác, ngoài ra phần lớn các trợ lý thiết kế đã có bản thảo, đặc biệt là Kỷ Ngân Huân và Sở Hành đã được điều đến phòng làm việc của Nam Phong Lâm. Kỷ Ngân Huân vẫn lạnh lùng như vậy cũng nhìn như đã có dự tính từ trước, Sở Hành cũng là bộ dáng nắm chắc phần thắng. Ngay cả một người như Bạch San Ny cũng tràn đầy tự tin.

Ôn Noãn không biết vì sao Nam Lâm Phong lại không chỉ định mình làm trợ lý thiết kế, chỉ bảo cô mô phỏng lại thiết kế cũng không giữ lại bên cạnh, ngược lại lại chọn hai người khác làm phụ tá. Cô luôn có cảm giác mình vào được Thâm Khang có chút kỳ lạ, nhưng Khang Khang nói cô ấy không sử dụng quan hệ thì chắc chắn là như vậy, cô không nghĩ ra chỉ có thể nói vì tài hoa của cô không thể hiện làm cho người ta làm tưởng cô thật sự cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Mê Mẩn

Sau khi tan làm, đợi đến khi đèn đường rực rỡ Ôn Noãn mới ra về, cô không trực tiếp ngồi xe buýt hay gọi taxi, cô chỉ đi băng quơ dọc theo đoạn đường chính đi về phía trước, trong lòng khổ não, phiền muộn. Cô thật sự già rồi, đầu óc xoay chuyển hình như không còn linh hoạt như trước.

Không biết đi bao lâu, đến một chỗ rẽ, trước mắt cô là một khoảng trắng sáng, đèn đường rực rỡ phồn hoa, dòng người vội vàng, nhốn nháo. Các cô gái xinh đẹp đứng ở cửa các cửa hàng trang sức tinh xảo, mỹ lệ với gương mặt tươi cười chào đón các hướng, có một cửa tiệm phát ra bài hát của Vương Tâm Lăng (Người yêu đầu tiên)"

.....

Mất đi người yêu đầu tiên lại là cảm giác này

Cứ tưởng là yêu bằng toàn bộ trái tim

Mất đi người yêu em như

Như chết từng chút, từng chút một

Khi em mất đi người mình yêu, một giây kia trái tim em đột nhiên già cỗi

.....

Ôn Noãn đứng lại giữa dòng người lui tới, cô nghe được bài hát này tinh thần nhất thời hoảng hốt, cho đến khi nghe thấy giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên "Ôn Noãn" cô mới mơ hồ xoay người lại.

Dưới ngọn đèn neon, Cố Dạ Thâm cao lớn mạnh mẽ, anh mặc một bộ quần áo đơn giản, áo T shirt màu tím đậm đứng ở đó, ánh đèn đổ xuống người anh tạo nên một loại khí khái không nói ra được, anh nhìn cô, ánh mắt giống như biển cả.

"Cô ăn rồi sao?" Anh hỏi.

"Còn chưa ăn." Cô đáp, có một chút khó chịu.

Đêm đó anh đột nhiên gọi cô "Ôn Noãn" quen thuộc như vậy, giọng nói trầm thấp vang vọng gọi lên cho cô chút trí nhớ không rõ ràng. Nếu như ngày Cá tháng tư mưa phùn đó, người nhường lại cho cô phòng trọ là anh, vậy thì lần đầu tiên hai người gặp nhau không phải là trên máy bay rồi. Đêm đó cô lần qua lộn lại, trong đầu giống như có cái gì đó kêu gào, có chút suy nghĩ giống như tia chớp thoáng qua, trong chớp mắt rồi lại hỗn độn thành một mảnh, không thể nhìn rõ.

Mà liên tục mấy ngày từ sáng ngày hôm sau cô cũng không gặp lại anh, có ngày cô nghe được mấy cô gái phòng thiết kế nói chuyện phiếm mới biết anh đi nước ngoài công tác, hơn nửa tháng trở lại đây hình như anh đã đi công tác về, khi cô đang ngủ có thể nghe được tiếng đóng cửa nho nhỏ "Rắc rắc", nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt anh.

Lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng không có câu trả lời, Ôn Noãn, Ôn Noãn, tại sao anh lại có thể gọi một cách thân thuộc đến vậy?

"Ôn Noãn, đi Hồng Vân ăn cá không?" Cố Dạ Thâm cho tay vào túi quần nhàn nhã đi bên trái cô.

"À? Thế nào cũng được." Ôn Noãn thuận miệng đáp lại hoàn toàn xem nhẹ đề tài của họ đã tiến hành được đến đi nơi nào ăn cơm, trong đầu cô chỉ nghĩ anh vừa mới gọi cô Ôn Noãn, không phải là Ôn Noãn, có lẽ là đêm hôm đó do cô khóc nhiều quá nên ánh mắt mới trở nên mơ hồ nhìn anh lại thành Đồng Diệu, đến tai cũng sinh ra nghe nhầm. Nhưng rõ ràng âm thanh "Ôn Noãn" ấy không chỉ quanh quẩn bên tai cô một lần.

Là anh? Không phải là anh?

"Chị ơi, làm phiền chị một chút được không?" Chợt có một cô bé học sinh xinh đẹp đứng ở trước mặt Ôn Noãn, mắt ngọc, mày ngài, nụ cười ngọt ngào, phía sau cô còn có một bạn học sinh nam.

"À, có chuyện gì vậy?" Ôn Noãn không hiểu, Cố Dạ Thâm cũng dừng lại.

"Chị ơi, chị cùng anh ấy mua áo tình nhân ở đâu vậy?" nữ sinh chỉ chỉ vào Cố Dạ Thâm, "Em đi dạo hết cả các cửa hàng bán quần áo ở các ngõ lớn nhỏ của thành phố này mà cũng không thấy bán áo tình nhân, chị có thể nói cho em biết được không?"

Ôn Noãn ngẩn người, áo tình nhân ư? Cô nhìn lại, mình mặc một áo T Shirt trắng cổ tròn, ở ngực có một cây hoa anh đào đang nở cùng với một chuỗi từ

đơn tiếng anh, có một vài cánh hoa anh đào ở một vài chỗ, không có gì đặc biệt vì cô luôn luôn ăn mặc đơn giản, nhẹ nhàng, khoan khoái. Suy nghĩ đầu tiên trong lòng cô là mặc trẻ một chút, thứ hai là cô cũng không muốn mặc quần áo trở nên quá gây sự chú ý của mọi người.

Sau đó cô nhìn đến Cổ Dạ Thâm, anh mặc một chiếc áo T Shirt cổ tròn màu tím đậm, trước sau đều có in hoa văn và chữ tiếng anh mẫu, rất bình thường, không có gì đặc biệt. Trừ khi đi làm phải mặc áo sơ mi thiết kế cầu kỳ thì bình thường hình như anh đều thích mặc T shirt, điều này làm cho anh như trẻ hơn một chút so với tuổi thật.

"Em gái à, em nhìn thấy chỗ nào giống là áo tình nhân vậy?" Ôn Noãn tò mò hỏi, ngoại trừ bên ngoài đều là áo T shirt cô cũng không tìm thấy hai bộ trang phục này có bất kỳ liên quan mật thiết gì, ngay cả màu sắc cũng một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người Yêu

Nữ sinh đã sớm đắc ý lưu rú nói ra: "Chỉ xem trước mặt mình xem không phải là câu 'My heart will go on' sao? Chỉ nhìn lại anh ấy xem, trên áo anh ấy cũng có một câu là 'You are always in my heart', một là 'Trái tim em sẽ mãi yêu anh', một là 'Em luôn trong trái tim anh' không phải là áo tình nhân mới là lạ! Mặc dù màu sắc khác nhau nhưng như vậy mới khác biệt nha, hơn nữa, từ màu hồng phấn đến tím đậm là một loại màu sắc thăng hoa, về phương diện tình yêu thì chính là tình cảm càng thêm say mê, hoặc nói anh ấy yêu chị tương đối nhiều, tương đối sâu sắc, nếu như không phải là người có lòng sẽ rất khó phát hiện ra hai người là người yêu có phải không ạ? A, mặc kín đáo như vậy đúng là trang phục tình nhân, chị à, chị cùng anh ấy không phải là đang yêu nhau bí mật chứ?" Cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt to, mặt tình quái thể hiện sự Bất quá mãnh liệt.

Bắt đầu nghe Ôn Noãn đã lúng túng đỏ mặt, tới câu cuối cùng thì mặt đã đầy vạch đen. Bọn trẻ bây giờ trưởng thành sớm như vậy sao! Cô liếc Cổ Dạ Thâm một cái, trên áo T shirt anh mặc đúng là có một câu tiếng anh, à... "Em gái, anh chị không phải là trang phục tình nhân, chỉ là trùng hợp thôi." Cô đỏ đầy mồ hôi giải thích.

Áo T shirt trên người cô là từ khi Đồng Diệu ra đi cô cố ý là, cô in hoa Anh Đào cùng câu "My heart will go on", để biểu hiện dù thời gian yêu nhau có ngắn hay dài, dù sống bao lâu, có người nào xuất hiện thì cô vẫn vĩnh viễn chỉ yêu Đồng Diệu, sẽ không chấp nhận bất cứ ai!

Chỉ là, cuối cùng cô lại phản bội lại lời thề của mình.

"Không phải là trùng hợp, cái này gọi là tâm ý tương thông..." nữ sinh định nói gì thì lại bị nam sinh vẫn trầm mặc đứng bên cạnh lôi đi, cô tức giận bắt bình: "Không biết là làm cái gì, thành phố lớn như vậy mà tìm một nơi bán đồ tình nhân cũng không có, uống với tên Đồ thị hiện đại của Phong Thành!"

Cổ Dạ Thâm bên cạnh cô một mực im lặng, anh lắng lắng nghe, khóe miệng khẽ nâng lên, nơi sâu nhất trong đôi mắt chứa một chút kinh ngạc lẫn vui mừng, đợi hai đứa nhỏ đi xa mới không biến sắc cảm thán: "Sự liên tưởng của đứa bé mười bảy mười tám tuổi này thật mạnh mẽ." Năng lực quan sát rất nhạy bén, hai câu tiếng anh, một đôi tình lữ, một cặp tình nhân, còn yêu đương bí mật, thật tốt, "Đi thôi, chúng ta đi ra căng cá." Ăn mừng.

Ôn Noãn đứng tại chỗ bất động, trang phục tình nhân, trang phục tình nhân... Trong đầu cô chuyển qua chuyển lại, mắt chợt sáng lên như ánh mặt trời đẩy lùi bóng tối. Cô không nói một lời xoay người chạy hướng ven đường, hoàn toàn không chú ý tới xe đi lại chỉ muốn bắt taxi.

Có chiếc xe hơi đi sát qua người cô, Cổ Dạ Thâm từ phía sau thấy nguy hiểm nên kéo cô: "Ôn Noãn, cẩn thận! Cô định làm gì vậy?"

Ôn Noãn xoay người hưng phấn nói: "Cổ Dạ Thâm, tôi nghĩ ra rồi, tôi nghĩ ra chủ đề cho cuộc thi thiết kế rồi! Hiện tại trong đầu đều là linh cảm, tôi muốn về nhà."

Cổ Dạ Thâm lặng lẽ thờ phào một cái, "Tôi có xe đậu ở chỗ này, đi theo tôi."

Sau khi lên xe, tinh thần Ôn Noãn đều ở trạng thái hưng phấn kích động, mắt cô sáng lên làm rung động lòng người, cô hận không thể lập tức bay trở về nhà nằm bò ra vẽ bản thảo, đem ý tưởng trong đầu như thủy chiều đánh tới vẽ ra.

Từ kính chiếu hậu, Cổ Dạ Thâm thấy bộ dáng hưng phấn, sung sướng của cô, sâu trong đôi mắt anh dâng lên từng đợt rung động, nhộn nhạo vui vẻ cũng như an tâm, ánh mắt lơ đãng nhìn qua bụng cô, trong mắt từng đợt sóng như có thể cảm thấy đau đớn.

Ngã tư đường gặp đèn đỏ, anh chậm rãi dừng xe, đưa tay vuốt ngực một cái, khép mắt một chút anh từ từ hít sâu, sau đó mới nghiêng người sang bên cạnh lấy trong túi ra một cái bình hình tròn bằng nhựa, bên trong chứa đầy trái cây: "Cho cô." Anh đưa cho Ôn Noãn.

"Hả?" Ôn Noãn nghiêng đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp, mặt đầy nghi ngờ, anh mua đồ ăn vặt cho cô sao?

"Một người bạn mở công ty thực phẩm để trên xe của tôi." Đèn xanh bật lên, Cổ Dạ Thâm nổ máy xe, "Chưa quá, tôi không ăn được, bỏ thì đáng tiếc."

"Chưa sao?" Mắt Ôn Noãn sáng lên, "Cảm ơn, tôi từ nhỏ đến lớn đều thích chua cay!" Cô đưa tay ra tiếp nhận, cô ngồi đằng hoàng, không khách khí ăn, đây là bình ô mai mơ, loại đồ vặt mà cô yêu thích.

Cô còn nhớ rõ, lúc mới quen Đồng Diệu không lâu, hai người đi ăn cơm, cô chỉ chuyên ăn chua và cay, món nào không chua cũng muốn cho thêm dấm, đối với sở thích ăn cay của cô Đồng Diệu cũng hiểu, mọi người ở Phong Thành đều thích ăn cay, còn đối với sở thích ăn chua của cô, anh luôn luôn cảm thấy ở trong lòng, thậm chí còn rợn cả tóc gáy.

Đến khi hai người quen thuộc Đồng Diệu chế nhạo cô: "Ôn Noãn, sao em lại thích ăn chua chứ, người biết thì không sao, không biết lại tưởng em có em bé!"

Cô mặc cỡ mặt đỏ bừng, phun thẳng nước vào mặt anh. Vì che dấu sự xấu hổ của mình, cô đùa bỡn, nói khoác không biết ngược: "Như thế nào! Ôn Đại tiểu thư em chính là muốn ăn vào tận máu, thậm chí mỗi lỗ chân lông đều có vị chua, như vậy mới có thể làm cho những người có tình ý với anh kia thức thối chết ngay!"

Đồng Diệu cười lớn, đến khi: "Nội thương, nội thương, da mặt em có thể dày thêm một chút được không Ôn Noãn! Cho dù có ghen cũng không ăn như vậy!"

Vậy mà cô mặc kệ Đồng Diệu có cười như thế nào, đối với đồ ăn chua cô đều trước sau như vậy cố chấp thích. Từ khi Đồng Diệu rời đi, cô có một thời gian ăn không biết ngon miệng, thức ăn dù bị thiu cũng không sao cả, đối với đồ chua cũng không nhiệt tình yêu thích. Sau khi cô và Đường Từ Khoáng kết hôn, bởi vì Đường Từ Khoáng không ngửi được vị chua nên cô cũng ăn rất ít, thậm chí là không ăn, hơn một tháng gần đây cô lại dần dần yêu thích. Biết đâu cô ít nhân nhượng với Đường Từ Khoáng tâm tình vô cớ lại tốt hơn so với ngày trước.

Cố Dạ Thâm nhìn cô được ăn đến vui mừng, ánh mắt dần dần tối lại, cuối cùng như ngôi sao đã tắt, nhìn thật sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chăm Sóc

Sáng sớm, mặt trời mùa hè đã sớm chiếu qua kính của cửa sổ vào gian phòng, Ôn Noãn bị một hồi chuông báo dòn đập đánh thức. Cô mơ màng mở mắt ra thấy căn phòng lộn xộn, giấy A4 trắng vương khắp nơi, nhìn lại mình, hửn là cô ngủ ở trên sàn nhà. Lúc này cô mới nhớ tới tối hôm qua sau khi về đến nhà cô liền chui vào phòng mình đem ý tưởng cũng suy nghĩ vẽ ra giấy, mãi cho đến ba giờ sáng cô mới không chống đỡ được mà nằm xuống đất ngủ. Bản thiết kế mới thiết kế được một nửa, buổi tối cô vẫn còn phải tiếp tục chiến đấu hăng hái rồi.

Cô dọn dẹp phòng xong mới đi ra rửa mặt, ra khỏi cửa phòng cô liền thấy Cố Dạ Thâm đang ở cửa đổi giày chuẩn bị đi làm. Nghe được tiếng vang anh quay đầu lại thấy cô như còn đang buồn ngủ, chân đi không, đầu tóc rối bời đang đắm chìm cho ánh mặt trời tràn ngập trong phòng, nhưng lại có một vẻ đẹp xốc xếch rất khác biệt. Ánh mắt anh như biển, nụ cười nhàn nhạt ẩn hiện ở khóe môi, "Cô đã dậy."

"Vâng." Ôn Noãn gật đầu, cô đưa tay che miệng không được lịch sự lăm ngáp một cái, thấy tay anh đã cầm cánh cửa, cô liền đi vài bước đứng bên cạnh sofa, "Tối qua, cảm ơn anh."

Tối hôm qua cô toàn tâm toàn ý vào bản thiết kế, căn bản cơm tối cũng không quan tâm, anh nấu đồ ăn ngon rồi gọi cô cùng ăn, linh cảm của cô đang tốt nên lấy lý do lúc này ăn quá nhiều ô mai nên uyển chuyển khước từ. Đến mười hai giờ, cuối cùng bụng cô cũng sôi lên ục ục phản đối cô mới tạm thời để bản thiết kế trong tay xuống chuẩn bị kiểm chút đồ để ăn. Đến phòng khách lại phát hiện đèn phòng bếp vẫn còn sáng rõ, Cố Dạ Thâm đang ở dưới bếp dọn dẹp, nhìn thấy cô anh liền làm thêm một bát mì trứng gà nữa, rất ngon miệng. Người đàn ông này hình như làm cái gì cũng tốt, lúc ấy cô đã nghĩ như vậy.

Lời nói lễ độ như vậy làm ánh mắt Cố Dạ Thâm dần âm trầm nhìn cô một cái, tầm mắt anh dời đi quyết qua bụng cô, ánh mắt nhanh chóng lạnh lẽo, hơi gật đầu: "Không cần phải khách khí như vậy, chỉ là chăm sóc lẫn nhau thôi." Giọng nói của anh lạnh nhạt hửn, anh dùng từ lưu loạt, ngắn gọn, giọng nói chưa dứt người đã ra tới cửa, bước chân có vẻ vội vàng.

Ôn Noãn nghiêng đầu một chút, chăm sóc lẫn nhau sao? Có cần lẫn nhau sao? Có lúc nào anh cần cô chăm sóc sao? Hình như cho tới giờ đều là anh quan tâm tới cô, thậm chí là chiều cô. Cô cảm thấy kinh hãi một trận, chẳng lẽ.... Có thể thái độ lạnh nhạt lúc này của anh lại làm cô từ từ thoải mái.

Chắc là do ảo giác của mình, anh cũng không có gọi cô là Ôn Noãn, anh chăm sóc cô cũng chỉ là nhân tiện mà thôi, cũng như một cái nhắc tay, hàng xóm làm như vậy cũng là đương nhiên, lần đầu bọn họ gặp mặt là ở trên máy bay đi Hokkaido....

Ừ, đúng vậy, chính là như vậy, không có chuyện gì khác xảy ra cả!

Cô rửa mặt xong liền đến công ty. Vừa vào phòng thiết kế, Chân Diễm Diễm đã chạy tới cười hi hi, "Chị Ôn, xem ra tinh thần sáng nay của chị rất sáng khoái nha, nhất định là vì tác phẩm dự thi đã chuẩn bị xong rồi!"

"Tinh thần sáng khoái sao?" Ôn Noãn liếc xéo cô ấy một cái, "Có như vậy sao?" Thấy cô ấy mạnh mẽ gật đầu, cô mỉm cười, "Vẫn chưa chuẩn bị xong, nhưng đã có mục tiêu rồi."

"Có thể tiết lộ cho em biết chủ đề chị lựa chọn được không?" Chân Diễm Diễm với dáng vẻ hiếu kỳ ghé vào tai cô nói nhỏ, "Dù sao hai chúng ta cũng không cần cạnh tranh nhau."

Đúng là không cần, Chân Diễm Diễm cũng tốt nghiệp ở học viện thời trang Phong Đại, ở bộ phận phòng thiết kế trừ chủ trì thiết kế ra thì cô là thiết kế có thực lực được xem trọng nhất. Cô phụ trách thời trang dạo phố "Ai da" và thiết kế phố thời trang "Yêu nha" của Thâm Khang. Trước mắt mà nói, hai người ở đây là không cùng đẳng cấp.

Ôn Noãn cười thần bí "It's secret!" Chân Diễm Diễm đánh cô, cô cười nhẹ, nói nhỏ, "Diễm Diễm, quy định của cuộc thi thiết kế quy định những người có chức danh thiết kế rồi thì không thể chỉ bảo cho người dự thi, nếu không sẽ bị phạt, chị không thể để em bị nghi ngờ được."

"Chỉ có chị là chấp hành đúng quy củ thôi." Chân Diễm Diễm liếc cô cười, tiếp theo là giọng nói khinh thường, "Ra khỏi công ty những thứ kia có giao dịch ở sau lưng thì ai biết được! Chị là..." Cô hí híp mắt nhìn Ôn Noãn, "Biết đâu em còn chưa đủ tư cách chỉ bảo cho chị ấy chứ!"

Trong mắt Chân Diễm xẹt qua một tia sắc nhọn, khóe môi cười hình như trong nháy mắt trở nên đắc ý, Ôn Noãn ngẩn ra, nháy mắt mấy cái lại chỉ thấy khuôn mặt hài hước của cô ấy, thì ra là nói giỡn. Cô cười đẩy cô ấy ra ý bảo cô ấy chú ý phía cửa, Chủ quản Tạ Trần Sinh đang đứng ở đấy, Chân Diễm Diễm le lưỡi một cái, lặng lẽ chạy về chỗ của mình.

Bên cạnh có người nén tới ánh mắt xem thường, xem thường Ôn Noãn. Chân Diễm Diễm đối với một người làm việc vất vả như cô cực kì thân thiết, cho nên làm các đồng nghiệp khác bất mãn. Cô chỉ cảm thấy buồn cười, có người nói nhìn bề ngoài Chân Diễm Diễm là người không tim, không phổi, đối với ai cũng thân mật cười hi hi ha ha, nhưng trên thực tế lại là người rất có tâm cơ, cô cũng chỉ cười vì nếu là người có tâm cơ thì sẽ không đem tâm cơ đặt lên người không quan trọng.

Mà cô chính là cái người không quan trọng đấy, ít nhất hiện nay là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhức Đầu

Cả ngày, ngoài việc hoàn thành các hạng mục công việc đang dở dang, Ôn Noãn đều bò ra bàn vẽ bản thiết kế, cô lấy chủ đề là trang phục tình nhân, số tuổi xác định từ mười tám đến hai mươi lăm tuổi, nam nữ ở giai đoạn tuổi này phần lớn còn ôm đầy mong đợi và ảo tưởng về tình yêu, điều tốt đẹp nhất với họ đó chính là tuổi trẻ, lực hút đặc biệt là phái nữ, cho nên, cô thiết kế trang phục tình nhân cũng liên quan tới tuổi trẻ.

Sau khi tan làm, cô lại đi nhà máy ở vùng ngoại ô, vì thời gian cũng không nhiều nên cô cần nắm chặt để chuẩn bị may quần áo, vải vóc cũng cần được xử lý đặc biệt. Lúc xuống lầu cùng Bạch San Ny, cô ta cũng cảm tác phẩm dự thi của mình đi nhà máy để may. Mặc dù Bạch San Ny đối với việc cô dự thi luôn tỏ vẻ khinh thường nhưng vẫn cười với cô và cùng nhau ngồi taxi, lúc đến nhà máy còn tranh trả tiền taxi, sau đó cô ta như một làn khói chạy đi, Ôn Noãn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cũng sinh ra hảo cảm với cô ta hơn.

Bởi vì trước kia thường đưa tài liệu tới đây cô đều cư xử với mọi người lễ phép điềm đạm, đối với mọi người ở đó cũng coi như là đã quen thuộc, vì vậy cô cần gì cũng không mất công, thậm chí còn cho cô một chỗ để cất may trang phục.

Cô đứng dưới ánh sáng đèn chân không, cẩn thận đo đạc từng chút một, bên cạnh là bản thiết kế. Nhiều năm như vậy không làm nên ban đầu khó tránh khỏi sự xa lạ, nhưng chỉ một lát cô đã quen tay.

"Ồ, cô so với thanh niên còn nhiệt tình hơn nha! Người khác đều chọn tới ban ngày làm, cô lại đợi đến buổi tối, cô đúng là ngu ngốc!" Sau lưng truyền đến giọng nói đùa giỡn, giễu cợt. Cô quay đầu lại nhìn thấy Kimi ăn mặc xinh đẹp đi tới, trong tay hắt còn ôm một số vải vóc, trên mặt lộ ra vẻ yêu nghiệt rất đáng đánh đòn. Cô lặng lẽ quay đầu lại, không nói, trực tiếp coi hắt như không khí.

"Cô bị cảm hay sao mà không nói gì vậy?" Kimi đi thông thả đến cạnh cô.

Ôn Noãn giật giật mí mắt nhìn hắt một cái, "buổi tối thiết kế Hoa cũng đến nơi này như vậy cũng là muốn thể hiện mình ngu ngốc sao? Thật ra thì cũng không cần thể hiện rõ ràng như vậy, mọi người đều biết mà."

Chẳng những gọi hắt là "Thiết kế Hoa" mà còn vòng vo mắng hắt là ngu ngốc! Kimi nổi giận, hắt ném vải vóc lên bàn, chỉ ngón tay vào cô, "Cái bà già này! Cô, cô..." Hắt vừa ra quyền mà cứ như đánh vào vôi bông, căn bản Ôn Noãn không rảnh để ý tới hắt. Chuông điện thoại di động vang lên, cô tránh qua một bên nghe, hắt tự mình mắng chửi có gì vui liền xoay người cầm bản thiết kế của cô "Thường thức".

Diễm Diễm gọi tới cho Ôn Noãn, cô ấy hỏi cô cách làm kẹo đường. Tuy Chân Diễm Diễm nói cô ấy đã kết hôn, nhưng chẳng bao giờ vào bếp, không biết gần đây bị kích thích chuyện gì mà lúc ngồi tán gẫu bình thường với cô lại lập lời thề son sắt muốn trở thành người phụ nữ ưu tú "Vào được phòng khách, xuống được nhà bếp". Vừa nghe nói cô rất có tâm với việc nấu ăn thì cứ đến lúc nấu cơm, cô ấy đều gọi điện thoại tới "Học hỏi kinh nghiệm" của cô, cô đều hướng dẫn cặn kẽ cả quá trình.

"Này, bà già, cô thiết kế mặc dù không đủ kinh nghiệm và độ chín chắn, cũng không nhờ cậy ai, nhưng cô không cảm thấy áo nữ có chút trung tính sao?"

Kimi giờ bản thiết kế của cô lên, lông mày nhướn thật cao.

Ôn Noãn thoáng dòm điện thoại nhìn hần, cô nhẩn nhẩn nhưng cũng không thể nào nhìn được: "Thiết kế Hoa, Xin anh không nên ở chỗ này làm nhiều loạn tôi nếu không có việc! Xin mời đi!"

Kimi hừ hừ mũi, "Nơi này là nơi tôi cắt may các mẫu của bản vẽ thiết kế, tại sao tôi phải rời đi?" Từ trước đến giờ hần đều thích tự mình may hàng mẫu.

Ôn Noãn sững sờ, cứng họng. Trong điện thoại Chân Đằm Đằm liền nói vài câu "Chị Ôn", cô đành tạm thời bỏ hần qua một bên.

Kimi chỉ đành tự mình rời đi, trước khi đi vẫn không quên nhạo báng một câu: "Bà già, cô thật sự là bốc đồng nha!"

Ôn Noãn tức giận vì sự xem thường của hần. Cô lẩn lộn tới năm giờ sáng mới căn bản may xong hai bộ quần áo nam nữ, còn áo T shirt của nam và khăn quàng cổ in nhuộm của nữ là chưa thể làm xong trong một lần, chỉ có thể đợi đến buổi tối lại trở lại.

Lúc cô về đến nhà đã là năm giờ rưỡi, phòng khách mở tivi, tivi đang phát một bộ phim thần tượng, nhân vật nam nữ chính đang than thở, khóc lóc, gây gổ với nhau.

Chẳng lẽ Cố Dạ Thâm lại dậy sớm như vậy coi phim thần tượng sao? Ôn Noãn nghi ngờ mở đèn lên, trên ghế salon không thấy có bóng người, có tiếng rên rĩ nhỏ ở hướng tivi truyền đến, cô vòng qua ghế sofa thì thấy Cố Dạ Thâm hai tay đang ôm đầu co rúc ở trên mặt đất rên rĩ đứt quãng rất khổ sở.

"Cố Dạ Thâm, anh làm sao vậy?" Ôn Noãn lập tức ném túi xách ngồi xuống nhìn anh.

"Đầu...Đau...." Cố Dạ Thâm đáp lại yếu ớt, anh ôm đầu thật chặt, trên người áo T shirt đã ướt đầm, bên trán cũng đầy mồ hôi, anh chỉ cảm thấy như có hàng ngàn cân gì đè ở trong đầu, huyết thái dương đột nhiên giật giật, anh đã bị hành hạ đến không thể suy nghĩ gì nữa.

Bởi vì hơn nửa tháng trước anh đều đi công tác, những ngày đấy anh cũng không tương tượng được khối lượng công việc để sắp xếp, đến lúc công tác về thì công ty đã có rất nhiều công việc phải xử lý. Tối hôm qua anh vẫn làm việc đến hai giờ sáng, sau khi về đến nhà đầu đã mơ hồ cảm thấy đau. Anh vốn chỉ tưởng do mình quá mức mệt mỏi nên tựa vào ghế sofa nhưng đầu lại khó chịu, đau đến mức không đứng lên được.

"Anh chờ một chút, tôi đi lấy thuốc giảm đau cho anh." Ôn Noãn nhanh chóng phản ứng, cô chạy về phía phòng lấy trong ngăn tủ ra một bình thuốc nhỏ. Sau khi cho anh uống thuốc giảm đau, cô lấy khăn lông lau mồ hôi trên mặt anh, rồi cố sức đưa anh lên ghế sofa. Anh cuộn mình trên ghế, tay vẫn ôm đầu như cũ, anh đau đến mức chau mày, nhỏ giọng đứt quãng rên rĩ, anh như vô dụng không biết làm thế nào giống một đứa trẻ.

Ôn Noãn lại đến gian phòng tìm một hộp dầu cù là, mang ra ngoài bôi lên hai huyết thái dương của anh rồi nhẹ nhàng xoa bóp, dần dần hai hàng lông mày nhũn nhũn của anh giãn ra một chút.

"Anh thường bị đau đầu như vậy sao?" Ôn Noãn nhẹ giọng hỏi, ngồi xổm ở bên sofa một lúc chân cô bắt đầu tê dại, cô duỗi chân thoải mái nhưng động tác trên tay vẫn xoa bóp không ngừng.

"Không phải." Hai mắt Cố Dạ Thâm khép hờ, giọng nói âm trầm, anh dừng một chút mới tiếp tục nói, "Hai tháng gần đây mới bắt đầu, bình thường cũng chỉ là con đau nhỏ nên tôi không mấy khi chú ý, lần này lại đặc biệt mãnh liệt đau."

"Đột ngột lên cơn đau đầu như vậy thì tốt nhất ngày mai anh nên đi bệnh viện kiểm tra một chút."

".....Ừ."

"Anh vẫn còn đau lắm sao?"

".....Tốt hơn nhiều rồi." Cố Dạ Thâm hơi chán chờ, "Cô mới về sao?" Tối hôm qua đã đi đâu.....

"Vâng, tôi ở nhà may để cắt may quần áo."

"....." Cố Dạ Thâm trầm mặc mấy giây, không nói với cô bất kỳ câu gì về việc dự thi, anh chỉ nói, "Cô đi nghỉ ngơi đi, tôi nằm một lát sẽ hỏi lại là tốt rồi. Cảm ơn cô nhiều."

"Không cần khách khí". Ôn Noãn nhẹ nhàng xoa bóp thêm mấy cái mới thu tay về, suy nghĩ một chút cô nói thêm một câu, giọng điệu mang theo một chút ý cười, "Chỉ là chăm sóc lẫn nhau thôi." Đúng vậy nha, anh và cô chỉ là đồng hương chăm sóc lẫn nhau mà thôi, cô cũng không thể thờ ơ lơ đãng nhìn anh đau đầu như vậy, bình thường anh quan tâm cô như vậy cũng chỉ là một cái nhấc tay.

Ừ, nhất định là như vậy.

Cho nên khi anh chọn mất khoảng hơn một giờ, lúc cô chuẩn bị bữa sáng cũng thuận tiện "Nhấc tay một cái" để lại cho Cố Dạ Thâm một phần. Anh đã trở về phòng ngủ, cô học anh giống như lần trước, trước khi đi cũng dán một tờ giấy ở vách tường kính phòng tắm với nội dung: Cố Dạ Thâm, Trong bếp có cháo trứng muối thịt nạc nóng, sau khi dậy nhớ ăn một chút. Ps: Nếu như anh còn đau đầu thì trên khay trà ở phòng khách có thuốc giảm đau và dầu Cù là. Ôn Noãn.

Cô đến công ty, vừa vào phòng thiết kế đã thấy đáng về chịu đựng uất ức của Bạch San Ny, cô ta đang đứng cạnh Chân Đằm Đằm và mấy vị đồng nghiệp, Chân Đằm Đằm an ủi cô ta: "San Ny đừng nóng vội, thời gian vẫn còn hai ngày, làm lại lần nữa vẫn kịp mà." Các đồng nghiệp khác cũng

khuyến bảo như vậy, Bạch San Ny không thể làm gì khác ngoài gật đầu một cái.

Mọi người tản ra, Chân Điem Điem thấy Ôn Noãn, tiếp nhận được ánh mắt dò hỏi của cô, cô ấy lập tức đến gần tai cô nói nhỏ: "Tối qua Bạch San Ny từ nhà máy trở về bất ngờ gặp phải một tên trộm ở trên đường, trang phục thiết kế đã may xong để ở trong túi cũng bị cướp mất."

Tự nhiên lại tai bay vạ gió! Chân Điem Điem tiếp tục bên tai cô nói: "San Ny đã làm trợ lý thiết kế ở Thâm Khang được ba năm rồi, cuộc thi thiết kế mỗi năm đều tham gia, cô ta không được giải bốn thì cũng giải năm, lần này lại tốn bao nhiêu thời gian công sức nhưng lại xui xẻo như vậy."

"Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ!" Ôn Noãn cảm thán, liếc thấy Tạ Trần Sinh giống như âm hồn nhệ nhàng đứng ở cửa, cô vội vàng chọc cô ấy, Chân Điem Điem hướng cô giả mặt quỷ rồi như không có chuyện gì xảy ra rồi bỏ đi.

Bạch San Ny vẫn còn nằm ở trên bàn, bả vai khẽ run run, Ôn Noãn chép chép miệng, cuối cùng cũng không mở miệng nói gì. Lúc khổ sở trừ điều mình thích ra thì những người khác an ủi đều là vô lực, huống chi còn có thời gian cứu vãn.

Cuộc thi thiết kế lần này yêu cầu mỗi người chuẩn bị PPT để tiến hành giải thích biểu diễn tác phẩm của mình với thời gian là 30 phút. Vì phối hợp với Đồng Thoại nên Ôn Noãn tốn không ít thời gian, cô cố gắng để mỗi chi tiết nhỏ cũng thật hoàn mỹ, gần như là hà khắc, cô to gan vút bỏ PPT để dùng Flash. Tới bốn giờ chiều, Flash căn bản hoàn thành, chỉ cần thêm một số hình ảnh cắt may nữa là hoàn mỹ, ở phương diện này cô luôn luôn có lòng tin đối với mình. Bởi vì cả đêm không ngủ, cả ngày cô vô cùng buồn ngủ, để tránh khỏi lỗi trong quá trình làm nên từ đầu đến cuối cô đều cứ làm một bước lại xem một lần.

Hình ảnh trang phục tình nhân cuối cùng hoàn thành, cô đưa tay vuốt vuốt đôi mắt đang khô khốc mệt mỏi, cũng may không có bất kỳ vấn đề gì! Bỗng nhiên cô cảm giác có người đứng bên cạnh, ngẩng đầu cô thấy Chân Điem Điem đang đứng ở một bên hăng hái nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính, cô lặng lẽ vuốt ngực, "Điem Điem, cô như âm hồn vậy, đi bộ cũng không có tiếng động..."

Chân Điem Điem mặt không biến sắc thu hồi ánh mắt, cười một tiếng, "Chị Ôn, là tại chị làm việc chuyên tâm quá, em kêu chị nhiều lần nhưng không thấy chị có phản ứng gì nên em mới tới đây xem rốt cuộc chị đang bận cái gì."

"À? Chị thật sự không nghe thấy." Mặt Ôn Noãn hiện lên sự áy náy, tay lại nhanh chóng tắt tắt cả các biên kịch và máy vi tính, "Em gọi chị có việc gì vậy?"

"À, Chị có thừa cái USB nào không? USB của em buổi trưa bị ngâm nước rồi, em muốn copy ít tài liệu."

"Không có cái nào thừa, nhưng tạm thời chị không cần, cho em mượn trước đây." Ôn Noãn lấy ra cho cô, "Chị còn muốn đi đến nhà máy nên tan làm sớm một giờ, chị đi trước nha."

"Vâng, hẹn gặp lại chị." Chân Điem Điem cười thật ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bị Chinh

Ôn Noãn đến nhà máy tốn mất hai giờ mới làm xong áo T shirt của nam và khăn quàng cổ của nữ, cô rất hài lòng với hoa văn in trên trang phục, màu sắc so với tưởng tượng của cô cũng không khác mấy. Cuối cùng cô đã làm xong và kết thúc công việc, cô mang thành phẩm nhìn dưới ánh đèn mờ, càng xem càng hài lòng.

Cuối cùng sau khi chuẩn bị xong tất cả, Ôn Noãn cầm trang phục đã may xong ra khỏi nhà máy. Nhìn thời gian trên điện thoại lại phát hiện ra mình làm rơi chìa khóa ở phòng làm việc, cô đành ngồi taxi chờ về công ty.

Đèn của phòng Thiết kế vẫn sáng, cô đi vào liền thấy Bạch San Ny ngồi trước máy vi tính nghiêm túc làm việc, "A, San Ny vẫn chưa về à?"

Bạch San Ny ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua chiếc túi ở trong tay cô, cô ta cười nhàn nhạt, mặt mũi: "Tự nhiên tai họa giáng xuống bất ngờ, Usb chứa PPT cũng bị cướp rồi, tôi lại không phòng bị nên hiện giờ lại phải làm lại lần nữa, cái cô này sao mượn vậy còn tới đây làm gì?"

"Tôi đánh rơi chìa khóa ở đây." Ôn Noãn tiện tay đem túi đựng trang phục vừa may xong đặt vào hộc tủ bên cạnh bàn làm việc. Cô lấy từ trong ngăn kéo ra chìa khóa rồi khóa lại, sau đó nói mấy câu ngắn gọn với San Ny rồi bỏ đi.

Ngày hôm sau, Ôn Noãn lại mất thời gian tới tận trưa mang hiện vật vào máy vi tính hoàn thiện xong nội dung Flash. Buổi chiều, tất cả mọi người dự thi đều đưa bản chính PPT hoặc Flash đến cho thư ký Tổng Giám đốc là Tang Lạc Vi lưu trong Laptop để cô phụ trách bảo quản. Ôn Noãn tin tưởng, chỉ cần cho cô một cơ hội, cô có thể vô cùng tỏa sáng.

Cuộc thi thiết kế bình chọn đúng hạn đến, bởi vì các thí sinh phải lên bục trình bày, giải thích tác phẩm của mình nên Ôn Noãn cố ý dậy sớm hơn so với bình thường, cô trang điểm hơi đậm một chút, còn lấy lô uốn tóc cuốn lấy tóc, thậm chí lúc chọn trang phục cô cũng chọn trang phục tốt hơn so với bình

thường và mang một chút hiền thực. Lúc vào phòng làm việc, các đồng nghiệp đều không hẹn mà cùng nhìn cô nhiều thêm một chút.

Địa điểm bình chọn của tập đoàn T diễn ra ở sảnh, tập đoàn Thâm Khang luôn coi trọng thiết kế nhân tài, ngoài phòng thị trường còn ở các tỉnh thăm dò tình hình tiêu thụ không thể trở về kịp thì từ Tổng Giám đốc đến các bộ phận đầu não đều đến xem, chủ tịch Cổ Ngao Diệc cũng đích thân tới hiện trường.

Giám khảo cuộc thi thiết kế bao gồm Tổng Giám đốc Cổ Dạ Thâm, giám khảo phòng thiết kế bao gồm Giám đốc thiết kế Nam Phong Lâm, chủ quản đầu tiên của phòng thiết kế Tạ Trần Sinh, chủ quản thứ hai của phòng thiết kế Kimi, chủ quản thứ ba của phòng thiết kế Trương Hạ Trân. Trừ ban giám khảo chuyên nghiệp ở trên còn mời năm thanh niên đang là học sinh của Phong Đăng làm giám khảo quần chúng, chủ trì cuộc thi giao cho Thư ký Tổng Giám đốc Tang Lạc Vi.

Bởi vì số lượng người tham gia khá nhiều, nên cuộc thi thiết kế có thời gian chuẩn bị hai ngày, Ôn Noãn được sắp xếp vào buổi chiều ngày thứ nhất.

Cô ngồi ở khán phòng nhìn mọi người dự thi biểu diễn, giải thích tác phẩm. Thời gian buổi sáng thật ngắn, dẫn ra hai người không lớn cũng không nhỏ, theo thứ tự là Kỷ Ngân Huân và Sở Hành đều là người mới vào công ty làm trợ lý thiết kế được hai tháng.

Chủ đề của Sở Hành là “Tình ca mùa Đông”, hơi thở mới, nổi bật, phi phàm, trang phục có phong độ của một đại tướng; Kỷ Ngân Huân lại thắng ở chi tiết, mà tác phẩm thiết kế của cô lại vô cùng rung động, làm người ngắm có cảm giác mới mẻ, sinh lòng kích động.

Sau khi bọn họ giải thích xong, các ban giám khảo cũng thảo luận một hồi, ngay cả Nam Phong Lâm cũng liên tục gật đầu. Trong khoảng thời gian ngắn đã truyền ra nghị luận Đệ Nhất Danh Tướng của bọn họ (Đệ Nhất Danh Tướng là đứng thứ nhất).

Cứ đơn giản như vậy đã qua giờ cơm trưa, cuộc thi tiếp tục tiến hành. Buổi chiều Ôn Noãn là người đầu tiên ra sân. Cô cầm túi màu đen bên trong đựng trang phục cất may lên đài, hơi cúi người hướng phía giám khảo cùng khán giả chào, khi cô nâng người lên thì vô tình chạm vào ánh mắt của Cổ Dạ Thâm, cô ngăn người khi thấy ánh mắt khích lệ của anh. Cô khẽ mỉm cười, nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Nam Phong Lâm, thậm chí là cả Kimi, hân cũng đang nháy mắt với cô.

Cô bình tĩnh từ từ cười nói: “Tác phẩm của tôi có liên quan đến một truyện cổ tích, câu chuyện này thích hợp với cụ già tám mươi tuổi, cũng thích hợp với đứa trẻ lên tám.” Cô đi tới Laptop đặt trước bàn: “Tôi chỉ lấy một đoạn trong đó, chủ đề về tình yêu.” Ngón tay của cô gõ nhẹ trên bàn phím, hình ảnh truyền thông bắt đầu phát trên màn ảnh lớn.

Hình ảnh lấy màu đen làm phong nền, có vô số ánh sao lấp lánh thật lóa mắt, đây là một bầu trời vô cùng rộng lớn, hình ảnh vừa kỳ lạ vừa mới mẻ độc đáo khiến mọi người không nhận được bị hấp dẫn. Ban đầu có chút huyền ảo ở sảnh biểu diễn giờ lại nhất thời yên tĩnh.

Trên màn chiếu hình ảnh dần thay đổi, giống như phim quay chậm từ xa đến gần, các ngôi sao từ từ lấp lánh, từ từ thay đổi biến thành lơ lửng ở trong vũ trụ hoặc các hành tinh lớn nhỏ đều theo quỹ đạo của mình vận hành. Dần dần, màn ảnh càng ngày càng nhanh giống như là một vệt ánh sáng xuyên qua bóng tối, thế giới đột nhiên sáng rõ một mảnh, hình ảnh dừng lại với một dãy số là tiểu hành tinh B-612.

Song song với việc phát từng hình từng hình, Ôn Noãn ngọt ngào thỏa đáng kể: “.....Ở nơi này đánh số là tiểu hành tinh B-612 vì có một vị Tiểu Vương Tử với mái tóc màu vàng kim, hân có chút u buồn, có chút cô đơn, hân thích ngày ngày ngắm mặt trời lặn, về sau có một hạt giống hoa hồng rơi xuống hành tinh của hân, hân bắt sâu, chắn gió...”

Cổ Dạ Thâm ngồi chính giữa ban Giám khảo, mắt không chớp nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người trên đài, cô thoải mái, nên nã, cô hơi nhăn mày cười yét ớt làm lòng anh bỗng dưng thấy xúc động: Trong bảy năm qua, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô lộ ra nụ cười không có vương bận. Quần áo, trang điểm ngày hôm nay cô cũng chưa bao giờ tán thưởng

Thật là, cứ như cách một thế hệ.

Sau khi cô thuật lại ngắn gọn một đoạn câu chuyện cổ tích về “Tình yêu”, Ôn Noãn bắt đầu tổng kết: “Ở trong vũ trụ bao la, Tiểu Vương Tử yêu một đoá hoa hồng mọc trên ngôi sao, khi ban đêm chàng ngắm nhìn bầu trời sẽ cảm thấy ngọt ngào và vui vẻ, bởi vì đoá hoa hồng độc nhất vô nhị (Độc nhất vô nhị: Có một không hai) thuộc về mình; Mà đối với hoa hồng, Tiểu Vương Tử cùng là thế giới duy nhất của nàng”

Cô mỉm cười, ánh mắt sáng ngời tự nhiên, ánh sáng tinh lặng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô hết sức kiều diễm, động lòng người, “Chàng là hoàng tử duy nhất của thiếp, thiếp là hoa hồng độc nhất vô nhị của chàng, khi chúng ta ở giữa biển người mệnh mong tìm kiếm, cuối cùng gặp được đúng người sẽ muốn độc chiếm (Độc chiếm: chiếm cứ một mình), hướng về phía người ngoài tuyên bố quyền sở hữu của mình, tất nhiên là không thể ồ ào, huyền ảo được. Nhưng trang phục lại là một kiểu quảng cáo kín đáo, lại vô tình đi vào lòng người. Cho nên, tôi thiết kế tác phẩm chủ đề là...”

Đôi mắt cô lưu chuyển (Lưu chuyển: Quay vòng) rực rỡ, thản nhiên nhìn về phía màn ảnh truyền thông chờ ba chữ to “Trang phục tình nhân” xuất hiện. Vậy mà khi cô nhìn đến, trong nháy mắt đã ngây người, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô chỉ thấy trên màn hình nháy ra một con heo nhỏ màu hồng đáng yêu. Bởi vì âm thanh máy tính đang mở nên tiếng hát treu đùa của trẻ con đồng thời truyền ra ngoài: “Bao Lúa mạch, Bao Lúa mạch...”

(Lovenoo1510: Trang phục tình nhân trong tiếng trung là情侣装, ở hân viết là Tình Lữ Trang, nên mình vẫn để là ba chữ mà không sửa thành bốn chữ nhé)

Dưới đài mọi người đều ngơ ngác, sau vài giây có người cười phá lên, xôn xao cả một mảnh. Có người phản ứng chậm một chút vì tưởng rằng đây là một phần của Flash, đến lúc có người chỉ điểm thì đều nở nụ cười khoa trương.

Ôn Noãn không cách nào hình dung một khắc kia cô khiếp sợ, hoảng hốt ra sao. Cô cuống quýt cầm con chuột để tắt đi quả bom bỗng nhiên xuất hiện.

Nhưng con chuột vừa mới nhấn một cái liền nhảy dầy ra màn hình một loạt heo con như bao lúa mạch, tiếng hát Bao Lúa mạch cũng phát ra liên tiếp.

Cố Dạ Thâm ra lệnh, hướng về phía Tang Lạc Vi vẫn còn đang sững sờ ở một bên: “Thư ký Tang, cô kiểm tra lại máy tính xem.”

Tang Lạc Vi lập tức bước nhanh về phía trước kiểm tra. Ôn Noãn đứng ở một bên cả người đỏ mồ hôi lạnh, cô có cảm giác ánh mắt của mọi người đều đang bắn về phía cô.

“Tổng Giám đốc, máy vi tính không có vấn đề gì, hình ảnh của Flash là phát từ tài liệu của Ôn Noãn ạ.” Sau khi kiểm tra và dọn dẹp máy Flash bắn ra xong, Tang Lạc Vi liền báo cáo.

Phía dưới bắt đầu có người nghị luận âm ỉ: “Trời ạ, cô ta là đang đùa giỡn mọi người hay sao? Đùa giỡn thì cũng không nên làm như vậy nha!”

“Không hiểu biết về thiết kế thì cũng không cần tham gia, lãng phí thời gian của mọi người như vậy!”

“Cô ta cho rằng chỗ này là vườn trẻ chắc, giới thiệu là truyện cổ tích nhưng cuối cùng thành hoạt hình là sao chứ!”

Ngồi ở dưới khán giả, Chân Điem Điem chợt đứng lên lớn tiếng nói: “Có phải sai ở đâu hay không? Tôi đã xem qua Flash của chị Noãn, tôi khẳng định là không có ảnh hoạt hình này! Chị Noãn, chị có mang theo USB không?”

Ôn Noãn cảm kích liếc nhìn cô ấy một cái, nhưng chỉ có thể lắc đầu, mũi cũng ề ảm một hồi, mắt đã mờ mịt nước, nhìn không rõ ràng.

Không biết từ lúc nào, Cố Dạ Thâm đã tự mình lên đài kiểm tra máy vi tính, trình độ máy tính của anh cũng không kém nhưng cũng không tìm được nguyên nhân. Mở tài liệu ra lần nữa Flash phát đến hình heo con như bao lúa mạch thì đột nhiên dừng lại, lông mày anh hơi nhíu lại sau đó anh thở dài, nhìn về phía Ôn Noãn đang ngây người quá quyết mở miệng: “Ôn Noãn, cô trực tiếp giải thích tác phẩm đi!”

Hốc mắt Ôn Noãn hơi ướt, cô liếc thấy Cố Dạ Thâm xoay người tránh qua một bên dùng ánh mắt khịch lệ cô. Trong lòng cô bình tĩnh lại đôi chút, Cô nhanh chóng ổn định tâm tình, mở túi màu đen đựng trang phục cất may ra vậy mà, sau khi mở túi lấy trang phục cất may ra cô lại lần nữa ngây người. Trang phục tự tay cô làm ra hoàn toàn chỉ là mấy trang phục tồi như hàng vỉa hè, hoa hồng, liễu xanh tươi đẹp đến tầm thường, chính là trang phục của các bác gái.

Cuối cùng cô cũng ý thức được, cô bị người khác chinh cứ như vậy không thể giải thích được! Nhưng cô không hiểu, bình thường cô cũng không thể hiện tài năng của mình, không biết đến tận cùng là cô đắc tội với ai, gây chờ ngại cho ai nữa. Đồng thời cô cũng tự trách móc mình không chịu kiểm tra cẩn thận một lần trước khi lên đài! Xem ra là cô đã quá tự tin rồi, cô một môi không quan tâm tới ánh mắt của mọi người dưới đài, cắn chặt môi, nhìn xuống nước mắt đang đảo quanh, từ từ đi về phía sau đài.

Dưới đài xôn xao một mảnh, mọi người dần dần cười ầm lên và giễu cợt cô. Lúc Ôn Noãn lấy ra y phục thì Cố Dạ Thâm vừa ngồi xuống cũng choáng váng, nhìn thấy bóng lưng cô run rẩy biến mất ở phía sau cửa đài anh mới phản ứng kịp. Hướng về phía Tang Lạc Vi, giọng nói trầm xuống anh phân phó: “Thư ký Tang, người tiếp theo.”

Tang Lạc Vi lập tức xoa dịu không khí, gọi người dự thi tiếp theo lên.

Bốn ngón tay Cố Dạ Thâm hơi cong lên, gõ nhẹ trên mặt bàn, anh nhìn như không chừng mười phút sau đó nói khẽ với Nam Lâm Phong ngồi bên tay phải: “Tôi đi ra ngoài một chút, nếu đến lúc chấm điểm mà chưa trở lại thì cô thay tôi giờ bằng tỷ số nhé.”

Nam Phong Lâm nghi ngờ nhìn anh lạng lẽ rời chỗ, miệng giật giật, cuối cùng không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nghịch Chuyển

Cố Dạ Thâm tìm thấy Ôn Noãn ở tầng thượng tòa nhà của tập đoàn Thâm Khang. Cô đứng ở mép sân thượng để mặc cho ánh mặt trời giữa trưa hừng hực thiêu đốt. Anh đi tới thấy trên khuôn mặt ngây ngốc của cô cũng không có dấu vết cho thấy cô đã khóc.

Cảm giác có người đến gần, Ôn Noãn thân nhiên quay đầu một chút nhìn, thấy người đến là Cố Dạ Thâm thì cô lại từ từ quay trở về.

“Cô có chuẩn bị Flash dự phòng không?” Cố Dạ Thâm hỏi.

Ôn Noãn chậm chạp gật đầu, “Laptop ở phòng làm việc có lưu.” Nhưng không có trang phục cất may thì cũng không giải quyết được việc gì, Cô thất bại rồi.

“Ôn Noãn, chưa đến một giây cuối cùng thì dừng nản trí, vẫn còn thời gian mà.” Cố Dạ Thâm nhìn cô, “Chiều nay mới có kết quả cuối cùng, Flash vẫn còn, may là trang phục lần nữa là được.”

Ôn Noãn sững sờ một chút, u ám trong mắt dần sáng lên giống như ánh sáng bạc lấp lánh: “Đúng vậy, tôi lập tức đến nhà máy bây giờ.” Nói xong cô liền rời đi, nhất định còn kịp.

Từ phía sau Cố Dạ Thâm kéo cô lại, “Không vội, để tôi bố trí lái xe đưa cô đi.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Ôn Noãn thật lòng cảm kích, dừng một chút cô bổ sung, “Cảm ơn Tổng Giám đốc Cố.” Ở Thâm Khang, một vài nhân viên bình thường sẽ câu nệ lẫn nhau kêu “Tiểu” trước tên hoặc họ, còn lại mọi người đều gọi chức vụ và thêm họ phía sau, đối với lãnh đạo càng phải như vậy. Nói cách khác, mặc dù đối phương là người nào, chỉ cần họ có chức vụ cao hơn mình đều phải xưng một tiếng “Quản lý X”, “Tổng X”, gọi như vậy là vì lúc làm việc mọi người sẽ không mang theo bất kỳ tình cảm riêng tư nào vào công việc.

Đĩ nhiên, lá gan Ôn Noãn cũng không lớn như vậy, nên ở trong công ty cô đều gọi cấp trên trực tiếp chức vụ và họ đầy đủ. Mặc dù bên cạnh đứng là không có ai, nhưng cô vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Đối với cách gọi của cô, Cố Dạ Thâm đều không để bụng, dĩ nhiên cô gọi như vậy cũng tốt, anh cũng không muốn vì anh mà mang lại phiền toái, phức tạp cho cô trong công ty.

Thang máy xuống đến sảnh biểu diễn của tòa nhà, Ôn Noãn lại đứng bất động, Cố Dạ Thâm hiển nhiên cũng hiểu ý của cô, anh không nói gì, tự nhiên bước chân ra khỏi thang máy, trực tiếp vào sảnh biểu diễn và trở về chỗ ban giám khảo ngồi, vừa đúng lúc kịp thời chấm điểm cho người dự thi.

Ôn Noãn đợi thang máy lên xuống hai lần mới ra ngoài, cô phải đi về phía sau khán đài lấy túi xách, bên trong túi có chứa bản vẽ thiết kế. Cô đi từ lối đi nhỏ đến phía sau khán đài, T trên đài (T là nguyên gốc tác giả nhé, mình cũng không hiểu), Bạch San Ny đang đứng ở giữa khán đài mỉm cười giải thích tường tận tác phẩm thiết kế của mình với chủ đề “Trung tính hóa”. Từ xa Ôn Noãn nhìn lại, cô thấy một chiếc áo khoác đạo phố màu trắng xám, có thể nhìn thấy được đây là trang phục nữ trung tính hóa, loại trang phục này đang rất phổ biến, và lại người trẻ tuổi đều thích theo đuổi xu hướng này.

Nhưng cô nhìn có chút quen mắt. Cái áo khoác đạo phố đó nhìn quen thật, Ôn Noãn không nhận được dừng lại nhìn thẳng sang khán đài. Khi thấy Bạch San Ny lấy ra áo khoác đạo phố nam cùng màu hệ trung tính hóa thì cô bị hoảng sợ đến mức mắt mờ lớn.

Kia không phải là áo khoác trang phục tình nhân do tự tay cô may sao?

Cô thiết kế một đôi trang phục tình nhân của nam nữ cùng đều là màu xám trắng, thiết kế kiểu dáng tỉ mỉ, ngày đó cô cũng có tham khảo một vài bức ảnh mạng phong cách tình nhân đang lưu hành. Thực ra cũng hơi nghiêng trung tính hóa, bên trái áo khoác nam có một người mái tóc màu vàng kim óng ánh với ánh mắt u buồn đang đưa tay ra, vừa vịn đến mép tay áo. Phối hợp ăn ý với quần nữ trên đùi có một đóa hoa hồng nở rộ. Dem hai bộ đặt cạnh nhau sẽ thấy được một bàn tay nhỏ bé đang cầm đóa hoa hồng.

Những linh cảm này đều đến từ chính là chuyện cô tích về tiểu hành tinh B-612 hư cấu.

Dĩ nhiên, đây vẫn là trang phục tình nhân, thực ra ý nghĩa bên trong của việc kết hợp là khăn quàng cổ để ở trên mỗi áo. Khăn quàng cổ của nam bằng len màu vô quýt, phối hợp với kiểu áo T shirt màu trắng bằng vải bông đơn giản, phía trên in một người nhỏ bé tóc màu vàng kim đang đứng ở sa mạc bao la u buồn nhìn lên bầu trời mênh mông, màu sắc từ dưới lên trên là từ đậm tới nhạt, từ phức tạp đến đơn giản; Còn trang phục của nữ là chất liệu là len màu vô quýt, bố trí màu sắc khăn quàng cổ giống với màu áo T shirt của nam. Chi tiết trọng điểm là một bức tranh vẽ bầu trời từ xa đến gần, cuối cùng phóng to hình ảnh tiểu hành tinh B-612, trên tiểu hành tinh có ba ngọn núi lửa, hai tòa đang hoạt động, còn một tòa thì không, còn có một bông hoa hồng đang lay động trước gió đầy hàm ý.

Chàng là Tiểu Vương Tử duy nhất của thiếp, thiếp là hoa hồng độc nhất vô nhị của chàng, đây là “Một người duy nhất trên thế giới”. Lúc trước ở trên đài cô còn chưa nói hết, chủ đề cô thiết kế là: Trang phục tình nhân – một người duy nhất trên thế giới. Trong lòng muốn nói là: Dâng tặng cho Đồng Diệu thân yêu.

Đồng Diệu thích nhất là Không thể nào quên, Antony – đức thánh – Ecques to Perry (Tiểu Vương Tử) (Cái này ta cũng không hiểu lắm nên giữ nguyên nguyên tác nhé), anh mang niềm yêu thích của mình chia sẻ cho cô, từ đó cô biết câu chuyện cổ tích giữa Tiểu Vương Tử và hoa hồng, hơn nữa cô còn ghi nhớ câu chuyện của họ ở trong lòng. Đồng Diệu là Tiểu Vương Tử của cô, mà cô chính là bông hoa hồng duy nhất kia. Nhưng cuối cùng, Tiểu Vương Tử cũng ra đi.

Cô vì Đồng Diệu mà làm ra bộ trang phục tình nhân này nên ở trong tay Bạch San Ny bộ trang phục đều không hoàn chỉnh, hơn nữa còn làm thay đổi ý nghĩa của bộ trang phục. Cô chỉ không nghĩ đến, người đang đứng trên đài kia lại là người đã làm cô trở thành vở hài kịch, lại chính là Bạch San Ny.

Đúng rồi, Bạch San Ny gặp kẻ trộm, trang phục cắt may và PPT cũng bị kẻ trộm cướp đi, cô ấy nhất định là không kịp làm lại lần nữa nên mới không thể không đưa ra hạ sách này. Cô nhớ lúc đêm đó cô ở công ty lấy chìa khóa thì bất gặp cô ta làm thêm giờ. Trong lòng cô sáng tỏ, chắc là đêm hôm đó cô ta đã thâu lương hoãn trụ (Thâu lương hoãn trụ: Treo đầu dê bán thịt chó).

Hiện tại muốn trách thì chỉ trách cô không cẩn thận thôi. Chẳng qua cô ở phòng Thiết kế chưa bao giờ lộ ra tài năng của mình, ngay cả ban đầu lúc cô nộp đơn ứng tuyển cũng là vị trí “Trợ lý phòng thiết kế” chứ không phải là “Trợ lý thiết kế”. Trừ Nam Phong Lâm, người khác đều cho rằng cô không có hiểu biết gì về thiết kế. Đã là như thế, tại sao Bạch San Ny là người luôn luôn chắc chắn cô không có hiểu biết gì về thiết kế lại sử dụng tác phẩm của cô chứ? Hơn nữa, cô để trang phục cắt may ở học tù và luôn khóa, chính cô cũng tận đến sáng nay mới mở học tù ra, làm sao y phục lại bị tráo đổi, đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cô giống như một tòa điêu khắc đứng trong lối đi nhỏ, cô nhắm mắt, cơ hội đã không còn, hiện tại cứ coi như cô cầm trong tay trang phục cắt may của mình cũng đã không thể cứu vãn được mà chỉ nhận lấy tội danh sao chép.

Bạch San Ny ở trên khán đài giải thích ý nghĩa bên trong và tiềm lực thị trường của tác phẩm thiết kế đầu vào đấy, nhìn mọi người, cô ta biết mình sẽ tạo nên một trào lưu, lần này cô ta sẽ không phải đứng bên ngoài ghen tức ba người top đầu cuộc thi nữa!

Bỗng nhiên, Kimi ngồi ở chỗ giám khảo lại gần micro trầm giọng nói: “Trợ lý Bạch San Ny xin tạm dừng!”

Trên khán đài âm thanh đột nhiên dừng lại, mọi ánh mắt dưới khán đài đều hướng về phía ban giám khảo tỏ vẻ khó hiểu.

Kimi nâng mí mắt, miễn cưỡng nhìn khán đài: “Trợ lý Bạch, tôi có một vấn đề thắc mắc xin cô thành thật trả lời.”

Bạch San Ny bị hấn bất ngờ xuất hiện cắt ngang nên trong lòng rất khó chịu, nhưng hấn ngồi ở vị trí giám khảo nắm giữ một phần sáu đại quyền sinh sát (Đại quyền sinh sát: Quyền sống chết), nên cô ta chịu đựng sự bất mãn trong lòng, khéo léo mỉm cười: “Xin mời thiết kế Kimi hỏi.”

“Hai bộ trang phục này đều là do cô thiết kế sao?” Giọng nói của Kimi nhàn nhạt giống như đang hỏi “Cô ăn cơm chưa” vậy, trong đôi mắt đều mềm mại nhưng tràn đầy lạnh lẽo.

Ánh mắt Bạch San Ny có chút rối loạn, sau đó cô ta lại bình tĩnh như thường: “Dĩ nhiên.”

“Thật sự là do cô thiết kế sao?” Kimi nhìn chòng chọc người đứng trên đài, mắt hấn hơi trầm xuống tràn đầy bén nhọn và lạnh lẽo, hấn lộ ra khuôn mặt nghiêm túc từ trước đến nay chưa từng thấy.

“Vâng... Dĩ nhiên!” Về cơ sở Bạch San Ny rõ ràng không đủ.

“Cô xác định là mình thiết kế sao?” Giọng nói của Kimi lạnh như đi qua vùng Seberia, mặc dù hấn không xem qua hai áo khoác của Ôn Noãn nhưng cũng đã có xem qua bản thiết kế của cô ấy!

“Thiết kế Kimi, anh... Anh hỏi như vậy là có ý gì?” Bạch San Ny bắt đầu hốt hoảng, hấn biết cái gì rồi sao? Nhưng tại sao lại có người biết chứ, bình thường mà nói, vì giữ bí mật nên trừ bản thân người thiết kế thì bất kỳ người nào đều đến ngày bình chọn mới có thể xem tác phẩm. Coi như hai cái áo khoác này không phải tự tay cô thiết kế thì Ôn Noãn cũng đã bị đá ra ngoài...

Ôn Noãn! Cô ta đột nhiên rời ánh mắt tới lối đi nhỏ trên sảnh triển lãm thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Ôn Noãn đang nhìn mình. Bất gặp ánh mắt của cô ta, Ôn Noãn nhìn cô ta khẽ mỉm cười, trong nội tâm cô ta run lên, nụ cười này lạnh lẽo đến cỡ nào chứ.

“Tôi đang hỏi cô, hai cái áo khoác này là tự tay cô thiết kế cắt may sao?” Cô ta đúng là không biết tình ngộ. Kimi đột nhiên vỗ tay vào bàn, người cũng mượn lực để đứng lên, giọng nói, nét mặt đều rít lên. Nếu như lúc mới bắt đầu cô ta chịu thừa nhận thì có lẽ Thẩm Khang đã cho cô ta một cơ hội rồi.

Sắc mặt của Bạch San Ny hoàn toàn trắng bệch, cơ thể lão đảo gần như muốn ngã. Lợi dụng thủ đoạn không đứng đắn quả nhiên là gặp báo ứng nha!

Đúng, cô ta đúng là cầm trang phục cắt may của Ôn Noãn chọn trong đó ra hai áo khoác. Ban đầu, lúc xui xẻo gặp phải tên trộm cô ta cũng không nghĩ tới hạ sách này, chẳng qua là sau khi tan làm ngày hôm trước cô ta ngồi trong toilet đi vệ sinh thì nghe thấy bên ngoài nói chuyện với nhau, trong lời nói còn nhắc tới tên của mình.

“.....Cuộc thi lần này Bạch San Ny chắc là không thể vào được trong top ba người đứng đầu rồi, cô ấy đúng là xui xẻo, tôi muốn giúp cô ấy nhưng không thể phá hỏng quy định được.”

“Làm sao Thiết kế Chân biết cô ấy không thể vào được trong top ba người đứng đầu chứ? Năng lực của Trợ lý Bạch thực ra cũng không kém mà.”

“Bởi vì theo tôi biết, lần này khả năng top ba người đứng đầu năm nay sẽ là ba trợ lý thiết kế mới.”

“A, vậy thì cũng không đúng rồi, Kỷ Ngân Huân và Sở Hành đều có thể làm việc bên cạnh Giám đốc Nam Phong thì tất nhiên không yếu. Nhưng Tiểu Ôn đó, cô ấy cũng chỉ là một trợ lý bình thường mà thôi, có thể thiết kế được hay không thì cũng khó nói lắm!”

“A, cái này cô không biết rồi, thật ra Ôn Noãn đã từng 2 năm liền được giải thưởng học sinh ưu tú của học viện thiết kế Phong Đại, cô ấy còn đứng thứ ba mươi hai trong cuộc thi thiết kế thời trang Kim Tường lúc ở Phong Đằng nữa. Các cuộc thi nhỏ khác chỉ cần cô ấy tham gia thì cô ấy sẽ cầm được tiền thưởng, tuyệt đối không có người nào đoạt được giải thưởng đâu! Cô tin hay không thì tùy, lần này cô ấy chắc chắn sẽ Nhất Minh Kinh Nhân (Nhất minh kinh nhân: Bỗng nhiên nổi tiếng)! ”

“.....”

Tuy nói vậy làm người ta không thể tin, nhưng cô ta lại đặt ở trong lòng, nếu Ôn Noãn thật sự lợi hại như vậy thì cô ta muốn vào top ba sẽ không có hi vọng rồi.

Cô ta vừa khổ não vừa trở về phòng làm việc làm thêm giờ, đang làm lại PPT tới tám chín giờ tối thì thấy Ôn Noãn cầm một cái túi trở về văn phòng tìm chìa khóa. Sau khi Ôn Noãn rời đi, cô ta mở hồ động lòng.

Bởi vì ban đầu cái bàn làm việc phía sau là cô ta ngồi, sau khi có người từ chức, cô ta liền chuyển đến đằng trước nên cô ta vẫn còn giữ một chìa khóa học tủ. Cô ta liền len lén mở học tủ ra nhìn, không cần phải nói cũng biết, thiết kế của Ôn Noãn làm cho cô ta thực sự kinh ngạc. Quả nhiên đường nét độc đáo, có thể Nhất Minh Kinh Nhân được! Nghĩ đến mình bốn năm vẫn đứng bên ngoài top ba người đứng đầu, ý niệm tà ác của cô ta nhất thời lạng

lẽ này sinh.

Hiện tại cô ta biết, cô ta hoàn toàn xong rồi. Trước mắt đã mơ hồ một mảnh, cô ta nén nước mắt, bước chân nặng như chì đi về phía sau khán đài.

Ôn Noãn còn đang đứng ở trong lối đi nhỏ chán động ở trong lòng đã bị đẩy lên khán đài lần nữa. Đã có người giúp cô đem bản chính tài liệu Flash từ bàn làm việc trong máy tính của cô tới, một đôi trang phục tình nhân cũng được trả lại về tay cô.

Người ở dưới khán đài kinh ngạc không thôi, sự biến hóa này làm người ta ứng phó không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không Tuân Theo Quy Định

Bởi vì Kimi ngay tại chỗ nổi đóa lên tiết lộ hành động vô si của Bạch San Ny nên 30 phút tiếp theo lại thuộc về Ôn Noãn. Cô sửa sang lại tâm trạng, bắt đầu lại lần nữa.

Một bộ trang phục tình nhân của cô này theo phong cách mới lãng mạn, thiết kế tinh xảo rất khác biệt nhất là ý nghĩa bên trong vô cùng phong phú, lời tuyên truyền "Chỉ có một người duy nhất trên thế giới" vô cùng thu hút, cô được cả sảnh người vỗ tay ủng hộ.

Trương Hạ chân ngồi ở chỗ ban giám khảo bỗng nhiên đặt câu hỏi: "Trợ lý Ôn, hình như cô đặc biệt nhấn mạnh nội hàm (ý nghĩa bên trong) trang phục, có phải so với lý niệm còn quan trọng hơn?"

Ôn Noãn hơi trầm ngâm, sau đó mỉm cười trả lời: "Tôi cho là ở thiết kế thời trang, lý niệm cùng thông tin đều cần được xem trọng, giống như linh hồn của con người với thân thể không thể thiếu cái nào, không thể phân chia, một người không phải chỉ có ngoại hình tốt mà còn cần tạo ấn tượng tốt ngay từ lần đầu tiên. Nhưng nếu không có nội hàm (ý nghĩa bên trong) thì cũng chỉ có thể là bình hoa di động mà thôi. Đối với trang phục mà nói, một khi không trao cho trang phục ý nghĩa của trang phục thì cũng coi như là không hoàn thành trách nhiệm công việc của mình, cũng không hơn được so với người vượn cổ mặc lá cây, da thú cao cấp thoải mái. Nhưng khi trang phục mang một ý nghĩa nội hàm nào đó thì nội dung bên trong công việc của nó cũng được kéo dài, có thể làm cho người mặc vào lúc đó mang một sinh lực đặc biệt. Hơn nữa, phương diện truyền đạt chỉ là ngắn ngủi, linh hồn cùng nội uẩn mới có thể kéo dài." Sau đó cô cười nhẹ nhàng, "Dĩ nhiên, phương diện truyền đạt cũng rất quan trọng, kiểu dáng trang phục quá khó coi, vài vóc sử dụng quá mức cầu thả thì ý nghĩa bên trong cùng giá trị tác phẩm có tốt hơn nữa cũng sẽ làm người ta ngán ngại."

Dưới khán đài đã sớm yên lặng như tờ, đôi mắt đẹp của Ôn Noãn chuyển động nhìn về phía Trương Hạ Chân, cô ấy đang hướng phía cô giơ lên một ngón tay. Ôn Noãn khẽ mỉm cười.

Tạ Trần Sinh có chút hăng hái thò một chân vào: "Trợ lý Ôn có thể giải thích một cách phổ thông một chút được không? Linh hồn con người và thân thể cứ vòng tới vòng lui tôi nghe không hiểu rõ." Bình thường cô ấy cũng không có gì đáng chú ý, hôm đó khi cô ấy nói một câu "Thiết kế Hoa" chọc Kimi tức giận chân thì đã gây được cho hắn ấn tượng sâu sắc, biểu hiện của cô ấy ngày hôm nay càng làm người ta phải lau mắt mà nhìn.

Ôn Noãn ngăn ra, sau đó khẽ nhướn mày, nụ cười của cô vẫn treo ở khóe miệng: "Chúng ta cũng biết, Mẫu Đơn tượng trưng cho phú quý, hoa Sen ngụ ý thanh cao, Mãn Thiên Tinh là hướng về hạnh phúc, nếu như không có những ý nghĩa tượng trưng thì hoa cỏ cũng chỉ đơn thuần là một loại cây cỏ đẹp mắt mà thôi, bọn chúng được mọi người nhớ nhung, ca tụng chính bởi vì trên người nó được mọi người trao cho nội hàm khác nhau. Dĩ nhiên, tự chúng cũng rất xinh đẹp. Hay ví dụ như hoa hồng rất tầm thường, nhưng đại đa số phái nữ khi nhận được hoa hồng đều tương đối vui mừng, bởi vì hoa hồng tượng trưng cho tình yêu." Cô nhìn về phía Tạ Trần Sinh, nhìn hắn im lặng cô quyết định, "Nếu như chủ quản Tạ vẫn không thể hiểu được thì tối nay anh có thể tặng một bó hoa hồng cho vợ hoặc bạn gái để xem cô ấy có phản ứng như thế nào."

Dưới khán đài truyền đến tiếng cười vui vẻ, sau đó là tiếng vỗ tay ào ào. Tạ Trần Sinh chỉ vỗ hai cái lên mặt bàn cười, đây là một đề nghị hay.

Sau khi Cố Dạ Thâm viết một điểm số hợp lý xuống bảng điểm, anh đưa mắt lên nhìn người đang bình thân ung dung đứng trên khán đài giống như là một vàng hào quang ấm áp, trong ánh mắt sâu thẳm của anh mơ hồ cất giấu một nụ cười. Giám khảo quần chúng đang giơ bảng điểm với số điểm tương đối cao.

Kimi sáng khoái vô cùng, nếu như không phải nhờ hắn thì một màn đặc sắc này cũng sẽ bị ảm đạm rồi! Hắn vung bút lên, cho cô điểm tuyệt đối, suy nghĩ một chút hắn lại gạch ở bên cạnh một nét ngang để giảm đi một phần điểm, phải để cho cô ấy có chút không gian tiến bộ chứ;

Từ đầu đến cuối Nam Phong Lâm đều kinh ngạc.

Cô còn nhớ rõ ban đầu khi tuyển dụng, Cố Dạ Thâm có đưa cho cô một tờ khăn giấy vẽ trang phục thời trang rồi phân phó: "Cô đi dự thánh (Dự thánh: tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết) phỏng vấn, lưu ý người này cho tôi." Ở một góc của tờ giấy có ghi hai chữ "Ôn Noãn".

Lúc đấy cô cảm thấy rất kỳ quái, mặc dù trang phục thiết kế trên khăn giấy cũng chứng minh được chủ nhân vẽ nó rất có tiềm lực, nhưng phải để cho một Giám đốc thiết kế như cô tự mình đến hiện trường nhìn sao? Một lời ca tụng cũng không bằng ánh mắt, nếu giỏi thì đương nhiên sẽ không bỏ qua, còn

kém thi tự nhiên sẽ không trừ một người nào, vì vậy cô kháng nghị không đi. Thế nhưng anh lại nhường mảy một cái, "Giám đốc Nam Phong, có một số việc nếu không gặp người thì sẽ không lường trước được tồn thất đâu!"

Stop! Cô xem thường, cùng đang cẩn thận suy đoán câu chuyện phía sau tờ giấy ăn này, có một chút hào hứng, trên tờ giấy ăn là bút tích của Cố đại thiếu gia. Cô có thói quen là suy nghĩ lệch lạc về một vấn đề, vì vậy không cần chú ý đã nghĩ ngay đến quan hệ nam nữ, Cố thiếu gia đã cô đơn nhiều năm, đều là người bình thường, không muốn ai được yên, vì thiên hạ thái bình nên cô rất bất quá đi dự thính.

Lúc đầu nhìn thấy Ôn Noãn cô đã biết mình thật đúng là suy nghĩ lệch lạc về vấn đề này rồi, mặc dù cả người cô ấy đều có khí chất không nói lên được nhưng cô ấy đã là một cô gái hai mươi chín tuổi, đã từng ly hôn, nếu cô không nghĩ lệch thì thật sự không dám khen tặng sự ngưỡng mộ của Cố thiếu gia đâu! Vì vậy trước mắt cô quyết định sẽ chú ý năng lực của cô ấy, nhưng Hứa Phích Lịch quá hung ác, chỉ hỏi cô ấy có mỗi một câu phỏng vấn liên kết thúc, lúc cô ấy xoay người rời đi cô mới phát hiện bộ quần áo cô ấy đang mặc trên người kia chính là trang phục của "Bianfoer" được cải biến, nhất thời hăng hái nổi lên, mặc kệ là hiệu quả như thế nào, cô ấy cũng đều có sức sáng tạo rất lớn mới có thể phá vỡ hai điểm quan trọng này, phỏng thiết kế quả thực đang thiếu người tài giỏi như vậy.

Kết quả là cô cùng Hứa Phích Lịch găng với nhau, cuối cùng Ôn Noãn cũng được tuyển vào. Quả thật là cô tinh mắt hơn so với Hứa Phích Lịch.

Sau khi phóng khoáng cho điểm cao, cô nghiêng đầu liếc Cố Dạ Thâm bên cạnh một cái, không khỏi sửng sốt, à, ánh mắt anh thật nồng nàn tình cảm, chẳng lẽ cô suy nghĩ cũng không lệch sao? Cô xấu xa lại gần, nhỏ giọng nói: "Tổng Giám đốc Cố, anh bị mê hoặc rồi à? Làm sao anh biết cô ấy lại tài hoa như vậy?"

Cố Dạ Thâm thu hồi ánh mắt không dấu vết, anh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nam Phong Lâm một cái, "Tại lần trước lúc trên máy bay đi Nhật Bản tôi thấy cô ấy làm rơi bản thiết kế xuống đất, cô đã xem qua rồi đấy."

"Phía sau còn có chuyện gì xảy ra nữa không?" Mặt Nam Lâm Phong đầy bất quá.

Cố Dạ Thâm tức giận liếc cô một cái, "Sức liên tưởng của cô thật là mạnh mẽ, cô không đi viết tiểu thuyết thì thật là xin lỗi Cố Dực Thần."

"Quan Dực Thần thì liên quan gì tới chuyện này?" Nam Phong Lâm không hiểu chuyện gì.

Cố Dạ Thâm không đề ý đến cô ấy nữa, Tang Lạc Vi ở trên khán đài đề nghị giám khảo cho biết tỉ số, khi tất cả giám khảo giơ bảng tỉ số lên thì lại xảy ra một hồi xôn xao, trong năm vị giám khảo đều cho điểm tương đối cao, bảng điểm số của tổng giám phòng thiết kế đột nhiên xuất hiện một điểm "0" rất lớn.

Ôn Noãn ở trên khán đài kinh ngạc không thôi, nhưng cô vẫn tiến lên vài bước: "Tổng Giám Đới, tôi có thể biết vì sao ngài lại cho thiết kế của tôi điểm 0 không?" Thiết kế của cô không phải mọi người đều nhìn thấy sao, chúng không đến nỗi bị 0 điểm chứ! Mà bình thường cô cũng không trao đổi gì với Đới Nhiều, chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên gặp ở thang máy cô đều chào một câu "Tổng giám Đới", cô ấy đều gạt đầu ra hiệu không hon.

Ánh mắt Đới Nhiều lạnh lạnh như lưỡi dao sắc bén bắn về phía cô càn quét: "Tôi mới vừa nhận được một tin nhắn, có người thấy có một thiết kế ở nhà máy cắt may tự mình chỉ bảo cho cô, điều này vi phạm nghiêm trọng quy tắc của cuộc thi thiết kế!"

"Tổng giám Đới, không có ai chỉ bảo tôi cả, tác phẩm này đều là do tôi một mình thiết kế, một mình làm ra!" Ôn Noãn biện bạch, bỗng nhiên nghĩ đến đêm đó, lúc cô đang cắt may quần áo đã từng gặp Kimi, trong nội tâm cô có chút thấp thỏm, bất an.

"Trợ lý Ôn, chẳng lẽ cô muốn tôi nói ra tên nhà thiết kế đó để cùng cô đối chất sao?" Khuôn mặt mang theo nhiều giận dữ, giọng nói của cô nghiêm nghị, lạnh lẽo như lưỡi dao sắc nhọn quét qua.

"Tôi....." Ôn Noãn hít sâu một hơi, nếu có người ở nhà máy nhìn thấy cô và Kimi ở cùng nhau thì cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không có biện pháp chứng minh Kimi chưa từng chỉ bảo cô bất cứ thứ gì, mà đến lúc đó cô lại lỗi cả Kimi xuống nước cùng. Cô đứng ở trên khán đài không biết mở miệng nói cái gì, chỉ chấp nhận làm người câm im lặng chịu thiệt thòi.

Thật đúng là một ngày nhiều tai nạn, bốn bề sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hồi Sinh

Kết quả cuộc thi thiết kế đến tận buổi chiều ngày thứ hai mới có, người đứng đầu để trống, người đứng thứ hai là Kỷ Ngân Huân và Sở Hành cùng hạng, đứng thứ ba là một trợ lý thiết kế.

Bởi vì Ôn Noãn bị khả nghi là có sự chỉ đạo của nhà thiết kế, không tuân theo quy tắc cuộc thi nên trực tiếp bị PIA loại. Đối mặt với ánh mắt cười nhạo của người khác, cô cực kỳ buồn bực, rõ ràng mình thực sự có bản lĩnh lại bị thành nam góc.

(Lovenoo1510: "Nam gốc" Cái này ta cũng không hiểu nha.)

Ngày đó, sau khi tan làm Kimi đến tìm cô, hân vận cùng thành khẩn thể hiện sự áy náy của mình: "Tiểu Ôn.Ôn, ngày đó tôi không phải cố ý xuất hiện, nếu như trong lòng cô có tức giận thì hãy dùng một chưởng đánh chết ta đi!" Hân chính khí đem đầu đưa tới như đối mặt với đại hình.

Quả thật Ôn Noãn có đưa tay tát hân một cái, rồi đẩy hân lao đảo: "Thiết kế Hoa, anh thật sự cần sám hối!"

"Này, cái cô này, đã nói là không cho phép cô gọi Hoa." Kimi lửa giận ngút trời, nói được một nửa lại dừng lại, sừng mặt lên, cắn răng nói "Không được tức giận, mình không tức giận chút nào! Bắt đầu từ ngày hôm nay, Tiểu Ôn.Ôn, Tiểu Ôn một mình cô được phép hưởng vinh hạnh đặc biệt này!"

Ôn Noãn vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng không hề oán giận Kimi, cô chỉ có thể trách mình không cẩn thận để cho người khác có cơ hội lợi dụng thôi. Hơn nữa, có tin đồn từ phòng tài vụ truyền đến, Kimi cũng bị phạt một tháng bổng lộc, cô cũng có chút đồng tình.

Bạch San Ny bởi vì bị vạch trần bộ mặt xấu xí trước mọi người nên đã chủ động từ chức và rời đi. Ôn Noãn cũng không biết nên nói gì, cô nhớ tới lần trước mình cùng cô ta ngồi taxi đi nhà máy, cô ta còn tranh trả tiền với cô thì trong lòng cô cảm thấy buồn bã, thật ra Bạch San Ny cũng không xấu, chỉ là tâm trí cô ta bị mê muội trong chốc lát thôi! Người cũng đã đi rồi, Ôn Noãn quyết định không so đo với cô ta nữa.

Mấy ngày sau, Ôn Noãn nhận được điện thoại của trợ lý Tô Trữ phòng nhân sự báo cô đến đây một chuyến. Cô để điện thoại xuống, không phải là cô bị đuổi việc chứ!

Tinh thần cô thấp thóm gõ cửa phòng Nhân sự, khuôn mặt trợ lý Tô Trữ tươi cười chào đón: "Đã tới rồi à, Quản lý Hứa đang chờ cô đây."

Ôn Noãn kinh ngạc, à, mặc dù không phải là vì yêu quá mà mang hận, nhưng cô cũng không thể quên nhanh như vậy chuyện ban đầu lúc cô đến, trợ lý Tô cho cô cái sắc mặt gì.

"Trợ lý Ôn, mời ngồi." Hứa Úy Nhiên ngồi ở trước bàn làm việc, cô đưa tay chỉ vào cái ghế đối diện, ánh mắt lạnh lợi nhìn cô.

"Cảm ơn." Ôn Noãn thấp thóm ngồi xuống chờ đợi phán quyết. Ánh mắt của cô rất đúng mực nhìn thẳng vào mắt Hứa Úy Nhiên.

Cả đời này Hứa Úy Nhiên đều có thói quen mạnh mẽ, làm việc lúc nào cũng hùng hù, hồ hồ, có lời gì cũng nói thẳng, không dài dòng, dây dưa, trước mặt người dưới hoặc nhân viên luôn có vẻ cực kỳ nghiêm túc. Cô đã năm mươi tuổi nhưng nhìn cũng không đến mức quá già, nhưng làm người ta chỉ nhìn một lần là có thể thấy sự trải đời phong phú của cô, nhất là ánh mắt của cô rất lạnh lợi, có rất ít người dám nhìn thẳng vào mắt của cô quá ba giây.

Ôn Noãn thân nhiên đón nhận ánh mắt của cô làm cô có chút tán thưởng, đây về phía cô quyết định công tác, "Đây là quyết định công tác của cô, lệnh điều động sáng sớm ngày mai sẽ có sau."

"À? Không phải là đuổi việc à!" Bởi vì Ôn Noãn quá mức kinh ngạc nên không khỏi thốt lên lời này.

"Đuổi việc?" Long mây Hứa Úy Nhiên nhấn lại, tiếp đó thì hiểu ra, "Cô ở cuộc thi thiết kế mặc dù có bị tình nghi đầu cơ chuộc lợi, nhưng Thẩm Khang chúng tôi luôn luôn là người trọng nhân tài, sáu vị giám khảo đều nhất trí cho rằng, nếu như cô không có thực lực thì cho dù cô có được nhà thiết kế tốt nhất chỉ bảo cũng không thể Nhất Minh Kinh Nhân được (Nhất Minh Kinh Nhân: bỗng nhiên làm người khác kinh ngạc). Cho nên mọi người cuối cùng nghiên cứu quyết định cho cô một cơ hội nữa. Còn nữa, Kimi cũng tới đây cầu xin cho cô chuyện này, anh ta nói anh ta không có chỉ bảo cho cô, chẳng qua là không có cách nào để chứng minh. Tôi tin anh ta, đây cũng coi như là lần đầu dạy dỗ cô."

Ôn Noãn như trút được gánh nặng thở phào một cái, "Cảm ơn Quản lý Hứa!" Cô cảm quyết định công tác lên lại thấy cột chức vụ đột nhiên ghi là "Trợ lý Tổng Giám đốc" thì kinh ngạc. "Quản lý Hứa, chức vụ này sợ là tôi không thể đảm nhiệm được!" Phải biết rằng, ở Thẩm Khang, chức trợ lý Tổng Giám đốc này tương đương với vị trí quản lý cấp cao.

"Là ý của Tổng Giám đốc." Hứa Úy Nhiên nghiêm mặt nói, "Ban đầu lúc tìm trợ lý thiết kế, Tổng Giám đốc muốn chọn một trong ba trợ lý mới làm trợ lý, hiện tại Kỷ Ngân Huân và Sở Hành cũng đã lấy được chức danh nhà thiết kế, cho nên mới chọn cô."

Ôn Noãn càng kinh ngạc hơn, là ý của Cố Dạ Thẩm sao? Hơn nữa, lúc ban đầu tìm trợ lý thiết kế đã có ý định.

Nhưng cô vẫn tương đối thích thiết kế chứ không phải là chân chạy việc vặt, mặc dù công việc trước mắt ở phòng thiết kế của cô vẫn là người chạy việc vặt.

Hứa Úy Nhiên đã cúi đầu làm việc của mình, Ôn Noãn chỉ có thể thức thời rời đi. Ra khỏi phòng Nhân sự, cô liền trực tiếp vào thang máy lên phòng làm việc của Tổng Giám đốc ở tầng hai mươi tám.

Cô gõ cửa, giọng nói của thư ký Tổng Giám đốc là Tang Lạc Vi truyền ra: "Mời vào."

Ôn Noãn đẩy cửa đi vào, từ đồng tài liệu, Tang Lạc Vi ngẩng đầu lên, thấy cô lập tức cười, "Trợ lý Ôn cô đã tới rồi, ừ, bên kia là bàn làm việc của cô." Cô ấy chỉ vào cái bàn màu sữa ở trong phòng, "Trước hết cô ngồi ở đây, chờ tôi xử lý xong văn kiện gấp này rồi sẽ nói nội dung công việc cho cô."

"À?" Ôn Noãn sững sờ, không phải là lệnh điều động còn chưa có hay sao?

Giống như là biết cô đang nghi ngờ điều gì, Tang Lạc Vi vội vàng giải thích: "Tổng Giám đốc đã thông báo với tôi rồi."

"Nhưng tôi là đến tìm Tổng Giám đốc để yêu cầu anh ấy để tôi trở về phòng thiết kế." Ôn Noãn nháy mắt mấy cái, "Anh ấy không có ở đây sao?"

"Ha ha?" Tang Lạc Vi ngẩng đầu nhìn cô, mặt tràn đầy kinh ngạc, thấy cô không phải đang nói đùa liền chỉ tay về cửa phía sau, "Anh ấy đang ở bên trong."

Sau khi Ôn Noãn cảm ơn xong, cô gõ cửa đi vào. Cố Dạ Thâm đang nghe điện thoại, nhìn thấy cô đi vào anh ý bảo cô ngồi trước, Ôn Noãn vẫn đứng dõi mắt quan sát phòng làm việc của anh, căn phòng rộng rãi, sáng sủa, đơn giản phóng khoáng, nhưng bởi vì lấy màu đen làm chủ đạo nên có vẻ hơi trầm lặng. Trên bàn trà còn có một bồn cây cảnh Thụy Trúc xanh biếc, một cái cửa sổ bằng kính khổng lồ tách phòng Tang Lạc Vi đang ngồi.

Mấy phút sau, Cố Dạ Thâm nghe điện thoại xong, anh không mở miệng, chỉ nhìn cô, ánh mắt anh thâm thúy không thấy đáy.

Nháy mắt, bên trong phòng trở nên im ắng, yên tĩnh. Ôn Noãn đột nhiên quay đầu lại đụng vào ánh mắt của anh, trong nháy mắt nội tâm của cô trở nên kinh hãi, nhưng chỉ nháy mắt trong đôi mắt ẩn chứa tình cảm của anh lại giống như là ảo giác, cô nhìn lại chỉ thấy là sự bình tĩnh.

Anh vẫn không nói lời nào như cũ, Ôn Noãn lấy lại bình tĩnh, tiến lên hai bước thông thả mở miệng: "Tổng giám đốc Cố, quản lý Hứa nói điều tôi tới phụ trách làm trợ lý là ý của ngài, mà tôi lại thích thiết kế, hướng chỉ công việc của trợ lý Tổng Giám đốc tôi cũng không cách nào làm được."

"Tôi biết rõ." Cố Dạ Thâm bình tĩnh trả lời.

"Ha ha?"

"Cô làm trợ lý nội bộ, chỉ cần làm những việc ví dụ như sửa chữa lại tài liệu, chuyển điện thoại, tiếp đãi khách hàng và một ít việc vụn vặt khác. Quyết sách, đối ngoại, cùng khách hàng đàm phán là việc của thư lý Tang."

"Trợ lý bình thường.....Thật ra anh có thể chỉ định người khác."

"Không phải là cô thì không được."

"Tại sao vậy?" Ôn Noãn cả kinh, giọng nói bất giác lớn hơn mấy đề xi ben.

Cố Dạ Thâm tùy ý dựa vào ghế nhìn về phía cô, ánh mắt anh lấp lánh thắm đẫm nụ cười: "Tôi đã quyết định, quý tiếp theo sẽ khai thác sản phẩm mới từ sáng kiến của cô: Trang phục tình nhân. Cô nhất định phải là chủ thiết kế, nhưng tạm thời không thể công khai, cô ở lại chỗ này an tâm thiết kế. Ngoài ra, kế hoạch đưa sản phẩm mới ra, thủ tục tuyên truyền liên quan lẫn nhau cũng đều do cô đưa ra kế hoạch."

Ôn Noãn há miệng, không thể tin được sự thật vừa nghe. Làm trợ lý Tổng Giám đốc thật ra chỉ là che dấu tài năng của mọi người sao?

"Cô vui đến mức ngớ ngẩn rồi sao?" Giọng nói Cố Dạ Thâm mang theo nụ cười, "Cô như vậy là muốn hay không muốn trở về phòng thiết kế đây?"

"Không trở về, dĩ nhiên là không trở về rồi!" Ôn Noãn kích động, "Cảm ơn anh, Cố Dạ Thâm.....À, Tổng Giám đốc Cố!"

Cố Dạ Thâm vừa lòng nhìn cô, cứ giầy vò đi, bận rộn cũng tốt, chịu uất ức cũng được, chỉ cần cô không bởi vì nhớ nhung một người mà trong lúc ngủ mơ cũng khóc đến sáng, như thế nào cũng đều tốt hơn.

Lệnh điều động sáng ngày hôm sau xuống đúng lúc, các cô gái của phòng thiết kế không khỏi hâm mộ cô đỏ mắt, trợ lý Tổng Giám đốc nha.

Son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rù hoa cười lại gặp lang. Ai nói không phải đây.

(Son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rù hoa cười lại gặp lang: Cái này ta cũng không hiểu rõ lắm, ngụ ý là núi non trùng điệp không có đường, lại hi vọng gặp được một thôn).

"Chị Ôn, chúc mừng, chúc mừng nha!" Chân Điem Điem nhảy qua chỗ cô, mặt không nhìn ra manh mối chân thành nào.

"Cảm ơn." Ôn Noãn mỉm cười, thu dọn lại bàn làm việc, tâm tình phấn chấn rời khỏi phòng thiết kế.

Chân Điem Điem nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa, trong đôi mắt hiện lên sự không cam lòng, nhưng chỉ trong thoáng chốc lại khôi phục lại cái vẻ "Vô cùng hồn nhiên" của Chân Điem Điem.

Sau khi tự mang đồ lên tầng hai mươi tám, mặc dù Ôn Noãn không thể thoải mái hơn so với trước kia nhưng cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Sáng sớm khi cô tới đây, trong vòng nửa canh giờ cô đã đem tài liệu cần phê chuẩn sắp xếp theo mức độ thỏa đáng đặt ở trên bàn Tổng Giám đốc, sau đó cô ngồi vẽ bản thiết kế, viết kế hoạch, ngoài việc thỉnh thoảng nghe điện thoại ra thì không có bị người khác quấy rầy.

Thư ký Tang Lạc Vi ban đầu làm thay thế cho công việc của trợ lý Tiêu, vốn bản thân cô cũng phải chịu trách nhiệm hơn phân nửa, mỗi ngày loay hoay với công việc, ít có cơ hội được ngồi xuống, cô muốn giúp đỡ nhưng thư ký Tang lại chính nghĩa nghiêm từ: "Ôn Noãn, tha thứ cho tôi là cô gái hám tiền, một kẻ hám tiền, duy trì một nửa công việc nhưng lại được Tổng Giám đốc phát cho hai phần tiền lương. Cô xen vào không phải là cướp chén cơm, cướp kế mưu sinh của tôi sao!"

Giọng nói khi nói câu cuối cùng của cô vô cùng dí dỏm, Ôn Noãn mỉm cười, sau nhiều lần bị cự tuyệt rốt cuộc cô cũng không kiên trì nữa. Ước chừng Tang Lạc Vi nhỏ hơn cô hai, ba tuổi, tính tình hào phóng, dễ thân, vừa được rảnh rỗi đã tán gẫu cùng cô.

Cô ấy kể khổ: "Cô mà không có lên đây làm thì ngay cả người nói chuyện tôi cũng không có! Cô hiện tại lên đây, miệng của tôi cuối cùng cũng không đến nỗi bị rỉ sắt!"

Cô ấy vui vẻ: "Hắc hắc, ngày hôm qua tôi mua vé số trúng được hai trăm khối, một lát nữa Tổng Giám đốc không có ở đây, buổi trưa chúng ta lén chạy ra ngoài uống trà đi."

Cô ấy mặt mày ủ ê: "Tôi hôm qua tôi đi nhảy về bị mất ngủ....."

Cô ấy nói lời thề son sáo: "Tôi muốn xin Tổng Giám đốc cho tôi chút thời gian để yêu đương, quan trọng là không trừ tiền lương, không trừ tiền lương nha!"

Ý chí chiến đấu của cô ấy sục sôi: "Tôi muốn phấn đấu, phấn đấu nha, trước ba mươi tuổi nhất định phải có nhà, có xe nha, a mạng của ta!"

Hoạt sắc sinh hương. (Đầy màu sắc, hương vị)

Ôn Noãn cảm thấy mặc dù Tang Lạc Vi bận rộn nhưng lại trôi qua hoạt sắc sinh hương, không giống với cô, thật yên lặng, không có sóng gió, giống như ao tù nước đọng vậy.

Cô không khỏi có chút hâm mộ.

Vừa đến lúc tan làm, Tang Lạc Vi xách một túi nhỏ lên tiếng chào Ôn Noãn rồi chuồn mất. Cô ấy vừa mới kéo cửa ra thì Tổng Giám đốc đại nhân từ bên ngoài đi vào, cô nhanh chóng xoay người chạy về chỗ ngồi, lão đại không tan làm thì người hầu nào có thể chuồn về trước! Nguy hiểm, nguy hiểm thật!

Ôn Noãn ở một bên rất không phúc hậu mà cười ra tiếng, đổi lại sự coi thường của Tang Lạc Vi.

Cố Dạ Thâm đi vào thì nghe thấy tiếng cười, anh nhướn mày, ánh mắt xẹt qua Ôn Noãn anh khẽ mỉm cười, "Thư ký Tang, đã đến lúc tan làm rồi."

"Hôm nay Tổng Giám đốc không làm thêm à?" Tang Lạc Vi tận lực nghiêm trang, nghiêm túc, nhưng Tổng Giám đốc rõ ràng là đang cười.....

Cố Dạ Thâm lắc đầu, "Không làm thêm."

Anh vào trong phòng làm việc cầm chìa khóa xe rồi rời đi, Tang Lạc Vi ngược lại lại không vội về, thần thần bí bí nói với Ôn Noãn: "Ôi chao, cô có phát hiện ra hay không, Tổng Giám đốc gần đây rất như một vườn xuân phong nha."

(Như một vườn xuân phong: Đứng trong gió xuân ấm áp)

"Hả?" Như một vườn xuân phong? Chẳng qua là không nghiêm túc như vậy mà thôi!

"Thời gian trước kia mới gọi là kinh khủng nha, anh ấy liều mạng đi công tác, làm thêm giờ, tôi đi theo anh ấy bay tới bay lui đến choáng váng hết cả đầu óc, không biết anh ấy bị cái gì kích thích nữa, có một ngày đi Thanh Đảo, hơn nửa đêm anh ấy còn ở trên bờ biển lớn tiếng gào thét, có thể là anh ấy quá mệt mỏi nên muốn trút ra. Nhưng bây giờ đã liên tục mười lăm ngày anh ấy không có làm thêm giờ, phá kỷ lục nha!"

"À....." Ôn Noãn cẩn thận liếc mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, cô hạ thấp giọng, "Trước kia Tổng Giám đốc làm việc điên cuồng như vậy sao?"

"Ừm!" Tang Lạc Vi trịnh trọng gật đầu, "Tuyệt đối là cuồng công việc, điên cuồng vì công việc! Nhớ năm đó, từ nền móng ban đầu anh ấy làm nên, tôi chính là trợ thủ cho anh ấy, động một chút là làm thêm giờ, tôi mê muội đến mức khóc lóc nức nở nha! Sau khi có trợ lý Tiêu thì tôi được giải phóng một trận, nhưng hai năm trước anh ấy từ quản lý phòng thị trường thăng chức lên làm Tổng Giám đốc thì lại làm việc điên cuồng hơn, tôi lại bị ngược đãi."

"Cô đi theo anh ấy lâu vậy sao?" Bộ dáng Tang Lạc Vi kinh hãi như nhìn thấy quỷ, Ôn Noãn không nhịn được bật cười.

Tang Lạc Vi bẻ ngón tay, giọng nói đè nén: "Sáu năm rưỡi, lúc tôi theo anh ấy là lúc tôi vừa tốt nghiệp đại học, cái gì cũng không hiểu, anh ấy rất biết hướng dẫn người khác, cũng ăn nói thận trọng, kỳ thực là người rất tốt, ngoài công việc cũng rất biết cách chăm sóc cấp dưới, đặc biệt là ở phương diện tiền lương, thật là rất yêu quý!"

Ôn Noãn cười nhẹ nhàng nhìn cô gái trước mặt, có khác biệt. Cô ấy thần nhiên đón lấy: "Không có gì khó mà nói, lúc tôi mới vừa làm cùng anh ấy đã thành tri kỷ của anh ấy rồi, nhưng lúc đó anh ấy đã là đàn ông có vợ, hơn nữa lại rất yêu vợ nên tôi cũng không dám tâm si vọng tưởng nữa. Sau này mọi thứ cũng phai nhạt, tôi thấy anh ấy li hôn cũng không muốn noi theo, nếu không cô cho rằng tôi có thể làm thuộc hạ cho anh ấy lâu như vậy sao?"

Ôn Noãn mỉm cười, mí mắt trái đột nhiên giật mạnh, à, cô thế nào lại hăng hái theo người ta đi bát quái rồi? Hơn nữa đối tượng bát quái còn là Cố Dạ Thâm? Tổng Giám đốc?

Chương 45: Chồng Trước

Sau khi Cố Khang Khang không ngừng dò xét tình hình tiêu thụ các tỉnh trong cả nước trở lại liền gọi điện thoại hẹn Ôn Noãn đi Tiêu Tương ăn trưa.

Hơn một tháng không gặp cô ấy Ôn Noãn cũng thực nhớ cô ấy lắm, lúc nghỉ trưa liền đi luôn.

"A, Ôn Noãn, cậu thật có tinh thần, còn mập lên, khí sắc cũng tốt hơn nhiều rồi!" Cố Khang Khang vừa thấy cô đã kêu lên, "Là ai chăm sóc cậu tốt như vậy?" Khuôn mặt cô ấy tràn đầy thâm ý khác.

"Có sao?" Ôn Noãn ngồi xuống đối diện với cô ấy, thấy Khang Khang gật đầu mạnh thì trong lòng cô mỉm cười, "Khang Khang, mình còn phải cảm ơn đề nghị tìm việc làm của cậu đã khiến một ngày của mình không còn cảm thấy trống trải nữa. Mặc dù cuộc sống có vẻ máy móc sáng chín chiều năm (làm hành chính, sáng đi làm lúc chín giờ, chiều năm giờ tan làm) nhưng quy luật như vậy cũng không hẳn là chuyện không tốt." Ít nhất bây giờ mỗi sáng sớm cô cũng có thể ra cửa với tinh thần sáng khoái.

"Đồ ngốc!" Cố Khang Khang cười, "Bởi vì ước nguyện lớn nhất trước mắt của Khang Khang là Ôn Noãn hạnh phúc!" như vậy áy náy của cô mới có thể giảm đi ít nhiều.

"Có người bạn như cậu mình đã thấy rất hạnh phúc rồi." Ôn Noãn cảm kích nhìn cô ấy, chợt ánh mắt cô chuyển một cái, "Khang Khang, cậu thường nói muốn mình hạnh phúc, nhưng chính cậu cũng phải hạnh phúc nhé? Chúng ta quen nhau đã bảy năm rồi, giương như mình cũng chưa từng thấy cậu nói tới chuyện yêu đương của cậu!" Lúc này Ôn Noãn mới ý thức được cô ấy giống như chưa từng bao giờ quan tâm tới Khang Khang!

"Khụ." Cố Khang Khang bởi vì cô nói đến mấy từ này nên đang uống nước bất hạnh bị sặc, "Cậu hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc." Cô ấy nói với ý vị sâu xa.

"Cái này là logic gì vậy?" Ôn Noãn nghe không hiểu.

"Ha ha, ha ha. Mình bảo đảm, chỉ cần cậu tìm được hạnh phúc thì một nửa kia của mình sẽ từ trên trời giáng xuống. Cậu một ngày không hạnh phúc thì phu quân của mình một ngày cũng sẽ không xuất hiện!" Cố Khang Khang làm mặt như thật, "Đừng nói trước cái này, mình mới về đã nghe mọi người nói cậu bị điều đến phòng làm việc của Tổng Giám đốc làm trợ lý rồi à?"

"Ừ, chỉ là trợ lý nội bộ thôi." Ôn Noãn do dự một chút, cô chưa nói chuyện sản phẩm mới với cô ấy, nếu chuyện này chưa công bố thì cô cứ tạm thời giữ bí mật đi!

"Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời!" Cố Khang Khang vỗ tay, "Hạnh phúc sắp tới với cả mình và cậu rồi!"

Bộ mặt Ôn Noãn đầy vạch đen, đây là logic kiểu gì vậy?

Cố Khang Khang cười đến mức khuôn mặt tràn đầy vẻ quỷ dị. Cố đại thiếu gia nhất định phải cố lên!

Chuông di động của Ôn Noãn chợt vang lên, cô lấy ra nghe: "Xin chào, tôi là Ôn Noãn."

"Ôn Noãn, là anh, Đường Từ Khoáng." Giọng nói khàn khàn bên kia điện thoại truyền đến nghe cực kỳ mệt mỏi giống như mấy ngày đêm chưa được nghỉ ngơi.

"Đường Từ Khoáng?" Ôn Noãn ngẩn ra, cô dùng đôi đũa trong tay lại.

Từ sau khi ký xong thỏa thuận li hôn bọn họ chưa từng gặp mặt, thậm chí một cuộc điện thoại đều chưa từng gọi đến. Ngược lại thì mẹ Đường đang du lịch thế giới lại nhiều lần gọi điện về, cô vẫn gọi bà Đường là "Mẹ", lúc nói chuyện với mẹ Đường cô đều tránh nặng tìm nhẹ về vấn đề liên quan tới Đường Từ Khoáng, không lộ chút sơ hở nào, chính cô cùng cha mẹ mình gọi điện cũng không nói gì. Hiện tại hần đột nhiên gọi điện thoại tới đây làm cô chần chờ một chút mới hỏi tiếp, "Có chuyện gì sao?"

"Mẹ gọi điện về nhà nói em nhất định phải nghe điện thoại, anh nói em về nhà mẹ đẻ rồi, bà ngày mai từ Phần Lan về muốn chúng ta cùng nhau ra sân bay đón bà." Giọng nói của Đường Từ Khoáng yếu ớt, có chút cẩn thận, nhiều hơn nữa là mệt mỏi, tâm cũng mệt.

"Mấy giờ bà về?" Ôn Noãn không chần chờ bao nhiêu, trước kia cô cũng thường ra sân bay đón bà, chuyện ly hôn của bọn họ bây giờ cũng chưa công bố, nếu cô không đi sẽ làm người khác nghi ngờ. Thật ra thì cô cũng không nghĩ sẽ cùng Đường Từ Khoáng có quan hệ gì nữa, chẳng qua là cứ nhau vậy ly hôn thì chính cha mẹ cô biết không biết sẽ đau lòng như thế nào, sau đó lại phải quan tâm tới cô nữa. Hơn nữa cô đối với bà mẹ chồng này cũng có chút nhớ nhung.

"Chín giờ sáng, em bây giờ đang ở đâu? Ngày mai anh lái xe đến đón em."

"Không cần đâu, ngày mai mình gặp nhau ở ngoài sân bay là được rồi."

"....." Đường Từ Khoáng trầm mặc mấy giây mới nói, "Được rồi, ngày mai gặp."

"Vâng, ngày mai gặp."

Sau khi cô cúp điện thoại, Cổ Khang Khang nổi giận đùng đùng: "Là Đường Từ Khoáng, cái kẻ vô lương tâm đó sao? Hắn còn mặt mũi gì mà lại gọi điện cho cậu!"

"....." Ôn Noãn hơi áy náy nhìn Cổ Khang Khang, "Minh và anh ấy ly hôn nhưng chưa công bố, cho nên....."

"Ôn Noãn!" Cổ Khang Khang như muốn điên lên, "Cậu và hắn đã đoạt tuyệt quan hệ hoàn toàn! Đã ly hôn như vậy rồi còn dính líu chuyện gì!"

"Khang Khang, mẹ Đường Từ Khoáng mắc bệnh ung thư nên không thể khiến bà bị kích thích như vậy! Mà cha mẹ mình bên kia, bọn họ cũng già rồi, nếu để bọn họ biết chuyện mình sẽ vỡ tim mất, mình sao lại có thể nhẫn tâm như vậy?"

"Ôn Noãn, cậu quá trọng tình cảm rồi."

Ôn Noãn chỉ cười.

Ngày hôm sau, Ôn Noãn bắt taxi ra sân bay, lúc tới nơi đã sắp chín giờ, Đường Từ Khoáng đã sớm chờ cô ở ngoài sân bay, hắn tựa vào bên cạnh xe, nhìn thấy cô cũng không lập tức lên đón, thuốc lá kẹp trên môi hắn hơi ngừng lại, ánh mắt nhìn cô xuyên qua làn khói mù lượn lờ. Cảm xúc trong đôi mắt của hắn lay động, sâu kín không thể nhìn rõ từ xa.

"Đường Từ Khoáng" Ôn Noãn gọi hắn, hắn mặc áo sơ mi trắng và quần dài thiết kế rất có cảm giác, tóc được chải tỉ mỉ, dưới cằm của hắn có một vết sẹo nhỏ chắc do cạo râu. Vốn tính thần nền sáng khoái, nhưng trên mặt hắn chỉ có sự mệt mỏi và mệt mỏi, đôi mắt nhỏ, dài có thần thái y chang hồ ly của hắn chỉ còn lại sự u sầu. Trước kia, công việc của hắn dù có mệt mỏi khi về đến nhà cô đều tiến lên hỏi một câu "Mệt lắm không", nhưng bây giờ cũng không còn là chuyện của cô nữa.

Đường Từ Khoáng chậm rãi liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, cô mặc một bộ váy màu xanh dương vải chiffon chiết eo cao thiết kế dài ngang đầu gối, bộ này chính là hắn chọn cho cô lúc đưa cô đi dự mừng Hạ Thiên Hằng Phong tròn 20 năm thành lập. Hơn hai tháng không gặp, cô có vẻ hơi béo, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, da cũng sáng hơn, trong ánh mặt trời trở nên trắng hồng, xa hắn mà cô cũng không có gì không tốt.

Hắn không biết nên vui mừng hay là.....Cuối cùng thì hắn cũng chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Đi thôi, mẹ cũng sắp tới rồi."

Ở cửa ra của sân bay chờ chốc lát, trong loa thông báo máy bay từ Los Angeles chuẩn bị hạ cánh, Ôn Noãn nghiêng cổ nhìn dòng người đang mảnh liệt đi ra, cô cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của mẹ Đường.

"Hãy, Ôn Noãn bảo bố! Nơi này!" Trong đám người, một người phụ nữ mặc một bộ váy liền màu sắc sặc sỡ hướng về phía cô hô to, bà bỏ mũ che nắng rộng vành xuống lộ ra khuôn mặt không nhìn ra có bao nhiêu dấu vết năm tháng, bà lộ ra vẻ rục rịch, thanh thuần đầy sức sống.

Ôn Noãn nghênh đón bà với bộ mặt đầy vạch đen, cô là một phụ nữ đã hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, không phải là cô gái nhỏ mười tám, mười chín tuổi nữa. Gọi cô là Ôn Noãn bảo bố, người nào không biết còn tưởng bà đang gọi Lolita. Mẹ Đường đã sớm nhào tới ôm cô một cách thỏa mãn, cô ngắc ngứ một phen mới cúi đầu gọi "Mẹ".

Mẹ Đường chợt buông cô ra, cẩn thận dò xét cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Sau đó bà đảo qua Đường Từ Khoáng vừa theo kịp lộ ra nụ cười hài lòng: "Không tệ, không tệ, Thái Từ rất tiêu tụy, Thái Từ Phi khí sắc rất tốt, điều này nói rõ được Thái Từ chăm sóc rất tốt cho Thái Từ Phi, Bốn Cung yên tâm!"

Ánh mắt Đường Từ Khoáng lóe lên, rất không được tự nhiên kéo một túi hành lý, yên lặng không nói gì.

Ôn Noãn cũng ngượng ngùng cười, tại Đường Trạch, Đường Ký đứng đầu Đường gia là Vạn Tuế Gia, Đường Từ Khoáng là Thái Từ, cô hay được gọi là Thái Từ Phi, mà bây giờ cô không phải nữa, nhưng lại không thể lập tức nói ra vì sẽ làm mẹ Đường đau lòng.

Ban đầu cô vừa gặp đã thích bà mẹ chồng này, bà hoàn toàn không kiêu căng, đối đãi với mọi người đều nhã nhặn, cởi mở, hài hước, là một người rất tốt. Bà họ Lạc, tên có một chữ Phi, bà thường tự xưng là Bốn Cung, kể từ khi biết mình bị bệnh ung thư liền thích đi du lịch khắp nơi, bà công bố với mọi người rằng mình lúc còn sống muốn đi khắp nơi trên thế giới, mỗi một lần bà trở về đều muốn cô ra sân bay đón, sau đó không ngừng nghỉ kéo cô đi ra ngoài uống trà, dạo phố, thân thiết với cô như là con gái vậy.

Còn lần này, Lạc Phi không giống lần trước dừng ở bên ngoài mà trực tiếp chỉ huy Đường Từ Khoáng lái xe trở về Đường Trạch, sau đó lôi kéo Ôn Noãn giăng giải, thảo luận tuyệt về phong cảnh và những chuyện lý thú bà đã gặp khi đi du lịch.

Ôn Noãn mỉm cười nghe, đáp lời bà đúng lúc, giống ngày trước cô ở Đường Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quỷ Di

Đến Đường Trạch, bởi vì là thứ bảy nên Đường Ký cũng ở đây, từ trước đến giờ ông đều là một người rất nghiêm túc, mặc dù thấy Ôn Noãn ông cũng rất vui, nhưng mặt vẫn nghiêm nghị: "Lần này sao lại lâu như vậy!"

Trong đầu Đường Từ Khoáng thấy buồn bực nhưng vẫn im lặng. Ôn Noãn vội vàng trả lời: "Cha, là tại con ở bên ngoài làm việc, mới vừa bắt đầu nên bận rộn một chút." Trước kia họ ít nhất thì hai tuần sẽ trở về Đường Trạch một lần, nhưng khi cô cùng Đường Từ Khoáng ly hôn, ban đầu chỉ tạm thời không công khai, sau lại quên mất lệ cũ.

Sắc mặt Đường Ký dịu xuống, "Ừ, đi ra ngoài làm việc cũng tốt, nhưng con phải chú ý chớ để mệt mỏi."

"Đi làm?" Lạc Phi vô cùng bất mãn, "Ôn Noãn bảo bố, có phải Thái Từ ngược đãi con không hả? Ở Đường gia chức trách rất rõ ràng, Vạn Tuế gia và Thái Từ phụ trách kiểm tiền, con và Bồn cung phụ trách tiêu tiền, làm sao lại phiền đến con chạy đi mệt mỏi như vậy!"

"Mẹ, Từ Khoáng không có ngược đãi con." Ôn Noãn chột dạ không được tự nhiên nhìn Đường Từ Khoáng một cái, "Là con cảm thấy buồn bực vì ở nhà quá nhàm chán, mà nói ra thì công việc cũng không phiền hà gì ạ."

Mặt Lạc Phi tràn đầy hoài nghi, thấy cô chần chừ như vậy lại không thể không tin tưởng, "Con làm ở công ty nhà nào vậy? Để Vạn Tuế Gia đánh tiếng chào hỏi, tính tình con quá tốt nên dễ bị người ta khi dễ, ta cũng không đồng ý nha!"

"Mẹ, con không muốn được chăm sóc đặc biệt như vậy sẽ cảm thấy mình rất vô dụng nha."

"Vậy con đến công ty của Vạn Tuế Gia cũng tốt mà, làm sao lại cứ nhất định chạy ra ngoài bán mạng cho người khác!" Lạc Phi chưa từ bỏ ý định.

"Vậy thì con sẽ càng được chăm sóc đặc biệt hơn, con làm không tốt sẽ khiến ba và Đường Từ Khoáng mất thể diện."

Lạc Phi thỏa hiệp, lại bắt đầu bất mãn từ môi la hét: "Mẹ còn muốn chừng nào con có thể sinh cho mẹ một đứa cháu béo tốt đấy, cái người này giờ đi làm sẽ còn tinh thần và thể lực sao?" Bà nhìn bụng bằng phẳng của Ôn Noãn rồi đưa tay ra sờ qua, "Này kết hôn cũng hay năm rồi, tại sao không có chút tằm hơi gì chứ!"

"À....." Ôn Noãn lui về phía sau một bước, khuôn mặt đỏ bừng, cô thật sự không dám nói cô và Đường Từ Khoáng căn bản không có ý định trong khoảng thời gian ngắn sinh đứa trẻ, mỗi một lần làm đều làm các biện pháp.

"Mẹ, Ôn Noãn không phải là máy sinh con! Loại chuyện này phải thuận theo tự nhiên, mẹ cũng không phải không biết, thân thể Ôn Noãn luôn luôn không được tốt lắm!" Đường Từ Khoáng từ phía sau chột bước lên ôm Ôn Noãn vào trong ngực, "Chúng ta còn nhiều thời gian, em gấp cái gì!"

Cái ôm trong ngực này thật ra cũng được tính là quen thuộc, nhưng Ôn Noãn cảm thấy không được tự nhiên, dù sao họ cũng đã ly hôn, cô như vậy không phải là bị sỗ sàng rồi sao? Mà Đường Từ Khoáng nói một câu "Còn nhiều thời gian" kia làm cô thấy kinh ngạc, về sau cô hiểu ra là lời kịch diễn trò thì thấy thật tốt! Nhưng Lạc Phi và Đường Ký trước mặt lại không thể lơ đãng mà tránh ra được.

Cũng may Đường Từ Khoáng chỉ kéo khoảng cách giữa cô và Lạc Phi rồi thuận tiện buông tay đang đặt ở eo cô ra, nhưng vẫn bảo hộ sau lưng cô như cũ, cô xấu hổ cười: "Vâng.....Đúng vậy ạ, Từ Khoáng nói đúng, cứ thuận, thuận theo tự nhiên thôi ạ."

Thấy con trai che chở con dâu như vậy, lúc này mặt mày Lạc Phi mới hớn hớn.

Sau bữa cơm trưa, Ôn Noãn nói phải đi làm, Lạc Phi không chịu, Đường Ký không gạt đầu, Đường Từ Khoáng cũng không đồng ý nên cô đành phải nhắm mắt ở lại, cuối cùng không thể không ngủ lại.

Trước kia, mỗi lần ngủ lại Đường Trạch, Lạc Phi trước khi đi ngủ đều sẽ ở trước mặt đại gia Đường Ký nói: "Vạn Tuế Gia, tối nay Bồn cung không thị tẩm, ngài được ân chuẩn đi làng chơi." Sau đó hướng Đường Từ Khoáng nói, "Thái Từ, tối nay Thái Từ Phi cũng không thị tẩm, nhưng người không được phép ở bên ngoài tằm hoa vấn liễu, nếu không Bồn cung giết không tha!" Cuối cùng mới kéo tay cô, "Ôn Noãn bảo bố, tối nay Bồn cung gọi con thị tẩm, đi, hai mẹ con ta nhẹ nhàng nói chuyện đi."

Khi đó Đường Ký luôn luôn nghiêm túc thường sẽ dờ khóc dờ cười, Đường Từ Khoáng thì buồn bực trợn trắng mắt nhưng tập mãi cũng thành quen, cô thì mặt toàn vạch đen lại cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không gây trở ngại việc cô thích Lạc Phi. Mọi người đều nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn khó chung đụng, nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng, cho nên khi ban đầu Đường Từ Khoáng nói ly hôn thì cô cảm thấy khổ sở, một phần nguyên nhân trong đó chính là Lạc Phi sẽ không bao giờ là mẹ chồng của cô nữa, thật đáng tiếc.

Còn lần này, Lạc Phi không nói gì, chỉ phân phó Đường Từ Khoáng: "Khoáng, mang Ôn Noãn lên tầng nghỉ ngơi sớm một chút." Giọng nói trước nay chưa từng nghiêm túc như vậy.

Ôn Noãn hóa đá, lần này sao mẹ lại đứng đắn như vậy?

Đường Từ Khoáng đã đứng lên nhìn cô, "Đi thôi."

Ôn Noãn chỉ đành nhắm mắt đứng dậy cùng Đường Ký, nói chúc ngủ ngon với Lạc Phi rồi lên tầng.

Phòng ngủ trước kia bọn họ vẫn hay dùng khi trở về ở giữa, chỉ là khi đó đại đa số cô đều cùng Lạc Phi ngủ chung, hiện tại cô rất lúng túng nhìn về phía Đường Từ Khoáng. "À....."

"Anh ngủ ở thư phòng." Đường Từ Khoáng xoay tầm mắt, trong giọng nói khàn khàn khổ sở như không nên lời, hẩn đi thẳng về phía thư phòng cùng hướng với phòng ngủ, bóng lưng vô lực, sa sút tinh thần.

Ôn Noãn thở phào một cái, thật ra Đường Từ Khoáng vẫn luôn hiểu lòng người. Cô cảm áo ngủ từ trong tủ ngăn kéo ra rồi đi vào phòng tắm thay, áo ngủ của cô vô cùng bảo thủ nhưng đều cất giữ một chút hơi thở thiếu nữ, sau khi đi ra khỏi phòng tắm thì điện thoại di động của cô kêu vang.

Điện thoại hiển thị tên người gọi là "Cô Dạ Thâm", cô ấn nút nghe máy.

"Ôn Noãn, cô vẫn còn ở bên ngoài à?" Giọng nói của Cô Dạ Thâm trong điện thoại luôn có vẻ trầm thấp, từ tính.

"Vâng, đúng vậy. Tổng Giám đốc có chuyện gì sao?" Trực giác Ôn Noãn cho rằng Cô Dạ Thâm có công việc tìm cô.

"....." Bên kia điện thoại mất mấy giây trầm mặc, "Không biết Tổng Giám đốc có chuyện gì mà muộn như vậy còn gọi điện cho nhân viên ạ."

"A, là....."

"Cô không thường về muộn như vậy nên tôi hỏi một chút."

"À! Đúng vậy, tối nay anh không cần để đèn cho tôi, bây giờ tôi đang ở..... Ở nhà bạn, ngày mai mới trở về." Trước kia khi cô ở lại công ty hoặc một mình đi dạo bên ngoài đến khi trời hoàn toàn tối mới về thì Cô Dạ Thâm đều bật một chiếc đèn ở phòng khách để cô vào nhà dễ dàng không bị tối.

"....." Bên kia điện thoại trầm mặc.

"....." Sau lời nói đó của Ôn Noãn cũng không nói gì.

Không khí không hiểu vì sao trở nên quý dị.

Ôn Noãn nghi ngờ, đang định tắt điện thoại thì nghe thấy tiếng Cô Dạ Thâm nhẹ nhàng gọi cô: "Ôn Noãn."

"Hả?"

"Về sau, nếu như buổi tối cô không trở về thì gọi điện cho tôi hoặc gửi tin nhắn được không?" Giọng nói của Cô Dạ Thâm cực kỳ thấp và dịu dàng, "Tôi sẽ lo lắng."

Ngày hôm sau, Ôn Noãn ăn sáng xong liền muốn rời khỏi Đường Trạch, Lạc Phi không cho cô rời đi, cô đang không biết lấy lý do nào để thoái thác thì Hàn Triết đã lâu không gặp gọi điện đến nói cho cô biết mẹ Hàn mới trở về Phong Thành, bà rất muốn gặp cô. Cô liền lấy cớ lãnh đạo công ty tạm thời có chuyện tìm cô làm lý do, Đường Từ Khoáng có ý tốt che giấu, cuối cùng cũng có thể rời khỏi Đường Trạch.

Ngồi trong xe Đường Từ Khoáng, cô nghiêng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe đều nhanh chóng lướt qua, lòng cô có chút buồn bã.

Trước kia khi trở về Đường Trạch thì nhất định sẽ ở lại một buổi chiều, đến sau bữa cơm chiều ngày thứ hai mới trở lại, hiện tại cô sợ Đường Từ Khoáng không phối hợp sẽ bị Lạc Phi phát hiện ra dấu vết. Tuy nhiên Đường Từ Khoáng sắm vai rất tốt, giống như bọn họ vẫn là vợ chồng, chưa từng ký thỏa thuận ly hôn vậy. Nhưng cô lại không làm được như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người một đường đi cũng yên lặng. Ôn Noãn ở trên xe chỉ nói một câu "Đi đường Hải Đường". Trước kia hai người sẽ tùy ý tâm sự, xem tuyến đường đi một vòng như hóng gió, xem một chút cảnh đêm thành phố, không khí luôn luôn buông lỏng.

Mà bây giờ lại trầm mặc đến quý dị.

"Ôn Noãn." Hồi lâu Đường Từ Khoáng chợt gọi cô một tiếng, giọng nói tương đối nặng nề.

"Hả?" Ôn Noãn quay đầu lại.

Đường Từ Khoáng hơi chần chờ, "Em.....Gần đây trời qua có tốt không?" Hẩn nhìn thẳng phía trước, cũng không nhìn cô.

"Cũng được." Ôn Noãn cố gắng nói với giọng nhẹ nhàng, "Em tìm được một công việc, cũng khá bận rộn."

".....Em oán trách anh sao?"

"À?"

"Cứ ly hôn như vậy với em.....Em oán trách anh sao?" Giọng nói của Đường Từ Khoáng đầy đau thương.

Chương 47: Cầu Hôn (1)

Oán giận?

Ôn Noãn chẳng nói đúng sai, cô chỉ cười, "Đường Tử Khoáng, bây giờ anh nói những thứ này có ý nghĩa gì. Ban đầu khi mới vừa thất tình cùng anh kết hôn là quyết định của em, bản thân mình chắc chắn sẽ phải gánh chịu mạo hiểm. Mặc dù em thật sự nghĩ, mình một khi kết hôn thì đời này sẽ cùng anh sống đến già rồi." Cô có chút buồn bã, nhưng cũng không thể làm được gì.

"Anh." Đường Tử Khoáng giật giật khóe miệng, anh muốn nói lại thôi, cuối cùng ánh mắt ảm đạm, cái gì cũng không nói ra khỏi miệng.

"Đường Tử Khoáng, anh thật sự không cần tự trách mình." Ôn Noãn nhàn nhạt cười, "Em có thể hiểu được thế giới cuối cùng cũng tách rời, hưởng chỉ em và anh đều không có tình cảm làm cơ sở hôn nhân. Hôn nữa em cũng không thể phủ nhận, tự em cũng có vấn đề, chính em cũng không có dụng tâm duy trì cuộc hôn nhân này."

"Em đã làm rất tốt." Đường Tử Khoáng dường như rất buồn bã, "Là do anh không có phúc khí, không biết quý trọng." Ôn Noãn, thật xin lỗi!" Hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng hắn giống như bị một tảng đá lớn đang đè ép, không thở được.

Ôn Noãn cảm thấy hắn là lạ nhưng cũng không hỏi nguyên nhân, "Đường Tử Khoáng, anh không sai, chỉ là không yêu em mà thôi. Hai năm qua chúng ta cũng biết rõ lòng nhau, trong lòng em và anh đều để đối phương vào một góc nào đó." Cô thương cảm cười, độ lượng phân tích. "Em từng nghĩ tới, nếu như chúng ta chưa từng trải qua như vậy, cho dù là hôn nhân bắt buộc nên cùng nhau kết hợp nhưng có khi sẽ lâu ngày sẽ sinh tình, cuối cùng có khi lại yêu nhau. Nhưng anh xem, tình yêu giống như một gian phòng, khách trọ rồi đi nếu không quét dọn sạch sẽ thì khách trọ kế tiếp sẽ không thể vào ở. Anh có Quan Tâm Duyệt, em có Đồng Diệu, cho nên chúng ta không thể vào lần tìm nhau được. Hiện tại cuộc sống của em có khởi đầu mới, em trải qua rất phong phú, thậm chí là vui vẻ, cho nên anh đừng bao giờ nói xin lỗi. Hai năm qua anh cho em sự ấm áp và chăm sóc em đã rất cảm kích rồi."

Cô không biết cuộc sống trước mắt có được tính là tự mình phá kén hay không, nhưng rõ ràng cô có cảm giác nụ cười bắt đầu ngày mới đang dần dần nhiều lên. Có lẽ đây là sự lột xác từ từ của cô, từ từ hướng về phía nhân sinh mới, tiến về phía trước tạo ra cảm hứng.

Xe dừng ở ven đường bên cạnh tiệm bánh "Bánh ngọt ấm áp" trên đường Hải Đường, sau khi Ôn Noãn xuống xe, Đường Tử Khoáng cũng đồng thời xuống xe và gọi cô. Cô xoay người lại thế nhưng hắn lại nhìn cô không nói lời nào, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt của hắn u ám và tối tăm như vậy, tháng sáu rất nóng nhưng ánh mặt trời cũng không thể chiếu được vào nơi sâu nhất trong đôi mắt hắn.

"Đường Tử Khoáng?" Ôn Noãn không hiểu.

Đường Tử Khoáng chỉ nhìn cô hồi lâu mới mở miệng như tự mình giễu cợt: "Ôn Noãn, anh hy vọng em sẽ oán trách anh, hận anh." Hắn nói xong liền vào trong xe thật nhanh, nhanh chóng khởi động xe giống như là chạy trốn.

Ôn Noãn giật mình, cô có một ảo giác, hơn hai tháng nay Đường Tử Khoáng không cùng người thương nói lại tình xưa, thăng quan tiến chức thuận lợi mà ngược lại, cả người hắn có vẻ trống vắng, lạnh lẽo như bị mất đi cái gì đó.

Nhưng cũng không còn liên quan tới cô nữa!

Vừa đi vào "Ấm áp" thì thấy Hàn Triết đang bung bánh ngọt từ trong nhà ra ngoài, thấy cô anh cười ý bảo cô tìm chỗ ngồi trước.

Lúc Hàn Triết cười lộ ra một hàm răng trắng bóc, so với nước da màu lúa mạch của cậu càng tôn nhau lên rất thú vị. Ánh mắt cậu cũng sáng lên như ánh sao lóe sáng trong màn đêm.

Vào buổi sáng, cửa hàng bánh ngọt làm ăn tương đối vắng vẻ, Ôn Noãn tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, Hàn Triết tiễn vị khách đặt bánh ngọt đi rồi trở lại, tao nhã và lễ độ: "Vị nữ sĩ này, xin cho hỏi cô cần bánh gì? Cô dùng ở chỗ chúng tôi hay là mang đi?"

Ôn Noãn nhìn cậu một cái, cô cũng héch mệ lên ngao mạn nghiêm trang: "Tôi muốn bánh ngọt hương Lavender, Quế Hoa Cao, bánh ngọt rắc mè, bơ quả hạnh đào, bơ hạnh nhân, Jesus Christ. Thôi, mỗi loại bánh trong tiệm lấy một phần đi! Bản tiểu thư muốn đóng gói mang đi, nhanh tay lên một chút nha!"

Hàn Triết cười đến nghẹn vẫn tiếp tục giả vờ: "Vị nữ sĩ này, vốn các loại khác đều có, lúc này Jesus Christ. Có hơi khó rồi."

Ôn Noãn lập tức không nhịn được bật cười.

Cô cười thật sự, cô đã có thể cùng người khác nói đùa.

Hàn Triết cũng cười, cuối cùng lại từ che giấu chỉ nghiêm túc nhìn Ôn Noãn, giống như trút được một loại gánh nặng: "Ôn Noãn, mình thật sự sợ cậu không đến."

Ôn Noãn ngẩn người, né tránh ánh mắt nhìn chăm chú của cậu, cô đứng lên cười: "Hàn Triết, không phải cậu nói mẹ cậu đã trở lại sao? Bà đang ở đâu?"

Tính ra sau một năm kia cô không để ý tới Hàn Triết thì lại nhìn thấy mẹ Hàn ở tầng lễ Đồng Diệu, lúc ấy cô đau lòng quá nên cũng chưa từng gọi bà.

Sau ngày giỗ của Đồng Diệu, bởi vì cô chưa chính thức qua cửa nên cha mẹ Đồng không để cho cô lấy thân phận con dâu xuất hiện, mỗi lần cô đều chỉ có thể đến chỗ họ tế lễ, vì vậy cô cũng không gặp bà.

Hiện tại tính ra cô cùng Hàn mẹ đã bảy năm không gặp.

Cô tránh, Hàn Triết cười nhàn nhạt tiếp nhận, cậu chỉ vào phòng sấy: "Ở trong đó, bà đang tự tay làm bánh ngọt, hôm nay khách tới quán đều có lộc ăn."

Ôn Noãn cười liếc mắt dò xét cậu một cái, "Khó trách hôm nay cậu lại làm nhân viên phục vụ." Cô đứng lên, "Mình đi xem một chút."

Phòng sấy, mẹ Hàn Triết là Đồng Tổ Hình mặc một chiếc áo dài trắng, đầu đội mũ đang qua lại bận rộn, hai bên tóc mai của bà có điểm chút sợi trắng, khóe mắt ôn hòa cũng có nếp nhăn, khóe môi mang theo nụ cười thần nhiên, có thể nhìn ra được chính là bà đang rất thoải mái, vui vẻ.

Mặc dù đã cách nhiều năm không gặp nhưng Ôn Noãn nhìn thấy bà hoàn toàn không có cảm giác lạ lẫm, cô hé miệng khẽ gọi: "Mẹ Hàn."

Đồng Tổ Hình quay đầu lại, thấy nàng bà lập tức mặt mày hớn hờ, cũng không để ý tay mình đầy bột mì đã kéo cô tới: "Ôn Noãn tới đây, hôm nay làm trợ thủ cho mẹ Hàn."

Ôn Noãn không tự chủ được bị bà bắt đi rửa tay, cô cảm thấy hoảng hốt, thời gian như chưa từng trôi qua, mẹ Hàn đối với cô như chưa từng có cảm giác xa lạ.

Ban đầu do miệng cô tham ăn nên thương đến nhà Hàn Triết, mỗi lần vừa vào cửa thì mẹ Hàn đều kéo cô vào làm trợ thủ như vậy, cô có thể quang minh chính đại vừa làm vừa ăn vụng các loại bánh ngọt cho đỡ thèm.

Mặc đồng phục làm việc vào, cô đội mũ lên đầu, trong nháy mắt Ôn Noãn như biến thành thợ làm bánh. Cô đánh trứng, nhào bột mì, cho thêm phần bột, dầu salad, đường cát trắng. Rất lâu rồi cô chưa từng làm bánh nên có chút không quen, nhưng cũng chỉ trong chớp lát đã thấy quen thuộc.

Hàn Triết tựa vào cạnh cửa nhìn cô cười, lúc đồng tiền ở hai má như ửng như hiện, cô hoàn toàn không phát hiện ra vẫn vô cùng nghiêm túc nhào nặn bột mì.

Đồng Tổ Hình ở bên hai người chần chờ mấy cái mới hé miệng cười không ngừng.

Tiếng cười đùa làm Ôn Noãn chú ý, cô cũng chưa hiểu gì, Đồng Tổ Hình thấy cô mờ mịt cũng không nói ra chỉ hỏi: "Ôn Noãn, cô nghe nói cháu đã ly hôn."

"Vâng, đã ly hôn." Ôn Noãn trả lời đơn giản, mẹ Hàn cười vì chuyện này sao? Tại sao lại hỏi như vậy chứ! Hơn nữa chuyện cô ly hôn còn chưa công bố, cái này là do Hàn Triết!

Cô quay đầu nhìn Hàn Triết còn đang tựa cạnh cửa một cái lại thấy mặt anh đang đỏ mồn hôi lạnh, bộ dạng cầu xin tha thứ, cô đúng là hết chỗ nói.

Đồng Tổ Hình thấy thế lập tức giơ tay dính đầy bột mì đẩy Hàn Triết: "Đi đi, đi ra bên ngoài chào hỏi khách đi." Đẩy Hàn Triết đi xong bà đóng cửa lại, nhìn Ôn Noãn với ánh mắt lấp lánh, thâm trầm nụ cười, "Nếu đã ly hôn, vậy cháu có nên suy nghĩ một chút về việc làm con dâu cô không?"

"Mẹ Hàn....." Ôn Noãn không biết nói gì cho phải, Hàn Triết, trước sau gì cậu ấy vẫn còn yêu cô, nhưng cô đã vô phương giao phó như vậy. Cậu không phải là Đường Tử Khoáng, Đường Tử Khoáng đối với cô không có tình yêu, cô đối với Đường Tử Khoáng cũng không đặc biệt có tình cảm, hai người ở chung một chỗ thì có thể thần nhiên không có áy náy. Nếu cô và Hàn Triết ở cùng nhau thì tình hình sẽ khác rất lớn, một bên là yêu sẽ mệt mỏi, chịu đựng cũng giống nhau đều sẽ mệt mỏi, đối với người nào cũng không công bằng.

Muốn cô hạ quyết tâm tái hôn trừ phi cô có thể quên Đồng Diệu để yêu một người khác một lần nữa. Nếu không cô không thể tính toán tới việc tái hôn.

Mà tình huống hiện tại là toàn bộ bảy năm qua cô đối với Đồng Diệu đã là chia lìa nhưng cô không quên anh một chút nào, ngược lại cô còn nhớ mãi không quên, cô nhớ nhưng anh đến đâu đấy, còn khóc lóc không thể kiềm chế được.

Có lẽ, cả đời này cô sẽ như vậy.

"Thế nào? Là A Triết không tốt, hay là bà mẹ chồng này làm cháu chùn bước?" Đồng Tổ Hình nửa đùa nửa thật nói.

"Không có ạ, mẹ Hàn." Ôn Noãn cúi đầu nhào nặn bột mì, "Hàn Triết rất tốt, cô cũng rất tốt, chỉ là cháu đã ly dị nên với Hàn Triết như vậy không công bằng." Cô tìm lý do lấy lệ.

"Cái đứa nhỏ ngốc nghếch này!" Đồng Tổ Hình than thở, "Nếu như A Triết để ý thì đến bây giờ nó sẽ vẫn không chịu tìm bạn gái. Mà nói ra cũng là nó xứng đáng bị như vậy, nó tự làm tự chịu. Hai năm trước rõ ràng là có cơ hội nhưng lại cứ như vậy bỏ qua, không thể nghĩ ra cô làm sao lại sinh ra đứa"

con có cái đầu heo như vậy nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cầu Hôn (2)

Hai năm trước.....

Ôn Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, cô hoảng hốt nhớ lại mùa xuân hai năm trước, Hàn Triết đột nhiên xuất hiện cầu hôn với cô.

Đó là vào đầu mùa xuân, cha mẹ cô đang không ngừng thay cô sắp xếp các đối tượng để làm mai. Thầy thuốc, luật sư, thương nhân, giáo sư, quân nhân.Đủ loại người nối gót nhau tới, cô đồng ý không xuể, sau khi đi lại qua loa vài lần là thấy mệt mỏi.

Khi mẹ cô lại đang chuẩn bị sắp xếp cho cô một đối tượng nghe nói là "Rùa biển" thì cô đã năn nỉ Cố Khang Khang thay mình đi xem mắt, Khang Khang niệng nói đồng ý, cô ấy cũng rất muốn đi.

Cô vì không để cho cha mẹ sinh nghi nên đành ở bên ngoài dạo chơi không có mục đích.

Đầu mùa xuân nên ánh mặt trời nhân nhật không mây may cảm được gió lạnh lẽo. Cô mặc áo khoác màu cafe cô đứng khá lâu ở bên ngoài tủ kính của một hiệu chụp ảnh áo cưới. Cô nhìn người mẫu tự nhiên, trắng nõn mặc áo cưới mà ngẩn người.

Chợt có một bé trai ước chừng mười hai, mười ba tuổi cầm ba bông hoa hồng tươi đẹp chạy tới: "Chị ơi, chào chị, có một anh bảo em giao cái này cho chị. Đúng rồi, năm nay em mười ba tuổi nha."

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, đang muốn hỏi thì bé trai đã chạy xa như một làn khói.

Trên cành hoa hồng được buộc một tấm thiệp nhỏ, chữ viết trên đó rất phóng khoáng "Gặp được cậu là duyên phận của mình", cùng với chữ "Đi đến công viên Tinh Hà", cô không hiểu chút nào, nhưng dù sao cô cũng không có việc gì làm nên tiện đường đi tìm.

Đi chưa được trăm thước đã nhìn thấy một siêu thị bán đồ dùng văn phòng cạnh vườn hoa công viên Tinh Hà, một cô gái nhỏ mười ba mười bốn tuổi hoạt bát cầm ba bông hoa hồng chạy tới chỗ cô: "Chị, chị, có một anh bảo em giao cho chị cái này, còn nữa, em năm nay mười bốn tuổi."

Cô gái nhỏ nói xong liền vùng đôi tay nhỏ bé của mình chạy mất. Cô cầm dây buộc hoa hồng bằng sợi tổng hợp lên, phía trên viết một câu "Bảo vệ cậu là ca khúc của mình" cùng với "Đi Hồng Đậu".

Sau khi cô tìm được đến nơi thì thấy một thiếu niên mười lăm tuổi đưa ba bông hoa hồng tới, trên tấm thiệp có một câu "Mình nghĩ vì mình quá yêu cậu nên mình đã không để nên được sự gầy vò, nếu có thể xin cậu đừng lựa chọn tránh né".

Vì vậy, dọc theo đường đi giống như một cuộc thi tiếp sức, cô theo mỗi một lần trên tấm thẻ chỉ dẫn đều thu được một đường hoa hồng cùng với ý vị này nọ.

Ở trạm thứ tư là Tân Hoa Thư Điểm, một thiếu nữ mười sáu tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Cảm giác nhớ cậu giống như là uống một chén nước lạnh lẽo, sau đó chảy từng giọt, từng giọt lệ nóng."

Trạm thứ năm là tiệm internet Khoái Hoạt Lâm, một thiếu niên mười bảy tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Yesterday once more".

Trạm thứ sáu là quán Tư Nhĩ Âm Tượng, một nữ sinh mười tám tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Ánh trăng sáng chiếu chân trời, người ở trong lòng nhưng không còn bên cạnh mình nữa"

.....

Trạm thứ chín là nhà hàng Nông Gia Nhạc, một thanh niên trẻ tuổi hai mươi một tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Đã lâu không gặp".

Trạm thứ mười là tiệm hoa Nhạc Nhạc, một cô gái xinh đẹp mới hai mươi hai tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Bướm bướm không bay trên biển cả, không có ai nhẫn tâm trách cứ."

.....

Trạm thứ mười bốn là công ty Ninh Tinh Hải Nhạc, có một cô gái thanh nhĩ hai mươi sáu tuổi cầm ba bông hồng với một câu "Kiếp này cậu là ca khúc vẫn chưa hoàn thành của mình, không thể hát đến cuối cùng nhưng lại không thể dứt bỏ".

Sau khi cô gái đem hoa hồng đưa cho cô thì đứng yên cười nói: "Bạn trai của cô rất lãng mạn nha! Trạm tiếp theo là quán Xuân về hoa nở, anh ấy đang

chờ cô ở nơi đó. Chúc cô hạnh phúc."

Đi nhiều nơi như vậy chân cô có chút mỏi, nhưng lại vô cùng muốn biết người đã làm những điều này đến cuối cùng là ai, vì vậy cô tiếp tục đi tìm.

Xuân về hoa nở là một quán cafe, cô ôm đầy hoa hồng ở trong lòng đi vào tiệm đang bật nhạc Saxo êm dịu, cô nhìn xung quanh, nhạc chuyển thành bài hát "My heart will go on" của Celine Dion.

Every night in my dreams I see you I feel you

That is how I know you go on

Far across the distance and spaces be-tween us

.....

Sau đó cô nhìn thấy Hàn Triết đang cầm một bó hoa hồng mỉm cười đi tới chỗ cô.

Lúc đó nhìn cậu so với lúc gặp cậu một năm kia ở nhà Đồng Diệu thì đã chín chắn hơn, cậu mặc quần áo tây trang cắt may, vẫn là trắng nõn tuấn đạt, tác phong nhanh nhẹn, nhìn cậu hoàn toàn không giống như bây giờ với da nâu khỏe mạnh.

Tất cả các khách hàng trong quán cafe đều đang chăm chú nhìn cậu, cậu từng bước từng bước đi tới, cười như cây lê, hai má trứng xoống lộ ra nụm đồng tiền nhân nhật.

Cậu đến trước mặt cô rồi dừng lại, ánh mắt sáng rực nhìn cô, sau đó cậu quỳ một gối xuống, một tay cầm chín bông hồng, một tay khác giống như là làm ảo thuật lấy ra một hộp nhẫn tinh xảo, chiếc nhẫn nạm một viên kim cương nhỏ, dưới ánh đèn trong quán cafe nó tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Cậu nói: "Ôn Noãn, gả cho mình để mỗi ngày mình có thể cùng cậu ngắm mặt trời lặn, mặt trời mọc."

Từ phút cậu xuất hiện kia, cô chính là ghen hờn nhìn cậu trần trối, cô kinh ngạc và giật mình nhìn cậu, cô hoàn toàn không dám tin đây là sự thật.

Bởi vì từ khi Đồng Diệu rời đi cô đều cố chấp phong bế chính mình, cô không tiếp xúc với bên ngoài, lại càng không cho phép bất luận người đàn ông trẻ tuổi nào xuất hiện trong tầm mắt của cô. Cô tự mình đi qua tang lễ, kể từ đó cô và Hàn Triết cũng chưa từng gặp mặt.

Tính ra bọn họ đã hơn năm năm không gặp nhau, mà cậu vừa xuất hiện đã cầu hôn cô, cô không sợ hãi giật mình cũng khó. Nhưng cô lại không tin tưởng việc thời gian trôi qua lâu như vậy mà cậu vẫn còn thích cô càng sâu sắc.

Sau đó, các vị khách đang ngồi đều vỗ tay, cô không nhận hoa hồng, cũng không nhận nhẫn mà chỉ nhanh chóng lôi cậu ra khỏi quán cafe.

Cuối cùng cô cũng hiểu được những việc trước đó đã trải qua mười bốn địa điểm là có ý gì!

Bọn họ gặp nhau năm cậu ấy mười ba tuổi, cho nên tặng hoa lần thứ nhất là bé trai mười ba tuổi, từ tiệm chụp ảnh cưới đến quán cafe Xuân về hoa nở cũng trải qua mười lăm nơi là theo từ lúc bọn họ quen biết nhau từ năm mười ba tuổi đến năm hai mươi bảy tuổi, vừa vặn là mười lăm năm.

Về phần số lượng hoa hồng, mỗi lần ba bông hoa tách ra đại diện cho từ "Mình yêu cậu", khi hợp lại.....Trước mười bốn địa điểm thì được bốn mươi hai bông hoa, ở trạm cuối cùng trong tay Hàn Triết là chín bông, bó hoa sẽ tăng lên là năm mươi một bông.

Ngày mùng một tháng năm là ngày duy nhất.

Đóa hoa mang đầy đủ tâm ý của cậu.

Cô nhớ Đồng Diệu cầu hôn không hề độc đáo, lãng mạn.

Đồng Diệu cầu hôn là vào ngày cô tốt nghiệp đại học, cô đến phòng trọ của anh chờ anh, anh tan làm trở về nên đã mệt mỏi, vừa lên giường đã ngủ, cô không nghe theo mà dùng sức kéo anh đứng lên đi ăn mừng mình tốt nghiệp, thế nhưng anh lại nhanh nhẹn kéo cô ngã xuống giường.

Anh ôm cô thật chặt, giọng nói mềm mại khàn khàn: "Ôn Noãn, hôm nay em đã tốt nghiệp."

"Vâng."

"Em muốn quà tốt nghiệp gì nào?"

"Cái gì em cũng không muốn, chỉ muốn anh thôi." Cô ám chỉ.

"Hắc hắc....." Anh cười không phúc hậu chút nào.

"Anh cười cái gì, đừng cười!" Cô đấm anh.

"Anh biết rõ đời này em có hai nguyện vọng lớn."

Anh giống như đang nói sang chuyện khác.

"Hà?"

"Chúng ta phân công hợp tác hoàn thành nó có được hay không?"

"À?"

"Nguyên vọng lớn thứ hai là em làm, còn nguyên vọng lớn thứ nhất thuộc về anh. Như vậy có được không?"

"....."

Nguyên vọng lớn thứ hai là nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, mà nguyên vọng lớn nhất của cô là làm Hoàng Kiềm Bà của Đồng Diệu.

Cầu hôn như vậy không lãng mạn chút nào, nhưng như vậy mới là phương thức của Đồng Diệu, không có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt, cũng không có tình cảm lãng mạn, chỉ một động tác, một câu nói chất phác nhưng lại thật sự lại làm lòng người thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cầu Hôn (3)

"Nói ra thì đứa nhỏ Đồng Diệu kia thật là phúc mỏng." Lời nói của Đồng Tổ Hinh kéo Ôn Noãn từ trong hoảng hốt về.

Đồng Diệu, từ Đồng Diệu ở ngày cô hạnh phúc nhất bỗng nhiên rời đi, hạnh phúc của bọn họ dễ như trò bàn tay đã thành cảnh tượng huyền ảo, mỗi lần nhớ tới cô đều đau lòng đến thở cũng khó khăn.

Ôn Noãn không nhìn được chua xót nước mắt dâng lên, "Mẹ Hàn, cha mẹ Đồng có khỏe không?" Đồng Diệu là con trai duy nhất của bọn họ, khi bắt ngờ nghe tin dữ thì hai ông bà như muốn sụp đổ, tang lễ đi qua thì mẹ Đồng ốm nặng một trận, lúc đấy cô cũng đau lòng muốn chết nên căn bản cũng không có cách nào an ủi được họ.

Sau này cậu của cô là thị trưởng Triệu Thanh Vân tự mình hăng hái làm việc nghĩa trao tặng bằng khen, sau lại nghe nói người nhà là bà của người bị cướp cũng bồi thường một khoản lớn, thậm chí sau này vì ngăn ngừa bọn họ thấy vật nhớ người quá đã cho bọn họ di cư sang Úc, mời người về chăm sóc, hàng năm đến dịp lễ bái đều qua đưa đón, chỉ là mỗi lần về bọn họ đều tránh mặt cô.

Cha mẹ Đồng nhận thức giống như cô là đầu sỏ gây tội không thể tha thứ, nếu như không phải kết hôn cùng cô thì có lẽ Đồng Diệu cũng không gặp một màn cướp bóc kia, cũng sẽ không.....

Mặc dù lời nói này thật sự không có đạo lý, nhưng Đồng Diệu cũng đã đi, bọn họ cũng mất đi đứa con trai yêu quý của mình, đau lòng chuyển thành thống khổ, cô có thể hiểu được cho nên vẫn im lặng chịu đựng.

Chỉ là mọi chuyện không theo dự đoán ban đầu của cô mà thôi, cho dù Đồng Diệu rời đi thì cô cũng sẽ thay anh chăm sóc thật tốt hai ông bà.

Mẹ Hàn Đồng Tổ Hinh là cô của Đồng Diệu nên có liên hệ với bọn họ.

"Bọn họ đều tốt." Đồng Tổ Hinh than nhẹ, "Hai năm qua bọn họ cùng dần tiếp nhận sự thật Đồng Diệu đã không còn. Họ đã nhận nuôi một cô nhi coi như là ủy thác....."

Ôn Noãn gật đầu, còn một tháng nữa là ngày giỗ của Đồng Diệu.

Bởi vì Đồng Tổ Hinh cố gắng giữ cô lại nên Ôn Noãn ở lại ăn cơm tối, cô lại giống như trở về thời niên thiếu, khi đó cô chẳng những ăn bớt bánh ngọt mà còn ăn chực nữa.

Sau bữa cơm tối, cô phụ trách rửa bát, Hàn Triết chui vào phòng sấy đánh phá cái gì đó, Đồng Tổ Hinh đi ra ngoài nói là mua vài món đồ.

Sau khi cô dọn dẹp xong thì Hàn Triết từ phòng sấy bung ra một cái bánh ngọt đặt ở giữa một cái bàn.

Giờ phút này cửa hàng đã sớm treo biển "Đang nghỉ ngơi", vì vậy trong cửa hàng cũng không có khách.

"Điểm tâm sau bữa ăn, cậu tới đây ăn đi." Ánh mắt Hàn Triết lấp lánh.

Sau khi Ôn Noãn ngồi xuống, cô cầm miếng nhỏ lên mức một miếng thì thấy bên trong bánh ngọt bơ màu trắng cùng quả cà chua nhỏ màu đỏ nằm ở

giữa là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Cô để muống nhỏ xuống nhìn cậu.

Hàn Triết ngồi xuống, hơi mỉm cười: "Ôn Noãn, mình quyết định lại cầu hôn cậu lần nữa, gả cho mình để mình chăm sóc cậu."

Lần này Ôn Noãn không hề ngạc nhiên nữa, cô bình tĩnh nhìn cậu, "Hàn Triết, tâm ý của cậu đối với mình mình rất cảm kích. Nhưng cậu biết đấy, chuyện của mình với Đồng Diệu cuối cùng tiếc nuối như thế nào, hiện tại mình lại có thêm kinh nghiệm thất bại của một cuộc hôn nhân, trước mắt mình không còn hơi sức để yêu hoặc lại trải qua một cuộc hôn nhân nữa. Tương lai sau này nếu như có một ngày mình có thể quên Đồng Diệu thì có lẽ mình sẽ suy tính. Còn cậu, Hàn Triết, mình không muốn lặp lại hai năm trước nữa."

Hai năm trước cô cự tuyệt lời cầu hôn của cậu, cô nói: "Hàn Triết, cả đời này mình đã không thể nào yêu bất kể ai, mình đối với cậu chỉ có áy náy. Chỉ là vì thời niên thiếu mình đã không hiểu chuyện nên làm tổn thương tới cậu làm mình rất áy náy. Hơn nữa, ở trên người cậu làm mình liên tưởng quá nhiều đến chuyện liên quan tới Đồng Diệu. Chuyện này đối với cậu không công bằng."

Thật ra khi đó Hàn Triết cầu hôn, cô không phải là chưa từng ích kỷ mong ước và kỳ vọng.

Nếu như nhất định phải tìm người kết hôn lập gia đình thì Hàn Triết cũng chưa hẳn là không thể, cô ích kỷ mong ước mình nói những lời đó về sau cậu sẽ không so đo, có thể tiếp nhận tuyệt đối chuyện cô sẽ không yêu cậu, cô cũng kỳ vọng, coi như cô vĩnh viễn yêu Đồng Diệu thì cậu cũng có thể đủ bao dung.....

Khi đó Nhược Hàn Triết có nói một câu cậu không ngại, không sao cả, có thể lấy cô với Hàn Triết là đủ rồi.

Với ý nghĩa như vậy chung quy là quá mức ích kỷ rồi, đối với Hàn Triết là quá không công bằng. Cho nên sau khi cô nói những lời này về sau cô cũng không muốn lặp lại nữa.

Sự xuất hiện một năm kia của cậu rồi biến mất giống như phù dung sớm nở tối tàn, ngăn ngui đến mức khiến cô cho rằng đây chẳng qua là một giấc mơ.

Một tình yêu đến tận cùng có thể khắc sâu đến bao nhiêu? Ôn Noãn cũng không biết.

Giống như cô vẫn yêu Đồng Diệu như cũ mà Hàn Triết vẫn còn yêu cô.

Đều mơ hồ không thấy được điểm cuối.

Hàn Triết giống như là đã dự liệu việc cô sẽ có phản ứng như vậy, cậu không dao động mà mỉm cười mang theo sự đau thương nhàn nhạt và tự giễu cợt: "Ôn Noãn, cậu có biết hai năm trước lúc mình biết rằng không lâu sau cưới Đường Tử Khoáng mình đã hối hận đến mức nào không?"

Hôm đó cầu hôn bị cô cự tuyệt cậu đã chán nản rồi đi.

Cô vẫn yêu Đồng Diệu, nếu như nói cậu hoàn toàn không để ý thì là không thể, nhưng Đồng Diệu đã rời đi, vĩnh viễn không trở về nữa nên nếu sau này kết hôn cô vẫn nhớ nhưng anh ấy thì cậu cũng có thể chọn lựa cách bao dung. Vậy mà cô nói là sẽ không yêu nữa, nếu cứ dung túng như vậy gả cho cậu, cậu dung túng tới cô đến cỡ nào đi nữa thì cô đều không thể vui vẻ được.

Vì vậy, cậu đi xa quê hương đến tận Châu Phi.

Vậy mà khi biết được tin cô nhanh chóng kết hôn cùng Đường Tử Khoáng làm cậu như tỉnh ngộ.

Không có Đồng Diệu thì cô gả cho người nào cũng không khác nhau, tại sao cậu lại để ý đến việc từ nay về sau cô có thể yêu thương cậu hay không mà để cho cô gả cho một người không yêu cô chứ!

Cậu thật sự hối hận. Cậu hối hận đến mức nửa đêm mơ thấy tim phổi mình cũng đau đớn đến tê liệt!

Hiện tại cậu sẽ không để ý nữa! Chỉ cần cô nguyện ý để cho cậu chăm sóc là tốt rồi!

Motorcycle dừng lại ở cửa Tân Giang Hoa Uyển, Ôn Noãn từ trên xe bước xuống cầm mũ bảo hiểm đưa cho Hàn Triết: "Hàn Triết, cảm ơn cậu."

Hàn Triết cười nhận lấy mũ bảo hiểm.

Ôn Noãn đi vào trong Hoa Uyển.

"Ôn Noãn." Hàn Triết gọi cô.

Cô dừng lại quay đầu.

Hàn Triết nhìn cô, ánh đèn đường chiếu thẳng vào gò má của anh, khoeo mắt đuôi mày nổi lên vô cùng dịu dàng. Cậu nói: "Nếu như tương lai có một ngày cậu muốn kết hôn thì hãy cho mình vào danh sách lựa chọn làm ứng viên đầu tiên được không?"

Tim Ôn Noãn đập mạnh và loạn nhịp, cô nhìn cậu.

Rất dễ nhận thấy lời cô nói lúc trước đều trở nên vô ích.

"Được không?" Hàn Triết lại một lần nữa hỏi, âm thầm ẩn chứa hàm ý.

Ôn Noãn nhẹ nhàng lắc đầu: "Mình không thể làm trẻ nãi hạnh phúc của cậu." Tương lai có một ngày.....Nếu như không có ngày đó thì sao?

Hàn Triết hơi nghiêng đầu nhìn cô, cậu mỉm cười: "Trừ phi trên thế giới này lại xuất hiện một người như cậu hoặc là lại xuất hiện một người dũng cảm giống cậu ngăn cản người khác trước mặt mình. Nếu không thì đời này mình sẽ không yêu người khác." Nụ cười của cậu dần dần mở rộng, mang theo sự vui sướng rõ ràng. "Mẹ mình có thể sẽ ở Phong Thành một thời gian, cậu có thời gian rảnh rỗi thì cứ tới đây nhé." Sau đó cậu đội mũ bảo hiểm rồi rời đi một cách tự nhiên.

Cố Dạ Thâm đứng ở ban công với ánh sáng u ám, từ nơi này anh có thể nhìn thấy cửa chung cư, anh hít một hơi thuốc lá, mảy rậm khóa chặt, ánh mắt thâm thúy nhìn xa xa.

Ngày hôm qua cô cùng chồng trước ở chung một chỗ.

Hôm nay lại cùng bạn học ở chung một chỗ.

Ôn Noãn, nếu như lòng cô đã từ từ mở ra thì chúng ta có thể thử bắt đầu được không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cường Thế

Sáng sớm Ôn Noãn rửa mặt xong thì đi từ phòng tắm ra ngoài, cô muốn đến phòng bếp sớm một chút thì Cố Dạ Thâm ở trên sofa trong phòng khách đang xem tin tức gọi cô: "Ôn Noãn, cô về phòng lấy túi đi."

"Sao vậy?" Ôn Noãn nghi ngờ hỏi.

"Cô cứ lấy trước đi." Cố Dạ Thâm nghiêng đầu hướng về phía phòng của cô.

Hôm nay Cố Dạ Thâm có chút không giống mọi ngày, những thứ khác không nói, ít nhất thì giọng nói của anh cũng không nhàn nhạt như thường ngày, nó có một chút cường thế, một chút bá đạo, còn một chút.....À dụ dỗ. Ôn Noãn không hiểu nhưng vẫn trở về phòng cầm túi ra ngoài.

Cố Dạ Thâm tắt ti vi, cầm chìa khóa xe lên: "Đi thôi."

"Sáng sớm đã đi đâu vậy?"

"Đi làm"

Bước chân Ôn Noãn dừng lại, cô không thể tưởng tượng nổi: "Tổng Giám đốc Cố, giai cấp tư sản cũng không bóc lột người dân lao động như vậy! Chính giờ mới đến giờ làm, hiện tại mới sáu rưỡi....."

"Nhà tư bản đâu chỉ muốn bóc lột mỗi thời gian của cô." Trong mắt Cố Dạ Thâm chợt mơ hồ lóe lên nụ cười rất nhỏ, thấy cô bất động anh quay người lại bắt lấy cổ tay cô, "Đi nhanh lên."

"Cố Dạ Thâm, tôi còn chưa ăn sáng!"

"Ra bên ngoài ăn."

"Tôi có thể ngồi xe buýt đến công ty mà." Trước kia đều như vậy.

"....." Có người lấy trăm mặt làm phù quyết.

Khi đang nói chuyện thì Ôn Noãn đã bị Cố Dạ Thâm kéo xuống tầng nhét vào ghế lại phụ xe BMW của anh, anh khom lưng giúp cô cài dây an toàn, động tác vô cùng lưu loát.

Xe lái ra khỏi Tân Giang Hoa Uyển đi vào đường thành phố rộng rãi, bình minh chiếu vào kính chắn gió của xe làm nổi từng đóa từng đóa hoa nhỏ màu vàng, gió bên ngoài cửa xe xuyên vào mang theo cảm giác mát lạnh của sáng sớm.

Qua một hồi lâu Ôn Noãn mới từ từ hồi tỉnh lại, sau đó cô quay đầu kỳ quái nhìn chằm chằm vào Cố Dạ Thâm, hôm nay anh có chút khác thường, cũng

không còn bảo trì cự ly tao nhã thích hợp. Cô bất ngờ nhớ tới câu nói trầm thấp tối ngày hôm trước kia “Tôi sẽ lo lắng”, lúc nghe thấy câu này trái tim của cô giống như bị tê dại, bây giờ nhớ tới cô cảm thấy mình giống như là có một dòng điện nhỏ chạy khắp người vậy.

Cô suy tư, nhớ lại, cô hoàn toàn không ý thức được mình đã dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm người khác đã lâu.

“Ôn Noãn.” Cố Dạ Thâm chợt kêu tên cô.

“Hả?”

Cố Dạ Thâm nhìn thẳng về phía trước hết sức chuyên chú lái xe, sau đó anh không nhanh không chậm mở miệng: “Ánh mắt của cô rất ấm áp, nếu cô còn nhìn nữa tôi sẽ không chịu nổi.”

Ôn Noãn ngẩn ra mới hiểu được những gì anh nói, nhất thời tai cô đỏ lên, vì thẹn quá nên cô lập tức dời tầm mắt về phía trước, khi phát hiện tuyến đường xe chạy không phải là đến công ty thì cô lập tức mượn đề tài này đánh vỡ sự lúng túng của mình: “Không phải chúng ta đến công ty sao, đây là đi đâu vậy?”

“Tần Kí.”

“Tần Kí?”

“Ừ, nơi đó có món canh ngon nhất Phong Thành này.”

“Nhưng nó ở vùng ngoại ô.....” Ôn Noãn nhắc nhở, “Công ty ở trung tâm thành phố mà.”

“Buổi sáng không bị kẹt xe, đi một vòng rồi quay trở lại cũng được.” Cố Dạ Thâm phản đối.

“Cái này gọi là đi làm sao?” Ôn Noãn nghiêm khắc nghi ngờ không biết anh có mục đích gì.

“Bồi Tổng Giám đốc hóng gió là một phần trong công việc của trợ lý.” Cố Dạ Thâm trịnh trọng trả lời.

Ôn Noãn im lặng triệt để.

Ở Tần Kí ăn hai bát canh xong thì Cố Dạ Thâm trực tiếp lái xe đến nhà máy của Thâm Khang được xây dựng ở vùng ngoại ô, xe dừng lại ở nhà máy thì Ôn Noãn mới bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra Tổng Giám đốc tới thị sát đột xuất.

Sau khi xuống xe, Cố Dạ Thâm trực tiếp đi vào nhà máy.

Mỗi ngày tại nhà máy thời gian giao ca giữa ca đêm và ca ngày là tám giờ sáng và sáu giờ tối, thời điểm bọn họ đến khoảng chừng bảy rưỡi sáng, chính là thời gian nghỉ mỗi ngày của ca đêm, nhà máy to như vậy nhưng không có một bóng người, có vẻ rất an tĩnh.

Nhưng phần lớn vải vóc hoặc quần áo đều chất đống lộn xộn trên bàn, trên mặt đất khắp nơi cũng đầy vải và giấy vụn.

Cố Dạ Thâm đi tới đi lui các lối nhỏ dò xét một lần, sắc mặt anh đã trầm xuống, anh không nói một lời đi về phía phòng làm việc của quản lý.

Bây giờ bốn mươi lăm phút quản lý vẫn chưa đến, cửa phòng làm việc vẫn còn khóa, bọn họ chờ ở ngoài cửa thì thấy có người lục tục đi làm ở phía trước, từ xa nhìn thấy bọn họ thì đều rút cổ chạy về nơi làm việc.

Mấy phút sau, thư ký Đào đến cung kính mở cửa, mời bọn họ ngồi xuống. Cố Dạ Thâm bảo thư ký giao cho Ôn Noãn một ít báo cáo: “Cô xem một chút xem có hiểu hay không, nếu không thì hỏi thư ký này.”

Tám giờ kém một phút, quản lý Dương Triệu ưỡn cái bụng lớn khoan thai đi đến, vốn hể đang ngang nhiên như vậy nhưng khi vừa thấy Cố Dạ Thâm thì thái độ đã lập tức thay đổi, ngượng ngùng cười nịnh nọt: “Tổng Giám đốc Cố, hôm nay sao lại tới sớm như vậy?”

Cố Dạ Thâm đứng lên cũng không nhìn hắn, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Vệ sinh nhà máy cần phải tăng cường, bẩn, loạn. Về sau mỗi tuần tôi sẽ đến một lần.”

Anh nói xong liền đi, không để ý tới quản lý Dương đang khom lưng, cúi đầu lau mồ hôi lạnh.

Ôn Noãn vội vàng đi theo, cô thăm thán: Lời ít ý nhiều của lãnh đạo mặt lạnh thật tốt.

Ngồi lên xe, Cố Dạ Thâm lại không nhanh không chậm phun ra một câu: “Về sau, mỗi tuần có thể tới Tần Kí ăn canh một lần rồi.”

Ôn Noãn kinh ngạc quay đầu lại thấy khóe miệng anh chứa đầy ý cười thì nhất thời mặt cô đầy vạch đen. Anh rốt cuộc là đi thị sát công việc hay là tới Tần Kí ăn canh đây?

Tới công ty đã gần chín giờ. Ôn Noãn muốn xuống xe ở trạm xe buýt nhưng Cố Dạ Thâm không đồng ý nên anh trực tiếp lái xe đến bãi đỗ xe công ty.

Ôn Noãn nhắm mắt cùng anh vào thang máy, đứng trong thang máy có không ít các cô gái trẻ, bọn họ đi vào thì ánh mắt của mọi người cùng đều nhìn qua, cô quần bách giống như bị mọi người nhìn thấy hết bên trong mình.

Mọi người liên tiếp nói "Chào Tổng Giám đốc", vẻ mặt của Cố Dạ Thâm vẫn tự nhiên gật đầu ra hiệu, thuận tay đưa công văn cho Ôn Noãn với thái độ giải quyết việc chung: "Trợ lý Ôn, phiên cô mang vào phòng làm việc, riêng báo cáo mới lấy từ nhà máy bên kia thì chỉnh sửa xong rồi trưa mang đến cho tôi."

Thang máy dừng ở một tầng nào đó thì anh đi ra ngoài, sau đó có tiếng hít khí trong thang máy, các cô gái không nhận được bắt đầu nghị luận ầm ĩ. Ôn Noãn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sức quyến rũ của Tổng Giám đốc thật không phải là chuyện đùa.

Thứ hai luôn là ngày bận nhất, các bộ phận đều đưa tài liệu về cần cô nhanh chóng sắp xếp trình lên bàn Tổng Giám đốc, Ôn Noãn tốn gần một canh giờ mới sửa soạn xong hết rồi gõ cửa đi vào.

Cố Dạ Thâm đang sử dụng máy vi tính, Ôn Noãn lặng lẽ không tiếng động đem tài liệu đã phân loại đặt ở trên bàn làm việc của anh. Cô đang chuẩn bị rời đi thì Cố Dạ Thâm gọi cô lại: "Trợ lý Ôn, cô tới đây một chút."

Ôn Noãn đi tới, trên màn hình máy tính cô nhìn thấy một bức tranh phác họa đơn giản một nam, một nữ ngồi bên cạnh bàn ở Tiểu Phụng, một người đang múc canh đưa lên khoe miệng, trên bàn còn có hai cái lồng đựng thức ăn đang lượn lờ bốc khói, nhìn rất giống tình cảnh cô và anh sáng nay ở Tàn Kí. Cô không nhận được mặt đầy vạch đen: "Tổng Giám đốc Cố....."

Cố Dạ Thâm vừa lòng dựa lưng vào thành ghế: "Trang phục của cô đã tìm được chủ đề chưa?"

"À?" Suy nghĩ nhảy đột ngột như vậy làm Ôn Noãn không thích ứng kịp, cô sững sốt một chút mới trả lời. "Đầu tiên mới đang suy nghĩ, cũng có liên quan tới đồng thoại."

"Ừ." Cố Dạ Thâm gật đầu, "Cô có thể thêm một ít chi tiết của cuộc sống, ví dụ như cái này." Anh chỉ vào màn hình máy vi tính.

Ôn Noãn lập tức hiểu ra, nhưng là, "Tôi không có nhiều kinh nghiệm trong phương diện này." Những ngọt ngào, tốt đẹp liên quan đến Đồng Diệu hầu như đều làm cô đau lòng, nhưng nếu như không có đi sâu vào thể nghiệm kỳ cảnh thì thiết kế được tác phẩm cũng sẽ thiếu đi linh hồn của nó.

"Không sao." Cố Dạ Thâm thân nhiên nói, "Tôi dẫn cô đi thể nghiệm."

"A ha?"

Cố Dạ Thâm liếc cô cười, "Thật ra thì không nhất định phải tự mình thể nghiệm, chúng ta có thể đi quan sát người khác. Tôi rất coi trọng sản phẩm mới này, nếu có thời gian chúng ta có thể cùng nhau đi nhiều nơi các cặp tình nhân hay đi. Cô không phải vội, cứ từ từ đi, nghỉ ngơi dưỡng sức mới có thêm sức bật."

Ôn Noãn trở nên sáng tỏ thông suốt.

Thời gian buổi sáng còn sót lại cô đem chút suy nghĩ vụn vặt và ý tưởng thể hiện lên trên giấy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cô không hề hay biết đã đến thời gian ăn trưa, đến lúc phát hiện ra bụng mình đói thì giờ làm việc đã đến, cô cũng lười ra ngoài đi ăn.

Một hộp tiện lợi màu trắng xuất hiện trước mặt thì Ôn Noãn mới ngẩng đầu lên, Cố Dạ Thâm dường như cười: "Vì công việc mà mất ăn mất ngủ, tinh thần đây có thể khen ngợi, phần thưởng là một hộp tiện lợi."

Ôn Noãn vội vàng nhận, "Cảm ơn, thật là mưa đúng lúc."

Cố Dạ Thâm cười nhưng không nói gì.

Tang Lạc Vi cười nhỏ đẩy cửa đi vào, "Ôn Noãn, cô nhìn xem tôi mang đến cho cô cái gì? Tôi biết ngay cô vội vàng thiết kế sẽ quên mất cái bụng....." Cô hào hứng vừa nói vừa đưa ra hai hộp tiện lợi, đến lúc nhìn thấy Tổng Giám đốc đại nhân cũng đưa một hộp tiện lợi cho Ôn Noãn ăn thì giọng nói lập tức ngừng lại.

Ôn Noãn đầy mồ hôi, Cố Dạ Thâm thì bình tĩnh, ung dung: "Thư ký Tang đến rất đúng lúc, tập đoàn Cao Tăng buổi sáng mới vừa quyết định tiến quân vào lĩnh vực bất động sản, tạm thời trong thời gian này tôi sẽ làm thêm giờ, cô phải ở lại theo nên chuẩn bị sớm nhé."

Tang Lạc Vi cảm thấy lông mày của mình đều đang co giật, cô mới tiêu dao chưa đến hai mươi ngày đã bị đẩy mạnh vào nước sôi lửa bỏng sao? Cô nghĩ Tổng Giám đốc đại nhân gần đây tâm tình không tệ, nét mặt bây giờ cũng không còn nghiêm túc, lạnh lùng nữa, vì vậy cô cẩn thận đánh bạo: "Tổng Giám đốc, thương lượng được không?"

Cố Dạ Thâm hơi nhíu mày ý bảo cô nói.

Tang Lạc Vi hít sâu lấy dũng khí: "Tổng Giám đốc có thể tạm thời khi anh nói câu vừa rồi kia coi như tôi chưa nghe rõ, tôi hiện tại muốn xin có thời gian để yêu đương được không?" Cô nói một hơi sau đó chờ phản ứng của Cố đại nhân.

Ôn Noãn ở một bên lại lần nữa không phúc hậu cười ra tiếng, bình thường lúc Tang Lạc Vi chưa có bạn trai khi bức tức nhất đều muốn nói một câu xin thời gian để yêu đương với Tổng Giám đốc, lúc này cuối cùng cô ấy cũng có dũng cảm nói lên.

Cô vừa cười! Tang Lạc Vi đã buồn bức ngó qua, sau đó mắt từ từ sáng lên, bỏ lại một câu với Tổng Giám đốc đại nhân "Ngoại giao đàm phán mười phút" liền chạy tới chỗ cô, mặt cười lấy lòng: "Ôn Noãn, cô không có chuyện chung thân đại sự cần giải quyết đúng không? Tôi đôi giờ làm thêm cho cô có được không? Dĩ nhiên tất cả tiền lương làm thêm giờ của tôi đều thuộc về cô! Còn nữa, ban ngày cô đem tất cả mọi việc của mình giao hết cho tôi, cô có thể an tâm làm thiết kế." Sau đó cô ấy đem hộp tiện lợi đẩy đến. "Cô ăn cái này đi, cái này tương đối dễ ăn, là com sườn thượng hạng."

Ôn Noãn cảm thấy việc này của cô ấy rất gây phiền toái cho mình, mặc dù cô ấy không làm thêm công việc ban ngày của cô cũng không sao cả, dù sao thì cô đi về cũng không có việc gì để làm, chỉ là, "Tôi sợ sẽ không ứng phó được nha." Đối với Tang Lạc Vi, cô thật sự khâm phục, một người gần như làm hai công việc vậy mà lại làm đâu vào đấy, bận nhưng mà không loạn, mặc kệ là công việc nội bộ hay bên ngoài thì cô ấy đều xử lý mọi việc vô cùng tốt đẹp. Nếu đổi lại là cô thì cô khẳng định mình sẽ đau đầu nhức óc mất.

"Không có vấn đề gì!" Thấy cô không có một mực từ chối, Tang Lạc Vi lấy lại tinh thần, "Thật ra thì làm thêm giờ cũng không có việc gì đặc biệt, chỉ là ở bên ngoài đợi khi có yêu cầu, tôi có thể cố gắng chuẩn bị trước những thứ buổi tối Tổng Giám đốc tăng ca cần, cô nhất định có thể ứng phó được. Cô có thể thương xót, tội nghiệp tôi không, đến bây giờ tôi cũng mà nói với người bạn trai, tôi sẽ lập tức bị đá mất."

Cuối cùng Ôn Noãn cũng không nhận được sự đeo bám dai dẳng cũng như vẻ vô lại nhiệt tình của cô ấy làm người ta không thể cự tuyệt lại được. Cô đồng ý làm Tang Lạc Vi mừng rỡ lập tức trở về phòng làm việc của Tổng Giám đốc đại nhân.

Cô đẩy ra một khe cửa, thò nửa đầu vào: "Báo cáo Tổng Giám đốc, đàm phán ngoại giao đã xong, trợ lý Ôn đã đồng ý thay thế tôi làm thêm giờ, ngài có đồng ý không ạ?"

"Chuẩn tấu." Cố đại nhân không ngẩng đầu lên đã sáng khoái đồng ý. Anh biết sẽ như thế này.

"Tổng Giám đốc ngài thật có nhân tính." Tang Lạc Vi kích động đi ra ngoài, đột nhiên cô lại thấy nghi hoặc, Cố đại nhân đồng ý như vậy có quá thuận lợi không! Vì sao anh không sớm chỉ định trợ lý Ôn! Cô ngấm nhìn trong phòng làm việc qua nửa cánh cửa đang hé, rồi lại ngó Ôn Noãn đang ăn com hộp, trong đầu cô "Đình." Một cái, quảng sáng hiện ra, cô bật thốt lên một câu: "Ôn Noãn, cô cùng Tổng Giám đốc có □!" Giọng nói của cô khá lớn mà âm thanh lại chính nghĩa nghiêm lời.

Ôn Noãn đứng lúc ăn xong com, đang nghiêng người ném hộp tiện lợi vào xọt rác, bị một câu sấm sét từ bên ngoài này của cô ấy giáng xuống, trượt chân, "Loảng xoảng." một tiếng cô từ trên ghế té xuống, cô ngã trên mặt đất giống như bị kinh sợ trợn to mắt, chậm chạp một chút mới từ từ đứng lên: "Lạc Vi, không nên đùa giỡn như vậy." có □ cần tiến hành trong phòng như vậy sao?

Mà lúc cô rơi xuống đất thì Cố Dạ Thâm ở bên trong phòng làm việc đang uống nước đồng thời "Phụt." một tiếng, màn hình máy tính chịu đầy đau khổ.

Cho dù phát hiện ra manh mối gì thì có thể dùng danh từ nghiêm trọng như thế sao!

Thật ra thì làm thêm giờ không hề có việc gì, cô chỉ cần thỉnh thoảng giúp anh một tay tìm tài liệu, lên mạng tra tài liệu, cũng không tốn quá nhiều thời gian, mỗi ngày chỉ khoảng chừng sáu rưỡi đến bảy giờ là đã xong, chỉ thỉnh thoảng mới hơn mười giờ.

Tang Lạc Vi từ xa bay đến một câu "Sấm sét" làm Ôn Noãn theo bản năng nghĩ ngợi chuyện giữa cô và Cố Dạ Thâm, bọn họ như bèo nước gặp nhau lúc trên máy bay đi Hokkaido Nhật Bản, sau khi trở về lại trùng hợp làm hàng xóm của nhau. Lúc đầu anh với cô luôn tao nhã, lịch sự, sau này dần dần quen thuộc thì anh càng chiều cô hơn. Sau sự thất bại của cuộc thi thiết kế, anh lại lấy danh nghĩa làm trợ lý Tổng Giám đốc mà điều cô tới phòng làm việc để phát triển sản phẩm mới.

Buổi tối làm thêm giờ Ôn Noãn nghĩ tới những điều này không nhận được mà đồ mồ hôi lạnh, cái này là □, chính là như vậy mà luyện thành sao?

Chuông điện thoại trên bàn làm việc reo, Ôn Noãn bắt máy, bên trong truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Dạ Thâm: "Trợ lý Ôn, cô lên mạng kiểm tra cho tôi bất động sản ở Phong Thành của tập đoàn W.D"

"Vâng Tổng Giám đốc." Ôn Noãn để điện thoại xuống bắt đầu kiểm tra.

Thái độ anh đối với cô giống cấp trên đối với cấp dưới như vậy mà Tang Lạc Vi lại cho là có □, liên tưởng của cô ấy thật sự cường hãn.

Cố Dạ Thâm một môi dựa vào ghế, tầm mắt của anh rơi trên tấm vách thủy tinh, vị trí ngồi này của anh vừa có thể nhìn thấy bóng lưng của Ôn Noãn bên ngoài, phòng bên ngoài không bật đèn, màn hình máy tính phát ra ánh sáng u ám nhạt nhẽo làm hình dáng của cô nổi bật lên vẻ dịu dàng, duy mỹ.

Ngoài công việc ra anh đều nhìn cô như vậy qua vách kính, anh nhớ tới cô gái ở thời khắc bảy năm trước, mặc dù năm nay mùa xuân đến sớm nhưng cô chưa bao giờ từng ở bên cạnh anh, thậm chí là không biết sự hiện hữu của anh.

Có lúc anh cảm thấy điều này thật khó tin, dù là như vậy thì anh cũng vẫn kiên trì canh gác cô nhiều năm như vậy.

Âm thanh nhắc nhở có email đã quá rầy suy nghĩ ngắn ngủi của anh, anh mở ra nhìn thì thấy là tài liệu anh vừa mới cần, liệt kê rất tường tận, cụ thể.

Anh mất nửa giờ mới viết xong báo cáo phân tích, tắt máy tính rồi ra khỏi phòng làm việc. Anh đứng ở cửa lại ngẩn ngơ, Ôn Noãn đang ngồi đối diện với

máy tính lặng lẽ rơi lệ.

Anh cau mày, mím môi một cái, định tiến lên, nhưng cuối cùng anh lại lặng lẽ lui về sau, đứng ở vách kính ngăn anh thấy trên màn hình máy tính của cô là hình một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta có một đôi mắt đặt biệt đen, hình dáng thanh tú, nhẹ nhàng, toàn thân anh mặc áo trắng không dính một hạt bụi nào đang giờ máy ảnh chụp hoa anh Đào đang bay là tả trong không gian.

Anh biết người này.

Đồng Diệu.

Cuối cùng cô cũng không thể có được nhưng lại vẫn nhớ mãi không quên người mình yêu.

Anh đau lòng, xoay người lại cảm ly thủy tinh trên bàn ném vỡ, anh tận lực khiến nó tạo ra âm thanh lớn, sau đó anh ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh vỡ, tổng cộng mất hai mươi phút mới dọn dẹp xong.

Anh đi ra quả nhiên thấy Ôn Noãn đã lau đi nước mắt trên mặt, anh làm bộ như không nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của cô, anh chỉ thoáng liếc nhìn cô đang lùi về phía sau, "Ôn Noãn, tan làm rồi, về thôi."

Ôn Noãn cúi đầu thấp xuống, "Tôi muốn ngồi một lúc nữa, anh đi trước đi." Cô mới vừa tra tài liệu phạm vi bất động sản của tập đoàn W.D, cô phát hiện ra Tổng Giám đốc Trần Nguyên Dã huyền thoại cũng tốt nghiệp ở Phong Đại, tập đoàn Vồng Hiệt Thương liên kết với mạng lưới tập đoàn Phong Đại Giáo Viên, cô tiến vào, đăng ký với tài khoản chưa từng dùng, sau đó cô vào trong album ảnh và thấy đại đa số hình ảnh đều liên quan tới Đồng Diệu, tất cả đều là ảnh bọn họ trong đại học từng chút một, lần đầu hai người không hẹn mà cùng giờ máy ảnh lên chụp đối phương ở dưới cơn mưa hoa anh đào cũng ở đó.

Cô nhìn một chút đã không nhìn được mà lệ rơi đầy mặt. Nếu như không phải là ở trong phòng làm việc truyền đến âm thanh tiếng cốc thủy tinh rơi vỡ thì cô sẽ nhìn nữa, và dĩ nhiên sẽ lại khóc đến mức không thể kiềm chế được.

Tâm tình hiện tại của cô vẫn như cũ không thể bình phục hoàn toàn.

Cô cho là Cố Dạ Thâm sẽ rời đi, thế nhưng anh lại đi tới chỗ cô, trực tiếp tắt máy tính và kéo cô đứng lên: "Có chuyện gì ngày mai xử lý."

Ôn Noãn đành bất đắc dĩ miễn cưỡng sắp xếp lại tâm tình của mình. Ngồi lên xe cô liền dựa vào ghế ngồi giả vờ ngủ say, kể từ sau khi tăng ca đã trở thành thói quen thì mỗi ngày cô đều ngồi xe của Cố Dạ Thâm đi nhờ về nhà.

Xe chạy nhẹ nhàng trên đường, bên trong xe bật âm nhạc chậm chậm thư thái, không biết cô mơ màng trong bao lâu thì xe dừng lại, Cố Dạ Thâm nói nhỏ bên tai cô: "Ôn Noãn đến nơi rồi."

Ôn Noãn mở mắt ra thì phát hiện xung quanh là bầu trời lấp lánh ánh sao, cảnh vật lại rất xa lạ, "Đây là nơi nào?"

"Xuống xe thôi." Cố Dạ Thâm nhàn nhạt mở miệng cũng không trả lời cô ngay.

Ôn Noãn nhắm mắt theo sau anh đi vào một cửa hàng được đặt tên là "Vong Xuyên", có một cô gái thanh lệ, xinh đẹp tươi cười tiến lên đón: "Cố tiên sinh, Cố phu nhân, hoan nghênh hai người hạ cố đến chơi."

Về mặt Ôn Noãn hốt hoảng khi nghe cô gái kia gọi như vậy, cô nhất thời có chút tỉnh táo, vừa muốn mở miệng phủ nhận thì Cố Dạ Thâm đã gạt đầu tỏ ý với cô gái: "Lạc phu nhân, Lạc tiên sinh có ở đó không?"

"Ồ đây, mời qua bên này." Lạc phu nhân đưa tay ý mời bọn họ lên trên lầu.

Ôn Noãn không giải thích được nên dỗi mắt quan sát trong cửa hàng, chỉ có mấy ghế sofa, cô nhìn không ra là quán kinh doanh cái gì. Tâm tình của cô vẫn xuống thấp, cô không quan tâm đi tìm tòi nghiên cứu nữa mà đi theo lên tầng trên.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đau Đớn

Cố Dạ Thâm dừng lại một chút, đi song song cùng cô, anh nghiêng đầu thì thầm giải thích thắc mắc của cô: "Đây là phòng khám bệnh tư nhân, tôi thường tới nhờ Lạc tiên sinh mát xa, đầu tiên là để giải tỏa đau đớn, thứ hai là ông ấy biết thôi miên, hai cái cùng phối hợp sẽ hóa giải được áp lực và mệt mỏi, thậm chí có thể khiến người ta tạm thời quên đi chuyện không vui. Tôi thấy cô hôm nay rất mệt mỏi nên dẫn cô đi cùng."

"À." Ôn Noãn bừng tỉnh, Cố Dạ Thâm thường xuyên bị đau đầu, cô biết, nhưng cô lại chưa từng tới nơi này, Lạc phu nhân sao lại chắc chắn gọi cô là "Cố phu nhân"?

Giống như là biết được nghi ngờ của cô, Cố Dạ Thâm nhẹ nhàng từ từ bỏ sung: "Lần trước, cô uống rượu say, khóc đến mức quá thương tâm, tôi dẫn cô đến đây nên bị hiểu lầm." Lúc đó anh cũng không rảnh để giải thích.

Ôn Noãn ngạc nhiên, khó trách hôm đó khi cô tỉnh lại, mặc dù mắt bị sưng đỏ, cổ họng khô ráp, nhưng cũng không nhớ là mình đã khóc, thì ra là bị thôi miên ở chỗ này. Cô há miệng muốn nói gì đó thì Lạc phu nhân đã dẫn họ lên tầng hai.

"Anh Sâm, Cố tiên sinh tới." Cô ấy hướng về phía cửa của gian phòng bên trong kêu.

"Mời anh ấy ngồi tạm đợi anh một lát." Bên trong cửa có người đáp.

Chờ khoảng mười phút, chủ nhân của giọng nói lúc này ra ngoài, toàn thân anh ta mặc một bộ đồ dài màu trắng, đeo một cái kính gọng đen, nổi bật lên sự tao nhã lịch sự lại vừa mang một chút hơi thở huyền bí, anh ta cười nhạt: "Cố tiên sinh để anh chờ lâu rồi."

Anh ta vừa xuất hiện, Ôn Noãn đã thấy quen mắt, đợi đến gần, cô không nhận được mở miệng dò xét: "Lạc Sâm?"

Lạc Sâm nhìn cô, khẽ mỉm cười: "Ôn Noãn, đã lâu không gặp."

Thật ra Lạc Sâm là bạn thân của Đồng Diệu!

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Bảy năm rồi, khi đó sau tang lễ của Đồng Diệu, cô cắt đứt quan hệ với tất cả những người có liên quan, bao gồm cả Lạc Sâm trong đó.

Hai người hàn huyên một chút, rõ ràng là lạnh nhạt không ít, sau vài câu ít ỏi thì không còn gì để nói nữa. Lạc Sâm so với Đồng Diệu còn lớn hơn hai khóa, cũng không cùng bạn bè Đồng Diệu gần gũi, Lạc Sâm coi như là tương đối đồng nhất.

"Cố tiên sinh, trước tôi làm mất xa đầu cho anh rồi sẽ tán gẫu sau nhé?" Vì để đánh vỡ không khí tê ngắt này, Lạc Sâm nhìn Cố Dạ Thâm ngồi bên cạnh vẫn đang trầm mặc.

Cố Dạ Thâm gật đầu, "Làm phiền." Giọng nói của anh dừng lại, anh nhìn Ôn Noãn một cái, "Cũng giúp cô ấy làm thôi miên nữa." Ánh mắt của anh thâm thúy nhìn về phía Lạc Sâm, hi vọng anh ta có thể hiểu.

Lạc Sâm hiểu ý khẽ gật đầu, hướng về phía vợ: "Như Cần, em làm cho cô ấy đi."

Bọn họ tiến vào một căn phòng nhỏ, Lạc phu nhân cẩn thận bảo Ôn Noãn: "Cố phu nhân mời đi theo tôi."

Ôn Noãn thấy 阼, thừa nhận ư, cũng không biết trả lời như thế nào, còn phủ nhận, không chừng sẽ càng bôi càng đen, trong mắt vợ chồng Lạc Sâm bọn họ gọi nghe như "tiếng sấm" vậy, cô chỉ lúng túng nói một câu: "Lạc phu nhân kêu tôi là Ôn Noãn cũng được."

Kỷ Như Cần nhẹ nhàng cười một tiếng, "Được, cô có thể gọi tôi là Như Cần."

Ôn Noãn gật đầu, đi theo cô vào một gian phòng tối nhỏ, cô ấy ý bảo cô ngồi trên một chiếc ghế dựa mềm.

"Tôi phối hợp mất xa đầu với thôi miên cho cô thì sẽ có hiệu quả hơn, mặc dù tôi không tinh thông lắm nhưng cũng đủ để đảm bảo ngày mai tinh thần của cô sẽ sáng khoái hơn." Kỷ Như Cần treo một đồng tiền cổ ở trước mặt cô, để nó dùng đưa theo quy luật.

"Ôn Noãn, buông lỏng, thả lỏng toàn thân ra, đem toàn bộ mọi thứ trong đầu bỏ đi, nhìn nó, nhìn vào ô vuông ở giữa nó....." Lời nói của Kỷ Như Cần chậm chậm xoay chuyển, ngữ điệu như gió xuân thổi nhẹ trên mặt nước tạo thành những con sóng lúc thì nhô lên, lúc thì hạ xuống, giọng nói của cô ấy nghe rất êm tai, tinh tế mà lại khàn khàn, giống như mang theo từ lực nào đó.

Ôn Noãn làm theo lời cô ấy, Kỷ Như Cần đứng ở sau ghế đệm nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương của cô, không gian dần dần thu hẹp lại, từ từ vang vọng mang theo một giọng nói mê hoặc: ".....Nhìn thấy không? Một giọt nước, một hạt cát, một đóa hoa, một cánh đồng mệnh mông bát ngát màu xanh lá mạ, khắp núi rừng rực rỡ đầy sức sống: Biển xanh, trời xanh, bầu trời xa xôi, vũ trụ mệnh mông., nói cho tôi biết, bí mật đau đớn trong lòng cô và những thứ tương tự như vậy, bé nhỏ đến mức không đáng kể, không đáng nhắc đến. Nó không có ý nghĩa, không đáng nhắc tới, cô có thể từ từ quên, từ từ quên, quên.Quên...Quên....."

Về mặt Ôn Noãn ban đầu rất tỉnh mạch và thư thái, giống như là đặt mình vào thiên nhiên đón gió rất mãn nguyện, dần dần về sau, mảy mòi từ từ nhú lại, đầu cũng không an phận cứ trần trờ quay trái quay phải, giống như là đã gặp phải đau đớn bất ngờ, nước từ khóe mắt đã lặng lẽ rơi xuống, trong miệng cô nức nở lâm lâm: "Đồng Diệu.Đồng Diệu.Không quên được.....Tôi không quên được....."

Kỷ Như Cần thấy thế, lập tức điều chỉnh nội dung: "Đừng sợ, ngoan, đừng sợ, không cần phải quên người này, cô chỉ cần nhớ đến nụ cười của anh ấy là được rồi. Anh ấy cười đầy, giống như gió xuân ấm áp, như ánh trăng mùa hè vẫn luôn sáng tỏ, rất đẹp, như mùi hương của một loại rượu, làm cho người ta say mê....."

Quả nhiên, Ôn Noãn từ từ an tĩnh lại, Kỷ Như Cần quyết định không xâm nhập bằng thôi miên nữa, cô ngừng nức nở, cô chỉ nhẹ nhàng xoa bóp từ từ, để cho cô ấy an tĩnh ngủ.

Sau khi Cố Dạ Thâm đi vào, nhìn thấy Ôn Noãn đang ngủ say với gương mặt nhạt nhòa nước mắt, anh đứng ở bên cạnh cô, đem tay mình bọc lại tay cô,

chân mày khóa chặt, "Như Cẩn, vẫn không động được vào nút thắt đó sao?"

"Tích tụ quá sâu. Trong tiềm thức của cô ấy cực tuyệt phối hợp với thôi miên, nếu trị liệu sớm một chút có lẽ sẽ không khó giải quyết như vậy." Khuôn mặt Kỳ Như Cẩn nặng nề.

Cố Dạ Thâm cúi đầu, khi đó cô căn bản là ngăn cách bản thân mình không thấy bất kể kẻ nào, về sau khi cô ngủ anh cũng đã đi tìm người chuẩn đoán bệnh để trị liệu, nhưng không có hiệu quả chút nào.

"Chỉ là cũng không phải không có biện pháp." Kỳ Như Cẩn nhìn anh, "Chỉ là có một chút nguy hiểm."

Cố Dạ Thâm ý bảo cô nói một chút xem sao.

"Áp dụng cường chế thôi miên, để cho cô ấy không cảm thấy tình hình của mình mà phát tiết ra bên ngoài, đem khổ sở buông bỏ đi, mỗi tuần thôi miên một lần, khoảng chừng hai tháng là có thể nhìn thấy hiệu quả rõ rệt. Chỉ là....." Kỳ Như Cẩn nhìn vào cái bụng bằng của Ôn Noãn, "Mặc dù thời điểm phát tiết chính cô ấy cũng không cảm thấy, nhưng đối với thân thể vẫn có tổn hại, đối với thai nhi trong bụng cô ấy..... Khả năng sau này sẽ sinh non."

Thai nhi trong bụng.....

Cố Dạ Thâm nắm chặt tay Ôn Noãn đưa lên môi, anh khẽ sờ nhắm mắt lại, trái tim đau đớn co rút. Lần trước cô uống say khóc đến tê tâm liệt phế, anh mang cô tới đây, Kỳ Như Cẩn kiểm tra thấy cô đã mang thai được hai tháng, một khắc đấy, anh đau đớn như muốn nổi điên, hận không thể tự tay lấy cái phôi thai đi! Nhưng làm sao anh có thể. Anh lấy lập trường gì, anh lấy quyền gì? Anh chỉ có thể xin đi công tác, ngày tiếp đêm vui đầu vào công việc.....

"Thật ra thì tình trạng cơ thể của cô ấy không tệ lắm, sau khi cường chế thôi miên xong cũng không đến mức đổ bệnh." Kỳ Như Cẩn từ từ nói xong, cô dừng lại một chút rồi nghiêm túc và trịnh trọng bổ sung, "Nếu cô ấy không thể nhìn thẳng vào việc Đồng Diệu đã chết, bất kể cảnh tượng nào cũng có thể làm cô ấy khóc đến mức đau lòng muốn chết, có lúc cô ấy cũng có thể không nguyện ý khóc, nhưng lại không khống chế được. Tình huống như thế nếu như không dừng lại, thì sớm muộn gì cũng có một ngày cô ấy sẽ bị rối loạn thần kinh."

Cố Dạ Thâm chợt mở mắt ra, anh không thể tin được, mỗi một thớ thịt trên mặt anh đều cứng ngắc, từng tế bào toàn thân đều bị đóng băng: "Tôi không biết, bình thường nhìn cô ấy vẫn ổn mà."

"Cái này cần nhờ sự giúp đỡ của cô ấy, hiện tại mỗi ngày đều có việc để làm, nếu như cô ấy rảnh rỗi, thì bệnh của cô ấy có thể phát tác bất cứ lúc nào. Hơn nữa, anh có phát hiện ra hay không, đối với biến hóa của cơ thể mình cô ấy không hề có cảm giác chút nào?" Giọng nói Kỳ Như Cẩn nặng nề, "Dùng một câu mơ hồ mà nói thì một nửa linh hồn của cô ấy đã chết."

Cố Dạ Thâm đè nén từ từ hô hấp, sao cô ấy lại không phát hiện ra. Trong bụng cô ấy có đứa trẻ mà vẫn hồn nhiên không biết, không biết tình hình đặc biệt của mình, lúc nào cũng nhìn nơi nào đó nhân nhậ đến mất hồn...

"Cho nên càng sớm điều trị càng tốt, sau lần trước đến, anh cũng không nên lâu như vậy mới đến." Kỳ Như Cẩn thu hồi đạo cụ thôi miên, "Huống chi, coi như vì vậy mà mất đứa bé thì sau này hai người vẫn còn có thể sẽ có lại, hiện tại cô ấy quan trọng hơn."

Cố Dạ Thâm nhắm mắt lần nữa, đau đớn lắc đầu, "Đứa bé này giữ hay bỏ tôi không thể quyết định thay cô ấy được." Anh chậm rãi hít vào, thở ra, cố gắng hồi phục lại sự bất lực và đau đớn.

Kỳ Như Cẩn ngăn ra, giống như đã hiểu điều gì, chỉ nói: "Vậy tôi còn biện pháp khác. Chỉ là sau này, tốt nhất mỗi tuần anh phải đưa cô ấy tới thôi miên một lần, mặc dù tiến triển chậm một chút, nhưng đối với cô ấy vẫn có lợi hơn. Đồng thời, anh cần phải để cô ấy giữa vũng tâm trạng vui vẻ mỗi ngày."

Cố Dạ Thâm nhẹ nhàng gật đầu.

Kỳ Như Cẩn nhìn anh, than nhẹ một câu: "Dạ Thâm, tôi sẽ cố gắng, cố gắng hết sức."

Ngẫu hôm sau là thứ bảy, khi Ôn Noãn tỉnh lại đã là mười hai giờ, cô cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái đến mức nói không nên lời, cô vừa ra cửa phòng, đập vào mặt chính là mùi cá nòng nặc, còn có mùi hành thái, cô hít một cái, vốn trong bụng đang đói, lần này không nhịn được nuốt nước miếng.

Cố Dạ Thâm từ trong phòng bếp thò đầu ra, nhú mày nhìn cô: "Ôn Noãn, hôm nay đến phiên cô nấu cơm, lần đầu trốn công việc, ngày mai và tuần sau nữa, cô sẽ phải phụ trách tất cả."

"Quả thật là giai cấp tư bản vô lương tâm, không chỉ bóc lột thời gian của tôi." Ôn Noãn lười biếng ngáp một cái.

Cố Dạ Thâm mỉm cười, "Đi rửa mặt nhanh lên."

Đứng ở trong phòng tắm, Ôn Noãn vừa đánh răng vừa hồi tưởng lại diễn biến việc cô và Cố Dạ Thâm làm sao lại thay phiên nhau nấu cơm.

Hình như là đoạn thời gian trước anh thường xuyên đi công tác, sau khi trở lại không lâu, mới đầu anh bung món xào đặt chung một chỗ với đồ ăn của cô: "Không ngại thì chúng ta ăn cùng nhau đi."

Có cái gì mà phải ngại chứ?

Vì vậy dần dần, hai người ăn món ăn của mình, không cần mời hoặc nói, đều ngằm hiểu cùng nhau ghép một bàn lại cùng ăn, theo Cố Dạ Thâm mà nói thì là vì "Để cho chúng ta nảy sinh ảo giác hạnh phúc", "Để hai người cô đơn ngồi ăn cơm có bạn", "Khiến căn phòng lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn", lúc ấy cô đối với những lời nói này cũng không cảm thấy phản cảm.

Sau nữa thì sao? Là đêm hôm đó khi cô rút khỏi cuộc thi thiết kế, hai người vẫn ghép lại ăn cơm tối, cô buồn bực chỉ mãi bới cơm, anh chợt mở miệng: "Ôn Noãn, tôi có một đề nghị, cô có muốn nghe thử hay không?"

"À, là gì vậy?" Cô không tập trung.

"Chúng ta mỗi ngày đều ghép lại với nhau, không bằng thay phiên nhau làm." Anh nói, "Vừa bớt việc lại tránh được lãng phí."

Lời nói có đạo lý như vậy, cô không có lý do gì cự tuyệt được! Nhưng càng ngày cô càng có cảm giác, cô và anh không hề giống hàng xóm sống chung đơn giản nữa, ngược lại giống như là.....

"Ôn Noãn, vẫn còn lẻ mề bên trong sao?" Cố Dạ Thâm ở bên ngoài gõ cửa.

"Ừm." Cô lấy lại tinh thần, tùy tiện đáp một tiếng, dùng nước lạnh vỗ lên mặt, lấy kẹp tóc tùy tiện kéo mái tóc dài ra sau gáy, vài sợi tóc buông xuống.

Sau khi ra khỏi đây, Cố Dạ Thâm đã ngồi ở bàn ăn, anh nhìn cô, đáy mắt ẩn cười.

"À....." Ở công ty, Cố Dạ Thâm đối xử với cô tuyệt đối là việc công, nhưng ở nhà thì hình như là bắt đầu từ buổi sáng ngày nào đó, ánh mắt của anh làm cô càng ngày càng khó nắm bắt.

Cuối cùng Ôn Noãn quyết định không nhìn anh nữa, trong đầu buồn bực ngồi ăn cơm.

"Canh cá trích nấu đậu phụ, cô uống nhiều một chút." Ăn được không ít, Cố Dạ Thâm đưa cho cô một chén canh nồng đậm, trong mắt vừa cô đơn vừa ân cần, "Cần phải chăm sóc tốt chính bản thân của mình."

"A, cảm ơn." Ôn Noãn vội vàng nhận lấy, trong đầu đột nhiên buồn bực. Cô uống vài ngụm rồi ngẩng đầu lên, phát hiện ra Cố Dạ Thâm đang nhìn mình chăm chăm, khóe miệng chứa nụ cười thần nhiên. Cô cảm giác trái tim mình bị tê dại một phen, "À, Cố Dạ Thâm....."

"Tóc rơi xuống." Người Cố Dạ Thâm nghiêng về phía trước, đưa tay thay cô vén mấy sợi tóc rơi vào trong chén canh ra sau tai, da ngón tay anh có chút thô ráp, chạm vào tai cô hơi ngứa ngứa.

Thấy tim cô đập nhanh và loạn nhịp nhìn mình, Cố Dạ Thâm cũng không tránh né, điện thoại di động không đúng lúc kêu vang, làm nhiễu loạn thời cơ tốt khi va chạm cơ thể của hai người tạo ra tia lửa, anh bắt máy, trong điện thoại truyền đến giọng nữ khi thể mười phần như sét đánh: "Con trai à, có ở nhà không? Lát nữa mẹ sẽ tới."

"Đừng đến!" Cố Dạ Thâm trả lời có chút gấp gáp, dừng lại một chút, anh lại khôi phục vẻ thông dong của mình. "Con đang ở bên ngoài, có chuyện gì thì chờ ngày mai con trở về nhà rồi nói." Lời anh nói ít nhưng ý nhiều, xong liền cúp điện thoại, sau đó hướng về phía Ôn Noãn, "Lát nữa theo tôi ra ngoài."

"Đi đâu?"

"Đi thì biết."

Quả nhiên đi mới biết. Từ chiều tới tối, bọn họ không chỉ đi một nơi. Đầu tiên là đi công viên Hải Dương ngồi hai tiếng xem cá heo biểu diễn, sau đó buổi trưa ngồi uống trà tại một quán vỉa hè, sau lại đến thư viện lớn nhất Phong Thành, buổi tối nghe một buổi độc tấu của một nữ nghệ sĩ chơi Piano nổi tiếng.

Vừa bắt đầu Ôn Noãn không biết ra ngoài là đi chơi, muốn quanh co trở về, Cố Dạ Thâm kéo cô, "Làm trợ lý của tôi nhiều ngày như vậy, cô còn không biết áp lực của tôi nhiều thế nào sao? Dù sao ở nhà cô cũng không có việc gì, đi ra ngoài cùng tôi thư giãn một chút."

Ôn Noãn cảm thấy cả buổi chiều và buổi tối, tâm tình của cô rất vui vẻ! Đang hưởng thụ sự kiện còn đồng thời có thể quan sát những người yêu nhau để cảm nhận được linh cảm thiết kế.

Phần lớn những nơi bọn họ đi đều là những nơi các đôi tình nhân thích, cô cảm thấy ảnh thấy các đôi tình nhân liền len lén chụp, thậm chí ở công viên Hải Dương, còn chứng kiến tình yêu của động vật. Đó là hai con cá heo nhỏ khá ái tên là "Niếp Niếp" và "Com Com", Niếp Niếp vì khó sinh mà chết, Com Com không ăn uống gì, chỉ ở trong nước bơi lội điên cuồng, phát ra âm thanh trầm thấp nức nở nghẹn ngào, hành động của nó làm lay động đau thương cho mọi người ở đây.

Sau lần đó mỗi ngày Ôn Noãn đều trôi qua trong thoải mái và vui vẻ.

Sáng sớm mỗi ngày ngồi nhờ xe Cố Dạ Thâm đi làm, vì để tránh mình trở thành nhân vật chính của Bát quái, cô lựa chọn việc xuống xe ở trạm xe buýt cách công ty một đoạn, anh không hề phản đối nữa. Sau khi đến phòng làm việc, bắt đầu công việc cả ngày, thái độ của anh với cô trong công việc luôn giữ vững trên lập trường cấp trên đối với cấp dưới, sau khi hoàn thành công việc cả ngày, lại lấy danh nghĩa khảo hoặc hàng xóm mời cô đi xem phim, ăn khuya, hoặc đi đến chỗ nhà thôi miên thư giãn; Mỗi khi làm xong anh đều đưa cô đi chơi, nói cho oai thì là: Giảm bớt áp lực.

Một ngày nào đó cô chợt phát hiện, từ bảy giờ sáng tới bảy giờ tối là thời gian làm việc của cô, cô và Cố Dạ Thâm chỉ cách nhau một cái vách kính; sau bảy giờ tối lại là thời gian cuộc sống của cô, bọn họ cùng ở tại một mái nhà, cùng ăn cơm trên một bàn ăn, cùng nhau ngồi trên salon xem ti vi. Loại tình trạng này thật là kỳ lạ mà.

Cuối cùng có một ngày, cô không nhìn được hỏi: "Cố Dạ Thâm, thế nào tôi phát giác thấy một ngày hai tư giờ đều đi cùng với anh là sao?"

Lúc đó bọn họ mới từ rạp chiếu phim đi ra, hai người vừa xem xong bộ phim hài mèo Garfield nên tâm tình rất tốt, trên đường Ôn Noãn đột nhiên hỏi ra câu này.

Cố Dạ Thâm đang chuyên tâm lái xe, không nhìn được liếc mắt nhìn cô, cô đang nhú đôi lông mày nhỏ nhắn, mặt hoang mang nghi hoặc nghiêng đầu nhìn anh, mang một chút đáng yêu làm lòng anh mềm nhũn, nụ cười từ khóe môi từ từ tràn ra: "Giờ cô mới phát hiện ra?"

"À?"

"Có ghét như vậy không?" Giọng nói của Cố Dạ Thâm tuy nhàn nhạt nhưng lại có không biết bao nhiêu phập phồng, trong lòng lại có vẻ khẩn trương. Hiện tại mặc dù nhất thời không thể để cô biết được tình cảm của mình, nhưng nếu như thuận theo tự nhiên nói ra thì cô sẽ dễ dàng tiếp nhận một chút, nếu quá nặng nề có thể dọa cô bỏ chạy mất.

Đầu Ôn Noãn hơi nghiêng một chút, một lúc lâu sau, "Hình như không ghét." Cô nói thật, cô thật sự không ghét, trừ việc có một lần cô lúng túng khi bắt gặp anh đi nhẹ, còn lại thì không có bất kỳ lúc nào cô cảm thấy tâm tình mình không tốt, trải qua ba tháng chung đụng, anh tuyệt đối là một người hàng xóm tốt, một người bạn, một cấp trên tốt.

"Vậy chúng ta một ngày hai mươi tư giờ đều ở cùng nhau thì có vấn đề gì không?" Trong mắt Cố Dạ Thâm mơ hồ lóe lên nụ cười vui sướng.

Ôn Noãn nháy mắt mấy cái, hình như không có vấn đề gì. Nhưng gần đây lời nói, cử chỉ của anh thật kỳ lạ. Giống như mỗi tuần đều kéo cô đến Tàn Ký ăn cơm một lần, hay như hôm đó anh vén tóc ra sau tai cho cô, hơn nữa, anh hình như hiểu tất cả về cô như tính tình, sở thích, những điều kiêng kỵ, mà cô, bất kể thế nào đều không thể bỏ qua những hành động chăm sóc dịu dàng và ánh mắt biểu lộ sự thương yêu cùng tình cảm của anh. Thậm chí, đang xem phim chiếu rạp hoặc cùng nhau ăn cơm hơn nữa lúc đi chơi anh đều giống như một người bạn trai, không, nói là chồng thì thích hợp hơn.

Chợt nghĩ đến điều này, Ôn Noãn có chút ngạc nhiên và nghi ngờ mà nhìn anh, làm sao có thể.

"Ôn Noãn, cô có tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên không?" Ánh mắt Cố Dạ Thâm thâm thúy nhìn về phía trước, tốc độ nói của anh cố gắng từ tốn, giọng điệu cố sức tự nhiên.

Thực sự như vậy sao? Trong lòng Ôn Noãn có chút hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Động Lòng

Nếu như mà tôi quyết định sẽ yêu một lần nữa thì sẽ lấy kết hôn làm nghiêm túc. Một khi kết hôn, trừ khi đối phương buông tay, nếu không, cả đời, không xa không rời. Nếu như cô có một chút động lòng thì hãy cho phép tôi sưởi ấm tình yêu của cô, có được không?

Cố Dạ Thâm

Ánh trăng sáng tỏ bên song cửa sổ như mặt nước an tĩnh dịu dàng.

Ôn Noãn trần trọc trở mình, cô khó mà đi vào giấc ngủ.

Trên đường đi xem phim về, Cố Dạ Thâm nói, anh đối với cô vừa gặp đã yêu, tại cái ngày Cá tháng tư mưa phùn bay tán loạn đó, cô chán nản, bất lực làm anh nhớ tới chính mình lúc trước.

Anh còn nói, trên máy bay vô tình gặp lại cô, rồi lại gặp lại ở phố Hokkaido ngắm hoa Anh Đào, càng làm cho anh tin tưởng duyên phận kỳ diệu. Rồi sau khi về nước lại trở thành hàng xóm của nhau càng làm cho anh tin chắc có vài người có thể ba lần bốn lượt gặp nhau nhất định đó là số mệnh.

Cô nửa tin nửa ngờ.

Nếu như nói, ngày Cá tháng tư hôm đó là ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau, trong nháy mắt lúc cô sắp ngã xuống thì một tiếng "Ôn Noãn" vội vàng kia chẳng lẽ phải dùng ảo giác để giải thích sao?

Có lẽ cô không nhìn ra chút đầu mối nào trên mặt anh là anh nói dối.

Sau đó xe anh từ từ dừng xe sát ven đường, xung quanh rất an tĩnh, giọng nói của anh trầm thấp thuần khiết nhưng cực kỳ rõ ràng: “Tôi cũng đã trải qua thất bại của cuộc hôn nhân đầu, nhưng nếu tôi quyết định sẽ yêu một lần nữa thì sẽ lấy kết hôn làm nghiêm túc. Một khi kết hôn, trừ phi đối phương buông tay, nếu không, cả đời, không xa không rời.” Anh nhìn về phía cô, ánh mắt giống như dòng nước sâu đầy xoáy lốc, “Ôn Noãn, nếu như cô có một chút động lòng thì hãy cho phép tôi sưởi ấm tình yêu của cô, có được không?”

Trong nháy mắt đó, cô có chút động lòng. Chỉ là cuối cùng cô nhìn xuống, trốn tránh ánh mắt chăm chú đầy nồng nhiệt của anh.

Nếu như là hai năm trước, lúc cha mẹ vì chuyện lớn cả đời cô vất vả nóng nảy, cô chắc chắn sẽ chọn anh mà không phải là Đường Từ Khoáng. Nhưng bây giờ, cuối cùng cô vẫn tiếc nuối Đồng Diệu, cuối cùng vẫn cũng Đường Từ Khoáng như vậy không liên quan, nên đối với hôn nhân có tình yêu, cô cũng không dám hy vọng xa vời nữa, những thứ đầy quá hao phí tinh thần của cô.

Có lẽ lúc cô nói cự tuyệt Hàn Triết, trừ phi có một ngày cô có thể quên Đồng Diệu thì cô mới bắt đầu một tình yêu mới.

Cố Dạ Thâm khẽ thở dài một cái, anh không hề nói tiếng nào, khởi động xe về nhà. Trước lúc cô tiến vào gian phòng anh chợt kéo tay của cô, ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt đầu cô trong ngực anh, cô hoảng hốt, cố gắng dùng lực tránh ra nhưng không được.

Giọng nói hơi khàn khàn của anh vang vọng bên tai cô: “Ôn Noãn, nếu ôm như này cô có ghét, không chấp nhận cũng được, nhưng chớ bởi vì chuyện tối nay mà rời đi nhé.”

Ngực của anh thật ấm áp, hơi thở đặc biệt của đàn ông trộn lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt, thật sự cô không ghét, thậm chí tim còn đập rộn lên một chút. Nhưng mà trong sinh mệnh của cô còn có một người, chỉ cần vừa nghĩ đến anh thì toàn thân cô đã lạnh lẽo đến thấu xương. Cô sợ, bất luận cô ở cùng ai một chỗ cũng không thoát được kết cục chia tay.

Đường Từ Khoáng là một chứng minh rất tốt, mà cô cũng không chịu được giày vò nữa.

Cả đêm không chợp mắt, hôm sau Ôn Noãn thức dậy rất sớm, ra khỏi phòng thì phát hiện Cố Dạ Thâm đã ở phòng bếp, hôm nay đến phiên anh làm đầu bếp, nghe được tiếng bước chân, anh thò đầu ra giống mọi ngày như không có chuyện gì xảy ra nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ôn Noãn bỏ lại một câu rồi bước nhanh vào phòng tắm, sau đó cô soi gương khi dễ chính mình: Ôn Noãn, người là người lớn, hoảng sợ cái gì mà hoảng sợ! Thật ra thì không phải người đã sớm phát hiện ra dấu vết rồi sao! Nếu không tối hôm qua người đã sớm chạy trốn chết rồi!”

Thế mà khi cô đi ra ngoài phòng tắm, lúc Cố Dạ Thâm gọi cô ăn sáng thì cô lại nhanh chóng chạy về phòng cầm túi bỏ lại một câu “Tôi ăn bên ngoài” rồi ra cửa, thấy lông mày Cố Dạ Thâm nhíu lại, đồng thời trong mắt hiện lên một tia nhỏ ảo não và hối hận.

Vẫn làm cô không được tự nhiên rồi.

Ôn Noãn ở bên ngoài lẻ mề đi dạo đến gần giờ làm việc mới đến công ty, vừa vào phòng làm việc đã thấy Cố Dạ Thâm đang lật một đồng tài liệu ở trên bàn cô, thấy cô anh lập tức trầm giọng phân phó: “Trợ lý Ôn, phiền cô tìm biểu bảng báo cáo của phòng thị trường, lập tức mang tới đây.” Anh nói xong liền vào phòng làm việc.

Ôn Noãn vội vàng tìm tài liệu rồi đưa qua cho anh, ở công ty cũng không tồi, anh đối với cô vẫn luôn giữ vững quan hệ công việc giữa cấp trên và cấp dưới, cuối cùng cũng làm cho lòng cô bình tĩnh đôi chút.

Sau đó cô hoảng hốt cảm thấy phản ứng của mình có chút thật quý dị. Hàn Triết cũng thổ lộ với cô như vậy, thậm chí còn cầu hôn cô một lần nữa, lần nào cô cũng đều có thể thân nhiên cự tuyệt, thậm chí còn mỉm cười nói suy nghĩ trong lòng và lý do với cậu.

Còn đối với Cố Dạ Thâm, thế nhưng cô lại không làm được như vậy.

Thật sự cô không làm được.

Hoàn thành một ngày làm việc, cô làm thêm đến bảy giờ tối, sau khi Cố Dạ Thâm ra ngoài như thường ngày nói: “Tan làm rồi, cùng về thôi.”

Ôn Noãn cúi đầu rất không tự nhiên đáp lại: “Anh đi trước đi, tôi về xong thiết kế của mình sẽ về sau.”

Anh mắt Cố Dạ Thâm nhìn chăm chăm cô một cái, cuối cùng không nói gì.

Liên tục một tuần lễ như vậy, Ôn Noãn vẫn cứ trốn tránh, tránh né như vậy nên Cố Dạ Thâm cảm thấy cần phải cho cô một không gian riêng.

Anh bấm điện thoại ra bên ngoài phân phó: “Trợ lý Ôn, đặt vé máy bay đi Thượng Hải.” Sau khi tắt máy, anh lại lấy điện thoại di động gọi cho một người khác, “Khang Khang, là tôi...”

Cố Dạ Thâm đi Thượng Hải công tác một tuần, đến nay cũng chưa về, Ôn Noãn ngồi ở phòng khách không tính là lớn lắm xem ti vi, cô mở lớn âm lượng nhưng vẫn cảm thấy cả gian phòng trống rỗng không có không khí gì.

Cố Dạ Thâm là người bên ngoài trầm mặc, ít nói, nhưng khí thế lại vô cùng cường đại, bình thường thì một mình cô làm tổ ở trong phòng cũng có thể cảm thấy anh ở phòng khách hoặc phòng ngủ.

Hiện tại cái gì cũng không có cảm giác.

Com tối cô cũng không muốn ăn, thật ra thì thức ăn cũng xào kỹ rồi, đã bung lên bàn, chỉ là cô nghĩ đến thói quen nên làm đủ ba món một canh cho hai người, chợt làm cô không muốn ăn. Cô không nhớ rõ là bắt đầu từ ngày nào, cô đã có thói quen hai người cùng ăn com tối với nhau.

Trên TV đang chiếu quảng cáo, cô nhàm chán chuyển loạn các kênh, chỉ cảm thấy mỗi một tiết mục đều không có thú vị gì.

Thường ngày cô cùng Cố Dạ Thâm cùng nhau xem, cũng có lúc tranh giành chuyển kênh, cô còn tính tình thiếu nữ, thích xem phim thần tượng, còn Cố Dạ Thâm lại giống như tất cả đàn ông chỉ thích xem bóng đá, gặp các trận đấu quan trọng sẽ rất không có phong độ thân sĩ mà giấu đi điều khiển tivi sau khi chuyển kênh, nếu cô ra tay trước thì còn chiếm được lợi thế, anh cũng không tìm được điều khiển tivi, chỉ có thể âm ỉc mang laptop đặt ở đầu gối xem.

Có đôi khi anh cũng sẽ cướp được điều khiển tivi, thấy cô thỏa hiệp mang laptop ra xem phim, anh sẽ cường thế và bá đạo thu laptop của cô, sau đó trả lại điều khiển cho cô.

Ôn Noãn chợt phát hiện, cô có chút nhớ anh. Khi ý niệm này xẹt qua đầu, cô phẫn nảo tắt tivi trở về phòng ngủ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Cố Khang Khang đã tới gõ cửa nhà cô, ôm hai cặp lồng canh Tần Ký và chai nước ô mai tới. Kể từ khi cô thuê chỗ này, Khang Khang cũng chỉ tới mấy ngày đóng tiền thuê phòng, sau đó hai người đều gặp nhau ở bên ngoài, một tuần lễ này, có lúc buổi sáng, có lúc buổi tối, cô ấy sẽ thuận tiện cho cô đi nhờ xe đi làm.

Khi Cố Khang Khang đặt nước ô mai lên bàn thì Ôn Noãn nhăn mũi lại, “Khang Khang, vì sao mỗi lần cậu tới đều mang nước ô mai cho mình uống vậy?”

Đúng là cô đặc biệt thích đồ chua, nhưng ngày ngày đều ăn thì răng cũng sẽ không tốt. Hướng chi, mỗi lần cô cùng Cố Dạ Thâm đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày, anh cũng đều thuận tay cầm mấy túi ô mai hoặc các đồ ăn vặt có vị chua khác, để đầy trong tủ lạnh cho cô đỡ thèm rồi.

Cố Khang Khang cười có chút ngượng ngùng, rồi rất nhanh hùng hồn nói, “Mình không phải là thấy trong tủ lạnh nhà cậu để nhiều ô mai như vậy, nên mình cho là gần đây cậu thích ăn chua sao!” Nhắc nhở, cô cứ nhắc nhở như vậy? Hay là để chờ cơ hội lần sau thôi.

“Nào có.” Ôn Noãn cười, “Mình vẫn thích ăn có được hay không?”

Tình cờ là chủ nhật, hai người ăn sáng xong quyết định đi dạo phố.

Chủ nhật ở “Nhất phẩm đại hạ” đám đông mãnh liệt, Cố Khang Khang luôn cẩn thận dắt Ôn Noãn tránh người, cử động của cô ấy làm Ôn Noãn rất kỳ quái, “Khang Khang, hôm nay cậu chăm sóc mình như một đứa trẻ vậy.”

Cố Khang Khang cười hắc hắc, “Mình không phải là luôn luôn biến cậu trở thành đứa trẻ để chăm sóc sao.” Quan trọng là, hiện tại cô muốn chăm sóc hai đứa trẻ.

Ôn Noãn suy nghĩ một chút cũng cười, cô xác thực Khang Khang so với cô trưởng thành hơn.

Đến tầng trang sức cao cấp tình xáo, cuối cùng cũng không cần xô đẩy chật chội nữa, hai người một nhà đi dạo, Cố Khang Khang theo thói quen khảo sát thị trường, Ôn Noãn vô tình hay cố ý thường thức các phong cách thiết kế, cuối cùng cái gì cũng không mua.

Bình thường phụ nữ đi dạo phố đều như vậy, thật ra thì đi dạo không phải là đường phố, mà là thời gian.

Cố Khang Khang dừng ở một cửa hàng cô quen với cô chủ đứng nói chuyện phiếm, Ôn Noãn ở trong tiệm đi một vòng, thấy đối diện là “Chanel”, sau khi ra tay đánh dấu với Khang Khang thì đi tới.

Cô đi vào “Chanel”, liếc mắt một cái cô nhìn thấy Đường Từ Khoáng đang ngồi ở trên ghế편 nảo liên tục nhìn đồng hồ đeo tay, bộ dáng có chút lười thoi, cầm đầy râu. Cô ngẩn ra, xoay người chuẩn bị đi dạo cửa hàng khác thì đúng lúc Đường Từ Khoáng ngẩng đầu lên thấy cô, anh lập tức bước ba thành hai bước đi về phía cô, trong mắt mang theo nụ cười vui mừng: “Ôn Noãn.”

Cô không thể làm như không nhìn thấy rồi. Ôn Noãn khẽ mỉm cười, “Anh đi dạo phố cùng mẹ à?” Trước kia Lạc Phi ra ngoài dạo phố ngoại trừ kéo cô ra thì còn sai Đường Từ Khoáng đến làm cu li, mỗi một lần ngồi chờ anh ta đều không kiên nhẫn liên tiếp nhìn đồng hồ đeo tay, nhưng cũng không muốn không vâng lời Lạc Phi mà rời đi.

“À..... Không phải, là.....” Đường Từ Khoáng lúng túng, nụ cười trong nháy mắt trở nên u ám, sắc mặt cuốn bách.

Mất Ôn Noãn giật giật, đúng lúc cô gái trẻ mặc một chiếc váy đỏ từ phòng thay đồ đi ra, cô liếc mắt nhìn trộm một cái, nhất thời sáng tỏ, “Thì ra là Quan tiểu thư.” Mặc dù cô và Đường Từ Khoáng li hôn không đến mức oán hận nhau, nhưng nếu cô ta là “Tiểu tam” không phá hoại thì cuộc hôn nhân của cô mặc dù không có tình yêu cũng có thể đi đến hết đời, nên trong lòng cô cũng có chút không thoải mái. Một khi kết hôn, nếu như không có mâu thuẫn thì người phụ nữ nào nguyện li hôn chứ? Hơn nữa, cô giống như loại người thuần khiết.

Đường Từ Khoáng nghiêng đầu nhìn Quan Tâm Duyệt đang ốg ẹo soi gương làm dáng một cái, về mặt anh ta càng ngượng ngùng hơn nên không nói gì, chỉ đành nói sang chuyện khác, “Ngày mai, em có thể cùng anh trở về Đường Trạch không?”

Tạm bí mật li hôn thật đúng là phiền toái cho cô, Ôn Noãn có chút khó xử, nhưng thời gian lần trước gặp đã hơn nửa tháng. “Buổi chiều em sẽ trở lại.”

“Được, không thành vấn đề.” Sâu trong mắt Đường Từ Khoáng đều là sự vui vẻ.

Quan Tâm Duyệt bên kia gọi hai tiếng “Từ Khoáng” không thấy anh ta đáp lại, nên cô ta lập tức đi tới, lúc nhìn thấy Ôn Noãn, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trầm xuống, cô ta hất cằm lên cao ngạo, thay đổi cẩn thận hình tượng tiểu tam đắc ý, “Cô chính là vợ trước của Từ Khoáng à?”

Cô ta có ý nhấn mạnh từ “Trước”, trong mắt đều là sự châm chọc và đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tái Hôn

Gặp phải tiểu tam khiêu khích như thế này trong lòng Ôn Noãn vô cùng không thoải mái, cô cũng không cùng cô ta tranh giành cướp đoạt, cô ta còn muốn thế nào nữa! Dĩ nhiên, trong lòng cô sẽ không thoải mái nhưng cô cũng chỉ coi như không có chuyện gì xảy ra khẽ mỉm cười, "Quan tiểu thư, chào cô."

Tuy hai năm trước cô đã gặp qua Quan Tâm Duyệt ở sân bay nhưng cô cũng có ấn tượng với cô ta khá sâu, dường như cũng không có quá nhiều thay đổi, vẫn tùy hứng ương ngạnh, tuổi trẻ phách lối, chẳng qua là điểm lệ hơn, cô ta mặc một thân váy dài màu đỏ của "Chanel" hiện lên chỗ lồi lõm trên cơ thể làm tràn đầy hương vị nóng bỏng.

Quả nhiên Đường Từ Khoáng rất yêu cô ta, trước kia dù hẳn có tốt hơn nữa cũng không một mình theo cô đi dạo phố, mặc dù cô rất ít khi đi.

Quan Tâm Duyệt không ngờ Ôn Noãn lại phản ứng như vậy, giống như cái thế tấn công hung hăng mãnh liệt của cô ta đánh một quyền vào túi bông vậy, cô ta vênh vào hung hăng lại chiếm thế hạ phong, rất không phục căn cứ môi, bỗng cười thân nhiên: "Ôn tiểu thư, cảm ơn cô đã chăm sóc Đường Từ Khoáng hai năm qua."

Cô ta cho rằng những lời này đối với người vợ chính bị đá có lực sát thương rất lớn, nhưng không ngờ Ôn Noãn vẫn chỉ nhàn nhạt cười: "Quan tiểu thư thật biết nói đùa. Thật xin lỗi, bạn tôi đang chờ ở bên kia, hẹn gặp lại."

Cô xoay người đi, Đường Từ Khoáng kéo cô lại, "Ôn Noãn, bây giờ em ở đâu? Ngày mai anh lái xe đến đón em."

Ôn Noãn còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt thì Quan Tâm Duyệt đã ngang ngược kéo Đường Từ Khoáng lại, "Từ Khoáng, ngày mai anh đi đón cô ấy sao? Gặp cô ấy làm gì?" Hai mắt cô ta tròn tròn, "Từ Khoáng, anh lại muốn mang cô ấy trở về Đường trạch sao? Anh đã cùng cô ấy ly hôn rồi!"

"Tâm Duyệt, chuyện này không liên quan tới em!" Đường Từ Khoáng không nhin được đẩy cô ta ra, vẫn nắm tay Ôn Noãn không buông.

Quan Tâm Duyệt nhếch miệng lên, nói khóc liền khóc, một bộ dáng nhìn thấy đã thương: "Sao chuyện này lại không liên quan tới em, em theo anh, nhưng sao lại âm mưu như vậy, ban đầu em là bị bệnh nên rời xa anh là không đúng, cho nên anh kết hôn em cũng chưa từng trách anh, nhưng bây giờ anh cũng đã ly hôn rồi, sao vẫn cùng cô ấy dây dưa với nhau, anh đặt em ở chỗ nào?"

Đường Từ Khoáng bị nghẹn, nhất thời nói không ra lời, trong mắt lóe lên tâm tình: mâu thuẫn, bất đắc dĩ, áy náy.....

Đã có nhân viên cũng khách hàng đi qua ghé đầu nhìn, bàn luận xôn xao, Ôn Noãn không muốn phối hợp với họ trình diễn vở kịch cầu huyết "Tiểu tam và vợ trước" nữa, cô muốn đi nhưng lại không thoát được khỏi tay Đường Từ Khoáng.

Đang không biết phải làm thế nào cho phải thì Cố Khang Khang ở cửa hàng đối diện nghe tiếng chạy tới, cô ấy vừa nhìn thấy cảnh này lập tức hai mắt bốc hỏa, dùng sức kéo tay Đường Từ Khoáng ra, kéo Ôn Noãn lại, "Đường Từ Khoáng, nếu như anh còn mặt mũi thì vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện trước mặt Ôn Noãn!"

Sau đó cô ấy mạnh mẽ nhìn chăm chăm Quan Tâm Duyệt, "Còn cô nữa, Quan tiểu thư, nếu như ban đầu không phải cô ham tiền tài bỏ Đường Từ Khoáng thì bọn họ cũng sẽ không có đoạn nhân duyên sai lầm này, hiện tại tôi phải cảm ơn cô đã trở lại, cũng cảm ơn trời đất anh ta cũng không có tự trọng mà quay lại với cô, cô tốt nhất là giữ chặt lấy anh ta, tôi sẽ cảm kích cô gấp bội!"

Sau khi cô quát mắt trừng mi mắng xong, liền kéo Ôn Noãn đi, Đường Từ Khoáng bị mắng xối xả, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, khó chịu quay đầu đi.

"Cô yên tâm, về sau Từ Khoáng đều là người của tôi!" Nói cho cùng thì Quan Tâm Duyệt vẫn còn trẻ, rốt cục cũng thiếu kiên nhẫn nói ra một câu này.

Cố Khang Khang vừa đi vừa hừ hừ cười lạnh, "Một Đường Từ Khoáng cũng chẳng là cái quái gì, cô xem trọng anh ta, nhưng Ôn Noãn nhà tôi chỉ coi anh ta là cọng cỏ thôi!"

Quan Tâm Duyệt còn đuổi theo nói, Đường Từ Khoáng níu cô ta lại, trầm giọng gầm nhẹ: "Câm miệng! Mua quần áo rồi còn phải đi tính tiền!" Hắn ném

cho cô ta cái thẻ tín dụng rồi đi ra khỏi cửa hàng, nhìn bóng lưng Ôn Noãn đi xa, trong mắt hần đều là lưu luyến và hối hận.

Ra khỏi tòa nhà Nhất Phẩm, Cố Khang Khang vẫn còn tức giận không thôi: "Ôn Noãn, lần sau nếu để mình nhìn thấy đôi cậu nam nữ kia ở trước mặt cậu tỏ vẻ ta đây thì mình nhất định sẽ không thể không bỏ bọn họ ra!"

Ôn Noãn hút nước trái cây ướp lạnh vừa mới mua cười nham nhở, Cố Khang Khang đưa ngón trỏ dí vào trán cô chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: "Cậu còn cười! Đụng phải thì thế nào, coi bọn họ là không khí là được rồi, để ý tới hần làm gì!"

"Không phải, Khang Khang." Ôn Noãn vuốt chỗ trán bị dí đau, "Mình đang nghĩ, sao cậu lại dững mãnh như vậy, đi đâu mà tìm người lợi hại hơn cậu đây!"

Đề tài bị nhiễu đến bản thân, bộ mặt Cố Khang Khang đầy vạch đen, phản xạ có điều kiện phản bác lại cô: "Tại sao lại không có!"

"À? Đã có sao?"

Là có, hơn nữa so với cô người kia quả thực là rất dững mãnh, Cố Khang Khang cười đến ngượng ngùng: "Không có, không có, ý của mình là, trên thế giới này đàn ông nhiều như vậy, khẳng định người lợi hại hơn mình đếm không hết."

Mặt Ôn Noãn đầy nghi ngờ, có người đi bên cạnh sát qua, đụng vào vai cô, dưới chân cô đứng lúc đạp lên một ít vỏ trái cây, nhất thời toàn thân cô chênh vênh, cô nhỏ giọng kêu lên, như muốn ngã nhào xuống, may mà Cố Khang Khang nhanh tay lẹ mắt giữ cô lại mới may mắn không bị ngã nhào.

Sau khi Cố Khang Khang giữ được Ôn Noãn, thì người cô đổ đầy mồ hôi lạnh, không nói lời gì níu lại người đàn ông lỗ mãng kia: "Này, anh đi bộ có thể cẩn thận một chút hay không, cô ấy là phụ nữ có thai, cô ấy ngã anh chịu được trách nhiệm ư!"

Người đàn ông kia thấy đáng về cô hung hãn nên vội vàng luôn miệng xin lỗi.

Mà Ôn Noãn bên này không bởi vì thiếu chút nữa bị ngã mà giật mình, ngược lại một câu của Cố Khang Khang "Cô ấy là phụ nữ có thai" hù dọa, cô vội vàng kéo Cố Khang Khang lại, "Khang Khang, cậu vừa nói cái gì vậy, mình không sao, nên không phải lừa gạt người ta như vậy."

"Mình đâu có lừa gạt người ta, cậu vốn chính là....." Hôm nào không bằng hôm nay, Cố Khang Khang hít sâu một hơi, "Cậu vốn là phụ nữ có thai mà!"

Ôn Noãn sợ đến mức trợn to mắt, sau khi con người đảo qua đảo lại hai cái thì cô cười đến gãy lưng.

Cố Khang Khang bị cô cười, bị người đi qua đường nhìn với ánh mắt kỳ quái, cô vội kéo tay Ôn Noãn đi vào bên cạnh phòng ăn nhà hàng MacDonald.

Sau khi Ôn Noãn ngồi xuống, cầm đồ trên mặt bàn, vẫn nhìn Khang Khang cười không ngừng, "Cậu nhìn trong tủ lạnh của mình để nhiều đồ ăn vặt chua nên mới cho là như vậy sao?" Khó trách vừa tới đã mua cho cô nước ô mai, đi bộ còn che chở cô giống như bảo hộ một đứa trẻ vậy.

Dĩ nhiên không phải. Cố Khang Khang trong lòng trả lời, ngoài miệng lại nói, "Đúng vậy, hai năm trước mình gần như không thấy cậu ăn chua, đột nhiên lần này lại ăn....."

Ôn Noãn vui vẻ nói thẳng, "Mình từ nhỏ đã thích ăn chua, hai năm này Đường Từ Khoáng không nếm được vị chua nên mình chiều theo anh ấy. Hơn nữa cậu nghĩ nếu như mà mình thật sự mang thai thì tính ta cũng được ít nhất ba tháng rồi, chẳng lẽ trong lúc này mình lại không có biểu hiện có thai nào? Mình cũng không thể cái gì cũng không có chút cảm giác nào! Hơn nữa, ba tháng này khách nhân của mình tới rất đúng ngày, cậu có từng thấy người mang thai nào mà cái kia còn tới không?"

Cố Khang Khang trợn tròn mắt, theo lời cô nói, thì không phải là mang thai, nhưng Cố đại thiếu gia nói..... Không phải là anh ấy nghĩ quá nhiều chứ! Nhưng để an toàn, "Nếu không chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút!"

"Không cần!" Ôn Noãn quả quyết phản đối, vốn khỏe mắt đuôi mày còn mang ý cười mà trong nháy mắt vội che dấu, bệnh viện, cô không muốn đến bệnh viện..... Nơi đó cô không có cách nào loại bỏ được con ác mộng!

Cố Khang Khang cũng ý thức được điều cô kiêng kỵ, nhất thời không nói gì nữa, chỉ cẩn thận và khấn trương nhìn cô: "Ôn Noãn, nếu mình nói là nếu, cậu thật sự có đứa bé, cậu sẽ làm gì?"

Ôn Noãn giật mình với ví dụ ấy, trong lòng cô có chút hoảng hốt, sau đó cô bật cười, "Khang Khang, cậu làm cho mình vội đến cuồng cuồng rồi, như vậy đi, gần đây mình thường đến một phòng khám bệnh tư nhân bằng phương pháp thôi miên nghỉ ngơi, buổi tối mình đến xem một chút là được."

Sở dĩ cô không bài xích như bài xích "Vong Xuyên", là bởi vì chỗ đó nếu như không có người nói thì căn bản cũng không nhìn giống một phòng khám bệnh, đến cái tên phòng khám cũng không có liên quan.

Đền đường vừa mới bật thì hai người đã trực tiếp đến đó, Kỳ Như Cẩn nhìn cô đi cùng Cố Khang Khang đến thì có hơi giật mình, cô ta hướng cô khẽ mỉm cười, Khang Khang mặt không chút thay đổi gật đầu nhẹ, nếu như không phải sớm được Cố đại thiếu gia báo cho thì cô nhất định sẽ hoảng sợ bởi vì đột nhiên nhìn thấy người phụ nữ sáu năm không gặp này.

Ôn Noãn làm thôi miên như thường ngày, xong rồi chần chừ không biết nên mở miệng như thế nào để điều tra chuyện, Kỳ Như Cẩn thu hồi điệu cụt ôn hòa hỏi thăm: "Ôn Noãn, như thế nào, sau khi tới đây làm thôi miên, cả người cô có phải không cảm thấy buồn bực như trước nữa không?"

Ôn Noãn hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu, hình như là vậy, hôm nay cô còn cười đến gãy cả lưng, trong trí nhớ của cô, đã lâu rồi cô không cười như vậy.

"Như vậy cũng tốt." Kỳ Như Cẩn mỉm cười, "Giữ vững tâm trạng vui vẻ không những đối với thân thể có lợi mà đối với thai nhi trong bụng cũng tốt."

Àm.....

Ôn Noãn chỉ cảm thấy đầu óc trong nháy mắt hỗn độn, cô kinh ngạc tròn tròn mắt: "Tôi thật sự mang thai sao?" Làm sao có thể!

Cố Khang Khang ngồi bên mặc dù đã được "Phòng ngừa trước", nhưng khi nghe thấy lời này vẫn hoảng sợ đứng dậy.

"Thế nào, anh ấy không nói cho cô biết?" Kỳ Như Cẩn kinh ngạc liếc Ôn Noãn một cái, "Lần đầu tiên anh ấy dẫn cô đến đây, tôi đã kiểm tra ra rồi mà!"

Trong lòng Ôn Noãn ngổ vạy tạp trần, "Nhưng là, tôi không có dấu hiệu mang thai, hơn nữa, mỗi tháng cái đó đều có....."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 51.2

Kỳ Như Cẩn mỉm cười, "Có vài người mang thai đứa trẻ cũng không có dấu hiệu có thai là bình thường, hơn nữa cô mang thai nhưng mỗi tháng đều có, loại này tỷ lệ tuy nhỏ nhưng cũng không phải là không thể, dù sao đứa trẻ còn nhỏ, nó chưa hoàn toàn chiếm cứ không gian, lớp màng bên trong có thể tróc ra chảy theo khe hở ra ngoài."

"Vậy việc này đối với đứa trẻ có ảnh hưởng không?"

"Đừng lo lắng, sẽ không sao. Đúng giờ đến bệnh viện kiểm tra là được, nếu như cô ngại đến bệnh viện phiền toái thì dù sao mỗi tuần cô đều tới đây, nếu cô tin lời tôi thì để tôi kiểm tra cho cô là được." Cô ta nói chuyện với Ôn Noãn nhưng cũng liếc nhìn Cố Khang Khang một cái, lông mày nhỏ nhắn chau lại, nơi sâu nhất trong đôi mắt toát ra ánh sáng hung ác nhàn nhạt.

Ôn Noãn nằm ngang ra trên giường, cô vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được tin tức đột nhiên xuất hiện này.

Cuộc sống là cái gì? Đúng là câu huyệt.

Tay cô đan vào nhau nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ diệu, trong tử cung của cô thể nhưng lại thai nghé một sinh mệnh nhỏ bé. Cô vừa mừng rỡ lại đau đớn, vì đứa trẻ ngoài ý muốn này giáng xuống làm cô mừng rỡ, nhưng cũng vì nó tới không đúng lúc mà đau đớn.

Lúc trở lại, Khang Khang hỏi cô nên xử lý như thế nào, cô có chút bối rối, có chút hoang mang, còn có chút bàng hoàng nữa. Theo lý thuyết thì cô đã ly hôn, nếu như cố ý sinh đứa bé ra, thì hoàn cảnh của đứa bé lúc lớn lên nhất định sẽ không trọn vẹn, nếu đứa bé không có tương lai thì cô mang nghiệp chướng nặng nề; Nếu không giữ lại, đem chính cốt nhục trong thân thể của mình bỏ đi thì cô cực kỳ không muốn.

Đứa bé luôn vô tội.

Giữ lại, hay không giữ lại, cô không có cách nào quả quyết đưa ra lựa chọn, vô luận là loại nào cô đều cảm thấy tàn nhẫn.

Chợt cô nghĩ đến lời nói kia của Kỳ Như Cẩn, thì ra Cố Dạ Thâm đã sớm biết cô mang thai, cô cẩn thận hỏi tường lại thì quả thật dấu vết có thể tìm ra.

Lúc anh đi công tác trở về thì đưa ô mai cho cô, bình thường đi siêu thị sẽ tiện tay cầm một ít đồ ăn vặt có vị chua, anh hút thuốc lá lại tinh bơ như không tránh cô, thấy cô đụng vào máy vi tính sẽ tự chủ trương tắt máy, đem điều khiển tivi trả lại cho cô, thậm chí ở trong phòng làm việc, khi anh lấy lý do máy tính của cô sử dụng quá lâu nên cần "Diệt virus cho máy tính trong phòng làm việc", hệ thống máy tính hỏng, đưa đi sửa nhưng sau cũng không thấy trở lại.....

Anh đều yên lặng làm tất cả, chỉ không nói ra, thì ra anh đối với cô vô cùng quan tâm và chăm sóc, anh vẫn luôn như vậy không để lại dấu vết.

Anh thật sự thích cô, nếu không anh sẽ không biết rõ tình huống cô đã có bầu mà vẫn xin phép cô cho anh được đem lại tình yêu ấm áp cho cô.

Anh đối với cô quen biết gần gũi như vậy, không ngờ lại thâm tình như thế.

Trái tim cô chợt nhảy lên một tia rung động, một cổ run rẩy. Đó là cảm động thôi, trừ cảm động ra còn có cái gì không?

Sáng sớm thứ hai Ôn Noãn bị tinh thần bất khuất của chuông điện thoại đánh thức, cô mơ màng nghe thấy giọng nói lo lắng của Đường Từ Khoáng: "Ôn Noãn, nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức tới đón em!"

"Đến Đường Trạch? Bây giờ không phải là hơi sớm sao?" Ôn Noãn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Là mẹ tâm huyết dâng trào muốn đến nhà ăn điểm tâm, mẹ đang lái xe ra cửa rồi." Đường Từ Khoáng rất đau đầu.

Cho tới bây giờ Lạc Phi luôn thoải mái như vậy, bà từng nửa đêm chạy tới kéo bọn họ đang ngủ ra ngoài ăn khuya, nhưng mà về sau nghe nói là vì bà muốn đến đột kích xem Đường Từ Khoáng có hay không ngủ đêm ở nhà không.

Ôn Noãn cự tuyệt việc Đường Từ Khoáng tới đón, cô rửa mặt xong rồi trực tiếp ngồi taxi đến, trước hết cô lượn quanh siêu thị mua chút rau tươi và thịt nạc, sau đó mới chạy tới chung cư Lục Viên ngày trước cô ở cùng với Đường Từ Khoáng sau khi cưới.

Xa xa đã trông thấy bóng dáng Đường Từ Khoáng đứng ở trên ban công, khỏi cần nói cô cũng biết Lạc Phi đã đến.

Ôn Noãn thờ phào nhẹ nhõm, thông thả đi lên tầng, Đường Từ Khoáng chạy ra mở cửa cho cô.

Trong phòng khách, Lạc Phi đang ngồi tùy tiện trên ghế salon xem tivi, thấy Ôn Noãn đi vào cũng không chào đón thân thiện như trước, ngược lại bà chỉ lạnh lùng nhắc mắt lên nhìn cô một cái rồi tiếp tục xem tivi của mình.

Ôn Noãn nhìn về phía Đường Từ Khoáng: Chuyện gì xảy ra?

Đường Từ Khoáng bối rối lắc đầu: Không rõ lắm.

Ôn Noãn đành phải treo khuôn mặt tươi cười đi đến: "Mẹ, con ra ngoài mua ít rau cải, sáng nay ăn rau cải nấu cháo thịt nạc, sẽ nhanh thôi ạ."

Lạc Phi quan sát cô nhìn từ trên xuống dưới một cái, mặt không thay đổi gật đầu nhẹ.

Ôn Noãn nhanh chóng chui vào bếp, trong lòng vừa buồn bực vừa bồn chồn, đột nhiên mẹ lại đến thăm, mà lại có thái độ lạnh nhạt xa cách khác thường như vậy là tại sao?

Cô vừa nghĩ, vừa bắt tay vào làm bữa sáng. Mở tủ lạnh ra, cô hơi nhíu mày, lại đi tìm túi gạo, lông mày cô nhăn chặt hơn, lúc mở tủ bếp ra, mặt cô hoàn toàn thất vọng.

Đường Từ Khoáng sao lại như vậy!

Cô đứng ở cửa nhìn hẩn trong phòng khách ngoắc ngón tay.

"Anh đã bao nhiêu ngày không có nấu cơm ở nhà? Tủ lạnh trống không, gạo không có, gia vị hoàn toàn không còn gì, như này thì bữa sáng phải làm thế nào?" Cô cố gắng hạ thấp giọng, chẳng lẽ vì vậy mà hẩn gầy đi không ít.

Đường Từ Khoáng bối rối, hẩn chỉ vội vàng để cho mẹ không phát hiện mình đã ly hôn với cô, nhưng lại quên mất việc phòng bếp đã lâu chưa từng đi vào.

Cuối cùng Ôn Noãn cũng lục được một túi nhỏ có thể dùng được làm nguyên liệu bánh ngọt, cô thờ phào một cái: "Anh đi ra ngoài mua cho em một chút trái cây tươi lại đây. Bữa sáng em đã có biện pháp rồi."

Mỗi người một ly nước ép trái cây, một phần bánh ngọt vị hoa quả, bữa sáng của ba người cũng chỉ có thể đối phó như vậy mà thôi.

Lạc Phi ngồi ở bên cạnh bàn ăn, kín đáo liếc mắt nhìn chỗ Đường Từ Khoáng và Ôn Noãn ngồi song song, uống một ngụm nước trái cây rồi để ly xuống, thở dài một hơi: "Không ăn, mẹ đi đây."

Ôn Noãn và Đường Từ Khoáng đồng thời đứng lên, "Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Đường Từ Khoáng đi lên phía trước hỏi thăm.

Lạc Phi dừng lại, không quay đầu, trong phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, thật lâu sau bà mới nặng nề và nghiêm túc mở miệng: "Khoáng, tiếc Thế như vàng."

Toàn thân Đường Từ Khoáng chấn động, lúng túng nhìn bà rồi đi.

Trong lòng Ôn Noãn rét run, hôm nay Lạc Phi nói lời này, chắc là đã nhận ra cái gì rồi.

"Đường Từ Khoáng, anh hãy tìm cơ hội công khai chuyện chúng ta ly hôn đi." Cô nói. Dự tính ban đầu dấu điểm là hi vọng hai bên cha mẹ không phải vội vàng tiếp nhận việc họ thật sự ly hôn, nếu đã không có cách nào giấu giếm, có lẽ sự thật đối với người nào cũng đều tốt. Cô không cần vì nhìn thân thể Lạc Phi như vậy mà bốn ba, Quan Tâm Duyệt cũng không cần chịu uất ức vì không thể đường đường chính chính khi ra ngoài, mà Đường Từ Khoáng cũng có thể quang minh chính đại cùng người yêu ở chung một chỗ.

Vậy mà, phản ứng của Đường Từ Khoáng làm cho cô giật mình.

"Đừng!" Hẩn xoay người lớn tiếng phản đối, giọng nói gấp gáp của mình làm hẩn cũng giật mình, thấy Ôn Noãn giật mình kinh ngạc nhìn tới, hẩn vừa xấu hổ vừa khó chịu xoay tầm mắt đi, thì thào nói, "Kéo dài chút nữa, kéo dài chút nữa....."

Ôn Noãn có thể hiểu được, dù sao trái tim của Lạc Phi cũng không chịu nổi được kích thích lớn, đối với nàng dâu của bà, Lạc Phi rất cung chiều và hài lòng, cô biết điều đó, nhưng nếu như muốn kéo dài, "Vậy tạm thời anh vẫn phải uất ức Quan tiểu thư rồi, đi ra cửa đừng để người quen thấy. Mẹ anh có thể đã biết cái gì đấy."

Đường Tử Khoáng có khổ mà không nói ra được, hần khấp hờ hai mắt, "Vậy thì không cần kéo dài nữa." Hần trở về phòng cầm cái gì đó nhét vào trong túi sau của quần, kéo tay Ôn Noãn, "Chúng ta đi."

Không kéo dài nhưng cũng không có nghĩa là muốn vội vã như vậy nha! Trong lòng Ôn Noãn cuối cùng cũng xẹt qua vẻ không thích, cô không muốn để ý tới, chỉ nói, "Không cần vội vàng giải thích như vậy chứ? Dù sao đi nữa thì cũng không thể khiến mẹ anh tức chết được!"

"Sẽ không trêu tức bà nữa, chúng ta đi cục dân chính." Dưới cảm Đường Tử Khoáng căng thẳng.

"À? Đi cục dân chính làm gì vậy?" Ôn Noãn không hiểu.

"Tái hôn, Ôn Noãn, chúng ta đi tái hôn!" Giọng nói Đường Tử Khoáng nhỏ và run rẩy.

Ôn Noãn dừng bước, cô không thể tưởng tượng nổi: "Đường Tử Khoáng, anh điên à!" Nói ly hôn liền ly hôn, nói tái hôn liền tái hôn, không phải là điên thì là gì!

Đường Tử Khoáng chấn động, hần chậm rãi buông tay cô ra, mặt xám như tro: "Thật xin lỗi, Ôn Noãn, thật xin lỗi." Hần đá cửa xông ra, chạy trời chết.

Tái hôn?

Buổi tối Ôn Noãn nằm ở trên giường, bên tai vang lên những lời Đường Tử Khoáng lúc sáng nói. Không phải hần vẫn thích Quan Tâm Duyệt sao? Sao lại đột nhiên lại nhắc tới cái này!

Tay cô đặt lên bụng khẽ vuốt nhẹ, nếu như không phải trong bụng cô có đứa trẻ, cô sẽ không chút do dự mà một mực từ chối, sau đó nghĩ cũng sẽ không nghĩ lại.

Ở trong quan hệ nam nữ, quan niệm của cô vẫn luôn là như vậy: Trước khi hai người kết hợp với nhau, với cô mà nói, mặc kệ đối phương có ít nhiều phụ nữ, cô đều không quan tâm, bởi vì trước đây, hai người cũng không biết lẫn nhau, nên cũng không thể vì đối phương mà giữ mình. Nhưng về sau khi kết hợp, thân thể của hần nhất định phải trung thành với cô, một khi không giữ vững được sự trung thành, cho dù là lần đầu cô cũng không thể tha thứ. Cái này không phải chỉ là cô sạch sẽ, mà còn để ý tới sự trung thành của người mình gắn gũi trong lúc đó. Trung thành tan vỡ, quan hệ cũng theo vậy kết thúc, nếu không thể cả đôi thì cũng phải một phần đầy đủ. Người thứ ba xen vào một đoạn quan hệ, sẽ làm cô thấy ghê tởm.

Nếu như tái hôn để cô tiếp nhận Đường Tử Khoáng thì trong lòng cô sẽ khó chịu.

Nhưng bây giờ, cô đã có đứa bé, hần là cha của đứa bé, đứa bé và cô là huyết nhục hòa hợp, dù sao cuộc đời này của cô đã như bức tranh đẹp sớm bị xáo trộn, trong lòng cũng có chút ít xúc động.

Từ đầu tới cuối, mặc dù trong mắt người hiện đại suy nghĩ như vậy của cô có chút buồn cười, ở niên kỷ này mà cô vẫn còn những suy nghĩ như vậy có chút quá ngây thơ, nhưng chính là cô nghĩ như vậy, hi vọng đời này chỉ thuộc về một người đàn ông. Người kia đã từng là Đồng Diệu, nhưng Đồng Diệu không kịp đợi đến đêm động phòng của bọn họ.

Nếu như nói Đồng Diệu là người đầu tiên chiếm cứ trái tim cô, thì Đường Tử Khoáng chính là người đàn ông đầu tiên chiếm cứ thân thể cô, cô đã từng cho rằng bọn họ thật sự có thể giống nam nữ bình thường mà sống cả đời bằng phẳng, chỉ tiếc, từ đầu đến cuối nguyện vọng đó đã quá mức hoàn hảo rồi.

Nếu tái hôn, sẽ giống như đồ sứ lần đầu bị vỡ dán lại, từ đầu đến cuối dấu vết vỡ tan tành vẫn còn đó, nó sẽ ngày đêm nhắc nhở làm cho không người nào có thể quên. Mà cô, đối với hôn nhân cũng chưa có bao nhiêu kỳ vọng, chỉ là đứa trẻ làm cô không biết phải như thế nào.

Ôn Noãn có chút phiền lòng.

Có lẽ, Đường Tử Khoáng chỉ bởi vì một câu "Tiếc thê như vàng" của Lạc Phi nhất thời xúc động thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không Cự Tuyệt

Anh nhẹ nhàng hôn vào trán cô, giống như bướm bướm lướt qua đài sen, sáng rõ trong suốt rất yên tĩnh như mặt nước, không có quá nhiều, không có đắm chìm, cũng không có dục vọng, chỉ là ấm áp thỏa đáng.

Cố Dạ Thâm

Lúc Cố Dạ Thâm trở về Tân Giang Hoa Uyển đã là nửa tháng sau.

Thật ra anh đi công tác ở Thượng Hải chỉ có hai ngày, sau khi trở lại thì đến tổng bộ tập đoàn Thâm Khang bắt tay vào xử lý công việc mở rộng thị trường bất động sản, những ngày này anh cũng ở lại chỗ cha mẹ mình.

Bất động sản của công ty hiện nay đã có Tổng Giám đốc mới đến nhận chức, buổi tối có bữa tiệc chúc mừng nên anh tiện đường trở về bên này. Anh không biết trong khoảng thời gian này tâm tình Ôn Noãn có được tự nhiên, có điều chỉnh tốt hay không.

Thời điểm anh vào nhà, đèn trong phòng khách sáng rõ, TV cũng bật nhưng lại không có một bóng người. Anh điều chỉnh nhỏ âm lượng TV khiến anh sắp điếc tai đến nơi mới nghe được tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm. Anh ghé đầu nhìn lại, cửa mở một ít, bóng dáng Ôn Noãn như ẩn như hiện.

Anh để cặp tài liệu xuống ghế salon, đi tới kéo cửa ra.

Ôn Noãn đang khom người gội đầu, nghe thấy tiếng động, cô quay đầu lại nhìn thấy Cố Dạ Thâm thì bỗng nhiên tươi cười: "Anh đi công tác về rồi à?"

Giọng nói của cô có chút vui mừng, trong lòng Cố Dạ Thâm cảm thấy nhẹ nhõm, "Ừ, đã về."

"Anh muốn tắm à? Đợi tôi một lát, tôi sắp xong rồi."

"Không vội." Cố Dạ Thâm đi vào, tự nhiên cởi khua tay áo ra, xắn ống tay áo sơ mi, lấy tay Ôn Noãn đang gỡ tóc ra, mười ngón tay ở trên tóc dính đầy bọt, anh không nhanh không chậm xoa bóp cho cô.

Ngón tay của anh lướt qua da đầu cô, mang theo cảm giác hơi lạnh lạnh, cảm giác lạnh lạnh truyền đến đại não của cô tạo thành một dòng điện, động nhiên chạy khắp toàn thân, Ôn Noãn cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Cố Dạ Thâm không lên tiếng, cầm vòi nước dội sạch bọt trên đầu cô, tỉ mỉ đưa đưa tay ngăn ở phía sau tai cô để tránh nước bắn vào trong tai, sau đó như bình thường anh xoa bóp, gội sạch, lấy khăn bông lau nước trên tóc cô, vôn về lau tóc ướt cho cô xong thì anh lấy máy sấy sấy tóc cho cô....

Trong lúc tiếng máy sấy kêu ù ù, Ôn Noãn nghe thấy nhịp tim của mình, hình như tần suất đập không giống với mọi ngày.

Cô có chút đắm chìm trong bàn tay dịu dàng của anh.

Ngày hôm sau, Ôn Noãn lại ngồi xe Cố Dạ Thâm đi làm, cũng không phải do hai tuần xa cách mà cô trở nên ung dung bình tĩnh, mà vì nếu cô có ý định tìm chỗ ở và việc làm mới thì hai người vẫn ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, còn không bằng thể hiện tự nhiên thanh thản một chút. Lần này anh đi công tác cô cũng ít nhiều đoán được là vì để cho cô có thời gian và không gian điều chỉnh tâm tình cho thoải mái.

Hơn nữa, chẳng qua cô cảm thấy vẫn chưa được tự nhiên, bởi vì cô thật sự khó mà tin được anh sẽ nhất kiến chung tình với mình, cảm giác rất khó tin, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy không phải đơn giản như vậy, nhưng chẳng qua là nghĩ vẫn chưa ra.

Lần này lúc cô xuống xe ở trạm xe buýt không may mắn như trước, xe Cố Dạ Thâm vừa mới lái đi thì sau lưng đã có người bám còi, cô quay lại thì thấy Nam Phong Lâm đang ngồi trong chiếc Ferrairi màu đỏ cười với mình.

Không cần nói cô cũng biết nhất định cô ấy đã nhìn thấy cô từ trên xe Cố Dạ Thâm xuống, cô ngượng ngùng không biết mình nên mỉm cười chào hỏi hay làm như không biết mà quay đầu đi, may mà Nam Phong Lâm rất nhanh đã lái xe đi về phía công ty.

Buổi trưa, Ôn Noãn gặp Nam Phong Lâm trong thang máy, hơn nữa còn có Hứa Ủy Nhiên. Cô lễ phép chào hỏi, Nam Phong Lâm mỉm cười ý chào, cũng không có ánh mắt kỳ quái gì làm cô nhẹ nhõm yên tâm, có lẽ buổi sáng Nam Phong Lâm không nhìn thấy gì, cô ấy chỉ đơn giản là chào hỏi thôi.

Chẳng qua đứng bên cạnh cô ấy là Hứa Ủy Nhiên Hứa quản lý, con mắt sắc bén quét tới quét lui cô từ trên xuống dưới một vài lần, cô có cảm giác đến nội tạng cũng bị nhìn thấu, rất khủng bố làm cả buổi chiều cô đều cho rằng có người nhìn mình.

Trước khi tan làm, Tang Lạc Vi ở trong phòng làm việc nhắc nhở Cố Dạ Thâm: "Tổng Giám đốc, tối nay anh phải tham dự tiệc từ thiện ở Nguyên Dã của Tổng Giám đốc Trần Tập đoàn W.D, thời gian là 7h00."

"Ừ, tôi biết rồi." Cố Dạ Thâm cũng không ngẩng đầu lên, "Cô cũng chuẩn bị một chút."

"Tổng Giám đốc....." Tang Lạc Vi nháy mắt mấy cái, sự mặt xuống, "Có thể được kháng nghị không?" Cô không nhớ rõ bắt đầu từ ngày nào, Tổng Giám đốc đại nhân đối đãi với cô đã không hề lạnh lùng xa cách nữa, gần đây đáng về nói chuyện càng tốt hơn, cho nên cô đánh bạo từ chối, cô thật vất vả mới tìm được bạn trai, đương nhiên là hẹn hò tương đối quan trọng.

"Trước kia đều là cô và Trợ lý Tiêu thay phiên nhau, hiện tại cô ấy đi thì chỉ còn lại cô, kháng nghị không có hiệu quả." Cố Dạ Thâm vẫn vui đầu vào công việc.

"Không phải vẫn còn trợ lý Ôn sao!" Tang Lạc Vi tiếp tục kháng nghị, với lại căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, "Cô ấy có một khuôn mặt của Trương Mỹ Lệ đầy thiện tâm, so với tôi thì thích hợp tham gia tiệc từ thiện hơn!"

Logic gì đó!

Cố Dạ Thâm nhìn qua vách thủy tinh một cái. "Đàm phán ngoại giao, chính cô phải đi."

Tang Lạc Vi kích động, "Tổng Giám đốc ngài càng ngày càng có nhân tính!" Sau đó ngoài phòng làm việc truyền đến tiếng đeo bám dai dẳng của cô ấy, khoảng chừng mười phút sau, cô ấy ló đầu vào: "Báo cáo Tổng Giám đốc, ngoại giao đàm phán xong, đã thu phục!"

Cố Dạ Thâm khẽ mỉm cười, đây là kết quả mà anh mong muốn. Anh cầm điện thoại bàn ấn số: "Giám đốc Nam Phong."

Ôn Noãn có chút thấp thỏm không yên, vì bây giờ có tiệc từ thiện. Cô chưa có kinh nghiệm tham gia tiệc cao cấp, trong hai năm hôn nhân với Đường Từ Khoáng cô cũng chỉ tham dự tiệc mừng hai mươi năm thành lập Hằng Phong, lần đó không thể không đi.

Nghe nói lần này Tổng Giám đốc Trần Nguyên Dã của W.D cử hành tiệc từ thiện mời các tập đoàn lớn ở Phong Thành, người đứng đầu các công ty hoặc quản lý cao cấp. Trần Nguyên Dã là một truyền kỳ trong giới thương gia, ông ta tay trắng dựng nghiệp sáng lập ra tập đoàn W.D, giao thiệp với giới tài chính, bất động sản, giáo dục, khách sạn, bán lẻ, internet, điện ảnh và truyền hình. Chỉ mất bốn năm đã đem W.D tạo thành tập đoàn lớn nhất thành Anh Phong, nắm trong tay mạch máu kinh tế và hướng phát triển của Anh Phong, đã tiến vào trong top 100 doanh nghiệp hàng đầu Châu Á. Nhận được thư mời, đa số sẽ nể mặt mà đến, đến lúc đó sẽ tập trung các nhân vật nổi tiếng.

Ôn Noãn lo lắng loại trường hợp này mình sẽ xảy ra xấu hổ, hơn nữa những trường hợp kia cô thật không thích. Nhưng thật sự là không chịu được sự đeo bám dai dẳng của Tang Lạc Vi, cô chỉ có thể đồng ý rồi sau đó hối hận mà thôi.

Khoảng bốn rưỡi, Nam Phong Lâm đến phòng làm việc của Tổng Giám đốc, để trước bàn Ôn Noãn một túi lớn, "Ôn Noãn, đây là lễ phục của cô tham gia dự tiệc." Nhìn thấy Cố Dạ Thâm đang từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, cô ấy lập tức giật mình, cười nói: "Anh được đấy Cố Dạ Thâm, dám kêu giám đốc tôi đây chọn lựa trang phục cho bạn gái anh lại còn phải tự thân đưa tới cửa, nếu như không phải là Ôn Noãn thì anh nhìn tôi xử lý anh đi!"

Ôn Noãn rơi mồ hôi, cô có mặt mũi lớn như vậy sao?

Cố Dạ Thâm thanh thoi cầm lấy túi quần áo, chỉ cười không nói gì. Nếu bạn gái anh không phải là Ôn Noãn thì anh cũng lười quan tâm những cái này!

Sau khi Nam Phong Lâm rời đi, anh mới nghiêng đầu về phía Ôn Noãn, "Ôn Noãn, đi thôi."

Hai người ra khỏi phòng Tổng Giám đốc, đang muốn vào thang máy thì Hứa Ủy Nhiên gọi đằng xa: "Cố Dạ Thâm, chờ một chút!" Bà bước nhanh tới, "Tôi nay còn chưa có bạn gái đi cùng, lát nữa để Ngân Huân đi cùng."

Cố Dạ Thâm hơi nhú mày, sau đó nghiêm nghị nói, "Quản lý Hứa, bây giờ đang ở công ty, gọi thẳng tên tôi như vậy không được phải phép, xin gọi là Tổng Giám đốc."

Hứa Ủy Nhiên tròn to mắt, tay làm bộ nâng lên muốn đập đầu anh, thấy mặt Ôn Noãn bên cạnh tràn đầy nghi ngờ, nên cứng rắn dừng tay, Cố Dạ Thâm quay đầu nhìn Ôn Noãn, vẻ mặt nhu hòa: "Cô xuống trước đi, đợi tôi ở trên xe."

Ôn Noãn gật đầu, thức thời vào thang máy, mặc dù cuộc đối thoại của bọn họ cô nghe thấy thật kỳ quái.

Sau khi cửa thang máy khép lại, Hứa Ủy Nhiên đập một cái vào sau gáy Cố Dạ Thâm, "Đứa trẻ ranh này, vẫn còn ở trước mặt lão nương bày đặt tác phong đáng ghê tởm này, tôi nay mang Ngân Huân đi, nghe không!"

Khóe miệng Cố Dạ Thâm co giật: "Từ trước tới giờ con chỉ đem theo trợ lý hoặc thư ký làm bạn gái thôi."

"Ngoại lệ một lần sẽ chết à!" Về mặt Hứa Ủy Nhiên anh dừng, "Có thể kết thân cũng nhà họ Ki lần nữa, có cái gì mà không được! Ngân Huân là một đứa bé ngoan!"

"Mẹ!" Từ hàm răng Cố Dạ Thâm nặn ra chữ này, mặt khó chịu, "Mẹ muốn tái diễn bi kịch, con còn chưa muốn tái hôn lần nữa!"

Hứa Ủy Nhiên bị ghen không nói được ra lời.

Tiệc từ thiện của tập đoàn W.D tổ chức ở khách sạn Quốc tế Vạn Hào. Ôn Noãn mặc trang phục dạ hội màu vàng nhạt kéo khuỷu tay Cố Dạ Thâm đến bàn, hối hận đến xanh cả ruột.

Cô cũng biết mình không nên mềm lòng đồng ý Tang Lạc Vi, sau khi cô tiến vào có không ít người chào hỏi với cô, hơn nữa lúc chào hỏi cũng rất lúng túng và kỳ quái.

"Bà Đường, cuối cùng bà cũng đồng ý tôi. ... A, Cậu Cố?" Khuôn mặt của một bà tham gia đám cưới của cô và Đường Từ Khoáng cười trở nên ngượng ngùng, ánh mắt lại bất quá thăm dò và ái muội, tất cả đều hừng hực dục dục.

Cô cực kỳ lúng túng, chuyện ly hôn chưa công bố, ở trong mắt người khác cô vẫn là bà Đường. Ngược lại Cố Dạ Thâm vẫn ở một bên bình thản ung dung: "Bà Trâu, bây giờ cô ấy là trợ lý của tôi."

Bà Trâu phối hợp như bưng bình hiểu ra, mọi người đều biết Cố Dạ Thâm khi cần mang bạn gái đến bữa tiệc thì nhất định anh sẽ mang theo thư ký hoặc trợ lý. Vậy mà, sau khi bà Trâu bưng bình, ánh mắt lại trở nên sáng lên.

Trong lòng Ôn Noãn rất không có tư vị, dĩ nhiên cô có thể hiểu ý tứ trong mắt bà Trâu.

Mấy năm qua Hằng Phong và Thâm Khang vẫn là đối thủ cạnh tranh, nhất là phương diện đồng phục, mỗi một quý sẽ cùng đại chiến tiêu thụ, mà bây giờ vợ của Tổng Giám đốc Hằng Phong lại làm trợ lý cho Tổng Giám đốc Thâm Khang, nếu như cô là gián điệp, vậy Cố Dạ Thâm chính là kẻ ngu, nếu như không phải thì phương hướng kia thành mập mờ. Sợ rằng, những người chào hỏi cô trước đây đều nghĩ như thế rồi!

"À, bà Đường chồng bà đến." Tâm mắt lướt qua vai Ôn Noãn, lòng mày bà Trâu khẽ nâng lên, bộ dáng thuần khiết xem kịch vui, xung quanh cũng có người bàn tán xôn xao.

Cô sớm nên nghĩ tới, bỏ qua Đường Tử Khoáng một bên là Tổng Giám Đốc Hằng Phong không nói, hẳn còn từng là Tổng Giám đốc khách sạn quốc tế Vạn Hào, Tổng Giám đốc W.D gửi thư mời cho hẳn không có đạo lý gì hẳn không đến. Ôn Noãn chỉ hy vọng hẳn mang bạn gái đi không phải là Quan Tâm Duyệt, nếu không sợ việc sẽ lớn rồi,

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Giăng Co

Editor: Lovenoo1510

Đang không biết phải làm bộ coi như không có chuyện gì xảy ra để tránh đi như thế nào, cô không ngờ vừa quay mặt sang chỗ khác để tránh đối mặt với vấn đề khó chịu sắp xảy ra, thì một bàn tay to lớn nhẹ nhàng kéo vai của cô, vội vàng xoay người cô lại, bên tai có người thủ thỉ: "Không phải người cô nghĩ đâu."

Ôn Noãn ngạc nhiên liếc anh, Cố Dạ Thâm quay lại cười nhạt với cô một tiếng, trong lòng cô khốn quẫn, sao anh có thể tinh tế như thế, như có một dòng nước âm chảy qua ngực cô, ấm áp tron bóng, cô quay đầu nhìn về cửa, thấy Đường Tử Khoáng ngọc thụ lâm phong đang đi vào, trong khuỷu tay của hẳn cầm quả thật không phải là Quan Tâm Duyệt, mà là thư ký của hẳn, Bắc Đường Mạt.

Cô lặng lẽ thở phào một cái, hôm đó ở "Chanel" trình diễn cảnh tượng đấy cô cũng không hy vọng mình không phải trình diễn lại nhiều lần. Từ trước đến giờ chuyện trong công ty của Đường Tử Khoáng cô không bao giờ hỏi qua, nhưng người thư ký này cô biết.

Bắc Đường Mạt tương đối thông minh, tương đối có tài, tốt nghiệp đại học mới mười tám tuổi đã làm thư ký của Tổng Giám đốc khách sạn quốc tế Vạn Hào, sau khi Đường Tử Khoáng trở về Hằng Phong, cô ấy cũng đi theo, cô ấy là người hợp tác ăn ý nhất của Đường Tử Khoáng. Nhưng cô ấy là một băng son mỹ nhân, nghe nói không có ai nhìn thấy cô ấy cười cả.

Bọn họ hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô, Đường Tử Khoáng nhìn đến thì trong nháy mắt cảm thấy kinh ngạc và tim đập mạnh đến loạn nhịp, cảnh này khiến bước chân của hẳn hơi ngừng lại, Bắc Đường Mạt lạnh nhạt không dấu vết kéo nhẹ hẳn, hẳn mới đi tới theo.

Bắc Đường Mạt hướng Cố Dạ Thâm gật đầu: "Tổng Giám đốc Cố." Sau mới nhìn Ôn Noãn, "Chị Ôn." Nét mặt cô ấy trước sau như một, đều lạnh nhạt.

Ôn Noãn mỉm cười gật đầu thăm hỏi, mắt liếc thấy ánh mắt Đường Tử Khoáng vẫn nhìn vào vai bên phải của mình, lúc này cô mới để ý thấy tư thế giữa mình và Cố Dạ Thâm vô cùng thân thiết, cô muốn tránh ra, nhưng lại sợ cử động quá mức rõ ràng sẽ gặp phải chuyện, chung quanh đã có những nghị luận nho nhỏ, bà Trâu đứng ở một bên vốn đợi xem kịch mặt lại càng dạt dào hứng thú.

Trong mắt Đường Tử Khoáng là không vui và ghen ghét rõ ràng, lại nghĩ tới hôm đó hẳn bắt chợt nói muốn tái hôn, Ôn Noãn nhìn có chút không hiểu hẳn, không phải là đã ly hôn sao? Không phải cũng rất rõ ràng giữa hai người không có tình yêu nên mới chia tay dứt khoát như vậy sao? Mặc dù cô không phủ nhận, đối với Đường Tử Khoáng cô đã từ từ có thói quen nên không muốn rời xa, dù sao sống chung với nhau đã hai năm, vô luận như thế nào cũng sẽ bồi dưỡng được chút tình cảm, mặc dù chút tình cảm kia chỉ được gọi là "Thân tình" hay là "Hữu tình" thì thích hợp hơn.

Mất hẳn như mất hồ ly tinh nhỏ dãi dãi mà lạnh lùng thâm thúy, lúc Ôn Noãn cho rằng hẳn có thể sẽ làm những gì thì ánh mắt hẳn đã khôi phục không gọn sóng, hẳn cũng cười hướng về phía Cố Dạ Thâm vươn tay: "Tổng Giám đốc Cố, rất vui được gặp anh."

Quả nhiên giống y chang hồ ly giáo hoạt.

Cố Dạ Thâm không thể không buông tay đang nắm ở vai phải của Ôn Noãn ra, cùng hẳn bắt tay, "Tổng Giám đốc Đường, ngưỡng mộ đã lâu."

Trên mặt hai người đều như đang mỉm cười, lễ phép chào hỏi, người khác thấy tình cảnh này biết không còn kịch hay để xem nên vội vàng ai làm việc này.

Ôn Noãn đứng ở một bên chỉ cảm thấy hai người này bắt tay có phải hơi lâu hay không? Cô đối với mọi chuyện phản ứng so với người khác hình như luôn chậm hơn nửa nhịp, nhưng khoảng cách gần như vậy, phản ứng của cô có chậm hơn nửa thì cũng nhìn được ra giờ phút này hai người đang vụng trộm độ sức.

Đúng là như thế, Cố Dạ Thâm vươn tay ra, Đường Từ Khoáng liền tăng thêm sức, rất rõ ràng bày tỏ rằng hắn đang không vui.

Ôn Noãn đi làm ở Thâm Khang hắn cũng đã sớm biết rõ, nhưng hắn kết hôn với cô hai năm cũng biết cô cũng không thích cùng hắn xuất hiện ở các loại tiệc tùng như này, bây giờ lại nguyện ý làm bạn gái một người đàn ông khác.

Cô hôm nay cũng khác biệt so với quá khứ, cô hóa thành trang nhã thanh lệ, một thân dạ phục màu vàng nhạt, làn da trắng nõn của cô nổi bật khiến cô cực kỳ xinh đẹp, tuy chỉ tĩnh lặng an nhạ đứng một chỗ nhưng toàn thân lại tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Tại tiệc kỷ niệm hai mươi năm thành lập Hằng Phong cô cũng từng như vậy làm cho hắn kinh ngạc, chỉ là sau này cô luôn ăn mặc rất tùy ý, cũng không ưa thích ăn mặc, mặt mộc không trang điểm, hơn nữa khi hắn hăng hái nổi lên mời cô tham gia tiệc giữa bạn bè đều bị cô uyển chuyển cự tuyệt.

Tổng Giám đốc Thâm Khang này như thế nào lại có thể làm được !

Đoạn thời gian trước, nhiều lần hắn từng thấy Ôn Noãn cùng Cố Dạ Thâm ở chung một chỗ, hoặc là ăn cơm, hoặc là đi xem phim, mỗi lần hắn muốn lái xe theo sau đều khóe léo bị bỏ rơi.

Sức lực của hắn bắt đầu dần dần tăng mạnh, Cố Dạ Thâm nơi nào dễ dàng chịu yếu thế, cũng tăng thêm sức lực bắt ngược lại.

Hằng Phong và Thâm Khang đều có hai mươi năm lịch sử, kết cấu sản nghiệp tương đối giống nhau, nhưng lại một mực ở bên trong cạnh tranh lẫn nhau thúc đẩy phát triển, trước đây Đường Từ Khoáng làm Tổng Giám đốc khách sạn quốc tế Vạn Hoa, hai người mặc dù từng gặp nhau ngắn ngủi một chút, nhưng cũng vì không đồng hành nên cũng không có trao đổi gì.

Hai năm trước Đường Từ Khoáng trở lại Hằng Phong, cũng là từ phòng quản lý thị trường đi lên, đảm nhận chức Tổng Giám đốc chưa đến một năm nên tuy trường hợp có thể gặp mặt nhưng bởi vì có quan hệ với Ôn Noãn nên Cố Dạ Thâm vẫn tận lực né tránh để cho anh khỏi ngột ngạt trong người, vì vậy trước đây hai người coi như là "Vua không gặp vua".

Hiện tại Ôn Noãn đã ly hôn, Cố Dạ Thâm không buồn xâm phạm, cũng không cần né tránh, thậm chí lúc thư ký Tang báo cáo "Đàm phán ngoại giao thành công" thì anh đã dự tính đến cảnh tượng này.

Đoạn thời gian trước, có rất nhiều buổi tối, vì căt sự theo dõi của Đường Từ Khoáng mà không làm kinh động đến Ôn Noãn, xe của anh cũng đi qua không ít thử thách.

Ánh mắt hai người sắc bén xâm lược chạm nhau giữa không trung, một cuộc chiến tranh không có khói thuốc súng được triển khai không để lại dấu vết.

Nhưng Cố Dạ Thâm cũng không muốn dây dưa quá lâu, dù sao trường hợp như vậy, quá nhiều tai mất, nếu làm quá mức thì người chịu tội cuối cùng vẫn là Ôn Noãn. Anh từ từ tháo lực đạo trên tay, cười nhân nhậ nghiêng người che tầm mắt của Ôn Noãn, đến gần Đường Từ Khoáng nhỏ giọng nói: "Đường Từ Khoáng, anh không nên dùng ánh mắt ghen ghét này nhìn tôi, bởi vì, anh đã không còn tư cách."

Anh tà tứ cười một tiếng, buông tay ra, bên ngoài như không có chuyện gì xảy ra nói: "Tổng Giám đốc Đường, tôi và trợ lý của tôi xin lỗi không tiếp chuyện được nữa."

Mặt Đường Từ Khoáng nhất thời xanh lại, giống như vì mặt mũi hòa hoãn, hắn nhanh chóng lấy lại nụ cười thay thế sự nhếch nhác trong mắt, giọng nói dịu dàng: "Ôn Noãn, về nhà sớm nhé." Hắn vươn khuỷu tay ý bảo Bắc Đường Mật kéo mình đi, sau đó thông dong tránh ra.

Cố Dạ Thâm tự giễu bật cười. Thật là không may mắn, Ôn Noãn ly hôn lại không công bố nên hắn còn có lập trường phản bác, quả nhiên là con hồ ly giáo hoạt.

Ôn Noãn cảm thấy mình thật vô tội, mới vừa rồi có một dòng nước ngầm giằng co nhau mãnh liệt, không phải cô không muốn nhìn, nhưng cô cố tình để mình thoát khỏi liên quan này.

"Tổng Giám đốc Trần của W.D đến." Cố Dạ Thâm nhẹ giọng nhắc nhở bên tai cô.

Đây là tiệc vì trẻ em nghèo quyền góp quỹ từ thiện, chủ nhân bữa tiệc mang theo vợ và một đôi long phượng thai (tức là sinh đôi một trai một gái) long trọng ra sân khấu làm cho mọi người liếc mắt.

Cả người Tổng giám đốc W.D toát ra khí thế vương giả, khí thế mãnh liệt này làm cho người ta can tâm tình nguyện phục tùng, bên cạnh ông là một cô gái có dáng dấp động lòng người, nụ cười như thanh thủy bách hợp, nhưng nhìn đặc biệt cảnh đẹp ý vui.

Ôn Noãn nhìn vợ chồng và hai đứa trẻ hoạt bát đáng yêu đang đứng trên đài đọc diễn văn, cô cảm thấy nhìn thật quen mắt, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ lại, lần trước lúc cô đi Hokkaido, trời đầy hoa Anh đào, có một đôi tân lang tân nương mang theo hai đứa trẻ đi chụp ảnh, lúc ấy có một người phụ nữ Hàn Quốc bị cướp, chú rể muốn đuổi theo còn bị cô gắt gao níu lại.

Nếu như cô nhớ không nhầm, chính là bốn người nhà này. Không ngờ chú rể lại là chủ tịch tập đoàn W.D, nhân vật truyền kỳ tiếng tăm lừng lẫy của

Phong Thành, Trần Nguyên Dã.

Cố Dạ Thâm tiến tới nói nhỏ bên tai cô: "Tôi rất ít khi khâm phục người khác, nhưng từ đáy lòng tôi luôn khâm phục Trần Nguyên Dã, không chỉ vì ông ấy thành công trên con đường sự nghiệp, mà hơn nữa bởi vì đối với tình cảm ông ấy luôn cố chấp."

Về Trần Nguyên Dã, dù không bước chân ra khỏi nhà thì Ôn Noãn cũng được nghe thấy.

Phong Thành những năm gần đây có hai nhân vật truyền kỳ làm người ta say sưa nói chuyện, ông là một trong số đó, mà vị kia chính là Hạ Lâm vợ của ông, cô gái có nụ cười như Thanh Thủy Bách hợp đó, cô ấy từng là một diễn viên đầy mị hoặc nổi tiếng ở Phong Thành.

Hai đại nhân vật truyền kỳ kết hợp, không biết sẽ làm cho người ta tạo ra bao nhiêu chủ đề cho câu chuyện trà dư tửu hậu (thời gian thoải mái, nhàn rỗi), vậy mà thiên tri kiêu tử (ông trời) Trần Nguyên Dã lại chỉ yêu một mình Hạ Lâm.

Bọn họ oanh oanh liệt liệt tổ chức đám cưới xa hoa, khiến cho rất nhiều người tin tưởng, nếu quả thật yêu một người sẽ không quan tâm cô ấy đã trải qua những gì, cũng sẽ không trông nom ánh mắt của người khác.

Yêu chính là yêu, đã cho rằng như vậy thì không có gì có thể thay đổi được.

Cố Dạ Thâm cố ý ghé vào tai cô nói những lời này là có ý gì? Ôn Noãn không nhìn được liếc mắt, chẳng lẽ anh đang ám chỉ cô, anh sẽ không để ý việc cô đã kết hôn, thậm chí là không quan tâm trong bụng cô còn có đứa trẻ của người khác sao? Cô tin trên thế gian này có tồn tại tình yêu vô tư (không cầu lợi), có thể coi như cô tin tưởng chuyện vừa thấy đã yêu, sẽ yêu sâu sắc, nhưng cần phải có thời gian mới lên men nổi, nhưng bọn họ mới biết nhau được bao lâu chứ?

Trong lòng cô giống như biển rộng sóng lớn, pháp phòng pháp phòng, đồng thời xen lẫn một thứ rung động không thể gọi tên.

Chủ nhân bữa tiệc đọc diễn văn khôi xướng kêu gọi quyền góp xong, chính là lúc khách khứa ăn uống linh đình, lạnh nhạt hàn huyên. Đối với những người lẫn lộn trong thương trường mà nói, hàn huyên vài câu, nâng chén đối đáp đôi lời có lẽ sẽ thúc đẩy một lần hợp tác cũng không tương, nhưng đối với Ôn Noãn mà nói, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, luôn có người không có ý tốt tới đây mời rượu, cô lại một giọt cũng không thể uống, mỗi lần đều là Cố Dạ Thâm bốn lượng đỡ ngàn vàng thay cô đỡ rượu. Cô băn khoăn, trần trọc sau vài người đến mời rượu liền chạy tới một chỗ hẻo lánh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lấy một cốc nước trái cây, cô có chút bất đắc dĩ nhìn mọi người cười nói rôm rả, trường hợp này thật không thích hợp với cô. Nhưng không ngờ, cô nhìn thấy Cố Khang Khang trong đám người, cô ấy đang thân mật kéo khuỷu tay một người đàn ông, khẽ nghiêng đầu, mắt mờ to giống giận dữ như lại không phải giận nhìn người nọ.

Cô chưa bao giờ thấy Cố Khang Khang bày ra tư thái tiểu mỹ nhân như vậy, Ôn Noãn nhàn rỗi đến buồn chán, không nhìn được tí mĩ quan sát một phen.

Người đàn ông kia dung mạo rất anh tuấn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác thấy lạnh lẽo, vừa nhìn là có thể khiến người ta cảm thấy ngăn cách ngàn dặm, nhưng dù vậy, anh ta lại nhìn Khang Khang với ánh mắt như biển xanh đầy nhu tình, khẽ quờ trách lại cung chiều.

Cố Khang Khang này, họ đã biết nhau bảy năm rồi, nhưng cô ấy cũng không tiết lộ với cô người này sao.

Cô không còn che dấu nữa mà nhìn chằm chằm và quan sát, người đàn ông kia hình như cảm nhận được ánh mắt của cô nên theo bản năng nghiêng đầu nhìn sang, sau khi lạnh lùng liếc cô một cái, anh ta liền lấy khuỷu tay huyênh Cố Khang Khang.

Cố Khang Khang nghiêng đầu nhìn sang, thấy cô, vẻ mặt hiện lên sự bất ngờ về việc cô xuất hiện ở tình huống này, vốn từ lông mày đến đuôi mắt đều là nụ cười lại biến thành lúng túng, vẻ mặt cũng ngoài ý muốn mà chột dạ. Sau khi cô ấy nói với người đàn ông kia một câu gì đó, thì xuyên qua đám người đi tới, người đàn ông nheo mắt đuôi theo, cô ấy quay đầu lại đẩy anh ta một cái ra xa, chân mày cũng nhăn thật cao, trên mặt người đàn ông lạnh lẽo kia lại xuất hiện vẻ mặt như đứa trẻ không được ăn kẹo mà uất ức, nhưng cuối cùng cũng dừng bước chân.

Ôn Noãn rất có hứng thú mà cười.

Sau khi Cố Khang Khang tới, vẻ mặt đã khôi phục lại sự thông dong, như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi cạnh cô, "Ôn Noãn, sao cậu lại ở đây? Đi cùng Tổng Giám đốc à?"

Cô quyết định coi như không chú ý, không có gì! Ôn Noãn nhìn cô không nói lời nào.

Cố Khang Khang tiếp tục giả vờ hỏi: "Anh ấy ở đâu? Làm sao lại để cậu ngồi một mình ở đây vậy?"

Vẫn còn chưa thành thực đúng không! Ôn Noãn tiếp tục nhìn cô, cười nhưng lại như không cười.

Cố Khang Khang chột dạ, mắt bắt đầu không biết nên liếc đi đâu, cuối cùng tùy ý quét qua toàn thân Ôn Noãn, "Ôn Noãn, bộ lễ phục này cậu mặc lên người không tệ nha, mình thấy được, đây là một trong những tác phẩm hải lòng của Nam Phong Lâm, rất hợp với khí chất của cậu."

Cậu cứ tự mình nói đi. Về mặt Ôn Noãn đang cân nhắc nhìn Cố Khang Khang, chính là vẫn không có mở miệng nói chuyện.

Cố Khang Khang nói một số đề tài, nhưng vô luận như thế nào cũng không nhận được câu trả lời, rốt cuộc bại trận mặt mày suy sụp, buồn bã nhìn Ôn

Noãn ai oán một hồi: "Ôn Noãn, cái người này ra chiều thật ác độc!" Cô uống nước trái cây che giấu sự mất tự nhiên của mình, "Thật ra thì mình với anh ta cũng không có quan hệ gì đặc biệt nha....."

Giấu đầu hở đuôi, giấu đầu lòi đuôi, Ôn Noãn đang kiềm chế để không cười, thì Cố Khang Khang đã bị một người xốc lên, là người đàn ông lạnh lùng chịu uất ức lúc này, mắt anh ta trầm xuống cắn răng nghiêng lợi: "Cố Khang Khang, chú ý cách dùng từ của em, cái gì gọi là không có quan hệ đặc biệt?"

Nét mặt Cố Khang Khang ngoài chột dạ ra chỉ có chột dạ, trên mặt cười muốn bao nhiêu ngượng ngập có bấy nhiêu ngượng ngập, bộ dáng rất 囧, Ôn Noãn không phúc hậu cười khẽ, người đàn ông hướng về phía cô gật đầu: "Ôn tiểu thư, tôi là Bắc Đường Tịch." Anh ta chỉ chỉ vào người phụ nữ đang bị một tay của mình cố định ở trong ngực, cắn răng tiếp tục, "Cô ấy là vợ chưa hợp pháp của tôi. Tối nay cũng chưa hợp pháp đều là vì cô đấy!"

Trong mắt anh ta bắn ra một tia lạnh lẽo.

Ôn Noãn tròn tròn mắt, chuyện Khang Khang có "Chồng" được giấu diếm thật cẩn thận, bọn họ đến nay vẫn "Chưa hợp pháp" thì liên quan gì tới cô?

Cố Khang Khang đã sớm nhảy lên che miệng Bắc Đường Tịch: "Bắc Đường Tịch, anh dám nói thêm một câu nữa thì cũng đừng trông cậy vào tương lai chúng ta có một ngày hợp pháp!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mưu Kế Từ Trước

Vốn Ôn Noãn vẫn còn cười, nhưng trong tình huống cấp bách này lại thấy Cố Khang Khang ngăn cản Bắc Đường Tịch, thì nghi ngờ trong lòng cô càng tăng lên.

“Cậu hạnh phúc thì mình sẽ hạnh phúc.”

“Chỉ cần cậu tìm được hạnh phúc, thì nửa kia của mình sẽ từ trên trời giáng xuống, cậu một ngày không hạnh phúc, thì chồng mình một ngày cũng sẽ không xuất hiện!”

Khang Khang nói không chỉ nói tương tự như vậy một lần, nhất định là có chuyện lừa gạt cô! Nhưng Khang Khang đã sớm kéo Bắc Đường Tịch rời đi.

Cố Dạ Thâm tới chỗ cô được mấy phút nhưng lại bị chủ tịch tập đoàn W.D Trần kéo đi, ánh mắt cô quét qua mọi người nhìn thấy Đường Từ Khoáng đang chạm cốc đáp lại, ai cũng không cự tuyệt, hẳn uống rượu giống như uống nước. Dạ dày hẳn không được tốt, cô chân chừ không biết có nên tiến lên khuyên giải hẳn hay không, lại thấy Bắc Đường Mạt lạnh lùng mặt không biến sắc cầm lấy ly rượu của hẳn uống một hơi cạn sạch thì cô liền bỏ ý niệm đó đi.

Trong phòng mọi người ăn uống linh đình, Ôn Noãn nhìn hoa cả mắt, cô đứng dậy đi toilet. Sau khi dễ dàng ra ngoài, cô thấy vợ của Tổng Giám đốc W.D Hạ Lâm mặc dạ phục màu tím đang tỉnh tề trang điểm lại, cô chân chừ một chút rồi mỉm cười gật đầu chào hỏi: “Trần phu nhân.”

“Nói thật thì tôi thực sự không thích cách xưng hô này, cảm giác như bị người khác gọi là bà vậy, thật ra thì tôi cũng mới hai mươi tám tuổi thôi.” Hạ Lâm từ trong gương nhìn cô, nụ cười nhẹ nhàng nở rộ như Thanh Thủy Bách Hợp, dí dỏm nhảy mắt với cô mấy cái, “Gọi tôi là Hạ Lâm đi, Ôn Noãn.”

Ôn Noãn có chút kinh ngạc, vị nhân vật truyền kỳ của Phong Thành này sao lại biết cô?

Giống như biết được nghi ngờ của cô, Hạ Lâm giải thích: “Trước khi tôi kết hôn ở Lục Viện tiểu khu, đã gặp qua cô, còn nữa, mùa xuân năm nay ở Hokkaido trên đường hoa anh đào.”

Ánh mắt Ôn Noãn dừng lại nhìn cô ấy, mặc kệ là ở Lục Viện tiểu khu hay ở Hokkaido thì cũng chỉ coi là người xa lạ gặp thoáng qua, làm sao cô ấy lại biết tên cô?

Cô lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của Hạ Lâm, “Nhưng thật ra biết đến là ở chỗ Cố tiên sinh, đêm hôm đó Nguyên Dã nhận được điện thoại của anh ấy nhờ giúp đỡ, chúng tôi lái xe chạy tới bờ biển đã nhìn thấy toàn thân anh ấy ướt đầm ôm chặt cô đang hôn mê vào trong ngực, anh rất nóng lòng lại không từ bỏ mà gọi cô ‘Ôn Noãn, Ôn Noãn’.”

Ôn Noãn kinh ngạc, người cứu cô từ trong biển ra là Cố Dạ Thâm? Như vậy người chăm sóc cô cả một đêm, cũng ở bên tai cô nói lời khích lệ, nhất định là anh! Mỗi một tiếng Ôn Noãn, Ôn Noãn chứa đầy yêu thương.....

Ngày cá tháng tư đó tuyệt đối không có khả năng mới gặp cô! Tại sao lại muốn giấu giếm cô?

Bên tai cô còn vang lên giọng nói của Hạ Lâm: “Vì cô nên Cố tiên sinh rất khắt khe, chính đầu anh bị thương chảy máu cũng không để ý, nhất định

phải xác nhận đưa cô đến bệnh viện bình yên vô sự trước mới bằng lòng đi băng bó.”

Ôn Noãn có chút hoảng hốt, nếu như ngày Cá tháng tư đó Cố Dạ Thâm không biết cô, thì là biết lúc nào? Hạ Lâm nghe điện thoại, trong điện thoại dường như có người đang hỏi “Nha đầu, đi đâu”, sau khi cô ấy trả lời gấp lại với Ôn Noãn thì cô chỉ gật đầu mỉm cười một cách máy móc.

Điện thoại trong túi vang lên, cô ngậy ngậy cả người mới lấy điện thoại ra nhận.

“Noãn Noãn, cô đi đâu?” Bên kia điện thoại là giọng nói trầm thấp mượt mà của Cố Dạ Thâm, giống như tiếng đàn vi ô lông.

Chỉ một câu này mà Ôn Noãn đã cảm thấy mũi mình ề ề ẩm, mới vừa rồi điện thoại của Hạ Lâm nhất định là chồng cô ấy gọi tới, Nha đầu, gọi một cách sùng nịnh; Hiện tại Cố Dạ Thâm cũng đồng dạng hỏi một câu như vậy với cô, Noãn Noãn có được tính là một câu sùng nịnh không?

“Tôi ở toilet, ra bây giờ đây.” Sau khi cô đáp lại một câu, bước chân có chút trống rỗng bước ra ngoài, cô có chút hoảng hốt nghĩ tới, bắt đầu từ lúc nào Cố Dạ Thâm gọi từ “Ôn Noãn” thành “Noãn Noãn” vậy? Mà cô cũng coi như là chuyện đương nhiên.

Bóng dáng cô tĩnh mịch trên con đường nhỏ không sáng lắm, vốn cô có chút hoảng hốt, chưa đi được xa, bỗng bàn tay bị nắm lấy, ngay sau đó, cô ngã vào một cái ôm mạnh mẽ trong một lồng ngực, cô sợ hãi hốt hoảng giãy giụa, nhưng lại bị ôm chặt hơn, bên tai có tiếng nói đau thương: “Ôn Noãn.”

Người ôm cô đầy mùi rượu, Ôn Noãn ngừng giãy giụa: “Đường Từ Khoáng?”

“Là anh, Ôn Noãn, là anh.” Đường Từ Khoáng vui mặt vào cổ cô, giọng nói yếu ớt, “Ôn Noãn, Ôn Noãn, anh hối hận, anh hối hận vì đã ly hôn với em!”

Ôn Noãn sững sờ, tiếp theo đẩy hẳn một cái, “Đường Từ Khoáng, anh uống say rồi, để em tìm thư ký Bắc Đường Mạt đưa anh trở về, trước hết anh buông em ra được không?”

“Không buông, không thể buông được.” Tính trẻ con của Đường Từ Khoáng nổi lên càng ôm cô chặt hơn, “Ôn Noãn, anh không say, là anh điên rồi! Anh điên mới có thể vì sau khi em rời đi một ngày anh đã không thể không quen có em, anh điên nên sau mấy ngày sau khi ly hôn đã muốn tái hôn với em, anh điên mới có thể cho rằng trừ bỏ Quan Tâm Duyệt ra sẽ không thể yêu được người khác! Anh điên rồi, điên rồi mới có thể ly hôn với em!”

Bình thường Đường Từ Khoáng luôn có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, thật ra trong nội tâm vẫn có chút trẻ con, thích một vật sẽ rất cố chấp mà thích, nhưng bởi vì tính trẻ con này, nên khi bị mất đi vật mình thích sẽ rất buồn bã, nhưng vẫn sẽ thích vật khác lần nữa.

Ôn Noãn lại ngu ngốc. Cô còn tưởng lần trước Đường Từ Khoáng nói tái hôn chỉ là bởi vì câu nói “Tiếc thê như vàng” của Lạc Phi mà kích động, bây giờ nhìn bộ dáng này của hắn giống như thật sự hối hận. A. Hắn đã uống say, chắc là do rượu kích thích khiến cho hắn nói xằng nói bậy rồi.

Nhưng, rượu vào lời ra.

Ôn Noãn chợt nghĩ đến đứa bé trong bụng mình còn chưa biết nên xử lý như thế nào, trái tim vô duyên vô cớ mềm nhũn. Cô không đành vứt bỏ cốt nhục của mình, nhưng lại không hy vọng về sau cuộc sống của đứa bé có một gia đình không trọn vẹn, giống như cô vậy một người sai lầm, đối với cuộc sống đã không có hy vọng xa vời, cô muốn cuộc sống ấm áp như người bình thường, năm tháng tĩnh lặng, những thứ này, Đường Từ Khoáng có thể cho, cô cũng sẽ thoải mái trải qua, về phần bị anh phản bội, mặc dù trong lòng cô suy nghĩ một chút vẫn không thấy thoải mái, nhưng cô có thể đem trọng tâm chuyển dời đến trên người đứa bé. Sau đó, cả đời cũng trôi qua như vậy.

Vậy mà, hình ảnh một người khác đột nhiên xuất hiện thâm nhập vào. Ngày cá tháng tư, anh ôm cô vào khách sạn từ trong mưa phùn bay tán loạn; Ở Hokkaido, anh cứu cô từ biển lên, quên thương tích của mình nhất định phải đến xem cô khỏe chưa trước; Sau khi trở lại lại thành hàng xóm của cô, bất kể là trong sinh hoạt hay trong công việc, anh đều bình tĩnh chăm sóc cô; Đi xe mất một giờ chỉ để đưa cô ra ngoại ô ăn canh cua, một ngày hai mươi tư giờ cô đều ở dưới mí mắt anh, anh nói với cô “Nếu như cô có một chút xiu động lòng, thì hãy thử để tôi cho cô một phần tình yêu ấm áp.

Ôn Noãn rồi rắm.

Sau đó, Bắc Đường Mạt tìm đến, Ôn Noãn để cô ấy đưa Đường Từ Khoáng về nhà, cô ấy thanh lãnh liếc cô một cái, đỡ Đường Từ Khoáng đang say đến mơ hồ dậy. Sau đó Cố Dạ Thâm cũng tìm thấy cô, đưa cô về nhà.

Một tuần lễ sau, Ôn Noãn không vì Đường Từ Khoáng muốn tái hôn mà phiền não, cũng không phải là phỏng đoán Cố Dạ Thâm có thể biết cô từ rất sớm trước kia không mà rồi rắm, cô chỉ nghĩ tới câu nói kia do chồng không hợp pháp của Khang Khang nói. Hạnh phúc của Khang Khang có cùng nhịp thở với hạnh phúc của cô, điều này làm cho cô như đứng trong đồng lửa, nhất định muốn ngay lập tức biết rõ mới không còn cảm giác như nghẹn ở cổ họng.

Nhưng nhiều ngày liên tục như vậy cô cũng không thấy bóng dáng Khang Khang, gọi điện thoại hầu như đều trong trạng thái bận rộn. Giờ nghỉ trưa ngày thứ sáu, Ôn Noãn đi đến phòng thị trường chặn cô ấy, cuối cùng cũng bắt được người.

Khang Khang thấy cô, mặt vẫn là chột dạ. Nhưng cũng biết một khi cô cố chấp truy cứ thì mười đầu bò cũng không kéo lại được.

Trong quán Tiêu Tương, Ôn Noãn nghiêm túc lắng nghe Cố Khang Khang thẳng thắn.

“Ôn Noãn, cậu còn nhớ rõ đầu mùa xuân hai năm trước, mình thay cậu đi xem mắt không?” Xưa nay Cố Khang Khang nói chuyện tình thần đều phần trần bông bột thì giờ phút này giọng nói của cô ấy rất trầm thấp.

Ôn Noãn gật đầu, cô dĩ nhiên nhớ, khi đó vì nhận một cuộc xem mắt mà cô rất mệt mỏi, nên mới tìm Khang Khang thay thế.

“Mình không ngờ sẽ gặp Bắc Đường Tích, anh ấy là mối tình đầu của mình, nhưng chúng mình có quá nhiều ân oán thị phi. Có thời gian dài mình phải lo ứng phó với anh ấy, vì vậy bỏ quên cậu.” Về mặt Khang Khang nghiêm túc lại ảo não, “Chờ chuyện tình của mình giải quyết xong trở lại, thì cậu đã cùng Đường Tử Khoáng kết hôn. Ôn Noãn, cậu biết mình tự giận bản thân mình nhiều thế nào không? Nếu lúc ấy mình không bên cạnh anh ấy thì cậu cũng sẽ không cùng Đường Tử Khoáng kết hôn nhanh như vậy, hiện giờ cũng không bị hấn dễ dàng bỏ rơi như vậy.”

“Cho nên, cậu ở đây chăm sóc mình, đồng thời bên trong luôn mang một phần áy náy sao? Cho nên, cậu đem tình cảm cùng hạnh phúc của cậu ủy khuất chôn ở nơi người khác không nhìn thấy sao?” Vành mắt Ôn Noãn hồng lên, “Khang Khang cậu là đứa ngốc sao? Cậu có lỗi gì chứ? Coi như lúc đây cậu ở đây, coi như Đường Tử Khoáng không kết hôn cùng mình, thì vẫn sẽ có người khác, tương tự cũng sẽ có cơ hội ly hôn! Vấn đề là ở trên người mình Khang Khang ạ, làm sao cậu có thể vì vậy mà uất ức bản thân mình.”

“Ôn Noãn cậu không hiểu, vốn cậu có thể nắm giữ một cuộc hôn nhân trọn vẹn, vốn có một người có thể cùng cậu sống vợ chồng đến già, cho dù cậu không thể yêu nữa, vốn ban đầu có thể!” Trong mắt Cố Khang Khang chứa nước mắt bất mãn và tự trách.

Ôn Noãn biết Cố Khang Khang bảy năm, nhưng chưa bao giờ thấy cô ấy chảy một giọt nước mắt, cô không rành để nghĩ trong lời nói “Vốn có thể” của Khang Khang, cô chỉ luống cuống tay chân an ủi cô ấy: “Khang Khang, cậu đừng như vậy, làm sao cậu có thể bởi vì không ngăn được mình kết hôn mà uất ức người yêu của cậu!”

“Ôn tiểu thư, tôi đồng ý cách làm của Khang Khang.” Bắc Đường Tích không biết từ trong xó xỉnh nào xuất hiện, anh ôm Khang Khang nhìn về phía cô, “Rất xin lỗi vì ngày hôm đó đã nói những lời chất vấn cô, chuyện này cũng là trách nhiệm của tôi, lúc ấy điện thoại của Khang Khang đều bị tôi xử lý, chuyện cô kết hôn là do tôi không truyền lời lại, rất xin lỗi. Cho nên, Khang Khang nhất định phải thấy cô thật sự hạnh phúc mới bằng lòng cùng với tôi, tôi tán thành.”

Khó trách khi đó có thể nào cô cũng không liên lạc được với Khang Khang, nhắn tin cũng không thấy cô ấy nhắn trả lời. Ôn Noãn chậm rãi hít sâu, đây chính là số mạng của cô, có thể trách ai đây.

Bỗng nhiên có người bước nhanh xông đến, hướng về phía bàn ăn hưng hăng đâm một quyền, chấn động làm bàn ghế bát đĩa đều nhảy lên.

Ôn Noãn ngẩng đầu lên thì thấy hai mắt đỏ ngầu của Đường Tử Khoáng, giống như muốn phun ra lửa nhìn chằm chằm Bắc Đường Tích, đè nén giọng nói oán hận chất vấn: “Có phải anh nên thắng thắn, vì để chia rẽ tôi cùng Ôn Noãn, anh đã cố ý đi Mỹ tìm bạn gái cũ của tôi?” Lửa giận của hắn bốc lên dờn mắt về phía Cố Khang Khang, “Còn cô nữa, Cố đại tiểu thư, cô cứ chắc chắn anh của cô là Cố Dạ Thâm sẽ thích hợp hơn cho Ôn Noãn hạnh phúc cả đời so với tôi sao? Chia rẽ cuộc hôn nhân cô ấy không hề chán ghét, cô là người bạn tốt như vậy sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Quả nhiên Đường Tử Khoáng bị ta viết rất bi kịch.

À, mọi người không nên ghét Khang Khang và Bắc Đường Tích nha.

Nếu như thật sự ghét họ, thì sau chương này một chương đoán chừng sẽ bị tẩy não thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lừa Dối

Ôn Noãn bị chấn động tại chỗ, cô đứng yên nhưng thân thể như muốn lao đảo.

Quan Tâm Duyệt là do Bắc Đường Tích cố ý tìm trở về, Khang Khang và Cố Dạ Thâm là anh em, bọn họ cùng nhau lên kế hoạch chia rẽ hôn nhân của cô sao?

Ôn Noãn cẩn thận nhìn Khang Khang, mặt cô ấy trắng bệch, trong mắt Bắc Đường Tích cũng mất tự nhiên.

“Khang Khang, tại sao?” Tất cả đây đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Ôn Noãn” Cố Khang Khang nói không ra lời, cô ấy chỉ có thể lắc đầu không ngừng.

“Ôn tiểu thư, Khang Khang không biết chuyện, xin cô không cần hoài nghi chuyện cô ấy dối với cô là thật lòng.” Khuôn mặt Bắc Đường Tích lạnh lùng, nhưng trong mắt lại rất chân thành, sau đó ánh mắt sắc bén đầy xâm lấn của anh ta chuyển hướng sang Đường Tử Khoáng, “Đường Tử Khoáng, tôi thừa nhận, Quan Tâm Duyệt từ Mỹ trở về không thoát khỏi liên quan tới tôi, nhưng tôi cũng không có cố ý đi tìm cô ta. Chính là lúc tôi ở trong một quán rượu gặp cô ta, tôi đã cố ý lên tiếng với bạn nói về việc anh đã trở lại gia tộc, sắp tới sẽ tiếp nhận chức vụ trong ban Tổng Giám đốc!” Anh ta lạnh lùng cất giọng trào phúng, “Tôi thừa nhận lúc đây tâm lý của tôi rất hèn hạ, nhưng Đường Tử Khoáng, nếu như tâm tính của anh kiên định, xác định có thể đem lại hạnh phúc cho bạn Khang Khang, thì coi như Quan Tâm Duyệt có trở lại thì đã làm sao!”

Trong nháy mắt mặt Đường Tử Khoáng trở thành màu gan heo, nắm đấm nện trên bàn vô lực buông ra, sau đó lại nắm thật chặt, cuối cùng chán nản thất vọng rời đi.

Sau khi Ôn Noãn trở lại phòng làm việc, trong đầu cô còn chút không biết xoay chuyển.

Thâm Khang Thâm Khang, cô hoàn toàn không có nghĩ đến Cố Dạ Thâm và Cố Khang Khang là anh em, cô càng không nghĩ tới, cô ly hôn lại là một lượng vàng lớn không được dự tính trước.

Quả thật, cơ sở tình cảm đoạn hôn nhân này của cô và Đường Tử Khoáng quá mức yếu ớt, ban đầu mặc dù cô nghĩ tới muốn cả đời, nhưng đến tận cùng có thể đi được bao xa, trong lòng cô cũng hoang mang. Chỉ là cuối cùng lấy phương thức như vậy kết thúc hôn nhân của cô cũng không chịu nổi được một kích, cô không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Về việc ly hôn, Ôn Noãn đã từng suy nghĩ qua, nếu Quan Tâm Duyệt chưa từng trở lại, cô và Đường Tử Khoáng có thể đi tới đâu bạc rã long sao? Bên ngoài nhiều hấp dẫn như vậy, không có Quan Tâm Duyệt cũng sẽ có Lý Tâm Duyệt Lưu Tâm Duyệt. Vậy mà, lúc cô nghĩ như vậy thì trong lòng lại có một giọng nói phản đối nho nhỏ.

Tuy Đường Tử Khoáng không phải là loại quân tử thành thật nghiêm túc, có thể thấy được từ lúc trước khi hắn quen biết Quan Tâm Duyệt ở Mỹ Ảnh Thường và duy trì giao dịch “Hai bên thỏa thuận tiền bạc, theo như nhu cầu”, nhưng một khi trên lưng hắn đeo lên trách nhiệm thì sẽ rất thẳng thắn và nghiêm túc.

Ôn Noãn không biết hắn và Quan Tâm Duyệt đi chung với nhau sáu năm có phải như vậy hay không, nhưng ít nhất trong hai năm hôn nhân cùng cô, hắn rất thẳng thắn chính trực.

Tan làm đúng giờ về nhà, cho dù có xã giao hoặc cần làm thêm giờ, cũng sẽ nói trước hay gọi điện báo cho cô, cũng không gặp dịp thì chơi, trên quần áo chưa bao giờ có mùi nước hoa của phụ nữ hoặc là dấu vết không giải thích được.... Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc làm chồng, không vượt qua nửa bước.

Mà Quan Tâm Duyệt, lúc cô ta quyết tuyệt rồi đi vẫn chiếm một góc mềm mại nhất trong lòng Đường Tử Khoáng, như Đồng Diệu với cô, so với người khác mà nói hắn bạc tình, thì ngược lại cô có thể hiểu được đầy đủ. Chỉ cần thử nghĩ một lúc, nếu như Đồng Diệu lần nữa sống sờ sờ xuất hiện trước mặt cô, cô cũng sẽ làm ra chuyện điên cuồng như vậy, cô có thể lý giải tốt việc Đường Tử Khoáng phản bội.

Thậm chí cô tin tưởng, nếu Quan Tâm Duyệt vĩnh viễn không xuất hiện, thì bọn họ thật sự có thể sống với nhau đến già, mặc dù có thể sẽ có chút ít tiếc nuối, nhưng nhất định là “Kiếp này an ổn, năm tháng tĩnh lặng sống thật tốt.”

Mà bây giờ, cái mong đợi này bị một âm mưu phá vỡ, có lẽ cô có thể tin tưởng lúc bắt đầu Khang Khang không biết chuyện, nhưng không có cách nào không nghĩ ngờ Cố Dạ Thâm có tham dự hay không.

Tinh thần đang dờ dẩn hốt hoảng, có người đẩy cửa đi vào, cô chậm chạp ngẩng đầu nhìn tới, sau đó đứng vọt lên: “Cố Dạ Thâm.....” Nếu như anh cũng tham gia trong đó, anh nói anh làm tất cả, thì sẽ làm cô khinh thường!

Ánh mắt Cố Dạ Thâm nhìn sang thật sâu, sau khi anh đưa mắt nhìn mấy giây, mới đi tới cạnh bàn làm việc của cô, “Ôn Noãn, có chuyện gì chúng ta về nhà nói, được không?”

Lời nói này, giống như hai vợ chồng cãi nhau âm ỉ, như nhà trai bắt đầu thỏa hiệp dỗ nhà gái. Nhưng, tất cả không vui dâng lên trong lòng Ôn Noãn khi anh cố nhẹ giọng nói lại tan thành mây khói, đặc biệt là cái câu “Được không” kia, mềm nhẹ đến mức cô không dám mở miệng nói thêm được một câu.

Khỏi cần nói, Cố Dạ Thâm hiển nhiên đã biết cô đang suy nghĩ muốn hỏi cái gì.

Cả một buổi chiều Ôn Noãn đều ngẩn người, trong đầu rối rắm cực kì. Lúc vừa tan làm, Cố Dạ Thâm từ phòng làm việc ra ngoài, cô nhìn về anh, có phải hiện tại có thể về nhà hay không..... Vậy mà tầm mắt của anh rơi vào bên kia, phản phó Tang Lạc Vi tựa như vẫn đang vội vàng như con quay: “Thư ký Tang, vào báo cáo hành trình ngày mai một chút.”

Ôn Noãn nằm xuống bàn giả vờ ngủ say, năm phút sau, Tang lạc Vi hồi báo xong đi ra ngoài, cô cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, Cố Dạ Thâm đứng ở cửa nói: “Trợ lý Ôn, làm thêm giờ.”

Nhà tư bản cực kì độc ác! Ôn Noãn lần nữa ngồi trở lại chỗ mình, vùi đầu vào bàn thiết kế, thật may là đối mặt với cái này cô có thể chuyên tâm. Không biết đã trải qua bao lâu, cô sờ cổ đau nhức vì cúi đầu lâu quá, không thể nói rõ đó là một loại sức mạnh nào lôi kéo, cô bất chợt quay đầu lại nhìn về phía bàn làm việc sau vách kính ngăn cách, cô rõ ràng phát hiện được Cố Dạ Thâm đang đứng ở bên kia vách kính, đôi tay nhàn hạ để ở túi quần.

Anh nhìn cô, mặt vẫn tĩnh lặng.

Tiếp nhận được ánh mắt của cô, trong mắt của anh thoáng qua tia xấu hổ, tiếp theo nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó đi ra, “Ôn Noãn, đi thôi.”

Nếu không có người khác ở cạnh, cho dù là ở công ty thì Cố Dạ Thâm đã bắt đầu gọi cô là “Ôn Noãn”, cô không có chút nào cảm thấy không ổn, cũng đã tiếp nhận rồi.

Xe nhẹ nhàng chạy trên đường rực rỡ ánh đèn mới lên, hai người cũng không mở miệng nói chuyện, không gian nhỏ hẹp càng hiện ra □.

Ôn Noãn nghĩ muốn mò mẫm bật chút âm nhạc, nhưng làm thế nào cô cũng không sờ thấy nút bật, cuối cùng cô nổi giận từ bỏ.

Cố Dạ Thâm nhìn thẳng phía trước, sâu thẳm trong mắt anh mơ hồ lóe lên nụ cười, anh tự tay mở nhạc, “Ôn Noãn, cô muốn đi đâu ăn cơm?”

Vừa ăn vừa thẳng thắn?

Mồ hôi rơi, cô như có chút khẩn trương muốn biết, rốt cuộc Cố Dạ Thâm biết cô từ lúc nào! Cô tận lực thể hiện tự nhiên: “Đi cáng cá đi, tôi muốn ăn cá nấu dưa chua.”

“Được.”

Vậy mà cho đến lúc ăn cơm xong, Cố Dạ Thâm cũng không có ý tứ thẳng thắn, chỉ như không có chuyện gì xảy ra giúp cô nhặt xương cá, tùy ý tán gẫu một chút ví như “Ngày mai phải đi siêu thị một chuyến, đầu ăn hết rồi” một ít chuyện nhà, Ôn Noãn cảm thấy, vô hình trung cô bị lừa.

Trải qua một buổi chiều gác chuyện lại khiến tâm tình đang lên của cô bị dập tắt, cô đã không thể thốt ra lời chất vấn. Chính là không hỏi được, cũng không thể bật thốt lên một câu “Anh vì muốn lấy được tôi nên mới hèn hạ thiết kế kế hoạch chia rẽ hôn nhân của tôi”, vậy cũng quá không biết xấu hổ đi.

Về đến nhà, sau khi Cố Dạ Thâm mở máy điều hòa không khí thì trực tiếp đi phòng tắm, Ôn Noãn mở tivi rồi vui mình trên sa lon, được rồi, mùa hè nóng, cả người đều là mồ hôi, chờ anh một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trở lại sẽ thẳng thắn.

Không bao lâu sau, quả nhiên Cố Dạ Thâm đi ra với một thân nhẹ nhàng khoan khoái, ngại vì hai người không phải là người yêu thân thiết gần bó, nên ngoại trừ phòng ngủ ra thì tuyệt đối anh sẽ không mặc đồ ngủ ra ngoài, nhiều lắm cũng chỉ tùy ý mặc một áo T shirt cùng quần ngắn rộng rãi thôi.

Lần này, anh mặc một quần dài màu đen, áo sơ mi màu xanh, hai cúc áo gần cổ áo không cài, như ẩn như hiện cơ ngực màu lúa mạch khỏe mạnh trong không khí trong lành, mới tắm xong cảm thấy tóc của anh còn ẩm ướt, nhìn toàn thân có một loại khí chất của đàn ông rất hấp dẫn.

Ừ, mặc chỉnh tề, nên thẳng thắn.

Cố Dạ Thâm ngồi vào bên cạnh cô, mùi sữa tắm lẫn với mùi vị đàn ông sâu kín bay vào mũi cô, cô hít mũi một cái, buồn chán chuyển loạn các kênh để che giấu đi sự khẩn trương vì chờ đợi trong lòng.

Cô ngồi nhìn đến nửa giờ, nhưng anh lại ngồi ở một bên, nửa câu cũng không nói.

Ôn Noãn không khỏi nghiêng đầu nhìn anh, anh như không có chuyện gì xảy ra nhìn lại cô một cái, cầm tay cô lắc, “Ừm, cô còn chưa đi tắm”

Ôn Noãn chớp mắt hai cái, đứng dậy.

Được, đợi cô cũng tắm xong nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ trở lại sẽ rửa tai lắng nghe.

Nhưng, khi cô tắm xong mùi thơm trên người rất dễ chịu lại lần nữa ngồi trở lại ghế salon, Cố Dạ Thâm vẫn một bộ dáng bình chân như vại, không nóng không lạnh căn bản không tính nói gì, Ôn Noãn bình tĩnh.

Cô bình tĩnh không phải vì không muốn biết, thật sự là vì mắt và mí mắt của cô đã dính vào nhau đồng loạt tác chiến làm cô khổ muốn chết.

Trong lúc cô hoảng hốt, thân thể cô giống như cảnh liêu, mơ hồ mở mắt ra, thấy đường cong khuôn mặt kiên nghị Cố Dạ Thâm mơ hồ rồi lại rõ ràng, lúc này cô mới ý thức được anh đang ôm cô đi vào phòng ngủ của anh, trong lòng cô giật mình một cái, buồn ngủ nhất thời bị quét sạch, cô giùng giàng muốn xuống, nhưng anh lại thu tay vào chặt hơn: “Ngoan, đừng động.”

Chỉ một câu này, khiến cô giống như bình tĩnh lại, tay vung ở giữa không trung cũng cứng đờ, được anh nhẹ nhàng thả lên trên giường, cô mới nhớ ra thu tay lại.

Cố Dạ Thâm kéo cái chăn ở đầu giường đắp cho cô, lại điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, “Ngủ đi, sáng mai sẽ tới.” Anh vỗ nhẹ vào đầu cô, giống như dỗ một đứa trẻ.

Ôn Noãn đã buồn ngủ, tròn mắt nhìn anh, nơi sâu nhất trong đôi mắt mơ hồ có một tia uất ức, rõ ràng nói có chuyện gì chờ về nhà rồi nói, thế nhưng anh lại giữ vững trầm mặc đến cái gì cũng không nói.

Thì ra lời anh nói cũng không thể nào đáng tin.

Giống như hiểu được ánh mắt của cô, Cố Dạ Thâm nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi người, nhẹ nhàng hôn một cái vào trán cô, như bướm bướm lướt qua hoa sen, như ánh trăng trong vắt rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, không có quấy nhiễu, không có đắm chìm, cũng không có ham muốn không tốt, chỉ là một sự ấm áp thỏa đáng.

“Ngày mai, ngày mai nhất định nói.” Đôi mắt anh đen như mực nhưng sáng quắc tỏa sáng, “Ngủ ngon.”

Sau khi anh nhẹ nhàng đi ra đóng cửa, nhịp tim của Ôn Noãn vẫn còn đập mạnh và loạn nhịp, nụ hôn này không hề có ý mạo phạm, làm cho cô quên đáp một câu “Ngày mai, ngày mai, còn có ngày mai”, nhưng cô làm sao lại bị lừa như vậy đây? Còn nữa, cô làm sao lại muốn biết đến tột cùng là anh

biết cô từ lúc nào!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Âm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp Gỡ Lần Đầu Tiên

Những chuyện xưa không có xuất hiện trước mặt, ngay lúc ấy chỉ là gặp gỡ bình thường, do đó lúc trước cô buồn bã, trong thế giới của anh, nhưng cũng chỉ là ấn tượng khắc sâu vừa phải với người xa lạ. Bóng người lác lác, khói bụi mệnh mang. Khi thời gian dịu dàng trôi qua, những chuyện xưa kia cũng được dòng thời gian thử thách, bấy năm qua không ngừng nhớ tới khiến hình ảnh càng lúc càng rõ ràng, trở nên như món đồ cổ trân quý.

Cố Dạ Thâm

Ôn Noãn nhìn phong cảnh mờ mịt ngoài cửa xe từ từ quay, mơ hồ nửa ngày cũng không hiểu, khi trời chưa hoàn toàn sáng cô làm sao đã an vị ở trên xe Cố Dạ Thâm. Căn bản thứ bảy không phải đi làm, mà canh ở Tần Kí cũng mới ăn sáng sáng ngày hôm trước.

“Cố Dạ Thâm, đây là đi đâu vậy?” Cô buồn ngủ ngáp.

“Cô chớp mắt một lúc, đến nơi tôi sẽ gọi cô.” Ánh mắt Cố Dạ Thâm lấp lánh nhìn phía trước, tinh thần rất tốt.

Ôn Noãn liếc anh một cái, miệng chép chép, cuối cùng không hề nói gì, nhắm mắt lại ngủ bù. Lúc bị đánh thức, Cố Dạ Thâm đã dừng xe ở ven đường trồng hai hàng cây ngọc lan và cây nhãn, anh xuống mở cửa xe bên kia ra: “Ôn Noãn, xuống.”

“Đây là đâu?” Ôn Noãn ra ngoài, ngắm nhìn bốn phía thấy nhiều nhà cao tầng mọc lên, cảm giác rất xa lạ.

“Không nhìn ra rồi hả?” Cố Dạ Thâm nhẹ giọng cười, giống như từ trong khoang mũi tràn ra.

Ôn Noãn mờ mịt.

Cố Dạ Thâm cười cười, vô cùng tự nhiên lôi kéo tay của cô, cũng khó trách, Phong Thành mấy năm gần đây biến hoá khá lớn, đặc biệt là sau khi tập đoàn W.D tham dự quy hoạch chính đồn và cải cách thành thị, Phong Thành đã nhảy lên thành một kiểu Đô thị hiện đại hoá mới, có rất nhiều thứ cũng không biết bắt giắc xảy ra biến hoá.

Sau khi quẹo vào một con đường ngoằn ngoèo, anh chỉ chỉ về phía trước.

Gió lạnh trong sáng sớm, mấy chữ khắc to lớn chắc nịch lắng đọng màu mực “Trường cấp ba chuyên Anh Phong Phụ Chúc” rất khác biệt với các công trình kiến trúc khác.

Là trường cấp ba cũ của cô.

Ôn Noãn bỗng nhiên bối rối, đã bao nhiêu năm cô không trở lại nơi này rồi?

Sắc trời dần dần sáng lên, hai người chậm rãi đi dọc theo con đường đầy bụi hoa mùa hè sáng rực, sân trường thứ bảy rất an tĩnh, gió sớm thổi nhẹ, không khí nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, đặt mình vào trong đó, hết sức sáng khoái mãn nguyện.

Ôn Noãn dời mắt quan sát quang cảnh bốn phía, so sánh cùng với quang cảnh lúc cô học cấp ba, sân trường bây giờ trừ toà nhà dạy học cũ và cây đàn hương ra, cơ bản đã đổi mới toàn bộ, cũng tăng thêm lớp khoa học kỹ thuật và cột đá khắc mới xây, diện tích cũng lớn hơn một nửa, vốn đã làm rất tốt bước nâng cao lục hoá, cả vườn phong cảnh đẹp không sao tả xiết, không uổng công danh hiệu “Lâm viên trường học”.

Không khí sáng sớm ở nơi này rất trong lành, tâm tình cô thật vui vẻ, chuẩn bị vươn vai làm biếng, cô động cánh tay mới phát hiện chẳng biết từ bao giờ tay phải của mình đã bị một bàn tay to lớn thân mật nắm, tim cô đập mạnh và loạn nhịp ngừng bước chân.

Cố Dạ Thâm quay đầu lại, chú ý tới ánh mắt của cô, mới chậm rãi nhìn xuống theo ánh mắt của cô, cô có chút hoảng hốt rút tay ra, cảm xúc giật giật ở đầu ngón của anh vẫn còn lưu lại, anh khẽ cười, làm như không có chuyện gì xảy ra mà thu tay lại đặt ở trong túi quần.

Ôn Noãn thẹn thùng, từ lúc nào mà bọn họ lại nắm tay nhau một cách tự nhiên như vậy rồi?

Một mảng lớn cây Phong Diệp xanh tươi đập vào mắt cô, cô lơ là sự lung tung nhỏ nhỏ đó, không nhận được kêu lên: “Những cây Hồng Phong này vẫn còn tồn tại.”

Hai bên đường xi măng đều là cây Hồng Phong to lớn, bởi vì là mùa hè, nên lá trên cây màu xanh đậm, nhưng từng cây từng cây chen chúc nhìn thật hùng tráng.

Nghe nói, từ khi trường bắt đầu xây dựng, Hồng Phong nơi này đã tồn tại, tính đến hôm nay, mỗi một gốc cây Hồng Phong đều đã trải qua hơn trăm năm, một mảnh phong cảnh này, có thể nói là “Trần Viên Chi Bảo.”

Nếu mùa thu đến, toàn bộ mảng lớn lá Hồng Phong sẽ chuyển thành màu đỏ cam hoặc màu hoa hồng đỏ, có thể nói là mỹ cảnh giữa cực hạn.

Tâm tình Ôn Noãn càng thêm dễ chịu, lúc học cấp ba cô đã ưa thích phong cảnh chỗ này rồi, cô thường lưu luyến như thế.

Dừng lại ở một gốc cây Hồng Phong lớn, cô không nhịn được đưa tay vuốt ve dấu vết bị năm tháng trạm trổ, ngược đầu lên nhìn, giống như nhớ ra chuyện gì lý thú, khoé môi mỉm cười, ánh mắt sáng ngời toả sáng.

Cố Dạ Thâm chậm rãi đi theo phía sau, đáy mắt mờ hồ hàm chứa nụ cười, anh cũng ngẩng đầu ngắm gốc cây và cảnh lá rậm rạp của cây Phong, một hồi lâu sau mở miệng: “Ừ, chính là ở chỗ cây này.”

“Cái gì?” Ôn Noãn nghiêng đầu, cây này?

“Ừ.” Cố Dạ Thâm chậm rãi gật đầu, “Lần đầu tiên nhìn thấy em, là tại trên ngọn cây này.”

(Lovenoo1510: Bắt đầu từ đoạn này ta đổi cách xưng hô của nam chính và nữ chính thành anh em nhé. Vì bí mật của nam chính đã dần được hé mở, nữ chính cũng dần dần tiếp nhận nam chính trong vô thức)

“Ha ha?” Ôn Noãn rất kinh ngạc, có thể ở trên cây này nhìn thấy cô, thật là chuyện đã bao lâu rồi?

“Ừm.” Một tay Cố Dạ Thâm đút ở túi quần, nghiêng người dựa vào cây Hồng Phong, “Lúc học cấp ba anh thường xuyên trèo lên cây này.”

Cả người Ôn Noãn giật mình một cái, lúc cô học cấp ba, cũng thường trèo lên cây Hồng Phong. Nhưng theo số tuổi mà nói, lúc cô học năm thứ nhất thì anh đã tốt nghiệp lên đại học rồi.

“Lần đầu gặp em, là lúc anh mới vào đại học không bao lâu.” Cố Dạ Thâm từ từ cười, khi đó, anh còn có chút lưu luyến trường cấp ba, bởi vì từ đại học đến trường cấp ba chỉ cần xuyên qua một rừng nhân lớn, vì vậy thỉnh thoảng sáng sớm anh sẽ tới đây, dễ dàng leo lên gốc cây Hồng Phong may mắn này.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Noãn, là vào cuối tháng chín năm thứ nhất đại học, ánh nắng ban mai chiếu sáng, trong sân trường vẫn rất an tĩnh, anh ngồi trên ngọn cây Hồng Phong nghe phát âm Hàn Văn, sau đó dưới tàng cây truyền đến giọng nói dễ nghe, nụ cười vui sướng hoạt bát, anh bị quấy rầy làm tỉnh táo, không nhịn được anh ngồi dậy, thấy cô đang leo cây một cách dễ dàng, cô dừng lại ở nhánh cây thứ hai.

Khi đó ước chừng cô mới vừa lên cấp ba, tóc cắt ngắn lôm chôm, con ngươi đen như mực căng tròn giống như tràn đầy ánh sáng, có một loại đơn thuần không rành việc đời, cả người cô lại như một con thỏ nhiệt tình nghịch ngợm. Cô nằm ở trên cây, đôi tay gối đầu, một gối gấp lên, thích chí huyết sáo, làn điệu như một bài đồng dao, chột léo sáng long lanh, tất cả đều như tiểu Tinh Tinh, rất vui vẻ hoạt bát.

Sau đó ước chừng cô thối quá đặc ý, quên mất việc mình đang nằm ở trên cây, trở mình một cái, kết quả, cô trực tiếp ngã xuống, anh đang ngồi ở phía trên kinh ngạc đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đang muốn xuống thì thấy cô chỉ nhủu mày, cả người nhìn như không sao, trực tiếp nằm trên mặt đất tiếp tục thối nột lán điệu vẫn chưa xong.

Cái này đối với những người xung quanh có thể là chuyện cũng không quá quan tâm để ý, cộng thêm di truyền từ cha tính trầm mặc ít nói, ở trong mắt người khác có thể thành thanh cao, trừ đại tiểu thư nhà họ Kỷ ra, anh đối với các cô gái khác đều rất ít khi nhìn nhiều, nhưng cái cô gái bướng bỉnh này lại làm cho anh khắc sâu ấn tượng.

Ôn Noãn kinh ngạc tròn tròn mắt, khi đó cô mới vừa học lớp mười, chưa thoát khỏi tính khí bướng bỉnh của bé trai, thường sẽ làm vài hành động kinh người không thuộc về một cô gái, cũng may một lần kia là cô trèo không quá cao, chỉ té đau mông thôi, biết thời gian còn sớm, sẽ không có người nhìn thấy, nên cô cũng lười bỏ dậy, trực tiếp nằm trên mặt đất.

Cô tuyệt đối không ngờ, vốn tưởng rằng sẽ không bị bất kì kẻ nào thấy cảnh tượng ấy, vậy mà toàn bộ lại rơi vào trong mắt một người, hơn nữa, thời gian đã qua đi mười ba năm, người này có thể đem cảnh tượng đó miêu tả như thế, đến những chi tiết cô quên cũng có thể nói rất rõ ràng.

Khi đó anh đã bắt đầu thích cô sao? Làm sao có thể!

Cố Dạ Thâm nhìn cô, trong mắt đều là nụ cười, trên mặt cô thoáng hiện lên từng biểu tình, anh đều có thể đoán ra cô đang suy nghĩ gì.

“Tin tưởng sao? Chính anh khi đó đối với em đã vừa thấy đã yêu.” Ánh mắt của anh thật sâu, như biển rộng, nhìn không thấy đáy.

Ôn Noãn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rất nhanh, cô hồ nghi, “Cố Dạ Thâm, anh gạt em.” Nếu như cái thời điểm đó anh thật sự vừa gặp đã yêu cô, vậy thì vì sao bọn họ không quen biết nhau?

Ánh mắt Cố Dạ Thâm chột lé, chỉ nói, “Lúc đó em còn quá nhỏ, chờ em vừa đủ lớn, thì lại có bạn trai mất rồi.”

Ôn Noãn nhìn về anh, tin tưởng, lại có hoài nghi.

“Cố Dạ Thâm, anh đối với em mà nói, là một điều bí ẩn.” Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

Cố Dạ Thâm không có nói gì tiếp, cả người chỉ đứng thẳng, từ từ đi về phía trước. Trời đã sớm sáng choang, ánh mặt trời xuyên thấu qua cành lá dày đặc, từng tia nắng lay động, lọt ra từng mảng chiếu vào bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh.

Ôn Noãn càng thêm mê mẩn. Anh biết cô, hẳn là từ rất lâu đó, chẳng qua, thật sự là anh vừa gặp đã yêu sao?

Đi dạo đến lầu bát giác bên ngoài phòng máy vi tính cũ, anh mới lại mở miệng: “Em đã từng dùng nick name ‘Phách Vương Hoa’ chơi một trò võng du gọi là ‘Hiệp Khách Hành’.” Anh dùng chính là trần thuật, mà không phải là câu hỏi, dễ dàng có sức thuyết phục lớn hơn.

Ôn Noãn bắt đầu mờ mịt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, giống như là có chuyện như vậy xảy ra.

Ước chừng là năm cô lớp mười một, có một thời gian cô mê luyện hứng thú với võng du không bao lâu, nhưng không quá nửa học kỳ đã chấm dứt, bởi vì tại tài khoản võng du khi đó cô rất thích một tiền vệ địa võng, đơn phương thích một nick name của đại thần là “Dạ cần”, mỗi ngày vừa học xong đã chạy ra quán internet, vừa đánh võng du và nói chuyện phiếm với hắn.

Chẳng qua là, cuối cùng cũng không như ý muốn, cô còn chưa tỏ tình, ngoài ý muốn khi nói chuyện với người chơi khác mà biết, Dạ cần đã có vị hôn phu, tình cảm đơn phương thâm mến của cô vì vậy mà chết từ trong trứng nước, nói thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên cô động lòng, mặc dù không giải thích được, ảm ức bất ngờ ấy làm cô không chơi võng du nữa.

Chỉ là, “Làm sao anh cũng biết cái này?” Nếu cô không cẩn thận hỏi tương lại, thì có lẽ cô cũng đã quên từng có chuyện này.

“Ừm, anh cũng chơi trò này. Nick name của em có chút đặc biệt, thao tác cũng rất mạnh, là người chơi nữ duy nhất xếp trong top mười, anh đã từng để ý qua.”

“Ý của em là, làm sao trong trò chơi anh biết nó vốn là em?”

Cố Dạ Thâm quay đầu lại nhìn cô một cái, cười khê, “Nghe đến có nữ sinh gọi nick name của em.” Có một lần anh có việc đến trường cấp ba, vừa lúc ở sân vận động của trường thấy cô, một nữ sinh lớn tiếng gọi cô là “Phách Vương Hoa”, cũng yêu cầu PK với cô, còn nhắc tới khoản võng du này, ước chừng là cô ở bên trong võng du đã kết ân oán.

Ôn Noãn mở hôi roi, khi đó cô thật sự là không đủ tốt, là tiểu tử thuần túy. Nhắc tới những chuyện cũ năm xưa, làm hứng trí của cô nổi lên, trong đầu nhớ được không ít chuyện, vốn cho là sẽ tự nhiên mà bị phui bụi như vậy, nhưng bỗng có người nhắc tới, lại cùng anh chia sẻ hồi ức, loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Hơn nữa, bọn họ có duyên phận cũng rất kỳ diệu, cô mơ hồ tin tưởng, lúc đó anh thật sự vừa gặp đã yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chung Tình

“Anh lấy nick name là gì?” Cô tùy ý hỏi.

“Dạ Cần.”

“Cái gì?!” Ôn Noãn không thể tin vào tai của mình, “Anh là Dạ Cần?” Đại thần Dạ Cần xếp hạng thứ ba!

“Ừ.” Cố Dạ Thâm xem thường.

Ôn Noãn nói khê một chút, duyên phận này cũng quá huyền diệu đi, Cố Dạ Thâm lại là đại thần mà cô từng thâm mến!

Bỗng nhiên trong lúc đó, trong lòng cô như có cảm giác khác thường chậm rãi chảy qua, giống như dòng điện nhỏ.

Đùng là không đứng!

Khi đó Cố Dạ Thâm đã có vị hôn thê, mà lúc rảnh rỗi cô cũng nghe Tang Lạc Vi đề cập tới, anh rất yêu người vợ trước, làm sao có thể vừa thấy đã yêu cô! Hơn nữa, dù là vừa thấy đã yêu, thì tại sao thời gian lâu như vậy, cô lại không có chút ấn tượng nào với anh?

“Cố Dạ Thâm, anh lừa em!” Cô dừng bước, “Cần bản anh chưa từng vừa thấy đã yêu em!”

Giọng cô chắc chắn như vậy, làm toàn thân Cố Dạ Thâm chấn động, ánh sáng trong mắt anh từ từ u ám.

Anh không phủ nhận, khiến Ôn Noãn càng xác định, “Cố Dạ Thâm, anh tội gì phải cho em một phần tình yêu ám áp, thiết kế âm mưu lãng mạn này?”

Coi là âm mưu thôi!

“Ôn Noãn.” Anh biết nói như thế nào đây?

Quả nhiên chỉ là âm mưu.

Ánh mắt Ôn Noãn trở nên xa lạ, “Cố Dạ Thâm, em hận nhất là lừa gạt!” Trong điểm này, cô thật sự thương thức Đường Tử Khoáng, trước khi kết hôn, thẳng thắn với mục đích, về sau phản bội không có lừa dối che giấu.

Cô tình nguyện nhận lấy kết quả xấu nhất, cũng không cần như đứa ngốc chẳng hay biết gì.

Cố Dạ Thâm hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn cô: “Ôn Noãn, nếu như anh nói thật, em xác định bây giờ rất bình tĩnh, sẽ không bởi vì những lời của anh nói mà làm cảm xúc chấn động quá lớn chứ?”

Lần đầu tiên gặp Ôn Noãn, thật sự là anh không có vừa gặp đã yêu với tiểu tử chưa hoàn toàn trở mã này, một trong những nguyên nhân là cô còn chưa có lớn, mặt khác, khi đó cha mẹ anh đã quyết định vị hôn thê cho anh, đại tiểu thư nhà họ Kỳ, mặc dù là hôn nhân mang tính thương mại, nhưng bởi vì là thanh mai trúc mã, lại vừa vặn anh cũng thích, nên anh đã tiếp nhận một cách hờ hững.

Ôn Noãn nghi hoặc nhìn lại anh.

Cố Dạ Thâm khẽ nhắm mắt, “Ôn Noãn, anh yêu em, là lúc em đau lòng nhất.”

“Cái gì?” Ôn Noãn giật mình, lúc cô đau lòng nhất, là lúc Đồng Diệu ra đi. Là thời điểm anh ấy được đẩy ra từ phòng cấp cứu tuyên bố tử vong, là thời điểm cử hành tang lễ cho anh ấy, thậm chí sau đoạn thời gian ấy rất lâu, cô đều khóc đến trời đất u ám, gần như không có mấy lúc thanh tỉnh.

Cố Dạ Thâm trầm mặc.

Anh thật sự không đành lòng nhắc tới, anh yêu cô là lúc cô mất đi yêu thương, khóc đến tê tâm liệt phế, vì vậy, chỉ có thể dứt bỏ đoạn thời gian khá dài để chờ đợi, đem thời gian gấp gờ đẩy lùi về sau.

Tại lúc cô biết, thì thời gian anh biết cô cũng không phải là năm này, chuyện gặp cô trong mưa phùn ngày Cá tháng tư làm anh vừa thấy đã yêu mà nói cũng tự sụp đổ. Anh mang cô tới chỗ lần đầu tiên gặp cô, vốn định chế ra lời nói dối vừa gặp đã yêu, chỉ là, lại bị cô vạch trần một cách dễ dàng, vốn có thể phủ nhận, lấp liếm, nhưng vì một câu nói hận nhất là lừa gạt của cô làm anh không thể không chế được miệng của mình.

Khi đó, anh toàn tâm toàn ý duy trì cuộc hôn nhân sụp đổ của mình, chỉ thiếu là chưa ký thỏa thuận li hôn, cũng là thời điểm anh đau lòng nhất, cũng là lúc mất đi tình cảm chân thành, chắc là đồng bệnh tương lân, hiểu nhau không cần nói, làm cho anh thấy cô khóc đến gần như tan vỡ, không thể tưởng tượng được cứ như vậy mà yêu cô.

Sau khi suy nghĩ lại một chút, anh vẫn khó có thể tin được, ở lúc thế giới tình cảm của anh còn chưa dọn dẹp, cô còn đang khóc đến đau đớn vì một người cô yêu. Nhưng cô, cứ như vậy làm anh không có cách nào bỏ xuống được nhớ thương.

Chẳng qua là, nếu muốn lấy một người đã ra đi, để đổi lấy việc hai người quen biết, thì họ sẽ không thể quán quýt say mê, sau này bắt đầu ra sao!

Cho nên, ở lúc tuyên bố Đồng Diệu tử vong ở hành lang bệnh viện, ở lúc tang lễ của Đồng Diệu, ở trước bia mộ của Đồng Diệu, bất kể cô có khóc đau lòng đến mức muốn chết, thì anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không thể tiến lên cho cô bất kỳ an ủi nào, với cô, anh chỉ là một người xa lạ.

Về sau, cô hoàn toàn phong bế mình, trừ Khang Khang và cha mẹ mình ra, không thấy bất luận kẻ nào, đặc biệt là đàn ông trẻ tuổi không thể xuất hiện trước mắt cô, mỗi khi xuất hiện, cô đều mất không chế bản thân mình.

Vì vậy, anh đợi thương tổn của cô tốt hơn, đợi cô tỉnh lại, đợi cô nguyện ý yêu lần nữa, đồng thời, ở năm thứ hai anh cũng phản bội lại việc tri hoãn kéo dài ký thỏa thuận ly hôn với vợ của mình.

Anh ở bên ngoài tầm mắt của cô, cùng cô trải qua đau đớn, Cố Dạ Thâm chỉ yên tĩnh, sau khi cô bình yên đi vào giấc ngủ, dưới sự giúp đỡ của Khang Khang anh sẽ lặng lẽ đến xem cô, theo cô, thỉnh thoảng, nhờ Khang Khang dẫn cô đi giải sầu, anh sẽ nhìn từ xa, cũng không đến gần, cũng không đi gần.

Mặc dù hai, ba năm trôi qua, cô dần dần không còn bài xích người khác phái cùng tuổi nữa, anh cũng chưa từng dễ dàng lại gần cô, Khang Khang nói, từ đầu đến cuối lòng của cô vẫn phong bế.

Khi chờ đợi đã thành thói quen, thì anh chưa từng phát hiện ra năm tháng trôi qua rất nhanh. Một lần anh chờ đợi, chính là năm năm, tất cả về cô, đều do Khang Khang kể lại.

Năm năm, thậm chí hai năm về sau, bọn họ cũng không có ở cùng nhau, rồi lại ở cùng nhau.

Đề cập tới mấy thời gian bị thương nhất, tâm tình Ôn Noãn không bị chấn động như trong tưởng tượng của anh, ít nhất, cô đã không lặng yên không một tiếng động mà lệ rơi đầy mặt. Sau khi cô trở lại, chỉ lặng lẽ nhốt mình ở trong phòng.

Lúc này Cố Dạ Thâm cũng không đoán được cô nghĩ sao, kết quả xấu nhất, là cô vẫn vì cái chết của Đồng Diệu mà bảo vệ trái tim mình, không thể tiếp nhận được anh, sau đó, dọn dẹp hành lý rời đi.

Anh ngơ ngác nằm trên sofa phòng khách, mặc cho ánh nắng trên ban công chiếu tới, chờ đợi thời gian phản ứng của cô, so với thời gian chờ đợi năm năm kia như còn lâu hơn, trái tim anh như bị kiến cắn, lại không thể làm được gì.

Lúc sắc trời hoàn toàn tối, anh mới bò dậy vào phòng bếp làm hai tô mì, buổi trưa hai người cũng chưa có ăn cơm.

Đứng ở cửa phòng Ôn Noãn, anh mấy lần giơ tay lên rồi lại đặt xuống, cuối cùng quyết định gõ cửa thì cánh cửa bất chợt bị kéo ra, đầu tóc Ôn Noãn rối loạn, đi chân trần đứng ở cửa.

“Ôn Noãn.”

“Cố Dạ Thâm, em đói rồi.” Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu, không có hơi sức.

“Được, Ôn Noãn.” Cố Dạ Thâm đưa tay ra ôm cô vào ngực, ứ nghẹn kia mới dần ra một chút, tảng đá trong lòng cũng coi như rơi xuống, giọng nói của anh không kiềm chế được mà nhỏ nhẹ run rẩy, “Anh nấu mì rồi, trước em ăn một chút, anh lập tức. nấu thêm hai món nữa.”

“Không cần đâu.” Ôn Noãn kéo anh vào phòng bếp, “Ăn mì là được rồi.”

Anh quay đầu, thấy đôi mắt của cô sưng đỏ, hiển nhiên là chảy nước mắt, nhưng không đến mức không thể kiềm chế được, như vậy cũng có thể thấy, tâm tình cô đã không dễ dàng bị suy sụp.

Cố Dạ Thâm như trút được gánh nặng, nghĩ đến chắc là do tác dụng từ từ của xoa bóp thôi miên.

Để an tâm, nên anh gọi điện thoại cho Kỷ Như Cần, kể lại đại khái tình trạng của cô, Kỷ Như Cần nói: “Nhìn như vậy, thì thấy được thôi miên có tác dụng với cô ấy, chỉ cần kiên trì bền bỉ, đại khái khoảng nửa năm một năm nữa, cô ấy có thể dần dần để bị thương xuống, ít nhất tâm tình cảm xúc sẽ không dễ dàng bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tiệc Nuôi

Anh thở phào một hơi, “Như thế thì tốt. Như Cần, cảm ơn.”

Điện thoại bên kia trong nháy mắt tĩnh lặng, tiếp theo truyền đến tiếng nói chứa tiếng cười của Kỷ Như Cần: “Dạ Thâm, nếu như năm đó anh có nửa sự dè dặt sẵn sốc như hiện tại, thì ngày trước tôi sẽ do dự một chút khi ly hôn với anh.”

(Lovenoo1510: Đến đây chắc mọi người đều đoán được Kỷ Như Cần là ai rồi phải không)

Cố Dạ Thâm không nói tiếp, không cần thiết phải đáp lại lời nói móc của cô.

“Nhưng Cố Dạ Thâm.” Kỷ Như Cần chân thành, “Mặc dù chúng ta không có duyên phận gần nhau cả đời, nhưng tôi vẫn hy vọng anh hạnh phúc. Cho nên có một lời khuyên cho anh, kén kè là chuyện tốt, lấy hành động để diễn tả chân tình của mình cũng là chuyện tốt, nhưng, có một số việc anh không nói, người khác sẽ vĩnh viễn không biết được.”

“Tôi tự có chừng mực.” Cố Dạ Thâm nhàn nhạt đáp lại, trong lòng cơ hồ cũng có chút xúc động, nhưng, Ôn Noãn quá mức đặc biệt, không phải cứ đem vài lời mình làm cho cô ấy nói ra là có thể được chấp nhận.

Kỷ Như Cần cười hắc hắc, “Cố Dạ Thâm, tôi chính là tốt bụng nhắc nhở anh, muốn Ôn Noãn hoàn toàn tiếp nhận anh, việc cấp bách của anh là phải tỏ rõ thái độ của mình, chính là đưa trẻ trong bụng cô ấy, bây giờ đã hơn ba tháng rồi, tôi thấy cô ấy không có tính toán bỏ nó, đồng thời anh ở đây cũng thuyết phục chính mình, cũng muốn cho cô ấy biết thái độ của anh, nếu không, cô ấy vô cùng có khả năng ôm tâm tình cũng đưa trẻ sống nương tựa lẫn nhau suốt quãng đời còn lại.”

“Kỷ Như Cần!” Cố Dạ Thâm quát khê, nhấn nhai chịu đựng, rốt cuộc chỉ khạc ra hai chữ “Gặp lại” rồi cúp điện thoại.

Mà thái độ của Ôn Noãn ngày hôm sau, dường như tất cả những lời nói ở sân trường như chưa từng xảy ra, vẫn thay phiên nấu cơm, ngồi xe Cố Dạ Thâm đến công ty, đi làm như thường, tan làm.

Cố Dạ Thâm như vừa trút được gánh nặng, lại bỗng nhiên thấy mất mát. Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần cô chưa từng nghĩ rời xa anh, thì như thế nào

cũng tốt.

Sập tối mấy ngày hôm sau, sau khi hai người yên lặng ăn bữa tối, Cố Dạ Thâm đứng lên dọn dẹp bát đĩa, Ôn Noãn cào cào mái tóc dài hỗn loạn, đột nhiên đặt một câu hỏi: “Cố Dạ Thâm, điều kiện của anh tốt như vậy, ưu tú như vậy, em đáng giá sao? Đáng giá để anh dùng thời gian tốt nhất của anh để chờ em sao?”

Cố Dạ Thâm ngẩn ngơ, lắc đầu, “Ôn Noãn, đừng nghi ngờ bản thân mình như vậy.”

“Từ đầu đến cuối em chưa từng quên Đồng Diệu, em sắp ba mươi tuổi rồi, đã từng ly hôn, em.” Ôn Noãn cúi đầu xuống, theo bản năng đặt tay lên bụng mình, “Còn mang thai đứa con của chồng trước, không bỏ được.....”

“Ôn Noãn!”

Cố Dạ Thâm cắt đứt lời cô, để đầu xuống, nhẹ nhàng xoa tóc của cô, “Chúng ta đều có dĩ vãng, còn tuổi, anh cũng đã ba mươi ba, anh cũng đã ly hôn, về phần đứa bé.....” Anh cố gắng thả nhẹ hô hấp, nỗ lực áp chế đau đớn trong lòng, “Lúc mới biết thì anh cũng rất đau lòng. Nhưng anh yêu là yêu toàn bộ con người em.”

“Cố Dạ Thâm, anh vĩ đại như vậy khiến người ta cảm thấy hoảng hốt.” Ôn Noãn khẽ cắn môi dưới, “Chuyện này đối với anh không công bằng.”

Cố Dạ Thâm lắc đầu, “Ôn Noãn, anh không vĩ đại.” Anh sẽ đau, sẽ tiếc nuối, “Nhưng đứa bé là vô tội. Những cặp vợ chồng không thể sinh con được cũng có thể nhận nuôi cô nhi không hề có liên hệ máu mủ, mà đứa bé, nó có liên quan tới em, là một phần sinh mạng của em, tiếp nhận huyết mạch của em.” Huống chi, ngay từ bảy năm trước anh đã trải qua đấu tranh tư tưởng như vậy, trở lại lần nữa, thuyết phục mình, hình như đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Mặc dù, chuyện như vậy lặp lại xảy ra trong cuộc đời anh, thoát nhìn thật đáng buồn. Thật sự rất đáng buồn. Nhưng anh thật sự yêu, cũng nguyện ý vì Ôn Noãn, sẽ thương một lần nữa.

Có lẽ Kỷ Như Cần nói đúng, yên lặng bảo vệ cô là tốt, nhưng nếu như ban đầu trước khi cô kết hôn anh xuất hiện trong thế giới của cô, thì tất cả chuyện xưa, có lẽ sẽ có kết cục khác.

Tình trạng bây giờ, ước chừng là trừng phạt đối với anh.

“Ôn Noãn, ban đầu lúc nghe nói em kết hôn, em có biết, anh tiếc nuối mức nào không?” Anh khổ sở nói nhỏ.

Cô phong bế mình năm năm, mặc dù biết người nhà cô bắt đầu thu xếp an bài mai mối cho cô, nhưng từ chỗ Khang Khang anh biết được, thái độ của cô đơn thuần là qua loa, và nhiều lần xem mắt đều do Khang Khang thay thế, nên anh không đặc biệt để chuyện xem mắt vào trong lòng, chỉ lên kế hoạch tìm thời cơ cô xuất hiện trong tầm mắt và cuộc sống của cô.

Mà mùa xuân trước khi thực hiện kế hoạch, anh nhận được chỉ thị của Hội Đồng Quản Trị, muốn anh đi khảo sát thị trường trang phục Âu Mỹ, ngắn thì một tháng, lâu là ba tháng. Anh liền quyết định chờ sau khi khảo sát trở lại sẽ tiến hành kế hoạch.

Vậy mà, nửa tháng sau, anh đi công tác trở lại, đã nghe thấy tin cô bắt gả làm vợ cho người khác, Khang Khang vì giải quyết ân oán với Bắc Đường Tịch, nên không thể ngăn cản.

Nghe thấy tin tức này, cả người anh trống rỗng như muốn ngất xỉu, giống như rút mất linh hồn ra khỏi thân thể.

Sao anh có thể lại phạm phải lỗi như thế này? Rõ ràng có thể đụng tay đến, lại đành lướt qua!

Bao nhiêu trách móc, bao nhiêu oán hận, bao nhiêu tiếc nuối, cũng không có thể xoay chuyển, anh chỉ có thể đau lòng nhờ Khang Khang tìm hiểu xem cô có hạnh phúc hay không.

Bất luận hạnh phúc, hay không hạnh phúc, thì người nhà họ Đường vẫn đối xử với cô rất tốt, Đường Từ Khoáng cũng coi như là người chồng đạt tiêu chuẩn, lúc ban đầu đều tương kính như tân, sau lại giống như bạn bè, cô bắt đầu nở nụ cười.

(Tương kính như tân: tôn trọng nhau như khách)

Đây là đáp án anh nhận được, vì vậy anh trở mặt nhìn cô làm □, bất đắc dĩ và khổ sở, đều không may mắn mở miệng.

"Cho nên," Ôn Noãn chột hất cánh tay anh đang phủ trên đầu cô ra, thẳng người lên, "Anh chăm phương ngàn kẻ chia rẽ hôn nhân của em?" Mặc dù đoạn hôn nhân ngắn ngủi kia, vốn dĩ loại hôn nhân này bị người ta thiết kế phương thức kết thúc, cô không có cách nào thờ ơ như không có việc gì.

Cố Dạ Thâm ngẩn ngơ, chợt dạ dòi đi tầm mắt.

Thật ra thì, không được coi là trăm phương ngàn kế, nhưng dù sao cái loại tình cảnh u ám này cũng không thể cải lại, cho nên cam chịu.

Ban đầu lúc anh từ nước ngoài đi công tác trở lại, biết được cô gả cho Đường Từ Khoáng, anh nhụt trí và đau đớn rất nhiều, anh điều tra hẩn ta cận kề, cũng điều tra qua Quan Tâm Duyệt.

Cuối năm ngoái, anh và Bắc Đường Tích có một chút quan hệ bạn bè trên phương diện làm ăn ở Mĩ tại một quán rượu hỗn độn có thấy Quan Tâm Duyệt, Bắc Đường Tích cố ý lớn tiếng nhắc tới việc Đường Từ Khoáng đã sớm trở về Hằng Phong làm thiếu gia, anh cũng không ngăn cản, thậm chí là mong đợi, không thể phủ nhận, quả thực là xuất phát từ tâm tư cá nhân.

Nếu Đường Từ Khoáng có thể thờ ơ đối với việc Quan Tâm Duyệt trở về, thì trong lòng anh sẽ đau, dù không cam lòng đến đâu cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đau đớn chúc phúc cho cô, hoàn toàn chết tâm; nếu không thể, Đường Từ Khoáng sẽ không đáng để cô phó thác cả đời.

Ôn Noãn hít sâu một hơi, thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, cô và Đường Từ Khoáng ly hôn, là tình cờ trong tất yếu, không oán người khác được.

Cố Dạ Thâm dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp, khổ sở tự cười.

Sau khi thả ra tin tức đó, anh biết Quan Tâm Duyệt trở về nước trước lễ mừng năm mới, cũng biết cô ta và Đường Từ Khoáng gặp lại nhau ở lễ giáng sinh, cũng biết, bọn họ thường xuyên gặp mặt. Chỉ là, từ đầu đến cuối Đường Từ Khoáng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt ranh giới cuối cùng, thậm chí, trừ lúc gặp lại lễ giáng sinh hẳn nhiên tới ôm Quan Tâm Duyệt ra, thì khoảng cách giữa hai người vẫn rất đúng mực, Đường Từ Khoáng theo bản năng tránh hành động thân mật với Quan Tâm Duyệt.

Sau hai ba tháng, anh vui mừng, rồi lại cô đơn.

Mặc kệ như thế nào, ván đã đóng thuyền, Đường Từ Khoáng không làm bất kỳ chuyện gì uỷ khuất cô, đối mặt với người yêu cũ, cũng không có bất trung với cô. Vì vậy, mặc dù cô không được hạnh phúc tương thân tương ái ngọt ngào, nhưng ít nhất cô cũng được hưởng những năm tháng bình thản tĩnh lặng, kiếp này an ổn.

Hơn nữa, coi như Đường Từ Khoáng vì người yêu cũ mà ly hôn với cô, anh cũng không dám chắc, cô có hy vọng một người yêu mình ở bên cạnh hay không. Dù sao, cái tên Đồng Diệu này là tâm mạch tương liên của cô, khoét cũng không khoét được.

(Tâm mạch tương liên: đại khái là hỗ trợ trái tim)

Anh mơ hồ quyết định cắt đứt ý niệm của mình, cuối cùng làm người xa lạ trong sinh mệnh của cô. Nhưng thế cục lại đột ngột thay đổi, ngày Cá tháng tư trong mưa phùn ở Tà Phong, anh gặp khách hàng trên đường lái xe trở về, thấy cô đang thất hồn lạc phách ở trên đường, kéo túi hàng lý, toàn thân ướt đầm, đứng ở ven đường như đứa trẻ lang thang không có nhà để về.

Anh xuống xe che ô cho cô, bảy năm, anh lấy thân phận là người xa lạ, rốt cuộc cũng có lần đầu tiên trực tiếp xuất hiện trước mặt cô, nhưng, có lẽ cô vẫn chưa kịp thấy rõ bộ dáng của anh đã té xù, vì vậy anh đưa cô vào một khách sạn gần đây, vốn định đợi cô tỉnh lại, sau đó thuận nước đẩy thuyền để quen biết, thì công ty lại có việc gấp phải xử lý, anh đành phải rời đi, phân phó nhân viên phục vụ khách sạn an bài ăn uống cho cô.

Sáng ngày hôm sau, anh nhận được điện thoại của Khang Khang, biết được cô đã ký thoả thuận ly hôn với Đường Từ Khoáng.

Vừa mừng vừa đau, anh an bài Khang Khang đặt hai vé máy bay đi Hokkaido, khuyên cô đi ra ngoài giải sầu, mà anh, bỏ xuống tất cả công việc, cầm một chiếc vé máy bay khác, chuyện đương nhiên là ngồi ngay cạnh cô, để cho cô cho là, hai người chỉ là bèo nước gặp nhau.

Tại phố Hoa anh đào xuất hiện trong tầm mắt của cô, bất ngờ xảy ra tình huống, có một cảnh tượng cướp bóc làm gọi lên đau đớn trong cô. Anh đi theo cô rất bi thương đến bờ biển, cô rơi xuống nước, anh cứu cô, cả người anh lạnh lẽo ôm Ôn Noãn lạnh cóng cả đêm trong bệnh viện, anh rời đi trước khi cô chuẩn bị tỉnh lại, ở vùng lân cận chờ đợi cô.

Một tuần sau, nhìn thấy cô bình yên trở về nước, mới an lòng.

Sau khi nghe Khang Khang nói cô muốn tìm việc làm, tình cờ gặp Giám đốc thiết kế Nam Phong Lâm muốn tuyển trợ lý thiết kế mới, nên đề Khang Khang nộp đơn cho cô.

Tất cả, đều là thuận nước đẩy thuyền, không để lại dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngày Giỗ

Từ sau lần thành thật nói chuyện với nhau lần đầu đó, Ôn Noãn gần như tiếp nhận ý tốt của Cố Dạ Thâm theo bản năng, nếu như trời cao cho phép, cô sẽ để mình ích kỷ thêm lần nữa, cho mình một cơ hội để tương lai sẽ không cô đơn đến già nữa.

Buổi sáng sau khi hoàn thành công việc văn phòng như thường lệ, Ôn Noãn mới có thể thở dài một hơi, của cốc trà lạnh ngồi trên bàn làm việc nghỉ ngơi.

Đúng lúc này Hàn Triều gọi điện thoại tới, giọng nói như cố làm ra vẻ nhẹ nhõm: “Ôn Noãn, có phải nếu mình không gọi điện cho cậu, thì cậu sẽ vĩnh viễn không có ý định chủ động liên lạc với mình?”

Ôn Noãn chột dạ, khuôn mặt mất tự nhiên cười tươi tắn, “Đầu có, tại công việc của mình gần đây bề bộn.” Từ lần cậu ấy cầu hôn lại, bọn họ giống như không có bất cứ liên hệ gì, “Trời mùa hè nóng nực, không thích ăn bánh ngọt lắm, cho nên.....” Cô cũng không có đến tiệm bánh ngọt ẩm áp của cậu.

“Ha ha, không sao.” Hàn Triết cười nhẹ nhàng, “Thật may là cậu không có đến, tiệm bánh ngọt của mình đã chuyển nhượng một tháng trước rồi.”

“À? Tại sao vậy?”

“Ừ.....” Hàn Triết hơi trầm ngâm, giọng nói trở nên nặng nề, “Cha đẻ mình là Nam Phong Thụy đột nhiên bị xuất huyết não, ông chỉ có một người con gái, không có người nào tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, trước lúc mình đi Châu Phi làm tổng giám đốc của công ty ông ở đó. Tháng này, mình vẫn luôn ở Sóc Thành, cũng bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.”

“Hiện tại cha Dượng của cậu sao rồi? Mẹ Hàn có khỏe không?”

“Ông không có việc gì nữa rồi, đã xuất viện, vẫn ở trong nhà nghỉ ngơi. Mẹ mình vẫn tốt, hôm nay bà và mình cùng nhau trở về Phong Thành rồi.” Đầu bên kia điện thoại chợt yên lặng, một lát sau, giọng nói của Hàn Triết đột nhiên trầm thấp hẳn, “Ôn Noãn, cậu còn giống như trước đây, xế chiều mới đến nghĩa trang không?”

“À?” Ôn Noãn nhất thời không kịp phản ứng.

“Hôm nay là ngày giỗ của Đồng Diệu.....”

Àm——

Trong nháy mắt đầu Ôn Noãn trống rỗng hoàn toàn.

Ngày giỗ của Đồng Diệu! Hôm nay là ngày giỗ của Đồng Diệu! Thế nhưng cô.....

“Ừ, mình vẫn giống như trước đây, xế chiều đi!” Cô vội vàng đáp lại, sẽ không, hôm nay là ngày giỗ Đồng Diệu, cô không có quên, chẳng qua tính xế chiều đi mà thôi! Cô thật sự không có quên!

Mặc dù ở trong lòng ám hiệu như vậy, nhưng sống lưng cô cũng đã toát ra một tầng mồ hôi.

“Mình thấy,” Hàn Triết chần chờ một chút mới nói, “Cậu đi buổi sáng đi, thời tiết bên Úc không được tốt, cậu và mợ bị vây ở sân bay, đại khái thì buổi chiều mới có thể đến.....”

Ôn Noãn ngẩn ra, hiểu được ý tứ của cậu. Hôm nay mỗi năm, cô đều sẽ tránh thời gian cha mẹ Đồng Diệu đi nghĩa trang, sợ nhìn thấy bộ dáng đau lòng của bọn họ, cũng sợ bị bọn họ chỉ trích.

“Cậu bây giờ ở đâu? Mình qua đón cậu.” Giọng nói Hàn Triết rất nhẹ nhàng, ngữ điệu như kìm nén không chế.

“Không, không cần.” Ôn Noãn cự tuyệt, “Một mình mình qua, một mình mình tới là được rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, cô sững sờ ngồi ở trên ghế, cho đến lúc Tang Lạc Vi hấp tấp chạy vào, cô mới đột nhiên hồi hồn, nắm lấy túi xách: “Lạc Vi, Tổng Giám đốc không có ở đây, làm phiền cô, nếu anh ấy có chuyện tìm tôi, thì nói tôi có việc gấp xin nghỉ!”

Cô vội vàng lao ra khỏi phòng làm việc, chạy thẳng tới thang máy.

Cố Dạ Thâm từ bên kia hành lang tới, thấy cô vội vàng, không khỏi cau mày, đứng ở cửa phòng làm việc, “Thư ký Tang, trợ lý Ôn.....”

“À, trợ lý Ôn vừa đi, cô ấy nói có việc gấp xin nghỉ.” Tang Lạc Vi đã đáp trước một bước.

Hai hàng lông mày của Cố Dạ Thâm càng nhăn sâu, hai mắt trĩu nặng, xoay người đi tới thang máy.

Hôm nay, là ngày giỗ của Đồng Diệu.

Ôn Noãn ngồi taxi đi tới tiệm bán hoa mua một bó hoa cúc lục nguyệt thật to, trực tiếp đi bộ đến nghĩa trang.

Tro cốt Đồng Diệu không chôn cất ở quê của anh ở thành phố Anh Hoa, mà được an bài ở “Công viên nhớ nhung Tây Sơn” ở vùng ngoại ô Phong Thành, nơi này trên căn bản đều là nơi an táng của các nhân vật quý tộc nổi tiếng, quan viên tướng lĩnh thế hệ trước, người bình thường cũng không thể được an táng ở nơi này, mà Đồng Diệu được an nghỉ ở đây, nghe nói là do người nhà vị lão bà năm đó an bài.

Cô đi dọc theo đường xi măng sạch sẽ tìm được mộ của Đồng Diệu, để bó cúc lục nguyệt xuống, lẳng lặng đứng ở trước mộ.

Nắng tháng bảy chói chang chiếu xuống, cô nhìn đi ảnh của Đồng Diệu trên bia mộ, khuôn mặt ngọt ngào mà nho nhã, đôi mắt đen nhánh có hồn như ánh mặt trời, anh cười toet toét, không có bi thương cũng không có tịch mịch.

Bảy năm rồi, Đồng Diệu rời đi, đã bảy năm rồi.

Bỗng nhiên cô có cảm giác, hình ảnh của anh đã trở nên rất mơ hồ xa xôi, tựa như đi ảnh trên bia mộ này, trải qua gió táp mưa sa, nắng chiếu tuyết phủ, thời gian như ăn mòn thử thách, trở thành hình ảnh nhàn nhạt, chỉ còn hình dáng ngọt ngào nho nhả là còn lại duy nhất, đôi mắt đen nhánh cùng với nụ cười, vẫn còn in sâu ở trong đầu cô.

Cô nên đau thương, cô nên khóc lóc nức nở, vậy mà giờ khắc này, cô không chảy nước mắt, đau đớn trong lòng cô, cũng không rõ ràng như trước kia. Cô cũng không tỉ mỉ nghiên cứu rõ ràng sự khác biệt, từ từ ngồi xuống quỳ gối trước bia mộ, đưa tay vuốt ve hình dáng của đá cẩm thạch trên bia mộ của anh.

“Đồng Diệu, Ôn Noãn tới thăm anh. Lâu xa cách này đã thật lâu thật lâu, anh sẽ không trách em chứ! Bởi vì mấy tháng gần đây, xảy ra thật nhiều chuyện. Đường Tử Khoáng, anh còn nhớ anh ấy không? Em đã nói với anh, sau năm năm anh rời đi, anh ấy đã cho em một ngôi nhà, chăm sóc em, em còn đốt hình anh ấy cho anh xem, nhưng hiện tại, em đã ly hôn với anh ấy hơn ba tháng rồi, em có người khác cốt ghi tâm, anh ấy nhớ cô ấy mãi không quên.”

Cô thao thao bất tuyệt nói chuyện xảy ra mấy tháng gần đây, nhắc tới đứa bé, cũng nhắc tới Cố Dạ Thâm, “Đồng Diệu, Đường Tử Khoáng tha thứ cho sự phản bội của cô ấy, anh sẽ tha thứ cho sự phản bội của em chứ? Thậm chí em còn đang mang thai đứa con của Đường Tử Khoáng. Cố Dạ Thâm nói, đứa bé là kéo dài huyết mạch, tình yêu của anh ấy làm em cảm động. Đồng Diệu, khi anh ấy thổ lộ với em chân thành như vậy, em nên coi chừng trái tim của mình để không bị mang đi, giống như ngày trước Hàn Triết cầu hôn, em không hề liên lạc lại nữa, nhưng, em không bỏ được, em không nỡ đi!”

Nói tới chỗ này, Ôn Noãn cố gắng nở nụ cười, “Em có phải hay không không nên? Nhưng Đồng Diệu à, lòng ngực của anh ấy thật ấm áp, nhiệt độ lòng bàn tay cũng vừa ấm, anh ấy làm thức ăn rất hợp khẩu vị của em.”

Nghe đến đó Cố Dạ Thâm vẫn đứng ở chỗ không xa, không nhận được đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực một cái, trái tim anh đang nhảy nhót kịch liệt tại chỗ, thì ra là cô không bỏ được.

Chợt, giọng nói của cô đột nhiên thấp xuống, yếu ớt như muỗi kêu, Cố Dạ Thâm nghe không rõ, chỉ mơ hồ nghe được mấy chữ “Thân thể”, “Trái tim”, “Phản bội”.

Gần đến buổi trưa, mặt trời càng nắng chói chang, anh đứng ở đó, mồ hôi đã chảy đầm đìa, muốn gọi cô rời đi, rồi lại không đành lòng quấy rầy.

Anh nghĩ tới bảy năm trước, sau ngày Đồng Diệu rời đi, có rất nhiều lần anh đứng ở vị trí hiện tại, thấy hình dáng mảnh khảnh của cô không ăn không uống quỳ gối trước bia mộ. Anh và Khang Khang đã từng ở bên cạnh cô thời gian rất lâu, vậy mà cô không hề có cảm giác, thậm chí Khang Khang còn gọi cô, khuyên cô rời đi, cô đều không có chút phản ứng nào.

Có một lần, sau cơn mưa to như trút nước, rốt cuộc cô ngất đi. Lúc ấy chỉ có một mình anh ở đây, xuất phát từ các loại lo lắng, anh bế cô tới nơi của Khang Khang, phân phó Khang Khang chăm sóc cô, dù sao con gái cũng dễ chung sống với nhau hơn một chút.

Hiện tại, rốt cuộc cô đã không khóc thút thanh nữa, thời gian là liều thuốc tốt trị tất cả mọi vết thương, mặc dù, cô bị thương tổn sâu sắc, đau đớn, nhưng sẽ có một ngày, cô sẽ buông xuống, anh sẽ giúp cô dễ xuống.

Mặt trời quá rực rỡ, rốt cuộc anh cũng chuyển bước, dừng lại ở chỗ đổ ô tô bên ngoài công viên nhớ nhưng cầm hai bó hoa trở lại, anh đứng ở phía trước bên trái mộ Đồng Diệu, để bó hoa xuống, nghiêm trang vái ba cái.

Ôn Noãn đang khoe khoang cùng Đồng Diệu quay đầu nhìn sang, trong mắt cô thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi hồi phục bình tĩnh rất nhanh. Mặt trời chiếu đỏ mặt cô, chiếc áo sơ mi bằng lụa màu vàng nhạt đã bị mồ hôi làm ướt đầm, nhìn Cố Dạ Thâm, trừng mắt nhìn, lại không mở miệng nói chuyện.

Cố Dạ Thâm ở trước bia mộ đó mấy phút, mới đi đến trước mộ Đồng Diệu, đem bó hoa tươi để xuống, cũng vái ba cái.

Hồi lâu, anh mới mở miệng: “Ôn Noãn, mặt trời rất lớn, cần phải trở về.”

Ôn Noãn dừng lại một hồi lâu mới gật đầu, đưa tay vuốt đi ảnh đá cẩm thạch đã nóng lên, “Đồng Diệu, lần này, em hoàn toàn không khóc, có phải hay không, rốt cuộc đã có thể trở nên kiên cường một chút phải không?”

Cố Dạ Thâm đi đến chỗ cô dậy, “Ôn Noãn, Đồng Diệu ở dưới tuổi vàng có biết, chắc cũng hy vọng thấy em kiên cường, đối với người đã đi, vẫn có thể tìm kiếm những người sắp tới. Đi thôi, nắng lại tiếp tục chiếu xuống, buổi tối sẽ đau đầu hơn.” Anh bật ô lên, di chuyển tới đầu của hai người.

Ôn Noãn thuận theo mặc cho anh nắm bả vai của cô rời đi, khi đi qua bia mộ Cố Dạ Thâm cúi lấy lúc này, cô không nhận được quay đầu nhìn một cái, “Lăng mộ của Cố Tô Thụy Liên”, người thân của anh?

“Bà nội anh.” Cố Dạ Thâm nhẹ giọng giải thích.

“Hôm nay cũng là ngày giỗ sao?”

“Không phải, là sinh nhật của bà.”

Hai người trở lại bãi đậu xe, khi lên xe, thì một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng ở bên cạnh, có hai người cầm ô che nắng đi xuống, sau khi mở cửa xe, có hai vị quý bà xuống xe.”

Ôn Noãn vừa định chui vào xe, thấy người xuống xe là cha mẹ của Đồng Diệu và Hàn Triết cùng Đồng Tổ Hinh, cô lại dừng lại ở bên ngoài xe.

Giờ phút này Hàn Triết cũng nhìn thấy cô, lập tức gọi: “Ôn Noãn!”

Một tiếng gọi này, ba người còn lại đều nhìn sang, Ôn Noãn đành phải đi tới gọi, “Bác trai, bác gái, mẹ Hàn.”

Cha Đồng mẹ Đồng cùng quan sát cô một cái, không lên tiếng, cô lúng túng không thôi, Đồng Tổ Hinh lập tức lên tiếng, “Ôn Noãn, đã lễ bái rồi sao?”

“Vâng, mẹ Hàn.” Ôn Noãn gật đầu.

Đồng Tổ Hinh an ủi vỗ vai cô, nhìn về phía cha Đồng mẹ Đồng, “Anh cả, chị dâu, cô ấy cũng thật có lòng, hàng năm đều tới lễ bái.”

Hai ông bà lại nhìn cô một cái, mặt mẹ Đồng vẫn tràn đầy đau thương, cha Đồng nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhưng cũng không mở miệng nói một câu gì, chỉ đỡ bạn già từ từ đi vào công viên nhớ nhung.

Ánh mắt không biết làm thế nào của Đồng Tổ Hinh nhìn cô, ánh mắt Hàn Triết thăm dò người ngồi ở trong xe, chỉ nói, “Ôn Noãn, mình trở về sẽ liên lạc với cậu.”

Ôn Noãn gật đầu một cái, sau khi đợi bọn họ đi xa, cô mới chui vào xe.

Khí lạnh trong xe thoáng chốc xuyên qua nội tâm.

“Bọn họ còn chưa tha thứ cho em” Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn phía trước, cười khổ, “Tự em cũng không thể tha thứ cho mình.”

Cố Dạ Thâm lấy một tay đặt lên vai cô vỗ, im lặng an ủi.

“Nhưng thật đúng là lỗi của em” Ôn Noãn nhắm mắt lại, hồi hận đan xen, “Năm đó, tháng bảy có không ít ngày tốt, em lại cố chấp nhất định phải chọn ngày hôm nay. Nếu như em chọn ngày khác, có lẽ chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.....”

“Ôn Noãn, đừng nói như vậy.” Cố Dạ Thâm vuốt nhẹ lên tóc của cô, “Không người nào có thể dự liệu được một ngày kia xảy ra cái gì.”

Rốt cuộc Ôn Noãn cũng không nhịn được mà khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tính Kế

Bởi vì phơi nắng, nên buổi chiều hai người đều không đi làm, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Đầu Ôn Noãn có chút đau, cô bôi chút dầu cù là lên huyết thái dương, rồi ngủ cả một buổi chiều.

Sau khi tỉnh lại, đã là hoàng hôn.

Cô mua chút đồ ăn trở về, sau khi xào xong, gõ cửa phòng Cố Dạ Thâm, nửa ngày cũng không thấy có phản ứng, thấy cửa khép hờ, cô liền đẩy cửa đi vào, theo ánh đèn, cô thấy Cố Dạ Thâm đang ôm đầu nằm co rúc trên giường.

“Cố Dạ Thâm, anh bị đau đầu à?” Ôn Noãn đi tới nhẹ nhàng mon trón trán của anh, anh đau đến mức mi tâm nhú chặt, chỉ nhắm mắt không nói lời nào, cô trở về phòng lấy lọ dầu cù là bóp đầu cho anh.

Sáng hôm sau, Cố Dạ Thâm vẫn nhức đầu, chỉ đỡ hơn một chút so với tối hôm qua, Ôn Noãn bưng tới bát cháo cho anh ăn xong, “Cái người này đến cùng nhức đầu như vậy là xảy ra chuyện gì, có làm CT kiểm tra hay không?”

“Không có gì đáng ngại. Vẫn có thể đến ‘Vong Xuyên’ làm mát xa đầu, thời gian đã lâu chưa phát tác, chắc tại ngày hôm qua phơi nắng quá lâu.”

Cố Dạ Thâm đứng lên, cảm thấy trước mặt tối sầm, lại ngã trở về ghế sa lon.”

“Còn nói không có gì đáng ngại!” Ôn Noãn đưa tay cho anh vịn, “Ngày hôm nay anh cũng đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Cố Dạ Thâm hơi ngẩn ra, tiếp theo tròng mắt tràn đầy ý cười: “Được.”

Gần tới giờ nghỉ trưa, Tang Lạc Vi đập mấy phần tài liệu ở trên bàn làm việc gấp đến độ xoay vòng, Ôn Noãn từ phòng thị trường trở lại, thấy thế vội hỏi: “Lạc Vi, sao vậy?”

“Ôi, đây có mấy phần tài liệu gấp chờ phân phó cho khách hàng, nhưng cần Tổng Giám đốc ký tên, hôm nay anh ấy không đi làm, điện thoại di động vừa gọi nhưng không được!” Tang Lạc Vi gấp đến chết rồi.

“Giao cho mình đi, một rưỡi mình mang trở lại.” Ôn Noãn đang suy nghĩ đến việc Cố Dạ Thâm ở nhà một mình, đầu vẫn đau, anh muốn giải quyết cơm trưa như thế nào, lần này vừa đúng lúc, cô trở về một chuyến là tốt rồi.

“Cô biết Tổng Giám đốc ở nơi nào?” Tang Lạc Vi trừng lớn mắt. Cô đi theo anh sáu năm, trừ biết nhà họ Cố ra, thì cụ thể anh ở chỗ nào cũng chưa bao giờ biết!

Ôn Noãn chần chờ gật đầu một cái, cẩn thận nói: “Tôi biết rõ, anh ấy ở đâu.”

“Vậy thì tốt, rất cảm ơn cô Ôn Noãn!” Tang Lạc Vi liên tục không ngừng đem tài liệu đưa cho cô, “Chậm nhất là hai giờ phải có, nếu không tôi sẽ gặp rắc rối với khách hàng!” Cô ấy làm một động tác cắt cổ, bộ dáng vừa khoa trương vừa đáng yêu.

Ôn Noãn cười, “Biết rồi, đảm bảo cầm về trước hai giờ!”

“Ôi, tôi nghe nói Tổng Giám đốc bị bệnh mới không đi làm thì phải?” Mặt Tang Lạc Vi bát quái.

Ôn Noãn trừng mắt nhìn, hàm hồ suy đoán: “Hình như là vậy, cứ cho là đúng đi.”

Cô xoay người lại thấy Hứa Uy Nhiên, cô chào một tiếng, Hứa Uy Nhiên có vẻ đắm chiêu nhìn cô, chỉ nói, “Tôi tìm thư ký Tang.”

Ôn Noãn bị ánh mắt bà nhìn làm khó hiểu.

Lúc về đến nhà, Cố Dạ Thâm vừa ăn cơm vừa xem trận đấu bóng, thấy Ôn Noãn đi vào, anh sùng sốt một chút, trong mắt như tràn đầy ánh sáng: “Ôn Noãn, sao buổi trưa lại trở lại?”

Ôn Noãn nhìn anh đang ăn, chần chờ một chút mới đưa túi giấy cầm trên tay ra, “Có mấy phần tài liệu khẩn cần anh ký tên, thư ký Tang rất nôn nóng.”

“A.” Ánh mắt Cố Dạ Thâm có chút âm trầm, thả bát đĩa xuống, “Lấy ra, anh ký.”

Ôn Noãn đem tài liệu đưa cho anh, đem túi xách và túi nilong trên tay để lên bàn ăn, lại đến phòng bếp cần đĩa ra ngoài bàn.

Cố Dạ Thâm đã ký xong trở lại bàn ăn, anh mở túi nilong bày thức ăn trong hộp ra, nhìn Ôn Noãn, hai mắt sáng lung linh.

“Đồ của Tiêu Tương làm, mùi vị cũng không tệ lắm.” Ôn Noãn cup mí mắt xuống, “Đầu còn đau không?”

Cố Dạ Thâm lắc đầu, “Em ăn rồi à?” Giọng nói của anh đột nhiên có chút khàn khàn.

“Còn chưa ăn.” Ôn Noãn đem món ăn bày ra đĩa.

“Ừ, vừa đúng lúc ăn cùng nhau.”

Hai người đang ăn được nửa bữa, chuông cửa chợt vang lên, Ôn Noãn bưng bát đứng lên, “Nhất định là Khang Khang.” Từ lúc bọn họ trở thành hàng xóm tới nay, chỉ có nhân viên bưu điện và Cố Khang Khang tới, cái chỗ này cũng không có khách tới thăm.

Cô tươi cười ra mở cửa, sau khi thấy khuôn mặt ngoài cửa, cô giật mình: “Hứa.....Hứa quản lý!”

Hứa Uy Nhiên nghi ngờ liếc mắt nhìn cô một cái, lại nhìn bát đĩa trong tay cô, lông mày bỗng nhăn lại: “Trợ lý Ôn, sao cô lại biết chỗ này, đang ăn cơm?”

“À?” Ôn Noãn cúi đầu nhìn bát đĩa trong tay mình, “Tôi ở nơi này.....” Cô có cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng nhất thời không rõ vì sao.

“Cô, đang ở cùng con trai tôi?” Mặt Hứa Uy Nhiên không biến sắc nghiêng người vào cửa.

Ôn Noãn hoá đá.

Hứa quản lý, là mẹ của Cố Dạ Thâm, là vợ của chủ tịch hội đồng quản trị công ty.

Cô ở, là nhà của Cố Dạ Thâm, mà cái này gọi như vậy là không đúng, thật khéo lại trở thành hàng xóm.

Cố Dạ Thâm thấy người vào cửa, xưa nay anh đều trấn định mà lúc này thật sự có chút trở tay không kịp, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Đa số thời gian, đều là cách mấy ngày anh sẽ trở về nhà một chuyến, cha mẹ anh một năm khó có được một lần đến chỗ anh ở bây giờ.

“Nghe nói con bị bệnh, nên mẹ tới xem một chút.” Hứa Uy Nhiên quan sát phòng khách bốn phía, nhìn bàn ăn xa xa, lại đẩy cửa hai phòng nhìn một chút, về mặt nhìn không có bất kỳ biến hoá nào.

“Con không sao, bị nhức đầu, đã tốt hơn rồi.” Cố Dạ Thâm nhìn Ôn Noãn một cái, thấy cô đã đem bát đĩa đặt lên trên bàn, cầm túi xách chuẩn bị mở

cửa rồi đi, anh lập tức lên tiếng kêu, “Ôn Noãn!”

Đang muốn tiến lên, lại bị Hứa Uy Nhiên ngăn lại, cười như không cười: “Con trai à, đừng gấp gấp đuổi theo, trước giải thích cho lão nương này đã.”

Trong lòng Ôn Noãn vốn đã không có tư vị gì, nghe vậy càng không nói gì, nên cô chỉ dừng bước chân lại một chút chứ đầu cũng không quay lại mà rời đi.

Tính kế, cô lại bị tính kế!

Trở lại phòng làm việc đem tài liệu đã ký xong để xuống bàn làm việc của Tang Lạc Vi, Ôn Noãn cảm thấy ngực mình rất buồn phiền, nhưng, cô từ từ phát giác, buồn phiền trong ngực cô, trừ một lớp ngọt ngat ra, còn bao gồm, một cảm xúc rung động không nói lên lời, hai loại cảm giác này hợp lại làm một, rất phức tạp.

Vì vậy sau khi tan làm về nhà đối mặt với ánh mắt khó nén được thấp thòm của Cố Dạ Thâm, cô cũng không có bày ra sắc mặt khó coi với anh, sau khi ăn xong cơm tối, vẫn theo lệ thường đi “Vong Xuyên” cùng anh, anh làm xoa bóp đầu, cô tiếp nhận thoi miên.

Đoạn thời gian gần đây nhất, việc quanh quẩn trong đầu Ôn Noãn nhiều nhất, chính là quá trình mấy tháng nay hai người cô và Cố Dạ Thâm chung sống, mơ hồ suy nghĩ lại, cô vừa cảm động, lại vừa có cảm giác thâm sâu đến lạ lùng, đặc biệt là khi cô biết căn phòng này là của Cố Dạ Thâm, từ đầu đến cuối trong đầu cô đều không ngừng nghĩ đến “Phim điện ảnh”, thậm chí, đang lúc làm thoi miên cô nhưng suy nghĩ này cũng không dừng lại.

Sau khi lần thoi miên này kết thúc, Kỷ Như Cẩn rất vui mừng, đến mức muốn vỗ tay: “Ôn Noãn, cô đã tiếp nhận thoi miên sâu rồi, đây là một chuyện tốt, không ngừng cố gắng, tâm tình của cô hoàn toàn không hề vì chuyện gì của người khác mà mất không chế nữa.”

Ôn Noãn chợt hiểu, thì ra là vậy, lần này cô ở trước mộ Đồng Diệu không có khóc thút thít như trước nữa, nguyên nhân đều là do thời gian này làm thoi miên.

“Cám ơn cô, bác sĩ Kỷ.” Cô chân thành nói cảm tạ, sau đó vỗ về chiếc bụng vẫn chưa lộ rõ hõm, “Mọi thứ về đứa bé vẫn bình thường chứ?” Mỗi lần bác sĩ Kỷ làm thoi miên cho cô ngủ cũng kiểm tra thai nhi trong bụng cô luôn.

Kỷ Như Cẩn nghiêng đầu nhìn cô một cái, đôi mắt thanh lệ chớp chớp, nơi sâu nhất trong đôi mắt thoáng qua một chút ranh mãnh: “Bình thường, rất bình thường, đừng lo lắng, tất cả mọi thứ về em bé đều tốt.”

Khi bọn họ rời “Vong Xuyên” thì cô ấy lại nhìn qua bụng Ôn Noãn chần chừ, rồi nhìn Cố Dạ Thâm ý vị sâu xa cười nhẹ một tiếng, độ cong của khoé môi vô cùng quý dị, giống như đứa trẻ đắc ý thực hiện được trò đùa dai.

Mặc dù Cố Dạ Thâm cảm thấy Kỷ Như Cẩn cười đến là ranh mãnh, trong lòng anh biết năm đấy cô tức giận vì anh cường thế bá đạo cùng hai lần cản trở làm cha buồn!

Nhưng anh cười đến vân đạm phong thanh, mang theo Ôn Noãn lên xe.

(Vân đạm phong thanh: Chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

Cô ấy đã không phải là chiếc cốc anh yêu thích nữa, cho nên lời nói và hành động của cô ấy không thể gây thương tổn cho anh; Anh đã quyết định buồn bã một lần, nên cười thản nhiên nhìn tất cả ánh mắt khác thường khác.

Chỉ là, thái độ của Ôn Noãn từ lúc đi làm về đến bây giờ làm cho anh không hiểu được, tựa như thường ngày, giống như chưa hề biết anh có ý khiến Khang Khang mang cô tới chỗ anh nướn phòng. Anh không biết cô như vậy có phải là tức giận không, có lẽ rất tức giận, vì vậy cũng chỉ có thể thể hiện về mặt bình tĩnh bên ngoài làm như không có chuyện gì xảy ra, mắt chỉ nhìn thẳng chuyên chú lái xe xuyên qua ngàn dặm.

“Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, thật đúng là lần em rơi từ trên cây phong xuống sao?” Ôn Noãn chợt mở miệng hỏi.

“Dĩ nhiên, điều này hoàn toàn không lừa em” Cố Dạ Thâm bật thốt trả lời, sau đó trong lòng có chút sợ hãi, hai lần đều nói dối vừa gặp đã yêu cô, dường như uy tín của anh đã bị nghi ngờ đến trình độ nhất định rồi.

Ôn Noãn chỉ cười một tiếng, chuyện đã rất lâu rồi.

Hai mắt Cố Dạ Thâm chăm chú nhìn cô, muốn biết cô hỏi cái này là có ý gì, hồi lâu anh mới phát hiện ra đây là cô chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, nhưng điều này làm cho anh cảm thấy vui vẻ. Ánh mắt anh dõi theo cô dần dần trở nên thâm trầm, “Ôn Noãn, nếu như khi đó anh đối với em vừa gặp đã yêu, thì tốt biết bao.”

Ôn Noãn nhìn về anh, đứng vậy nha, nếu khi đó anh đối với cô vừa gặp đã yêu, thì tất cả tất cả, có lẽ cũng sẽ không biến đổi như vậy, quỹ đạo cuộc đời của cô có lẽ sẽ lại lần nữa được sửa đổi.

Nhưng, cô cũng không hối hận khi gặp Đồng Diệu, không hối hận đoạn thời gian yêu anh ấy, chỉ là trái tim cô đau đớn tiếc nuối, kết cục hẳn vẫn là bị thương như vậy.

Cố Dạ Thâm cũng không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe.

Duyên phận giữa người với người có lúc thật kỳ quái, anh rõ ràng biết Ôn Noãn sớm như vậy, lại nhất định đợi đến khi thời gian ấy địa điểm ấy mới yêu cô.

Từ đại học năm thứ nhất đến năm thứ ba, mỗi lần anh về trường cấp ba, đều sẽ thấy cô trong đám người, cô cười đến sáng ngời như ánh mặt trời, giống như chỉ cần cô cười một tiếng, toàn bộ thế giới này đều toả sáng theo, đôi mắt ấy của cô lúc nào cũng chuyển động, hiển thị rõ thái độ không tốt, có lúc, còn có thể thấy cô làm mấy trò đùa dai, chẳng qua là, cô rất ít hoà mình với nam sinh.

Sau này, anh học đại học năm thứ tư, có thể thấy cô ở học viện thiết kế Phong Đại, tính khí bướng bỉnh cũng dần thu liễm lại, cô vẫn rực rỡ hoạt bát, đối với nam sinh chỉ kính nhi chi viễn, lúc anh tốt nghiệp, rốt cuộc mới thấy từ trước đến nay bên người cô xuất hiện nam sinh. Sau anh mới biết, đó chính là Đồng Diệu.

(Kính nhi viễn chi: Kính trọng nhưng không gần gũi.)

Sau khi anh tiến vào công ty của gia tộc, cùng đại tiểu thư nhà họ Kỷ đính hôn theo dự định của cha mẹ, anh thường đưa đón vị hôn thê chưa tốt nghiệp này, rất là điệu kỳ, trong thời gian anh chờ đợi, cô và Đồng Diệu thường xuất hiện trong tầm mắt của anh với tần số cũng coi như không ít.

Thật ra thì những chuyện xưa nay hai người đều không có cùng xuất hiện trực tiếp trước mặt nhau, ngay lúc ấy lại chỉ gặp gỡ bình thường, thậm chí, lúc ấy anh cũng không cố chú ý, cũng không biết cả tên của cô, chỉ trong đám người thấy cô thì sẽ nhớ có một người như thế.

Vì vậy, lúc trước cô bướng bỉnh, ở trong thế giới của anh, nhưng cũng chỉ là có ấn tượng khắc sâu vừa phải với người xa lạ.

Bóng dáng lác lác, khói bụi mệnh mang. Khi thời gian yên chuyển dần trôi qua, việc đời lặng lẽ biến chuyển, những chuyện xưa như được thời gian thử thách, bảy năm qua hình ảnh kia càng lúc càng rõ ràng làm anh không ngừng nhớ tới, giống như một món đồ cổ trân quý.

Thì ra anh và cô, ngay từ nhiều năm trước kia, duyên phận đã bắt đầu lần lượt thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Phiền Toái

Cố Dạ Thâm, anh kín kẽ lại ấm áp, một cái ôm, một nụ hôn, đều làm thỏa đáng khiến cho lòng người an tâm; Đường Từ Khoáng, chiếm cứ thân thể cô ở địa hạt người đàn ông đầu tiên, trong bụng cô có máu mủ của hắn; Hàn Triết, mối tình thâm thiết nhiều năm như vậy, trước khi Đồng Diệu lâm chung còn đặt tay của bọn họ chung một chỗ, muốn cậu cưới cô.

—— ấm áp

Chủ nhật dòng người cuộn trào mãnh liệt vui vẻ đi siêu thị, Ôn Noãn đẩy xe hàng trong dòng người vừa đi vừa nghỉ, chọn lựa các đồ dùng hàng ngày, khi cô chuyển đến khu trái cây, thì thấy Cố Khang Khang từ xa đang cúi người lựa chọn dưa hấu.

Từ ngày ở Tiêu Tường tác ra, thì ở công ty, cô cũng không có gặp lại Khang Khang, gọi điện thoại, không phải không có người nghe chính thì chính là máy bận, tựa hồ như cô ấy đang tận lực tránh xuất hiện trước tầm mắt của cô, thậm chí, không dám giao lưu cùng cô.

Khang Khang cầm lên một quả dưa hấu sau đó xoay người, sau khi bị tầm mắt của cô bắt quả tang, cô ấy ngẩn ra, chột dạ đẩy xe hàng chất đầy vật phẩm tới:

“Ôn Noãn, cậu cũng tới siêu thị đi dạo?”

Ôn Noãn nhìn cô ấy, không nói lời nào.

“Ôn Noãn.” Cố Khang Khang không giống như trước đây ra vẻ buồn chán lôi kéo, chỉ áy náy nhìn cô.

Ôn Noãn cau mày mặt chính nghĩa nghiêm lời: “Cố Khang Khang cậu có ý tứ gì? Gây họa xong liền rúc đầu vào trong mai rùa, không đến thăm mình cũng không nhận điện thoại của mình, cậu biểu hiện như vậy chính là áy náy sao? Còn nữa, chỗ ở của mình thật ra là nhà của Cố Dạ Thâm, đây cũng là dự mưu từ trước đi!”

“Ôn Noãn.” Sắc mặt Cố Khang Khang thoáng trắng bệch, “Mình.”

Sắc mặt Ôn Noãn dịu đi, tiến lên ôm lấy Cố Khang Khang, “Được rồi, Khang Khang, mình chỉ phát tiết một chút thôi. Cậu trốn tránh không gặp mình, mình rất khổ sở. Cậu không cần áy náy, không phải cậu bày mưu tính kế trăm phương ngàn kế chia rẽ hôn nhân của mình, mình biết rõ, cậu thật lòng hy vọng mình có thể hạnh phúc. Lại nói, chuyện cũng đã xảy ra rồi, coi như mình giết cậu, thì cũng vô ích.”

Mặc dù không thể nói với Khang Khang là cô không có chút ý kiến nào, nhưng cô cũng không muốn đồng thời mất đi hôn nhân của mình, lại mất đi người bạn tốt nhiều năm như vậy. Cuối cùng cô buông Khang Khang ra, không nhìn được liếc mắt, giọng nói cũng đã nhẹ nhõm, “Minh coi như là biết, khi đó sao cậu lại vui sướng khi người gặp họa rồi.”

Khang Khang biết, thần thái Ôn Noãn như vậy, đã tỏ rõ là không còn trách cứ mình, cô hạ lòng xuống, cười vui vẻ, như trút được gánh nặng, “Ôn Noãn.” Cô rất muốn nói “Khang Khang thật lòng hy vọng cậu hạnh phúc.”Lời nói, nhưng lời nói đó đến cổ họng cô, hoàn toàn không nói ra được, người bạn tốt chân chính, sẽ không cần dùng ngôn ngữ để tỏ rõ lòng mình, cô chỉ cười nói, “Đi, cậu còn cần mua cái gì? Chúng mình cùng nhau đi dạo!”

Hai người vừa đi vừa nói, giống như chưa bao giờ xảy ra chuyện trục trặc gì, Ôn Noãn lấy từ trên kệ một túi ô mai, Khang Khang không nhìn được lắm môn: “Ôn Noãn, không phải là lúc mang thai một hai tháng mới thích ăn đồ có vị chua, làm sao giờ cậu đã hơn ba tháng vẫn còn thích ăn?”

Ôn Noãn cười, “Minh mười tháng thì cũng sẽ vẫn thích ăn.”

Khang Khang ngửa tay sờ bụng của cô, “A, cũng hơn ba tháng rồi, thế nào mà bụng của cậu vẫn bằng phẳng như vậy? Người khác mang thai nhìn bên ngoài thì không thấy, nhưng sờ thì sẽ thấy nhô ra một chút mới đúng!”

Ôn Noãn cũng dừng lại một chút, sau đó cười, “Minh cũng có nghi vấn như vậy, nhưng mấy ngày trước đã hỏi bác sĩ Kỳ, cô ấy nói tử cung của mình lớn hơn so với người khác, đại khái phải hơn bốn tháng mới có thể lộ rõ.” Mỗi lần bác sĩ Kỳ làm thói miên cho cô sẽ đồng thời kiểm tra, đứa bé vẫn phát triển bình thường.

“Ôn Noãn bảo bối!”

Sau lưng bỗng nhiên có một giọng nói vui vẻ hân hoan, Ôn Noãn xoay người lại, Lạc Phi đã như một con bướm hoa Hồ Điệp bay tới kéo tay của cô, mắt phượng sáng lung linh: “Ôn Noãn bảo bối, con mang thai? Thật sự?” Bà rất kích động, giọng nói cũng run rẩy.

Ôn Noãn cũng rất lúng túng, cười đến miễn cưỡng: “À.....Mẹ.....” Thấy dáng vẻ kích động của Lạc Phi, cô không nói phủ nhận được.

Lạc Phi nghiêm mặt, “Cái đứa bé này, cũng mang thai hơn ba tháng rồi, cũng không biết nói với người trong nhà!” Bà liều mạng, dắt Ôn Noãn đi, “Chớ có mua đồ nữa, cùng mẹ trở về Đường Trạch, nhiệm vụ bây giờ của con chính là an tâm dưỡng thai!”

Ôn Noãn kinh hãi, lần này phiền toái rồi, nhưng Lạc Phi nhìn gầy gầy nhỏ nhỏ, nhưng hơi sức lại rất lớn, cô giãy mấy cái cũng không thoát ra được, lại không dám dùng sức quá lớn, chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Khang Khang.

Mặt Cổ Khang Khang đã đầy vạch đen, xong đời rồi, cô lại lần nữa tạo nghiệp chướng nặng nề rồi!”

“Khoảng nhĩ có biết chuyện con mang thai không?” Ở trên xe Lạc Phi vui mừng bưng bưng một hồi lâu mới hỏi.

Ôn Noãn lắc đầu, “Con cũng mới biết.....” Cô mắt tự nhiên nói dối.

Lạc Phi nổi giận, “Tiểu tử này, chăm sóc con ra sao! Cũng chỉ biết ngày tiếp đêm ngâm mình trong công việc, con mang thai nó đều không biết!” Bà lập tức móc điện thoại ra, điện thoại vừa thông đã rống to, “Đường Từ Khoáng, mặc kệ là con bây giờ ở chỗ nào, đang bận cái gì, lập tức trở về Đường Trạch, tại sao con lại vậy, Ôn Noãn mang thai còn để cô ấy đi ra ngoài chạy đông chạy tây!”

Sau khi bà thô lỗ nhấn tắt điện thoại, lại gọi cho Đường Ký người đứng đầu nhà họ Đường, báo cáo việc vui lớn này.

Ôn Noãn đưa tay lên đầu, lần này làm thế nào mới tốt đây?

Đường Ký nghỉ ở nhà hai ngày, sau khi nhận được tin tức, ông xưa nay luôn nghiêm cẩn cũng mừng đến mặt đỏ ửng, luôn miệng nói với Ôn Noãn ngồi bên cạnh “Được, tốt!”

Ước chừng khoảng mười phút sau, người đàn ông với bộ mặt mệt mỏi, lời thôi léch thếch vội vã xuất hiện tại phòng khách, tại chỗ cách Ôn Noãn 3 – 4m thì dừng lại, giống như cố ý đè nén kích động của trái tim hỗn loạn, hắt hắt sâu hai cái, mới chậm rãi bước, tiếp tục đi về phía trước, giống như rất thông dong.

Ôn Noãn sững sờ một chút mới nhận ra được người đi tới phía trước mình là Đường Từ Khoáng, hấn gầy đi rất nhiều, người luôn thích sạch sẽ chỉnh tề mà giờ nhìn hình ảnh lại như mấy tháng không thấy mặt trời, tóc tai tán loạn, dưới cằm râu ria mọc tràn lan, may mà trời sinh đã có khí chất tuấn kiệt, ở tình trạng này cũng có phong vị khác.

Chỉ là ánh mắt nóng bỏng của hắn làm cô sinh lòng lo lắng, sợ tiếp đó sẽ xuất hiện tình huống không có cách nào khống chế được cục diện, nhưng hắn đứng trước mặt cô chỉ cười nhẹ một tiếng, thương cảm chưa xốt đều hiện lên.

Sau bữa trưa, Lạc Phi phát huy phong phạm của một chủ mẫu, yêu cầu Ôn Noãn lập tức nghỉ việc, chuyển đến Đường Trạch chờ sinh.

Ôn Noãn đang suy xét xem lấy cớ gì để cự tuyệt, thì Đường Từ Khoáng đã nói tiếp: “Mẹ, Ôn Noãn thật vất vả mới tìm được việc mà mình thích, lượng công việc cũng không nặng, không cần ép cô ấy buông tha sở thích của mình! Và lại còn sớm mới sinh, để cô ấy buồn bực ở nhà với đứa bé sẽ không tốt!”

Hắn và Ôn Noãn ngồi song song trên ghế sa lon, sau khi nói xong theo thói quen định đưa tay nắm bả vai cô, dừng lại một chút, cuối cùng tay hắn để ở trên ghế dựa của ghế sa lon.

Lạc Phi đối với lời nói của hắn tỏ ra bất mãn, “Căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình”: “Chuyển đến Đường Trạch có mẹ chăm sóc cô ấy, làm sao có thể để cô ấy buồn bực! Cô ấy thích công việc này, sau khi sinh xong đứa bé lại đi làm mẹ cũng không phản đối!”

“Mẹ! Thân thể của mẹ vốn không tốt, không thể quá mệt mỏi, con sẽ chăm sóc Ôn Noãn tốt! Hơn nữa, chúng con cũng không quấy rầy thế giới của hai người! Cho nên, không chuyển tới nữa!” Đường Tử Khoáng diễn trò rất ăn nhập, vẻ mặt so với trước cũng tốt hơn nhiều, hắn nhìn về phía Ôn Noãn, “Có muốn nghỉ trưa một lúc hay không?”

“Muốn!” Ôn Noãn đang không biết phải như thế nào cho phải nếu không có cứu tinh, cô liền buột miệng nói ra, sau đó quăng cho hắn ánh mắt cảm kích thoáng qua, mặc kệ sắc mặt thất vọng của Lạc Phi, mượn cơ hội này lên lầu.

Đường Tử Khoáng theo phía sau cô cười khở sở.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chuyển Nhà

Ôn Noãn tỉnh dậy, phát hiện Đường Tử Khoáng đang ngồi ở trên ghế trúc lẳng lặng nhìn cô ngủ, một ánh mắt kia bao hàm rất nhiều ý nghĩ, khiến cho con người thâm thúy của hắn như nước xoáy không nhìn thấy đáy.

“Đường Tử Khoáng?” Giọng cô mang chút nghi ngờ khẽ gọi.

Đường Tử Khoáng như đột nhiên thức tỉnh từ trong trầm tư, có chút u mê, rồi lộ ra chút xấu hổ cười chua chát: “Đã tỉnh rồi à?”

Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, “Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ chiều.”

“Em cần phải trở về.” Ôn Noãn lật người xuống ghế dựa, “Không ăn cơm tối ở đây đâu.” Nếu Lạc Phi lại đề cập đến vấn đề chuyển đến Đường Trạch ở, thì cô sẽ không biết phải ứng đối như thế nào.

Đường Tử Khoáng đề cô lại, “Ôn Noãn, đừng lo lắng, anh đã nói chuyện với ba mẹ rồi, chúng ta sẽ không chuyển về ở, nhưng, có thể ngày mai mới có khả năng rời khỏi, mẹ đã gọi điện thông báo cho ba mẹ em, giai đoạn này công trình của bọn họ cũng vừa mới hoàn thành, năm rưỡi này sẽ bay về đến nơi, đến lúc đó chúng ta cùng đi đón.”

“Ba mẹ em muốn trở về?” Ôn Noãn giùng giởng ngồi dậy, sững sờ nhìn Đường Tử Khoáng, “Bọn họ cũng biết em.”

Trong mắt Đường Tử Khoáng thoáng qua chút đau thương, hắn đứng lên cố gắng mỉm cười, “Em biết mẹ anh mà, vừa có chuyện vui mừng liền muốn tìm người chia sẻ, hơn nữa, bà vẫn mong đợi chúng ta có đứa bé, chung quy là bà lo lắng bệnh tình của mình sẽ không thể nhìn thấy cháu mình ra đời.”

Ôn Noãn nhìn sừng mặt Đường Tử Khoáng, ánh mắt phức tạp.

Năm rưỡi chiều, hai người ở sân bay đón ba mẹ Ôn Noãn: Ôn Tranh Vành và Triệu Tinh Nguyên.

Hai ông bà đều là nhà thăm dò địa chất, quanh năm vào nam ra bắc, hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn khỏe mạnh như cũ, bọn họ chỉ có một đứa con là Ôn Noãn, biến cố bảy năm trước làm trái tim họ phải gánh đủ, năm năm này bọn họ không sai biệt lắm đã buông bỏ công việc, tính xin nghỉ hưu sớm, cùng bảo hộ khuyên bảo cô, hai năm trước rốt cuộc cô kết hôn, mới lại lần nữa tiếp tục công việc mình yêu thích, vốn còn lo lắng cô có chấp đến chết, hiện tại biết cô đã có đứa bé, khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ.

“Tử Khoáng à, nhờ có con chăm sóc Ôn Noãn, làm tảng đá ở trong lòng chúng ta cuối cùng cũng hoàn toàn rơi xuống rồi.” Ngồi trên xe, Triệu Tinh Nguyên cười híp mắt, đối với người con rể này bà càng nhìn càng hài lòng.

“Mẹ nói gì vậy.” Đường Tử Khoáng tươi cười rạng rỡ đáp lại, “Chăm sóc Ôn Noãn là việc con cần phải làm.”

“Được, tốt!” Triệu Tinh Nguyên vui vẻ, đối với người bạn già làm một ánh mắt vui mừng, Ôn Tranh Vành cùng hài lòng cười.

Ôn Noãn nhìn ba mẹ được Đường Tử Khoáng dụ đến vui vẻ, không khỏi nổi lên một tia cảm thán. Hắn có một cái miệng thật hoạt bát, ngày trước lần đầu tiên cô dẫn hắn về nhà, mặc dù còn đang đắm chìm trong đau khổ vì thất tình, nhưng mặt hắn lại mang nụ cười khiến cho ba mẹ cô an tâm. Lúc ấy cô còn nghĩ, khiến ba mẹ vì cô tiêu tốn mấy năm như vậy, cô gả cho người có thể làm bọn họ yên tâm, cũng coi như là đền bù việc bất hiếu của mình.

Sau đó chứng minh, hẳn đối với ba mẹ cô quả thật còn hiểu thuận hơn so với mình.

Nếu như không có lần phản bội đó, nếu như hẳn không có dễ dàng nói li hôn như vậy, bọn họ chưa chắc đã không thể an bình hoà hợp mà trải qua cả đời.

Đầu Ôn Noãn thoáng hoảng hốt, vùng vẫy với suy nghĩ trong đầu. Giương vờ lại lạnh, dấu vết bề vờ sẽ vẫn vĩnh viễn tồn tại, cho nên coi như hiện tại hẳn có phát hiện ra hẳn yêu cô, cô có đứa bé của hẳn, cô cũng không bước qua được cái bóng đã khảm sâu trong lòng kia.

Cô chính là một người như vậy, một ý tưởng khi đã trở thành chấp niệm, rất khó thay đổi.

Khi tới khách sạn thì Đường Ký và Lạc Phi đã sớm chờ ở phòng bao, ba mẹ hai nhà quan hệ xưa nay đều thân mật, không thiếu được một hồi hàn huyên nhiệt tình.

Ôn Noãn không thể tránh ngồi bên cạnh Đường Từ Khoáng, hẳn gấp thức ăn cho cô, động tác tự nhiên, giống như đã từng, giống như bọn họ chưa từng li hôn. Cô hơi lo lắng nhìn hẳn thì hẳn chỉ mỉm cười, ý bảo cô ăn.

Trong bữa tiệc không thể tránh khỏi nói tới chuyện Ôn Noãn mang thai, Lạc Phi và Triệu Tinh Nguyên kể khổ, “Bà thông gia, bọn chúng làm tiểu bối mà không có chút nào thông cảm với lòng trường bối, tôi chỉ muốn nhìn đứa cháu trong bụng của con bé lớn từng chút từng chút một thôi, bảo bọn chúng chuyển về Đường Trạch, tôi tự mình chăm sóc Ôn Noãn thật tốt, ôi, vậy mà nói thế nào bọn chúng cũng không chịu!” Bà nói rồi liếc mắt qua Đường Từ Khoáng và Ôn Noãn một cái, đầy rẫy ai oán.

Đường Từ Khoáng làm một bộ khiêm tốn thụ giáo, chính là không có mở miệng nói chuyện, Ôn Noãn vui đầu vào bối com, làm bộ như không nghe thấy.

Triệu Tinh Nguyên cười: “Đó là bọn nhỏ thông cảm bà, hơn nữa, người trẻ tuổi bây giờ thế nào lại không thích thế giới của hai người, chúng ta là cha mẹ bình thường nên nhất định phải thông cảm.”

Ôn Noãn nghe xong quả nhiên rất muốn gật đầu thật mạnh, vẫn là mẹ ruột thay con gái nói chuyện, vậy mà lời nói của Triệu Tinh Nguyên lại xoa dịu: “Nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Ôn Noãn thật vất vả mới có bầu, đây là đại sự của hai nhà chúng ta. Lần này tôi trở lại sẽ về hưu, lão Ôn cũng điều chuyển về, Ôn Noãn chuyển về nhà tôi chăm sóc là được rồi!”

“Mẹ! Con có thể tự chăm sóc tốt mình.” Trước lúc Đường Từ Khoáng mở miệng, Ôn Noãn nóng lòng không kịp đợi đã chặn lại câu chuyện, cô không hy vọng tình hình phát triển ra ngoài khả năng khống chế.

Đường Từ Khoáng hơi ngừng động tác trên tay lại, sau khi nhìn Ôn Noãn một cái, như có như không có chuyện gì xảy ra cười: “Mọi người cũng đừng lo lắng, công việc trong tay con ba tháng tới đã hoàn thành trước rồi, con có thời gian chăm sóc Ôn Noãn, hai ba tháng tới Ôn Noãn đi làm không có bất tiện gì, lúc đấy sẽ mặc cho mọi người an bài.”

Lạc Phi và Triệu Tinh Nguyên cũng không mở miệng nữa, hiển nhiên là đối với câu trả lời như vậy không hài lòng lắm, ngược lại Đường Ký ngồi ở một bên vẫn chưa có nói nhiều mới gật nhẹ đầu một cái mở miệng: “Khó trách hai tuần lễ này ngày nối tiếp đêm con làm việc không có ngừng nghỉ, thì ra là đã sớm có an bài.” Ánh mắt bắn khoả của ông quăng qua chỗ Lạc Phi và Triệu Tinh Nguyên, “Hiện tại hai người cũng không cần lo lắng, cứ theo bọn chúng đi!”

“Không được!” Lạc Phi và Triệu Tinh Nguyên trăm miệng một lời, nghĩa chính nghiêm từ, mặt Lạc Phi càng thêm không vu nhìn Đường Ký, “Ông biết cái gì, mới bắt đầu mang thai nếu như không điều dưỡng tốt, đừng nói đứa bé không khoẻ mạnh, mà thân thể Ôn Noãn sau này cũng sẽ rất yếu ớt!”

Trải qua một phen thảo luận, cuối cùng do Ôn Tranh Vành nói rất ít tổng kết: “Tâm nguyện của chúng ta là nghĩ cách giữ gìn đứa bé, không chuyển về Đường Trạch, cũng không về nhà họ Ôn, hai bà nếu thật sự không yên lòng, thì luân phiên nhau chăm sóc, thân kinh của chúng ta cũng bớt căng thẳng đôi chút!”

“Đồng ý!” Lúc này Lạc Phi và Triệu Tinh Nguyên cũng không có ý kiến nữa, Triệu Tinh Nguyên cười híp mắt nhìn về phía Đường Từ Khoáng, “Từ Khoáng, hẳn là con sẽ không để ý mẹ chuyển qua chứ?”

Lạc Phi cũng cười rạng rỡ: “Khoáng, mẹ nhớ được ở nhà con còn hai gian phòng khách, con cũng sẽ không để ý mẹ qua chứ?”

Việc đến nước này, Đường Từ Khoáng chỉ có thể cười nhận lời: “Dĩ nhiên không ngại.” Hẳn nhìn Ôn Noãn một cái, vẻ mặt cô khó xử, nụ cười của hẳn từ từ rút lại từng chút từng chút một, chỉ còn chưa xót và bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Khó Cả Đôi Đường

Sau khi tan tiệc, Đường Từ Khoáng lái xe đưa Ôn Tranh Vành và Triệu Tinh Nguyên về nhà, trên đường trở về, Ôn Noãn vẫn trầm mặc, mi tâm nhúu chặt. Cô không biết tình trạng sau này nên ứng phó thế nào mới phải. Chuyển tới chung cư Lục Viên, thật sự là làm khó cô, không chuyển tới, cũng không biết lấy lý do gì để giải thích với hai bên cha mẹ.

“Đường Từ Khoáng, chúng ta, tuyên bố ly hôn đi!” Cô chợt thốt lên, đánh vỡ yên tĩnh trong xe.

Cả người Đường Từ Khoáng cứng ngắc, tay cầm tay lái không khỏi nắm thật chặt, cằm cũng căng cứng, thật lâu mới nói: “Được.” Một chữ này, gần như là hao hết sức lực toàn thân của hắn, mắt không chế trong xe lúc trước của hắn giờ đã tỉnh táo lại, “Nếu như bây giờ tất cả đều làm khó em, vậy chúng ta, tuyên bố thôi!” Hắn cười tự giễu, có chút hỗn loạn, hắn làm gì còn tư cách giữ cô lại nữa, mặc dù, hắn thật sự rất muốn, vô cùng muốn.

Ôn Noãn như trút được gánh nặng, hiện tại cô không muốn lo lắng nhiều như vậy, chuyện này sớm muộn cũng phải tuyên bố, cô không hy vọng tình thế phát triển đến mức không có cách nào dọn dẹp được mới công bố.

Bên trong xe nhất thời khôi phục lại an tĩnh, cho đến khi điện thoại của Đường Từ Khoáng chợt reo, sau khi hắn nghe xong, tốc độ xe lập tức tăng

“Đường Từ Khoáng, sao vậy?” Ôn Noãn không rõ chân tướng.

“Mẹ sau khi về đến nhà thì đột nhiên té xỉu, bây giờ đang ở bệnh viện.” Sắc mặt Đường Từ Khoáng tái nhợt.

Chạy tới phòng cấp cứu bệnh viện, đã thấy Đường Ký ở trong hành lang nóng như lửa đốt, hai người lập tức tiến lên an ủi.

Đoán khoảng nửa giờ sau, cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ y tá nối đuôi nhau ra.

Y tá trưởng hướng về phía Đường Ký trao đổi: “Ông Đường, bà Đường vì đau dạ dày quá nên mới té xỉu, tạm thời chưa có gì đáng ngại, hiện nay đã ngủ, không cần lo lắng. Ngoài ra, rất có thể do dạ dày của bà không được tốt, trước đó tim và gan có biến chứng lớn cũng có chuyển biến tốt, tế bào ung thư ở dạ dày cũng phát triển chậm sau lần phẫu thuật trước, hiện tại đề nghị phẫu thuật lần nữa để cắt bỏ nửa dạ dày, chứng bệnh của bà ấy, cũng không phải là không có cơ hội chữa khỏi.”

Đường Ký lập tức quyết định đợi sau khi cơ thể Lạc Phi tốt lên, sẽ làm phẫu thuật ngay.

Ngày hôm sau Lạc Phi đã tỉnh dù sắc mặt không tốt lắm, nhưng trời sinh tính bà đã lạc quan nên bà một mực miễn cưỡng cười vui vẻ, biết được Ôn Noãn và Đường Từ Khoáng ở bệnh trông bà suốt đêm, lập tức trách cứ: “Ôn Noãn con đang mang thai sao lại có thể thức đêm! Từ Khoáng, con không biết thương vợ mình sao?”

“Vâng, mẹ, Ôn Noãn không nhìn thấy mẹ tỉnh lại không yên lòng, con bây giờ lập tức đưa cô ấy trở về nghỉ ngơi.” Đường Từ Khoáng thuận theo đáp.

Đang muốn đi, thì nhận được tin của Ôn Tranh Vành và Triệu Tinh Nguyên đến thăm, họ đành phải dừng lại bước chân.

Sau khi Triệu Tinh Nguyên chào hỏi qua Lạc Phi, thì nói với Ôn Noãn: “Ôn Noãn à, mẹ chồng con hiện tại ngã bệnh, con về nhà nghỉ ngơi rồi dọn dẹp một chút, buổi tối mẹ tới đây, sẽ dễ dàng chăm sóc con, cũng dễ dàng tới bệnh viện thăm bà thông gia.”

“Mẹ.....” Ôn Noãn muốn cự tuyệt.

“Được, mẹ, trước con đưa Ôn Noãn về nghỉ ngơi.” Đường Từ Khoáng cắt ngang lời cô đáp ứng, sau khi cùng hai bên cha mẹ cáo biệt liền kéo Ôn Noãn rời đi.

Trở lại trên xe, Đường Từ Khoáng nói: “Ôn Noãn, nặc kệ như thế nào, hiện tại, xin em nhìn mặt mũi của mẹ, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của họ, chúng ta, tạm thời không tuyên bố ly hôn, có được không?”

Ôn Noãn chần chờ chốc lát, trầm mặc gật đầu, lúc này, cô còn có thể kích thích Lạc Phi được sao!

Đường Từ Khoáng cẩn thận thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Như vậy, chừng nào em chuyển tới?”

Ôn Noãn vô lực nhắm mắt lại, “Chuyển ngay bây giờ đi.”

Xe lái đến vườn hoa Tân Giang, Ôn Noãn xuống xe: “Đường Từ Khoáng, anh ở trong xe chờ em đi, một lát là em xong.”

Vừa chuẩn bị xuống xe Đường Từ Khoáng cứng người lại một phen, thu hồi tay đang kéo cửa xe, nhếch miệng tự giễu: “Được.”

Ôn Noãn lên lầu mở cửa, thấy Cố Dạ Thâm nằm nghiêng trên ghế sofa ở phòng khách, lẳng lặng ngẩn người. Đoán chừng nghe được tiếng động, anh từ từ quay đầu, chờ đến lúc nhìn thấy cô, anh lập tức ngồi dậy, há miệng, nhưng một chữ cũng không nói ra được, ánh mắt dõi theo cô giống như phạm nhân chờ đợi phán quyết của Thẩm phán.

Trái tim anh là phạm nhân bị cô cầm tù.

“Em.....Muốn chuyển đi một thời gian.” Ôn Noãn nói khẽ.

Ánh mắt Cố Dạ Thâm âm thầm, khó khăn kéo một nụ cười, đứng lên đi về phía cô, đưa tay ra nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cầm chổng ở trên đỉnh

đầu của cô, đè nén lực đạo trên tay và hô hấp của mình, mắt khép hờ:

“Ôn Noãn, có phải chuyến đi này, em sẽ không trở lại nữa hay không? Bởi vì thời gian và địa điểm anh yêu em đều không đúng, cho nên, cuối cùng vẫn vô duyên với em sao?”

Giọng nói của anh rất nhỏ, không khỏi phát ra âm thanh thê lương và tuyệt vọng, cô đã từng nói không bỏ được, nhưng cuối cùng lại muốn rời đi.....

“Cố Dạ Thâm.....” Ôn Noãn ở trong ngực anh không giấy giữa, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào để trả lời.

Nhất định Khang Khang đã nói cho anh biết, nhà họ Đường đã biết chuyện cô mang thai, hiện tại cô muốn chuyển đi, chắc chắn anh sẽ cho là cô và Đường Từ Khoáng vì đứa bé mà gương vỡ lại lành.

Cô muốn nói chắc chắn mình sẽ trở về, nhưng, anh thâm tình đối với cô bấy năm, cô vẫn chưa hoàn toàn tiêu hoá được, coi như trở về, cô vẫn chỉ là ích kỷ tham luyến sự ấm áp của anh, còn quên Đồng Diệu để tiếp nhận anh sao?

Cô không thể ích kỷ như vậy, cũng không thể quên Đồng Diệu, huống chi, lúc cô trở về thì nhất định đã sinh đứa bé, đến lúc đó cô mang theo đứa bé của người khác vào nhà của anh, trái tim anh sẽ trải qua đau khổ như thế nào đây? Tại sao cô có thể vì tham luyến ấm áp của anh mà quay về cho anh một sự đau đớn không thành lời đây?

Ban đầu rời đi chung cư Lục Viên thì Ôn Noãn chỉ mang mấy bộ quần áo, hiện tại trở về lần nữa, cô cũng chỉ thu dọn mấy bộ quần áo mùa hè cần mặc.

Xách theo rương hành lý nhỏ ra cửa, Cố Dạ Thâm muốn đưa cô xuống lầu, cô cự tuyệt anh, anh lặng lẽ buông thông tay, cũng không miễn cưỡng, chỉ là ấn xuống trán cô một nụ hôn nhẹ vẫn chưa thoả mãn, bởi vì cô rời đi.

Trái tim như chìm vào trong thung lũng.

Phòng khách có chút lộn xộn, vỏ hộp mì ăn liền méo mó miễn cưỡng đổ ở trên bàn trà, Ôn Noãn vô thức nhíu mày, Đường Từ Khoáng lập tức bắt tay vào thu dọn, mới mở cửa phòng ngủ chính ra.

“Em ngủ ở phòng của khách là được rồi.” Ôn Noãn đi về phía gian phòng nhỏ bên cạnh.

Đường Từ Khoáng ngăn cô: “Em ngủ ở phòng ngủ chính, nếu không mẹ tới đây sẽ nghi ngờ.” Bởi vì đã có một loại suy nghĩ kiên định, hẳn có thể biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, một bộ dáng không hề để ý.

Ôn Noãn suy nghĩ một chút, vẫn nên đem đồ chuyển vào phòng ngủ chính vậy.

Bây biện trong gian phòng vẫn là bộ dạng như lúc ban đầu cô rời đi, đồ vật của cô ở những nơi khác, cũng được lưu giữ như vậy, chỉ như là cô đi một chuyến du lịch xa nhà mấy tháng thôi.

Nhưng trong lòng cô rõ ràng, cuối cùng, vẫn là cách mấy đời.

Lúc xế chiều, Đường Từ Khoáng đi bệnh viện chăm sóc Lạc Phi thì Triệu Tĩnh Nguyên tới, xưa nay bà luôn chịu khó ôm đồm tất cả việc nhà, không để cho Ôn Noãn có cơ hội nhúng tay vào bất kỳ việc gì, thậm chí cô muốn giúp đỡ rửa rau cũng bị đuổi ra khỏi phòng bếp.

Mẹ cô đã cưng chiều cô như vậy từ nhỏ, Ôn Noãn chỉ đành phải lui ra ngoài, không có việc gì, nên cô đứng trên ban công nhìn hoàng hôn.

Bất ngờ, trong đầu cô vọng lại lời nói đau đớn thê lương của Cố Dạ Thâm lúc buổi sáng, cũng nhớ tới sự đè nén sức lực ôm cô của anh, thậm chí, lúc rời đi anh còn in lên trên trán cô một nụ hôn ấm áp thoả đáng.

Anh im lặng không giữ cô lại vì cô ra cửa, lúc cô xuống lầu, không hiểu sao cảm giác trái tim mình chìm xuống theo từng bậc thang, đó là một loại mất mát khó nói lên lời.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Đường Từ Khoáng ở sau lưng cô vang lên.

Ôn Noãn khẽ giật mình, không chỉ vì Đường Từ Khoáng đột nhiên lên tiếng, mà bởi vì, mới vừa rồi trong nháy mắt, cô lại rõ ràng nhìn thấy tình cảm của mình chuyển động vì điều như thế nào mấy giờ trước, lúc ấy, cô xuống lầu sẽ không thể có cảm giác mất mát được, làm sao có thể mất mát đây?

Cô hốt hoảng một cái mới đáp lại Đường Từ Khoáng: “Không có gì, lâu rồi không ngắm hoàng hôn thôi.” Sau khi có công việc, cô thật sự là ít đi mấy phần nhàn hạ và thoải mái, không giống ngày trước ở đây, trong khoảng thời gian này đợi Đường Từ Khoáng trở về ăn cơm, có thể ngồi ở trên ban công thưởng thức hoàng hôn từ từ tất.

Đường Từ Khoáng nhẹ nhàng hạ khoe miệng xuống, “Giống như anh chưa từng cùng em ngắm hoàng hôn.” Trong lời nói của hắn hàm chứa sự hối hận và áy náy không dễ phát giác được, “Ôn Noãn, hai năm qua, có phải anh rất không xứng với chức vụ của mình không?”

Ôn Noãn đang đùa giỡn hoa trên lan can, nghe vậy thì tay dừng lại đôi chút, nhàn nhạt cười: “Đối với việc em cần mà nói, anh đã làm được đầy đủ rồi.”

Đường Từ Khoáng há miệng, muốn nói cái gì lại bị chuông điện thoại di động quấy rầy, đến lúc liếc mắt đến nhìn màn hình điện thoại di động, ánh mắt

của hắn loé lên một cái, nhún từ chối không nhận, người gọi điện thoại hình như không cam lòng, lại tiếp tục gọi lại cho hắn lần nữa, vẫn bất chấp, kiên trì không ngừng.

Ôn Noãn liếc mắt một cái nhìn hắn mặt mày rồi rầm thành một đoàn, suy đoán là vì cô ở đây nên không tiện nhận, vì vậy cô xoay người rời khỏi ban công: “Em đến phòng bếp xem đồ ăn được nấu ra sao một chút.”

Đi không xa, cô nghe được tiếng găm nhẹ của Đường Tử Khoáng: “Quan Tâm Duyệt, rốt cuộc cô muốn như thế nào nữa! Trêu chọc đùa giỡn tôi còn chưa đủ sao?”

Đùa giỡn?

Ôn Noãn vô thức nhú mày, đến phòng bếp bung món ăn lên bàn, Đường Tử Khoáng đã đến phòng làm việc, cô đi gọi hắn ăn cơm, đứng ở cửa phòng làm việc, lại nghe thấy giọng nói của hắn đang cố ý đè thấp nói chuyện điện thoại, giọng nói thật lạnh lẽo, gần như là cắn răng nghiền lợi:

“Cô Quan, làm ơn, nhìn đến thời gian chúng ta ở chung một chỗ bốn năm, nên hãy lưu lại cho tôi một chút tự tôn, không cần trêu đùa tình cảm của tôi, cũng xin cô đừng lấy thêm lý do bệnh nan y tôi để tranh thủ đồng tình của tôi, tôi cũng sẽ không tin tưởng cô nữa!”

Sau đó giọng điệu của hắn trở nên hờ hững, “Tâm Duyệt, thì ra là sau khi cô rời đi, tôi cũng không còn đứng tại chỗ nữa, sau khi ly hôn tôi mới hiểu được, hai năm qua tôi đối với cô nhớ mãi không quên, chỉ là vì ban đầu cô đi quá tuyệt tình, quá đột ngột, tôi không cam lòng! Bởi vì không thể nhìn thấu được tim của mình, nên đã bỏ lỡ vợ mình, hiện tại tôi chỉ nghĩ muốn làm thế nào để bù đắp lại cho cô ấy, cho nên làm ơn về sau cô không cần gọi điện cho tôi nữa.....Tôi không muốn ghét một người mình đã từng yêu, như vậy, thì đồng nghĩa với việc tự mình tát vào miệng mình, hơn nữa, tôi sẽ không nhìn được chán ghét mà vứt bỏ mình! Cô có chỗ đáng yêu của cô, thật sự, đừng làm cho tôi có một ngày căm hận cô!”

Ôn Noãn chưa bao giờ biết, Đường Tử Khoáng xưa nay luôn ôn hoà cũng sẽ có một mặt cay nghiệt vô tình như vậy, mặc dù Quan Tâm Duyệt là nghe lời Bắc Đường Tịch mà trở về nước, Đường Tử Khoáng coi như đã biết rõ chân tướng này, cũng không nên e sợ cô ta mà tránh như tránh ôn thần như vậy, dù sao, đó là người hắn đã từng nguyện ý buông tha tất cả để yêu thương!

Sau khi Đường Tử Khoáng tắt điện thoại, tầm mắt nhìn tới cửa, cô rũ mắt xuống, chỉ nói một câu “Ăn cơm” rồi rời đi.

Sau bữa cơm chiều lại đến bệnh viện nhìn Lạc Phi một lần, đã không có gì đáng ngại, chuẩn bị thứ sau này làm phẫu thuật cắt bỏ dạ dày, bà kiên trì không cho Ôn Noãn và Đường Tử Khoáng ngủ đêm lại nữa, hai người ngồi một lúc rồi trở về.

Bởi vì Triệu Tinh Nguyên ở đây, nên lúc ngủ Đường Tử Khoáng cũng vào phòng ngủ chính, trái ở trên sàn nhà một cái thảm mỏng.

Xa cách mấy tháng lại quay trở về ngủ trên chiếc giường lớn của mình, Ôn Noãn trần trọc trở mình, không có cách nào ngủ say được, Đường Tử Khoáng nằm nghiêng quay lưng về phía cô phát ra tiếng hô hấp nhẹ nhàng đều đặn, cô mở to hai mắt, nhìn ánh trăng mỏng lung chiếu từ ngoài cửa sổ vào.

Đường Tử Khoáng chợt lật người, mở mắt ra: “Không ngủ được sao?”

“Ừ.” Ôn Noãn thu hồi tầm mắt ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ, “Anh chưa ngủ à?”

“Chúng ta tâm sự một chút.” Đường Tử Khoáng ngồi dậy, “Giống như đã thật lâu rồi anh chưa có nói chuyện cùng em.”

Ôn Noãn cụp mí mắt xuống.

“Ôn Noãn, anh thật sự, không có cơ hội hối lỗi sao?” Giọng nói Đường Tử Khoáng rất nhẹ, trong ban đêm tĩnh mịch lại hết sức rõ ràng, bao hàm đau thương không nói được thành lời, “Hai năm qua anh đối với em mà nói, không có chút lưu luyến nào sao?”

“Đường Tử Khoáng.....” Ôn Noãn cũng ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc dài rối loạn, nhìn thấy gương mặt hắn đầy đau khổ và thất bại, nhớ tới hai lần trước lúc hắn luống cuống cầu xin tái hôn, nhất thời làm cô sững sờ.

Cô từng nghe nói trên thương trường có người đánh giá hắn như thế này: vui buồn không lộ, đối với bất kỳ người nào trên mặt hắn cũng treo nụ cười làm người ta thoải mái, ở tại lúc bạn cho là hắn không hề công kích thì là lúc bạn đã thất bại thảm hại, hắn là một con hổ ly khó lòng phòng bị.

Mà trải qua chung sống hai năm, cảm xúc chân thật của hắn không thể hiện lên mặt quá, cho dù bị Quan Tâm Duyệt kích động vết thương trong lòng hắn, cũng rất ít khi hắn ở trước mặt cô biến hiện ra, cô chỉ có thể thấy có lúc hắn đột nhiên trở nên trầm mặc, cô chỉ suy đoán hắn có phải đang nhớ bạn gái cũ hay không.

Mà từ sau khi ly hôn, cô lại thấy một mặt hoàn toàn khác của Đường Tử Khoáng, lời thôi léch thếch, uống rượu say như đứa trẻ nói mình hối hận, ở quán Tiêu Tương thì giận dữ với Đường Bắc Tịch và Cố Khang Khang.....

Còn đối với hai vấn đề hắn hỏi, cô nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Thật ra thì hai năm ở chung, đối với hắn cô cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm, không nói lúc mới bắt đầu kết hôn thật ra bọn họ vẫn là nửa người xa lạ thì hắn đã chăm sóc cô tỉ mỉ, chăm sóc tâm tình của cô, cũng chưa nói tới khi có tức cảnh sinh tình nhớ tới Đồng Diệu thì hắn đều im lặng an ủi cô, cho cô không gian tuyệt đối, chỉ vì hiểu được sự đau thương trong lòng đối phương mà đặt mình vào hoàn cảnh đối phương nên suy nghĩ có phần tinh táo hơn so với người bình thường, liên tích lũy đầy đủ trở thành tình cảm, chẳng qua, trong hôn nhân của bọn họ vốn đã không kiên cố lắm thì hắn đã

tự tay làm vượt mắt để cô không có cách nào bước qua được.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Âm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 63.2

Sự trầm mặc của cô, làm Đường Tử Khoáng cười trong vô vọng. Chợt, hắn trầm ngâm nhìn về phía bụng Ôn Noãn, vẻ mặt có chút cẩn thận: “Lúc trước làm sao em lại quyết định giữ lại đứa bé?”

Ôn Noãn đưa tay nhẹ nhàng che bụng mình, cô lộ ra nụ cười chói lọi đầy tình thương của người mẹ: “Không bỏ được cốt nhục của chính mình, hơn nữa, nếu như nhất định về sau em phải cô độc một mình, có một đứa bé, cũng có thể làm bạn.”

Ánh mắt Đường Tử Khoáng tối sầm lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra đứng lên đi tới bên giường ngồi xuống, ánh mắt rạng rỡ: “Anh có thể nghe một cái được không? Hơn ba tháng có thể nghe được thai động chứ!”

Ôn Noãn do dự, ánh mắt có chút đề phòng.

Đường Tử Khoáng cười tự giễu, “Ôn Noãn, đời anh đã phạm sai lầm lớn, chính là dễ dàng ly hôn cùng em, tất cả mọi thứ ở hiện tại, đều là trừng phạt đối với anh, anh đã không còn mặt mũi để cầu xin em tái hôn, cũng sẽ không bởi vì đứa bé mà ép buộc em ở cạnh bên anh, mặc dù anh thật sự rất muốn. Mặc kệ sau này chúng ta sẽ biến thành như thế nào, nhưng bất luận thế nào em cũng cho phép anh tham dự vào sự trưởng thành của đứa bé, được không?”

Ánh mắt của hắn thành kính, mang theo sự cầu xin.

Rốt cuộc Ôn Noãn cũng gật đầu, cô ngồi dậy.

Ánh mắt Đường Tử Khoáng lộ ra sự vui vẻ, hắn cẩn thận nghiêng đầu nằm ở bụng của cô, nghiêng tai lắng nghe.

Trong phòng nháy mắt trở nên an tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp nhỏ nhỏ của hai người, hình ảnh này, thật sự rất ấm áp.

Hồi lâu, Đường Tử Khoáng nhỏ giọng thở dài: “Ôn Noãn, anh thật hy vọng vào giờ phút này em chưa bao giờ biết anh.”

“Hả?” Ôn Noãn nhất thời nghe không hiểu được ý của hắn trong lời nói.

Đường Tử Khoáng dựa vào bụng cô, nhắm mắt lại: “Bởi vì như vậy, thì có thể gặp em lần nữa, được bắt đầu lại lần nữa.”

Sau bữa sáng, Ôn Noãn đi làm, Đường Tử Khoáng ân cần nói thuận đường đưa cô đi, thật ra thì tuyệt đối không có thuận đường, Hằng Phong và Thẩm Khang ngược đường nhau, nhưng sau khi trở về chung cư Lục Viên, lộ trình đến Thẩm Khang xa hơn một nửa, và lại không có tuyết xe buýt trực tiếp đến, lại ngại vì mẹ ở chỗ này, nên Ôn Noãn không lên tiếng cự tuyệt.

Một đường im lặng, cô xuống xe ở trạm xe buýt cách công ty không xa, nếu bị đồng nghiệp công ty nhìn thấy cô ngồi xe Tổng giám đốc Hằng Phong, thì không biết có đem cô trở thành gián điệp không nữa.

Cô vẫn còn nhớ lần trước tham dự dạ tiệc từ thiện của Trần tổng của tập đoàn W.D, trên phố vẫn còn truyền tới lời đồn đại, nói cô hồng hạnh xuất tường, hình dáng Đường tổng dần dần tiêu tụy, may mà danh hiệu của hắn cũng không vang dội ở Phòng Thành lăm, sau lần đó cô cũng chưa từng cùng Cố Dạ Thẩm xuất hiện tại nơi công cộng, nếu cần thì anh đều mang theo Tang Lạc Vi, lời đồn đại truyền đến truyền đi, rất nhanh đã bị lãng quên.

Nhưng bây giờ cô cũng không muốn để đồng nghiệp nói xấu.

“Noãn Noãn!” Đường Tử Khoáng thò đầu ra gọi cô lại, “Mấy giờ tan làm, anh tới đón em.”

Ôn Noãn cự tuyệt: “Không cần, em có thể phải làm thêm, không xác định được thời gian, đến lúc đó em sẽ ngồi taxi.” Trước kia hắn vẫn gọi đầy đủ tên của cô, từ khi nào thì bắt đầu gọi là “Noãn Noãn” rồi?

Đường Tử Khoáng lẳng lẳng nhìn cô một cái, rốt cuộc cũng gật đầu, “Được rồi, cần thì gọi điện thoại cho anh.”

Sau khi xe của hắn lái đi, Ôn Noãn liếc mắt nhìn về phía sau chợt thấy một chiếc BMW chậm chậm đi tới, Cố Dạ Thẩm ngồi ở trên xe, xe đi qua cô thì anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thâm thúy phức tạp, hình như anh từ từ nở nụ cười, vẻ mặt như mưa gió mùa xuân nổi lên, nhưng trong nháy mắt, lại giống như ánh mặt trời chói lọi chiếu nghiêng, anh vừa quay đầu, cũng không cười, hình như chỉ là một lòng nghe điện thoại.

Sau khi vào phòng làm việc, mặt Tang Lạc Vi như hoa đào thấp thỏm hỏi thăm: “Ôn Noãn, tối nay tôi phải gặp phụ huynh, rất hồi hộp, làm thế nào bây

giờ?”

Ôn Noãn lắc đầu: “Tôi không có kinh nghiệm.” Ban đầu với cha mẹ Đồng Diệu, lúc gặp bọn họ cô chỉ lấy thân phận của bạn học, nên không có phần tâm tình tế nhị này; mà lúc Đường Từ Khoáng mang cô đến gặp Đường Ký và Lạc Phi thì căn bản cô cũng không nghĩ tới mình phải khản trương.

Nhìn Tang Lạc Vi yên lặng suy sụp ngồi ở trước mặt, cô nháy mắt mấy cái, khẽ mỉm cười, “Đến lúc đó có vị thanh niên tài tuấn nhà cô ở đây, sẽ không cần phải lo lắng nữa, con dâu xấu xí bao giờ cũng muốn gặp cha mẹ chồng, cái người này sao lại không làm người khác yêu thích được, bọn họ nhất định sẽ thích cô.”

Hai mắt Tang Lạc Vi đột nhiên sáng lên, nụ cười tràn đầy: “Thật sao? Vậy hôm nay Tổng giám đốc quyết định tạm thời đi Thượng Hải công tác, cô thay tôi đi nhé, có được hay không?”

Ôn Noãn buồn bực: “Thì ra là cô có dụng ý khác.” Cô do dự, “Nhưng tôi.” Không muốn rước lấy lời đồn đãi thị phi.

“Thư ký Tang, lần này đi công tác cô không phải đi cùng, tôi có sắp xếp khác rồi. Trợ lý Ôn đi cùng tôi một chút.” Cố Dạ Thâm từ bên ngoài đi vào, nhàn nhạt phản phò.

Mắt Tang Lạc Vi mở to đang cầu nhàu từ trên người Ôn Noãn biến chuyển, xoay mặt nghịch ngợm tạ ơn: “Đa tạ Cố đại nhân thành toàn!”

Bộ mặt Ôn Noãn đầy vạch đen đi vào trong phòng làm việc, sau khi ngồi xuống, Cố Dạ Thâm cũng không vội vã mở miệng, ánh mắt nhìn cô có chút hoảng hốt, cô chú ý thấy tóc của anh hơi rối loạn, sắc mặt không tốt, mắt có quầng thâm rất rõ.

Bị anh nhìn nên cô không được tự nhiên, vừa muốn mở miệng, anh như biết được, hồi hồn hỏi: “Cái đó, thiết kế trang phục tình nhân em chuẩn bị ra sao rồi?”

Là chuyện này! Ôn Noãn nhẹ nhàng thở một hơi: “Có bản thiết kế hoàn chỉnh của mười lăm bộ, còn năm bộ cần hoàn thiện, có phải anh muốn xem trước hay không?”

“Tạm thời không cần, nếu như có thể, thì em thiết kế nhiều thêm mấy bộ nữa, ngoài ra, đề án cùng với bản kế hoạch em bắt đầu chuẩn bị đi, cuối tháng có một hội thảo về nhãn hiệu mới, nếu như đề án của em được thông qua, thì tháng sau sẽ triển khai họp báo tác phẩm riêng của em, có vấn đề gì không?” Cố Dạ Thâm có thái độ giải quyết công việc chung.

Ôn Noãn vui vẻ nhường mảy: “Đương nhiên là không có vấn đề gì!” Cô còn chưa có chức danh nhà thiết kế, lại có thể mở họp báo tác phẩm của mình, sao có thể mất hứng!

Nhìn cô vui vẻ, Cố Dạ Thâm cũng không nhịn được khẽ mỉm cười.

Ôn Noãn cho là chuyến công tác đi Thượng Hải này chủ yếu là cô phải đi theo, nhưng Cố Dạ Thâm lại không ra lệnh cho cô, trước buổi trưa đã tự đi một mình.

Đúng giờ tan làm cô nhận được điện thoại của Cố Khang Khang, cô áy cấn thận và do dự hỏi cô: “Ôn Noãn, mình nghe nói cậu đã chuyển đi, có phải vì đứa bé hay không, cậu chuẩn bị cùng Đường Từ Khoáng tái hôn à?”

“Khang Khang, chuyện ly hôn còn chưa có tuyên bố với người thân, hiện tại phụ huynh hai bên cũng đã biết mình mang thai.” Ôn Noãn nắm điện thoại ra khỏi cửa công ty, “Hiện tại mình rất rối loạn.”

“Ôn Noãn, đều tại mình.” Khang Khang tự trách, nếu như không phải là do cô ở siêu thị hồ to gọi nhỏ, thì căn bản nhà họ Đường cũng không thể biết được việc Ôn Noãn mang thai, “Ngày hôm qua mình tới tìm cậu, cậu đã đi rồi, mình thấy được anh mình rất khổ sở, một mình lặng lẽ ngồi ở trước cửa sổ, hút rất nhiều thuốc lá, anh ấy chính là như vậy, có khổ sở buồn bực gì cũng đều chỉ giấu ở trong lòng. Ôn Noãn, anh ấy cũng đã từng đau lòng, bỏ ra nhiều năm yêu cậu như vậy, thật sự không thể cho anh ấy một cơ hội sao?”

“Khang Khang.” Trong lòng Ôn Noãn xẹt qua một tia đau đớn không dễ phát hiện, “Mình không hề đáng giá như vậy.” Huống chi, tình trạng của cô bây giờ lại bất lực và hỗn loạn như vậy.

Cố Khang Khang bất đắc dĩ than thở, “Ôn Noãn, anh mình cảm thấy đáng, chỉ có cậu đáng giá! Thật sự hy vọng chúng ta có thể trở thành người một nhà.”

Ôn Noãn không tiếng động mỉm cười, sau khi cúp điện thoại, cô đã đến đầu đường, đưa tay chuẩn bị bắt taxi, thì một chiếc xe cao cấp màu xám bạc có rèm lái qua, Đường Từ Khoáng mở cửa kính xe xuống: “Lên đây đi!”

Ôn Noãn hơi kinh ngạc, cô nhìn bốn phía xác định không có đồng nghiệp đi qua, mới mở cửa xe vào: “Không phải nói anh không cần tới đón sao? Đừng để chậm trễ công việc của anh.”

Đường Từ Khoáng chỉ cười.

Đi được một đoạn đường thì hần chột dừng xe ở ven đường, Ôn Noãn không hiểu: “Sao vậy?”

“Cùng nhau xuống.” Đường Từ Khoáng nhanh chóng xuống xe.

Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, xe đang đối diện với một cửa hàng lớn bán đồ trẻ sơ sinh, cô lập tức xuống xe cùng đi, Đường Từ Khoáng đã vào trong cửa hàng cầm không ít đồ, cô nhân viên phục vụ đang ân cần giới thiệu với hần về bình sữa, hần nghe rất nghiêm túc, về mặt lại ẩn hiện mê hoặc.

“Đường Từ Khoáng,” Ôn Noãn tiến tới kéo anh ra.

“Mua cho đứa bé chút đồ, đến lúc đó đều có thể dùng.” Trong mắt Đường Từ Khoáng lóe sáng rực rỡ, hần đưa tay cầm lấy mấy bộ quần áo nhỏ, “Đứa bé vừa sinh nhất định phải mặc.”

Ôn Noãn để mấy bộ quần áo vào chỗ cũ, nhìn hần rốt cuộc không nhịn được cười: “Còn sớm mà, hiện tại mua xong đến lúc đó dùng thì đều đã cũ, hơn nữa, đây là quần áo mùa hè, rất nhiều đồ dùng thích hợp sử dụng cho mùa hè, đứa bé ra đời là mùa đông, hiện tại mua cũng không dùng được.”

Đường Từ Khoáng xấu hổ vuốt mũi, mặt ngượng ngùng đem mấy thứ đồ chọn được trả về chỗ cũ, nói “Xin lỗi” liên tiếp với cô nhân viên phục vụ lúc trước tiến lên giúp một tay.

Trong lòng Ôn Noãn từ từ mềm nhũn, đây là ba của đứa bé, hần mong đợi sự chào đời của nó như vậy.....

Ra đến bậc thang nhỏ của cửa hàng đồ dùng sơ sinh thì Đường Từ Khoáng dường như không yên tâm đưa tay ra đỡ cô, mặc dù cô cảm thấy mình hoàn toàn không cần, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thình thoảng vừa ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy hình như có cô gái mặc váy màu đỏ ở phố đối diện đang nhìn mình chăm chăm, một bộ dáng khổ đại cừu thâm, cô nhận ra đó là Quan Tâm Duyệt, nháy mắt mấy cái, cô hướng phía đối diện gật đầu, cười yếu ớt, Quan Tâm Duyệt như tức điên, sau khi dùng ánh mắt như vô số dao găm bay tới cô, mới hất đầu đi vào cửa hàng quần áo ở sau lưng.

(Khổ đại cừu thâm: Ý chỉ mối thù sâu nặng)

Ôn Noãn có cảm giác mình vô tội, Quan Tâm Duyệt xuất hiện làm tan vỡ hôn nhân của cô, cô không có làm cô ta mất mặt, ngược lại còn bị cô ta dùng dao mắt đâm, thế giới này thật là!

Đường Từ Khoáng neho mắt một cái, hình như hần cũng không phát hiện ra Quan Tâm Duyệt, sau khi lên xe còn nghiêng người thắt dây an toàn cho cô, đối lập hoàn toàn với giọng nói vô tình của hần khi nói với Quan Tâm Duyệt ở buổi chiều trong thư phòng hôm đó, cô có một cảm giác buồn bã.

Hần phản bội cô, rốt cuộc là bởi vì hần vẫn yêu bạn gái trước, còn nói là đã sớm không còn yêu sao?

Mặc kệ ban đầu lúc yêu ai là người phản bội, Đường Từ Khoáng thật sự là đang cố gắng bù đắp cho cô sao.

Đưa đón Ôn Noãn đi làm, chiều tối theo cô tản bộ nói chuyện phiếm ở chung cư, sớm chiều hỏi han ân cần, tự mình vào bếp, làm Triệu Tinh Nguyên vui mừng không ngậm miệng được, chỉ là hần, không hề dễ dàng nói tái hôn nữa, bởi vì hần biết, mình đã phạm vào điều làm Ôn Noãn không thể dễ dàng tha thứ được, là ban đầu lúc cô kết hôn có nói yêu cầu duy nhất, hần không có tư cách cầu xin sự tha thứ của cô.

Mà bây giờ cho dù có đứa bé, trong nháy mắt sau khi hần mừng rỡ như điên lúc biết được tin tức này, thì lí trí của hần đồng thời cũng dâng lên, không thể bởi vì có đứa bé mà yêu cầu tái hôn được. Nhưng bất luận như thế nào, cô ở bên cạnh hần, hần sẽ đối tốt với cô, mặc kệ cuối cùng bọn hần có trở thành người dưng hay không.

Đây là điều hiện tại, duy nhất hần có thể làm.

Sáng thứ bảy, Ôn Noãn từ bệnh viện trở lại, mấy ngày trước Lạc Phi đã tiến hành phẫu thuật cắt bỏ dạ dày rất thuận lợi, vốn vẫn phải dựa vào truyền dịch dinh dưỡng, không thể ăn, nhưng hôm nay tinh thần của bà đã tốt lên rất nhiều, đã lảm bảm muốn ăn cháo trắng, may mà cô sợ Lạc Phi muốn ăn đồ ăn mà tạm thời không chuẩn bị kịp, nên sáng sớm mỗi ngày cô đều nhờ mẹ nấu một ít cháo trắng, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, quả nhiên như dự kiến của cô.

Xuống taxi vào chung cư Lục Viên, cô mơ hồ cảm giác có người đi đằng sau cô không xa, mấy lần nghi ngờ cô đều quay đầu lại, dưới ánh nắng chói chang chung cư đều trống rỗng, không có bóng người.

Cô cười thầm mình nghi thần nghi quỷ, lúc lên lầu vào nhà, mẹ cô không có ở đây, cô cầm bình giữ nhiệt bỏ cháo trắng vào, đóng cửa xuống lầu, trong cầu thang yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân nhỏ nhẹ của cô.

Cô xuống dưới lầu một, đột nhiên cảm thấy đằng sau mình có biến động, còn chưa kịp quay đầu nhìn kỹ, sau lưng cô đã bị đánh một cái rất mạnh, trọng tâm của cô không vững ngã quy về phía trước, cô sợ hãi kêu một tiếng rồi lăn xuống phía dưới, cô ngừng lại ở bậc nghỉ cầu thang của khúc quẹo, đầu vô ý đụng vào trụ lan can, trong khoảng thời gian ngắn cô choáng váng, cả người đều đau nhức, bụng lại co rút từng trận từng trận một rất khó chịu.

Cô mơ hồ cảm thấy phía sau có người đang vỗ xuống lầu “Cạch cạch cạch”, cũng vượt qua người cô, cô mong lung lạng lẽ hạ mắt, chỉ thấy được một góc váy màu đỏ tung bay vượt qua, màu váy và màu chất lông từ trên trán của cô chảy qua mắt giống nhau như đúc.

Cô cố sức dịch chuyển cơ thể, bụng cô truyền đến cơn đau làm cả người cô như nhũn ra không làm gì được cô chỉ lục lọi một chút trong túi, tìm điện thoại di động, cẩn thận bấm một số điện thoại, giọng nói kêu cứu nhỏ như không thể nghe thấy:

“Cố Dạ Thâm, cứu em.....”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Công Khai

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Ôn Noãn nửa hôn mê nửa tỉnh táo nghe được tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là giọng nói vội vàng hốt hoảng của Cố Dạ Thâm gọi cô “Noãn Noãn”, cô cố gắng mở mắt ra, hướng về phía khuôn mặt tràn đầy đau lòng và vô cùng lo lắng miễn cưỡng nở một nụ cười.

Hai tay anh run run ôm lấy cô, đôi môi khẽ đóng khẽ mở, hình như muốn nói lời an ủi gì đó, nhưng cô không nghe được, trong lòng cô cảm thấy vô cùng an toàn khi thấy anh, không chú ý tới tiếng bước chân hỗn độn của anh, không chú ý chỗ thân thể mình bị va chạm không còn đau đớn, cô chỉ cảm thấy an lòng.

Cô rất nhanh được đưa đến bệnh viện, băng bó vết thương, sau đó tiến hành kiểm tra toàn thân.

Nghiêm trọng nhất, là lúc ngã xuống bị trẹo mắt cá chân, sưng tấy vừa đỏ vừa đau, đi lại khó khăn, trừ cái này ra chính là trán bị rách da, cũng vì là mùa hè nên quần áo khá mỏng manh, toàn thân cô lúc lăn xuống cầu thang đều bị máu ứ đọng, có mấy chỗ rỉ ra tia máu, may mắn là chỉ bị ngoại thương.

Bởi vì bụng vẫn quặn đau, và lại cô có cảm giác phía dưới có thứ gì đó chảy ra, Ôn Noãn tâm tâm niệm niệm đều là đứa bé, lời kéo bác sĩ hoảng hốt hỏi: “Đứa bé có sao không? Đứa bé sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Đứa bé?” Về mặt bác sĩ khó hiểu.

“Đúng vậy, đứa bé của tôi!” Ôn Noãn vội vàng gật đầu, “Tôi đang mang thai sắp bốn tháng rồi, ngã như vậy, có thể bị sinh non hay không?”

Cố Dạ Thâm ngồi ở bên cạnh cũng không khỏi nhìn sang.

Mặt bác sĩ rất cổ quái, ánh mắt bắn khoắn nhìn qua lại giữa cô và Cố Dạ Thâm hai cái, báo cáo sự thật: “Cô Cố này, căn cứ báo cáo kiểm tra toàn thân của cô, cô không có mang thai.”

“Cái gì! Không có mang thai?” Ôn Noãn không để ý tới đau đớn toàn thân, ngạc nhiên ngồi dậy, mặt không thể tin được.

Cố Dạ Thâm cũng giật mình, tiến lên một bước: “Chắc chắn là không mang thai?”

“Chắc chắn không có!” Bác sĩ kiên nhẫn trả lời, cũng có chút buồn cười nhìn anh.

Cặp mắt của Cố Dạ Thâm trầm xuống, “Nhưng bác sĩ, cô ấy vẫn đau bụng, hơn nữa, phía dưới còn chảy máu, đây không phải là dấu hiệu sinh non sao?” Anh tìm được cô thì thấy tay cô đang che bụng co rúc ở khúc cua của cầu thang, trên trán đầy máu và mồ hôi lạnh, trên váy trắng thấy máu đỏ tươi nhìn thấy mà ghê người, trực giác của anh mơ hồ cho rằng sẽ làm tổn thương đến đứa bé.

Về mặt bác sĩ càng thêm cổ quái, cô y tá nhỏ ở bên cạnh mỉm cười chen miệng: “Đây là do cô ấy tới tháng thôi, đại khái là cô ấy đã dùng qua một loại thuốc làm chậm kinh nguyệt, cho nên lần này tới có vẻ mạnh. Mặt khác cô ấy đau bụng, có lẽ là đau bụng kinh đấy! Lại nói mang thai ba bốn tháng, bụng đã bắt đầu nhô lên rồi, đáng về thân thể cô ấy không giống như đang mang thai!”

Bác sĩ an ủi: “Là do quá hy vọng có đứa bé đấy, hai người còn trẻ, cứ thuận theo tự nhiên thôi, chắc chắn sẽ có!”

Giờ phút này Ôn Noãn đâu để ý đến việc giải thích hiểu lầm, sau khi bác sĩ và y tá rời đi, cô vẫn còn trợn mắt há mồm vì không thể tin được.

Ánh mắt Cố Dạ Thâm trầm xuống, khuôn mặt đầy lo lắng.

Kỳ Như Cần!

Sau khi trấn an Ôn Noãn nằm xuống nghỉ ngơi, anh lập tức lái xe thẳng đến “Vong Xuyên.”

Đi vào phía trước cửa hàng không có người, một bé gái xinh đẹp ước chừng sáu bảy tuổi hoạt bát từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy anh, lập tức như tiểu đại nhân kêu: “Chào chú, xin hỏi chú tìm ai?”

Cố Dạ Thâm mang theo tức giận, vì hướng về phía đứa bé nên chỉ có thể đè oán giận xuống: “Khuyên Khuyên, mẹ cháu đâu?”

“Mẹ và ba đang ở trên lầu.” Người bạn nhỏ Lạc Khuyên Thành trả lời giòn giã, “Tự chú lên đi.”

Vừa thấy Kỳ Như Cẩn, Cố Dạ Thâm liền không nhịn được nóng nảy bốc lên chất vấn: “Kỳ Như Cẩn, cô là có ý gì?”

“Cái gì có ý gì?” Kỳ Như Cẩn dừng lại động tác lau sàn nhà, mặt mờ mịt.

“Ôn Noãn căn bản là không mang thai, cô như vậy là gạt cô ấy, rốt cuộc cô chứa tâm tư gì?” Nói đến cái này, Cố Dạ Thâm không hiểu sao lại nổi giận, vì cái “Sự thật” này, anh không biết bị bao nhiêu đau khổ và tiếc nuối mới khắc chế được bản thân mình để không nổi điên.

“Rốt cuộc anh cũng phát hiện ra à!” Kỳ Như Cẩn dường như không ngoài ý muốn, ngược lại còn cười vì đã lộ ra trò đùa dai, “Em cho là anh cần phải chờ tới lúc phát hiện bụng cô ấy căn bản không lớn lên mới có thể nhận ra, nhưng mà, cô ấy không mang thai con chồng cũ, không phải là anh nên trút được gánh nặng sao?”

“Cô!” Cố Dạ Thâm chán nản, biết được Ôn Noãn không mang thai, trong nháy mắt đó tâm lý của anh đích thực là vô cùng phức tạp, mặc dù anh thuyết phục mình, đứa bé không nên trở thành trở ngại giữa anh và Ôn Noãn, nhưng ích kỷ một chút mà nói, anh từng nhiều lần hy vọng đứa bé này không tồn tại, vì vậy, theo bản năng anh mơ hồ là không chú ý biến hoá thân thể của Ôn Noãn, khi nguyện vọng được thực hiện, anh không có mừng rỡ thì lại gạt người! Nhưng, anh nhất định phải biết, mục đích của Kỳ Như Cẩn là như thế nào!

Kỳ Như Cẩn chỉ mỉm cười: “Ồi, Dạ Thâm, thật ra thì, đây chỉ là muốn giỡn anh một chút thôi, anh nghĩ xem, sau khi ly hôn mặc dù gia tộc nhà họ Kỳ vẫn có lui tới, em và anh có thể dễ dàng biết rõ trạng thái cuộc sống đối phương nhưng lại chưa từng liên lạc, thời gian qua sáu bảy năm, anh cũng Ôn Noãn uống say tới tìm em... nên em không nhịn được.....A, em nghĩ đến hai người sẽ dễ dàng phát hiện lời nói dối này nha, em cũng ám chỉ với anh, ai biết hai người xảy ra chuyện gì, cư nhiên lại không nghi ngờ!” Cô muốn nhìn xem rốt cuộc bọn họ đến bao lâu mới có thể phát hiện ra, nên lần đầu tiên Ôn Noãn đến cô đã thả vào trà Ôn Noãn uống ít thuốc làm chậm thời gian có kinh nguyệt lại.

Cố Dạ Thâm tức đến xanh mặt cả mặt mày, nếu như không phải đêm đó Ôn Noãn say rượu khóc đến tê tâm liệt phế, gần như tan vỡ kêu Đồng Diệu đến không thể kiềm chế được, thì anh sẽ không đặt chân đến “Vong Xuyên”, khiến nhà thối miên nổi tiếng Kỳ Như Cẩn thối miên vì cô, thậm chí, nếu như không phải là ban đầu Lạc Sâm và Kỳ Như Cẩn biểu hiện giống như quên hết ân oán trước kia, anh sẽ không làm mất xa khi bị đau đầu!

Đồng thời, trong đầu anh nhanh chóng loé lên hình ảnh ánh mắt quái dị và chế nhạo anh của Kỳ Như Cẩn lúc nói Ôn Noãn mang thai, nhất thời anh không nói được ra lời!

Có lẽ có thể nói, anh không có hoài nghi, một nửa nguyên nhân là mặc kệ chuyện cũ trước kia như thế nào, đối với Kỳ Như Cẩn anh vẫn luôn có một phần tin tưởng, mà một nửa kia, là ứng với tội lỗi của anh, mặc dù nói anh tự thuyết phục chính mình tiếp nhận đứa bé này, cũng trong thời gian ngắn anh không có cách nào thần nhiên đi quan tâm nó mà không có ngăn cách, ngày từng ngày lớn lên, vì vậy nên dễ dàng chênh lệch việc thân thể của Ôn Noãn có biến hoá hay không.

Không duyên cớ lại bị một cuộc dây vò. Thật may, vì vậy anh mới xác định được mình đã yêu Ôn Noãn sâu sắc như vậy, sâu sắc đến thế.....

“Cố Dạ Thâm, thật ra thì, cái này cũng không hoàn toàn là một trò đùa giỡn.” Lạc Sâm không biết từ gian phòng nào ra xuất hiện, mặt cười như không cười đầy bình tĩnh, trong lúc cười có thoáng qua sự vui vẻ tràn đầy sáng khoái.

“Có ý gì?” Đôi mắt sắc bén của Cố Dạ Thâm quét qua, lông mày nhíu chặt.

Hai tay Lạc Sâm khoanh lại: “Ban đầu nói Ôn Noãn mang thai cũng không phải là do Như Cẩn khởi xướng, là tôi cố ý làm. Nói như thế nào đây, anh đột nhiên tìm tới cửa, mặc dù cũng Ôn Noãn, nhưng tôi biết hai năm trước cô ấy đã gả cho Đường Từ Khoáng, sợ anh đối với Như Cẩn vẫn không thể quên được tình cũ, lấy cái cớ này để ‘ngọc đầu trở lại’, nên để cho Như Cẩn nói Ôn Noãn mang thai để thử dò xét anh và quan hệ của cô ấy. Chứng kiến cái loại đau đớn không thể kiềm chế của anh vì cô ấy mang thai con của người khác, ước chừng có thể hiểu rõ trong lòng anh không còn Như Cẩn, nhưng vẫn muốn mượn cơ hội này để trừng phạt anh một lần. Anh không cần phải cảm thấy vô tội, bởi vì đây là trừng phạt đúng tội của anh!” Anh ta thông thả ung dung, nói chuyện rất thanh thản.

“Lạc Sâm, làm người không thể vô si như vậy, tôi đã thành toàn cho hai người, cũng sẽ không khổ sở dây dưa nữa, chuyện này đã cách nhiều năm ngang dọc như vậy mà anh vẫn còn vướng mắc và đề phòng tôi như vậy, cũng không nên liên quan tới người vô tội!” Cố Dạ Thâm cảm tức nhìn Lạc Sâm, bị chuyện này quấy rối, anh gần như đã mất đi Ôn Noãn! Mà Ôn Noãn hiện tại lại đối mặt với nhà họ Đường, nên có rất nhiều khó chịu!

Lạc Sâm cười lạnh: “Cố Dạ Thâm, tôi chỉ muốn cho anh nếm thử, khi biết người phụ nữ mình yêu lại mang thai đứa con của người khác, là một loại đau khổ như thế nào! Ban đầu anh để cho tôi nếm qua, lúc này tôi cũng muốn nhìn anh khổ sở một lần, mới gọi là công bằng!”

“Lạc Sâm, sự thực là thế nào, anh đã rõ ràng, ban đầu người nào khổ sở nhất, trong lòng anh nên hiểu rõ!” Mặt Cố Dạ Thâm đen lại, “Anh lòng dạ hẹp hòi muốn so đo, cũng không cần đem Ôn Noãn cuốn vào! Cô ấy đã chịu đựng quá nhiều, đã quá đủ rồi!”

Hai người giương cung bạt kiếm, Kỳ Như Cẩn vội tới trước hoà giải, kéo Lạc Sâm còn đang muốn nói: “Anh Sâm, thôi, đều là chuyện hiểu lầm, chúng ta bây giờ đã là người một nhà hoàn chỉnh, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa.”

Thật ra thì ban đầu là cô quá mức tùy hứng.

Nhà họ Cố và nhà họ Kỳ là quan hệ nhiều đời, cô và Cố Dạ Thâm từ nhỏ đã biết nhau, là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, quan hệ cũng không tệ, tuổi lớn dần, Cố Dạ Thâm dần dần thích nhìn sự nhả nhẹn lịch sự nhưng thực ra lại cố chấp không kiềm chế được của cô, hai nhà quyết định kết thân thì cô còn chưa biết Lạc Sâm, mặc dù tính tình Cố Dạ Thâm bá đạo, cũng thật lòng đợi chờ cô, cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh, cho rằng thói quen hiện hữu của anh chính là thích, vì vậy, cũng chưa từng phản đối việc kết thân.

Sau đó ở đại học cô biết Lạc Sâm, hai người vừa nhìn thấy đã yêu cùng nhau rơi vào bể tình, cô mới cảm nhận được cái gì gọi là tình yêu chân chính, kinh nghiệm biến đổi bất ngờ, rốt cuộc Cố Dạ Thâm nhìn đau hủy bỏ hôn ước, nhưng không được sự đồng ý của hai bên gia tộc, cô gãy giữa, chống lại, đánh cược tất cả, cuối cùng lại bởi vì không phân biệt được tốt xấu mà hiểu lầm Lạc Sâm phản bội cô, tức giận mà thực hiện hôn ước, sau đó hiểu lầm được giải trừ, cô muốn ly hôn trở lại bên cạnh Lạc Sâm.

Cố Dạ Thâm khi đó lại thật tâm yêu cô, vì vấn đề cô mà không từ thủ đoạn nào, sau khi bọn họ ở riêng được nửa năm, trong một bữa tiệc mà hai người phải cùng ở chung trước mặt gia đình, anh đã mượn việc cô bị say mà cùng cô xảy ra quan hệ, một tháng sau, cô có bầu, bị nhà họ Cố bảo vệ như bảo bối, cô không có sảy thai hay có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào. Tám tháng sau, con gái Khuynh Thành của cô vì sinh non mà ra đời.

Cho dù là như thế, cô vẫn quyết tâm muốn ly hôn, tại ngày bà nội nhà họ Cố đại thọ tám mươi tuổi, cô đập nồi chìm thuyền dừng khí mang theo con gái cùng Lạc Sâm chạy sang Canada.

Cố Dạ Thâm cố gắng hết sức không thể vấn hồi, rốt cuộc lựa chọn thành toàn, bởi vì cô cao chạy xa bay, nên sau khi cô trở về nước làm thủ tục ly hôn anh mới nói cho cô biết, hôm cô uống rượu bị say, anh không có đụng đến cô, mà Khuynh Thành cũng không phải là sinh non lúc tám tháng, mà là đủ tháng.

Anh nói, ban đầu cô bị tra ra mang thai, thật ra thì đã là hai tháng, anh biết đứa bé không phải là của anh, xuất phát từ sự phẫn nộ, với từ đầu đến cuối anh đều hy vọng vấn hồi, trải qua gãy giữa và phản hận trong lòng, anh đã làm bác sĩ nói thành mang thai một tháng, tạo ra hiểu lầm không thể chẻ vào đầu được.

Cái đoạn thời gian bị hiểu lầm kia, Lạc Sâm khó chịu như ở địa ngục, sau khi hiểu lầm được giải trừ, nhưng vẫn không tránh được canh cánh trong lòng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, đối với Cố Dạ Thâm, từ đầu tới cuối cô cũng có một phần lỗi lầm, nếu như không phải do cô kích động, sẽ không có rồi rắm sau này, cho nên, hiện tại cô thật lòng hy vọng anh có thể cùng Ôn Noãn trở thành người một nhà, những ân oán ngày trước không cần nhắc lại nữa.

Sắc mặt Lạc Sâm từ từ hoà hoãn, không chút để ý: “Thôi, chỉ là do bị gọi lại chuyện cũ cái đoạn thời gian thống khổ ấy. Cố Dạ Thâm, chuyện lần này, anh coi như là chuyện đùa cũng được, cho là tôi đang trả thù anh cũng được, ở trong thế giới của tình yêu, tôi chính là kẻ lòng dạ hẹp hòi.”

Cố Dạ Thâm hít sâu lại để bình ổn, thu lại tức giận, chỉ hướng về phía Như Cẩn vẫn còn vẻ mặt hối tiếc: “Trị liệu thôi miên của Ôn Noãn không thể tùy tiện gián đoạn, hy vọng về sau sẽ không để xảy ra chuyện làm thương tổn đến cô ấy nữa!”

Đến tối Ôn Noãn mới hồi hồn, tiếp nhận được việc mình chưa từng mang thai là sự thực, mặc dù đối với chuyện đứa bé không tồn tại cũng sinh ra một tia không ngờ, tuy không giải thích được, nhưng trong lòng cô lại trào lên một cảm giác được giải thoát.

Điện thoại di động của cô ngay từ lúc gọi điện nhờ giúp đỡ đã hết pin, vì vậy cô phải mượn điện thoại của Cố Dạ Thâm gọi cho Đường Từ Khoáng, Đường Từ Khoáng vừa nghe thấy giọng nói của cô, lập tức khẩn trương hỏi: “Noãn Noãn, em đang ở đâu? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Từ sáng đến giờ, người cả nhà đều đi tìm em!”

“Em đang ở bệnh viện, anh trước tới đây đã, em có chuyện muốn nói với anh.” Giọng nói Ôn Noãn khề khàng yếu ớt, dừng lại một chút rồi dặn dò, “Tạm thời anh đến đây một mình thôi.” Náo loạn đến như vậy, hẳn cũng có quyền được biết.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 64.2

Bởi vì cô ở cùng bệnh viện với Lạc Phi, nên Đường Từ Khoáng đã chạy tới rất nhanh, Ôn Noãn vừa ăn xong bát cháo gạo nếp mà Cố Dạ Thâm chuẩn bị cho cô, hẳn thấy trên trán cô quần băng gạc, trên mặt cũng có máu ứ đọng, lập tức bước nhanh đến: “Noãn Noãn, đây là xảy ra chuyện gì? Em làm sao vậy?”

Ôn Noãn lắc đầu, “Em không sao, anh ngồi trước đã.”

Đường Từ Khoáng ngồi xuống theo lời cô, ánh mắt liếc về phía Cố Dạ Thâm đang đứng một bên, hơi nhíu mày hỏi: “Là Cố tổng đưa Noãn Noãn tới à? Cảm ơn!”

Cố Dạ Thâm nheo mắt liếc hẩn một cái, khoé môi nâng lên một nụ cười châm biếm, cũng không đáp lại, chỉ lướt qua hẩn nhìn về phía Ôn Noãn: “Noãn Noãn, ngày mai anh quay lại thăm em.”

Ôn Noãn gật đầu: “Được.”

Trong lòng Đường Từ Khoáng khó chịu một hồi, nhưng nghĩ tới mình bây giờ đã không còn tư cách cũng như thân phận, nhất thời cười tự giễu.

Sau khi Cố Dạ Thâm ra khỏi phòng bệnh, Ôn Noãn lấy ra bản báo cáo kiểm tra sức khoẻ toàn thân, tự thuật lại đơn giản chuyện xảy ra buổi sáng, cuối

cùng ảo não và khó chịu: “Đường Từ Khoáng, em không mang thai.”

Đầu tiên Đường Từ Khoáng gạt mình kinh ngạc, tiếp đó là không tin, chỉ đau lòng tiếc nuối an ủi: “Noãn Noãn, không có đứa bé, không cần tự trách.” Nhìn báo cáo kiểm tra sức khỏe, trong lòng hẳn đã hiểu rõ, chỉ mong mình tình nguyện cho rằng, hẳn và Ôn Noãn đã từng có đứa bé, không đợi cô mở miệng, hẳn liền đổi chủ đề, “Mới vừa rồi em nói lúc em xuống lầu có người đẩy em sao?”

Ôn Noãn gạt đầu.

Về mặt Đường Từ Khoáng trở nên lo lắng.

Chuyện Ôn Noãn bị thương cũng không thể dấu diếm, ngày hôm sau, người nhà đều biết được tin tức mà tới, Ôn Tranh Vành, Triệu Tình Nguyên, Đường Ký, Lạc Phi, Đường Từ Khoáng, còn có Bắc Đường Mạt theo Đường Từ Khoáng tới thăm Lạc Phi, tất cả đám người ở chật ních trong căn phòng.

Về đứa bé, Đường Từ Khoáng chỉ nói là sinh non, Lạc Phi vẫn còn đang điều dưỡng biết được tin này, vừa thất vọng vừa đau lòng, không nói ra sự tiếc nuối, nhưng vẫn hết sức che giấu, chỉ an ủi cô không nên suy nghĩ nhiều.

Ôn Noãn rất đau lòng, cho hy vọng rồi thất vọng lại nối đuôi nhau tới.

Cuối cùng trong phòng bệnh chỉ còn lại Đường Từ Khoáng, đầu óc cô thấy choáng váng, lặng lẽ thờ phào một cái, “Đường Từ Khoáng, anh đi bồi mẹ anh đi, bà hiện tại nhất định là rất khổ sở.”

Đường Từ Khoáng gạt đầu một cái, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, Ôn Noãn gọi hẳn lại, “Trên mặt anh là xảy ra chuyện gì?” Cô chỉ vào cát dài bên trái mặt hẳn.

Đường Từ Khoáng đưa tay sờ sờ, ánh mắt né tránh quay mặt đi: “Không có gì, buổi sáng. Lúc bơi không cẩn thận, anh đi qua chỗ mẹ ngồi một lát rồi trở về.”

Trong lòng Ôn Noãn nghi ngờ, vết thương dài như vậy, phải là do móng tay của phụ nữ mới có thể tạo ra.

Không muốn nghĩ nhiều vấn đề này, cô nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng.

Làm sao lại không phải mang thai đây? Là bác sĩ Ký kiểm tra sai, hay còn có ý gì khác?

Cô không nghĩ ra.

Chỉ chốc lát sau, có tiếng bước chân rất nhẹ đi vào, cô cho là Đường Từ Khoáng quay trở lại, nên vẫn tiếp tục giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân dừng lại ở bên giường, nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, cô không nhìn được mở mắt ra, gạt mình nhìn thấy hình dáng tiêu tụy với ánh mắt đầy hận ý của Quan Tâm Duyệt, cô lập tức chống thân thể ngồi dậy, vừa suy đoán dụng ý của cô ta, vừa đưa tay về phía ghế bên cạnh giường: “Cô Quan, mời ngồi.”

Ôn Noãn nghĩ Quan Tâm Duyệt tới phá rối, cũng nghĩ tới có thể cô ta tới để chê cười, nhưng chưa từng nghĩ qua, cô ta tới để khóc lóc kể khổ.

Trước lúc tan vỡ cô ta và Đường Từ Khoáng quen biết hiểu nhau rồi yêu nhau, cuối cùng than thở khóc lóc: “Ôn Noãn, lúc đầu tôi rời Đường Từ Khoáng thật sự là bởi vì mắc bệnh ung thư, trước đây không lâu tôi mới đi kiểm tra, cô xem, đây là chuẩn đoán chính xác bệnh ung thư!” Từ trong tay cô ta đưa ra một tờ giấy, hai mắt đầm lệ.

Ôn Noãn chống đỡ không được thể tấn công bằng nước mắt của cô ta, chăm chú nhìn tờ giấy chuẩn đoán chính xác, phía trên ghi cô ta bị ung thư vú, thời gian khám và chữa bệnh cách đây không lâu, trong lòng cô xẹt qua một tia đồng tình, nhưng lại không thích bộ dáng nhu nhược khóc lóc đầy bảo tố này của cô ta, chỉ nói: “Cô Quan, những thứ này cô nên đưa cho Đường Từ Khoáng nhìn.”

“Tôi đã sớm đem cho anh ấy nhìn rồi, nhưng anh ấy không tin, anh ấy không tin!” Khuôn mặt Quan Tâm Duyệt đầy tuyệt vọng, “Lúc đầu tôi ở Mỹ có nghe người ta nhắc tới Đường Từ Khoáng, nên muốn trở về nhìn anh ấy có hạnh phúc không, nhưng thấy anh ấy rồi, tôi lại không bỏ đi được! Vì không để cho anh ấy lo lắng, tôi mới nói là chuẩn bệnh nhầm. Chúng tôi thường xuyên gặp mặt nhau, anh ấy đi ăn cơm với tôi, đi dạo phố. Từ Khoáng còn yêu tôi.”

Ôn Noãn quay mặt đi, cô không muốn cho lại bất kỳ đáp án nào, quả thật ly hôn là do Đường Từ Khoáng nói, hẳn vẫn thích Quan Tâm Duyệt!

Cô coi thường, Quan Tâm Duyệt cũng nhất quyết không buông tha: “Ôn Noãn, hai người đã ly hôn, đứa bé cũng sinh non, xin mời cô không cần có bất kỳ dây dưa gì cùng anh ấy nữa, được không? Lần này, tôi sẽ không ngây ngốc mà rồi đi!”

“Đứa bé? Sinh non?” Như thế nào mà cô ta vừa tới đã biết? Lòng cảnh giác của Ôn Noãn bỗng nhiên nổi lên, thử dò xét hỏi, “Ngày hôm qua là cô đẩy tôi xuống cầu thang sao?”

Mặt Quan Tâm Duyệt thoáng chốc thay đổi, trong nháy mắt có một loại nhếch nhác như bị vạch trần, nhất thời thẹn quá hoá giận: “Đúng! Là tôi đẩy đấy! Vốn tôi có thể cùng Đường Từ Khoáng đi chung với nhau, anh ấy nói cô có đứa bé của anh ấy, đó là trách nhiệm anh ấy không thể buông tha, tôi không cam lòng, không cam lòng! Đứa bé này là trở ngại của tôi, cho nên nó phải biến mất! Cô và Đường Từ Khoáng đã ly hôn, tại sao cho đến bây giờ vẫn

còn đây đưa với anh ấy không rồi! Cô rút cuộc có biết xấu hổ hay không!” Sau cùng cô ta kêu gào, ngạo mạn, không lựa lời nói nữa.

Ôn Noãn bị mắng há hốc mồm đến cứng lưỡi, thậm chí dờ khóc dờ cười, cô chưa bao giờ là người cay nghiệt, nhưng bây giờ cô thật sự rất muốn nói một câu: Đã từng thấy người phụ nữ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!

Lời đã đến cổ họng, bỗng nhiên phát giác cửa có tiếng vang khác thường, cô nhìn sang, thấy khuôn mặt không thể tin được của Lạc Phi đang đứng đó.

“Mẹ?” Cô lập tức kêu lên tiếng, có chút kinh hoàng.

Lạc Phi vịn vào cánh cửa thân thể mới có thể đứng vững, “Ôn Noãn, cô ta nói là sự thật sao? Con và Từ Khoáng đã ly hôn?”

“Bác gái, mấy người bọn họ đã ly hôn từ mấy tháng trước, bởi vì ly hôn nên cô ta mới có ý không giữ đứa bé.....” Quan Tâm Duyệt tính toán thêm đầu thêm mỡ để gây bất hoà.

“Cô câm miệng!” Lạc Phi chưa bao giờ có vẻ mặt giận dữ như vậy, bà đưa ngón tay hướng ra ngoài cửa, “Cô Quan, mời rời đi! Trước khi đi nhớ một câu, bất kể như thế nào, cô đều không có tư cách trở thành con dâu nhà họ Đường chúng tôi!”

Quan Tâm Duyệt bị mắng xối xả, nhếch nhác và tuyệt vọng đi ra khỏi cửa phòng bệnh.

Lạc Phi đi tới trước giường bệnh, hỏi lại một lần nữa: “Ôn Noãn, đây không phải là sự thật, có phải hay không?”

“.....” Ôn Noãn nhìn thẳng vào mắt bà hai giây, im lặng rũ mí mắt xuống.

Sau đó Đường Từ Khoáng đi vào, Lạc Phi vừa giận vừa đau lòng chán vẩn hẩn, sắc mặt hần trắng bệch nhìn Ôn Noãn đang cúi đầu một cái, lại nghĩ đến lúc lên lầu gặp Quan Tâm Duyệt lão đảo đi xuống, hần lập tức hiểu rõ rốt cuộc giấy không gói được lửa, chán nản thừa nhận:

“Mẹ, là con phản bội Ôn Noãn, phụ lòng cô ấy.”

“Con con!” Lạc Phi vô cùng tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đã sớm có người bắt gặp con và cô Quan kia đi ăn chung với nhau, mặc dù mẹ sợ hai đứa tình cũ nảy nở lần nữa, nhưng thấy hai đứa coi như cũng có quy củ, nên mẹ cũng không muốn can thiệp, chỉ nhắc nhở con ‘tiết chế như vàng’, con lại bất hiếu, coi lời mẹ như gió thổi bên tai!”

Đường Từ Khoáng xấu hổ không chịu nổi, “Ly hôn, từ trước đó rồi.....” Hối hận cũng đã muộn.

Lạc Phi vừa nghe thấy, tức giận tới mức phát run, vốn cơ thể mới trải qua một cuộc phẫu thuật nên vẫn còn suy yếu, tức giận một hồi, khí huyết nhất thời dâng trào, không chống đỡ nổi đã bất tỉnh.

Điều này làm cho Ôn Noãn tự trách không dứt, nếu như cô quan tâm đến thân thể Lạc Phi, thiện ý tạm thời phù nhận đã ly hôn cùng Đường Từ Khoáng, có lẽ chuyện cũng sẽ không biến thành như vậy.....

Nhưng cô tự trách cũng không có chút tác dụng nào, Lạc Phi vì mới trải qua một cuộc phẫu thuật, nên thân thể chưa hoàn toàn khôi phục, mất đi đứa cháu chưa ra đời cùng với đứa con trai lỡ mắng cầu tha ly hôn làm cho kích thích, khiến cho bệnh tình của bà đột nhiên chuyển biến xấu, lâm vào hôn mê một trận, nhiều lần cấp cứu mới an toàn qua được giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn ngủ mê man.

Chuyện ly hôn bị phơi bày, Ôn Tranh Vành và Triệu Tinh Nguyên rất kinh ngạc, khi biết được do Đường Từ Khoáng phản bội, nghĩ muốn khuyên giải nhưng lời nói lại nghẹn trong cổ họng, vừa đau lòng lại vừa thất vọng, cho dù Đường Từ Khoáng rõ ràng tỏ vẻ hối hận, hy vọng có thể quay lại, bởi thường, nhưng cái gì bọn họ cũng không nói được ra miệng, thậm chí Triệu Tinh Nguyên còn hối hận vì ban đầu không nên vội vã cho Ôn Noãn đi xem mắt như vậy, không có tình cảm làm trụ cột trong hôn nhân, cuối cùng cũng không thể lâu dài.

Ôn Noãn vốn cũng không có nhiều thương tổn, sau mấy ngày, chân bị trẹo đã có thể đi lại, liền chuẩn bị xuất viện.

Công khai ly hôn, cô không có ý định trở lại chung cư Lục Viên, mặc dù Đường Từ Khoáng đã không có lập trường để giữ cô lại, nhưng vẫn không nhận được giấy gĩa lã cuối: “Noãn Noãn, chúng ta thật sự cứ như vậy, hoàn toàn kết thúc sao?”

Cô nhắm mắt lại, “Đường Từ Khoáng, em không thể tha thứ.....”

Trái tim Đường Từ Khoáng như tro tàn.

Cha mẹ muốn cô về nhà ở, cô lắc đầu, nói muốn yên tĩnh một chút.

Ngày đó xuất viện, Cố Dạ Thâm tới đón cô trở về Tân Giang Hoa Viên, cô cũng nhã nhặn từ chối.

Bị cự tuyệt, Cố Dạ Thâm cũng không miễn cưỡng, chỉ cô đơn cười: “Như vậy đi, gần đây Khang Khang đều ở vùng khác, trước anh đưa em đến ở tạm chỗ của cô ấy, lúc khác sẽ tìm nhà cửa.”

Ôn Noãn suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Cố Dạ Thâm, cảm ơn.”

Cố Dạ Thâm hồ hững cười, ánh mắt thâm thúy như không nhìn thấy đáy, cố gắng giấu bắt đắc dĩ cùng đau thương.

Đang ở trong phòng bệnh chuẩn bị thu dọn đồ đạc, Đường Ký chống gậy đứng ở cửa. Bởi vì bệnh tình của Lạc Phi, nên ông gần như già đi rất nhiều, mấy đêm đã bạc cả đầu, mặt mũi cũng rất tiêu tụy.

Sau khi Cố Dạ Thâm lễ phép gật đầu, trước tiên đi ra khỏi phòng bệnh chờ đợi bên ngoài.

Sau khi Đường Ký bề ngoài quan tâm hỏi thăm mấy câu, thì vào thẳng chủ đề: “Đứa bé và Từ Khoáng thật sự không thể quay lại được sao?”

Ông xưa nay ít nói, khác xa Lạc Phi nhiệt tình thân thiết, thậm chí bình thường làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác vô cùng nghiêm túc, nhưng ở trong nhà lại không “Trọng nam khinh nữ”, đối với Đường Từ Khoáng rất nghiêm khắc, đối với cô và Lạc Phi rất khoan hồng, cô vẫn luôn kính trọng ông ấy, chỉ là cái vấn đề này, cô lại không có cách nào đưa ra được đáp án không thất vọng, chỉ ngập ngừng nói: “Bác Đường.....”

Cái gọi này đã vạch rõ giới tuyến, Đường Ký cái gì cũng không nói, thờ dài đi ra ngoài.

Mấy ngày sau, lúc Khang Khang chưa trở về, Ôn Noãn đã thuê được một căn hộ có một phòng ngủ một phòng khác ở Tường Vi Hoa Viên cách công ty không xa, sau lần đó cô thừa dịp những người khác không có ở đây lặng lẽ đứng ở ngoài cửa phòng bệnh thăm Lạc Phi tuy bà đã từ từ bình phục nhưng vẫn buồn bực không vui, thời gian nghỉ ngơi ở nhà cô vẽ bản thiết kế cùng viết đề án cho “Trang phục tình nhân”.

Đến cuối tháng, máu ứ đọng trên mặt cô đã biến mất, vết thương trên trán căn bản đã khỏi hẳn, cuối tháng cô đi làm vừa đúng đến lúc hội nghị nghiên cứu và thảo luận của nhãn hiệu New Line, trang phục tình nhân của cô đạt được ủng hộ rất lớn, do Cố Dạ Thâm mạnh mẽ chủ đạo, lấy thế sét đánh đề thông qua quyết định trở thành sản phẩm mới tiếp theo, mà cô, không hề cần thông qua cuộc thi thiết kế, đã có chức danh nhà thiết kế ở Thâm Khang.

Đồng thời, Tang Lạc Vi cũng chính thức được thăng làm trợ lý đặc biệt của Tổng Giám đốc, bộ phận nhân sự cũng đã tuyển thư ký mới, Ôn Noãn trở lại phòng thiết kế với vị trí cũ, nhưng vẫn không công bố cô chính là nhà thiết kế đưa ra sản phẩm chủ đạo mới, nội dung công việc mặt ngoài chủ yếu là đi nhà máy giám sát sản phẩm mùa đông mới đang sản xuất, trên thực tế là tự mình đi may mẫu trang phục tình nhân, vì để chuẩn bị cho buổi trình diễn sản phẩm cá nhân.

Chủ nhật đầu tháng, Cố Khang Khang trở lại, hẹn cô ra ngoài đi dạo siêu thị.

Đương nhiên khi Khang Khang biết Ôn Noãn không mang thai, cũng rất kinh ngạc, “Tại sao lại có thể như vậy?”

“Mình cũng không biết.” Ôn Noãn bắt đầu đi lác đầu.

Cô theo thông lệ đi “Vong Xuyên” làm thôi miên đã hỏi Kỳ Như Cẩn, Kỳ Như Cẩn chỉ cười: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chuẩn đoán nhầm! Trong lòng Cố Dạ Thâm có tính toán.....”

Cô mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, rồi lại không rõ nguyên do.

Đầu óc Khang Khang chuyển một cái, trong lòng ước chừng như nắm chắc, chỉ nói: “Không phải thì không phải, như vậy mới tốt.” Biết được chuyện cô ấy và Đường Từ Khoáng ly hôn đã công khai, cô không nhận được vui vẻ nhường này: “Này, có phải nên cho anh mình một cơ hội hay không?”

Cố Dạ Thâm?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 64.3

Lông mày Ôn Noãn nhăn nhẹ, kể từ khi anh giúp cô chuyển đến Tường Vi hoa viên xong, trừ ở hội nghị nghiên cứu và thảo luận của nhãn hiệu New Line lúc cuối tháng ra, cô cũng không có đối mặt với anh, giống như là anh đang bận tối mày tối mặt vậy.

Cô cười cười: “Thuận theo tự nhiên thôi. Gần đây mọi người đều bận.”

“Chị dâu!” Sau lưng cô cách đó không xa có người kêu.

Ôn Noãn muốn quay đầu lại, Cố Khang Khang đã nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Mặt Mặt!”

Bác Đường Mặt mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt đi tới, vẻ mặt nói chung không hẳn như thường trong veo lạnh lùng, nhưng rõ ràng là rất tiêu tụy.

Cô ấy gật đầu hỏi thăm Ôn Noãn: “Chị Ôn.” Sau đó cười nhàn nhạt với Cố Khang Khang, “Chị dâu, đã mua xong đồ chưa? Anh Hai ở nhà hàng Tây đối diện đang chờ chị đấy.”

Cố Khang Khang cau mày, tức giận ca thán: “Em nói với anh ấy là chị hẹn bạn rồi, không muốn ăn cơm trưa với anh ấy.”

“Chị dâu, chị đều đã buồn bực tức giận chạy ra ngoài một tháng rồi, đừng tức giận với anh hai nữa, cô Quan từ Mĩ trở lại cũng không phải trách anh ấy hoàn toàn vì mấy câu nói kia.” Bắc Đường Mạt nói xong thì nhìn qua Ôn Noãn bên cạnh, “Vừa đúng lúc em có chuyện tìm chị Ôn, yên tâm, đến lúc đó em sẽ đưa chị ấy trở về.”

“Cô Đường, cô tìm tôi, có chuyện gì?” Ngồi ở quán cà phê “Đảo ngược thời gian” gần khu mua sắm Đại Nhạc, Ôn Noãn mới mở miệng hỏi, cô và vị thư ký riêng của Đường Từ Khoáng này, không mấy thân thiết, một người bẩm sinh đã lạnh nhạt, chỉ có thể coi là quen sơ.

Bắc Đường Mạt khẽ nhấp một ngụm cà phê, “Chị và chị dâu tôi là bạn tốt, cũng gọi tôi là Mạt Mạt giống chị ấy đi.” Cô ấy cười khẽ, có thể là do không thường xuyên cười, nên độ cong của khóe môi có chút cứng nhắc.

Chị dâu? “Khang Khang và Bắc Đường Tịch đã kết hôn rồi?” Ôn Noãn có chút kinh ngạc, cô lại có thể không biết!

“Không, từ nhỏ tôi đã quen gọi như vậy rồi, bọn họ biết nhau từ rất sớm” Ánh mắt của Bắc Đường Mạt hướng về phía cô, “Bị đeo lên cái mũ chia rẽ hôn nhân bạn tốt, chị dâu đã rất tức giận với anh hai, thật ra thì trước đó chị ấy cũng không biết cô Quan trở về tìm Tổng Giám đốc Đường là do anh hai tôi cố ý gây nên.”

“Tôi hiểu rõ.” Ôn Noãn gật đầu một cái, coi như Khang Khang dù không muốn gặp Đường Từ Khoáng đến mức nào, cũng sẽ không tìm cách phá hoại hôn nhân của cô.

“Chị dâu đối với chị vẫn rất áy náy, lại bởi vì anh hai của tôi mà không thể ngăn cản chị kết hôn, cho nên đã cự tuyệt kết hôn cùng anh ấy, không muốn hạnh phúc một mình, anh hai cũng không thể làm được gì, mới phải ra cái hạ sách này.” Ánh mắt Bắc Đường Tịch đầy mong chờ, “Cũng xin chị đừng trách anh hai, được không?”

Ôn Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, trách ai cũng không có ý nghĩa.

Vì vậy đề tài này bị cắt đứt, hai người nhất thời im lặng, trong quán cà phê yên tĩnh khác thường, Ôn Noãn nghi ngờ nhìn Bắc Đường Mạt nhẹ nhàng khuấy cà phê, dĩ nhiên cô ấy sẽ không tìm cô để chỉ đơn giản nói chuyện phiếm, cũng sẽ không vì thay Bắc Đường Tịch và Cố Khang Khang nói tốt cho họ, vì vậy cô lẳng lặng đợi.

“Chị Ôn, thật ra thì tôi vẫn muốn tìm chị, sau đó sẽ thỉnh tội với chị!” Sau khi im lặng mấy phút, rốt cuộc Bắc Đường Mạt cũng mở miệng.

“Cái gì?” Ôn Noãn không rõ chân tướng, “Thỉnh tội?”

Bắc Đường Mạt gật đầu, “Thật ra, thật ra thì Tổng Giám đốc Đường, anh ấy chưa hề phản bội chị.”

“Có ý tứ gì?”

“Cô Quan trở về nước từ lễ giáng sinh năm ngoái, cô ấy cầm tờ chuẩn đoán mình bị ung thư vú tới chứng minh cho Tổng Giám đốc Đường nhìn.” Bắc Đường Mạt có vẻ cẩn thận, “Chị cũng biết, năm đó cô Quan chia tay, Đường Tổng không cam lòng cỡ nào, biết được nguyên nhân cô ấy rời đi, nên anh ấy không thể thờ ơ. Nhưng, mặc dù Đường Tổng thường gặp mặt cô ấy, nhưng cũng vẫn giữ vững khoảng cách khi gặp mặt. Tôi có thể bảo đảm, bọn họ từ lúc gặp lại tới nay, cũng không xảy ra quan hệ.”

Ôn Noãn giật mình, nhưng tại sao cô ấy lại bảo đảm?

Nhìn ra được nghi vấn của cô, Bắc Đường Mạt nói: “Chị Ôn có lẽ không biết, khoảng chừng sau khi hai người kết hôn được nửa năm, Đường Tổng đã an bài cho tôi một nhiệm vụ rất đặc biệt.” Cô ấy lộ ra nụ cười thê lương “Anh ấy đề cho tôi giám sát anh ấy bất kỳ thời gian địa điểm nào ngoại trừ khi anh ấy ở nhà, chỉ vì tương lai có một ngày, chị hoài nghi anh ấy và người phụ nữ khác có phát sinh gì, tôi có thể làm chứng cho sự trong sạch của anh ấy. Cho nên, mỗi ngày anh ấy đi làm đều do tôi đưa đón, thời gian khác, tôi đều theo toàn bộ hành trình của anh ấy.”

Ôn Noãn có chút không tin, yêu cầu duy nhất của cô đối với Đường Từ Khoáng trước khi kết hôn, đúng là thận trọng đối đãi, gần như là cố chấp.

Mà sau khi kết hôn được nửa năm hần mới như thế, cô nghĩ, cô biết nguyên nhân.

Sau khi hôn lễ được cử hành, hần cũng không yêu cầu cô lập tức thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, mà là săn sóc chiều chuộng cảm thụ của cô, để cô ở phòng ngủ chính, còn hần thì ngủ ở thư phòng.

Hần nói, để cho cô có thời gian hồi hận, để lại cho cô không gian để thích ứng.

Trong lòng cô vẫn rất cảm kích.

Ước chừng sau ba tháng, hần chuyển đến phòng ngủ chính, cũng chỉ là ôm cô ngủ, hần nói, để cho cô từ từ có thói quen thân cận với hần, hơi thở của hần, sự hiện hữu của hần. Vậy mà, thường lúc cô đang nửa tỉnh nửa mê, người phía sau lại không biết đi đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến, rồi lần nữa bị hần ôm lấy eo, da thịt chạm vào nhau truyền đến cảm giác lạnh lạnh còn lạnh hơn so với điều hòa.

Điều này làm cho cô nhớ tới Đồng Diệu.

Cô và Đồng Diệu từ lúc quen biết đến khi mến nhau đều như nước chảy thành sông, hành động thân mật cũng chỉ là dắt tay nhau, ôm, hôn. Mặc dù sau khi Đồng Diệu tốt nghiệp đã thuê phòng trọ ở bên ngoài, cô cũng thường xuyên đến làm cơm cho anh, nhưng chưa từng vượt quá ranh giới cuối cùng.

Có lúc bầu không khí tốt, tâm tình lên cao, Đồng Diệu cũng sẽ hôn xuống xương quai xanh của cô thì dừng lại khẩn cấp, chỉ dùng lực cắn cánh tay của cô hoặc bả vai cô để bình phục lại dục vọng của mình.

Khi đó mặc dù cô sợ, nhưng cũng nguyện ý, vậy mà Đồng Diệu khoe khoang, “Ôn Noãn, đề lần đầu tiên của chúng ta đến đêm kết hôn nhé. Chỉ tới lúc có thể phụ trách em 100%, anh mới có thể muốn em.” Về sau anh nói giỡn thêm một câu, “Trời còn mây gió bất ngờ, nếu như anh ngày nào đó tâm tình không tốt mà không cần em nữa, đến lúc chồng tương lai của em lại ghét bỏ em vì em không còn là xử nữ nữa thì phải làm thế nào!”

Trời còn mây gió bất ngờ.

Một lời đã trúng.

Cho nên, lúc ở trong bệnh viện, một khắc kia khi anh bị đưa ra khỏi phòng cấp cứu tuyên bố tử vong, cô mới có thể làm ra hành động kinh hãi ấy!

Đường Tử Khoáng có thể suy nghĩ tới cảm thụ của cô, ngoài cảm kích ra, đáy lòng cô cũng có một góc mềm mại. Dần dần, cô có thể đi vào giấc ngủ bình yên ở trong lòng hắn.

Nửa năm sau, ngày sinh nhật cô, bởi vì sau khi Đồng Diệu rời đi, cô cũng không tổ chức sinh nhật, cô quên, nhưng hắn lại nhớ rõ, mua bánh ngọt và hoa hồng, còn tặng cô một chiếc đồng hồ đeo tay gắn kim cương làm quà sinh nhật.

Hắn cười nói, “Anh không biết chồng nhà người ta làm sinh nhật cho vợ như thế nào, chỉ mong như vậy, em sẽ không ác cảm, nếu không hài lòng, sang năm anh sẽ hoàn thiện.”

Bữa tối dưới ánh nến rất ấm áp, không khí cũng tốt đến thần kỳ, có một ngọn lửa toát ra từ đôi mắt nhỏ dài đầy yêu mị của hắn, có lẽ là do cây nến, có lẽ là.....

Cô biết, một người đàn ông đều có nhu cầu sinh lý bình thường, sáu tháng, hắn đã đợi đủ lâu, như là đã tiếp nhận hắn là đối tượng kết hôn mà chung sống cả đời, tóm lại là muốn nhảy thêm một bước nữa.

Cô uống một chút rượu đỏ, chính mình mượn một chút dũng khí.

Lần đầu tiên đột phá, sau lần đó, chỉ cần lập lại là được rồi. Thật ra thì, cũng chịu đựng cũng không quá khó khăn như vậy, nửa năm chung đụng, cuối cùng cô cũng không đến nỗi bài xích hơi thở của hắn.

Nhưng, “Là chính anh ấy thừa nhận. Trước kia, anh ấy sẽ không ở bên ngoài qua đêm, nhưng có một hôm, anh ấy cả đêm không về, sáng sớm ngày hôm sau liền nói ly hôn.....” Ôn Noãn lúc ấy căn bản cũng không kịp phản ứng.

Ánh mắt Bắc Đường Mạt lóe sáng, “Thật ra thì đoạn thời gian đó tâm tình Đường Tổng vẫn không được tốt, ngày cái đêm không về lại càng xấu. Tôi hôm đó lúc anh ấy đi dự tiệc xã giao rất khác thường, người đến mời rượu đều không cự tuyệt mà uống rất nhiều, cũng không chịu để cho tôi ngăn cản, sau khi kết thúc anh ấy đi đường cũng không vững, nên trực tiếp thuê phòng ở khách sạn. Nhưng chị hắn là biết, phẩm rượu của Đường Tổng rất là tốt, chỉ cần vừa có men say, sẽ ngủ an tĩnh, hơn nữa, trước khi anh ấy ngủ, chính tôi đã thả thuốc ngủ vào nước trà cho anh ấy uống, anh ấy sẽ ngủ càng sâu hơn. Cho nên, anh ấy tuyệt đối không có phản bội cô.”

Ôn Noãn biết, ngày đó kết hôn hắn uống rượu bị say, quả là ngủ an tĩnh như chết, chỉ trừ một lần đấy, cô cũng chưa thấy hắn quá say nữa. Chẳng qua là, “Cô nói nhiều như vậy, đến cùng việc cô thỉnh tội có quan hệ gì?”

Bắc Đường Mạt cúi thấp đầu, giống như một đứa bé làm sai ngập ngừng nói: “Phải..... Là ngày đó tôi vừa vặn gặp cô Quan, tôi nói cho cô ta biết, chỉ cần cô ta làm cho Đường Tổng tin tưởng bọn họ xảy ra quan hệ, thì cô ta có thể đạt được ước muốn.....” Cô cắn cắn môi dưới, ngược mắt nhìn về phía Ôn Noãn, “Thật xin lỗi, chị Ôn, tôi bị ma quỷ ám ảnh, si tâm vọng tưởng.....”

Ôn Noãn đã sớm cả kinh không nói ra lời, Bắc Đường Tịch, Bắc Đường Mạt, Cố Khang Khang, Cố Dạ Thâm.....Hôn nhân của cô và Đường Tử Khoáng không có một chút hy vọng nào cứ vì vậy mà sụp đổ, mà sự thật, cứ nhẹ nhàng như vậy để bọn họ đạt được mong muốn.

Trong lòng cô, chợt có một cổ tức giận không biết từ đâu mà đến!

Bắc Đường Mạt tiếp tục mở miệng: “Chị Ôn, tôi xin lỗi, không phải vì cầu xin tha thứ, chỉ cầu chị đi xem Đường Tổng một chút, anh ấy bị cảm mạo, ho khan ho ra cả máu cũng không chịu nghỉ ngơi, cả ngày đêm đều đóng cửa văn phòng làm việc không ngừng nghỉ, anh ấy như vậy là đang trừng phạt chính mình, tôi căn bản là không khuyên được!”

Đôi mắt của cô ấy trong veo và lạnh lùng, chứa đầy nước mắt mà không rơi ra, giờ phút này Ôn Noãn mới biết, “Cô đối với Đường Tử Khoáng.....”

“Chị Ôn!” Bắc Đường Mạt cắt đứt lời cô, “Bất kể tôi với Đường Tổng là loại tâm tình gì, chị đi xem anh ấy đi! Thật ra thì anh ấy, thật sự đã từ từ yêu chị rồi!”

Ôn Noãn lắc đầu, “Mạt Mạt, cô không hiểu, giữa chúng tôi sẽ không sinh ra tình yêu.”

Mặc dù Đường Từ Khoáng làm tròn bổn phận của một người chồng tốt, những ngày lễ quan trọng chắc chắn sẽ có lễ mừng long trọng hoặc đơn giản, nhưng cô rất rõ ràng, trong khi hẳn làm những chuyện này, đều không mang tình ý gì, chỉ là một loại gia tăng hình thức trao đổi thôi.

“Tất cả đều có khả năng.” Bắc Đường Mạt khôi phục về lạnh nhạt, “Đoán chừng bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, tôi từng âm thầm hỏi anh ấy, tại sao hai người không có tình cảm làm cơ sở, mà anh vẫn có thể kiên trì đối tốt với chị ấy. Lúc đó anh ấy nói, ‘có lẽ vừa bắt đầu, tôi làm tất cả đều chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ đối với cô ấy, dần dần, bởi vì hiểu được đau khổ của cô ấy, nên tôi không tự chủ được mà nhiều hơn một phần tha thứ và thương tiếc cô ấy, đến bây giờ, nhìn thấy bóng lưng đơn bạc của cô ấy ngồi ở ban công tôi sẽ đau lòng.’ Bởi vì hiểu được, cho nên khoan dung. Chị Ôn, nếu như điều này cũng không được tính là yêu, thì đến tốt cùng chị muốn thế nào mới có thể được coi là yêu đây?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Biến Cố

Sau khi Ôn Noãn thoáng trầm ngâm mới mở miệng: “Mạt Mạt, cô hiểu anh ấy biết, chỉ là đồng bệnh tương liên nên hiểu nhau, anh ấy thấy bóng lưng đơn bạc của tôi mà đau lòng, có lẽ, là anh ấy đã từ từ tiếp nhận việc mất đi cô Quan, từ đó đối với việc tôi vẫn còn vậy khôn trong nỗi mất mát mới sinh ra sự thương hại, điều này không phải là yêu, yêu không phải là như thế này.” Cô đối với việc Đường Từ Khoáng có yêu cô hay không, cô không có hy vọng xa vời, “Hon nữa, vào cái sáng nói ly hôn anh ấy còn nói rất rõ ràng, anh ấy vẫn còn yêu cô Quan.”

Bắc Đường Mạt đối với việc cô không tin không thể làm gì, “Chị Ôn, có lẽ lúc ấy Đường tổng nói câu kia, cũng giống với suy nghĩ của chị, nhưng tôi cảm thấy, anh ấy nhất định không biết khi đó mình đã yêu chị, người đứng nhìn luôn sáng suốt, người trong cuộc luôn mơ hồ, chính tôi ở bên cạnh Đường tổng nhiều năm như vậy, tôi dám nói mình hiểu rõ anh ấy, so với anh ấy còn rõ ràng hơn. Anh ấy đối với tình cảm thật sự rất tri trệ.”

Ôn Noãn trầm mặc.

“Chị Ôn, có phải chị để ý sự tồn tại của cô Quan không?” Cách một lúc, Bắc Đường Mạt đột nhiên hỏi, sau đó có chút buồn bã, “Thật ra thì chị cũng không cần, cùng một người đã chết so đo, không có chút ý nghĩa nào nữa.”

“Cái gì? Người đã chết!” Ôn Noãn kinh ngạc.

“Đúng vậy, cô Quan đã chết.” Bắc Đường Mạt có chút chán nản, “Ban đầu khi cô ta trở về cảm sở khám bệnh chuẩn đoán bị ung thư để chứng minh, tất cả đều là nguy tạo, nhưng đoạn thời gian trước cô ta đến bệnh viện kiểm tra, lại phát hiện mình thật sự bị ung thư vú. Ban đầu cô ta hỏi hận mình bị quý ám mà ham tiền tài cùng cơ hội xuất ngoại mà phản bội Đường tổng, cô ta cầu xin Đường tổng cho cô ta một cơ hội, để cho cô ta được ở bên cạnh anh ấy trong thời gian còn lại của mình để chuộc tội, hy vọng sống đến ngày nào, thì có thể yêu anh ấy được đến ngày đó. Đường tổng oán hận cô ta đùa bỡn mình, hại anh ấy làm mất đi hôn nhân, nên hoàn toàn không để ý tới, chỉ bảo tôi lấy tiền khuyên cô ta đi làm phẫu thuật, cô ta không chịu, tìm Đường tổng náo loạn không ít. Sáng ngày thứ hai chị nằm viện cô ta lại tới khóc lóc cầu xin, Đường tổng đã hỏi người gác cổng chung cư, lúc chị bị thương cô ta đã tới đây, cô ta làm chị bị thương, mà giọng nói lại rất ác liệt, đại khái thì cô ta bị bệnh ép đến phát điên rồi, khổ sở quẩn lầy Đường tổng, còn cào rách mặt của anh ấy. Cô ta không tiếp nhận nỗi việc mình còn trẻ mà phải cắt cả hai bên ngực, Đường tổng oán hận cô ta, căn bản không nguyện ý tin tưởng cô ta mắc bệnh ung thư lần này là thật, có lẽ do cứ tuyệt vọng như vậy, buổi tối hôm đó, cô ta đã uống thuốc độc tự sát.”

Ôn Noãn thổn thức không dứt, khó trách lúc về mặt cô ta bị Lạc Phi đuổi ra khỏi phòng bệnh lại tuyệt vọng như vậy. Cơ thể bị bệnh ung thư, không có ai chào đón mình, ngược mặt cũng không quen, thật là đáng thương, người đã từng ở trước mặt cô vênh vào tự đắc bày ra tư thái ngang ngược, cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa.

“Cô Quan là tự mình làm vậy nên không thể sống được, nhưng kỳ thật cũng rất đáng thương, bị người ta lấy làm thành công cụ trả thù.” Bắc Đường Mạt như có sự đồng tình, lại có chút sáng khoái.

Ôn Noãn không hiểu, sau đó Bắc Đường Mạt tiếp tục nói, cô nghe xong, chỉ cảm thấy thật đáng buồn và tiếc nuối. Người đáng thương, cũng có chỗ đáng hận; người đáng hận, cũng có chỗ đáng thương.

Bắc Đường Mạt nói, ban đầu Quan Tâm Duyệt đi nước Mỹ cùng Bruce là một Nhị thế tử có lòng dạ hẹp hòi, hai năm trước hẳn tới Trung Quốc đầu tư, vào khách sạn quốc tế Vạn Hào ở, lại ngang ngược không hiểu chuyện muốn chiếm đoạt ‘phòng tổng thống’ mà người khác đã đặt trước, lúc ấy Đường Từ Khoáng là Tổng Giám đốc của quốc tế Vạn Hào, anh ra mặt hoà giải, may mà vị khách ban đầu đặt trước là của bạn bè của Tổng Giám đốc Trần tập đoàn W.D, nên mới để cho Trần tổng mặt mũi.

(Nhị thế tử: Người thừa kế gia tài đời thứ hai của lớp cha chú để lại- giống phú nhị đại).

Có lẽ trong quá trình hoà giải, Đường Từ Khoáng có nói chút lời khiến Bruce cảm thấy bị thất lễ, sau đó lại không đập phá, chỉ yêu cầu khách sạn cung cấp một cô gái phục vụ, còn chỉ rõ là muốn Đường Từ Khoáng tự mình an bài, Đường Từ Khoáng cự tuyệt yêu cầu vô lý của hắn, hẳn lần nữa lại càn quấy, Đường Từ Khoáng liền gọi an ninh mời hắn ra khỏi khách sạn.

Bị ô nhục như vậy, Bruce ghi hận trong lòng, lại ngại vì khách sạn Quốc tế Vạn Hoa thuộc tập đoàn W.D, cha của hắn lại có quan hệ thân thiết cùng

Trần tổng, nên hẳn một người một ngựa không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, liền tự mình tìm Đường Tử Khoáng báo thù.

Quan Tâm Duyệt là bị hắn bắt ngờ đưa tới miệng, hắn lấy tiền làm thế tấn công cùng việc xuất ngoại sang Mĩ làm thế xanh để hấp dẫn, Quan Tâm Duyệt vốn có khát vọng tiến vào xã hội thượng lưu nên đã rất nhanh nộp khí giới đầu hàng, phản bội Đường Tử Khoáng.

Đường Tử Khoáng biết được tất cả, là lúc ở bữa tiệc từ thiện do Trần tổng tập đoàn W.D tiến hành, đôi bên hận thù gặp nhau khi Bruce thay thế cha hắn đến dự, Bruce trong lời nói châm chọc của anh, biết được anh đã kết hôn, nên nhắc tới việc ban đầu lúc hắn ở bên kia quây rượi nghe được Bắc Đường Tịch và bạn nói anh đã trở về Hằng Phong, thấy Quan Tâm Duyệt động lòng, hắn liền chủ động làm chứng cứ giả cho cô ta.....

Trở lại Tường Vi Hoa viên, tinh thần Ôn Noãn vẫn còn hoảng hốt, hôm nay Bắc Đường Mạt đã nói tất cả, cô đã quá mức có thể tưởng tượng nổi, cô không biết phải nói gì mới phải, nhưng cuối cùng, cô cũng không theo Bắc Đường Mạt đi xem Đường Tử Khoáng.

Bắc Đường Mạt từ trước đến giờ luôn bình tĩnh thấy thái độ kiên quyết của cô, cuối cùng cũng không ép được thuốc súng: “Chị Ôn, hôm nay là ngày tôi nói chuyện nhiều nhất từ lúc sinh ra tới giờ, chỉ vì hướng chị thỉnh tội, khẩn cầu chị đi nhìn Đường Tử Khoáng một chút, không nói một ngày cũng nên nghĩa vợ chồng, thì chị cũng coi như là bạn của anh ấy, anh ấy ngã bệnh vẫn liều mạng với công việc, chị cũng có thể đi khuyên anh ấy một chút! Làm sao chị có thể lạnh bạc như vậy! Hai năm qua anh ấy không có điều gì có lỗi với chị, lần này tất cả cũng đều là do lỗi của tôi, chị muốn oán muốn hận thì cứ nhắm về tôi, hiện tại anh ấy chỉ nghe lời khuyên của chị thôi!”

“Mạt Mạt! Hiện tại tôi không oán ai cũng không hận người nào, tôi đi nhìn thì có thể thay đổi được gì? Ban đầu không thể chờ đợi mà nói ly hôn chính là anh ấy!” Ôn Noãn hít sâu một hơi, “Mạt Mạt, tôi nhìn được là cô cũng yêu anh ấy, nếu như vậy, cô nên chiều cố tốt anh ấy mới đúng.”

Lời Ôn Noãn nói rất thật tâm, sau khi khuôn mặt Bắc Đường Mạt một hồi xanh đỏ xong, lại hiểu lầm “Chị Ôn, chị để ý việc tôi yêu anh ấy, ở lại bên cạnh anh ấy ngày sau sẽ tạo thành uy hiếp mới cho chị sao?” Cô buồn bã cười, “Chị hãy yên tâm đi, tôi đã đưa đơn xin từ chức rồi, chờ Đường tổng phê chuẩn xong, sẽ không ở lại Phong Thành nữa.”

Quả nhiên mấy ngày sau, Ôn Noãn nghe Khang Khang nhắc tới, thư ký của Tổng giám đốc Hằng Phong đã từ chức, vốn Đường Tử Khoáng không đồng ý, sau lại không biết tại sao lại đồng ý, sau khi cô ấy nghỉ, có rất nhiều công ty tranh nhau đưa cạnh ô liu cho cô ấy, nhưng cô ấy lại tiêu sái đi Na Uy.

Khi Cố Khang Khang biết được nội dung cuộc nói chuyện của cô cùng Bắc Đường Mạt, đã kinh ngạc trợn mắt há mồm, thật lâu sau mới nói một câu không liên quan: “Xong rồi, sắp bùng nổ đại chiến thế giới lần thứ ba rồi!”

Thấy Ôn Noãn không hiểu gì cả, cô lại bổ sung, “Lúc này Đường Tử Khoáng sẽ không từ bỏ ý đồ, anh ta và anh trai mình ở trên thương trường vốn chính là đối thủ cạnh tranh, hiện tại lại mở ra một cuộc chiến khác, thương trường tình trường nhất định đều muốn phân cao thấp.....”

Cố Khang Khang quả nhiên dự đoán chính xác, mấy ngày sau, “Đại chiến thế giới lần thứ ba” có cơ hội bộc phát, hơn nữa, còn tăng thêm người tham chiến.

Hôm đó tan làm về nhà, xa xa cô đã thấy Đường Tử Khoáng đứng ở bồn hoa dưới toà nhà của cô, đang hút thuốc, một bộ dáng lờ lững thối lếch thêch tinh thần sa sút.

Lơ đãng quay đầu lại thấy cô, anh dừng động tác hút thuốc lại, cũng không vội vàng chạy tới, chỉ nhìn xuyên qua làn khói lượn lờ khoá chặt cô thật lâu.

“Sao anh lại tới đây?” Ôn Noãn đi tới.

Đường Tử Khoáng dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng lên hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Anh có thể đi lên nhà uống một cốc nước không?”

Ôn Noãn liếc nhìn bên chân của anh một cái, vô số tàn thuốc bị vứt, lại quét qua người anh, áo ướt đầm, gương mặt đỏ đầy mồ hôi, nên không đành lòng cự tuyệt.

“Muốn uống cái gì?” Vào đến cửa phòng khách, sau khi Ôn Noãn ý bảo anh ngồi, liền đi về phía tủ lạnh.

“Nước lọc.”

Đường Tử Khoáng uống liên tục mấy cốc nước lọc trong tủ lạnh, không mở miệng nói chuyện, cũng không có ý định rời đi.

Ôn Noãn không nói gì lúc thấy anh đặt cái cốc không xuống lại rót thêm nước vào, bởi vì từ đầu đến cuối anh cũng chưa hề phản bội cô, nên làm cô không biết mở miệng nói gì cho phải với anh, nhìn trời chiều đã tối ngoài cửa sổ, cô vội chui vào bếp lấy gạo nấu cơm.

Lúc đi ra, trên ghế sa lon đã không còn bóng dáng của Đường Tử Khoáng, cô lặng lẽ than một tiếng, thế nhưng anh lại từ ban công đi vào.

“Anh có ở lại cùng ăn cơm không?” Cô khách sáo hỏi một câu.”

“Được.” Anh tuyệt đối không khách khí.

Bữa cơm buổi tối này ăn rất trầm mặc, Đường Tử Khoáng giống như bị đói đã lâu, ăn như hổ đói, giữa chừng nói một câu: “Rất lâu rồi không ăn cơm do em nấu, có nằm mơ anh cũng muốn.” Giọng nói kia rõ ràng rất buồn bã.

Ôn Noãn chỉ cúi đầu, cũng không đáp lời.

Tiếng chuông cửa vang lên, Ôn Noãn đứng dậy đi ra mở cửa, Hàn Triết đứng ở ngoài cửa, cười như hoa lê: “Ôn Noãn, ăn cơm chưa? Mẹ mình hầm ít chân giò tào đỏ, bảo mình tới đón cậu qua ăn.”

“Mình đã ăn xong rồi, thay mình cảm ơn mẹ Hàn nhé.” Ôn Noãn nghiêng người cho cậu vào.

Sau khi cô đến Tường Vi Hoa Viên chiều ngày thứ hai, ra ngoài hóng gió thì gặp Đồng Tố Hinh đi mua thức ăn trở về, thế mới biết thì ra sau khi Hàn Triết từ Sóc Thành trở về đã ở nơi này, cha dượng của cậu là Nam Phong Thụy đi nước ngoài tham gia một diễn đàn kinh tế, nên mẹ Hàn ở lại chỗ này.

Bọn họ ở cùng chỗ với cô chỉ cách một toà nhà, sau khi Hàn Triết biết, thì không làm gì sẽ tới đây la cà, hoặc đến hai ngày nghỉ sẽ gọi cô sáng nhà bởi mẹ Hàn, sau đó giữ cô lại ăn cơm, lúc nấu đồ ngon, bình thường sẽ gọi cô tới, bởi vì biết nhau thời gian lâu, nên quá mức quen thuộc, cô cũng không thể nào cự tuyệt.

“Ăn xong rồi cũng có thể ăn thêm một chút.....” Thấy Đường Từ Khoáng ở cạnh bàn ăn, lời nói của Hàn Triết bị cắt đứt, héch mảy lên đi tới, “Ôn Noãn, hôm nay có khách à?”

Đường Từ Khoáng đã sớm nhìn về phía cậu ta, nghe vậy thì buông bát đĩa xuống, tự đánh giá độ quen thuộc qua cuộc đối thoại của cậu ta và Ôn Noãn, vì vậy đứng lên: “Tôi là Đường Từ Khoáng, còn cậu?” Giờ khắc này anh mới biết, hai năm qua, căn bản anh không hề biết gì về bạn bè của Ôn Noãn.

“Ừ.” Hàn Triết nghiêm trang, “Biết, là chồng trước của Ôn Noãn. Ngưỡng mộ đã lâu.”

Trong giọng nói rõ ràng có sự châm chọc và công kích, sắc mặt Đường Từ Khoáng nhất thời thay đổi mấy lần, Ôn Noãn lập tức tiến lên hoà giải, “Cậu ấy là Hàn Triết, là bạn trung học với em.”

“Cũng là thanh mai trúc mã, nguồn gốc rất sâu xa.” Sau đó Hàn Triết bổ sung, ngôn ngữ không thiếu tính xâm lược.

Về mặt Đường Từ Khoáng vẫn như thường: “Hạnh ngộ.”

Anh đang nhìn kỹ Hàn Triết, thì bên ngoài bỗng bay đến một câu: “Làm người độc thân, tôi phải cảm tạ anh đã để Ôn Noãn được tự do, đã từng có người yêu cô ấy nhờ tôi chăm sóc cô ấy cả đời, cho nên về sau anh có thể không cần đến nữa, đã có người chăm sóc cô ấy rồi.”

Lần nữa bị khiêu khích, Đường Từ Khoáng lại thay đổi sắc mặt, nhưng không thể phát tác.

“Hàn Triết, cậu mau về ăn cơm đi, lần sau mình sẽ tới.” Ôn Noãn đẩy Hàn Triết ra cửa, nhỏ giọng, “Hôm nay cậu nói chuyện yêu nghiệt như thế, bình thường không thấy như vậy nha!” Cô không phải đứng về phía bên kia, mà là bị kẹp giữa không khí ngưng trọng của hai người, làm lúng túng không thôi.

“Ôn Noãn, bắt đầu từ ngày hôm nay, mình sẽ không thành thật làm bánh xe dự phòng, cũng không muốn phí thời gian năm tháng nữa.” Hàn Triết đứng ở đầu cầu thang không chịu đi, “Mặc dù mình không thể mỗi ngày xuất hiện trước mặt cậu, nhưng chuyện của cậu mình biết tất cả, ngày giỗ Đồng Diệu, cậu để hàng xóm có dụng tâm kín đáo khác bởi là muốn cự tuyệt mình, hiện tại chồng trước của cậu lại dây dưa với cậu không rời, mình muốn cạnh tranh công bằng với bọn họ!”

“Hàn Triết!” Ôn Noãn không thể làm gì, sau khi nói xong bóng dáng cậu đi xuống lầu biến mất nhanh chóng.

Cô thờ dài một hơi vào nhà, Đường Từ Khoáng đang buồn bực dọn dẹp bát đĩa, cô lập tức đi tới nhận lấy đồ ăn trong tay anh: “Tự em làm là được rồi.”

Đường Từ Khoáng thấy tay trống không, tự giễu cười cười: “Thật sự là đã trở thành khách.”

Ôn Noãn dọn dẹp phòng bếp xong đi ra ngoài, anh mới từ trên ghế sa lon đứng lên: “Anh đi đây.”

“Ừ.” Ôn Noãn cúi tạp dề xuống, đưa anh ra cửa.

Đường Từ Khoáng đi ra cửa được mấy bước chợt dừng lại, đưa lưng về phía cô mở miệng: “Thư ký Bắc, đã kể lại chuyện đêm đó cho anh biết. Cho là mình phản bội em nên anh mới nhanh chóng nói ly hôn, anh thật sự là, hoảng hốt chạy bừa.....”

Cho nên?

Ôn Noãn chỉ trầm mặc.

“Cho nên,” Anh dường như đang sắp xếp lại từ ngữ, dừng mấy giây mới nhẹ nhàng hỏi, “Chúng ta, còn có thể trở lại được không?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 65.2

Một hồi lâu không có được câu trả lời, anh vô lực từ từ xuống lầu.

Ôn Noãn chép chép miệng, đi xuống theo, đưa anh tới cạnh xe đỗ bên ngoài cửa chung cư, mới mở miệng: “Đường Tử Khoáng, em có thể tha thứ cho việc anh hoảng hốt chạy bừa, nhưng yêu, yêu cầu từ đầu đến cuối đều cần một sự công bằng.”

Đường Tử Khoáng dừng ở cửa xe, quay đầu, mong đợi cô nói tiếp.

Tầm mắt Ôn Noãn di chuyển chạm vào mắt anh, phân tích đầy lý trí: “Ban đầu, bởi vì em không có cách nào dứt bỏ được quá khứ, cũng bởi vì từng tận mắt chứng kiến lúc anh mất đi cô Quan mà đau lòng tuyệt vọng, nên mới đồng ý kết hôn, em đã rất tin tưởng chúng ta sẽ không có khả năng yêu nhau, đồng thời lý trí cho rằng, vì anh nên em làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ là hoàn thành bổn phận nghĩa vụ của một người vợ, mà vì em anh cũng sẽ làm tất cả, cũng chỉ là hết chức trách của người chồng.” Cô nghiêm túc nhìn về phía anh, “Cho nên, đến bây giờ em đối với anh, là có tình cảm, nhưng không phải là tình yêu.”

“Nhưng cùng chung sống đã hai năm, chúng ta không có tình yêu, cũng sống rất tốt rất hài hoà!” Đường Tử Khoáng không muốn bỏ qua cơ hội, tranh thủ thay mình.

Ôn Noãn lắc đầu: “Khi biết anh cũng không phản bội em. Em cũng nghĩ tới có phải có khả năng quay lại hay không, nhưng anh nói anh yêu em, tình cảm của thế giới chúng ta vì vậy mà mất đi sự thăng bằng. Yêu một người, sẽ có điều mong chờ với đối phương, không có ai có thể chỉ trả giá mà không cần hồi báo, không nhận được sự đáp lại, một ngày nào đó anh sẽ cảm thấy mệt mỏi, mà em chỉ một mực ích kỷ tiếp nhận, cũng sẽ mệt mỏi.” Cho nên, nếu như thời gian quay trở lại, chúng ta, cũng không thể quay về.

Đường Tử Khoáng mờ mịt, trời đã tối đen, đèn đường bên ngoài chung cư chiếu rõ mặt của anh có chút tái nhợt, anh cười chua xót: “Như vậy, em sẽ có khả năng yêu anh phải không?”

Ôn Noãn cúi đầu, cái vấn đề này, cô không có cách nào trả lời.

Nếu như vẫn còn trong hôn nhân, cô sẽ không thể nói hoàn toàn không được, cùng với anh chung đụng thời gian đã dài, cô càng tham lam thực tế ấm áp, thậm chí có đoạn thời gian, cô cực tuyệt nhớ nhung Đồng Diệu, hình như cô hy vọng như vậy sẽ làm giảm bớt áp lực của mình, về phần có phải sợ trái tim bị áp lực mà phản bội Đồng Diệu hay không, hiện tại cô đã không có cách nào để biết rõ ràng.

“Là bởi vì không thể bắt đầu yêu lần nữa, hay là bởi vì Hàn Triết hôm nay?” Đường Tử Khoáng vừa như tự lẩm bẩm, vừa như cố ý nói cùng cô, trong lời nói lộ ra sự bất đắc dĩ và buồn bã.

“Đường Tử Khoáng, đều không phải.” Ôn Noãn không suy nghĩ nhiều, bật thốt lên trả lời, nói xong mới ý thức được, cô giống như không có đặc biệt cự tuyệt bắt đầu yêu lần nữa.

“Cố Dạ Thâm.” Bỗng nhiên Đường Tử Khoáng nói chắc chắn ra một cái tên, “Là bởi vì anh ta.”

“Em.” Ôn Noãn muốn bật thốt phủ nhận, lại có chút chần chờ.

Ở lúc cô chần chờ Đường Tử Khoáng nói tiếp: “Ngày đó em trở về chung cư Lục Viên, rời khỏi Tân Giang hoa viên thì anh thấy anh ta đứng ở trên ban công.” Nói tới chỗ này, đột nhiên anh mở cửa xe, “Mặc kệ em có yêu anh ta hay không, anh đều sẽ thử một lần, sẽ cùng anh ta, hoặc là nói, bọn họ, cạnh tranh công bằng!”

Anh nói xong thì chui vào trong xe, khởi động xe rồi đi.

Có lẽ Ôn Noãn không tin trước khi li hôn, anh đã yêu cô, nhưng ngay cả chính bản thân anh cũng không thể tin được.

Coi như kết hôn, anh cũng không vẫn chắc chắn tin tưởng, cho dù Quan Tâm Duyệt phản bội anh, ở cùng cô ta sáu năm, anh sẽ không thể dễ dàng quên được, cho nên cũng sẽ không yêu Ôn Noãn người không có biện pháp vứt bỏ quá khứ trong lòng.

Hai năm qua tất cả những gì anh làm, dường như tâm lý lúc đó, xác thực như Ôn Noãn từng nói, cho rằng mình làm bất cứ chuyện gì đều từ trách nhiệm và bổn phận của một người chồng.

Trong đó chỉ có một lần duy nhất, anh đã làm một hành động khó tin.

Lúc kết hôn, anh cũng không lập tức cùng Ôn Noãn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, chớ nói lúc đó chính bản thân anh nhìn như bình thường nhưng thực ra vẫn còn đang khổ sở trong thất tình, cứ như vậy cùng một cô gái mới gặp qua vài lần căn bản là không có bất cứ tia tình cảm nào làm cơ sở, anh cũng cảm thấy rất xấu hổ!

Anh đại khái cũng hiểu rõ quá khứ của Ôn Noãn, vì vậy một mặt cho cô thời gian hối hận, một mặt để cô từ từ quen thuộc với mình, sau khi kết hôn được sáu tháng, mới lần đầu tiếp xúc thân mật với cô.

Sau đó, giữa lúc cô nửa tỉnh nửa say chảy nước mắt ní non: “Không được phản bội em, về sau nhất định không được phản bội em.Coi như là thật sự không thể trung thành, thì nhất định phải nói cho em biết, tuyệt đối không được lừa gạt em.”

Trong nháy mắt đó, nước mắt máu trinh đỏ tươi của cô ở trên ga trải giường, làm trái tim anh đau đớn.

Đã có người yêu thì không có khả năng trở thành người nhà, vậy hãy để cho hai người đau lòng bọn họ giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, cho dù ở giữa bọn họ không có tình yêu, cũng có thể cùng hiểu được từ bi thương, cái cô gái yếu ớt này, coi như không yêu, cũng không thể phụ cô ấy.

Vì vậy, tại lúc cái tâm tình mãnh liệt này điều khiển, ngày hôm sau anh đã giao cho thư ký Bắc Đường Mạt đi theo mình nhiều năm một nhiệm vụ đặc biệt: Giám sát anh, đoạn tuyệt khả năng anh ở bên ngoài có cơ hội.

Không phải anh không tin chính mình, chỉ là để tạo một gông xiềng cho an toàn của chính mình, vì để đảm bảo tốt nhất.

Sau lần đó, anh hành động từng bước theo nguyên tắc làm một người chồng, tận chức tận trách.

(Tận chức tận trách: Làm việc hết chức vụ hết trách nhiệm.)

Có thể anh cảm thấy tâm tình của mình thay đổi, là từ mùa đông năm trước đến mùa xuân năm nay.

Anh sẽ vì lúc cô nhớ tới Đồng Diệu mà phải né tránh, muốn ở một mình trong không gian đơn độc làm anh thấy bức bối, cũng sẽ vì ngày Valentine tặng quà cho cô chỉ nhận lấy một câu "Cảm ơn" trên căn bản là bình thân mà khó chịu không dứt, càng sẽ vì sáng sớm lúc cô đưa mình ra cửa anh lại đột nhiên hy vọng cô cho anh một nụ hôn tạm biệt, ngay cả đột nhiên nghĩ đến cô chưa bao giờ chủ động đề xuất sinh hoạt vợ chồng dù đã không gần gũi cả một tuần.

Có lẽ Ôn Noãn nói đúng, khi một người yêu, sẽ muốn được đáp lại lẫn nhau. Vậy mà lúc đó anh tri tri không ý thức được, những tâm lý này chỉ có người đang yêu mới có.

Đoạn thời gian đó, anh vẫn không giải thích được cảm xúc phiền não của mình, giống như là đòi hỏi cô chứng minh mình thuộc về anh, đoán chừng một tuần trước đêm ly hôn, anh gần như vẫn phải tiết chế chính mình việc mỗi đêm đều muốn làm cùng với cô, có lúc không chỉ một lần.

Sáng sớm trước cái ngày anh cho là mình phản bội cô một ngày, lúc cô co rúc ở trong ngực anh làm nổi lên dục vọng, đoán chừng buổi tối cô bị anh lấn qua lần lại quá nhiều lần làm mệt mỏi, nên cô mới cự tuyệt. Chuyện này cũng không có gì, trước kia cô mệt mỏi hoặc tâm tình không tốt thì đều cự tuyệt. Nhưng buổi sáng hôm đấy, anh đặc biệt khó chịu, sau đó cả ngày ở công ty làm chuyện gì cũng đều không vừa ý.

Buổi tối xã giao, tâm tình phiền muộn nên anh uống rất nhiều. Khi tỉnh lại, phát hiện anh và Quan Tâm Duyệt thân thể trần truồng nằm ở trên giường, anh biết mình khi say luôn ngủ như chết, cũng thậm chí không nhớ không cảm thấy mình đã làm gì, nhưng vẻ mặt của Quan Tâm Duyệt lại xấu hổ, đã đặt sự thật ở trước mặt để cho anh không thể nào phân biệt được, trong đầu anh chỉ loé lên ý niệm đầu tiên chính là phản bội Ôn Noãn.

Anh nghĩ tới yêu cầu duy nhất Ôn Noãn nói trước khi kết hôn: Nếu như có một ngày thân thể của anh không thể trung thành đối với cô, nhất định phải nói cho cô biết. Cũng nghĩ đến tại đêm đầu tiên cô chảy nước mắt nói tuyệt đối không muốn lừa gạt.....

Trong nháy mắt đó, trước giờ anh chưa từng khủng hoảng, cuối cùng cũng hốt hoảng chạy bừa, lựa chọn ly hôn.

Song khi Ôn Noãn thật sự dời xa căn nhà đã cùng anh chung sống hai năm, anh nhìn mưa bụi bay lơ lửng, bóng lưng cô dần dần đi xa, trong lòng có một sự khó chịu không nói ra được, chẳng qua lúc đó, anh đem loại không muốn này thành đau lòng.

Khi làm việc anh lại không thể giải thích được mà nhớ tới khuôn mặt tràn đầy trở tay không kịp của cô khi anh nói ly hôn; anh lập tức tự nói mình vẫn còn yêu Tâm Duyệt, cùng ăn cơm anh lại không tự chủ được gọi món cô thích ăn nhất; khi về nhà sẽ theo thói quen kêu "Anh đã trở về" nhưng không nhận được trả lời; khi một mình ngồi ở trong căn phòng trống rỗng, anh hoàn toàn hiểu được cô thật sự không còn ở đây..... Anh mới dần ý thức được mình khác thường.

Yêu tới hậu chi hậu giác, mới chỉ ly hôn có mấy ngày ngắn ngủi, anh đã hối hận, nhưng khi tỉnh ngộ thì đã quá muộn. Huống chi, khi đó anh cho là mình phản bội, nên mới không có mặt mũi nào đi gặp cô, muốn yêu nhưng không thể, muốn ngừng mà không được.

(Hậu tri hậu giác: Là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra)

Chỉ là vô luận như thế nào cũng không ngờ, chuyện phản bội kia, chỉ là một vở kịch giả dối hư ảo. Trách ai cũng không hữu dụng, hiện tại điều duy nhất anh có thể làm, chính là theo đuổi Ôn Noãn một lần nữa.

Có được, thì là mình may mắn; thua cuộc, thì là số mệnh của mình

(Lời tác giả: Đoạn nội tâm này là độc thoại, để ở chỗ này giống như tiết tấu chuyện xưa diễn ra chậm, coi như là ngoại truyện đi, hắc hắc.)

Đường Tử Khoáng theo đuổi, có thể nói là kiên nhẫn, bao vây tấn công toàn diện: Đầu tiên là hướng về cha mẹ cô thỉnh tội, sau đó nhắn tin, điện thoại, hoa tươi, quà tặng, lễ vật, mời..... Tất cả những gì có thể làm đều làm, hận không thể khiến ba chữ "Đường Tử Khoáng" lúc nào cũng ở bên tai cô dạo quanh.

Phần lớn thời gian Ôn Noãn đều cảm thấy không thể làm gì.

Cha mẹ thấy anh có thành ý làm lại lần nữa, nên dần dần cũng nói tốt cho anh ở trong điện thoại, cái gì như nếu anh ta không có lỗi với con, thì chồng đầu

vẫn là tốt nhất; cái gì như anh ta rất hiểu thuận, điều kiện không tồi, bỏ lỡ anh ta thì đi nơi nào tìm thêm một người trong sạch.

Cô nghe đến lỗi tai cũng mặc kén, về sau khi họ sắp nói đến những thứ này thì cô quả quyết nói gấp lại rồi cúp điện thoại, nhưng tiếc vui chóng tàn, cô thường về nhà ăn cơm, sẽ phát hiện Đường Từ Khoáng cũng được gọi đến, rõ ràng tạo cơ hội cho anh, cô không thể làm gì.

Những thế tấn công khác cô cũng xử lý rất tốt, bình thường tin nhắn cô sẽ không có thời gian trả lời, điện thoại bận rộn cũng miễn nghe, nếu không sẽ nhờ người khác nhận thay, chỉ là hoa tươi rất tốn hao tinh thần, ở nhà máy, công ty, trong nhà, có thời gian dài căn bản còn không có chỗ để, quà tặng không tồi cũng được đưa đến mỗi ngày.

Về phần hẹn hò, cô thật sự cũng không thể cự tuyệt toàn bộ, giống như cái loại đi xem phim, ăn cơm, trên căn bản cô sẽ lấy cớ làm thêm giờ để từ chối, chỉ khi đi đến thăm Lạc Phi, thì cô cũng không cự tuyệt được.

Từ bệnh tình lần trước trở đi trở lại nhiều lần, Lạc Phi vẫn ở trong bệnh viện, chẳng những gầy, còn già đi rất nhiều. Hai người cùng nhau đi thăm bà, cái loại tâm tình vui sướng này tất nhiên là không có tình cảm nào có thể miêu tả được bằng lời, nghe nói khi bà biết con trai đang tiến hành kế hoạch, còn vùng trộm xuất chiêu làm quân sư, làm Tham mưu trưởng.

Khi Ôn Noãn đổi cách gọi bà là “Bác gái”, bà bất luận như thế nào cũng không thuận theo: “Ôn Noãn, con phải gọi là mẹ, mẹ đã quen con gọi ta là mẹ rồi, bác gái thật khó nghe.”

Ôn Noãn làm mặt khó xử, bà lùi một bước: “Nếu không mẹ trước nhận con làm con gái nuôi! Trái phải con đều phải gọi ta là mẹ!”

“Mẹ!” Đường Từ Khoáng ở bên kháng nghị.

“Thái tử, Ôn Noãn là do con thả chạy mất, Bỏ cung mặc kệ con, trái phải gì Ôn Noãn cũng phải gọi ta là mẹ!” Lạc Phi bắt đầu nổi lên tính khí.

Ôn Noãn nhìn sang Lạc Phi, lại nhìn Đường Ký vẫn ngồi ở một bên mặc dù không nói lời nào nhưng trên mặt lại tha thiết mong chờ, cô chỉ đành thuận theo tâm ý của Lạc Phi.

Lúc rời đi, Đường Ký đặc biệt cảm ơn cô: “Đứa nhỏ, con có thể đến thăm mẹ của Khoáng nhi, cảm ơn, đã rất lâu rồi tình tình bà ấy không có tốt như vậy.” Sau đó giọng nói của ông trầm xuống, “Mặt khác, phổi, gan, dạ dày của bà ấy đều là tế bào ung thư, chức năng tim cũng có dấu hiệu suy yếu, sợ là thời gian không được lâu nữa.”

Ôn Noãn ngạc nhiên, giọng nói trở nên yếu ớt: “Bởi vì chuyện của tụi con mới như vậy sao?”

“Không thể hoàn toàn nói không có quan hệ, tâm tình pháp phòng lớn đối với bệnh tình là bất lợi nhất.” Đường Ký thở dài một hơi, “Con cũng không cần tự trách, tất cả đều là lỗi của Khoáng nhi, hơn nữa bệnh của bà ấy sớm muộn gì cũng thế này, ời. Mặc dù có yêu cầu quá phận, nhưng nếu con rảnh rồi, hy vọng con có thể thường xuyên tới thăm bà ấy một chút, bà ấy với con rất hợp duyên, có thể làm cho bà ấy vui vẻ vượt qua quãng thời gian còn lại cũng tốt.”

“Vâng, con sẽ thường xuyên tới.” Ôn Noãn bảo đảm, ngày hôm đó cô thật sự không nên cam chịu ly hôn!

Gần như lúc Đường Từ Khoáng tiến hành hành động, thì đồng thời Hàn Triết cũng không cam chịu ở phía sau, áp dụng con đường không khác lắm so với Đường Từ Khoáng, chỉ là vô luận trong lời nói hay hành động đều rất thoải đáng, tâm tư tương đối tinh tế, tương đối lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 65.3

Thường thường mà nói, Ôn Noãn đều là binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, dùng phương pháp đối phó Đường Từ Khoáng ứng phó với cậu.

Chẳng qua là khi mẹ Hàn mời cô qua ăn cơm hoặc lấy danh nghĩa hẹn cô, thì cô không thể dễ dàng cự tuyệt, cô tìm một lý do, mẹ Hàn sẽ nói: “Ôn Noãn à, rốt cuộc là cháu ghét bỏ mẹ Hàn dài dòng sao?” Giọng nói rất ai oán.

Hơn nữa hai nhà cách nhau rất gần, cô nói láo, mẹ Hàn đi tới “La cà”, thì cô lập tức bị hãm lại, cho nên trừ khi cô thật sự làm thêm giờ hoặc như thế nào đó, nếu không sẽ không tìm được lý do tốt nào.

Sinh nhật mẹ Hàn, Hàn Triết đặc biệt tới mời, cái này có bất luận thế nào cô cũng không tiện cự tuyệt. Vốn tưởng rằng chỉ có ba người bọn họ ăn một bữa tối phong phú, lại không nghĩ tới, cậu lại trực tiếp lái xe đưa cô đến thế gia Nam Phong ở Sóc Thành.

Ý đồ Hàn Triết rất rõ ràng, mặc dù lúc giới thiệu cho trường bối thân thích bên kia không tỏ rõ bất kỳ quan hệ gì, nhưng nhìn nụ cười trường bối một chút, Ôn Noãn biết, cậu là muốn mượn việc này để giới thiệu cho người nhà cậu biết.

Trong bữa tiệc gia đình nhỏ, đồng thời cô gặp được Nam Phong Lâm, Hàn Triết gọi Nam Phong Lâm là chị. Sau đó cô mới biết, gia thế Nam Phong là Hào Môn Vọng Tộc ở Sóc Thành, nhưng nhân khẩu vẫn thừa thớt, cơ hồ là nhất mạch đều là độc đinh, tới thế hệ Nam Phong Thụy này, cũng chỉ có một mình Nam Phong Lâm là con gái, vợ đầu của ông qua đời sớm, cho đến khi gặp Đồng Tố Hình mới tái giá.

Nam Phong Lâm vô ý tiếp nhận sự nghiệp lớn của gia tộc thành nữ cường nhân, ngay sau khi gả cho đạo diễn nổi tiếng Cố Dực Thần, thì chỉ chuyên tâm vào thiết kế thời trang. Tuy Hàn Triết là con riêng không có quan hệ huyết thống, nhưng cũng được tập đoàn Nam Phong nhận định là người nối nghiệp, trước mắt phải cậu phát triển thị trường ở Phong Thành.

Sau khi Nam Phong Lâm và cô thân thiện trò chuyện, thì cô ấy nói một câu ý vị sâu xa: “Ôn Noãn, cô nói tôi nên ủng hộ người nào để cô làm em dâu, hay là cháu dâu đây?” Nói xong thì không giải thích gì với Ôn Noãn nữa.

Đối với Hàn Triết, từ đầu tới cuối trong lòng Ôn Noãn đối với việc cậu ấy vẫn giữ một phần tình yêu thời niên thiếu đều không liên quan tới tình cảm bạn bè, bất luận có làm như thế nào, làm bao nhiêu, cũng đều không thể yêu, không thể sản sinh ra sóng điện, cũng may Hàn Triết mặc kệ cô có trở về hay đáp trả hay không, cũng không buồn tha.

Mà hai người Đường Từ Khoáng và Hàn Triết đồng thời lựa chọn hành động, thì cô như bị tấn công hai mặt, cũng sẽ bị làm cho dở khóc dở cười. Bởi vì hai người sẽ khó tránh khỏi hiệp lộ tương phùng.

(Hiệp lộ tương phùng: Gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm)

Cảnh thường xuyên bắt gặp chính là sáng sớm ở Tường Vi Hoa Viên dưới toà nhà của cô.

Bởi vì đoạn thời gian này cô đều phải đi ra ngoại ô đến nhà máy để tự mình cắt may mẫu trang phục tình nhân, tám giờ mỗi ngày đều tới nhà máy, Đường Từ Khoáng và Hàn Triết cũng sẽ ở dưới lầu đợi cô từ bảy giờ sáng.

Vừa bắt đầu bọn họ đều không ai nhường ai, may mà cũng coi như là có nghỉ ngơi, tất cả chiến đấu đều không có khói thuốc súng, chỉ dừng ở trên đầu mỗi.

Thình thoảng Ôn Noãn xuống lầu, sẽ nghe được bọn họ nói chuyện giống như:

“Kiến trúc khu đất ở Tây Giao kia, cảm ơn Đường Tổng đã chuyển nhượng.”

“Tốt, có thể thu mua được Y Tập Đan, cũng là nhờ Hàn Tổng bỏ được những thứ mình yêu thích rồi.”

Hai người nghe phong thanh vân đạm, khen ngợi lẫn nhau, nhưng trên thực tế, lại là cạnh tranh trong kinh doanh trận chiến giữa hai bên nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Ôn Noãn đối với bọn họ rất là im lặng, ở trên xe của ai cũng không được, cuối cùng dứt khoát thừa dịp bọn họ “Làm khó” hoặc “Khen tặng” lẫn nhau thì tự mình chạy ra khỏi chung cư, trực tiếp ngồi taxi đi làm.

Sau này không biết có phải do hai người mỗi sáng đều gặp nhau “Nói chuyện phiếm” mà nảy sinh tình cảm hay không, cộng thêm việc Ôn Noãn không ngồi xe của ai cả, nên hai người lại hợp kếp, quyết định mỗi người đổi phiên một ngày, mưa mặc mưa, gió mặc gió.

Sau khi bọn họ quyết định thật tốt, thì Ôn Noãn nghe được một đoạn nói chuyện khiến cô không nhận được mà tròn trắn mắt.

“Anh biết Cố Dạ Thâm?” Đường Từ Khoáng hỏi.

“Ừ, biết, là hàng xóm trước khi Ôn Noãn dời đến nơi này.” Hàn Triết đáp.

“Sao lại không thấy anh ta có hành động gì.”

“Có hai chúng ta quyết đấu ở nơi này là đủ rồi.”

“Có phải ngày nào đó nên rủ anh ta ra ngoài uống ly cà phê hay không?”

“Ừ, đương nhiên. Đến, đá kéo vải, người nào thắng thì hôm nay được đưa trước.”

“.....”

Ôn Noãn lặng lẽ học máu, chỉ là sáng sớm ở Tường Vi Hoa Viên, cuối cùng cũng an tĩnh thái bình.

Rửa sạch bát đĩa, lau xong sàn phòng khách, Ôn Noãn ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, thời gian kinh hoàng đã biến mất, bóng đêm chìm dần, khi đồng hồ treo tường chỉ hướng mười giờ, cô không nhận được cảm điện thoại nhìn một cái, nó vẫn an tĩnh làm cô thấy một hồi mất mát, đồng thời lại không khỏi mong đợi một chút.

Khi thói quen mỗi ngày đều có người gọi điện tới lúc này, đột nhiên có một ngày sai hẹn, bất luận là ai cũng sẽ thất vọng.

Mười giờ mười lăm phút, cô tắt tivi trở về phòng, đang chuẩn bị về phòng, thì chuông điện thoại di động chợt vang lên, bài 《Forever》nghe rất êm tai

trong màn đêm yên tĩnh, cô từ từ cầm lên, khoe miệng ẩn hiện nụ cười mà cô chưa hề phát giác.

“Noãn Noãn, đã ngủ chưa? Hợp ở tổng bộ đến tận chín rưỡi, mới vừa về đến nhà.” Trong điện thoại, là giọng nói của Cố Dạ Thâm vì mệt mỏi mà có chút khàn khàn, nhưng trầm thấp khi xuyên qua điện thoại truyền tới, lại giống như có từ tính.

“Vẫn chưa, mới chuẩn bị ngủ thôi.” Ôn Noãn bước thong thả đến ban công, gió đêm còn mang theo hơi ẩm khê thoải qua, bầu trời đêm đầy sao, vô cùng đẹp đẽ.

Kể từ sau khi cô chuyển vào Tường Vi Hoa Viên, thì rất ít khi gặp mặt Cố Dạ Thâm, thỉnh thoảng ở công ty cũng vội vội vàng vàng, anh cũng không có hẹn cô ra ngoài nữa, thậm chí đi “Vong Xuyên” làm thôi miên cũng đều là cô đi một mình.

Nhưng, mỗi đêm đứng mười giờ, anh sẽ gọi điện thoại tới nói chuyện một chút với cô, không có nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ là thăm hỏi đơn giản và quan tâm, hoặc là tùy ý hàn huyên một chút, thời gian cũng không quá dài, khoảng mười tới mười lăm phút.

Cô không hỏi hôm đó cô bị thương, anh rõ ràng là còn đang công tác ở Thượng Hải, vì sao lại có thể kịp thời chạy tới cứu cô trong thời gian ngắn nhất; cô cũng không hỏi, anh có biết Kỳ Như Cẩn nói cô mang thai thật ra có thể là cố ý hay không. Cô không hiểu duyên cớ gì, nhưng trực giác của phụ nữ thì nói là có.

Có vài người không cần hỏi, có một số việc không cần phải nói, chỉ hiểu ý, không nói ra, cũng đủ rồi.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, giọng nói hai người đều rất thả lỏng, rất nhẹ, nhẹ nhàng làm cho người ta lầm tưởng rằng những lời nói trên môi của người kia ở sát bên tai.

Lúc này Ôn Noãn rất thương thức thái độ của Cố Dạ Thâm đối với cô, không đặc biệt đến gần, cũng không xa lánh. Bởi vì nếu lúc này anh kiên nhẫn truy đuổi, cô sẽ vẫn không thể đáp lại cái gì cả, giống như Đường Tử Khoáng và Hàn Triết, chỉ bị gạt sang một bên làm bạn bè.

Ngược lại, anh xa lánh như vậy, mỗi đêm cô sẽ mong đợi một cuộc điện thoại của anh, tại những lúc nấu cơm cô sẽ không nhận được nghỉ, nếu như còn ở Tân Giang Hoa Viên, tuần này sẽ đến phiên anh xuống phòng bếp.

“Tốt, anh muốn đi tắm cho Noãn Noãn.” Chấm dứt một đề tài, Cố Dạ Thâm chuẩn bị kết thúc cuộc điện thoại này như vậy.

Sau khi Ôn Noãn sùng sốt, kinh hãi: “À? Tắm, cho em?”

Đúng lúc đó trong điện thoại truyền đến tiếng chó sủa “gâu gâu”, Cố Dạ Thâm cười nhẹ: “Là một thú cưng một con chó nhỏ, mẹ, gọi là Niếp Niếp, thời gian trước ở nhà một người bạn thấy một thú cưng, có đôi mắt rất giống em, nên anh đã mua nó.”

Noãn Noãn? Sùng vật nhỏ? Còn có mắt rất giống cô! Nói thế nào thì cô cũng thấy mình với chó mẹ giống nhau! Ôn Noãn buồn bực mà nói không ra lời.

Bên kia điện thoại như đồng thời ý thức được chút gì, mang theo tiếng cười thích thú trầm thấp truyền tới: “Ngày mai anh mang tới cho em nhìn xem.”

Ngày hôm sau, buổi chiều Ôn Noãn từ nhà máy về công ty, vừa vào phòng thiết kế, liền thấy Tang Lạc Vi nhận lấy một con chó hồ điệp màu đen lại xấu xí từ tay một nhân viên cười nói: “Được, Tổng Giám đốc để cho tôi dắt Niếp Niếp đi tản bộ, giúp nó tiêu hoá thức ăn, tôi cũng không thể ôm tới ôm lui như vậy được. Còn nữa tiếng làm việc nữa, tôi phải nắm chắc thời gian xuống lầu đưa nó đi dạo đây.”

Xoay người lại thấy Ôn Noãn, lại cười: “Ôn Noãn cô tới rồi à, tôi xem Tổng giám đốc hôm nay mang thú cưng nhỏ tới, thật là đáng yêu.” Cô ấy không nói lời nào đã đưa đến trong ngực Ôn Noãn, “Đi, đi theo tôi cùng xuống lầu dắt nó đi dạo.”

Ôn Noãn nhìn trong ngực mình thấy một con chó nhỏ màu đen với đôi mắt vừa ngáp nước vừa linh hoạt, cô rung mình một cái, ánh mắt của con chó nhỏ này rất giống cô? Thấy Tang Lạc Vi đã ra tới cửa, cô đành phải đi xuống cùng.

Trước toà nhà của tập đoàn Thâm Khang có một thảm cỏ xanh um tươi tốt, sau khi hạ Niếp Niếp xuống, mặc kệ lúc này mặt trời đang nhô cao, bốn bàn chân nhỏ của nó đều chạy đến vui vẻ, còn không ngừng sủa “Gâu gâu”.

Đứng ở dưới bóng cây nhãn lớn, Ôn Noãn nhìn bóng dáng hoạt bát của tiểu tử hỏi: “Nó gọi là, Noãn Noãn?”

“Ừ, Niếp Niếp.” Tang Lạc Vi mỉm cười ý vị dạt dào, “Sáng sớm hôm nay lúc Tổng Giám đốc dùng cái hộp chứa nó đến đây, tôi và thư ký Thẩm cũng chân kinh, đi theo Tổng Giám đốc nhiều năm như vậy, tôi tuyệt đối không ngờ được thế nhưng anh ấy lại nuôi thú cưng!”

Bộ mặt Ôn Noãn đầy vạch đen, tại sao lại gọi con chó nhỏ này thành Noãn Noãn, người khác sẽ nghĩ đến cái không thể tưởng được, Tang Lạc Vi này cô đã chung đụng mấy tháng.

“Niếp Niếp, Niếp Niếp, Noãn Noãn.” Quả nhiên Tang Lạc Vi ở đó lắm bả, sau đó giao hoạt nhìn cô cười không ngừng, “Ôn Noãn, cô và Tổng Giám đốc.”

(Lovenoo1510: Cái này các nàng có thể hiểu nhầm là Noãn Noãn và Niếp mặc dù viết khác nhau, nhưng trong tiếng trung thì phát âm giống nhau, nên Ôn Noãn mới hiểu nhầm là Cố Dạ Thâm lấy tên mình đặt tên con chó nhỏ. Mặc dù đúng là anh cố ý chơi chữ như vậy ^.^)

Ôn Noãn đầu hàng: “Lạc Vi, đừng.” Đoán mò.

“Đừng cái gì! Tôi biết rồi.” Về mặt Tang Lạc Vi là tôi đã rõ như lòng bàn tay rồi, “Lần trước, lúc Tổng Giám đốc đi công tác Thượng Hải, thật ra thì ngày thứ hai đã quay trở về, mỗi ngày đều ở văn phòng, buổi sáng mấy ngày sau ở công ty đang mở hội nghị cao cấp, điện thoại di động của anh ấy vang lên, sau khi nhận, chỉ nói một câu ‘Noãn Noãn em đang ở đâu’ rồi lập tức tuyên bố hội nghị kết thúc, trước khi đi bộ dáng rất là nóng vội, có thể khiến cho tất cả các cán bộ cấp cao đều rút cả mắt kính!”

Tang Lạc Vi dí dõm nhìn chăm chăm vào cô, một bộ dáng rất chắc chắn “Noãn Noãn trong miệng anh ấy không phải là cô sao”.

Ôn Noãn rất lúng túng, đúng lúc Niếp Niếp chạy tới, cô lập tức ôm lấy, nhét vào trong ngực Tang Lạc Vi: “Nó chạy đến một thân mồ hôi rồi, cô mau ôm về đi.”

Tang Lạc Vi mỉm môi cười nhận lấy, cũng không tiếp tục cái đề tài này nữa.

Trở lại phòng thiết kế, cô lập tức phát hiện trên bàn làm việc lại có thêm hai bó hoa mới, Chân Diễm Diễm cười trêu ghẹo: “Chị Ôn, lại có người tặng hoa cho chị, đào hoa nha!” Lúc trước Ôn Noãn làm việc ở phòng Tổng Giám đốc thì bình thường rất ít khi gặp cô ấy, sau khi trở về phòng thiết kế, thái độ của cô ấy vẫn thân thiết giống như trước.

Bộ mặt Ôn Noãn đã sớm đầy vạch đen, thẻ hai bó hoa có ghi một “T”, một “H”, cô lặng lẽ đem hai bó hoa đưa đến bồn rửa tay trong toilet, di quét dọn thấy cô, khen: “Lại cắm ở đây à, cô thật là người tốt, kể từ lúc cô đem hoa bày ở đây, trên bồn rửa tay sạch sẽ hơn nhiều so với trước.”

Ôn Noãn xấu hổ cười.

Ba người này, hình như thật sự chuẩn bị tiến hành “Đại chiến thế giới lần thứ ba.”

Nghe nói, trang phục mùa thu của đối thủ tiêu thụ được rất lớn, Hằng Phong thắng Thâm Khang ba điểm;

Nghe nói, tập đoàn W.D kêu gọi đầu tư sản xuất hai mươi vạn đồng phục nhân viên, Thâm Khang chiến thắng Hằng Phong, lấy được đơn đặt hàng gần 200 triệu;

Nghe nói, khu nghỉ mát Tây Giao, bị tập đoàn Nam Phong đoạt được, tập đoàn Thâm Khang và Hằng Phong muốn chia một chén com nhưng lực bất tòng tâm;

Nghe nói, xung quanh Quốc Khánh Hoàng Kim, tập đoàn Nam Phong đã sớm thành lập công ty bất động sản mới đồng thời bán hoặc cho thuê nhà tại toà cao ốc, bởi vì đề lộ giá cả, nên khách hàng cũng chạy tới căn hộ tương tự của tập đoàn Thâm Khang mới thành lập công ty bất động sản bán cao ốc không lâu.

.....

Không thể không nói, ba người này trên thương trường đều là người nổi bật, cạnh tranh lành mạnh là một loại nhu cầu của thị trường, nhưng thời gian trôi qua, thanh xuân qua đi đối với Ôn Noãn mà nói, được ba người đàn ông ưu tú coi trọng, cô không biết phải làm sao.

Cố Dạ Thâm, anh kín kẽ lại âm áp, một cái ôm, một nụ hôn, cũng làm lòng người thoải mái an bình như vậy; Đường Tử Khoáng, là người đàn ông đầu tiên chiếm cứ thân thể cô, anh cũng không có phần bội cô; Hàn Triết, với mối tình thâm thiết nhiều năm như vậy, trước khi Đồng Diệu lâm chung còn đặt tay bọn họ vào một chỗ, muốn cậu ấy cưới cô, hơn nữa, coi như dù cô có không chút kiêng kỵ mà nhớ nhung Đồng Diệu, thì cậu ấy nhất định có thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 65.4

Đào mất đã đến giữa tháng mười, đối với ba người bọn họ, Ôn Noãn hết thấy đều “Mặc kệ”, bọn họ yêu như thế nào thì cứ như thế, cô chỉ đem tâm tư tập trung hoàn toàn vào việc cùng thợ may tạo ra hàng mẫu cho thiết kế trang phục tình nhân.

Bởi vì cô yêu cầu thập toàn hoàn mỹ, nên buổi họp báo tác phẩm cá nhân của cô đã tuyên bố hoãn lại đến đầu tháng mười một, sau khi tin tức này được truyền ra, đưa đến một mảnh náo động, một người hoàn toàn không có chức danh nhà thiết kế, lại mở buổi họp báo tác phẩm, không ít người cũng bắt đầu nhìn cô đầy thành kiến.

Cô cũng không so đo những thứ này, sau khi cô phát triển thực lực, thì tất cả những lời đồn đại này cũng sẽ tự sụp đổ.

Thứ sáu sau khi tan làm cô đi siêu thị mua đồ, Ôn Noãn ngoài ý muốn gặp Bạch San Ny đã nghỉ việc ở Thâm Khang từ sớm, thật ra thì khi cô thấy cô gái trang điểm đứng ở bên quầy trang phục OL, nhuộm tóc màu rượu đỏ uốn xoắn, cũng không xác định là cô ta, cho đến lúc cô ta mang theo nụ cười mỉm đầy tự tin đi tới: “Ôn Noãn, đã lâu không gặp.”

“San Ny, thật sự là cô!” Ôn Noãn rất kinh ngạc, cô gái trước mắt tuyệt đối không phải là Bạch San Ny vô đối chỉ biết vỗ mông ngựa trước kia cô biết, cảm thấy khí chất đều không cùng một cấp bậc.

“Gần đây như thế nào?” Ngồi xuống ở một nhà hàng, Ôn Noãn hỏi, mặc dù trong cuộc thi nhà thiết kế lần trước, cô ta đã đẩy cô vào hoàn cảnh bị chê cười lừa dối người, nhưng chuyện đã qua nên để cho nó qua, huống chi, qua một tháng khi sự kiện đó xảy ra, cô đã nhận được thư xin lỗi không có ký tên.

“Vẫn còn làm ở Thâm Khang.”

“Hả?”

Bạch San Ny cười: “Thâm Khang mới thành lập công ty tiêu thụ bất động sản. Là như vậy, lúc đầu khi tôi rời khỏi công ty, đã quyết định không làm thiết kế thời trang nữa, nghỉ ngơi một tháng, lúc tìm việc làm thì gặp Tổng Giám đốc Cổ, khi đó công ty bất động sản vừa mới thành lập, anh ấy cho tôi danh thiếp tới đó, muốn tôi tự giải quyết cho tốt, tôi liền tới đó. Cô thì sao? Ở phòng thiết kế chắc cũng đã phong sinh thủy khởi rồi chứ!”

(Phong sinh thủy khởi: Mang theo uy chấn vang dội, khiến không ít người nảy lòng ngưỡng mộ.)

Ôn Noãn lắc đầu: “Chức danh nhà thiết kế cũng còn chưa được.”

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Bạch San Ny kinh ngạc cũng không hề giả, sau khi cô ta bị mọi người vạch trần, đã trực tiếp rời khỏi công ty, nên đối với chuyện sau này cũng không biết.

Ôn Noãn nói lại chuyện xảy ra một chút.

Sắc mặt Bạch San Ny nghiêm túc, “Ôn Noãn, đã từng là đồng nghiệp, mặc kệ cô có tin hay không, đối với Chân Điem Điem, cô nhất định phải phòng bị.” Cô ta nói tới điểm này thì dừng lại, cũng không hề nói nữa.

Ôn Noãn vẫn cho rằng, phải đợi khi cô ở công ty có địa vị uy hiếp tới Chân Điem Điem, thì mới cần suy tính vấn đề này, vì vậy cũng không để trong lòng.

Mười giờ tối như thường ngày cô nhận được điện thoại của Cố Dạ Thâm, cô thuận miệng nói ra chuyện đã gặp Bạch San Ny, Cố Dạ Thâm nói: “Con người luôn có lúc phạm sai lầm, phải luôn cho họ một cơ hội quay đầu lại, cô ta có tài nhất là ăn nói lưu loát, giao tiếp cũng rất khôn khéo, làm thiết kế thời trang thật sự rất lãng phí.”

“Anh đối với mỗi nhân viên đều hiểu rõ như vậy?” Ôn Noãn trêu ghẹo.

“Đại khái.” Cố Dạ Thâm cũng không tính sẽ khiêm tốn, sau đó nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, ngày kỷ niệm thành lập một trăm năm của Phong Đại, em có muốn cùng đi hay không?”

“Kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường? Em không có nhận được thư mời.”

“Thật quá phách lối.” Cố Dạ Thâm cười nhẹ, “Cùng đi chứ, đã rất lâu rồi không gặp mặt.”

Quả thật đã lâu, từ sau khi Ôn Noãn chuyển đến Tường Vi Hoa Viên, bọn họ đều không hề lén lút gặp mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Noãn ăn mặc tỉ mỉ một phen, tâm tình không tệ lên xe của Cố Dạ Thâm.

Được nửa đường, Hàn Triết gọi điện thoại tới: “Ôn Noãn, mình đang ở cửa nhà cậu, sáng sớm đã không thấy ai, cậu đi đâu vậy?”

Ôn Noãn nói hướng đi, điện thoại bên kia bỏ lại một câu “Mình cũng tới ngay” rồi cúp điện thoại, cô còn không kịp ngăn cản.

“Vị bạn học năm nhất trung học à?” Cố Dạ Thâm mở miệng hỏi.

“Ừ. Cậu ấy muốn tới đây, à, làm sao anh biết cậu ấy?”

Cố Dạ Thâm khẽ mỉm cười: “Nghe giọng nói.”

Phong Đại đã có tiếng người huyền ảo, hai người trước đi đến học viện thiết kế thời trang, bảy năm rồi cô chưa từng cùng bạn học liên lạc, Ôn Noãn ngắt tất cả mọi người đều cảm thấy xa lạ, đối mặt với mọi người gọi, chỉ đành mỉm cười ứng đối.

Cho đến khi nhìn thấy Lâm An Kỳ, cô mới nhận ra từng người bạn học cùng phòng năm đó, sau khi nhận ra lẫn nhau, đều thân thiện ôm nhau một trận, tán gẫu về tình hình từng người gần đây. Nhóm cô gái năm đó thích thiết kế thời trang, trừ Lâm An Kỳ vẫn còn theo nghề chính, thì những người khác đã rời rít đổi nghề, trong khoảng thời gian ngắn đều thôn thức không dứt.

Chợt Lâm An Kỳ chìa về phía Cố Dạ Thâm ở sau lưng cô cười đến giảo hoạt: “Ôn Noãn, chưa từng thấy qua cậu mang người thân tới ngày kỷ niệm thành lập trường, không giới thiệu một chút sao?”

Không đợi cô trả lời, người bên cạnh đã nhận ra anh: “Đây không phải là Tổng Giám đốc của Thẩm Khang sao?”

Lúc này Hàn Triết chạy tới, Ôn Noãn lại gặp phải truy vấn, ứng đối không chút khiếm khuyết.

Cố Dạ Thẩm lễ phép hướng những người nhận ra mình gật đầu sau đó kéo Ôn Noãn đến một bên: “Noãn Noãn, anh đi đến học viện tài chính, lát nữa đến tìm em”

Ôn Noãn không kịp gật đầu, đã bị Lâm An Kỳ tóm đi.

“Ôn Noãn, sao cô lại không tới đây cùng Đồng Diệu?” Chợt có một giọng nói lạnh lùng truyền đến, thoáng chốc đã làm không khí xung quanh đông lại.

Những người cùng quen Ôn Noãn, hầu như đều nghe nói tới sự kiện kia, đặc biệt là mấy cô bạn cùng phòng, đều là phụ dâu của cô, từng tận mắt chứng kiến bị kịch kia. Nhưng ai cũng biết điều đều không ai nhắc tới chuyện của Đồng Diệu cách đây bảy năm, bóc vết sẹo của người ta ra.

Vì vậy Lâm An Kỳ cùng mấy bạn cùng phòng lập tức thay đổi sắc mặt nhìn về phía âm thanh đang phát ra, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn mặc chiếc váy may hồng thất lung cao ở cách đó không xa, nhưng hình như không biết đó là ai.

Sau khi Ôn Noãn trì trệ xoay qua chỗ khác, mặt vô cùng kinh ngạc: “Điềm Diệu?”

Chân Diệu Diệu với một hình tượng ngọt ngào cười lạnh lùng trào phúng: “Tôi cho là cô thật sự sẽ si tình với Đồng Diệu cả đời, kết quả vẫn là không chịu được tịch mịch.”

“Đồng Diệu?” Ôn Noãn đột nhiên cảm thấy trong đầu một mảnh mờ mịt.

Hàn Triết thấy thế, lập tức bắt lấy Ôn Noãn, hướng về phía mấy bạn học cùng phòng gật đầu nhẹ: “Ôn Noãn, chúng ta đi dạo nơi khác đi.”

Ôn Noãn đưa tay cúi đầu, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, dần dần ánh nắng mùa thu trên đầu làm cô hoa mắt: “Hàn Triết, Đồng Diệu.....”

“Ôn Noãn, không nên suy nghĩ nhiều, cũng đã qua, đi đến nơi khác xem một chút nhé? Mình không quen đường ở Phong Đại.” Hàn Triết thờ thối nói sang chuyện khác.

“Không phải, Hàn Triết.” Ôn Noãn dừng lại, “Mình hiện tại một chút cũng không nhớ nổi hình dáng Đồng Diệu!”

“.....” Hàn Triết sùng sốt, chỉ có thể an ủi, “Anh ấy đã rời đi bảy năm rồi, không nhớ rõ cũng là bình thường.”

“Rời đi? Tại sao anh ấy lại rời đi?” Ôn Noãn khò sở, “Hàn Triết, mình không nhớ gì cả! Mình nhớ được Đồng Diệu, nhớ mình yêu anh ấy, nhớ nụ cười của anh ấy, nhưng những thứ khác, tất cả mình đều không nhớ ra!”

Bộ dáng khò sở của cô, lúc này làm Hàn Triết luống cuống: “Tại sao có thể như vậy!” Cậu ta nhìn ngấm bốn phía, chỉ vào mô hình đài phun nước nhỏ cách đó không xa, “Nhớ nơi đó không? Lúc cậu học đại học năm thứ tư ấy, Đồng Diệu đã tốt nghiệp, có một lần, mình từ trường của mình tới đây, ở đài phun nước chạm mặt hai người, sau đó cậu không cẩn thận đẩy anh ấy vào đài phun nước, anh ấy bị cảm rất nghiêm trọng, cậu đã trách bản thân mình thật lâu, có còn nhớ hay không?”

Ôn Noãn nhìn cột nước vọt lên trên đài phun nước dưới ánh mặt trời, chỉ thấy bọt nước trong suốt, hoàn toàn không nhớ nơi kia từng có liên quan đến Đồng Diệu, cô nhắm mắt lại hung ác nghĩ, giống như có hình ảnh gì muốn nổi lên trong đầu, làm thế nào cô cũng không bắt được, cô mờ mịt lắc đầu.

Hàn Triết lại mang cô đến một con đường bằng xi măng hai bên trồng đầy cây ngô đồng, “Vây còn nơi này? Xế chiều một ngày, mình tới nhìn cậu, Đồng Diệu cũng cùng tan làm, trên con đường đi ra ngoài, khi trở về có cô gái lái Xe máy đạp chân ga thành đạp thắng xe, vọt thẳng về phía cậu, Đồng Diệu đã bỏ nhào vào cậu, cậu thì bình yên vô sự, nhưng anh ấy lại bị đụng vỡ đầu gối!”

Ôn Noãn nhìn chằm chằm vào vị trí Hàn Triết chỉ trước mắt cô hình như có ít hình ảnh thoáng qua, lại có cái gì đó không nhìn rõ. Mặt cô khò sở mờ mịt: “Không nhớ rõ, Hàn Triết, mình không nhớ rõ!”

Cô thật sự không nhớ rõ, Hàn Triết mang cô đến ít nơi, nhưng cô chỉ nhớ về Đồng Diệu, cô chỉ nhớ từng có một người như thế tồn tại ở sinh mệnh của mình, cô nhớ cô yêu anh, những chuyện về anh, Hàn Triết có thể nhớ lại, thì một chút cô cũng không nhớ ra, tất cả những chuyện nhỏ không đáng kể cùng anh ấy, đều mơ hồ trong trí nhớ của cô không hề nhìn thấy rõ, thậm chí, trừ một nụ cười như ánh mặt trời mùa hè ra, thì bộ dáng của anh ấy, tất cả cô đều không nghĩ ra!

Tay chân cô chợt luống cuống khóc lên: “Sẽ không, Hàn Triết, mình biết rất rõ mình yêu anh ấy, nhưng làm sao mình không nhớ nổi anh ấy! Tại sao mình lại có thể dễ dàng quên tất cả mọi thứ về anh ấy như vậy!” Cô nhắc chân lên chạy, mạnh mẽ chạy cũng không hề né tránh những người đi đường.

“Ôn Noãn, cậu đi đâu vậy!” Hàn Triết cuống quýt đuổi theo, một đám bạn cùng trường từ một con đường khác chạy tới, cản đường cậu ta đuổi theo bước chân của cô, đợi đến khi tránh qua được đám người kia, đã không biết Ôn Noãn đi đâu, cậu cuống quýt tìm khắp nơi, gặp người liền hỏi có thấy cô hay không!

Nhưng mà, sân trường Phong Đại to như vậy, vốn cậu cũng không quá quen thuộc, cách đây ít năm lại xảy ra không ít biến hoá như vậy, cậu vòng tới vòng lui, cũng không thể tìm được Ôn Noãn.

Tác giả có lời muốn nói:

1 Chính là ta đã cố gắng vì Đường Tử Khoáng mà tẩy trắng, thật ra thì vẫn còn rất thích hắn, hắn thất bại là do nhất thời chạy loạn.(Trong thực tế sẽ có người nào như vậy hay không? Hình như sẽ không có đi!)

2 Cùng đoán Đường Tử Khoáng có thể phù chính không nhé, Cố Dạ Thâm là nam chủ thứ nhất, nhưng đừng quên còn Hàn Triết nha.Ngàn vạn lần đừng quên nha.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thế Thân

Sau khi Cố Dạ Thâm từ học viện tài chính trở về, nghe Lâm An Kỳ miêu tả tình trạng lúc đó, anh lập tức đi xung quanh tìm người, ở học viện quảng cáo anh thấy Hàn Triết một thân một mình, mặt hốt hoảng nhìn xung quanh, lập tức tiến lên: “Noãn Noãn đâu?”

Hàn Triết lập tức nói tình hình Ôn Noãn vừa rồi, “Tôi đã tìm rất nhiều nơi, đều không có tìm thấy!” Cậu đã mệt đến thở không nổi.

“Làm sao anh có thể đề cập với cô ấy về Đồng...” Mặt Cố Dạ Thâm đã sẫm đen lại, cau chặt lông mày, sau khi sắc mặt biến hoá mấy lần, mới thu lại tức giận trong mắt, chỉ trầm giọng nói: “Chia nhau ra, người nào tìm được trước thì báo lại.”

Bọn họ một mực tìm kiếm ở Phong Đại và vùng xung quanh, nhưng không biết Ôn Noãn đã trực tiếp ra khỏi sân trường, ngồi taxi chạy thẳng tới nghĩa trang công cộng Tây Sơn, đợi bọn họ nghĩ đến chạy tới thì cô cũng đã rời đi, chỉ để lại dấu vết đã từng tới.

Sau đó Cố Dạ Thâm lái xe qua phố mới Tây Trữ thì trong lòng khẽ động, đảo tay lái đi vào một ngõ nhỏ của Tây Trữ Lão Nhai, quả nhiên, ở nơi năm đó Đồng Diệu bị giết, Ôn Noãn đang đứng ở đó, đưa lưng về phía của anh.

Sau khi anh xuống xe thì xoải bước lớn đi qua, cô đang nắm chặt hai quả dấm, giống như một con thú nhỏ bị thương phát ra âm thanh đau đớn trầm thấp, hình như muốn khóc lớn, nhưng lại bị nghẹn ngào không phát ra được âm thanh nào, thân thể run rẩy như đè nén chính mình.

Vậy mà chính cái loại thống khổ đè nén này, cô lại không khóc nổi đến nhếch nhác, không chảy ra nước mắt bị ai, rõ ràng cô đau đớn đến tận xương.

“Noãn Noãn.” Anh đè nén giọng nói đang run rẩy của mình, nhỏ giọng gọi đưa tay ra dịu cô.

Cô vô lực mềm yếu ở trong lòng anh, chột há mồm cắn vào cánh tay anh thật chặt, giống như rốt cuộc bị thống ở trong máu nhanh chóng tìm được cách phát tiết qua miệng, hơi sức toàn thân đều cơ hồ tập trung ở trên hàm răng, anh cắn răng nhịn đau, rốt cuộc cô cũng khóc lên, lệ rơi đầy mặt.

“Em không quên Đồng Diệu, không quên anh ấy! Em nhớ lại toàn bộ rồi!” Ôn Noãn một tay nắm chặt cánh tay anh, một tay chỉ vào một chỗ trống, trống rỗng bi thương, “Ngực anh ấy có một con dao, chảy rất nhiều máu, anh ấy đã chết, Đồng Diệu anh ấy đã chết.”

“Noãn Noãn, đừng như vậy! Em đừng như vậy!” Cố Dạ Thâm siết chặt lấy cô vào trong ngực, thấy cô càng không ngừng nói “Anh ấy đã chết”, thì anh không nói lời gì chỉ ôm cô dặt.

Đưa cô đến một khách sạn kiểu cũ ở vùng phụ cận, trong lúc đó anh nhanh chóng gọi điện: “Như Cần, có phiền toái lập tức đến Tây Nhữ Lão Nhai một chuyến.”

Kỷ Như Cần chạy tới rất nhanh, Ôn Noãn mở to hai mắt còn đang mê sảng, giống như mất đi ý thức, tỉ mỉ miêu tả tình cảnh Đồng Diệu bị giết, một chút chuyện nhỏ mà người khác không chú ý, cũng miêu tả rõ ràng đến mức dị thường, Cố Dạ Thâm chỉ gấp đến mức tay chân luống cuống.

Cô đẩy anh ra cửa: “Chờ ở bên ngoài, tôi sẽ thử tiến hành thôi miên một lần cho cô ấy, để cô ấy an tĩnh lại, không được để cho bất luận kẻ nào tới đây quấy rầy!”

Vào lúc thời gian trôi qua đặc biệt chậm này, Cố Dạ Thâm ở cửa cố gắng giữ vững trấn định, nhưng vẫn đứng ngồi không yên.

Sau ba giờ trôi qua, rốt cuộc Kỷ Như Cần cũng đi ra, khuôn mặt đầy mồ hôi.

“Như thế nào?” Cố Dạ Thâm nóng lòng hỏi.

“Dạ Thâm, trước kia tôi đã nói cô ấy có thể sẽ bị tâm thần phân liệt rất nguy hiểm, thật ra thì cũng giống như lúc nói nói dối anh là cô ấy mang thai, nhưng lần này, tình huống của cô ấy thật sự có chút nghiêm trọng.” Về mặt Kỷ Như Cần từ trước đến nay chưa từng nặng nề.

“.....” Ánh mắt Cố Dạ Thâm căng thẳng.

Kỷ Như Cẩn nói tiếp: “Vốn trị liệu của cô ấy đã có thể lợi dụng thời miên để hướng dẫn cô ấy quên đi giai đoạn đó, chỉ cần không chịu kích thích, đợi một thời gian nữa, những chuyện không vui kia trong ký ức của cô ấy có thể quên được, nhưng hiện tại, không chỉ công dã tràng, mà tâm tình của cô ấy còn phản phệ nghiêm trọng hơn, nhất là cảnh tượng khổ sở đó, càng bị nhớ thêm sâu sắc.”

Mặt Cố Dạ Thâm thoáng trắng bệch, tay chân có chút lạnh lẽo, tất cả cố gắng cũng uổng phí, “Hiện tại phải làm sao?” Giọng nói của anh không tự giác run rẩy.

“Cô ấy không chịu nhắm mắt, đại não cũng kháng cự tiếp nhận chỉ thị thôi miên.” Kỷ Như Cẩn nhứt đầu cau chặt lông mày, “Rất khó giải quyết, cô ấy không an tĩnh được, tôi không có cách nào thi hành mộng cảnh cùng thời miên trong lòng được.”

Cố Dạ Thâm nắm chặt hai tay.

“Giao cô ấy cho tôi, chính tôi sẽ an bài cho cô ấy một phòng bệnh ở ‘Vong Xuyên’, tôi nghĩ sẽ có biện pháp.” Kỷ Như Cẩn cam kết, “Nhất định sẽ đem hết toàn lực ra.”

Ôn Noãn như trở về giai đoạn Đồng Diệu mới mất kia, vô luận là nơi nào, đều không tự chủ nhớ tới cảnh tượng Đồng Diệu ngã trong vũng máu, mà chỉ cần vừa nhắm mắt, trong đầu cô cũng sẽ hiện lên tình cảnh lúc ấy, giống như ác mộng không xua đi được.

Kỷ Như Cẩn cố gắng điều chỉnh phương án trị liệu, nhưng hiệu quả quá nhỏ, Ôn Noãn vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, mặc dù không có như bệnh nhân tâm thần khóc rống lên, nhưng vẫn không nhịn được rơi lệ, tới buổi tối, cô rõ ràng là mệt mỏi, nhưng đều gất gao tròn mắt không chịu ngủ, cứ như vậy, mộng cảnh thôi miên không có cách nào tiến hành.

Mỗi lần Cố Dạ Thâm bó tay hết cách, chỉ có thể vô lực khuyên lơn: “Noãn Noãn, đừng như vậy, em có thể nghĩ đến chuyện khác.....”

“Cố Dạ Thâm, em cũng không muốn như vậy, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, nó sẽ tự động xuất hiện, em không khống chế được!” Ôn Noãn dùng sức lay đầu, mắt cố gắng mở thật to.

Một ngày kia, vốn là ngày hạnh phúc nhất trong sinh mệnh của cô, đột nhiên biến thành tội cùng thống khổ và tuyệt vọng, cô cũng hy vọng có thể giống như vài người, không cần đau khổ lâu như vậy, không cần tiếc nuối dài như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới mực nước chênh lệch không lồ của dòng sông so với mặt biển, cùng với một người không thể về được, tất cả phòng tuyến võ trang của cô, đều hồng hết.

Cố Dạ Thâm không còn cách nào, chỉ có thể tìm Kỷ Như Cẩn thương lượng: “Dùng thuốc để cô ấy ngủ mê man, như vậy có thể tiến hành thôi miên không?”

Kỷ Như Cẩn lắc đầu, “Không được, dùng thuốc khống chế giấc ngủ, thì hiệu quả không lớn, phải tính biện pháp để cô ấy ngủ tự nhiên.”

Nhưng Ôn Noãn hình như có ý chí đặc biệt kiên cường, vô luận là Cố Dạ Thâm khuyên, hay Kỷ Như Cẩn dùng thôi miên hướng dẫn, cô đều chống lại không nhắm mắt.

Sau khi Hàn Triết nhận được tin tức chạy đến, Cố Dạ Thâm lúc ấy tức giận không thôi không nhịn được giận dữ níu lấy cổ áo của cậu: “Anh có biết anh đã làm cái gì hay không! Noãn Noãn vốn đã rất nhanh có thể quên những khổ sở kia, làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, nhắc nhở cô ấy nhớ lại tất cả những liên quan tới Đồng Diệu!”

Lúc đầu một trong những nguyên nhân anh mang Ôn Noãn đến thôi miên, là hoá giải áp lực và mệt mỏi, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất, còn là lợi dụng thôi miên để ổn định tâm tình của cô, cùng với việc hướng dẫn cô từ quên đi chuyện không vui trong quá khứ!

“Nhưng ký ức của cô ấy và Đồng Diệu ở cùng nhau rất quan trọng!” Hàn Triết chưa vào phòng bệnh, không biết tình huống trước mắt của Ôn Noãn, căn bản cậu không cho là mình có lỗi khi làm như vậy, Đồng Diệu đối với cô ấy quan trọng bao nhiêu, cậu biết rõ.

“Rất quan trọng thì thế nào!” Cố Dạ Thâm đem tất cả tức giận và vô lực cùng một tia ý thức phát tác trên người cậu, “Anh cũng biết những năm này, cô ấy nhớ mãi không quên những chuyện kia, đối với bản thân cô ấy là một loại tàn nhẫn như thế nào! Chỉ cần vì một cảnh tượng tương tự cũng làm cô ấy liên tưởng đến bộ dáng chết thảm của Đồng Diệu, sẽ khóc đến sục sùi, không khống chế được mình! Anh nói nhớ những thứ kia, đối với cô ấy có cái gì tốt! Hiện tại, cô ấy chỉ vừa nhắm mắt sẽ nghĩ đến cảnh Đồng Diệu ngã trong vũng máu, cái loại khoan tìm khoét xương ấy, anh cho rằng đối với cô ấy có cái gì tốt!”

Hàn Triết ngạc nhiên, những ngày kia khi Đồng Diệu vừa rời đi, cậu thật sự thấy qua bộ dáng cô khóc đau lòng đến chết, nhưng chưa bao giờ biết, qua nhiều năm như vậy, chỉ cần cậu nhắc đến những cảnh tượng liên quan tới Đồng Diệu kia, cô lại có thể có phản ứng lớn như vậy.

Cậu lập tức chạy vội đến cửa phòng bệnh, Ôn Noãn ngồi xồm ở trên mặt đất, mắt mở thật to, cắn chặt răng tựa như đè nén chính mình, sắc mặt anh xám lại, lâm lâm nói nhỏ: “Tôi không biết, tôi không biết có thể như vậy.....” Cậu đứng ở cửa phòng, cũng không dám đi về phía trước một bước.

Rất nhiều ngày sau này, cậu đến xem cô, cũng không dám đi vào đối mặt với cô.

(Lovenoo1510: Đúng là không thể trách Hàn Triết được, cậu ấy không hề biết mà, tác giả ngược cậu ấy quá. Ta thương nha.)

Không lâu sau đó, điện thoại cầm tay của Ôn Noãn đổ chuông, Cố Dạ Thâm thấy Đường Từ Khoáng gọi tới, liền nghe thay.

Mấy ngày nay Đường Từ Khoáng đều ở nước ngoài tìm kiếm bác sĩ có thể trị được bệnh của Lạc Phí, vốn chỉ là gọi điện thoại cho Ôn Noãn tán dóc

trước khi ngủ, biết được tình trạng của cô ấy bây giờ, lập tức gấp đến độ như kiến bò lòng chảo, hận không thể lập tức quay trở về, nhưng đã hẹn với mấy vị giáo sư chuyên gia gấp mặt, nếu lỡ hẹn, sẽ rất khó có thể hẹn lần hai.

Anh đang ở trong phòng ngủ của khách sạn đi tới đi lui tới mấy lần, sau đó gọi điện thoại lại: “Anh thử ôm cô ấy vào ngực, dùng lực lớn chút, tốt nhất là có thể làm cô ấy cảm thấy đau đớn, rồi ở bên tai cô ấy nhẹ giọng dụ dỗ, nhất định phải nói chuyện ở bên tai cô ấy, nhìn cô ấy một chút như vậy xem cô ấy có thể ngủ được hay không.”

Trong hai năm kết hôn, cô cũng từng vì nhớ tới cảnh máu đỏ ngày ấy mà không chịu ngủ, một lần kia anh đã làm như vậy, sau đó cô lại như ngủ thiếp đi.

Sau khi Cố Dạ Thâm cúp điện thoại, mặc kệ phương pháp Đường Từ Khoáng có hiệu quả hay không, anh lập tức trở về phòng bệnh, ôm lấy Ôn Noãn trên mặt đất.

Vừa bắt đầu Ôn Noãn có giãy giụa, không chịu nằm trên giường, Cố Dạ Thâm đánh vào bên tai cô nhỏ giọng dụ dỗ: “Noãn Noãn, nghe lời, chỉ là để cho em nằm thôi, ở trên đất rất lạnh.”

Anh mang theo giọng nói từ tính như ma chú, rốt cuộc cũng mê hoặc được cô nghiêng người nằm xuống, mắt cô vẫn mở thật to, anh ở phía sau ôm chặt lấy cô, cô khó chịu, muốn động, anh càng ôm chặt hơn, khàn giọng ở bên tai cô thông thả nói nhỏ: “Noãn Noãn, tin tưởng anh, anh không có ý mạo phạm em.”

Quả nhiên Ôn Noãn không hề động nữa, đó cũng không phải là lần đầu tiên anh ôm cô chặt như vậy, lúc cô rơi xuống nước vào đêm muộn ở Hokkaido kia, lúc ban đêm cô mới vừa vào Tân Giang Hoa Viên, ngực của anh thật ấm áp, cô cũng không bài xích, vì vậy an tĩnh mặc cho anh ôm chặt, trong đầu vẫn là con ác mộng không xua đi được kia, nhưng rõ ràng bởi vì anh thân cận, lực chú ý của cô đã bị phân tán đi một chút.

“Noãn Noãn, chúng ta trò chuyện.”

Giọng nói của anh luôn trầm thấp mang theo sự mê hoặc, cô chờ đợi một chút, nói: “Được.” Tự nhốt mình đã lâu, cô cũng thật sự muốn từ từ giải thoát.

Anh ở bên tai cô nói về tuổi thơ không buồn không lo của anh, thời học sinh cương quyết bước bình, ước mơ thừa nhỏ muốn làm phi hành gia, cùng với, việc anh thích ca kịch Hoàng Mai truyền kỳ do bà nội nhồi nhét khi còn sống

Tự nhận biết anh đến nay, cô chưa bao giờ nghe thấy anh nói liên tục và nhiều lời như thế, nhưng, cô vừa bắt đầu cũng không thể hoàn toàn tĩnh tâm, rồi từ từ, lực chú ý của cô bị dời đi từng chút từng chút một, thỉnh thoảng sẽ mở miệng hỏi một câu.

Nhớ tới bìa mộ của bà nội Cố ở nghĩa địa vào ngày giỗ của Đồng Diệu, cô thở dài: “Bà nội Cố cũng rời đi rất nhiều năm rồi.”

“Ừ, bà rời đi bảy năm rồi, không quá nửa năm đại thọ tám mươi, buồn bực sâu não mà chết.”

“Tại sao?” Cô không nhịn được ân cần hỏi.

“.....” Cố Dạ Thâm dừng một chút, mới mở miệng, “Trong lúc vô tình bà đã làm một chuyện khiến cho mình áy náy này.Được rồi, không nói đến bà nữa, em nói một chút mộng tưởng thừa ban đầu của em đi, cũng là làm chuyện gia thiết kế thời trang sao?” Anh nói sang chuyện khác.

“Không phải, là muốn trồng một vườn hoa lớn, kiến tạo một nhà kính trồng hoa.” Ôn Noãn chợt dừng lại, bỗng nhiên phát giác, hơi thở ấm áp của anh phun bên tai cô ngựa ngửa, đồng thời hình như máu đều dồn về phía sau tai, nơi đó hình như bắt đầu nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 66.2

Mặc dù không bài xích cái ôm trong ngực này, nhưng ở thời khắc tỉnh táo, cô chợt ý thức được mình ở gần anh như vậy, hơi thở phái nam nồng đậm ở chung quanh, thân thể của cô không nhịn được khẽ run lên.

Cố Dạ Thâm chú ý tới phản ứng rất nhỏ của cô, chợt lĩnh ngộ được tại sao Đường Từ Khoáng nhất định cường điệu phải đánh vào bên tai cô nói chuyện, trên căn bản, ở sau tai mỗi người phụ nữ đều rất nhạy cảm, ở bên tai cô nói chuyện, không thể nghi ngờ có thể trừu chọc giác quan của cô, như vậy, có lẽ có thể dời đi suy nghĩ và lực chú ý của cô, từ đó đạt tới mục đích để cho cô ngủ, hiện tại hình như có chút hiệu quả.

Vừa nghĩ như vậy, anh liền dời môi đến sau tai của cô, cổ ý nói nhỏ đem hơi thở vô lực phun tới, từ từ, cánh môi ấm áp của anh dán vào da thịt sau tai cô, nhẹ nhàng lưu luyến, cô lập tức có vài tia lo lắng và hốt hoảng, vội vàng muốn dời đầu đi: “A, Cố Dạ Thâm.”

Cố Dạ Thâm đè ép vai của cô không cho cô động, đem môi ở phía sau tai dời đến trên cổ cô, khàn giọng nói: “Ôn Noãn, hiện tại thử nhắm mắt lại, đem lực chú ý chuyển qua chỗ anh đụng chạm em, đừng lo lắng, sẽ không vượt khuôn khổ.”

Sau tai, đến cổ, môi của anh như chuồn chuồn lướt nước chuyển đến rồi đi, đè nén hô hấp nhẹ nhàng dụ dỗ cô, anh dừng một chút, động một chút, cô giống như đã hiểu ý đồ của anh, cố gắng phối hợp, trong lòng cho mình ám hiệu, không dấu vết dòi lực chú ý đi.

Vậy mà cái loại đụng chạm này, ít nhiều mang đến cho cô tính nguy hiểm nhất thời, quanh thân cô như có dòng điện vọt qua, thân thể của cô nổi lên phản ứng bản năng, mềm yếu vô lực, nhưng như vậy, cũng làm cho cô không tự chủ được từ từ nhắm mắt, buồn ngủ tùy ý đánh盹.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau mấy tiếng, rốt cuộc Cố Dạ Thâm cũng cảm giác được hô hấp người trong ngực đã đều đặn, anh từ từ tháo lực đạo trên tay, cuối cùng cẩn thận rút người ra, cô quả nhiên đã nhắm mắt ngủ.

Chậm rãi thở ra một cái, anh tự tay lau mồ hôi trên trán, cố gắng bình phục hô hấp đã sớm rối loạn vì bị chính động tác nguy hiểm khơi lên nhưng vẫn cố áp chế, không để ý tới đêm đã khuya, anh gọi Kỷ Như Cần vẫn đang nghiêng cứu sách tới.

Thấy Ôn Noãn quả nhiên đã tiến vào trạng thái ngủ tự nhiên, tinh thần Kỷ Như Cần đột nhiên phấn chấn: “Thời gian kế tiếp giao cho tôi, cô ấy có thể ngủ, thì sẽ có biện pháp.”

Sau thời gian ngắn, trải qua cố gắng mỗi đêm của Cố Dạ Thâm, cùng với nhiều loại phương pháp thôi miên do Kỷ Như Cần phối hợp, cuối cùng Ôn Noãn cũng an ổn, trừ có lúc sẽ thấy cảnh tượng đó trong lúc ngủ mơ ra, thì cùng với công tác lúc mới bắt đầu không kém nhiều lắm.

Khôi phục lại bước này, Kỷ Như Cần hỏi ý kiến của Cố Dạ Thâm: “Còn phải tiếp tục theo kế hoạch thôi miên ban đầu sao?”

Cố Dạ Thâm hơi trầm ngâm, gật đầu: “Tiếp tục, nếu cô ấy không thể quên Đồng Diệu, thì cả đời này cũng không thể an tâm mà vui vẻ.”

“Nếu như vậy, tôi có bản khoản phải nói rõ với anh.” Kỷ Như Cần nghiêm túc nhìn về phía anh, “Một khi tình huống lúc trước xuất hiện một lần nữa, sẽ khó giải quyết hơn.”

Cố Dạ Thâm nhú chặt lông mày, “Sẽ không xảy ra nữa.” Anh không cho phép tình huống như thế xảy ra lần nữa!

Kỷ Như Cần sáng tỏ, rồi lại không khỏi hiện lên chút lo lắng, “Còn nữa, Dạ Thâm, nếu như Ôn Noãn có một ngày biết, anh mang cô ấy đến làm thôi miên, mục đích là để cho cô ấy quên Đồng Diệu, mặc dù chỉ là để cho cô ấy ít thống khổ hơn, nhưng anh có dự đoán qua phản ứng của cô ấy sẽ ra sao không?”

Cố Dạ Thâm khép hờ mắt, chậm rãi lắc đầu, có lẽ, sẽ hận anh.

“Ôn Noãn?” Kỷ Như Cần kinh ngạc nhỏ giọng hô.

Trong lòng Cố Dạ Thâm hoảng sợ, chợt quay đầu lại, Ôn Noãn đang đứng ở cửa.

“Noãn Noãn.....” Anh tiến lên một bước, thần kinh căng thẳng, không xác định được chuyện vừa rồi có bị cô nghe được hay không, “Sao em lại đi ra?”

Nhưng nét mặt không thể tin của Ôn Noãn, cùng với ánh mắt trở nên lạnh lùng mà xa lạ, hiển nhiên tỏ rõ là cô đã nghe thấy.

Ôn Noãn không biết trong lòng có trạng thái như thế nào, cô chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn từng mảnh, mắt không chế chỉ trích anh: “Cố Dạ Thâm, là anh muốn em quên Đồng Diệu, muốn đem anh ấy ở trong lòng em đuổi đi? Làm sao anh có thể! Làm sao anh có thể xâm chiếm lòng em rồi ngay cả vị trí của anh ấy cũng muốn chiếm đoạt! Nếu như em thật sự quên Đồng Diệu, nếu anh ấy biết, thì sẽ có bao nhiêu khổ sở!”

“Noãn Noãn, anh.....” Cố Dạ Thâm không ngờ khéo léo sẽ biến thành vụng về, đối mặt với chỉ trích của cô anh căn bản không thể nào giải thích được, chỉ đưa tay ra mù quáng kéo cô lại, sợ tâm tình cô càng trở nên kích động.

Ôn Noãn né tránh anh đụng vào, “Anh cách xa em ra một chút, van cầu anh cách xa em ra một chút, em không muốn gặp lại anh nữa! Thân thể em đã phản bội lại Đồng Diệu rồi, không thể để trái tim cũng phản bội anh ấy nữa, sẽ gặp báo ứng, gặp báo ứng mất!” Cô cơ hồ sợ hãi xoay người trở về phòng bệnh, dùng sức đóng cửa lại.

Sau khi cùng mấy vị giáo sư chuyên gia gặp mặt, Đường Từ Khoáng không ngừng vó ngựa trở về nước, đến “Vong Xuyên” liền thấy một màn như vậy, anh lập tức đi đến gõ cửa: “Noãn Noãn, em mở cửa ra, anh là Đường Từ Khoáng.”

Bên trong cửa truyền đến tiếng khóc của Ôn Noãn: “Đường Từ Khoáng, anh cũng cách xa em một chút, em đã bị anh báo ứng, không cần tới tìm em nữa, van cầu các người đừng tới nhiễu loạn lòng tôi nữa! Van cầu các người.....”

Sống lưng Đường Từ Khoáng lạnh cứng, anh phạm một lỗi, lại làm cho cô gặp báo ứng, hôm nay, anh làm sao chịu nổi!

Sau lần đó bất luận như thế nào, Ôn Noãn cũng không chịu gặp lại Cố Dạ Thâm, cũng không muốn thấy Đường Từ Khoáng, thậm chí, không hề phối hợp thôi miên nữa, còn thừa dịp Kỷ Như Cần không chú ý, sáng sớm rời khỏi “Vong Xuyên”, lúc Kỷ Như Cần phát hiện cô biến mất, đã là mấy canh giờ sau.

Cố Dạ Thâm nhận được tin tức, không có hốt hoảng tìm người xung quanh, mà anh trực tiếp lái xe đi nghĩa trang công cộng Tây Sơn.

(Lovenoo1510: Ta không thích sự ích kỷ cố chấp của Ôn Noãn, cả nam chính và nam phụ chàng nào cũng tốt, mà bị nàng nữ chính hành ghê quá, ta

ngồi ngai tác giả có thù với đàn ông nha.)

Hôm đó mưa phùn mờ mờ, trời vào thu gió mang theo chút mưa làm người ta có cảm giác lạnh lạnh, anh cấp tốc đi qua mấy cây tùng bách tô điểm mấy ngôi mộ, thấy mưa bụi mỏng lung giữa trời, cô đứng đơn độc mỏng manh, anh đồng thời thở phào một cái, tim có cảm đau đón mờ ảo.

Lần này, cô cũng không khóc thút thít, cũng không lặng yên rơi lệ, chỉ đứng ở đó, mặc cho mưa gió lạnh lẽo tập kích, tóc và áo đều ướt hết, hình như cô không có cảm giác.

Cố Dạ Thâm lặng yên không tiếng động đi tới, nghe được tiếng nói tình tứ của cô: “.....Đồng Diệu, nếu quả thực như có một ngày, thân thể cùng trái tim của em tất cả đều phản bội anh.....Anh sẽ tha thứ cho em chứ? Em thật sự, mệt mỏi.....”

Lời nói mê sáng qua đi, cô như bị rút hết hơi sức toàn thân, thân thể đơn bạc ngã xuống đất, anh tay mắt nhanh lẹ, đón được cô vào ngực.

Đưa cô trở về “Vong Xuyên”, cô tất sẽ rời đi lần nữa, mang cô trở về Lục Viên Tiểu Khu, chắc cô sẽ rất không vui, đưa cô về Tường Vi Hoa Viên, sẽ không có ai chăm sóc, anh không yên lòng, cuối cùng, anh đem Ôn Noãn đưa đến chỗ của Khang Khang.

Khang Khang biết được hiện trạng của Ôn Noãn, thất kinh, liên tiếp chất vấn: “Anh, làm sao anh không nói sớm cho em biết!”

Cố Dạ Thâm mệt mỏi không dứt, chỉ nói: “Tốt nhất là em chăm sóc cô ấy, khi thiết yếu, khuyên cô ấy tiếp tục làm trị liệu thôi miên.

“Anh, vậy anh.....” Cố Khang Khang nghi ngờ, cơ hội tốt như vậy tại sao lại không bắt được!

Cố Dạ Thâm hiểu được ý của cô, tự giễu cười một tiếng: “Hiện tại cô ấy không muốn gặp anh.”

“Anh chuẩn bị buông tha cô ấy!” Cố Khang Khang không tin.

“Dĩ nhiên là không.” Cố Dạ Thâm chợt từ từ cười một tiếng, “Cô ấy cần phải có thời gian điều chỉnh lòng mình.” Cô chỉ trích anh có nói rõ ràng, anh đã xâm chiếm lòng của cô, cô chỉ không muốn phản bội Đồng Diệu, cô cần thời gian, anh sẽ cho.

Bao lâu, đều cho.

Sau lần đó, buổi sáng anh đi làm như cũ, buổi tối lúc đêm khuya yên tĩnh, xác định cô đã ngủ, mới đến chỗ của Khang Khang, nhìn cô, coi chừng cô, lúc mơ thấy cảnh tượng bị thảm mà ngủ không yên thì anh sẽ ôm chặt lấy cô, cho cô ấm áp để dựa vào, sau đó, trước khi cô tỉnh lại sẽ lặng lẽ rời đi.

Có một lần, bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, anh không thể tỉnh lại để rời đi, trong mơ anh cảm giác có người vuốt ve khuôn mặt của anh, miêu tả hình dáng của anh, anh động mí mắt mấy cái, mới hoảng hốt mở mắt ra, lại chỉ thấy Ôn Noãn an tĩnh ngủ, cô nghiêng người đối mặt về phía anh nằm, tay phải để ở trước ngực, tay trái rơi ở trên khuỷu tay của anh.

Cho rằng đụng chạm chỉ là nằm mơ, anh tự tay vén mấy sợi tóc ngắn ở trên mặt cô, bỗng nhiên phát giác lông mi thật dài của cô khẽ rung nhẹ rất đáng ngờ, anh khẽ cười, nhẹ nhàng kéo tay trái của cô ra ôm vào bàn tay ấm áp của mình.

“Noãn Noãn, thôi miên cũng sẽ không để em quên toàn bộ về Đồng Diệu, chỉ là làm nhạt đi một chút thống khổ của em, cũng khiến cảm xúc không không chế được nổi lòng một chút, trong tâm tư của anh, dĩ nhiên là hy vọng em có thể quên toàn bộ anh ấy, nhưng trừ phi em chủ động để xuống tình cảm với anh ấy, nếu không, anh ấy sẽ một mực ở trong lòng em. Chẳng qua là sao em tội gì mà tàn nhẫn với mình như vậy, không chịu buông tha cho chính mình! Nếu như anh ấy cũng yêu em như em yêu anh ấy, thì nhất định hy vọng em nhanh chóng vui vẻ.”

Anh nhẹ nhàng hôn năm đầu ngón tay của cô, “Noãn Noãn, chỉ một từ yêu, anh cũng không dễ dàng nói ra khỏi miệng được, thật ra thì, anh cũng sợ không được đáp lại, hiện tại, em ngủ thiếp đi, không có trả lời, anh cũng sẽ không khổ sở, càng sẽ không khó chịu. Noãn Noãn, anh yêu em, em yêu anh ấy nhiều bao nhiêu, thì anh yêu em nhiều bấy nhiêu. Cho mình một cơ hội để yêu nữa nhé.”

Anh buông tay cô xuống, rời đi, trước khi đi ra cửa báo Cố Khang Khang: “Khang Khang, sau khi cô ấy tỉnh lại, thử khuyên cô ấy làm thôi miên xem.”

Tới buổi tối, Cố Khang Khang báo tin mừng: “Anh, hôm nay em đi theo cô ấy, trên đường về cô ấy còn nói với em, muốn hai ngày tới sẽ đi làm trở lại, em xem anh cũng không cần quá lo lắng nữa.”

Cố Dạ Thâm như trút được gánh nặng.

Hai ngày sau Ôn Noãn về công ty đi làm, bởi vì đoạn thời gian trước cô vẫn chạy đến bên kia nhà máy, vì vậy trừ tổng giám thiết kế Đái Nhiêu ra, thì phòng thiết kế không người nào biết cô nghỉ phép, đều chỉ cho là cô ở nhà máy, cho rằng buổi họp báo tác phẩm cá nhân của cô được tôn sùng, nên cũng chỉ cho rằng là quyết sách của Tổng giám thiết kế và Tổng giám đốc.

Vì vậy cô trở lại, không khí vẫn như thường ngày, trừ Chân Diễm Diễm.

Có người chứng kiến thì Chân Diễm Diễm vẫn gọi cô thân mật là “Chị Ôn”, tươi cười rạng rỡ, một bộ dáng đơn thuần dễ thương, nhưng ở khoảng cách gần Ôn Noãn biết, ánh mắt của cô ta đã thay đổi lớn, rét lạnh, căm hận, chán ghét.....

Ôn Noãn nhớ tới kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường của Phong Đại hôm đó lời nói của cô ta cay nghiệt châm chọc, trăm mối cô vẫn không có cách nào lý giải.

Theo lời Chân Điem Điem nói mà phỏng đoán, chắc cô ta cũng sớm biết Đồng Diệu, nhưng trong mấy năm đấy, Ôn Noãn căn bản chưa từng có ấn tượng với Chân Điem Điem.

Nhưng còn hai tuần nữa là buổi họp báo tác phẩm sẽ cử hành, cô không có thời gian nghĩ tới những thứ này, con ngựa không ngừng vó nãm chặt thời gian chuẩn bị cuối cùng.

Sau khi đi đến phòng làm việc của Tổng giám thiết kế tìm Đái Nhiêu hỏi một vài vấn đề, Ôn Noãn trở về phòng thiết kế, đã tới buổi trưa, tất cả mọi người đều đã đi ăn cơm, chỉ còn một mình Chân Điem Điem ở đây.

Bốn bề vắng lặng, thấy cô, Chân Điem Điem cũng lười chẳng muốn công phu làm mặt ngoài, lạnh lùng nhìn cô: “Cùng đi ăn cơm, tôi có lời muốn nói với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 66.3

“Điem Điem, cô muốn nói gì với tôi?” Ngồi ở nhà hàng món cay Tứ Xuyên gần công ty, mặt Chân Điem Điem vẫn lạnh, chính là không mở miệng, rốt cuộc Ôn Noãn cũng không nhận được lời.

Chân Điem Điem mắt lạnh nhìn chòng chọc cô mấy giây, chợt cười, chỉ là nụ cười kia, không thấy chút ý cười nào, cô ta nói: “Ôn Noãn, cô còn nhớ rõ lần trước chuyện trong cuộc thi Thiết kế cô bị người hãm hại chứ?”

“Tôi biết là do Bạch San Ny làm.” Ôn Noãn u mê, làm sao đột nhiên lại nói cái đề tài này?

“Hừ.” Chân Điem Điem cười lạnh, “Hiện tại tôi nói cho cô biết, ban đầu là tôi cố ý tiết lộ cho Bạch San Ny biết, cô có thể bỗng nhiên nổi tiếng, tôi cũng tính toán rất tốt, cô ta nhiều lần không lấy được chức danh thiết kế, nhất định sẽ trộm thiết kế của cô. Còn nữa, hình vẽ chen vào phim ngắn của cô, để cho cô ở trên sân khấu bị bêu xấu, là tôi mượn USB của cô, tiếp đó thả virus vào bên trong. Chẳng qua Bạch San Ny là kẻ ngu ngốc, bị Hoa Khai chất vấn một chút, đã giật mình, vận khí của cô tốt, Hoa Khai nhìn thấy thiết kế của cô. Chỉ là, “trong mắt của cô ta có ý vô cùng đùa cợt, “Thành công do Hoa Khai, bại cũng do Hoa Khai, tôi đã ẩn danh gửi tin nhắn cho Tổng Giám Đái Nhiêu, tố cáo cô, có nhà thiết kế chỉ điểm.”

Ôn Noãn buồn cười, hồi lâu mới đặt câu hỏi: “Tại sao? Điem Điem, tại sao lại muốn làm như vậy? Tôi xác định, trước khi tới Thẩm Khang, cũng không quen biết với cô, tôi đối với cô, cũng không tạo thành uy hiếp.” Tại sao lại có bộ dáng như khổ đại cừu thâm với cô?

(Khổ đại cừu thâm: Ý chỉ mối thù sâu nặng.)

“Cô sẽ không nhớ được tôi.” Ánh mắt Chân Điem Điem căm hận, “Bởi vì lúc trước tôi không gọi là Chân Điem Điem, mà gọi là Chung Tử Thố, gương mặt này của tôi, cũng đã trải qua nhiều lần phẫu thuật thẩm mỹ!”

Chung Tử Thố!

Ôn Noãn hít vào một ngụm khí lạnh, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ngược lại Chung Tử Thố thì cô biết, cũng học cùng học viện thiết kế thời trang, lớn hơn cô một tuổi, ở cùng trấn Anh Hoa với Đồng Diệu, từ nhỏ đã quen biết, từ nhà trẻ đến trung học, đều cùng học chung lớp, có thể nói là thanh mai trúc mã.

Chung Tử Thố thích Đồng Diệu, thật ra thì tình trạng tình cảm của Ôn Noãn thấp lại phản ứng chậm hơn so với người bình thường nên ban đầu cô cũng không phát hiện ra.

Khi đó cô và Đồng Diệu là vô tình gặp nhau thường xuyên, đã khá thân, cô vẫn còn chưa thoát khỏi khí thế của bé trai nghịch ngợm, thường đến học viện quảng cáo tìm anh làm này làm kia, nhiều lần, cũng thường gặp Chung Tử Thố!

Chung Tử Thố không có trang điểm đáng yêu như “Chân Điem Điem” như hiện tại, lông mày cắt tia như Lưu Hải, tóc dài tết bím, bộ dáng hiền lành, chưa thoát được hơi thở nông thôn, mỗi lần tới tìm Đồng Diệu, đều mang đồ ăn của mẹ Đồng chuẩn bị tới, cô ta là con dâu nhỏ nhắn xinh xắn khéo léo được nuôi từ bé.

“Anh Đồng, mẹ Đồng bảo em mang cho anh.”

“Ừ, được rồi, cảm ơn A Thố.”

Mỗi lần đều là đối thoại như vậy, Ôn Noãn chỉ đơn giản là nhìn thành “Huynh muội tình thâm”, chưa bao giờ tỉ mỉ chú ý tới, chỉ cần Đồng Diệu kêu một câu “A Thố”, thì Chung Tử Thố sẽ đỏ mặt.

Mặc dù Chung Tử Thố hơn một tuổi, nhưng vì cô nhập học khá sớm, nên Ôn Noãn học cùng năm với cô ta, và lại tính thàng cũng nhỏ hơn cô ta một chút, nhiều lần gặp, nên Ôn Noãn đi học viện quảng cáo tìm Đồng Diệu, cũng sẽ rủ cô ta đi cùng.

Mặc dù Chung Tử Thố an tĩnh không trở thành bạn tri âm của Ôn Noãn, nhưng quan hệ của hai người cũng không tệ.

Biết Chung Tử Thố thích Đồng Diệu, là ở một cuộc so tài thiết kế thời trang của toàn học viện.

Trong cuộc so tài, Ôn Noãn lo việc nghĩa không chênh lệch đạt giải quán quân, Chung Tử Thố đành phải đứng thứ hai, vốn tình huống như thế rất bình thường, kể từ sau khi Ôn Noãn tiến vào học viện thiết kế thời trang, chỉ cần cô tham gia thi đấu, cô mà đứng thứ hai, thì danh hiệu đệ nhất tuyệt đối là để trống, Chung Tử Thố xưa đến nay đều đạt danh hiệu đệ nhất đã mấy lần đành phải đứng thứ hai sau cô trong các cuộc thi lớn, nhưng mỗi lần trừ cảm giác bức tức mà quyết tâm lần sau sẽ thắng trở lại ra, thì không có biểu hiện gì khác.

Vậy mà một lần kia, sau khi cuộc thi so tài kết thúc khen thưởng, Chung Tử Thố chặn Ôn Noãn trên đường trở về kí túc xá, một người quen chỉ biết vâng lời đột nhiên lại bật ra năng lượng rất lớn, lớn tiếng tuyên chiến: “Ôn Noãn, một ngày nào đó, tôi Chung Tử Thố sẽ thắng cô, chẳng những muốn thắng cô trong tranh tài, còn phải thắng lấy Đồng Diệu trở về!”

Lúc Ôn Noãn còn chưa kịp phản ứng, cô ta đã cất bước lớn tránh đi. Lúc đó, cô và Đồng Diệu đang bắt đầu từ bạn bè không giải thích được mà biến thành người yêu.

Mà cô và Chung Tử Thố từ đó về sau, cũng không tiếp tục làm bạn bè nữa.

Nhưng, mặc dù Chung Tử Thố tuyên chiến, thì các trận đấu về sau, cô ta đều chưa bao giờ thắng nổi Ôn Noãn, mà cũng không có cơ hội.

Ở đêm đó vào mùa đông đại học năm thứ tư, trong nhà cô ta bị rò khí ga, căn phòng bị phá hủy, cha mẹ cô ta cứ lặng yên ra đi trong giấc mộng không một tiếng động, sau khi cô ta tỉnh dậy thì may mắn chạy thoát, nhưng cơ thể bị bỏng với diện tích lớn, sau đó nghe Đồng Diệu khoe khoang, cô của cô ta mang cô ta đến thành phố lớn để phẫu thuật thẩm mỹ, từ đó không còn tin tức gì.

Hiện tại Chân Điem Điem biến hoá quá lớn, một chút bóng dáng của “Chung Tử Thố” năm đó cũng không tìm ra, nên Ôn Noãn cũng không may may nhận ra.

Nhớ tới những thứ này, Ôn Noãn thốn thức không dứt: “A Thố.....”

Đừng gọi tôi là A Thố, cô không xứng!” Chân Điem Điem lạnh lùng cắt đứt lời cô. “Tôi bây giờ gọi là Chân Điem Điem.” Sau đó cô ta được cô mình nuôi dưỡng, từ đó đổi tên họ, trên thế giới này không còn Chung Tử Thố nữa.

Ôn Noãn cười khổ, “Trải qua nhiều năm như vậy, cô vẫn ghi hận tôi như vậy sao?”

Ban đầu, cô cũng không biết Chung Tử Thố thích Đồng Diệu, mà cô và Đồng Diệu ở cùng một chỗ như nước chảy thành sông, cũng không có nghi thức tuyên bố đặc biệt nào, sau đó bị người ghét hận, chỉ có thể nói là không thể làm gì.

Mà các loại cuộc thi thiết kế thời trang, lúc ấy cô chỉ nghĩ, trừ phi không dự thi, còn nếu không thì nhất định phải dốc toàn lực ứng phó để đạt được đệ nhất, đâu để ý tới việc đem mấy người luôn giữ vị trí đệ nhất chen đẩy xuống vị trí thứ hai để bị oán giận đâu.

Chân Điem Điem lạnh lẽo nhìn cô, gần như cắn răng nghiền lợi mở miệng: “Ôn Noãn, tôi không ngừng ghi hận cô.....Cô biết, tôi có cơ nào thống hận họ Ôn các người không?”

Ôn Noãn không giải thích được, theo bản năng hỏi: “Tại sao?” Hận cô còn tìm được lý do, liên quan tới nhà họ Ôn, thì cô không thể tưởng tượng được? Sắc mặt Chân Điem Điem biến đổi mấy lần, cuối cùng giương cằm lên, cười tùy ý: “Ôn Noãn, thật ra thì cô có biết, cô có rất nhiều buồn cười không? Đồng Diệu anh ấy yêu, cho tới bây giờ đều không phải là cô, mà là chị gái cô Ôn Thanh Lương, từ lúc vừa bắt đầu cô cũng chỉ là chiếc bóng, chỉ là thể thân thôi! Hơn nữa, anh ấy đã biết cô từ khi cô bắt đầu nhập học, chỉ là chưa bao giờ dám đến gần cô mà thôi!”

Ôn Noãn sững sốt mất mấy giây mới phản ứng lại ý tứ trong lời nói của cô ta, ầm một tiếng, trong đầu cô như có thứ gì nổ tung, chỉ chừa lại một câu cảm thán: Làm sao có thể!

Cô chưa bao giờ từng nhắc qua với người khác, cô từng có một người chị cùng cha khác mẹ có diện mạo giống cô đến 80%, Ôn Thanh Lương, nhưng ba chữ này ở nhà họ Ôn, hơn mười năm trước, đã trở thành cấm kỵ.

Ôn Noãn nhớ, mười ba năm trước chính là năm có một mùa đông rất lạnh, sáng sớm bão tuyết lớn, cô đang làm người tuyết, lại thấy có một người tuyết đứng ở ngoài cửa sắt, cô lập tức gọi cha mình là Ôn Tranh Vành.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy Ôn Thanh Lương, áo mỏng manh, cả người đều là tuyết, toàn thân lạnh cóng đến cứng ngắt, trong tay là di ảnh của một cô gái.

Cha vừa nhìn thấy di ảnh, ánh mắt hoảng hốt mất một lúc, rồi đem Ôn Thanh Lương vào cửa, sau khi để cho cô ấy tắm rửa thay đổi quần áo, cha gọi cô ấy đến phòng làm việc nói chuyện mấy canh giờ, sau khi đi ra ngoài thì tuyên bố với cô: “Về sau Thanh Lương là chị của con.”

Mười sáu tuổi Ôn Noãn chỉ tò mò với người chị luôn trầm mặc này, mẹ cô Triệu Tinh Nguyên đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau đó đến buổi tối, trong phòng làm việc truyền ra tiếng cãi vã lớn trước nay chưa từng có của cha mẹ xưa nay luôn ân ái, cô len lén núp ở cửa nghe, nghe được một câu chuyện so với hiện tại mà nói thì nó đã cũ rích rồi.

Cha Ôn Tranh Vành và mẹ của Ôn Thanh Lương là Nguyễn Thư Mạn lưỡng tình tương duyệt, tự đính ước cả đời, mẹ Triệu Tinh Nguyên đương thời là thiên kim tiểu thư của thị trưởng Triệu, đã chặn ngang một cuộc, hai người phụ nữ tranh nhau, cuối cùng Nguyễn Thư Mạn chán nản rời đi.

Theo quá trình bọn họ tranh cãi cô biết, ban đầu mẹ cô đã dùng thủ đoạn không quá quang minh chính đại, vì vậy ngày hôm sau, mẹ cô đón nhận Ôn Thanh Lương.

Có một đoạn thời gian, Ôn Noãn ghen tỵ khác thường với Ôn Thanh Lương, bởi vì hai cô rõ ràng tương tự nhau đến 80%, nhưng ngũ quan phối hợp, cô lại chỉ có một chút bình thường, còn Ôn Thanh Lương lại đẹp hơn rất nhiều, điểm duy nhất cô thắng cô ấy, chỉ là đôi mắt cô vừa lớn vừa sáng hơn thôi.

Tính tình Ôn Thanh Lương so với cô dịu dàng hơn, cũng rất biết làm việc nhà, chịu được mệt nhọc, cũng không nhiều lời, mới bắt đầu mẹ cô chỉ lạnh nhạt rồi đến đối đãi ôn hoà.

Ôn Noãn cũng không ghét một người chị gái như vậy, chuyện gì cũng làm cho cô, cô làm sai việc gì đều chủ động gánh chịu, mỗi ngày tắm xong cô ấy đều ở trong phòng tắm giặt quần áo lót cho cô, ngay cả mấy ngày kỳ sinh lý đều không có ngoại lệ.

Hình như Ôn Thanh Lương cũng rất thích cô em gái hoạt bát nghịch ngợm này, cùng nhau đi dạo phố, chụp ảnh, sẽ cùng cô kể tai nói nhò những tâm sự và bí mật của nữ sinh, cô ấy còn kể về bạn trai Đồng Đồng của mình như thế nào.....

Vốn người một nhà cứ như vậy sống cũng coi như mỹ mãn, nhưng đến mùa đông năm thứ hai, thành viên mới gia nhập, lại vô tình bị đuổi khỏi nhà.

Đó là buổi tối đêm ba mươi, vốn người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên rất tốt, không biết có phải món ăn đêm đó quá nhiều dầu mỡ hay không, Ôn Thanh Lương đột nhiên nôn mửa liên tục, mẹ cô khéo léo bực nào, lập tức nhìn ra dấu hiệu mang thai của cô ấy.

Cha cô vừa nghe thấy, mặt lập tức đen lại, muốn Ôn Thanh Lương khai ra đối tượng là ai, cô ấy có chết cũng không chịu nói, rốt cuộc cha cô nổi cơn thịnh nộ, tát cô ấy một cái, mắng cô ấy: “Còn nhỏ tuổi mà không lo học, làm bại hoại gia phong nhà họ Ôn, cô cút đi cho tôi, cũng đừng có trở lại!”

Dưới cơn thịnh nộ của cha cô, Ôn Noãn và mẹ nào dám lên tiếng, mà Ôn Thanh Lương quả nhiên nghe lời rời đi, hơn nữa còn cút đến nơi rất xa, từ đó không có chút tin tức nào. Mặc dù sau đó cha cô hối hận, cũng đã không có ích gì nữa.

Ôn Thanh Lương tới từ mùa đông, cũng một mình ra rồi đi vào một mùa đông khác, sự tồn tại của cô ấy, giống như chỉ là ảo ảnh, một trận gió lớn thổi qua, làm người ta không đành lòng trở lại giấc mộng.

Ôn Noãn vô luận như thế nào cũng không ngờ, Ôn Thanh Lương từng liên quan đến Đồng Diệu.

Sau đó, cô nhớ lại hôm đó Chân Đằm Đằm thêm dầu thêm mỡ tự thuật, cô chưa bao giờ biết, chuyện xưa đã qua của Đồng Diệu.

Lúc Chung Tử Thố và Đồng Diệu còn là một đứa bé lớn lên trong cùng một không gian, còn có một cô bé khác, đó là Ôn Thanh Lương.

Nhưng bọn họ và cô ấy, không được coi là người trong cùng một thế giới.

Nguyễn Thư Mạn chưa cưới đã sinh con, vì vậy ở cái trấn nhỏ tương đối bảo thủ ấy thì danh tiếng rất xấu, cộng thêm việc mẹ con cô ấy cũng tương đối xinh đẹp, được gọi là “Hô ly tính”, người trong thôn gặp mẹ con cô ấy cũng sẽ đi lối khác, Ôn Thanh Lương cũng thường bị đám trẻ con bắt nạt.

Nhưng mọi người chưa bao giờ biết Đồng Diệu thiện lương, từ tiểu học đến trung học, anh chẳng những len lén giúp cô ấy làm việc, có gì ăn ngon cũng sẽ phần cho Ôn Thanh Lương, người khác bắt nạt cô ấy, anh sẽ làm Hộ hoa sứ giả, hàng năm mùa hoa anh đào nở rộ, anh cũng sẽ lấy xe đạp chở cô ấy đi thưởng hoa.....

Năm ấy bọn họ 17 tuổi, Nguyễn Thư Mạn ốm chết, trước khi lâm chung đã giao phó Ôn Thanh Lương đi tìm cha đẻ, sau đó, cô ấy tìm được cha đẻ, chuyển trường đến Phong Thành, Đồng Diệu thường sẽ đến nhìn cô vào hai ngày nghỉ, thiếu niên u mê, thiếu nữ hoài xuân, hai người tương tư thành họa.

Mùa đông năm thứ hai vào Lương sinh nhật mười tám tuổi của Ôn Thanh Lương, hai người vụng trộm ăn trái cấm, không ngờ lâm lỡ mang thai, hai người căn bản đều vẫn là đứa bé, Đồng Diệu khuyên cô phá thai, cô quyết cường không chịu.

Sau đó, vì vậy mà Ôn Thanh Lương mai danh ẩn tích.

Đồng Diệu hận mình tuổi trẻ khinh cuồng, hận mình không dám gánh chịu, hận mình tàn nhẫn đến nỗi cô ấy né tránh, từ đó, cũng không quên được Ôn Thanh Lương.

Anh ấy nói: Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.

(Lovenoo1510: Đây là hai câu thơ của bài Biệt thi kỳ 2 của Tô Vũ. Ý nghĩa của hai câu này là: Nếu còn sống ắt sẽ gặp lại nhau, Nếu chết sẽ còn nhớ nhau mãi.)

Sau khi Chân Điem Điem kể xong, còn tức giận bất bình: “Đồng Diệu nhìn trúng cô ta cái gì! Chính là vì khuôn mặt hồ mị của cô ta, tôi hận cô ta, từ nhỏ đã hận, bởi vì cô ta, nên cho tới bây giờ Đồng Diệu cũng chỉ coi tôi là em gái! Cô ta mai danh ẩn tích, là ông trời thu lại cái tai họa là cô ta này!”

Thấy Ôn Noãn như pho tượng gỗ, cô ta lại lạnh lùng cười: “Ôn Noãn, cô nói, hai chị em các cô tồn tại làm cho cuộc sống của tôi biệt khuất như vậy, tôi sao lại không hận! Lần trước đối với cô như vậy, vẫn chưa thể hết được nỗi hận trong lòng của tôi! Chẳng qua Đồng Diệu chết cũng tốt, ai cũng không chiếm được!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 66.4

Ôn Noãn lắng nghe những lời nói điên cuồng này, chỉ ngây ngốc ngồi ở chỗ đó, sắc mặt trắng bệch.

Chân Điem Điem hả hê cười: “Nếu như cô không có dáng dấp rất giống Ôn Thanh Lương, cô cho rằng, Đồng Diệu sẽ ở cùng cô sao! Nếu như tôi nói không sai, thì Đồng Diệu còn chưa từng nói qua ‘anh yêu em’ với cô!”

Giống như là kinh sợ, Ôn Noãn thù người như bị chém hoàn hồn lại, nhìn Chân Điem Điem thẳng lợi xoay người rời đi, trong lòng một mảnh bi ai.

Đồng Diệu không yêu cô, chưa từng yêu cô, cô chỉ là bóng dáng, chỉ là thể thân! Rất buồn cười, anh đã chết mà cô vẫn yêu anh nhiều năm như vậy!

Thật ra nghĩ kỹ lại một chút, ban đầu vẫn có dấu vết rất nhỏ có thể tìm ra.

Cô nhớ một lần, Đồng Diệu ngoài ý muốn thấy ảnh cô và Ôn Thanh Lương chụp vào mùa hè, ánh mắt anh nhất thời trợn trắng, cô tò mò hỏi: “Sao thế?”

Ánh mắt anh loé lên vài cái, khen: “Không nhìn ra em rất ăn ảnh.” Sau đó anh lại như không có chuyện gì rất tự nhiên hỏi, “Ôi, người bên cạnh em là người nào, hình như không phải ở ký túc xá của em?”

Lúc ấy cô không suy nghĩ nhiều như vậy, đã nói: “Đó là chị gái em.”

“Cô ấy ở đâu?” Anh hỏi rất nóng nảy, thấy cô cau mày không giải thích được, anh lại bình thản ung dung cười, “Ý của anh là, cô ấy học ở đâu?”

“Chị ấy biến mất rất lâu rồi.” Cô buồn buồn trả lời, sau đó lập tức phát hiện trong nháy mắt anh mất hồn, cô liền hỏi, “Tại sao anh lại chú ý tới chị ấy?”

Anh lấy lại tinh thần, khôi phục lại tất cả trạng thái như cũ, giống như cái mất hồn trong nháy mắt kia chỉ là ảo ảnh, về mặt anh cột nhà không đứng đắn: “Anh à, là thương thức về dịu dàng an tĩnh của cô gái nhỏ, em nha, như hiểu động quá, đứa bé này, phải tìm người cho em bắt chước, cô ấy lại là chị của em, hai người khác nhau một trời một vực, đương nhiên là anh thấy lạ rồi!”

Lúc ấy cô xem thường anh, nhưng sau đó, tính khí bé trai của cô từ từ thu liễm, càng lúc càng giống bộ dáng nữ sinh.

Không chỉ có thế, anh thường nhìn cô đến gần người, một bộ dáng như có điều suy nghĩ, thậm chí, lần đầu tiên anh mang cô về nhà, cha Đồng mẹ Đồng thấy cô trong mắt thoáng kinh ngạc.....

Chẳng qua khi đó, cô đều hiểu thành ý tứ khác.

Ai sẽ nghĩ tới, bọn họ ở trước cô, lại có liên quan sâu sắc như thế!

Mà cẩn thận hồi tưởng đoạn quan hệ nước chảy thành sông của hai người, cũng có quá nhiều sơ hở.

Chưa từng có nghi thức xác định quan hệ lẫn nhau, anh cũng chưa từng nói qua ba chữ “Anh yêu em”, ngay cả cầu hôn cũng chỉ là “Phân công hợp tác” hoàn thành tâm nguyện lớn thứ hai của cô!

Cô cho là anh chất phác, làm bất cứ chuyện gì đều chỉ dùng hành động chứng minh, nhưng không ngờ, không phải là không muốn nói, muốn nói, nhưng chưa bao giờ là cô.

Tất cả mộng đẹp, trong nháy mắt âm ỉ sụp đổ.

Thì ra, chân tướng là như vậy.

Gặp nhau dưới tàng cây hoa anh đào, cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cũng có khả năng, không phải là trùng hợp, mà con phở hoa anh đào kia, là thời gian đẹp đẽ nhất của anh và Ôn Thanh Lương.

Biết sau đó hai người luôn có thể trùng hợp gặp nhau, nhưng mà cũng chỉ là anh đang tìm kiếm hình ảnh của Ôn Thanh Lương;

Trước khi kết hôn anh không chịu đựng vào cô, có lẽ, chỉ là không nghĩ tới vạn bất đắc dĩ, mà chỉ muốn giữ vững sự chung thủy với Ôn Thanh Lương;

Cuối cùng nguyện ý cưới cô, nhưng cũng chỉ là vì, Ôn Thanh Lương sẽ không về nữa, không bằng tìm người giống người mình yêu.

Trong thời gian ngắn cô biết được tất cả, nghĩ thông suốt một chút, Ôn Noãn cho là mình sẽ khóc, nhưng cô không khóc, chỉ đi không có mục đích trên đường vắng lặng đầy gió thu, tìm thót lại đầy bi thương, cuối cùng chết lặng.

Cô đi tới trạm ô tô đi đường dài, mua vé đi trấn Anh Hoa, ngồi lên xe khách, gọi điện thoại cho Tổng Giám thiết kế Đái Nhiêu: “Tổng Giám Đới, tôi muốn xin nghỉ mấy ngày.”

Sau khi Đái Nhiêu đồng ý, cô lại gọi điện cho Cố Khang Khang, báo bạn, đành gửi một tin nhắn qua: “Khang Khang, mình muốn rời đi một thời gian, sẽ trở lại trước khi buổi họp báo của các cậu diễn ra, không cần tìm mình.”

Sau khi gửi xong, tháo pin điện thoại, phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược, cô nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Trấn Anh Hoa là một vùng đất thanh bình, quê hương của Đồng Diệu, chị gái cô Ôn Thanh Lương từ nhỏ đã sinh trưởng ở đây, nơi đó có từng mảnh từng mảnh đồng ruộng lớn giăng khắp nơi, mùa thu hoạch đã qua, chỉ còn một mảnh hoang vu.

Lúc cô tới, đã gần hoàng hôn, ánh mặt trời an tĩnh, khói bếp lượn lờ.

Cô đặt chân vào một ngôi nhà bình thường đã được cải tạo thành một quán nhỏ, cả đêm cô không ngủ, sáng ngày thứ hai, trời còn tờ mờ sáng, cô đã ra cửa.

Cô hướng về phía ông cụ dậy sớm hỏi: “Cụ à, ngài có biết Nguyễn Thư Mạn đã từng ở nơi nào không?”

Ông cụ tỉ mỉ quan sát cô một phen, chỉ dường còn nói: “Cô ấy đã sớm không còn ở đây nữa.”

Ôn Noãn gật đầu: “Cháu biết rồi ạ. Cảm ơn cụ.”

Đi qua đường xi măng thật dài, dọc theo bờ ruộng lượn sóng, trời sáng rõ thì cô đi đến một căn nhà nhỏ ở dưới chân núi.

Một căn phòng bằng gạch dĩ nhiên là sụp đổ, chỉ còn dư lại tường đổ, chung quanh là rom chất cao đã héo khô, một mảnh thê lương.

Sau đó, cô đến nhà Đồng Diệu đã từng ở, nhà đá đỏ ngói xanh, không có người ở lâu năm, cũng đã cũ kỹ đồ nát.

Sau đó, cô đi đến phố Anh Hoa lần đầu tiên gặp anh, vào thu, chỉ còn lại cành cây khô héo thê lương hướng lên trời, cảnh tượng Anh Hoa tung bừng náo nhiệt, đã không còn nữa.

Cảnh còn người mất mọi chuyện kết thúc.

Liên tiếp mấy ngày, cô đều trần trọc với mỗi con đường trên trấn nhỏ này, suy nghĩ những năm đó của Đồng Diệu và Ôn Thanh Lương, có từng đi qua hay không.

Những ngày đó, cô đã trải qua tâm cảnh như thế nào, dù là ai cũng không có cách nào tưởng tượng được.

Cách buổi họp báo tác phẩm còn ba ngày, cô thu dọn đồ đạc, trả phòng, cuối cùng lại đi một chuyến tới phố Anh Hoa nơi bắt đầu giấc mộng kia.

Ôn Noãn không biết vì sao sau khi biết Đồng Diệu chưa từng yêu cô, cô lại còn đến nơi này.

Chỉ là, tới nhìn một chút.

Hoặc là nó, từ biệt.

Từ lúc bắt đầu dưới tàng cây hoa anh đào, giờ lại từ nơi này từ biệt, tự nhốt mình nhiều năm, sau khi đã rõ chân tướng, cô nên để mình tự do.

Sau khi trở về, cô không cần phải đi “Vong Xuyên” làm thôi miên để quên Đồng Diệu nữa, bởi vì, đã không cần quên đi.

Anh không yêu cô, có lẽ một khắc rồi đi kia, ngược lại anh đã được giải thoát, mà bây giờ, rốt cuộc cô cũng muốn từ trong gông xiềng giam cầm mình đi ra, từ đó, bất luận là thân thể hay trái tim, sẽ một lần nữa thuộc về người nào khác, đều sẽ không liên quan tới Đồng Diệu nữa.

Anh không yêu cô, cô cũng không coi là phản bội anh nữa.

Đứng ở góc cây nhớ lại một lần nữa từng có một đứa bé búống bình lắc làm hoa anh đào rơi rồi rớt xuống dưới tàng cây, xoay người, có một chiếc xe BMW màu đen chậm rãi trong dừng ở cách đó không xa trong gió thu.

Cửa xe mở, Cố Dạ Thâm mặc tây trang thẳng thớm đi từ trong xe ra ngoài, vóc người cao lớn cứng cáp, dưới trời chiều ánh mặt trời vàng óng nhàn nhạt âm áp chiếu rõ hình dáng của anh, hết sức tuấn tú kiêu ngạo.

Anh không vội tới đây, chỉ đứng ở khoảng cách không gần không xa khoả cô lại thật sâu.

Không có chướng ngại vật gì, không có bất kỳ cố kỵ nào, cô chạy tới nhào vào lồng ngực dày rộng của anh, ôm thật chặt hông của anh, trong thoáng chốc hốc mắt đã ướt át.

Thân thể của anh bỗng chốc cứng ngắc, tiếp theo đó anh đưa tay ra nhẹ nhàng mơn trớn lưng cô, giọng nói trầm thấp nhỏ nhẹ trên đỉnh đầu cô vang lên:

“Noãn Noãn, anh tới đón em về nhà.”

Tác giả có lời muốn nói:

1 Thật ra thì, ta đã giả thiết, đến cuối cùng Đồng Diệu cũng vẫn yêu Ôn Noãn, dù sao thì hai chị em có tính cách hoàn toàn bất đồng, mỗi người một vẻ, dần dần yêu cũng hợp tình hợp lý.

Chẳng qua, hiện tại Đồng Diệu đã chết không có đối chứng, không có biện pháp nhảy ra thanh minh cho bản thân mình, cũng chỉ để hấn uất ức thôi, bởi vì cái dạng này, thì Ôn Noãn mới có thể không có gánh nặng mà tiếp nhận Cố Dạ Thâm.

Cái chướng ngại vật này đã được tiêu diệt một cách hoàn mỹ nha!

2 Cuối cùng Ôn Noãn sẽ chọn ai, dù sao kết quả cũng sẽ không làm mọi người quá thất vọng, ta là mẹ ruột nha, chính tông mẹ ruột, sẽ để Ôn Noãn có được hạnh phúc tốt nhất.

3 Sau lần thay đổi này sẽ có một chút tình tiết ôn nhu, nhưng là ở phía sau, Cố Dạ Thâm cũng sắp bị ra bãi đen rồi. Hắc! Hắc! Hắc!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Âm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Ăn Ý

Từ Tường Vi Hoa viên đến Thâm Khang mất chừng hai mươi phút đi bộ, nếu bước chậm lại, thì nửa giờ sẽ đến.

Ôn Noãn thức dậy rất sớm, lựa chọn đi bộ tới công ty, nhưng tâm tình của cô thoát buồn thoát vui, như sáng sớm ngày thu này, gió lạnh và nắng ấm cùng tồn tại.

Đã nhiều năm như vậy, đối với chấp niệm yêu Đồng Diệu gần như là cố chấp, nhưng đột nhiên có người nhảy ra cười nhạo sự cố chấp của cô, chẳng qua là cảnh tượng quá huyền ảo, một hồi trống rỗng, không khó chịu là không có khả năng, vì vậy chỉ cần vừa nghĩ tới ban đầu Đồng Diệu gặp cô chỉ coi cô là thể thân, trong lòng cô sẽ tràn đầy đau đớn đến xương tủy, chẳng qua, cô có thể dùng thời gian bảy năm đi yêu một người, nhưng lại không có cách nào oán hận với người đã sớm chết đi cả. Mà đồng thời với sự đau đớn, lại tự nhiên sinh là một tia thanh thản dễ chịu nhỏ, loại nhẹ nhõm này giống như trút được một gánh nặng.

Hai loại cảm giác lần lượt thay đổi không ngờ, điện thoại trong túi xách đồ chuông mấy lần cô mới phát hiện.

Bắt máy, là Cố Dạ Thâm. Anh hỏi: “Noãn Noãn, muốn đi nhờ xe không?”

“A, không cần, em đã ra cửa.” Ôn Noãn cho là anh muốn đi Tường Vi Hoa Viên đón cô.

Ngày hôm qua, tại trấn Anh Hoa anh đón cô trở về Phong Thành, đối với việc vì mình bỗng chốc cảm động mà có hành động ôm ấp yêu thương làm cô thẹn thùng không dứt, anh một đường lái xe đều giữ vững trầm mặc, cho đến khi đưa cô trở về Tường Vi Hoa Viên lúc rời đi mới nhẹ giọng mở miệng: “Nghỉ ngơi thật tốt, sáng ngày mai, anh tới đón em.”

Cô còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt.

Vậy mà hiện tại sau khi cô cự tuyệt rồi tắt điện thoại, lại phát hiện một chiếc BMW màu đen quen thuộc đi phía bên phải cô.

Cô nghi ngờ dừng lại, BMW cũng ngừng lại.

Cửa sổ xe mở ra, Cố Dạ Thâm khẽ cười, không nói lời nào, chỉ cố tình dùng đầu ý bảo cô lên xe.

Ôn Noãn hơi híp mắt, mỉm cười lắc đầu.

Cố Dạ Thâm cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Buổi tối gặp lại.” Anh nói xong thì lái xe đi thẳng.

Khoé môi vẫn mang theo nụ cười nhạt, Ôn Noãn tiến vào Thâm Khang, cùng các đồng nghiệp chào lẫn nhau.

Lên thang máy có chút chật chội, cô bị chen lấn lùi về phía sau, bỗng nhiên có người ở sau lưng đụng vào vai cô, còn chưa kịp quay đầu lại, thì giọng nói nhỏ nhẹ mang đầy ý cười quanh quẩn bên tai cô: “Ôn Noãn, mới vừa rồi ở trên đường tôi có gặp cô, còn nữa, thấy Tổng Giám đốc đi xe chậm.”

Là Tang Lạc Vi.

Ôn Noãn cẩn thận lùi về vị trí song song với cô ấy, làm bộ thản nhiên lại không che dấu được lúng túng: “Lạc Vi, cô cười làm tôi rợn cả tóc gáy, đây chỉ là trùng hợp, trùng hợp mà thôi.”

Tang Lạc Vi mỉm môi cười.

Thang máy dừng ở một tầng nào đó, có người đi ra ngoài, có người đi vào.

Ôn Noãn liếc mắt nhìn thấy bộ dáng Kimi với một cái đầu biến thành một con nhím được phun rất nhiều nước, vừa muốn gọi, lại phát hiện có điểm đáng ngờ vì trong mắt hần chỉ rơi vào Tang Lạc Vi ở bên cạnh cô, bất động thanh sắc cô liếc mắt về phía bên phải một cái, khả nghi hơn khi thấy gương mặt Tang Lạc Vi so với đánh phấn còn đỏ hơn, chiếc mũi xinh đẹp khéo léo như khê nững nịu làm rung động.

Đưa mắt ra hiệu.

Trong lòng Ôn Noãn khẽ động, đã biết rõ, khó trách thiết kế Kimi chỉ ở nhà làm việc vậy mà giờ số lần tới công ty càng ngày càng nhiều.

Kimi đã đến bên trái Tang Lạc Vi không để lại dấu vết, bọn họ một hàng ba người đứng ở vị trí cuối cùng, Ôn Noãn cố ý cúi đầu, ánh mắt quét về phía bên cạnh, trên eo Tang Lạc Vi có một cái tay đã nhẹ nhàng đặt lên.

Đột nhiên lòng cô nổi lên đùa giỡn, lúc thang máy sắp dừng ở tầng lầu của phòng thiết kế thì cô chợt ngẩng đầu lên nhìn về phía bên phải, ánh mắt xẹt qua Tang Lạc Vi rồi chạy thẳng đến Kimi, mỉm cười: “Thiết kế Hoa, chào buổi sáng.”

Âm cuối kéo đặc biệt dài, đúng lúc thang máy dừng lại, có một trận chấn động nhỏ, đồng thời tay Kimi như bị điện giật, mặt mắt tự nhiên cười đáp lại: “Chào buổi sáng, tiểu Ôn Ôn.” Nói xong hần vội vã dẫn đầu ra khỏi thang máy, giống như là sợ bị nhìn ra đầu mối.

Ôn Noãn mỉm cười đuổi kịp, sau khi ra khỏi thang máy, đột nhiên không hiểu sao lại quay đầu nháy mắt với Tang Lạc Vi mấy cái, nhìn thấy sắc mặt khôn quần của cô ấy, cô chợt cảm thấy tâm tình thật vui vẻ.

Ừ, đùa giỡn hình như là chuyện rất lâu lúc trước rồi.

Còn hai ngày nữa chính là ngày họp báo tác phẩm riêng, Ôn Noãn cẩn thận an bài các phân đoạn, cố gắng đạt tới sự hoàn mỹ.

Buổi trưa, cô chuẩn bị photo một phần tài liệu đến lúc đó cần dùng, lại phát hiện máy photocopy của một phân bộ bị hỏng, vì vậy phải đi phân bộ thứ hai để photo.

Rất nhanh đã in được, vừa muốn rời đi, thì thấy cửa có tiếng bước chân xóc xếch, hỗn loạn sốt ruột xen lẫn tiếng thở gấp, lập tức, quả đầu giống như con nhím của Kimi xuất hiện tại cửa phòng photocopy, hần kéo Tang Lạc Vi đi vào, đóng ầm cửa lại.

Ngay từ lúc nhìn thấy quả đầu con nhím Ôn Noãn đã nhanh chóng ngồi xổm xuống một bên của máy photocopy, cửa phòng máy photocopy bị đóng lại có chút tối, hai người kia nhận định buổi trưa sẽ không có người, nên động tĩnh cũng không nhỏ, nghe được làm cô mặt đỏ tím đập mà không làm được gì, bởi vì vào giờ khắc này cô mà hiện thân thì trò đùa giỡn tuyệt đối sẽ không có hiệu quả.

Cuối cùng nụ hôn nóng bỏng của bọn họ cũng kết thúc, hô hấp vẫn còn chút dồn dập, Ôn Noãn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chân cô ngồi xổm cũng đã tê rần.

Nhưng, hình như bọn họ không có ý đi ra.

“Tang Tang, quan hệ của chúng ta lúc nào mới có thể công khai? Cứ lén lén lút lút thế này làm người ta rất khó chịu!” Kimi rõ ràng là oán trách.

Tang Lạc Vi khẽ thở gấp, giọng nói ngoan ngoãn ôn nhu vô cùng: “A Hảo, mặc dù công ty không có văn bản quy định rõ ràng không cho phép đồng nghiệp yêu nhau, nhưng từ trước tới giờ một khi công khai quan hệ, cũng sẽ phải có một người rời khỏi công ty. Anh còn nhớ rõ ban đầu trợ lý Tiêu Ngâm của Tổng Giám đốc không? Có một lần em cùng Tổng Giám đốc vô ý gặp cô ấy và nhân viên chủ quản Tạ Trần Sinh ở một chỗ cùng nhau, rất thân mật, mặc dù sau đó Tổng Giám đốc không nói gì, nhưng cô ấy vẫn chủ động từ chức. A Hảo, hiện tại em không muốn vứt bỏ phần công việc này.”

Sau một hồi trầm mặc, giọng nói Kimi ứ khúc: “Tang Tang, vậy em chuyển qua.”

“A Hảo!”

“Được được, biết rồi, nhất định phải đến khi kết hôn mới ở cùng một chỗ. Vậy rốt cuộc đến lúc nào em mới bằng lòng gả cho anh.”

Hai người thao thao bất tuyệt hàn huyên một hồi mới dừng lại, sau nụ hôn nóng bỏng làm người ta mặt đỏ tim đập một hồi, Ôn Noãn mới nghe được tiếng mở cửa, có tiếng bước chân càng lúc càng xa, có một chút vội vàng và hoảng hốt không dễ phát giác, rốt cuộc bên trong phòng Photocopy đã an tĩnh trở lại.

Cho là hai người đã đồng thời rời đi, cô mới duỗi hai chân đang mất cảm giác khẽ than nhẹ đứng lên, ngẩng đầu lại phát hiện ánh sáng chiếu ở bên tường không rõ ràng lắm, Kimi vẫn dựa vào nói đó, nhìn lên trần nhà, giống như đang trở về với nụ hôn nóng bỏng lúc nãy, trên mặt còn lưu lại dư vị kích thích.

Nghe được tiếng vang nhẹ, hần đột nhiên nhìn về phía âm thanh phát ra: “Người nào?” Chào đón là Ôn Noãn, trong mắt hần thoáng qua chút mất tự nhiên: “Tiểu Ôn Ôn.....”

Ôn Noãn rất lúng túng, hoàn toàn không ngờ hần còn chưa đi, cô cầm tài liệu đã photo tốt đi ra cửa, trong lúc cười ngượng ngùng có chút nghịch ngợm nhỏ: “Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.....Hắc hắc.....”

Kimi vốn cũng giữ vẻ bình thản ung dung, nhưng tiếng “Hắc hắc” cuối cùng kia của Ôn Noãn rõ ràng là có hiệu quả giấu đầu hở đuôi làm cho hần rốt cuộc không nhịn được mặt đầy vạch đen.

Hần dám khẳng định, buổi sáng cô gọi hần, nhất định cũng là có ý!

Buổi tối, Ôn Noãn và Cố Dạ Thâm ở một quán lẩu dùng cơm mặc dù vắng vẻ nhưng giá rẻ và cảnh vật xinh đẹp, mắt cô liếc thấy một đôi tình nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh không coi ai ra gì mà hôn môi, cô liền không kìm hãm được nhớ tới chuyện xảy ra ở phòng photocopy buổi trưa, không nhịn được vùng trộm vui về.

Một tiếng “Hắc hắc” kia, thật không phải là cô cố ý cười ra, nếu như là người khác, cô nhất định sẽ xấu hổ đến chết, sau đó đến một câu cũng không nói liền đi, nhưng Kimi và Tang Lạc Vi có quan hệ với cô cũng không tệ, làm cho cô thật sự là không nhịn được, muốn trêu chọc một phen.

“Hôm nay tâm tình của em rất tốt.” Cố Dạ Thâm thêm vào trong nồi lẩu nóng hổi một phần rong biển Ôn Noãn thích ăn, khẽ mỉm cười trần thuật sự thật.

Ôn Noãn ngược mắt, trong đôi mắt to còn mang theo nụ cười không kìm lại được, cô mỉm môi một cái, chợt nghiêm nghị hỏi: “Ồi, Cố Dạ Thâm, trong công ty không có văn bản quy định không cho đồng nghiệp yêu nhau, nhưng một khi công khai, một người trong đó phải rời đi, đây là loại thông lệ gì vậy?”

Đây là nói về hướng nào?

Con người trong mắt của Cố Dạ Thâm sâu hơn, “Trong kinh doanh xác thực là có cái loại quy tắc ngầm này.” Sau đó anh cười liếc cô, “Em ở đây là lo lắng?” Chúng ta.....

“À? Lo lắng?” Ôn Noãn nhất thời không hiểu, bất giác nụ cười mơ hồ trong con người của anh, mặt cô nhất thời nóng lên, tình thế cấp bách liền biện bạch, “Em không phải có ý đó.....Em là cái đó.....”

Cố Dạ Thâm nhìn thấy cô vì giải thích mà luống cuống tay chân, từ từ mỉm cười: “Là về trợ lý Tang và Kimi?”

Ôn Noãn kinh ngạc: “Làm sao anh biết?” Sau khi bật thốt lên cô vội che miệng, hai người bọn họ ngàn vạn lần không thể vì lúc này cô vừa mới hỏi mà có một người phải rời đi.....

“Ban đầu không lâu sau khi em đảm đương vị trí trợ lý, anh đã biết.” Cố Dạ Thâm xem thường, hơn nữa, buổi trưa lúc sắp vào giờ làm, trợ lý Tang trở về phòng làm việc mặt đỏ không bình thường, anh đi xuống lầu phòng thiết kế, lại thấy Ôn Noãn từ phân bộ hai nén cười chạy ra, tiến vào phân bộ hai, lại nhìn thấy vẻ mặt Kimi kỳ quái.....

Bỗng chốc Ôn Noãn suy nghĩ một chút, hoảng hốt hiểu, khó trách đoạn thời gian đó Tang Lạc Vi luôn tan làm đúng giờ, còn thẳng thắn la hét muốn đi hẹn hò, chuyện làm thêm giờ, cũng giao cho cô, mà Tổng Giám đốc lại một mực để mặc.....

Nếu Tổng Giám đốc đại nhân đã sớm biết bọn họ có âm mưu, trước kia không trông nom, hiện tại cũng sẽ không động đao đi.

“Ngày kia họp báo, đã chuẩn bị xong chưa?” Cố Dạ Thâm đúng lúc hỏi sang chuyện khác.

“Ừ, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng!” Nụ cười Ôn Noãn sáng ngời, “Ước mơ lớn thứ hai của em là dựng lên một cột mốc quan trọng mới trong thiên hạ.....” Nói tới đây, nụ cười của cô từ từ âm đạm, thì ra, ước mơ lớn nhất của cô không có cơ duyên thuộc về cô.

Chú ý thấy vẻ mặt cô chợt biến hoá, Cố Dạ Thâm hơi nhíu mày: “Sao vậy, khẩn trương à?”

Ôn Noãn hồi hồn, cười lên lại tinh thần: “À, có một chút.”

Cố Dạ Thâm không biến sắc: “Em là nên khẩn trương, ngày kia, sẽ có một ít cán bộ cấp cao của tập đoàn tới.”

“À!” Ôn Noãn kinh hãi, “Cán bộ cấp cao của Tập đoàn?” Tại sao?

Cố Dạ Thâm gật nhẹ đầu một cái, chỉ cười không nói gì.

Rốt cuộc họp báo tác phẩm riêng ngày này cũng tới, tại đại sảnh biểu diễn chữ T nơi lần trước cử hành cuộc thi thiết kế, sau khi cô ở phía sau đài hoá trang xong, khớp lộ trình, kết nối với các nhân viên, đạo cụ và công việc sau cùng xác nhận xong, đảm bảo tuyệt đối không để xảy ra sai sót. Phải biết, cán bộ cao cấp của tập đoàn đến, xảy ra một chút sai lầm cũng sẽ toi.

Đi vào khu người mẫu diễn tập, các người mẫu nam nữ đều ở đây bày ra các loại tư thế và tạo hình, có người mẫu nam cao lớn đẹp trai tiến lên, đưa tay: “Thiết kế Ôn, cuối cùng cũng có thể cùng cô đi lên đài chữ T, rất có vinh hạnh.”

Ôn Noãn đưa tay nắm nhẹ rồi lập tức buông ra, mỉm cười: “Người mẫu Thẩm nổi tiếng, phải là tôi có sâu sắc cảm giác vinh hạnh mới phải, cực khổ rồi.” Vị này là người mẫu nam Thẩm Lâm Phong ở trong giới có danh hiệu không tầm thường, không biết công ty làm thế nào lại mời được hắn!

Đang nói, thì trợ lý Tổng Giám đốc Trầm Vân Trang được Cố Dạ Thẩm tạm thời điều phối tới giúp cô một tay vội vã tới đây: “Thiết kế Ôn, có hai người mẫu chưa đến nơi, mới vừa nhận được điện thoại, một vị trên đường đi có việc, một vị khác thì bị cảm nghiêm trọng, sợ rằng không thể lên đài.”

Ôn Noãn cau mày: “Tại sao có thể như vậy! Là hai vị kia?”

“Trình Gia và Dương Dĩ Tuyền.”

Ôn Noãn cúi đầu, sắc mặt sốt ruột: “Vừa đúng là một tổ.” Công ty chuyên dụng người mẫu cũng không nhiều, vì thỏa mãn biểu diễn trang phục tình nhân lần này của cô, còn phải mời mấy tổ bên ngoài, Trình Gia và Dương Dĩ Tuyền chính là một tổ trong đó, bọn hắn bây giờ không đến được, tạm thời mời bên ngoài cũng không kịp nữa.

“Tôi nghĩ biện pháp.” Ôn Noãn xoay người rồi đi, không chú ý tới Thẩm Lâm Phong và Trầm Vân Trang ở phía sau nháy mắt trao đổi, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười không rõ hàm ý.

Ôn Noãn ra khỏi phía sau đài, xa xa nhìn thấy nhân viên đi qua đi lại, trong đó Kimi thật chói mắt, vóc dáng của hắn thuộc loại hình cao gầy, trên người mặc thiết kế thời thượng của hắn, bất kỳ lần nào tới công ty, cách ăn mặc cũng khác thường làm cướp đoạt ánh mắt của mọi người.

Một người như thế.....

Hai mắt Ôn Noãn toả sáng, cứ để không như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao? Lại nghĩ đến chuyện trong phòng máy Photocopy, trong nội tâm đã có so đo.

Cô tiến lên chắn mặt của hắn, mỉm cười: “Kimi!”

Kimi vừa thấy cô, trên mặt đã có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn không biến sắc như cũ: “Tiểu Ôn.....Ôn, chào buổi sáng.”

Hắn nghiêng người rồi đi, Ôn Noãn mỉm cười: “A Hào.”

Kimi cười ha ha xoay người, nhìn chằm chằm khuôn mặt tràn đầy nụ cười bướng bỉnh của cô, cả người nổi da gà, rợn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 67.2

Ôn Noãn tiến tới bên lỗ tai hắn bí mật một hồi, nụ cười giảo hoạt: “Giúp tôi chuyện này, anh cũng ở đây trước công chúng.....Không cảm thấy ngọt ngào sao, như thế nào? Đồng ý đi!”

Kimi đưa tay sờ sờ cằm trơn bóng, một hồi lâu sau, mặt cười liếc cô: “Thành, giao.”

Ôn Noãn cũng cười, lập tức đi tìm Tang Lạc Vi, nói rõ ý định.

Tang Lạc Vi vừa nghe, quả quyết lắc đầu: “Ôn Noãn, không được không được, không phải là tôi không chịu giúp cô, mà là cái loại chuyện thay thế người mẫu đi đài chữ T tôi không chuyên nghiệp, tôi thật sự không dám nhận được, nếu không, tôi đi báo cáo Tổng Giám đốc, để anh ấy nghĩ biện pháp nhé?” Cô ấy nói nghiêm chỉnh xong, đến cuối cùng về mặt lại ranh mãnh.

Mặt Ôn Noãn bắt đầu dĩ suy sụp, sau đó lại nháy mắt mấy cái nhìn Tang Lạc Vi, cố gắng thuyết phục: “Biểu diễn trang phục tình nhân không cần người mẫu chuyên nghiệp, thật ra thì dùng người bình thường mới đúng. Tang Tang, giúp tôi một lần đi, cô là thí sinh thích hợp nhất! Có được hay không? Tang Tang!”

Tang Lạc Vi nghe danh xưng kia, chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy, ngày trước Ôn Noãn chỉ gọi cô là thư ký Tang hoặc Lạc Vi, Tang Tang là một người nào đó độc hươg.....

Ôn Noãn vẫn còn tiếp tục: “Hon nữa, cuối cùng tôi cũng sẽ đích thân lên đài, Tang Tang, tin tưởng tôi, đến lúc đó cô sẽ cảm kích tôi!”

Rốt cuộc cho đến lúc Tang Lạc Vi đồng ý, Ôn Noãn mới trở về phía sau đài.

Sau đó không lâu, buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Ôn Noãn có chút khản trương.

Lần này Chủ tịch hội đồng quản trị Cổ Ngao cũng đích thân tới hiện trường, ngồi ở hai bên ông trừ Hứa Uy Nhiên quản lý bộ phận nhân sự, còn có Giám đốc Nam Phong Lâm, Tổng Giám đốc Cổ Dạ Thâm và quản lý phòng thị trường Cổ Khang Khang, mấy vị khác Ôn Noãn đều chưa từng biết, nhưng suy đoán theo lời Cổ Dạ Thâm thì có thể là cán bộ cao cấp của tập đoàn.

Mà mặt khác, khiến cho cô khản trương hơn, là ở hiện trường thậm chí lại có người quay phim chụp ảnh, mà người quay phim chụp ảnh kia, lại là đạo diễn nổi danh đương thời Cổ Dạ Thần, tại lần trước Ôn Noãn và Hàn Triết đi Sóc Thành tham gia dạ tiệc sinh nhật của Đồng Tổ Hình đã may mắn gặp qua.

(Lovenoo1510: Hi hi, Cổ Dạ Thâm là đang dẫn cả nhà đến xem mặt nàng đó Ôn Noãn à!)

Trong lòng cô dâng lên một cảm giác kỳ quái, giá trị con người của đạo diễn Cổ không tầm thường là chồng của Nam Phong Lâm không sai, nhưng làm sao lại tự mình lâm trận tới buổi họp báo sản phẩm với mô hình nhỏ này để chụp ảnh đây?

Mặc dù khản trương, mặc dù đầy bụng nghi ngờ, nhưng cô trước sau đều yên tĩnh giữ vững nụ cười mím mẩu mực khéo léo, hướng tới tất cả mọi người dưới đài quan sát giăng giải mỗi một bộ đồ trang phục tình nhân do người mẫu mặc tiến vào đài để truyền tải nội hàm cùng lý niệm của thiết kế, dần dần, cũng quên đi tất cả, không còn khản trương chút nào.

Thiết kế lần này vẫn lấy “Đồng thoại” làm chủ đề, lời bình dẫn là “Ấm áp hoa nở: Để chúng ta cùng yêu nhau.”

Thiết kế rất khác biệt, lời suy nghĩ tinh xảo, ý nghĩa có thể khác lạ có thể ấm áp hàm xúc bên trong, khiến cho mỗi một đôi tình nhân tiến lên, đều đạt được tiếng vỗ tay liên tiếp.

Còn hai bộ cuối cùng, sắc mặt Ôn Noãn đã đỏ bừng, so với thỏa bất kỳ loại phần nào nhìn đều tốt hơn, sau khi người mẫu một trái một phải đi ra, dưới đài có người bắt đầu thán phục “A”, “Ồ”..., ánh mắt cô toả sáng sáng quắc nhìn sang.

Kimi nở nụ cười, khí định thần nhàn, nhưng mặt Tang Lạc Vi lại thể hiện rõ là ngạc nhiên, còn có một loại cảm giác buồn bực vì bị lừa gạt, vì tất cả ánh mắt đều đang nhìn làm trở ngại, chỉ đành phải cùng Kimi bước nhẹ theo nhạc điệu từng bước từng bước lên phía trước.

Ôn Noãn mỉm cười.

Thật may ban đầu tìm người mẫu không có yêu cầu chiều cao lớn, chỉ chọn nam nữ phối hợp, thống nhất size L, bọn họ mặc đều rất thích hợp.

Cô cười giao hoạt hướng về phía Tang Lạc Vi đang buồn bực nháy mắt, trong ánh mắt có một tia bướng bỉnh không dễ phát giác.

Tại lúc tất cả mọi người cùng chú ý tới Kimi và Tang Lạc Vi thì chỉ có Cổ Dạ Thâm đem tầm mắt dừng nhiều hơn ở trên người Ôn Noãn, vì vậy, anh cũng không bỏ qua ánh mắt đầy mờ ám của cô, không nhìn được mỉm cười.

Ôn Noãn bắt đầu thuyết minh tác phẩm biểu diễn.

Bộ trang phục tình nhân này lấy màu lam làm màu sắc chủ đạo, nó có ý nghĩa là đồng thoại và từ xa xưa không có chút liên quan tới nhau, nhưng khởi nguồn lại là từ đô thị đồng thoại: Phong Thành có hai câu chuyện tình yêu truyền kỳ lớn.

Nó bao hàm ở một câu: Duy nguyện cùng người uống nước cả đời, cùng hưởng ấm áp tâm thường, cùng gìn giữ những năm tháng an tĩnh tốt đẹp.”

Cái ước mơ nhìn như bình thường nhất ấy, mà có biết bao người cầu xin mà không được, có bao nhiêu người đã từng nghĩ qua như vậy, nhưng cuối cùng lại bị lãng quên.

Mặc dù bao hàm bên trong bộ trang phục tình nhân này, không làm cho người ta lập tức sinh ra cảm giác tươi đẹp “Thật lãng mạn”, những người dưới đài, đều không hèn mà cùng an tĩnh lại, sau một hồi yên lặng không giải thích được, Chủ tịch hội đồng quản trị dẫn đầu vỗ tay.

Tiếp theo là tiếng vỗ tay như sấm động.

Tang Lạc Vi lẳng lẳng ở trên đài chữ T bày ra tạo hình, quang minh chính đại cùng Kimi nắm tay, khoé môi từ từ cong lên một nụ cười.

Mặc kệ chuyện hôm nay là thế nào, ngày mai sẽ chọc đến bao nhiêu lời đồn đại, cô đều tràn đầy cảm kích.

Một bộ cuối cùng, Ôn Noãn sẽ tự mình ra sân, Kimi và Tang Lạc Vi trở về phía sau đài thì thư ký Thẩm đã vội vàng chạy tới kề bên tai cô.

“Cái gì! Thẩm Lâm Phong bị đau bụng không lên đài được?” Ôn Noãn tận lực hạ thấp giọng, cũng không thể tránh có một tia lo lắng, “Tôi đi xem anh

ấy.”

Trở lại phía sau đài, quả nhiên thấy Thẩm Lâm Phong ngồi ở trên một cái ghế, đôi tay che bụng, đau đến cái trán toát mồ hôi lạnh.

Ôn Noãn hỏi thăm và an ủi mấy câu, mời người đưa anh ta đi bệnh viện, sau đó nhúc nhủ, vào lúc cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, để cho cô không kịp ứng phó, buổi sáng còn có thời gian ứng phó chuyện xảy ra, hiện tại cho dù cô có ba đầu sáu tay cũng không có biện pháp.

“Ôn Noãn, cô trước thay y phục đã.” Tang Lạc Vi một bên tiến lên, “Tôi đi tìm người mẫu, bảo đảm sẽ không để cô thất vọng.”

Nụ cười cô ấy chan chứa, trong mắt đều là giảo hoạt, Ôn Noãn tuy có nghi ngờ, nhưng thời khắc này cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Sau khi thay xong, Tang Lạc Vi còn chưa có trở lại, cô đứng ở phía sau cửa ra vào của đài nhìn tình huống quanh sân một cái, tất cả mọi người đều đang đợi.

Bỗng nhiên, cô thấy Tang Lạc Vi lặng lẽ chạy tới bên cạnh Cố Dạ Thâm, ghé vào bên tai anh nói cái gì, sau khi Cố Dạ Thâm nghe xong, lập tức đứng dậy.

Ôn Noãn buồn bực, cái cô Tang Lạc Vi này, không đi tìm người mẫu nam tìm Tổng Giám đốc có ích gì chứ! Nước xa không cứu được lửa gần, tạm thời người mẫu không phải nói tìm là có thể tìm được, quan trọng hơn là, không có thời gian!

Nhận thấy được người dưới đài đã bắt đầu nghị luận âm ỉ, Ôn Noãn cắn răng một cái, bảo thư ký Thẩm cho ma nơ canh nam mặc đồ nam vào, ngộ nhờ không có người mẫu thật, thì dùng cái này thay thế vậy.

Sau đó cô một mình lên đài, bắt đầu thuyết minh bản thiết kế của tác phẩm.

Nhưng, đợi cô nói xong nội dung Flash biểu diễn đoạn thứ nhất, vẫn không có người mẫu thực xuất hiện, ma nơ canh cũng không được đẩy lên, đang âm thầm gấp gáp, lại nhìn thấy Tang Lạc Vi ở lối vào làm điệu bộ với cô, ý là tìm được người mẫu rồi, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu truyền bá nội dung Flash đoạn thứ hai, cũng phối hợp giảng giải.

“Vẫn là câu chuyện xưa xảy ra ở trên tinh cầu B-612, lần này, là Hoàng tử nhỏ cùng một con hồ ly nhỏ màu vàng rất đẹp, thuần phục và bị thuần phục.”

Hồ ly đối với tiểu vương tử nói: Nếu như người thuần phục được ta, vậy thì sinh mệnh của ta sẽ tràn đầy ánh mặt trời, tiếng bước chân của người sẽ trở nên khác biệt so với những người khác. Những tiếng bước chân của người khác sẽ làm ta nhanh chóng trốn dưới mặt đất, mà tiếng bước chân của người sẽ chỉ giống như âm nhạc, triệu hồi ta ra khỏi hang động.”

“Tôi nghe được một câu rất hay: Trong một ngàn người bên cạnh, tôi có thể nghe được bước chân của người mình yêu, bởi vì 999 người bước trên mặt đất, thì chỉ có anh, là bước ở trong lòng tôi. Tôi làm một cuộc điều tra nhỏ, khi nam nữ yêu nhau, đối với tiếng bước chân của đối phương, sẽ nhạy cảm khác thường……” Ôn Noãn mỉm cười nói.

Cô biết, người mẫu nam mà Tang Lạc Vi tìm đã lên màn, bởi vì dưới đài truyền đến tiếng hút khí một mảnh kinh ngạc, ngay cả Chủ tịch hội đồng quản trị cùng với mấy người ngồi xung quanh ông trong mắt đều không hên mà cùng ngừng lại nhìn, thậm chí, còn có người huyêt gió.

Chẳng qua, dưới đài đã không có Cố Dạ Thâm, còn nữa, cho dù trên đài cũng không yên tĩnh, tiếng bước chân nhỏ nhẹ của người mẫu nam cô càng ngày càng cảm thấy rõ ràng, nhớ tới Tang Lạc Vi cười giảo hoạt, ý tưởng trong đầu cô leo lên, tự động nghiêng người.

Quả nhiên.

Cố Dạ Thâm mặc bộ trang phục tình nhân phù hợp với cô, nơi sâu nhất trong mắt mờ hồ có hàm chứa ý cười, vẻ mặt thản nhiên đi tới phía cô, nhẹ nhàng bắt tay của cô, bình thản dắt cô cùng tiến lên đài chữ T đi, biểu diễn trang phục tình nhân vô cùng hấp dẫn.

Ôn Noãn rất nhanh lấy lại tinh thần, phối hợp với tiết tấu của anh đi lên đài, trình diễn tư thế.

Bọn họ ở chung một chỗ dưới màu sắc rực rỡ của ánh đèn, có một loại hài hoà thoải mái không nói nên lời.

Cuối cùng sau khi biểu diễn xong, tất cả người mẫu cùng tiến lên đài chữ T, cảnh tượng kia làm người ta nhìn mà than thở.

Buổi họp báo tác phẩm riêng thành công viên mãn, buổi tối Cố Dạ Thâm dẫn các thành viên phòng thiết kế mở lễ chúc mừng, Ôn Noãn chiếm hết phong quang, có người thật lòng chúc mừng, ví như Tổng Giám Đốc Nhiều, Chủ nhiệm thiết kế số ba Trương Hạ Chân, có người giả vờ chúc, ví như Chân Điem Điem, trên mặt mang nụ cười, trong mắt lại lạnh lẽo, nhưng hết thấy đều lấy rượu kính tạ cô.

Kimi và Tang Lạc Vi một trước một sau mời rượu chúc mừng, cô hướng bọn họ nháy mắt mấy cái, ngầm hiểu lẫn nhau.

Sau lại có người đề nghị đi karaoke, vốn Ôn Noãn đã có chút mệt mỏi, nhìn cả đám hưng phấn bùng bùng, lại không đành lòng làm mất hứng, chỉ đi sau, an tĩnh ngồi ở trong góc, ngồi trong bóng tối nhìn đồng nghiệp người tranh ta đoạt.

Trên đường đi toilet, lúc cô ra ngoài rửa tay thì gặp Chân Điem Điem ở vách tường đối diện đang trang điểm, cô khẽ mỉm cười: “A Thố…….”

Chân Điem Điem hừ lạnh: “Cô ở đây khoe khoang cảnh tượng hôm nay với tôi sao? Không ngờ cô không xin được người mẫu chuyên nghiệp thay thế,

Tổng Giám đốc lại tự mình lên đài!”

Cô ta nói xong liền đi, lưu lại Ôn Noãn với khuôn mặt không giải thích được, tại sao cô ta lại nói “Không ngờ”?

Khi trở về, không biết người nào đã đem mic nhét vào trong tay Cố Dạ Thâm, một bài 《 thiên sứ khóc ban đêm 》 làm kinh ngạc cả phòng, trong nháy mắt tất cả mọi người an tĩnh lại.

Thiên sứ khóc ban đêm

Từng giọt lệ đến bình minh sẽ thành giọt sương

Người yêu khóc ở trong mộng

Khiến ánh sao sáng nửa đêm càng ngày càng mờ hồ.

Lòng của tôi trong giấc mơ của tôi có một câu chuyện xưa.

Vùng trộm chôn dấu ở nơi sâu nhất trong linh hồn

.....

Giọng của anh khàn khàn từ tính khi hát không khỏi chấn động làm mọi người cảm động, Ôn Noãn chẳng biết tại sao, chợt nhớ tới trong mấy tháng này lúc khóc thầm trong đêm, hầu như đều ở trong ngực anh.....

Nhìn bóng dáng anh u sầu nổi bật dưới ánh sáng, làm góc nào đó trong trái tim cô, dần dần hoá thành nước, lay động lay động giống như gió xuân tươi trẻ thổi trên mặt hồ.

Kết thúc bài hát, Tang Lạc Vi phản ứng đầu tiên, kinh ngạc cảm thán: “Tổng Giám đốc anh thực trâu bò, tôi theo bên cạnh anh làm việc vật đã bảy năm rồi, cư nhiên lại không biết anh biết hát, hơn nữa còn hát tốt như vậy!”

(Lovenoo1510: Một câu trâu bò của chị Tang đã phá vỡ bầu không khí lãng mạn. Chị cũng thật trâu bò nha)

“Đúng vậy đúng vậy!” Cả đám ồn ào, ở bên ngoài công ty, đều đánh mất sự kính cẩn và nghiêm túc lúc trước.

Cố Dạ Thâm chỉ cười một tiếng, thả mic ngồi trở lại ghế salon.

Có người cao giọng đề nghị: “Tổng Giám đốc hát một bài nữa đi!”

Kimi cướp được mic cũng không yếu thế, lập tức tán thành, Tang Lạc Vi đã ăn ý chọn ca khúc, Ôn Noãn nhìn thấy hai người không hẹn mà cùng nhìn cô một cái, nụ cười rất quý dị, cô không nhận được sống lưng tê dại một trận, lập tức đứng dậy muốn trốn, nếu không tuyệt đối sẽ bị kéo tới hát đôi ca khúc tình nhân.

Vậy mà chưa chạy được tới cửa, sau lưng đã truyền đến: “Ôn Noãn, hôm nay cô lo việc nghĩa không nên chênh mảng, một ca khúc cũng chưa hát, bài 《 tri tâm người yêu 》 này cô tới cùng hát với Tổng giám đốc đi!”

Cũng biết, Tang Lạc Vi bụng dạ hẹp hòi chuẩn bị làm chuyện xấu mà!

Bước chân Ôn Noãn không dừng, chỉ quay đầu nặn ra nụ cười: “Tôi đi toilet một chuyến sẽ trở lại.”

Tang Lạc Vi đã sớm chạy tới kéo cô, răng trắng như tuyết cười: “Chớ gạt người, cô mới vừa trở lại, không được làm mất hứng nhé!”

Mọi người lại ồn ào lên, cự tuyệt quá rõ ràng sẽ khiến lộ ra vẻ mình chợt dạ, Ôn Noãn bất đắc dĩ, chỉ đành đi tới cầm mic lên, khẽ nghiêng đầu, Cố Dạ Thâm mỉm cười, quăng cho cô một ánh mắt khích lệ.

Ôn Noãn hát rất êm tai, giọng hát uyển chuyển tình tế.

Dưới sự thao túng đùa giỡn của Tang Lạc Vi, hai người lại hát bài《 Tình yêu Hiroshima 》，《 đoàn tụ sum vầy 》đều là ca khúc hát song ca về tình yêu kinh điển, khi cô đùa giỡn chọn bài 《 tình yêu người kéo thuyền 》 thì âm áp bị đạo sợ đến hoảng hốt, mic trong tay trượt xuống, cô cười xấu hổ, vội ngồi xôm xuống đất nhặt, nhưng không muốn đứng lên luôn, chỉ yên lặng cầu nguyện Cố Dạ Thâm mau mau cự tuyệt.

Quả nhiên đình đầu truyền đến giọng nói tự nhiên của Cố Dạ Thâm: “Tôi hát đến cổ họng bị khan rồi, nghỉ ngơi một chút, Kimi và Tang Lạc Vi.”

Ôn Noãn giương mắt thấy vẻ mặt hai người bị điểm tên không hẹn mà cũng như ăn cóc đến là tức cười, cô vui vẻ, vội vàng đem mic tới trong ngực Tang Lạc Vi, để cho bọn họ “Ân ân ái ái từ từ chèo thuyền” đi.

Đội nhìn đến hai người bọn họ ồn ào như bất đắc dĩ, cô lại không nhận được nhìn sang Cố Dạ Thâm, anh cũng đang nhìn sang, tầm mắt hai người giao nhau đều có nồng đậm nụ cười, hàm chứa ý vị ngầm hiểu lẫn nhau.

Tác giả có lời muốn nói:

1. Chương này có cũng được mà thiếu cũng được, chủ yếu là văn của ta mắc kẹt một chút, cũng chính là về chuyển biến quá mức đột ngột của Ôn Noãn, chính ta cũng buồn bực nha.
2. Các kết thúc còn xa một chút, bôi đen Cố Dạ Thâm... Bôi đen bôi đen.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Quên

Editor: Lovenoo1510

Người bộ phận thiết kế khi vui chơi luôn rất cởi mở, giống như loại tình hình nam nam nữ nữ không phân cao thấp bị gán lại thành đôi ồn ào cũng coi như không thấy, chỉ nổi lên lời đồn đãi, giống như cố ý giấu diếm, thì chỉ chừng mấy ngày là trở lại bình thường.

Một hồi ồn ào náo nhiệt đi qua, bên trong phòng khôi phục lại không khí bởi vì “Người vừa hát xong ta lại lên sân khấu”, có mấy cô gái trẻ cũng đánh bạo muốn mời Tổng Giám đốc cùng hát, bởi vì hôm nay anh quá đổi gần gũi bình dị, mà xác thực ai đến anh cũng không cự tuyệt, chỉ cần biết hát, anh cũng sẽ ra sân.

Sau khi Nam Phong Lâm chạy tới, một nhóm người chơi rất High (cái này là nguyên văn tác giả nha), thì Ôn Noãn liền lui trở lại ngồi ở trong góc, khoe miệng vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại từng hồi hoảng hốt trống rỗng.

Sau khi tan cuộc, cả đám đều gọi taxi trở về, theo lệ thường, cấp trên tổ chức hoạt động, lúc trở về có thể chi trả chi phí giao thông.

Ôn Noãn mỉm cười tạm biệt cùng mọi người, đang chuẩn bị bắt xe taxi, lại bị Nam Phong Lâm gọi lại: “Ôn Noãn, cô và tôi sẽ cùng ngồi xe Tổng Giám đốc, dù sao cũng thuận đường.”

Ôn Noãn nhìn một cái thấy Cố Dạ Thâm đang thay những người khác đón xe, thành thật mà nói, anh cùng với cô lên đài chữ T và hát tình ca, bao nhiêu người sẽ sinh ra chút ý nghĩ, nếu như bây giờ trở về lại ngồi xe của anh, không biết chừng những cô gái kia sẽ bắt quái đến Thiên Mã Hành như thế nào nữa.

(Thiên mã Hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp)

Nhưng chuyện trên đài chữ T đích thực là công việc, anh cũng hát tình ca với những người khác, hiện tại ngồi xe của anh, lại có cả Nam Phong Lâm, vừa nghĩ như thế, cô liền đem chiếc taxi vừa gọi được cho đồng nghiệp khác.

Sau khi tất cả rời đi, Cố Dạ Thâm mới tới, Ôn Noãn phát hiện anh chỉ mặc quần áo bằng lông dê, không thấy áo khoác, không khỏi hỏi một câu: “Áo khoác của anh đâu? Không mặc sẽ bị lạnh.”

Cố Dạ Thâm có chút sùng sốt, nhưng vẫn phản ứng kịp: “Quên mất, có lẽ để ở trong phòng.”

“Em đi lấy áo, anh lấy xe.” Ôn Noãn theo bản năng phản công hợp tác.

Nam Phong Lâm đứng ở một bên nhìn đầy hứng thú.

Sau khi lên xe, cô một mình ngồi ở ghế sau, Nam Phong Lâm ở ghế lái phụ nói: “Dạ Thâm, đưa thím về Cố Trạch trước nhé.” Sau đó quay đầu lại, “Ôn Noãn cô không đề ý chứ?”

“Dĩ nhiên là không.” Ôn Noãn vội vàng lắc đầu, chẳng qua Nam Phong Lâm xưng hô với Cố Dạ Thâm, còn có Cố Trạch...

Dọc theo đường đi cũng không có người nào nói chuyện, không đến nửa giờ đã tới Cố Trạch, thật ra thì vị trí của ba nơi là Công ty, Cố Trạch, sắc vi hoa viên gần như là một hình tam giác, tuyệt đối không thuận đường. Ôn Noãn ngồi nhờ xe thì đường ngược lại càng xa.

Xe lái thẳng vào cổng sắt lớn được thiết kế hoa khắc phức tạp, trong đêm tối nhìn không rõ toàn cảnh Cố Trạch, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự to lớn và xa hoa của nó.

Trước khi Nam Phong Lâm xuống xe có quay đầu lại: “Ôn Noãn, vào ngồi một chút, uống ly trà nhé?”

Ôn Noãn mơ hồ hiểu được nên đầu lắc như đánh trống: “Không được đâu, hôm nay muộn quá rồi, ngày khác sẽ trở lại thăm hỏi sau.” Cô nói vài lời khách sáo.

Nam Phong Lâm cười khẽ, sau đó hướng về phía Cố Dạ Thâm: “Dạ Thâm, đã về đến nhà, cậu không muốn mời cô ấy vào sao?” Cô ấy nói xong thì xuống xe, lúc đóng cửa hướng về phía Ôn Noãn nháy mắt.

Lúc này Cố Dạ Thâm mới khẽ cười quay đầu lại: “Thật sự không vào ngồi?”

Ôn Noãn đỏ mặt hời, vẻ mặt khó xử.

Cố Dạ Thâm cũng không miễn cưỡng, chỉ tự mình xuống xe: “Vậy em chờ anh mấy phút.”

Quả nhiên chừng mười phút anh đã trở ra, Ôn Noãn nhìn thấy Cố Đồng Hoa, Hứa Úy Nhiên cùng với mấy vị cán bộ cao cấp của tập đoàn lúc sáng mà cô không nhận ra đưa anh tới cửa, còn có người hướng về phía xe đỗ nhìn quanh, cô lặng lẽ nằm xuống, không dám nhúc nhích.

Sau khi Cố Dạ Thâm vào xe thấy bộ dạng này của cô, trong giọng nói không che dấu được nụ cười: “Sao vậy, mệt mỏi à? Ngồi phía trước đi.”

Ôn Noãn lắc đầu: “Không cần.”

Cố Dạ Thâm không thể làm gì đành lắc đầu, lái xe ra khỏi Cố Trạch mới để cô ngồi vào chỗ cạnh ghế lái, sau đó nói: “Cố Dực Thần là chú nhỏ của anh.”

Cho nên, Nam Phong Lâm là thím nhỏ của anh.

Hiện tại Ôn Noãn không thấy lạ gì nữa.

Cố Dạ Thâm nói tiếp: “Mấy vị cán bộ cấp cao của tập đoàn tới hôm nay, là chú hai và thím ba, đại cô và dượng út.”

Ôn Noãn cũng không đặc biệt cảm thấy kỳ quái, vừa rồi, cô cũng đoán được những người kia đều là người nhà họ Cố, chẳng qua, “Bọn họ vì cái gì mà đến?” cô không nhận được mở miệng hỏi, nếu như chỉ đơn thuần đến xem hộp báo tác phẩm của một nhà thiết kế không có danh tiếng, thì hình như có cái gì không đúng.

“Là ý tứ của mẹ anh.”

Hứa Úy Nhiên? Ôn Noãn ngạc nhiên.

Ánh mắt Cố Dạ Thâm lấp lánh, “Chủ yếu là tới nhận thức em một chút.”

Ôn Noãn nghiêng đầu tròn tròn mắt nhìn anh, có ý tứ gì?

Cố Dạ Thâm cười, neho mắt liếc cô một cái: “Sợ?” Mấy giây sau anh từ từ thu liễm nụ cười, “Không cần lo lắng, chỉ vậy thôi, Anh là con cả của nhà họ Cố, gần đây, cha, chú, cô đều quan tâm tới chuyện kết hôn của anh, đã an bài xem mắt, anh không muốn ứng phó, nên đã nói ra sự tồn tại của em, lần trước mẹ anh bắt gặp em ở nhà anh, nên hiểu lầm anh và em đã. bà đã khiến cho bọn họ cùng tới buổi họp báo tác phẩm riêng để thăm em, trước là nhận thức em một chút, mới vừa rồi anh đi vào, bọn họ còn đang thảo luận về em.”

“Thảo luận cái gì về em?” Da đầu Ôn Noãn có chút tê dại, tập đoàn cao cấp đầy triển vọng, hẳn là vì việc tư không vì việc công.

Ánh mắt Cố Dạ Thâm lóe sáng, sau khi như có điều suy nghĩ, chỉ thuật lại ý kiến cuối cùng: “Bọn họ muốn anh dẫn em đến chính thức gặp mặt.”

“A?” Ôn Noãn kinh hãi.

Cố Dạ Thâm nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt thật sâu: “Noãn Noãn, anh rất muốn an bài vào ngày mai, em có nguyện ý không?”

Hồi lâu Ôn Noãn mới phục hồi lại tinh thần, né tránh ánh mắt thâm thúy của anh: “Cố Dạ Thâm, em...” Còn chưa chuẩn bị xong.

Giọng nói cô hơi chậm lại, Cố Dạ Thâm liền không làm cô xoắn xuýt có nguyện ý hay không nữa, chỉ cười cười như không có xảy ra chuyện gì.

Một đường im lặng, xe rất nhanh đã lái vào Sắc Vi Hoa Viên, dừng lại ở dưới lầu chỗ cô ở, Cố Dạ Thâm cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, xuống xe thay cô mở cửa.

Sau khi cô xuống xe, đi được hai bước thì dừng lại, giống như là hạ quyết tâm rất lớn: “Cố Dạ Thâm, cho em chút thời gian.”

“Được. Anh sẽ đợi đến ngày em nguyện ý.” Cố Dạ Thâm từ từ đi tới, nâng đầu cô lên, nhẹ nhàng in một nụ hôn, còn có muôn vàn lời muốn nói, nhưng chỉ hóa thành một câu: “Ngủ ngon, Noãn Noãn.”

Sau khi Ôn Noãn lên lầu, anh chuẩn bị lên xe, lúc xoay người lại phát hiện có một người đứng trong bóng tối cách toà nhà một đoạn, âm thầm ở chính giữa nhìn sang, anh nhận ra đó là bạn học cùng trung học với cô, sau khi anh hơi gật đầu, thì lên xe rồi đi.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Ôn Noãn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, cô ra cửa đổ rác thì phát hiện có một người ngồi xổm ở cửa: “Hàn Triết”

Hàn Triết quay đầu lại, lập tức đứng lên: “Ôn Noãn.”

“Sao cậu lại ngồi ở ngoài cửa? Đi vào trước đi, mình đi vứt rác rồi sẽ trở lại.” Ôn Noãn khẽ ngáp, có mùi rượu đỏ nhàn nhạt bay ra.

“Không vào cũng được.” Mặt Hàn Triết thiếu tự nhiên, “Ăn cơm trưa chưa? Cùng mình ăn một bữa cơm nhé!”

Sau khi Ôn Noãn hơi do dự, thì gật đầu: “Được.”

Đi ô tô qua nửa thành phố, dừng lại bên ngoài một nhà hàng lớn tên “Minh Châu”.

“Ăn bữa cơm mà cần đến nhà hàng lớn như vậy sao?” Ôn Noãn không hiểu, cũng không phải là ưa thích.

Hàn Triết cười nhàn nhạt, đôi má trũng xuống hiện lên hai lúm đồng tiền xinh xắn: “Đi vào đi.” Sau khi Ôn Noãn xuống xe thì không chịu đi vào, cậu đánh bắt đặc đi, nói rõ sự thật, “Vào thôi, nhà hàng Minh Châu này thuộc tập đoàn Nam Phong, một tháng sau mình sẽ đến đây làm việc, dẫn cậu tới xem một chút.”

“À——” Ôn Noãn chợt hiểu, “Thì ra là cậu lên lút tới kiểm tra.”

Hàn Triết cười chua loét: “Cũng coi như vậy.” Không nói như vậy, làm sao cô sẽ đi vào đây?

Sau khi ngồi xuống, hai người gọi vài món thức ăn, sau khi món ăn đưa lên đầy đủ, có nhân viên phục vụ đi tới nâng lên một bó hoa hồng vàng, sau khi Hàn Triết nhận lấy, thận trọng đưa cho Ôn Noãn.

Hoa hồng vàng? Ôn Noãn hồ nghi.

“Ôn Noãn, mình là vì chuyện lần trước, nhận lỗi với cậu.” Hàn Triết thành khẩn mở miệng.

“Hả?” Ôn Noãn nhất thời không rõ.

“Chính là ngày kỷ niệm trăm năm thành lập trường Phong Đại, mình đã dẫn cậu đi nhớ lại tất cả chuyện liên quan tới Đồng Diệu, mình không biết cậu đang làm trị liệu thôi miên vì quên.” Khuôn mặt Hàn Triết ảo não.

Cậu vẫn không nhìn cô, biết cô đã khôi phục lại, sau khi đấu tranh hồi lâu, nếu như không thấy một màn tối hôm qua, cậu vẫn còn chưa dám tới.

Ôn Noãn nhận lấy bó hoa bày tỏ áy náy này, lắc đầu: “Hàn Triết, không sao, mình bây giờ đã không sao rồi.” Bởi vì, những thứ kia trải qua mặc dù tốt đẹp, nhưng cũng đã không còn là ký ức mà cô tâm tâm niệm niệm nữa rồi, lần này, cô là thật sự không muốn nhớ lại nữa.

Thấy cô cũng không có ý trách cứ, Hàn Triết như trút được gánh nặng, trong mắt lại mơ hồ có sự lo lắng: “Ôn Noãn, sau khi Đồng Diệu rời đi, mình vẫn chưa từng khuyên giải an ủi cậu, nhưng đều đã qua nhiều năm như vậy, cậu có thể để anh ấy ở trong lòng, khắc sâu trong trí nhớ, nhưng cần gì để mình trôi qua không thoải mái như vậy! Cậu rất cố chấp, nếu như anh ấy biết những năm này cậu sống như thế nào, chắc sẽ rất đau lòng!”

Sắc mặt Ôn Noãn âm trầm, trong lòng tràn qua một cảm giác đau đớn hỗn độn, lẩm bẩm nói nhỏ: “Anh ấy sẽ không đau, anh ấy sao có thể đau.”

Hàn Triết nhẹ nhàng cảm thán: “Người chết như đèn tắt, anh ấy thật sự sẽ không đau đớn.” Cậu trầm ngâm một chút, còn nói, “Ôn Noãn cậu biết không? Năm đó Đồng Diệu tại giờ khắc cuối cùng muốn mình cưới cậu, lòng mình vẫn luôn mong chờ, nhưng trải qua mấy năm như vậy, rốt cuộc mình đã hiểu rõ cậu và mình là không thể. Mình vẫn cho rằng, trừ Đồng Diệu ra, cậu sẽ không động lòng đối với người khác, trong bầu trời này, cậu chỉ tồn tại cùng với anh ấy. Nhưng bây giờ mình đã hiểu rõ, mình không phải người cậu động lòng kia, bởi vì chúng ta đã biết nhau nhiều năm như vậy, nếu có thể, căn bản đã không cần chờ đến bây giờ.”

Ôn Noãn dừng đưa nhìn về cậu, nhưng cậu đã không nói gì nữa.

“Ngày mai mình đi Sóc Thành, có thể một tháng sau sẽ trở lại tiếp nhận quản lý nhà hàng này, cũng có lẽ, sẽ ở lại nơi này. Nhưng Ôn Noãn, những lời này: nếu như có một ngày cậu không muốn một người nào, lại không tìm được đối tượng thích hợp, thì hãy tới tìm mình, mình sẽ vẫn luôn ở đây.” Hàn Triết cười cười tự giễu, “Có lẽ mình không phải là người đầu tiên cho sự lựa chọn kết hôn của cậu, nhưng vẫn có thể làm người lựa chọn tiếp theo của cậu.”

Ngày hôm sau, Hàn Triết lái xe đi Sóc Thành.

Có lúc Ôn Noãn cũng sẽ nghĩ, đối với cậu, cô thật sự chưa từng cảm động hay thích sao?

Thật ra thì không hẳn vậy.

Tuổi dậy thì tươi trẻ, đối với chàng trai có thành tích tốt luôn bị khi dễ cũng có chút động tâm, nếu không, cô cần gì phải kiên trì “Hành hiệp trượng nghĩa” tới cùng?

Nhưng đối mặt với việc cậu thích mình lại bỏ chạy, trừ lúc ấy có cái loại tâm lý bị lừa gạt ra, còn có một chút bị vạch trần làm cô khó chịu. Thế nhưng loại cảm giác mong lung này quá mờ mịt ngắn ngủi, cũng chỉ có thể gọi là hảo cảm mà thôi.

Rồi sau đó, không có cơ hội động lòng với cậu nữa, trừ gặp Đồng Diệu, cũng bởi vì, Hàn Triết, không thể phủ nhận việc cậu yêu cô, nhưng cậu luôn ở phía sau đấu tranh anh dũng, một pháo đạn đánh tới, cậu đã chạy về làm kẻ đào ngũ.

Thời niên thiếu cô luống cuống tránh né, cậu lặng lẽ né ra; hơn hai năm trước cậu cầu hôn lặng mạp, bởi vì một câu của cô “Đối với cậu chỉ thấy hổ thẹn” liền buông tay lần nữa; hiện tại, cậu bởi vì nhắc tới Đồng Diệu làm cô không kim chế được nổi lòng mà tự trách quyết định tránh ra.....

Nhưng may mắn là cậu như thế, khiến cho trong lòng cô thiếu một tầng bức rút, thật ra thì có lẽ, Hàn Triết cũng không nghĩ tới lại yêu cô sâu sắc như vậy.

Không thể phủ nhận, thật ra thì, cô quá mức ích kỷ, không thương cậu thế nhưng lại đối với cậu quá mức nghiêm khắc.

Có lẽ số mạng chính là như vậy, có vài người gặp nhau quá sớm, ngược lại là một loại bỏ lỡ.

Mà có vài người, nhưng bởi vì đã gặp nhau sớm, liền chiếm hết tiên cơ, khiến kẻ đến sau lực bất tòng tâm, như Đồng Diệu và Ôn Thanh Lương vậy.

Hôm nay, lúc nhớ tới Đồng Diệu, cô sẽ luôn không khỏi đem anh cùng Ôn Thanh Lương liên hệ lại với nhau.

Sau khi Hàn Triết rời đi, cô một mình đi dạo phố, ở một quán vỉa hè nghỉ ngơi, thấy Chân Diễm Diễm, ngồi bên cạnh cô ta là Trình Gia Hòa và Dương Dĩ Tuyền, hai người mẫu xảy ra bất trắc ở buổi họp báo tác phẩm riêng.

Ngoài ý muốn mà họp thành tổ hợp kỳ quái, Ôn Noãn không khỏi nghĩ tới lời nói khó hiểu của Chân Diễm Diễm trong phòng rửa tay ở KTV, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Vốn dĩ muốn đi, nhưng đối thoại phía sau lại cản trở bước chân của cô.

Trình Gia Hòa cười nịnh nọt: “Chị Diễm Diễm, lần này em và Dĩ Tuyền giúp chị chuyện này, chị có thể ở bên gối Thẩm Lâm Phong nhà chị thôi chút lời, xin anh ấy dúi dúi chúng em chút!”

Chân Diễm Diễm ngao nghể nâng cằm, cười như không chút để ý: “Mặc dù hai người thối lui cũng không đưa đến hiệu quả gì, nhưng tình cảm ta còn có thừa, về sau, còn sẽ có chỗ phải dùng tới hai người. Yên tâm đi, chị nói cái gì, chồng chị cũng đều nghe.”

Ôn Noãn hít sâu một hơi, lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 68.2

Editor: Lovenoo1510

Thì ra là vậy, Thẩm Lâm Phong hẳn là chồng của Chân Diễm Diễm, khó trách, theo lý mà nói ở trong vòng danh hiệu hẳn cũng không giống với mọi người, hẳn sẽ không muốn tiếp nhận tham gia buổi họp báo nho nhỏ của cô, không ngờ sau lưng hẳn là như vậy.

Ban đầu, nghe nói là Cố Dạ Thâm cố ý thuê một người mẫu có danh tiếng vì muốn tăng thêm danh dự cho buổi họp báo tác phẩm của cô, thư ký mới nhận chức Thẩm Văn Trang của anh còn ở trong thời gian sát hạch ba tháng thử việc, vì biểu hiện mình, mới mời tới anh trai người mẫu Thẩm Lâm Phong của mình.

Nếu như không phải lần này cô tình cờ nghe được đoạn đối thoại này, sợ rằng bất luận như thế nào cô cũng không nghĩ tới, rốt cuộc nơi này lại có xen kẽ âm mưu, chắc hẳn ngày đó Thẩm Lâm Phong giả vờ đau bụng, để cho cô tự làm trò cười cho thiên hạ là thật.

Chẳng qua, sớm vì Chân Diễm Diễm, Đồng Diệu cũng đã không còn nhiều năm như vậy, mà vẫn còn hao hết tâm lực so đo cùng cô như vậy!

Mấy ngày sau, Ôn Noãn sinh nhật tuổi ba mươi, sáng sớm Hàn Triết đã gọi điện thoại tới, chỉ nói đơn giản chúc mừng sinh nhật rồi tắt máy, cô mỉm cười nói cảm ơn.

Từ đầu đến cuối đều coi cậu là bạn bè.

Buổi trưa cô trôi qua cùng Khang Khang, hơn nữa còn nhận được tin vui lớn, Khang Khang có thai, ước chừng tới cuối năm sẽ cùng Bắc Đường Tịch cử hành hôn lễ.

Khang Khang vẫn cố chấp, muốn nhìn thấy cô hạnh phúc mới bằng lòng hạnh phúc, rốt cuộc hiện tại cũng thỏa hiệp, Ôn Noãn cũng vui mừng khó tự kiềm chế: “Khang Khang, mình muốn là mẹ nuôi của đứa bé!”

Khuôn mặt Khang Khang đầy hạnh phúc cười: “Để cho nó gọi cậu là mẹ cũng được.” Sau khi ăn xong còn nói, “Ôn Noãn, sinh nhật năm nay cứ như vậy trôi qua, buổi tối cũng không bồi cậu được, chắc hẳn sẽ có người đi cùng cậu, cậu có biết hay không, thật ra thì trong quá khứ mỗi năm sinh nhật

cậu hoặc là mình đi công tác cho người đưa quà tới, đại bộ phận đều là do anh mình chọn đấy! Rốt cuộc lúc nào thì cậu mới cùng mình chân chính trở thành người một nhà đấy!” Cô ấy nháy mắt kịch liệt.

Vậy mà, buổi tối sinh nhật này, cô lại muốn một người tới, Khang Khang nói “Chắc hẳn sẽ có người đi cùng”, vậy mà “Người kia” cũng không xuất hiện, thậm chí không có một cuộc điện thoại.

Cả buổi tối này hình như không có cái gì khác biệt, vì là sinh nhật, nên cô làm mỳ trường thọ, khi một mình hướng về căn phòng trống ăn mì, rốt cuộc cũng cảm thấy tịch mịch như một con sâu bò ở trong lòng.

Bất chợt cô ăn không trôi.

Đúng lúc nhận được điện thoại của mẹ, gọi cô trở về nhà ăn bữa tối, trong lòng cô cảm thấy chưa bao giờ vui mừng như thế.

Mẹ làm đồ ăn đầy bàn, chỉ chờ cô trở về ăn cơm.

Nhìn hai bên tóc mai hoa râm của mẹ, cùng với tấm lưng đã bắt đầu cong của cha, bỗng nhiên cô cảm thấy mấy năm nay bản thân mình quá mức bất hiếu, lần này ly hôn, lại khiến cho hai ông bà già nua đi không ít.

“Cha, đêm nay con muốn uống chút rượu với cha.” Cô đề xuống sự oán trách bản thân mình, dù như thế nào đi nữa, cô cũng không thể để hai ông bà vì mình mà lo lắng.

“Uống rượu gì, cũng không phải không biết con uống say sẽ như thế nào.” Về mặt Triệu Tinh Nguyên không hải lòng.

“Con uống bia, cũng có thể chống đỡ được 3 cốc.” Ôn Noãn hướng về phía cha mình nháy mắt.

Từ xưa đến nay Ôn Tranh Vành đều thích uống chút rượu, bình thường bắt đầu dĩ không có người nào bồi, thật vất vả con gái với nguyện ý, tự nhiên sẽ không thể bỏ qua: “Hôm nay sinh nhật Ôn Noãn, nên theo ý nguyện của con đi, say thì nghỉ ngơi ở đây cũng được.”

Triệu Tinh Nguyên nhìn con gái đầy nuông chiều, sau bị kịch bảy năm trước càng thêm cẩn thận, rất ít khi trái ý cô, nên nhất thời cũng không nói cái gì nữa.

Ôn Noãn được như nguyện, như dự tính sau 3 cốc bia đã say lã lã.

Lúc nửa tỉnh nửa say, thì có cuộc điện thoại gọi vào máy di động, cô bắt máy, nhưng đến nửa ngày cũng không có âm thanh, cô cúi đầu “alo” hai tiếng, vẫn không có người đáp, nên mơ hồ dập máy, ở tác dụng của cơn rượu, cô có một đêm không mộng mị.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong lúc vô tình cô thấy cuộc gọi tới của Đường Tử Khoáng. Từ sau ngày cô mất khống chế gào thét “Em đã bị anh báo ứng”, thì từ đó về sau anh đều cứ im lặng, không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Mặc dù dưới sự kích động ngày đó, nhưng cô nói những lời như vậy, quả thực có chút quá đáng, suy nghĩ một chút cô gọi điện lại, nhưng không có người nào nghe máy, cô đành bỏ qua, đi rửa mặt ăn điểm tâm rồi từ biệt cha mẹ đi làm.

Trong đầu cô chợt thoáng qua một ý niệm mất mát.

Đường Tử Khoáng cũng nhớ sinh nhật của cô, vậy mà cố tình, có người không nhớ rõ.

Sau buổi họp báo tác phẩm của mình, cô đã bắt đầu được chức danh nhà thiết kế, nên bắt đầu toàn lực thiết kế trang phục tình nhân, bận rộn tới trưa mới nhớ tới việc mình muốn đi toilet, lại như cô tình bị mọi người trong lầu chiếm hết chỗ, cô đành ngồi thang máy lên tầng 28, ở đây ít người nên dễ dàng hơn.

Sau khi tiến vào, cô nghe được có người nói chuyện, là Tang Lạc Vi và Thẩm Vân Trang.

“Trợ lý Tang, tôi phát giác gần đây Tổng Giám đốc có cái gì đó không đúng, giống như rất dễ dàng bị quên việc! Lúc tôi vừa tới chỉ cần hỏi báo chương trình trong ngày bên ngoài một lần, anh ấy đều có thể nhớ rất rõ ràng, nhưng bây giờ, mười phút trước tôi mới nhắc nhở việc qua, anh ấy cũng đã quên, hơn nữa, một ít tài liệu để ở vị trí thông thường, trước kia anh ấy đều tự mình nắm rõ, hiện tại anh ấy luôn phải bảo tôi giúp anh ấy tìm, còn có, mới vừa rồi anh ấy rõ ràng cầm cái cốc uống nước vào phòng làm việc, lại ra sức tìm kiếm bên ngoài còn hỏi tôi có nhìn thấy không.” Trong giọng nói của Thẩm Vân Trang tràn đầy nghi ngờ.

“Có lẽ gần đây anh ấy bận rộn quá nên mệt mỏi thôi.” Lúc đó Tang Lạc Vi trả lời rõ ràng là chân chờ, giống như cũng có phát hiện.

Ôn Noãn nhủ nhủ mảy không dễ nhận thấy, anh ấy không nhớ rõ ngày hôm qua là sinh nhật của cô, có lẽ thật sự là bận rộn quá nên mệt mỏi thôi. Sau đó cô lập tức cười nhạo mình có bao nhiêu buồn cười, thật ra thì có nhớ hay không, cũng không quan trọng gì.

Nhưng trong lòng cô vẫn dâng lên một trận mất mát, mặc dù phần mất mát này rất nhỏ khó có thể phát hiện ra, nhưng lại cố chấp tồn tại.

Chủ nhật hai ngày sau, Cố Dạ Thẩm hẹn cô ra ngoài ăn cơm, mặc dù ngoài miệng anh không nói, nhưng cô cũng hiểu ý đồ đền bù sinh nhật cho cô của anh.

Không biết vì sao, tâm tình buồn bực của cô lập tức tan biến, coi như chỉ ăn một bữa cơm xoàng, nhưng có người cùng ăn, cũng còn tốt hơn so với việc một mình cô đơn nhìn vào căn phòng trống rỗng.

Hình như bắt đầu từ lúc cô biết Đồng Diệu chỉ coi cô là thể thân, thì cô đặc biệt sợ ở một mình.

Ăn xong trở lại Sắc Vi hoa Viên, nghĩ đến việc sau khi lên lầu lại chỉ có một mình, cô có chút chần chờ không muốn xuống xe, lại nghe được Cố Dạ Thâm mở miệng: “Anh có thể đi lên ngồi một chút không?”

Cô dừng một chút, sau đó gần như bật thốt lên: “Được.”

Sau khi Cố Dạ Thâm tiến vào phòng rất tự nhiên ngồi ở trên ghế salon xem tivi, Ôn Noãn vào phòng bếp pha sữa nóng, lúc đi ra, lại phát hiện Cố Dạ Thâm đã dựa vào ghế salon nhắm mắt, hình như là đã ngủ.

Dáng vẻ của anh như rất mệt mỏi, lúc ngủ hai hàng lông mày cũng hơi nhíu lại.

Khẽ thở dài một cái, cô cẩn thận đỡ anh nằm trên ghế salon, rồi từ trong phòng ngủ ôm ra một cái chăn bông, mới vừa đắp lên, anh đã mở mắt, sau khi giật mình nhìn cô hai giây, mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Vậy mà anh lại ngủ thiếp đi.” Anh ngồi dậy.

Trong khoảng thời gian này, lượng công việc thật ra cũng không tính là nhiều, nhưng chính là anh có cảm giác rất dễ mệt mỏi, thậm chí một đến mức có chút hay quên.

Nếu như không phải trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn trên lịch ngày đánh dấu, thì anh còn không thể nhớ ngày sinh nhật của Ôn Noãn đã qua.

Anh cũng không biết như thế nào nữa. Có lẽ anh già rồi, bất cứ là đối với công việc hay cuộc sống, làm anh có cảm giác lực bất tòng tâm.

“Anh chắc mệt lắm? Uống cốc sữa tươi đi, em mới pha còn nóng đấy.” Cô đưa cốc đến.

Cố Dạ Thâm nhận lấy, rồi đột nhiên để xuống, tầm mắt rơi vào tám chén chai rượu dưới bàn trà, hai hàng lông mày nhíu thật chặt, lấy ra một chai còn nửa số rượu, ánh mắt thật sâu nhìn về phía cô, “Ôn Noãn, rượu này là em uống sao?”

“Không có gì, chỉ là buổi tối không dễ ngủ, uống một chút rượu, có thể làm thuốc ngủ.” Nếu anh đã nhìn thấy, cô cũng không cần giấu giếm.

Sau khi biết chuyện của Đồng Diệu và Ôn Thanh Lương, mỗi khi ở một mình, cô đều sẽ có cảm giác tính mạng không hề quan trọng, cô không muốn cô độc trong đêm nhìn thấy rõ mình yếu ớt, vì vậy mỗi đêm, cô đều dựa vào cún để đi vào giấc ngủ.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, từ dưới bàn trà lấy ra nửa bình rượu đỏ rót vào hai ly, “Nếu không uống với em một chén.”

Cố Dạ Thâm vẫn không tiếp nhận, nhìn cô khẽ nhấp một ngụm, lông mày nhăn càng chặt: “Noãn Noãn, những ngày này từ sau khi em từ trần Thanh Bình trở lại, có chút khác thường.”

Hoàng hôn ngày đó, cô chợt chủ động ôm mình, sau lại đối với anh như gần như xa; bình thường thoạt nhìn cô rất vui vẻ, nhưng khi lúc không có người chú ý tới, ánh mắt của cô, lại rất trống vắng, chính là ở quán karaoke hôm đó; bữa tối hôm nay thỉnh thoảng cô lại mất hồn, hiện tại, cô lại phải dựa vào việc uống rượu mới ngủ được!

Việc này không khỏi làm anh lo lắng, “Noãn Noãn, nói cho anh biết, những ngày đó, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Ôn Noãn cúi thấp đầu, với cái nhìn sâu sắc của anh về việc cô tận lực trốn tránh đau đớn, làm chớp mũi cô ể ẩm, cô không chế tâm tình, ực một tiếng uống cạn ly rượu đỏ, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, chỉ là chuyện đã qua, giải sầu.....”

Dường như nhìn không ra đến cùng là có liên quan tới Đồng Diệu, cuối cùng Cố Dạ Thâm lại không hề nói gì, chỉ nhẹ nhàng quay đầu cô để cô gối lên đùi mình, hồi lâu mới nói nhỏ: “Noãn Noãn, đừng cậy mạnh chống đỡ.”

Trong chớp mắt này, rốt cuộc Ôn Noãn không nhịn được nữa, lấy xuống đôi tay anh đang phủ trên đầu mình, hung hăng cắn lấy tay anh, không khống chế được khóc ra thành tiếng.

Không có ai biết, và hiểu rõ người Đồng Diệu yêu chưa bao giờ là cô, ở trần Thanh Bình mấy ngày kia, lòng cô đã trải qua đau khổ và giày vò như thế nào.

Sau khi trở lại, cô cười nhiều hơn, làm bộ vui vẻ, thì sẽ quên chuyện Đồng Diệu không yêu cô, nhưng, cho dù cô cố ý coi thường, thì chỉ cần nghĩ tới, cái loại đau đớn này vẫn đục khoét tim cô.

Cô vẫn cố chống đỡ, ần nhẫn, mà một khắc này, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, mượn tác dụng của rượu, phát tiết ra ngoài.

“Đồng Diệu không yêu em, toàn bộ mười năm, em đều như một đũa ngọc! Trái tim của em, thật sự quá đau, thất sự quá đau!”

Lần rơi lệ này, không phải vì anh ấy vĩnh viễn rời đi, mà là vì yêu thương trong lòng anh ấy biến mất, cô giống như ở trong biển rộng mất đi phương hướng

của trái tim.

Cố Dạ Thâm mặc cho cô phát tiết, rót cuộc đời cô một mẻ, mới sát vào bên tai cô nói nhỏ một câu.

Ngày hôm sau Ôn Noãn tỉnh lại, trên cổ tay có thêm một chiếc lắc tinh xảo.

Cô biết, đây là kiểu dáng trong bộ “Thần thoại” do công ty vàng bạc đá quý lớn nhất Phong Thành mới phát hành, được đặt tên là “Thiên thượng nhân gian”, là căn cứ vào Thần thoại cổ Trung Quốc về truyền thuyết “Ngư Lang Chức nữ” tạo ra, cả chiếc lắc có khảm rải rác kim cương nhỏ, đại biểu cho dải Ngân hà, đầu đuôi móc khóa cài là hai đầu người tình tẻ, một nam một nữ, đại biểu cho Ngư Lang và Chức Nữ, móc cài lại vừa vặn môi và môi hôn chung một chỗ, đem kết cục tiếc nuối trong truyền thuyết, biến ảo ảnh thành hạnh phúc thực tế.

(Thiên thượng nhân gian: Thế giới hoàn mỹ)

Cô hoảng hốt nhớ lại, tối hôm qua có người nắm cổ tay của cô ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Noãn Noãn, về sau, một đoạn thời gian giữa em và anh ấy kia, hãy giao cho chiếc lắc tay này hứng nhận, em không cần quan tâm đến nữa, cùng anh, bắt đầu đi.”

Sau đó, anh hôn cô.

Lần này, không còn là nụ hôn lên trán Ôn Noãn nữa, mà là môi chạm môi nồng nàn.

Khi đó, cô cũng không phải là không tỉnh táo.

Chẳng qua, là tỉnh táo sa vào trầm luân thôi.

Đảo mắt đã đến cuối năm, hôn lễ của Khang Khang và Bắc Đường Tịch sắp cử hành.

Chủ nhật, Ôn Noãn bồi Khang Khang đi mặc lễ phục ngày đó, khi đó đứa bé đã hơn ba tháng rồi, nhưng cũng không làm trở ngại đến vóc dáng mặc lễ phục của cô ấy.

Sau khi chọn xong, đi qua một cửa hàng đồ dùng trẻ sơ sinh, hai mắt Khang Khang tỏa sáng, hào hứng đi vào, Ôn Noãn cũng theo sát phía sau, nhìn đồ dùng trẻ em rực rỡ muôn màu, chợt nhớ tới đã hồi lâu cô không liên lạc với Đường Từ Khoáng, nhớ lại lần kia, anh nửa đường dừng xe chui vào một cửa hàng đồ trẻ sơ sinh vụng về chọn mua, bộ dáng giống như học sinh ngoan cần thần hỏi thăm.

Không có liên lạc, nhưng cô cũng biết tin tức của anh, nhà họ Đường tiêu tốn rất nhiều tài lực mời chuyên gia về ung thư ở nước ngoài trị bệnh cho Lạc Phi, trải qua thời gian dài trị liệu, Lạc Phi đã thuận lợi xuất viện, mặc dù không thể hoàn toàn loại trừ hết tế bào ung thư, nhưng tuổi thọ kéo dài được đến ba bốn năm thì không vấn đề gì.

Nhưng ngay lúc này, vì Bắc Đường Mạt từ chức, thư ký mới nhận chức hẳn là gián điệp thương mại của một tập đoàn đối địch với Hằng Phong phải tới, nên cơ mật của đại bộ phận sản nghiệp công ty bị tiết lộ, tạo thành tổn thất lớn và cũng lâm vào nguy cơ tài chính, Đường Từ Khoáng đang sút đầu bể trán.

“Ôn Noãn, đi, mười phút trước anh Tịch gọi điện tới, anh ấy và anh trai mình ở dưới lầu chờ chúng ta cùng đi ăn cơm.” Giọng nói vui vẻ của Khang Khang kéo suy nghĩ của cô về.

Nhìn trong tay Khang Khang xách theo một đồng lớn đồ dùng trẻ sơ sinh, Ôn Noãn không khỏi chặc lưỡi hít hà: “Khang Khang, có tiền cũng không phải tiêu như thế này, có vài thứ mua bây giờ, lúc đứa bé sinh ra, căn bản không dùng được.”

Khang Khang hếch mày: “Vậy thì có quan hệ gì, dù sao anh Tịch cũng có tiền, cậu có biết không? Mình đồng ý kết hôn cùng anh ấy với điều kiện mang tính then chốt, chính là anh ấy phụ trách kiểm tiền, mình và đứa bé phụ trách tiêu tiền.”

Ôn Noãn cười, nhớ lại Lạc Phi, thật may là bà đã xuất viện.

Khang Khang vẫn còn đang cong môi lớn giọng: “Nếu như không phải gia tộc nhà Bắc Đường có núi vàng núi bạc, cậu cho rằng mình và anh ấy kết cái tầng oán kia, làm sao có thể cưới nhau được.”

Ôn Noãn gương mặt nhìn bộ mặt đầy vạch đen của Bắc Đường Tịch đứng sau Khang Khang, nhất thời không nhận được thích thú, đi về phía bên cạnh Cố Dạ Thâm cũng đang cười giống cô, mặc cho anh tự vòng tay cô, chờ Khang Khang bị người đàn ông băng sơn kia dọn dẹp.

Quả nhiên, Khang Khang quay người lại liền đụng vào ngực Bắc Đường Tịch, sau khi cô sợ hết hồn, con người vất vả chuyển động, hướng về mấy cái túi ở trên mặt đất vừa để xuống: “Ồi chao, nó đang đá em.” Cô vụng về vuột bụng, mặt khó chịu, đáy mắt lại thoáng qua tia giảo hoạt.

Thật ra thì chưa tới bốn tháng làm sao đứa bé đã đá cô ấy, nhưng Bắc Đường Tịch vừa thấy cô như vậy, khó chịu cái gì cũng tan thành mây khói, khom lưng nhặt túi mua hàng ở trên đất, về mặt cười nhu hòa vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh phụ trách kiểm tiền, em và con phụ trách tiêu tiền, hiện tại, em phụ trách lãnh đạo, anh phụ trách đi bộ.”

Anh ta cũng không để ý tới ánh mắt khách hàng xung quanh, trực tiếp chặn ngang ôm lấy Khang Khang.

Ôn Noãn chưa từng gặp qua Cố Khang Khang làm nũng ăn vạ như vậy, nhất thời nổi hết da gà, thật buồn nôn mà! Đồng thời, cũng không nhận được

hâm mộ sự ngọt ngào như vậy của họ

“Hâm mộ sao?” Bên tai có người nhẹ giọng hỏi.

“Hâm mộ.” Cô trả lời hoàn toàn là vô thức, giọng nói vừa phát ra, có người đã vọt đến, cô bị ôm vào trong ngực, sợ đến kinh hãi, thấp giọng kêu, “Này, Cố Dạ Thâm, anh như vậy quá điên cuồng rồi.” Cô cũng không còn là con nhóc hay phát hỏa nữa rồi!

Cố Dạ Thâm đi về phía trước đuổi kịp Bắc Đường Tịch, bình thần ung dung mỉm cười: “Thỉnh thoảng anh vì bạn gái mà điên cuồng một chút, coi như thanh niên cũng được.”

Mặt Ôn Noãn đỏ ửng, cúi đầu giấu vào trong ngực anh, không nói thêm gì nữa.

Sau khi nhận chiếc lắc tay được đặt tên là “Thiên thượng nhân gian” không lâu, rốt cuộc cô cũng đồng ý, cùng với anh, thậm chí, còn chính thức gặp mặt cha mẹ, chủ thân và cô của anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 68.3

Editor: Lovenoo1510

Cô đến, trường bối của anh hình như cũng rất vui vẻ, chú hai của anh Cố Nguyên nhanh mồm nhanh miệng nói một câu không giải thích được: “Cũng coi như là nhà họ Cố chúng ta thiếu cháu, nếu Dạ Thâm nguyện ý, chúng ta là trường bối cũng không có gì để nói.”

Sau khi Cố Nguyên nói xong, hình như cô thấy mấy vị trường bối cũng thay đổi sắc mặt, đang không hiểu gì, thì Cố Dạ Thâm thân nhiên nói tiếp: “Noãn Noãn sẽ không để ý con đã từng ly hôn.” Sau đó tiến tới bên tai cô, “Em sẽ cảm thấy thua thiệt sao?”

Làm sao có thể! Cô cũng đã ly hôn.

Chắc hẳn, chú hai anh nói như thế, là không biết sự thật thôi, chẳng qua trong lòng cô vẫn cảm thấy là lạ như cũ.

Hôn lễ của Khang Khang và Bắc Đường Tịch đúng hạn đến, dựa theo hôn lễ truyền thống cử hành, bởi vì Bắc Đường Tịch là người thành phố Nhạc Thanh, Từ Nhạc Thanh đi đến Phong Thành ít nhất cũng mấy ba giờ, vì vậy đoàn xe rước dâu lên đường từ rất sớm, mà đàn gái bên này, cũng nhanh chóng chuẩn bị.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Cố Dạ Thâm đã lái xe đưa Ôn Noãn đến Cố Trạch giúp một tay, thật ra thì cũng không giúp được cái gì, cô dâu hóa trang, đã có Bắc Đường Tịch phái người chuyên nghiệp tới đây.

Khang Khang vốn muốn hai người làm phù dâu phù rể, nhưng Ôn Noãn nói thẳng mình đã từng ly hôn, xúi quẩy, nên kiên quyết không chịu, cuối cùng Khang Khang cũng không tiện miễn cưỡng, mời bạn tốt thời đại học.

Tuy nói là hôn lễ truyền thống, nhưng Khang Khang vẫn mặc áo cưới, màu trắng muốt, eo được thiết kế rất khác biệt thành công che giấu được bụng bầu hơi nhô ra, chiếc áo cưới này, là Nam Phong Lâm tự tay thiết kế và làm ra.

Trang điểm xong, đoàn xe rước dâu vẫn chưa tới, Khang Khang ngồi ở trong khuê phòng chờ đợi có vẻ hưng phấn và kích động, mặc áo cưới còn ngồi không yên, Ôn Noãn khẽ hạ mắt, nhớ tới ban đầu lúc mình cùng Đồng Diệu cử hành hôn lễ chính mình thật sự cũng có bộ dáng như vậy, cô từ từ, chậm rãi nở nụ cười.

Sau này cô lại tiếp tục đi “Vong Xuyên” làm thôi miên, có lẽ những thứ trải qua kia, quên được sẽ tốt hơn, cho dù còn nhớ rõ, trải qua thôi miên, bất luận là đau đớn loại nào, cũng sẽ không nhớ rõ ràng nữa.

Thấy Khang Khang vẫn khần trương, cô không nhịn được chế nhạo: “Khang Khang, cậu cứ đứng lên ngồi xuống, coi chừng về sau con nuôi mình biến thành con khi đấy.”

Khang Khang còn đang ngẩn ra chưa kịp phản ứng, mấy cô phù dâu đã cười ồm lên, chờ hiểu được, chỉ có thể quệt miệng dậm chân: “Ôn Noãn!”

Tiếng cười lại nổi lên, nghe thấy bên ngoài pháo chọt vang, có người hô: “Chú rể đến rồi!”

Khang Khang khần trương ngồi ở mép giường chờ đợi, Ôn Noãn và mấy vị phù dâu lập tức đi tới cạnh cửa, tiếng bước chân lên cầu thang huyền ảo, chú rể đã tới ngoài cửa, mấy vị phù dâu lùi hết tất cả vốn liếng ra tạo vấn đề khó khăn cho chú rể, cuối cùng rốt cuộc cũng đến phiên Ôn Noãn.

Bắc Đường Tịch mặc cả thân lễ phục màu trắng, bình thường mặt toàn treo băng son nay lại phát ra nụ cười từ nội tâm, Ôn Noãn ở khe cửa lộ ra nửa

giương mặt, gào hoét cười vuron tay: “Chú rể, tôi chỉ muốn tiền!”

Điều trùg tiểu kếp, Bắc Đường Tịch đã sớm có chuẩn bị, đem bao lì xì bỏ vào trong lòng bàn tay cô, cười ảm áp: “Chị dâu, mở cửa đi!”

Ôn Noãn sừng sốt rồi mới phản ứng kịp, nhưng thế nào cũng không thể bởi vì cách xưng hô này mà tiện nghi cho anh ta, đem bao lì xì thu hồi lại vuron tay ra lần nữa: “Quá ít, còn nữa.” cô cười buồn rười rượy, “Bắc Đường Tịch, chúng ta hình như, giống nhau, có một món nợ chưa tính, anh hôm nay muốn kết hôn với Khang Khang, cần phải qua cửa ải của tôi mới có thể vào cửa.”

Nụ cười trên mặt Bắc Đường Tịch cứng đờ, tự nhiên biết món nợ của bọn họ là chỉ việc ban đầu phá hư chuyện của cô và Đường Từ Khoáng, nhưng thấy ánh mắt cô là nụ cười buồn bã, cũng không chân chính coi là hứng thú tính sổ, lúc này sắc mặt mới như thường đưa bao lì xì: “Chị dâu đại nhân đại lượng, tha cho em đi.”

Ôn Noãn vẫn chưa đủ, tiếp tục đưa tay muốn, sau khi lập lại mấy lần như thế, rốt cuộc Bắc Đường Tịch phải chấp hai tay: “Lúc này chị dâu nên mở cửa đi, tất cả bao lì xì đều cho chị cả rồi.” Anh ta nói qua rồi dùng sức đẩy cửa, mấy phù dâu bên trong cửa bắt đắ đi đẩy đến gát gao, mấy vị phù rể của anh cũng giúp một tay đẩy, trong ngoài bắt đầu giằng co.

Không thể chơi đùa quá mức, Ôn Noãn quay đầu lại liếc mắt nhìn Khang Khang đang cười đến gãy lưng, cảm thấy không sai biệt lắm, mới hướng mấy vị phù dâu nháy mắt, sau khi đều đã dự tính, tất cả đồng loạt buông tay, người bên ngoài không kịp thu thế, người trước ngã xuống đất, người sau bổ nhào, chú rể coi như thân thủ bản lĩnh, lao đảo một bước sau trốn được sổ mạng đệtm lốt.

Mấy vị phù rể ba chân bốn cẳng bò dậy, Bắc Đường Tịch cảm gậy hoa hướng về phía Khang Khang, Ôn Noãn chột nghiêng người đối mặt với anh: “Bắc Đường Tịch, tôi có một câu muốn nói với anh, những lời này anh phải nhớ cả đời.”

Bắc Đường Tịch thấy cô tuy là cười nói, nhưng mặt lại có chút nghiêm túc, vì vậy gặt đầu.

Ôn Noãn ghé vào bên tai anh, sau khi nói xong, nhìn thẳng tấp vào mắt anh, nhìn đến khi anh trịnh trọng gặt đầu, lúc này mới mặt mày hớn hờ tránh ra, chú rể thuận lợi nhận đón được cô dâu.

Có phù dâu lôi kéo cô hỏi: “Cô mới vừa cùng chú rể nói cái gì vậy?”

Ôn Noãn chỉ cười không nói.

Thật ra chỉ là một câu đặc biệt đơn giản.

Cô nói: “Bắc Đường Tịch, về sau bất luận xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không được dễ dàng nói hai chữ ly hôn.”

Thật ra thì, cô cùng Đường Từ Khoáng chia tay, có lúc cũng đột nhiên cảm thấy tiếc nuối.

Dĩ nhiên, cũng chỉ là tiếc nuối mà thôi.

Đoàn xe rước dâu trùng trùng điệp điệp quanh co mấy dặm, nhà họ Bắc Đường nổi tiếng từ trước đến giờ đều không thể coi thường.

Một đoàn pháo trúc náo nhiệt đi qua, chú rể ôm cô dâu tiến vào xe hoa xa hoa, tất cả thân bằng hảo hữu tham gia hôn lễ đều vui mừng lên xe theo đi.

Ôn Noãn nhìn quanh trong đám người tìm kiếm Cố Dạ Thâm, thấy anh ở xa xa đang cùng Cố Ngao, Hứa Úy Nhiên đứng chung một chỗ, anh mặc một thân tây trang cắt may khéo léo, dưới ánh mặt trời ảm áp giữa mùa đông, rất hào hoa phong nhã; đối với tầm mắt của cô, hình như anh có cảm ứng, cách đám người xa xa nhìn sang, thấy cô, anh khẽ mỉm cười, ý bảo cô lên xe trước.

Cách cự ly khá xa, Ôn Noãn không nhìn thấy sắc mặt rất kém của anh, cũng không nhìn thấy trên trán anh toát mồ hôi lạnh, chỉ mỉm cười gặt đầu.

Sau khi cô ngồi xe lái đi được mấy thước, thân thể cao lớn rắn rỏi của Cố Dạ Thâm như mất chống đỡ, đột nhiên té xuống đất, mặt trắng bệch đến kinh người.

Trong đám người nhất thời nổi lên rối loạn nhỏ, Cố Ngao và Hứa Úy Nhiên đứng bên cạnh cũng luống cuống tay chân.

May trong khách khứa có bác sĩ, sau khi anh được mọi người luống cuống tay chân đỡ về phòng, trải qua xử lý cấp cứu, đã tỉnh lại rất nhanh.

Khi bác sĩ hỏi thăm qua, vẻ mặt nghiêm túc: “Đa số nguyên nhân té xỉu là tụt huyết áp, nhưng té xỉu kèm thêm đau đầu, đề nghị đi bệnh viện cẩn thận kiểm tra.” Sau khi bác sĩ rời khỏi đây, Cố Dạ Thâm liền ngồi dậy, Hứa Úy Nhiên ngăn anh lại: “Con đi làm cái gì, nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

“Mẹ! Con không sao. Còn phải vội vàng đến Nhạc Thành tham gia hôn lễ của Khang Khang, đừng để chậm trễ thời gian.” Cố Dạ Thâm nói qua rồi xuống giường.

“Như vậy sao được! Đã ngã xỉu làm sao lại không có việc gì!” Bình thường Hứa Úy Nhiên ở công ty luôn mạnh mẽ vang dội, vào lúc này giọng của bà cũng có chút bén nhọt.

“Mẹ cũng không phải không biết con vẫn bị đau nửa đầu.” Cố Dạ Thâm ôm lấy mẹ ra khỏi phòng, thấy bà không tình nguyện, chỉ đành thỏa hiệp, “Ngày mai con đi bệnh viện kiểm tra, được rồi, dù sao, cũng không cần nói với Ôn Ôn.” Cô ấy yêu sẽ suy nghĩ lung tung.

Hứa Ủy Nhiên buồn bực nhìn con trai, bà cũng yêu nên suy nghĩ lung tung.

Ngày hôm sau đi làm Ôn Noãn vô tình nghe đồng nghiệp tham gia hôn lễ của Khang Khang nói chuyện Cố Dạ Thâm ngất xỉu, trong nháy mắt đó, trong lòng cô bất chợt nổi lên một cổ dây đặc sốt ruột, không để ý tới còn trong giờ làm việc, trực tiếp đi thang máy lên thẳng tầng hai tám.

Đứng ở cửa phòng Tổng giám đốc, cô hít sâu một lần mới gõ cửa.

Mở cửa là thư ký Thẩm Vân Trang, biết cô là em gái của Thẩm Lâm Phong, là em chồng của Chân Diễm Diễm, Ôn Noãn giữ khoảng cách lễ độ: “Thư ký Thẩm, xin hỏi Tổng Giám đốc có ở đây không?”

“Thiết kế Ôn, Tổng Giám đốc đang tiếp khách.” Thẩm Vân Trang giải quyết công việc chung, sau đó mặt hồ nghi nhìn cô, “Cô, có chuyện gì?” Có nhà thiết kế trực tiếp tới tìm Tổng Giám đốc sao?

“À.” Ôn Noãn đang không biết trả lời thế nào, Tang Lạc Vi thò đầu ra, “Thư ký Thẩm, là Tổng Giám đốc gọi cô ấy lên, nói chuyện về buổi họp báo tác phẩm trang phục tình nhân lần trước.”

Lúc này Thẩm Vân Trang mới bỏ qua, Ôn Noãn quăng cho Tang Lạc Vi một ánh mắt cảm kích, nụ cười có phần hài hước.

Chuyện Ôn Noãn và Cố Dạ Thâm ở cùng một chỗ với nhau, ở công ty được giữ đến giờ cũng không lọt, nhân viên bên trong chỉ có Tang Lạc Vi và Kimi đã sớm nhìn ra đầu mối, Cố Dạ Thâm không ngại công khai, nhưng cô kiên quyết phản đối.

Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết khi công khai sẽ chọc tới bao nhiêu phiền toái!

Cửa trong phòng làm việc vừa đúng lúc mở ra, Cố Dạ Thâm đưa Kỷ Như Cẩn ra ngoài, Kỷ Như Cẩn còn quay đầu lại nói: “Dạ Thâm, lần này cảm ơn anh đã giúp một tay.”

Cố Dạ Thâm chỉ nhàn nhạt cười lắc đầu một cái, ánh mắt đã ở trên người Ôn Noãn.

Kỷ Như Cẩn cũng đã nhìn thấy cô, lập tức cười gọi: “Ôn Noãn.”

“Như Cẩn.” Ôn Noãn cũng mỉm cười đáp lại.

Sau khi nói ngắn gọn với nhau đôi câu, Kỷ Như Cẩn rời đi, Cố Dạ Thâm đứng ở cửa lên tiếng: “Thiết kế Ôn, vào đi.”

Thái độ công việc như vậy, Tang Lạc Vi rất không phúc hậu mà cười ra tiếng, Ôn Noãn lặng lẽ liếc nhìn cô một cái, rồi đi theo vào.

Cửa vừa mới đóng, cô liền rơi vào một cánh tay có lực, giọng nói mang theo nụ cười sát bên tai: “Noãn Noãn, không cần cầm tài liệu đánh yểm trợ lên tìm anh, lúc này không sợ bị phát hiện sao?” Anh dùng lực thu khuỷu tay lại, nhỏ giọng nói: “Chẳng qua, anh cũng nhớ em rồi.”

Hơi thở phun bên tai làm Ôn Noãn hơi ngứa, trong lòng có chút ngứa ngáy, Ôn Noãn hơi nghiêng đầu, tựa như giận nhưng cũng không phải giận: “Cố Dạ Thâm, trước kia anh không như vậy.” Nói năng ngọt xót.

Cố Dạ Thâm khẽ cười: “Trước kia em chưa có bị anh ‘thuần dưỡng’, cũng không xác định quan hệ, quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm.” Sau khi nhìn tai cô dần dần đỏ lên, rút cuộc anh buông tay, ngồi trở lại sau bàn làm việc, “Có việc công?” Nhưng không giống có việc công, ở trong công ty cô sẽ không có cơ hội chủ động tìm tới anh.

Lúc này Ôn Noãn mới nhớ tới chính sự: “Ngày hôn lễ của Khang Khang anh ngất xỉu?”

Cố Dạ Thâm ngẩn ra, ánh mắt mất tự nhiên nhìn sang hướng khác, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bình thường: “Vội vàng quá, nên không kịp ăn bữa sáng, bác sĩ nói tụt huyết áp.” Anh tránh nặng tìm nhẹ, bất quá khó có khi, cô vì chuyện riêng đi lên đây.

Ôn Noãn cau mày: “Anh đều không nói cho em biết.”

Cố Dạ Thâm cười, “Anh có thể có chuyện gì? Yên tâm đi, không chết được.”

“Không cho phép anh nói chết!” Ôn Noãn đột nhiên tròn tròn mắt, nơi sâu nhất trong mắt bộc lộ sự khủng hoảng rõ ràng, thấy Cố Dạ Thâm ngẩn ngơ, cô mới ý thức được mình đã quá khàn trương, Đồng Diệu còn ảnh hưởng tới cô, vì vậy chậm giọng nói, “Thật chỉ là tụt huyết áp?”

Cố Dạ Thâm gật đầu: “Thật! So với châm còn thật hơn!”

Ôn Noãn thấy người bình thường không hay đùa lại nói những lời này, nhất thời không nhận được hứng thú, lúc này mới yên tâm rời đi.

Cố Dạ Thâm dựa vào thành ghế nhìn lên trần nhà, ánh sáng trong con ngươi càng lúc càng âm trầm, rồi dần dần biến thành vực sâu không nhìn thấy đáy.

Hôm qua vì để cha mẹ yên tâm anh đã đi bệnh viện làm kiểm tra, vốn tưởng chỉ chuẩn đoán bệnh bình thường, nhưng bác sĩ lại đề nghị anh tiến hành chụp CT não bộ kiểm tra, kết quả...

Tác giả có lời muốn nói:

1. Sau khi nghe thấy lời nói của Chân Điem Điem kia, phản ứng của Ôn Noãn, ta biết có chút không rõ... Suy nghĩ kỹ lại, xem ra kỹ năng sáng tác còn cần phải nâng cao.
2. À, bơi đen Cổ Dạ Thâm, nhưng thật ra là muốn biểu đạt việc “Dạ Thâm yêu Ôn Noãn” ở một tầng hàm nghĩa khác. Dạ Thâm vẫn luôn yêu Ôn Noãn, Dạ Thâm yêu Ôn Noãn không thể nào biểu đạt ra được, trước cứ bơi đen đã.

À, mặc dù tình tiết phía sau sẽ có người hô to là câu huyệt, nhưng phương hướng phán đoán vẫn hướng về ung thư não hoặc có u ở trong đầu.

Dạ Thâm yêu Ôn Noãn, tầng hàm nghĩa thứ nhất, là lúc ban đêm Ôn Noãn mất không chế kia, Dạ Thâm luôn chăm sóc ở bên cạnh, cho Ôn Noãn tình yêu. Tầng hàm nghĩa thứ hai, chính là rốt cuộc Dạ Thâm vẫn cứ yêu Ôn Noãn, đây là vừa nhìn đã biết ý tứ. Cho nên phải bơi đen... Bơi đen...

Ta tuyệt đối không phải là mẹ ghê...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Im Lặng

Editor: Lovenoo1510

Cửa bỗng nhiên lại bị mở ra, Ôn Noãn đã đi lại quay vào, “Đúng rồi, Như Cần... Tôi tìm anh có việc gì vậy?”

Cô đột nhiên xông vào, trong mắt Cổ Dạ Thâm thoáng qua một tia kinh hoàng, cuống quýt thu lại tâm tình mờ mịt lơ đãng, trong nháy mắt đã khôi phục lại thông dong, nâng mắt lên nhìn sang thì khóe miệng không khỏi nở nụ cười thú vị: “Noãn Noãn, thế nào anh lại phát giác, mục đích của em hôm nay tới cùng là để điều tra sao?”

Ôn Noãn cũng phát hiện ra mình có hành động không đúng lúc, ảo não: “Em không phải...” Chỉ là sau khi ra cửa cô nghe Tang Lạc Vi nói, thì ra Kỳ Như Cần là... Cửa anh, Không biết thế nào, cô lại kích động, xoay người quay lại, “Xin lỗi, em đi ra ngoài trước.”

Tay chân cô luống cuống cơ hồ xoay người mở cửa, hôm nay đầu óc thật buồn cười, cô không thể giải thích được.

Cổ Dạ Thâm cất bước về phía trước, ôm lấy cô từ phía sau, bắt được cô vì tình thế cấp bách làm tay thế nào cũng không mở được cửa: “Đồ ngốc, anh thích em như vậy.”

Trong lòng không phải là không rõ ràng, cô đồng ý ở cùng với anh, chữ “yêu” này, chưa nói tới, nhưng sau khi cô biết anh ngắt xiu đã không để ý đang trong giờ làm việc tới hỏi thăm, có thể nhạy cảm với người phụ nữ tìm anh lúc trước, anh đã vui mừng bội phần rồi.

Anh như nhìn thấy ánh rạng đông đầy hy vọng, trong lòng tràn đầy lời mừng rỡ khó nói lên lời, vậy mà, đồng thời ở chỗ này, đối với phần bất ngờ xảy ra vui sướng này, lại cảm thấy có vài tia sợ hãi.

Một khác kia khi anh thấy kết quả CT, không thể không nói, giữa anh và Ôn Noãn, thật sự là một loại số mệnh bi ai, một loại nhân quả không thể làm gì.

Giờ phút này, anh chỉ có thể tham luyến, sợ hãi mâu thuẫn như vậy, và ôm thật chặt lấy cô.

Ôn Noãn vừa then thùng vừa lúng túng, còn có chút lo lắng nhỏ, tại sao thời gian dài như vậy, anh chưa bao giờ đề cập đến quan hệ của anh và Kỳ Như Cần!

Đình đầu lại truyền đến câu trả lời của Cổ Dạ Thâm: “Lần trước anh đi ‘Vong Xuyên’ làm massage não bộ, nghe nói xưởng chế thuốc Lạc Sâm mới đầu tư xảy ra chút chuyện.”

Xưởng chế thuốc Lạc Sâm đưa một nhóm thuốc cho bệnh viện Nhân Ái có xuất hiện hàng dôm, sau khi người bệnh dùng qua thì bệnh tình chuyển xấu, thậm chí tử vong, người thân người bệnh muốn kiện cáo bệnh viện, bệnh viện đẩy trách nhiệm cho xưởng chế thuốc, Lạc Sâm khẳng khái không có dôm, là bị người hâm hại, nhưng bệnh viện sợ phải gánh chịu trách nhiệm, cho dù mạng người quan trọng, cũng không chịu điều tra kỹ.

Bệnh viện Nhân Ái thuộc tập đoàn W.D, từ sau lần ở Hokkaido Cổ Dạ Thâm vô tình gặp được chủ tịch tập đoàn W.D Trần Nguyên Dã đã bắt đầu có chút giao tình, nên liền gọi điện thoại nhờ hẩn truyền đạt mệnh lệnh điều tra kỹ, Trần Nguyên Dã việc công việc riêng đều không cự tuyệt, cuối cùng tra được đám đồ dôm kia cùng xưởng chế thuốc của Lạc Sâm không có quan hệ, là đối thủ cạnh tranh của tập đoàn W.D có ý bôi nhọ Trần Nguyên Dã, xưởng chế thuốc Lạc Sâm cũng chỉ là ngẫu nhiên bị chọn trúng là người chết thay.

Cổ Dạ Thâm cẩn thận kể lại đầu đuôi sự tình, mới cởi mở được nghi ngờ trong lòng cô: “Xưởng chế thuốc Lạc Sâm đã không có việc gì, cho nên hôm nay Như Cần đặc biệt tới cảm ơn anh.”

“Anh rất quan tâm Như Cẩn.....” Cho dù chồng của cô ấy có khó khăn cũng sẽ giúp đỡ. Ôn Noãn không biết vì sao, trong lòng lại ề ề, là lạ.

“Noãn Noãn, em đây là đang ghen sao?” Mắt Cố Dạ Thâm liếc nhìn cô, thấy cô nóng nảy, mới thu lại nụ cười trên mặt nói, “Thật ra cũng chỉ là một cái nhắc tay.”

Kỳ Như Cẩn làm Massage não bộ không yên lòng, anh mới thuận miệng hỏi một câu, nghe đầu đuôi câu chuyện, nên thuận tay gọi điện cho Trần Nguyên Dã.

Không hơn.

Sau lần đó Ôn Noãn không còn chủ động đi lên phòng làm việc của Tổng Giám đốc ở tầng hai mươi tám nữa, ngày đó cô không sao có thể giải thích được.

May mà hình như Cố Dạ Thâm không suy xét đến sự quẫn bách của cô, mấy ngày liên tiếp không phải là làm thêm giờ thì cũng không hẹn gặp, thậm chí cuộc điện thoại cố định mỗi đêm khoảng mười giờ căn bản cũng hủy bỏ.

Tâm lý chính trực của Ôn Noãn rối loạn, cũng không suy nghĩ nhiều, anh làm việc bận rộn cũng có khả năng quên.

Cho đến một ngày trước tết lúc tan việc, anh mới gọi điện thoại cho cô: “Noãn Noãn, muốn ăn thức ăn em nấu quá.”

Giờ phút chân chính này là Ôn Noãn đi trước một bước lấy được giấy thiết kế chuyên dụng cuối cùng trong phòng làm việc, nên đang bị Chân Điem Điem cũng giống cô nhưng đến chậm nửa bước dùng ánh mắt hình dao găm bắn phá căn quết.

Vài ngày rảnh rỗi mới chạm mặt, hình như thời gian và không gian như kéo dài nhớ nhung, đột nhiên nghe được giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vi ô lông của anh trong điện thoại, tâm tình cô lập tức vui vẻ, hào phóng đem giấy thiết kế chuyên dụng đưa cho Chân Điem Điem, sau đó làm bộ như nhặt được đồ khom lưng chui vào phía sau bàn làm việc nhỏ giọng nói: “Đến nhà em hay nhà anh làm?”

Cho dù đồng ý ở cùng với anh, nhưng Ôn Noãn vẫn ở Sắc Vi Hoa Viên.

“Nhà anh, em trước ngồi taxi đến, anh bảy giờ sẽ trở về.” Giọng nói Cố Dạ Thâm hôm nay rất dịu dàng.

“Được, em làm xong sẽ chờ anh.” Tan làm vừa đến, Ôn Noãn cúp điện thoại, lập tức thu dọn đồ đạc.

Toàn bộ tòa nhà Cao Phong Kỳ tan làm, trong thang máy đầy áp người, Ôn Noãn nhìn một cái là thấy Tang Lạc Vi và Kimi đều ở đây, nhưng kỳ quái là, lần này Kimi không giống như trước lặng lẽ đứng phía sau lưng Tang Lạc Vi như Hộ hoa sứ giả, ngược lại đứng cách cô ấy một vị trí xa xa nhất định, hơn nữa lại nghiêng đầu về hướng khác, không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Tang Lạc Vi một mực cúi đầu, hình như cắn chặt môi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Sau khi đến tầng trệt, Kimi dẫn đầu thang máy ra ngoài, cũng không quay đầu lại đi mất, những người khác cũng nói đầu đuôi nhau rời khỏi đây, Tang Lạc Vi vẫn còn đứng không nhúc nhích, Ôn Noãn kéo cô ra khỏi thang máy, ân cần hỏi: “Tang Tang, cô làm sao vậy?”

Lúc này Tang Lạc Vi mới ngẩng đầu lên, mắt có chút sưng đỏ, cô ấy miễn cưỡng lắc đầu cười: “Ôn Noãn, tôi không sao, đứng rồi, tôi có việc gấp phải đi, tôi đi trước nhé.” Cô nói rồi bước nhanh rời đi, bóng lưng run rẩy biến mất trong gió lạnh.

Giữa chuyện yêu đương sẽ có tranh cãi nhỏ, Ôn Noãn chỉ có thể than nhẹ một tiếng, tóm lại muốn tốt, thì cứ mặc kệ ầm ỉ!

Mua đồ ăn đến Tân Giang Hoa Viên, chìa khóa trước kia dùng vẫn ở trong tay cô, sau khi tiến vào, cô phát hiện Cố Dạ Thâm luôn luôn yêu cầu ngăn nắp, trong nhà lại có chút loạn, cô thu thập một phen mới lấy gạo, rửa rau, nắm chặt thời gian làm thức ăn, mới vừa xào xong toàn bộ, thì tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng vang lên, Cố Dạ Thâm về nhà đúng bảy giờ.

“Anh đã về, nhanh rửa tay chuẩn bị ăn cơm.” Ôn Noãn đeo tạp dề bụng hai món đồ ăn lên bàn, trên mặt là nụ cười thoải mái.

Không khí trong nhà rất ấm áp, giống như vợ đang đợi chồng trở về.

Cố Dạ Thâm mỉm cười nhìn cô nghiêng người để món ăn lên trên bàn, kéo dài thời gian đến bảy giờ mới trở về, chính là muốn một lần được hưởng thụ loại ấm áp của người bình thường này.

Bận rộn bên ngoài cả ngày, về đến nhà, đèn trong phòng sáng rực rỡ, có người bên trong mặc tạp dề bận rộn qua lại, khi anh vào nhà sẽ nói “Anh đã về”, còn có thức ăn nóng đang chờ.....

Đây là điều, anh đã từng sâu sắc ghen tỵ với Đường Từ Khoáng.

Chẳng qua hôm nay anh mới có được, nhưng có thể kéo dài được bao lâu?

Anh chưa bao giờ là người bị quan, vậy mà giờ khắc này, lại đây bị thương.

Ôn Noãn thấy anh từ sau khi vào cửa liền đứng bất động, bộ dáng giống như đang ngẩn người, không khỏi cười trừ: “Dạ Thâm, sao vậy? Rửa tay ăn cơm thôi.” Cô đón lấy cặp công văn của anh, đặt ở trên bàn trà phòng khách.

Cố Dạ Thâm phục hồi lại tinh thần, vào phòng bếp rửa tay, lúc đi ra đáy mắt ẩn chứa nụ cười: “Noãn Noãn, thật ra thì chúng ta đã ở cùng nhau từ sớm, có phải hay không?”

Từ ngày đầu lúc cô bắt đầu, hoặc là từ ngày cô cắt vào tay, anh bắt đầu mời cô cùng ăn cơm, hay hoặc là, bắt đầu từ khi bọn họ thay phiên nhau nấu cơm.

Mặc kệ là từ khắc nào, bọn họ đã ở chung với nhau một thời gian, coi như đã lâu, nếu không, nếu coi như ngày đó cô bắt đầu đồng ý, thì cũng quá ngắn ngủi.

Ngẩn ngui, tim của anh bắt đầu co quắp đau.

Ôn Noãn cũng nghĩ đến thời gian ngày trước ở nơi này, hai người chung đụng rất thoải mái.

Ở cùng nhau từ sớm, vậy, xem như thế.

Cứ coi như thế đi.

Dùng xong cơm, Ôn Noãn dọn dẹp đồ ăn, đi vào phòng bếp rửa sạch, vui vẻ, hoàn toàn quên mất, nếu ở quá khứ, một người nấu cơm, một người sẽ phụ trách dọn dẹp khắc phục hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 69.2

Hôm nay Cố Dạ Thâm vẫn không nhúc nhích, cứ biếng nhác như vậy nằm nghiêng trên salon, không mở tivi, bởi vì anh phải cẩn thận lắng nghe khúc nhạc tấu vang của bát đĩa chén đĩa, phải nhớ bóng dáng cô bận rộn trong phòng bếp.

Anh cầm DV hướng về phía phòng bếp chụp ảnh.

Ánh sáng đèn chân không mông lung bao phủ trên người cô, thân thể cô mảnh khảnh, tỷ lệ vóc người cũng rất tốt, chỗ nên lòi cũng không quá phô trương, cũng không cô đọng, nên nơi lõm nơi không nhiều ít đều đúng mức;

Bởi vì trong phòng có máy điều hòa, nên áo khoác của cô đã sớm cởi ra, chỉ mặc một áo len làm bằng lông cừu màu tím hồng, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, ngang hông có đai lưng màu bạc làm trang sức, hình trái soan, khăn quàng cổ đã gỡ xuống, lộ ra xương quai xanh cao ráo đẹp đẽ, thân thể khẽ nghiêng về phía trước liền xuất hiện một khe rãnh mơ hồ ở cổ áo;

Ngũ quan của cô không coi là tinh xảo, nhưng da trắng nõn, kết hợp lại vừa đẹp, nhìn rất thoải mái, đặc biệt là một đôi mắt vừa lớn vừa sáng, giống như hai Hắc Bảo Thạch loại tốt ở dưới ánh trắng trong nước;

Nghiêng người, tóc dài tùy ý buộc lại, một nắm tóc nhỏ thoát khỏi không chế tùy hứng rũ xuống, có một loại xốc xếch đẹp đẽ rất khác biệt;

Cô vén ống tay áo lên, trên cổ tay mang “Thiên thượng nhân gian”, hai đầu người ở chỗ móc khóa theo động tác của cô dao động vui vẻ, bàn tay thon thả ở trong nước ra ra vào vào, đĩa chén đụng vào nhau cùng với tiếng nước chảy ào ào trở nên tinh khiết hoàn mỹ.

Cố Dạ Thâm nhiều hi vọng, có thể đem những hình ảnh, những tiếng vang giống như dấu ấn này khắc vào trong trí nhớ, bất luận như thế nào cũng không được quên.

Anh tham luyện sự yên tĩnh mỹ lệ như vậy, lại sợ vận mệnh không thể.

Cô sắp thu dọn xong, anh để DV xuống mặc nó tự động quay chụp, chậm rãi từ trên ghế salon ngồi dậy, đầu lại bắt đầu hơi đau, trong chốc lát trước mắt có chút tối tăm choáng váng, nghỉ ngơi mấy giây, mới đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp được cô dọn dẹp sạch sẽ, anh ở sau lưng ôm cô vào trong ngực, cầm khăn bông lên lau nước đọng trên tay cô, động tác chậm chạp mà dịu dàng.

Cô quay đầu lại thân nhiên cười với anh, hàm răng trắng môi đỏ mọng, làm cho tâm tình anh dao động.

“Noãn Noãn, về sau buổi tối mỗi ngày, đều tới đây nấu cơm cho anh, có được hay không?” Cẩn thận lau khô tay của cô, anh giống như vô ý hỏi.

Ôn Noãn gạt khăn lông ra, nghiêng đầu nhìn về phía anh, trong con ngươi trong sạch dập dờn xao động, nụ cười chan chứa: “Đến làm người hầu sao, em phải nghĩ kỹ xem.” Cô nhún mày lại bộ dáng nghiêm túc suy tư.

Mắt Cố Dạ Thâm hơi trầm xuống một cái, cười xoay người cô lại, đang lúc cúi đầu dừng ở trên môi cô, thì để cô thở nhẹ một tiếng, liền tiến quân thần tốc xâm chiếm thành trì, bịn rịn lưu luyến.

Ôn Noãn mơ hồ nghe anh lầm bầm “Người hầuNào có đối xử như vậy.”

Được rồi, nụ hôn của anh đã làm cho cô bất lực suy nghĩ, cô đồng ý.

Từ đó cuộc sống biến thành tiết tấu như sau:

Sáng sớm hai người từ chỗ ở của từng người lên đường đi làm, sẽ cùng bấm chuẩn thời gian đi thang máy để gặp nhau, khi đó cũng không có quá nhiều lời nói, cô là nhân viên, cùng đồng nghiệp khác tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận chào anh, anh là cấp trên, gật đầu đối xử như nhau, ăn nói có ý tứ.

Chỉ ngẫu nhiên, các cô gái nhỏ tuổi lúc có mặt anh đều mặt mày hớn hờ, cô sẽ thừa dịp không người nào chú ý hướng anh nháy mắt, anh nhìn thẳng mắt cô, nhẹ nhàng giờ lên khóa môi tiết lộ tâm tình chân thật của mình.

Sau khi vào phòng làm việc, bận rộn với việc của mình, thời gian nghỉ ngơi gián đoạn, anh sẽ gọi điện cho cô, cô làm bộ nhặt đồ đứng ở phía sau bàn làm việc đáp đôi câu, sau đó tâm tình cả ngày đều vui vẻ.

Có lúc đứng ở cửa sổ phòng thiết kế thấy anh và Tang Lạc Vi ngồi ở trong xe đi ra ngoài trở về, nghe nói Thẩm thư ký bắt đầu rất nhanh, Tang Lạc Vi có ý đồ từ chức, nhưng trước khi đi, Tang Lạc Vi vẫn là trợ thủ đắc lực của anh, gặp hộ khách, đàm phán đều hai người cùng nhau.

Buổi tối đến nhà anh nấu cơm, có lúc anh sẽ trở về muộn, nhưng sẽ không quá bảy giờ, có lúc rất sớm, cô chân trước vừa mới vào cửa, anh đã vào cùng ngay sau đó, giúp cô một tay.

Ăn cơm, rửa bát, xem tivi, nói chuyện phiếm, khoảng chín rưỡi, anh sẽ lái xe đưa cô trở về Sắc Vi Hoa Viên, cũng không giữ cô lại qua đêm.

Ngày hôm sau, lại bắt đầu tuần hoàn.

Thời gian như trôi đưa, năm tháng tình lặng đẹp đẽ.

Ôn Noãn thỏa mãn với quy luật cuộc sống này, Cố Dạ Thâm càng ngày càng tham luyến thời gian chung sống như vậy.

Đào mất đã sắp nghỉ tết, chuyện hai người không hẹn đều cùng nhiều hơn, Cố Dạ Thâm càng cảm thấy mệt mỏi.

Một hôm sau khi ăn cơm xong, đầu của anh lại bắt đầu đau, trở về phòng ngủ tìm dầu cù là, lại đột nhiên không nhớ nổi nó đặt ở vị trí nào.

Lăn lộn rối loạn một hồi, cho đến khi gian phòng đã có vẻ xốc xếch, cũng không thể tìm thấy cái hộp nho nhỏ này, anh có chút nhụt chí đứng ở cửa phòng: “Noãn Noãn, tôi đây giúp anh tìm đồ với.”

Ôn Noãn vừa thu dọn xong phòng bếp, xoa xoa nước trên tay đi tới hỏi: “Tìm cái gì?”

“Dầu cù là.” Cố Dạ Thâm tránh ra nhường vị trí cho cô đi vào.

“Lại đau đầu?” Ôn Noãn vào cửa liền chạy thẳng tới đầu giường, vén gối đầu lấy một cái hộp tròn nhỏ, “Anh không phải vẫn luôn có thói quen đặt ở dưới gối sao? Thế nào mà trí nhớ lại càng ngày càng kém vậy!, ngồi xuống mép giường đi, em xoa đầu giúp anh.”

Ánh mắt Cố Dạ Thâm u ám, ngồi xuống theo lời cô, cười khổ: “Người cô đơn nhiều năm, nên không nhớ lâu.”

“Em thấy anh tuổi càng lớn, trí nhớ càng già.” Ôn Noãn giễu cợt, khoanh chân ngồi ở trên giường.

“Ừ, có đạo lý.” Cố Dạ Thâm hoàn toàn đồng ý.

Bôi dầu cù là ở vị trí huyệt thái dương, hơi lạnh mang theo cảm giác cay xè ở đầu ngón tay tinh xảo của cô hạ xuống tản ra, trước đầu anh mơ hồ đau đón dần dần được cô vuốt ve dịu xuống.

Mỗi một lần bắt đầu hơi đau, dùng dầu cù là xoa xoa một chút, là có thể thuyên giảm.

Hồi lâu, Cố Dạ Thâm đột nhiên mở miệng: “Noãn Noãn, nếu như có một ngày, trí nhớ của anh già đi, không nhớ rõ được em, em sẽ như thế nào?” Nhìn như tùy ý hỏi một câu, giọng nói cũng không có không chế nên có chút run rẩy nho nhỏ.

Ôn Noãn dừng động tác trên tay một chút, tiếp theo sau đó lại xoa bóp huyệt thái dương của anh: “Anh ở đây nói ngốc ngếch cái gì rồi, trí nhớ của con người thật sự có thể già sao?”

“A, nói cũng phải.” Cố Dạ Thâm cũng bởi vì cái giải thích “Trí nhớ già đi” này cười mãi, sau đó anh lấy hai bàn tay đang xoa bóp của cô xuống, xoay người, mắt như nước nhìn cô ngồi xôm ở trên giường, “Noãn Noãn, là anh nói, nếu có một ngày, anh không thể nhớ em nữa, em sẽ như thế nào?”

Ôn Noãn có chút không thể giải thích được cái đề tài không rời này của anh, nhưng không trả lời thẳng, chỉ ngẫm suy nghĩ không sợ hãi: “Anh sẽ quên em sao?”

Trong nháy mắt trầm mặc đến kỳ lạ.

Cố Dạ Thâm chợt ôm chặt cô vào trong ngực, cúi đầu lầm bầm, “Dĩ nhiên không được, Noãn Noãn, anh không quên được em, thật sự không được!”

Ôn Noãn đang thấy kỳ quái lời nói của anh, thế nhưng anh chợt đẩy cô ngã xuống, cả người đè lên, giãy kè tiếp, môi của cô đã bị xâm chiếm.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh hôn cô, nhưng đều không mang theo chiếm đoạt mãnh liệt và xâm lược giống như lần này, còn có một tia không tự chủ được mà run rẩy, dường như muốn đem môi của cô và anh đè ép dính chặt vào nhau.

Cô vừa hưởng thụ sự đụng chạm của anh làm toàn thân run rẩy, lại bởi vì anh quá mức dùng sức làm cô đau nên muốn từ chối, nhưng càng chống cự, thân thể lại càng bị hai cánh tay của anh giữ chặt hơn.

Đó là một loại nguyên nhân vì sợ hãi trong tiềm thức mà dùng lực, lớn đến đáng sợ.

Rốt cuộc đợi đến lúc thở dốc, thì lửa nóng từ môi lưỡi của anh cũng không biết từ lúc nào trượt xuống cần cổ tới xương quai xanh của cô, lưu luyến thăm dò ở trước ngực phía sau lưng cô.

Đoạn thời gian này, cho dù tâm tình tốt hay không khí tốt, thì anh cũng sẽ hôn cô sau đó khắc chế chính mình, cô cũng không phải là cô gái nhỏ thuần khiết, lần này, dục vọng của anh và động tác không thu tay được, cô biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra cái gì.

Anh không muốn đè nén khắc chế.

Nhưng cô, đã thực sự chuẩn bị tốt để toàn tâm tiếp nhận một người sao?

“Dạ Thâm.” Cô muốn từ chối, hình như không địch nổi khát vọng của nội tâm, nên giọng nói cự tuyệt lại than nhẹ giống như lời mời.

Anh hôn cô, giọng nói phát ra đứt quãng: “Noãn Noãn.Em yêu anh à.Em sẽ yêu anh sao.” Giờ phút này giọng nói của anh rất trầm thấp thuần khiết khàn khàn, rồi lại mang theo một loại đau thương không thể thành lời, không nên có trong không khí động tình này.

Yêu sao?

Ôn Noãn bị choáng váng, thân thể cũng trong nháy mắt cứng đờ.

Cô yêu Cố Dạ Thâm sao?

Đồng ý ở cùng với anh, rốt cuộc là bởi vì yêu anh, còn là vì Đồng Diệu để cho cô thất vọng? Hay là, cô chỉ khẩn cầu một chút nhiệt độ ấm áp vừa vặn?

Cô còn chưa kịp làm rõ, động tác của Cố Dạ Thâm đã dừng lại, đầu vẫn chôn ở ngực cô, thở gấp: “Noãn Noãn.Xin lỗi.”

Đáng chết!

Cố Dạ Thâm có chút ảo não, nếu như không phải thân thể cô đột nhiên cứng ngắc, anh đã ép buộc cô.

Cô muốn, cho tới bây giờ đều là tình cảm công bình, hoặc là yêu nhau, cả người hợp nhất; hoặc là hai bên cũng không có tình cảm, hoàn toàn dựa vào dục vọng chi phối.

Hiện tại, khi tình cảm của bọn họ ở một phương diện đều đơn phương không công bằng, anh cũng không thể giống như Cố Dạ Thâm lúc trước, cho rằng mình yêu, là đủ, cùng người không yêu làm chuyện thân mật nhất, cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào, anh đã ăn cái loại đau khổ đó rồi.

Cũng không muốn dẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Cho nên, cô chỉ có một tia không tình nguyện nào, thì anh cũng không thể.

Hơn nữa, anh bây giờ chỉ có thể cho cô ấm áp và hạnh phúc, nhưng về lâu sau này thì sao?

Anh không dám tưởng tượng.

Khơi lên dục vọng lại bị cắt đứt, Ôn Noãn sinh lòng áy náy, đẩy anh một cái: “Dạ Thâm.” Mặc dù không tránh được có chút kháng cự, nhưng không thể phủ nhận, nếu như anh tiếp tục, hình như cô, giống như, hẳn là, có thể tiếp nhận.

Cố Dạ Thâm đưa tay sửa sang lại quần áo đã xốc xếch thay cô, không nhìn cô nữa, lật người nằm úp sấp một bên: “Xin lỗi, Noãn Noãn, đầu anh có chút choáng váng.”

Là như vậy sao?

Ôn Noãn cảm thấy giọng nói của anh là lạ, buồn buồn, nhàn nhạt, lại giống như lạnh lùng, cô nói không ra nguyên do.

Ngày hôm sau trước khi tan sở, anh gửi tới một tin nhắn: “Noãn Noãn, buổi tối không cần tới nhà anh nấu cơm nữa.”

Ôn Noãn càng có cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, cuối năm xã giao vốn nhiều, nhưng liên tục mấy ngày, cô đều không nhìn thấy bóng dáng của anh, điện thoại cũng không có một cuộc, thậm chí, cô gọi số cá nhân của anh, cũng không có người nào nghe, gửi tin nhắn cũng như đá ném vào biển rộng, không có hồi âm, cô có chút lo lắng.

Rốt cuộc vào thứ sáu sau khi tan làm, cô ngồi taxi đến Tân Giang Hoa viên, nhưng Cố Dạ Thâm vẫn chưa từng trở lại, đoán chừng đã mười một giờ đêm, cô thử gọi điện thoại di động cho anh, cuối cùng cũng thông, nhưng lại nghe thấy giọng nữ mơ hồ: “Alo...”

Loáng thoáng nghe ra giọng nói của Tang Lạc Vi, Ôn Noãn không nhịn được hỏi: “Tang Tang, là cô sao? Các người đang ở đâu?”

“.....Minh Châu.....” Sau khi bên kia phát âm hai chữ không rõ, thì không còn âm thanh nữa, có lẽ là bộ dạng mệt mỏi nên.

Ôn Noãn cúp điện thoại, tay cầm điện thoại nửa ngày cũng không bỏ ra.

Một loại cảm giác lo lắng bất an tràn khắp tứ chi.

Bởi vì trong nháy mắt cô chần chờ và khước từ, cho nên anh....

Cô không dám nghĩ thêm nữa.

Từ chớp tới mưa rơi xuống đã bắt đầu to còn mang theo gió lạnh bên ngoài không ngừng càn quét, tiếng mưa rơi sa sa như gõ vào lòng làm cô có chút hỗn loạn, quá nhiều làm cô không hề buồn ngủ.

Ngay ngốc ngồi trên ghế salon nhà anh xếp bằng cả một đêm, nhưng cả đêm anh cũng không về.

Sáng sớm, chợt có tiếng chuông điện thoại phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng cơ hồ làm Ôn Noãn nhảy dựng lên đi lấy điện thoại di động, điện thoại gọi tới hiển thị “Hoa Khai Hào”.

“Ôn Noãn, tối qua Tang Tang có liên lạc qua với cô không?” Ân nút nghe, giọng nói lo lắng của Kimi vang lên ong ong bên tai cô.

“Tang Tang cô ấy làm sao?” Cô theo bản năng hỏi lại.

Bên kia dừng lại một chút mới chần nản trả lời: “Giữa chúng tôi có chút vấn đề, tối hôm qua cô ấy tức giận chạy đi, tôi cho là cô ấy trở về chỗ ở của mình rồi, nhưng buổi sáng hôm nay đi tìm cô ấy, thấy cô ấy cũng không có trở về, mưa lớn như vậy, cả đêm cô ấy không về, điện thoại tắt máy, tôi không tìm được cô ấy.”

Nói xong lời cuối cùng, hần đã rất sốt ruột.

Nghĩ đến tình hình Tang Lạc Vi nghe điện thoại tối hôm qua, trong lòng Ôn Noãn không khỏi máy động, không ý thức hỏi: “Kimi, Minh Châu có phải là một khách sạn hay không?”

“Là khách sạn, tại Cẩm viên phía đông đường Lục Dương....” Kimi dừng một chút, như có điều ngộ ra, “Tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức đi qua.”

Điện thoại “Rầm” một tiếng bị cắt đứt, Ôn Noãn ngẩn ngơ, lập tức gọi vào điện thoại của Cố Dạ Thâm, nhưng chỉ có giọng nữ lạnh lẽo đáp “Số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy”, không suy nghĩ nhiều, cô nắm chìa khoá đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 69.3

Ngồi taxi tìm được khách sạn Minh Châu, cô mới nhớ lại đây là khách sạn lần trước Hàn Triết đưa cô tới nói lời xin lỗi, thuộc về sản nghiệp của nhà Nam Phong.

Cô đến trước quầy lễ tân hỏi thăm: “Chào cô, nhờ hỗ trợ tra một chút phòng của Tang Lạc Vi ở đâu?”

Cô gái trực ở đại sảnh xem qua, “Chào cô, rất xin lỗi, tối hôm qua không có người nào là Tang Lạc Vi vào ở cả.”

Không có? Ôn Noãn bắt đầu lo lắng, không tự chủ được nắm chặt đầu ngón tay, giọng nói run rẩy hỏi lại: “Vậy, còn Cố Dạ Thâm....”

“Thưa cô, người ở phòng 2046.” Sau khi cô gái ở đại sảnh trả lời lại lằm bằm lầu bầu, “Ôi, mới vừa rồi cũng có người không tìm được Tang Lạc Vi liền tìm Cố Dạ Thâm...”

Trong lòng Ôn Noãn trống rỗng, không sịp suy nghĩ nhiều, bước chân hư thực đi vào thang máy, nhìn con số đi lên nhanh chóng sáng, cô chợt không muốn đi, sợ tận mắt chứng kiến điều phỏng đoán ở trong lòng.

Đưa tay muốn đi xuống, thang máy đã dừng lại ở nơi đến một lúc, cửa tự động mở ra thì cô nhìn thấy trong hành lang hẹp dài, Kimi đang giơ quả đấm lên đánh tới trước mặt Cố Dạ Thâm, cũng tức giận mắng: “Khốn kiếp!”

Có thể là Cố Dạ Thâm mới từ trong phòng ra ngoài, không kịp phản ứng, bị đánh nên thân mình không vững, lui về bên tường phía sau, Kimi lại nhanh chóng hướng bụng anh đánh thêm một quyền, anh bị đau cúi người xuống.

Ôn Noãn sai bước ra thang máy, muốn chạy đến lại phát hiện chân không bước được.

Kimi lại giơ nắm đấm lên lần nữa, Tang Lạc Vi từ bên trong cửa lao ra đẩy hấn, giương tay ngăn ở trước người Cố Dạ Thâm, vừa tức giận vừa sợ: “Hoa Khai Hảo anh điên rồi! Anh như vậy là làm cái gì!”

“Tang Tang, em tránh ra! Em là của anh, tại sau hấn lại có thể động tới em, tại sao có thể động vào em!” Hốc mắt Kimi đã đỏ ửng.

Tang Lạc Vi sững sờ, rồi chợt cười, mang theo một loại khinh miệt giễu cợt, ánh mắt và giọng nói đều lạnh lẽo: “Hoa Khai Hảo, làm người không nên quá tham lam, anh đã lựa chọn mối tình đầu của mình, chuyện của chúng tôi anh không được xen vào! Tôi hiện tại nói cho anh biết, Tổng Giám đốc Cố cũng là mối tình đầu của tôi, tôi biết anh ấy bảy năm, yêu anh ấy bảy năm, thời gian bảy năm cam nguyện bên cạnh anh ấy, cam nguyện làm người tình của anh ấy! Hiện tại anh có thể chết tâm, anh nên đi đi!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói rõ ràng đã có chút nghẹn ngào, lại quật cường cắn môi dưới không chịu rơi lệ, không nhìn gương mặt Kimi lần nữa, xoay người đỡ Cố Dạ Thâm vẫn còn đang không có sức dựa vào vách tường: “Tổng Giám đốc, thật xin lỗi, anh có sao không?”

Cố Dạ Thâm khẽ nhắm mắt, mệt mỏi lắc đầu.

Vào giờ khắc này Ôn Noãn đứng ở bên ngoài thang máy mới biết rõ, đối với Cố Dạ Thâm, rốt cuộc là cô đã lấy tâm tình như thế nào đồng ý ở cùng với anh.

Yêu, là bởi vì yêu.

Nếu như không phải là yêu, thì hiện tại lòng cô sao lại có thể đau như vậy, đau giống như có móng vuốt bén nhọn hung hăng đâm vào, đau đến hô hấp đều không thông!

Xác thực Tang Lạc Vi đã từng nói qua, cô ấy đã từng thích Cố Dạ Thâm, chỉ là bảy năm, người tình. Tâm tình của cô như muốn sụp đổ.

Kimi giống như không thể tin, toàn thân hấn trống rỗng muốn tiến lên một bước, nhưng lại si ngốc nhìn chằm chằm Cố Dạ Thâm: “Đây không phải là sự thật, xin nói cho tôi biết, đây không phải là sự thật.”

Cố Dạ Thâm chỉ nhìn hấn, ánh mắt bình tĩnh như không nhìn thấy đáy sâu, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Đó chính là cam chịu.

Ôn Noãn nghe thấy một tiếng “Ầm” thanh thúy vang lên, chung quanh cũng không có người làm vỡ đồ, nhưng cô lại nghe được rất rõ ràng, thời gian rất lâu về sau, cô mới biết, đó là âm thanh tan nát cõi lòng.

Cô che miệng lại, không dám để cho mình khóc thành tiếng.

Anh nói lúc cô bị thương nhất thì yêu cô, thế nhưng bảy năm qua, anh thật sự là yêu sao?

Nếu như vậy, thì ra tình yêu của anh, cũng chỉ như vậy mà thôi!

Trong nháy mắt lúc cô xoay người đi về phía thang máy, cô không nhìn thấy Cố Dạ Thâm dựa trên vách tường đang chậm rãi nghiêng đầu nhìn sang, con người sâu thẳm nhìn như không thể tới tầm hơn, cô không biết trong ánh mắt anh cái quay đầu kia, hàm chứa khắc sâu sự ân hận và đau đớn.

Có người vội vã từ trong thang máy ra ngoài, đi qua trước mặt thấy cô thì nhất thời ngừng lại bước chân một chút, nhưng cuối cùng vẫn nhanh chóng tránh ra, đại khái là được nhân viên phục vụ báo cáo nơi này có người đánh nhau, nhờ lãnh đạo khách sạn hỗ trợ.

Sau khi đi ra khỏi thang máy, Ôn Noãn ngẩng đầu lên, gắt gao cắn môi, không để cho nước mắt có cơ hội chảy xuống.

Chỉ mới biết mình đã yêu anh mà thôi, cho nên lần này, cô không cần khóc giống như mất đi Đồng Diệu nữa, khó chịu như vậy, đau như vậy!

Tuyệt đối không muốn!

Cô trở lại Sắc Vi hoa viên liền im lặng chui vào trong chăn, mặc dù cô đã cắn răng ầm nhẫn, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ được tuôn rơi xuống.

Cả đêm qua chưa ngủ, lại bồn ba cho tới trưa cùng với tâm tình mệt mỏi, trong lúc mơ màng mà ngủ, khi tỉnh lại đã là hoàng hôn, cô chỉ cảm thấy cổ họng ngứa rất khó chịu, đầu óc choáng váng, chắc tại đêm hôm qua không ngủ bị nhiễm lạnh, cô uống cốc nước lạnh, thấy thoải mái hơn một chút.

Không có tâm tình nấu cơm, cô chỉ đơn giản ăn một tô mì gói, nhưng lại không có khẩu vị, đang quần sợi mì đến chán ghét, thì Cố Khang Khang gọi điện tới, cảm điện thoại di động lên cô mới phát hiện đã có nhiều cuộc điện thoại chưa nhận, đều là số của Khang Khang.

“Ôn Noãn, ở nhà làm gì đó? Ăn cơm chưa? Sao buổi chiều cậu đều không nhận điện thoại của mình!” Cố Khang Khang dường như hỏi liên hồi, giọng nói rất vui vẻ.

“Đang ăn cơm rồi, buổi chiều mình ngủ, không nghe thấy điện thoại di động đổ chuông.” Ôn Noãn phờ phạc rũ rượi.

Cố Khang Khang rất nhanh đã nghe ra, “Làm sao lại có bộ dạng như bị bệnh vậy, có phải nơi nào đó không thoải mái không?”

“A, không có.” Ôn Noãn ho nhẹ một tiếng ngồi thẳng dậy, lên tinh thần, “Không có, mới vừa tỉnh ngủ không bao lâu, người mới dậy, tinh thần còn chưa tỉnh. Ôi, cậu đang ở Phong Thành vui vẻ phải không?” Cô nói sang chuyện khác.

Ngay từ lúc Khang Khang quyết định cử hành hôn lễ thì đã nghỉ liền luôn thời gian kết hôn, nghỉ sinh, sau lễ cưới, cô sẽ vui vẻ làm thiếu phụ nhân mặc áo chỉ cần vươn tay, ăn cơm chỉ cần há mồm, nhà Bác Đường đối với cô và đứa bé trong bụng đều coi như bảo bối, chỉ còn kém không đem cô chờ thành lão phật gia mà phục vụ.

“Minh à, chiều hôm qua trở về Phong Thành rồi....sinh nhật Nam Phong Lâm 36 tuổi nha, buổi tối cả gia đình cũng tập trung ở Cố Trạch, quá náo nhiệt nên chưa kịp gọi điện thoại cho cậu. Đúng rồi, ngày mai theo mình đi dạo phố, mấy ngày nữa là sinh nhật của lão ca, phải mua quà tặng, cậu đã chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói Khang Khang có phần ranh mãnh.

Ôn Noãn sững sờ, sinh nhật của anh.....Quà tặng cô đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng, còn cần thiết phải đưa ra sao?

Sáng sớm khi tỉnh lại mũi hơi nghẹt, cổ họng khô ngứa, kèm theo đầu có chút choáng váng, rất dễ nhận thấy mình đã bị cảm, cô không uống thuốc, quần kháng khuẩn cổ lên, che hơn phân nửa mặt, chống đỡ đi ra cửa gặp mặt Cố Khang Khang.

Khang Khang khí sắc rất tốt, càng làm nổi bật khuôn mặt tiêu tụy của cô.

Khang Khang chọn quà tặng xong đột nhiên hỏi: “Ôn Noãn, cậu và lão ca còn tốt đấy chứ?”

Ánh mắt thiếu tự nhiên nhìn vòng sang hướng khác, cuối cùng buông xuống, Ôn Noãn nhỏ giọng đáp: “Tốt....”

“A.....” Cố Khang Khang như có điều suy nghĩ, ngày hôm qua lão ca bảo cô giúp anh một tay gọi điện thoại, chú ý tâm tình Ôn Noãn, tại sao chính anh không gọi? Thứ hai khi trở lại làm việc Ôn Noãn vào phòng thiết kế liền nghe nói Kimi đã từ chức, nguyên nhân có nhiều cách nói, cô biết được nguyên nhân thực sự lại không nhận được đau lòng một hồi.

Đến xế chiều, lại nhận được tin tức Tang Lạc Vi cũng rời đi, lần này, trái tim của cô như chết lặng.

Liên tục mấy ngày, cô đều phờ phạc rũ rượi, luôn mất hồn, cảm cúm càng nghiêm trọng, cô không uống thuốc, mặc cho đầu mình choáng váng đau đớn khó chịu.

Trên người khó chịu, nên nỗi đau trong lòng có thể xem nhẹ đi.

Sau khi tan làm, đi trên đường không có mục đích, tùy ý lên một chiếc xe buýt, sau khi qua một số trạm thì xuống xe.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm, năm rưỡi đã chỉ còn lại chút ánh sáng yếu ớt, may mắn là có đèn đường một chiều chiếu rọi, đi qua một hàng cây chỉ còn dư lại cảnh trên lối đi bộ, ngoặt bước, đột nhiên ánh đèn chiếu xuống cánh cửa chính của chung cư Tân Giang hoa viên đập vào mắt.

Không ý thức vậy mà lại có thể đi tới nơi này.

Ôn Noãn ngẩn người, đứng tại chỗ một lát, xoay người, mới vừa đi được hai bước, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Cách mấy thước dưới ánh đèn, Cố Dạ Thâm một tay cầm túi mua hàng của siêu thị, một tay cầm điều thuốc đưa đến bên miệng, anh cúi đầu bước chân chậm rãi đạp lên chiếc bóng của mình.

Anh mặc bộ quần áo màu đen dài bằng len, anh cúi đầu làm hình dáng nổi bật càng thêm gầy gò, không chút để ý ngẩng đầu lên, trong nháy mắt thấy cô, động tác hút thuốc nhất thời dừng lại, bước chân cũng ngừng theo.

Khói mù quanh mặt hồ mơ hồ lượn quanh hình dáng của anh, cô chìm đắm trong ánh đèn âm u ở ngoài.

Ánh mắt hai người cách mấy thước nhìn nhau không nói gì.

Rốt cuộc Cố Dạ Thâm dập tắt điều thuốc, tiện tay ném tới thùng rác bên cạnh, trong nội tâm đều ngũ vị tạp trần đi tới bên người cô, giọng nói rõ ràng

lạnh nhạt:

“Sao em lại tới đây?”

Trong lòng Ôn Noãn cứng lại, lại cố gắng mỉm cười: “Gần đây, sao lại không liên lạc được với anh?”

Trên mặt Cố Dạ Thâm lướt qua một tia vùng vẫy không đành lòng cùng đau đớn, về mặt mệt mỏi mở miệng: “Noãn Noãn, anh mệt mỏi.”

Nụ cười trong nháy mắt cứng đờ, cô cảm thấy hốc mắt chột nóng lên, Ôn Noãn quay mặt, từ trong túi lấy ra một hộp gắm nhỏ tinh xảo, cúi đầu đưa tới: “Vây không làm phiền nữa, hôm nay, sinh nhật anh, tặng.....”

Anh không đưa tay nhận lấy, chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nổi lên đường nét tỉnh mẫn, sau khi lông mày khẽ nhú, nếp nhăn biến đổi thành đau đớn thống khổ, cuối cùng mới hồi phục bình tĩnh, giọng nói nhàn nhạt: “Noãn Noãn, không có được đáp án theo đuổi, anh mệt mỏi, cứ như vậy đi, bỏ qua em, cũng bỏ qua cho chính anh.”

Tay Ôn Noãn run một cái, âm thanh hộp gắm rơi “bộp” xuống đất, một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu nam giới vô tội đáng thương rơi vào hồ nước đục nhỏ, cô ngẩng đầu lên, mặt anh trầm như nước, ánh mắt không gọn sáng, không mang theo một tia nhiệt độ liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Cho nên, anh và Tang Tang là thật?” Cô tuyệt vọng bật thốt lên, giọng nói không lớn, lại đủ để anh nghe thấy.

Anh dừng bước, nhưng không có xoay người, cũng không mở miệng đáp lại, chẳng qua bàn tay cầm túi mua hàng nắm thật chặt.

Ở giữa hai người cách nhau có một thước rưỡi, nhưng lại xa xôi như muôn sông nghìn núi.

Ôn Noãn tâm như tro tàn nhắm mắt, nếu như cái im lặng trầm mặc chết tiệt này là phản tử hình, thì cô, cũng không cần câu trả lời.

“Được, em đã hiểu.....” Trước khi nước mắt rơi xuống, cô xoay người chạy đi, lần đầu lòng này, đã vô cảm nên không hề có cảm giác đau đớn.

Chớp mắt lúc cô xoay người một cái, anh cũng chột xoay người bước theo một bước, nhưng không kịp chạm vào vạt áo của cô, chỉ có thể mặc cho cô đau lòng chạy xa.

Đầu ngón tay của anh chạm ở trên không trung, cuối cùng từ từ vô lực hạ xuống, gió lạnh xung quanh đều mạnh mẽ gào thét, thổi đi ở khoé mắt anh một giọt nước mắt, thổi lên bộ quần áo màu đen dài bằng len của anh.

Hồi lâu, anh chậm rãi khom gối ngồi xổm xuống, nhặt hộp gắm và chiếc đồng hồ đeo tay từ trong nước đục lên.

Đồng hồ đeo tay bị ngâm nước, kim chỉ giây giây giữa chạy tới chạy lui giữa hai ô vuông, cuối cùng dừng ở vị trí giây thứ ba mươi chín.

Ngày hai mươi mốt tháng mười hai năm 2009 âm lịch, 8h25 phút 39 giây, thế giới của anh cũng đến khắc cuối cùng.

Năm ngày sau, toàn bộ công ty nghỉ lễ, hai ngày trước Ôn Noãn nhận được thiệp mời kết hôn của Kimi và Tang Lạc Vi, cô kinh ngạc không khỏi phỏng đoán, là Kimi không để ý Tang Lạc Vi đã từng hay, ngày đó căn bản tất cả chỉ là hiểu lầm?

Cô vô lực đi tra cứu, lời nói của Tang Lạc Vi rành rành, Cố Dạ Thâm im lặng cam chịu, đã không cho phép cô suy nghĩ.

Dù vậy, cô vẫn đi tham gia hôn lễ như cũ, hai người giống như chưa từng xảy ra bất kỳ mâu thuẫn xung đột nào, cười đến trọn vẹn hạnh phúc, bọn họ không biết ngày ấy cô đã từng đến hiện trường, cho nên có thể cười đến bình tĩnh, còn cô lại gượng cười đến chúc phúc.

Người có tình sẽ thuộc về nhau, cô hy vọng đây là sự thực.

Hiện trường hôn lễ, cô không ở lại thời gian bao lâu, sau khi rời khỏi đây, cũng không lập tức trở về, tính toán ngày mai trở về nhà cha mẹ, cùng nhau mừng lễ năm mới, cô đi cửa hàng tổng hợp mua quà tặng.

Cảm cúm đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, cuối cùng cô vẫn đi hiệu thuốc mua thuốc, cũng không thể đưa thân hình con gái tiêu tụy trở về cho cha mẹ nhìn được.

Trở lại Sắc Vi hoa viên đã là mười giờ, đèn cảm ứng trong hành lang đã hồng hai ngày nay, chưa sửa, cô xách tất cả túi mua hàng lớn nhỏ, mở điện thoại di động ra, mượn ánh sáng mong manh leo lên cửa tầng năm.

Mất sức từ trong túi lấy ra chìa khoá, vừa muốn mở cửa, thì một cánh tay mạnh mẽ từ bên cạnh ôm lấy cô, vùi đầu trên vai cô, cô kinh hãi, chìa khoá rơi xuống mặt đất chấn động, giọng nói lúng túng run rẩy: “Ai? Buồng tôi ra!”

Tác giả có lời muốn nói:

1. Có độc giả mắng chửi rồi, đau lòng.....

2. Ta nói tình tiết phía sau còn rất cầu huyết, nhưng chỉ một câu thôi, “Tình tiết cầu huyết, nhưng kết cục đều là cái mà mọi người hướng đến.”, nếu mọi

người không muốn xem quá trình, thì chờ nhìn kết cục đi, hoặc, dứt khoát dừng lại, ta vẫn cảm ơn mọi người đã từng mở bản này ra xem qua.

3. Ta không phải người sáng tác tài giỏi, thuần túy chỉ là viết chơi thôi, cho nên mặc kệ là viết như thế nào, thích thì xem, không thích, mời rời đi, đi mạnh khoẻ.

4. Bị mắng, hay ta đi khóc một lần rồi thôi.

5. Lại nói nữa, thỉnh thoảng khi dễ ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tỉnh Ngộ

Editor: Lovonoo1510

“Ôn Noãn, là anh.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp trong đêm nghe có vẻ kỳ dị.

Ôn Noãn ngừng giãy giụa, nghiêng đầu sang chỗ khác, là Đường Từ Khoáng đã lâu rồi chưa gặp, không nhìn rõ vẻ mặt của anh trong bóng tối, không khí xung quanh lại thoang thoang mùi rượu, “Anh uống say rồi à?”

“Không uống say.” Đường Từ Khoáng chôn trên vai cô lắc đầu, “Hoàn toàn tỉnh táo, dạ dày có chút khó chịu thôi, cho anh một ly sữa tươi.”

Ôn Noãn nhặt chìa khoá từ trên đất lên mở cửa, đỡ Đường Từ Khoáng đi vào, mở đèn, để túi mua hàng cùng túi xách xuống, nhìn nghiêng thân thể nằm trên ghế salon với khuôn mặt tiêu tụy không chịu nổi, hình dáng xương cốt tiêu tụy, cô nhủ chặt lông mày.

Đưa sữa tươi cho anh uống xong, cô ngồi xuống ghế salon bên cạnh, một thời gian không thấy anh, sao anh đã thành cái bộ dáng này rồi?

Đường Từ Khoáng chỉ hơi say một chút, sau khi uống sữa tươi, đã tỉnh táo như thường, nhưng rất mệt mỏi, anh mở mắt nhìn trần nhà, ánh mắt vô hồn xám xịt, thật lâu mới một môi mở miệng: “Ôn Noãn, chúng ta, thật sự, không còn khả năng sao?”

Ôn Noãn nhìn anh, suy nghĩ bách chuyển thiên hồi.

Cho tới nay, cô từng cùng Đường Từ Khoáng trải qua cuộc hôn nhân mờ nhạt ngăn ngui đầy tiếc nuối, cô đã từng cho rằng mình mang thai đứa bé của anh mà nghĩ tới quay đầu lại, thật sự tin tưởng, cô sẽ nhanh chóng xoá bỏ những suy nghĩ này, trừ việc ban đầu không thể vượt qua được việc anh từng phản bội, thì còn bởi vì sự tồn tại của một người khác.

Cô tham luyến sự ấm áp yên lặng đến bình thân của người kia, tham luyến cái ôm ấm áp trong ngực của anh, tham luyến nhiệt độ ấm áp từ nụ hôn trên trán của anh.

Nhưng, như vậy thì đổi lấy cái gì? Thật vất vả mới có thể yêu lại một lần nữa, nhưng cô lại bị đụng đến bể đầu chảy máu!

Nếu như vậy, Đường Từ Khoáng sẽ còn hy vọng hợp lại với cô, vốn cô không thể dễ dàng tha thứ sự phản bội của anh nhưng cũng chỉ là giả dối không có thật, quay lại đoạn thời gian bình thân kia một lần nữa, hôn nhân không sóng gió, thì ít nhất cô cũng có thể an ổn bình tĩnh vượt qua cả đời!

Nghĩ đến lời nói lạnh nhạt vô tình của Cố Dạ Thâm, cùng với khuôn mặt lạnh lẽo xa lạ, lời nói “Vậy thì tái hôn” gần như muốn bật thốt lên, chẳng qua, lời nói đến cổ họng, lại hoàn toàn biến thành từ ngữ khác.

Cô nói: “Đường Từ Khoáng, sau này xoay người lại mới biết là yêu, không bằng, để phần tình yêu này mất đi cùng tiếc nuối mãi mãi. Chúng ta, chỉ là không nên gặp nhau, ở cùng nhau đều không thể xoá đi được đau đớn trong lòng.”

Nói xong, trong lòng cô không khỏi tràn qua một tia đau đớn.

Sau này xoay người lại mới biết là yêu, cô có cảm giác như mình không đúng?

Đường Từ Khoáng tuyệt vọng nhắm mắt lại, cả người như không còn hơi sức, bao phủ xung quanh là một loại cảm giác tâm như tro tàn, một hồi lâu sau, anh lại nhỏ giọng lâm bầm hỏi: “Nếu như sau khi ly hôn, em không gặp Cố Dạ Thâm, chúng ta có còn cơ hội tái hôn không?”

Ôn Noãn không muốn trả lời vấn đề này nữa, bởi vì, trên thế giới này không có nếu như, cũng không có sức mạnh nào có thể quay ngược trở lại, ai cũng không thể kháng cự được số mệnh đã an bài.

Nếu như không gặp Cố Dạ Thâm. Đúng vậy, nếu như không gặp anh, có lẽ.....

Mới vừa nói ra nửa câu, lại bị nghẹn trở lại.

Trầm mặc hồi lâu, cô đứng đây rót thêm cho anh một ly sữa bò, “Đã muộn rồi, đi taxi đến, hay là tự mình lái xe?”

Đường Từ Khoáng chợt mở mắt, ánh mắt ồ dột nhìn cô hồi lâu, khoé môi bỗng dâng lên một nụ cười tự giễu, đầy đau thương và tuyệt vọng: “Nhanh như vậy đã muốn đuổi anh đi? Để cho anh ngồi một chút nữa đi, có lẽ, từ nay về sau, anh sẽ không còn cơ hội, ngồi cùng em một chỗ như vậy nữa.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của anh thật thấp, lại có mùi vị cầu khẩn.

Ôn Noãn nghi ngờ, “Đường Từ Khoáng, có phải anh đã xảy ra chuyện gì hay không? Công ty kinh doanh có nguy cơ giải thể sao?”

“Giải thể, nhà Bắc Đường, cũng không thể không có công lao.” Đường Từ Khoáng hoàn toàn thể lương, đồng thời lộ ra một nụ cười lạnh lẽo thậm chí là quỷ dị.

“Mạt Mạt? Còn có Bắc Đường Tịch?” Ôn Noãn nhớ tới hôn lễ của Khang Khang và Bắc Đường Tịch, quả thực Bắc Đường Mạt đã trở lại, nhưng cô chưa từng nghe thấy tin tức cô ấy trở về Hằng Phong.

Đường Từ Khoáng từ chối cho ý kiến, không muốn nói về đề tài mình cảm thấy uất ức, anh đứng lên, từ từ đi về phía Ôn Noãn, khoá cô lại giữa anh và ghế salon, cúi đầu xuống cách cô trong gang tấc: “Ôn Noãn, anh hỏi em một vấn đề cuối cùng, bất luận như thế nào, đều phải trả lời anh.”

Hơi thở ấm áp của anh phun tới, cô theo bản năng lùi về phía sau một cái, “Anh hỏi đi.”

Đường Từ Khoáng mong mỏi nhìn sâu vào mắt cô, sau khi trong con ngươi trải qua gió nổi mây phun đầy biến hoá, bình tĩnh che dấu đi sự thâm thúy, anh từ từ hỏi: “Ôn Noãn, nếu như anh không hoảng hốt chọn bữa ly hôn, chúng ta, có phải có thể sống cả một đời?”

Nếu như không ly hôn.....

Theo bản năng Ôn Noãn suy nghĩ một chút, có lẽ, có thể, dù sao, mặc kệ như thế nào, trừ việc phản bội và bạo lực, thì hôn nhân có lạnh lẽo hơn nữa, cô cũng không thoát khỏi cuộc hôn nhân đó, huống chi, ở chung cùng Đường Từ Khoáng hai năm, mặc dù sóng gió chẳng xao, nhưng cũng từng có chút ấm áp.

Nhưng, chuyện đến tốt cùng phát triển như thế nào, ai có thể đoán được?

Có lẽ Đường Từ Khoáng phát hiện ra mình yêu cô, thì cô lại không thể đáp lại, sau đó bắt đầu gây gổ, rốt cuộc anh cũng không chịu nổi, sẽ giống như ly hôn chứ?

Mặc kệ như thế nào, việc đời ngàn vạn biến hoá, cả đời người, lựa chọn lại chỉ có một khả năng.

Không thể trở lại được nữa, không phải sao?

“Ôn Noãn, van cầu em, trả lời anh, dù là qua loa, dù là lừa gạt, cũng có thể.....” Thật lâu không thấy cô trả lời, anh cầu khẩn lắc vai cô, cúi thấp đầu, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.

Ôn Noãn nhất thời mềm lòng, nói ra ý nghĩ chân thực trong lòng: “Nếu như anh không phản bội, không đề cập tới ly hôn, chúng ta, có lẽ, là được.”

Nói câu này, đồng thời trong lòng cô cũng dâng lên một cỗ bi phần, nếu như không có ly hôn, cô và Cố Dạ Thâm cũng sẽ không qua lại, hôm nay, cũng sẽ không rơi vào kết quả lại một lần bị ném bỏ!

Nói cho cùng, đối với việc Đường Từ Khoáng qua loa ly hôn, cũng không phải là không có một tia oán hận, vừa mới bắt đầu là không oán, nhưng bây giờ, cô oán!

Vậy mà, cô lại không biết vì câu này, trong mấy năm về sau, đối với Đường Từ Khoáng như một chiếc roi quất vào cuộc hôn nhân của anh và Bắc Đường Mạt, biến ảo thành lạnh lùng như thế nào.

Sau khi Đường Từ Khoáng nghe xong, toàn thân như bị rút đi toàn bộ hơi sức, chần nản dựa vào người Ôn Noãn, đầu gối lên vai cô, cảm giác thấy anh đang run rẩy, giống như đang ấn nhẫn đè nén gì đó.

Cô nhất thời ngẩn người, không dám đẩy anh, cũng không dám lên tiếng gọi.

Hồi lâu, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên, chợt hôn môi của cô, không có trần trọc mát thoả thích, chỉ dùng lực dán vào.

Ôn Noãn tròn to mắt, muốn đưa tay ra đẩy anh, không ngờ lại phát hiện, anh nhắm mắt lại, khoé mắt có hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra, tràn qua khoé miệng, kéo dài đến bờ môi cô.

Rốt cuộc, anh buông cô ra, giọng nói đè nén nghẹn ngào: “Ôn Noãn, đời này kiếp này, lần cuối cùng hôn em như vậy, từ nay về sau, Đường Từ Khoáng sẽ không bao giờ là Đường Từ Khoáng nữa.....”

Hôm sau, Ôn Noãn trở về nhà cha mẹ, sáng sớm cha đã ra cửa, mẹ ở phòng bếp xử lý đồ ăn tất niên, cô cố gắng che giấu cảm xúc đau đớn khổ sở,

giúp đỡ mẹ bận rộn ở trong bếp.

Trước bữa cơm trưa, cha cô Ôn Tranh Vành từ bên ngoài trở lại, cô ở phòng bếp mơ hồ nghe thấy cha và mẹ nói: “Tôi hôm nay ra cửa gặp lão Đường, cùng đi uống trà, ngày mai Từ Khoáng kết hôn rồi.”

“Kết hôn? Không phải nó hối hận vì ly hôn cùng Ôn Noãn nhà chúng ta, một mực nghĩ biện pháp đền bù sao?” Triệu Tinh Nguyên có chút bất mãn, “Nói một đằng làm một nẻo, lúc đó nó tới sám hối, nhờ chúng ta giúp tạo cơ hội, nói muốn kết hôn như thế nào rồi đột nhiên lại kết hôn!”

“Bà biết cái gì!” Ôn Tranh Vành khế quát, “Đứa nhỏ Ôn Noãn này vẫn không chịu tái hôn, nó có thể làm gì? Liều chết dây dưa sao? Trước không phải bà muốn Ôn Noãn thái độ, để con bé kéo lâu một chút!”

“Đó là vì nó có lỗi với Ôn Noãn nhà ta, nó không kém, có thể hợp lại tôi cũng vui vẻ tác thành, nhưng không thể không có chút dạy dỗ!” Triệu Tinh Nguyên cảm thấy mình không sai.

“Được rồi được rồi, không giầy vò bà nữa.” Ôn Tranh Vành lười cùng bà so đo cây kim cọng cỏ.

“Vậy nó cưới con gái nhà nào?” Triệu Tinh Nguyên cũng không bỏ qua đề tài này.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 70.2

Editor: Lovenoo1510

“Nhà Bắc Đường ở Nhạc Thành.” Ôn Tranh Vành khế thờ dài một cái, “Là một Gia tộc lớn. Lão Đường nói, công ty của nó lâm vào nguy cơ tài chính lớn, chỉ thiếu chưa tuyên bố phá sản, cô ba nhà Bắc Đường này, ôi, chúng ta đã gặp, là vị thư ký rất có tài của Từ Khoáng, cô ấy từ nước ngoài trở lại cầu xin người hiện nắm quyền nhà Bắc Đường cung cấp tiền bạc trợ giúp, để công ty trở lại quỹ đạo lần nữa. Nhưng nhà Bắc Đường chỉ cung cấp với duy nhất một điều kiện là hai nhà kết thân, hơn nữa, mẹ của nó vốn bị bệnh đã trải qua bác sĩ nước ngoài trị liệu, tối đa cũng chỉ có thể sống ba bốn năm nữa, nhưng bây giờ nhà Bắc Đường đảm bảo có thể giúp bà ấy trị liệu khỏi hẳn, nghe nói nhà Bắc Đường có một vị bác sĩ là truyền thần vô cùng thần kỳ, tên là Bắc Đường Thiên Mặc..... Lại nói Đường Từ Khoáng cũng là thân bất do dĩ thôi, công ty được giải trừ nguy cơ, mẹ có thể sống đến già, dù hẳn có hy vọng hợp lại với Ôn Noãn thế nào đi nữa, thì có thể không đồng ý sao?”

Nghe những thứ quanh co ngọn nguồn này, Triệu Tinh Nguyên nửa ngày mới nói một câu: “Vậy chúng ta, tạm thời dấu Ôn Noãn đã.”

Cô xoay người trở lại phòng bếp, Ôn Noãn làm bộ như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, nghiêm túc nhặt rau, trong lòng lại không khỏi buồn rầu than nhẹ một tiếng, thì ra tới hôm qua, Đường Từ Khoáng là đang gây giũa và vấn hồi cuối cùng, mà cô, cứ như vậy để cho anh thất vọng ra về.

Nhưng kết quả như thế, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, cuối cùng, Bắc Đường Mạt yêu anh ấy, mà anh, nếu có thể quên Quan Tâm Duyệt mà yêu cô, thì ngày sau không lâu, tất nhiên cũng có thể quên cô, yêu Bắc Đường Mạt lần nữa.

Đến ba mươi, Phong Thành có tập tục cúng bái người chết, năm trước đều là Ôn Noãn đi tế bái Đồng Diệu vào buổi sáng, nhưng lần này, cô vừa không lên được tinh thần, vừa đối với Đồng Diệu chỉ coi cô là thể thân mà canh cánh trong lòng, nên kéo dài đến tận ba bốn giờ chiều, rốt cuộc vẫn phải đi.

Mặc kệ như thế nào, Đồng Diệu đã vĩnh viễn rời đi, coi như anh không yêu, thì cũng đã từng cho cô ảo giác về tình yêu, cùng với một quãng thời gian tốt đẹp, cha mẹ anh hàng năm ở Australia, chỉ có ngày giỗ mới trở về, ngày lễ tết này, cô không đi, còn có ai có thể đến nhìn anh một chút đây?

Tới nghĩa trang công cộng Tây Sơn, cô đi xuyên qua từng gốc cây tùng bách vẫn xanh biếc, lúc này, mọi người đến viếng thăm đều đã rời đi, cả công viên tưởng niệm trống trải đến an tĩnh.

Queo cua, dưới chân bỗng dừng lại.

Trước mộ Đồng Diệu, một cô gái cô đơn mặc quần áo dài màu đen đang đứng, hình sáng sủa mặt như đã từng quen biết, bên cạnh cô ấy, đột nhiên có một bé trai đang quỳ dập đầu.

Có thể là nghe được tiếng bước chân, cô gái ấy xoay đầu lại.

Trong nháy mắt cả người Ôn Noãn như cứng đờ.

“Ôn Thanh Lương!”

Mặc dù cô ấy đã từ bỏ dáng một cô gái mà trở thành phụ nữ, nhưng Ôn Noãn vẫn nhận ra cô ấy, giống như bộ dáng sống chung một năm ấy, gọi tên của cô.

Ôn Thanh Lương cũng nhận ra cô, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cô chạy tới, nhưng nửa giờ cũng không nói ra được lời nào.

Đứa bé trai vốn đang đập đầu đã đứng lên, Ôn Thanh Lương dắt tay cậu bé rồi cúi người xuống: “Ôn Vũ Đồng, gọi dì đi.”

Ôn Vũ Đồng khoảng chừng mười tuổi chớp đôi mắt to nhìn cô, một hồi lâu mới giơ tay kêu một tiếng: “Dì.”

Ôn Noãn sớm đã tròn mắt há mồm.

Phiên bản thu nhỏ của Đồng Diệu!

Cô không khỏi nhìn về phía Ôn Thanh Lương, ánh mắt Ôn Thanh Lương trong sáng đón nhận ánh mắt của cô, im lặng mỉm cười: “Nó là con trai của Đồng Diệu, chuyện em và Đồng Diệu, chị cũng sớm biết.”

Ôn Noãn kinh ngạc.

Ôn Thanh Lương đứng trong gió rét, nói ngắn gọn cuộc sống của cô từ sau khi rời nhà họ Ôn.

Một năm đó, cô có thai “Cút” ra khỏi nhà họ Ôn, trời giá lạnh đất đóng băng cô không nơi nương tựa, lại không dám trở về thị trấn Anh Hoa tìm Đồng Diệu, vì vậy đã rời đến thành phố Nhạc Thanh bên cạnh Phong Thành, tức Nhạc Thành, rửa đĩa ở một quán cơm nhỏ của đôi vợ chồng thiện lương, được một ngày ba bữa cơm no, ở cùng phòng trọ đơn sơ rẻ tiền của đôi vợ chồng kia.

Mấy tháng sau, Ôn Vũ Đồng ra đời, ban ngày cô ở quán cơm nhỏ giúp một tay, buổi tối hai vợ chồng thiện lương giúp cô trông đứa bé, cô lại đi học thêm.

Sau khi lấy được bằng đại học, làm hướng dẫn viên tại một công ty, dựa vào hình tượng tốt đẹp, cùng với thái độ và năng lực làm việc xuất sắc, cô rất nhanh đã được tăng lương thăng chức, hiện tại đã mấy năm trôi qua, công ty kia giờ đã mở rộng, cô cũng trở thành Tổng quản lý một chi nhánh nhỏ của công ty.

Ở lúc cuộc sống của cô khó khăn nhất, đối với đôi vợ chồng thiện lương rất chăm sóc cô và Ôn Vũ Đồng, sau đó nhà hàng làm ăn ảm đạm, bị buộc đóng cửa, cô vẫn cùng họ ở một chỗ, nhận hai người là cha mẹ vì họ dưới gối không có con cái, người một nhà khổ tận cam lai, vượt qua bản thân để sống.

Chỉ mấy lời nói, trải qua mười năm kinh nghiệm khó khăn, nhưng không thấy cô ấy có nửa lời cô đơn.

Lời của cô ấy lập tức chuyển đến vấn đề có liên quan tới Đồng Diệu: “Khi đó chị và Đồng Diệu tuổi còn nhỏ, người tình ta nguyện ăn trộm trái cấm rượu lấy phiên toái, anh ấy không gánh chịu được trách nhiệm, chị cũng không trách anh ấy, hơn nữa vẫn yêu anh ấy. Sau đó, khi anh ấy tốt nghiệp, chị từng đến Đại Phong gặp mặt anh ấy, lúc ấy chị nghĩ, mấy năm trước anh không có cách nào gánh chịu được trách nhiệm, bây giờ anh ấy đã tốt nghiệp đại học, sẽ có năng lực gánh chịu thôi. Nhưng, em biết Đồng Diệu nói thế nào với chị không?”

Ôn Noãn lắc đầu, dĩ nhiên là cô không biết.

Ôn Thanh Lương thần nhiên, cười mang chút đau thương, “Anh ấy nói, Thanh Thanh, anh cho rằng sẽ luôn thích em, yêu em, thậm chí tìm bạn gái đều có diện mạo giống em, nhưng, anh đã từ từ yêu người có diện mạo tương tự em nhưng tính cách lại khác xa em, yêu cô ấy hoạt bát bước bình, yêu nụ cười cô ấy như ánh mặt trời sáng rực.....”

Trong lòng Ôn Noãn chợt co rút.

Ôn Thanh Lương quay mặt nhìn về ánh nắng phương xa chiếu rọi chân trời, “Chị liền để anh ấy đưa đi nhìn người thay thế mình một chút, sau đó, chị thấy em. Em chỉ cười một tiếng, toàn bộ thể giới đều phát sáng, chị thấy đáy mắt anh ấy nhìn em thật sâu chứa đầy tình yêu, cuối cùng chị che giấu sự tồn tại của Vũ Đồng, một mình rời đi, chị là đáng tiếc, chị thành toàn, nhưng cuối cùng hai người vẫn tiếc nuối như vậy.....”

Trong lòng Ôn Noãn ngũ vị tạp trần, thì ra cuối cùng Đồng Diệu cũng yêu cô.

Cùng đi ra khỏi công viên tưởng niệm thì Ôn Noãn nói: “Thanh Lương, chị theo em cùng nhau trở về đi, cha mẹ thật sự cũng rất nhớ chị.”

Ôn Thanh Lương mỉm cười lắc đầu: “Không cần phải nói đã gặp chị...chị làm như vậy, cũng không phải là vì ghi hận bọn họ, chỉ là chuyện đều đã qua nhiều năm như vậy, chị chung sống với bọn họ thời gian lại không dài, nhắc tới làm đảo lộn cuộc sống của mọi người sẽ không tốt. Cứ như vậy đi, chị đưa em danh thiếp, nếu như em có thời gian, thì đến Nhạc Thành gặp chị.”

Ôn Noãn nhận lấy danh thiếp tinh sảo bỏ vào trong túi, ra khỏi công viên tưởng niệm lại hỏi: “Bây giờ chị về Nhạc Thành sao?”

“Ừ, chồng chị đang đợi.” Ôn Thanh Lương thấy vẻ mặt cô hiện lên chút nghi vấn, cười nhạt giải thích, “Anh ấy là ông chủ công ty kia, lúc chị bắt đầu làm việc đã có chút quan tâm, sau khi gặp Đồng Diệu trở lại không lâu, anh ấy đã cầu hôn chị. Anh ấy đối với chị rất tốt, cũng coi Ôn Vũ Đồng như con mình sinh ra, từ nhỏ anh ấy đã cho Vũ Đồng biết mình có hai cha, một trên trời, một nhân gian.”

Vài ba lời, trong mắt cô ấy đã lộ ra ánh sáng hạnh phúc, Ôn Noãn thổn thức hăm mộ, cũng vì cô ấy mà cảm thấy vui mừng, cuối cùng cô ấy cũng bổ sung một câu đầy ý vị sâu xa: “Ôn Noãn, có lúc yêu một người, không cần nhất định bày ra trên mặt bàn để mọi người đều biết em thích họ, để trong đáy lòng một góc nhỏ là được rồi. Lần sau gặp lại, chỉ cần anh ấy thích hợp với em, thì ngàn vạn lần đừng bỏ qua.”

Ôn Noãn gật đầu, “Em sẽ nhớ.”

Xa xa có người gọi “Thanh Lương”, một người đàn ông mặc tây trang màu cà phê sạch sẽ dắt một bé trai khoảng 5, 6 tuổi đứng ở bên ngoài ô tô, Ôn Thanh Lương quay đầu lại hướng bọn họ cười phát tay một cái, “Chồng chị là Trì Mặc Thần và con trai nhỏ Trì Cảnh Hạo, chị phải đi, Ôn Vũ Đồng cùng đi nói hẹn gặp lại đi.”

Sau khi cả nhà bọn họ bốn người rời đi, Ôn Noãn cũng ngồi taxi trở về.

Về chuyện gặp Ôn Thanh Lương, cô quả thật dối với cha mẹ cô không nói một lời, dù sao biết cô ấy mạnh khỏe là được, cũng không cần phải quấy rầy lẫn nhau.

Sau khi người một nhà ăn cơm tất niên, đều cùng nhau ngồi trước máy truyền hình xem liên hoan văn nghệ mùa xuân, tấu thanh, tiểu phẩm, ca múa, tái hiện lại tiểu hồ điệp kinh thế, cô lại thấy không yên lòng.

Từ trong miệng Ôn Thanh Lương biết cuối cùng Đồng Diệu vẫn còn yêu cô, cô đã không còn cảm giác kích động, giống như lúc bất tri bất giác, anh yêu cô mà không hay, cũng đã trở nên không còn trọng yếu nữa, hình như cô thật sự đã đem phần tình cảm kia ký thác đến trên lác tay “Thiên thượng nhân gian” này.

Thì ra tình yêu tựa như một gian phòng, người phía trước rời đi, lại có người đi vào lần nữa.

Cô hiện tại, nhớ nhung Cố Dạ Thâm đến khác thường, thì ra cô không ý thức được, là anh đã ở trong trái tim cô.

Mười hai giờ đêm, tiếng chuông năm mới kêu vang, cô giờ điện thoại lên, trong lòng cô như một sợi dây cung.

Ôn Thanh Lương nói đúng, lần nữa gặp được người, chỉ cần người ấy thích hợp với mình, thì ngàn vạn lần không được bỏ qua.

Huống chi, cái người thích hợp với cô, cô đã chân thật yêu!

Tác giả có lời muốn nói:

1. Bôi đen rồi lại tẩy trắng, ừ, như vậy mới gọi là kịch. PIA ta đi.
2. Lão Cố cũng phải như vậy.
3. Đây là phương thức hành văn của ta, xin mọi người tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tàn Nhẫn (1)

Mồng hai tháng giêng, theo tập tục Phong Thành, con gái và con rể dẫn đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ chúc tết, hai năm trước, Ôn Tranh Vành và Triệu Tinh Nguyên đều trông ngóng Ôn Noãn và Đường Từ Khoáng trở lại, năm nay bọn họ đã khước chung nhân tán, không còn hi vọng.

Nhà mẹ của Triệu Tinh Nguyên chỉ còn lại anh cả là thị trưởng Triệu Thanh Sơn, hàng năm người vợ vàng lui tới chúc tết thị trưởng đều tấp nập, mãi đến Sơ Thất, thì người một nhà mới đi chúc tết.

(Sơ thất: Ngày mồng 7 tháng giêng)

Nhà cậu ở trung tâm thành phố, sau khi Ôn Noãn đến không bao lâu, em họ Từ Mặc đã kéo cô vào phòng, khuôn mặt đầy nước miếng cười cầu xin cô: “Chị Ôn Noãn, cầu xin chị đi nói với lão đầu từ, chúng ta muốn đi ra ngoài dạo phố được không?”

Ôn Noãn kỳ quái: “Cậu lại cảm tức em à?” Em họ Triệu Từ Mặc vừa tròn mười chín tuổi, học ở nước Pháp được một năm, nhưng tính tình không trầm ổn như tên của cô, thường xuyên gây ra chút chuyện quá giới hạn nên luôn bị cậu nghiêm khắc cảm tức.

Triệu Từ Mặc đáng thương gật đầu: “Đúng vậy ạ, nghỉ đông về nhà một hồi đã bị cảm tức, hơn nữa còn bị tịch thu điện thoại, điện thoại nhà cũng không được gọi đi, em sắp buồn bực thành thái giám rồi.”

Thấy cô bé đáng thương, nên Ôn Noãn đến nói với cậu, cậu quét mắt qua Triệu Từ Mặc, chỉ nói: “Trước giờ cơm trưa phải trở lại.”

Triệu Từ Mặc hớn hờ ra mặt, làm nũng xin lại điện thoại bị tịch thu mất rồi cùng Ôn Noãn ra cửa, giống như con chim nhỏ vừa được thả từ lồng ra.

Vậy mà đi không được bao xa, cô liền bắt một chiếc taxi, sau khi mở cửa xe thì quay đầu hướng Ôn Noãn cười giảo hoạt: “Chị Ôn Noãn, cảm ơn chị hôm nay đã giúp em một tay, một mình chị đi dạo xung quanh một chút nhé, em đi đây!”

Không đợi Ôn Noãn mở miệng, cô đã chui vào taxi đi mất.

Ôn Noãn bị lợi dụng tình ngộ, nhưng lười so đo cùng đứa nhỏ này, chỉ cần hai người cùng trở về trước giờ cơm trưa là được, sẽ không có gì đáng ngại.

Đi dọc đường phố không mục đích, cô vô thức nhìn đoàn người tới lui, bỗng nhiên ý tưởng bộc phát: Không biết Cố Dạ Thâm có thể cũng rảnh rồi đi ra ngoài dạo hay không!

Bất ngờ nghĩ đến anh, trong lòng cô không nhin được mà buồn bã, chiếc điện thoại kia khi đếm ngược đến mười hai giờ đêm ba mươi, cô gọi cũng không gọi được, không biết anh đã ngủ, hay, căn bản không muốn nhận.....

Nhưng cô, sau khi chắc chắn tâm ý của mình, thì không thể dừng nhớ tới anh!

Cô đi giữa đám người, ánh mắt ngồn ngàng tìm kiếm mọi nơi, hy vọng có thể gặp được anh như duyên phận trong truyền thuyết, hành động của cô hết sức buồn cười, chẳng qua khi đi ngang qua một cửa hàng nhạc khí thì ngược lại ngoài ý muốn cô thấy Nam Phong Lâm.

Nam Phong Lâm muốn mua một chiếc đàn tranh cho con gái Cố Chiêu Hi mười tuổi của mình, thấy cô một thân một mình, thì nhiệt tình kéo cô đi chung.

Ban đầu Cố Dạ Thâm mang cô đến Cố Trạch gặp mặt trưởng bối thì Tiểu Chiêu Hi cũng ở đấy, là một cô gái nhỏ thông minh dễ thương, có thiên phú với âm nhạc, ngày đó thấy cô, cô gái nhỏ mỉm cười: “Chị, có phải chị sẽ làm chị dâu của em hay không?”

Cô sững sốt mất nửa ngày, cô gái nhỏ như vậy bình thường sẽ gọi cô là dì, không ngờ Cố Dạ Thâm ở một bên nói: “Con gái của chú.” Lúc này cô mới chợt hiểu và mỉm cười, cô thật sự rất thích cô gái nhỏ này.

Lúc trọn đàn tranh, đề tài đều vây xung quanh trên người Cố Chiêu Hi, Nam Phong Lâm cười nói: “Lần trước sinh nhật tôi ở Cố Trạch, Hi Hi còn hỏi Dạ Thâm sao không đem chị dâu tới, tôi vốn cũng muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng Dạ Thâm nói cô không được khoẻ, sau đó cả gia đình đều ở Karaoke đến rạng sáng.”

Sinh nhật Nam Phong Lâm.....

Trong đầu Ôn Noãn giống như có một tia chớp nổ vang, trong nháy mắt như được chiếu sáng, đêm sinh nhật Nam Phong Lâm, cả đêm Cố Dạ Thâm đều không trở về Tân Giang Hoa Viên, cô gọi điện thoại cho anh, là Tang Lạc Vi nhận, sáng sớm ngày hôm sau cô tận mắt thấy cuộc diễn kịch trên đài ấy, Nam Phong Lâm nói, bọn họ vẫn ở Karaoke hát đến tận sáng, như vậy, “Dạ Thâm vẫn luôn ở cùng một chỗ với mọi người à?” Cô cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng đã như đánh trống.

“Đúng vậy.” Nam Phong Lâm hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của cô, “Nhưng tám giờ chú ấy mới đến, chú ấy nha, bình thường nói chuyện đều tiếc chữ như vàng, nhưng thật ra đều là đầu sỏ, đêm đó chú ấy uống có hơi nhiều, nên càng không khống chế được, cùng Dục Thần hát như bão tố.” Nam Phong Lâm chợt liếc cô một cái, nụ cười dạt dào, “Không phải là cô đang tra hành tung của chú ấy chứ? Yên tâm, đêm đó chú ấy ở Cố Trạch, sau khi ăn sáng xong mới rời đi, hình như nói điện thoại bị rơi ở khách sạn.”

“Nào có!” Ôn Noãn ngượng ngừng cười, bàn tay để xuôi bên người không khỏi nắm chặt, rõ ràng là anh không làm, tại sao khi đối mặt với chất vấn của Kimi cùng với lời giải thích của Tang Lạc Vi lại không phản bác, đúng rồi, nói Kimi và Tang Lạc Vi xảy ra chút vấn đề, có thể là lúc ấy anh không phù hợp, nhưng sao khi đối mặt với cô lại không giải thích gì?

Cô đối với anh không tin tưởng, làm cho anh thất vọng sao?

Sau khi tạm biệt Nam Phong Lâm, tâm tư cô rối loạn đi trên đường cái, cho đến khi cô em họ Triệu Từ Mặc gọi điện tới, giọng nói đầu bên kia rất hưng phấn: “Chị Ôn Noãn, em đang đi xe điện ngầm về, chị ở đâu? Chúng ta cùng nhau trở về ăn cơm thôi!”

“Được, chị đến cửa xe điện ngầm chờ em.” Cô tắt điện thoại, quay người đi trở về. Đến cửa tàu điện ngầm chờ vài phút, Triệu Từ Mặc liền đi ra, cười như một đoá hoa, vô cùng kích động bổ nhào về phía cô: “Chị Ôn Noãn, chị là phúc tinh của em, hôm nay em thật sự cảm ơn chị!”

Ôn Noãn bị lấy tâm tình của cô, buồn cười mặc cho cô bám lên cổ mình: “Chuyện gì mà khiến em vui vẻ như vậy?”

“Rốt cuộc hôm nay em đã tỏ tình với chàng trai mình thầm mến đã lâu! Thì ra anh ấy cũng có cảm tình đối với em, em có thể không vui sao? Cho nên chị là đại công thần, em đã buông tha việc đi hẹn hò cùng anh ấy, tránh cho chị không có cách nào giao phó với cha em, em cũng rất nghĩ khi đi!” Triệu Từ Mặc dương dương tự đắc.

Ôn Noãn mỉm cười: “Ừ, đầy nghĩa khí.” Cho nên, xưa nay cô vẫn luôn thích cô em họ này.

Dọc đường đi Triệu Từ Mặc như con chim nhỏ huyền ảo đi phía trước, cuối cùng tự hào tổng kết, “Chị Ôn Noãn, em cảm thấy, có đôi lúc phải chọc thủng cửa sổ, nếu không, mình có thích họ, họ cũng thích mình, nhưng không nói ra, làm sao họ biết được? Coi như là cảm thấy, thì cũng không có nhận được câu thừa nhận từ chính miệng đối phương thì sẽ không có cảm giác an toàn, chị bảo có đúng không?”

Bữa tiệc này xong làm trong lòng Ôn Noãn máy động, cô đã yêu Cố Dạ Thâm, nhưng chưa bao giờ từng nói ra miệng, cho nên, anh mới nói, đối với việc không có được câu trả lời, đã mệt mỏi, mệt mỏi.

Mười một rưỡi đêm, Cố Dạ Thâm trở lại Tân Giang Hoa viên, dùng xe xong lên lầu, trong đầu vẫn còn mãi miết nghĩ tới công việc, mặc dù ngày mai mới bắt đầu đi làm, nhưng anh đã sớm bắt tay vào làm kế hoạch năm nay và những phương án xử lý tiếp những hạng mục năm ngoái còn chưa xong.

Càng ngày càng không nhớ rõ một số chuyện, rất nhiều thứ không tiện ghi ra giấy ghi nhớ, xoay người liền quên, ngày hôm qua đi bệnh viện kiểm tra lần nữa, tổ chuyên gia của bệnh viện vẫn còn nghiên cứu và thảo luận, anh phải chuẩn bị dừng công việc khi có yêu cầu, những ngày này, một mình anh vội vàng đến trời đất u ám, mặc dù rất mệt mỏi, nhưng bận rộn một chút, dù sao cũng hơn là vô ích suy nghĩ lung tung.

Tầng lầu ở cũng không phải là quá cao, trước anh vẫn leo cầu thang, lần này lại đi thang máy lên, anh thật sự quá mệt mỏi, sau khi đến lầu, anh đi ra khỏi thang máy, cúi đầu móc chìa khoá chuẩn bị mở cửa, khi ngẩng đầu lên thì động tác trong nháy mắt cứng đờ.

Ôn Noãn mặc một bộ quần áo lông vũ ngắn màu vàng nhạt, ôm đầu gối ngồi trước cửa nhà anh, cầm đặt trên đầu gối, mắt khẽ nhắm lại, có lẽ nghe được tiếng động, nên cô lập tức mở mắt, nhìn thấy anh trong nháy mắt này, trong ánh mắt cô thoáng qua tia phức tạp, nhưng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cắn môi nhìn anh.

Cố Dạ Thâm dừng lại mấy giây mới cất bước, lông mày khẽ nhíu đến mức khó có thể nhận ra, “Đã trễ thế này, sao em còn ở đây?” Anh hỏi một cách nhàn nhạt.

“Em... em vẫn luôn chờ anh.” Ôn Noãn đứng lên, âm thanh mang theo giọng mũi nhỏ nhẹ, giống như bị phong hàn, cô vẫn ngồi tại đây từ năm giờ chiều tới giờ, đầu gối có chút tê dại, lúc đứng lên mềm nhũn suýt chút nữa đứng không vững, thật may phía sau còn có tường nếu không cô sẽ bị ngã nhào mất.

Lông mày Cố Dạ Thâm nhíu càng chặt, trong giọng nói mơ hồ mang theo tức giận: “Không phải là em cũng có chìa khóa sao!”

“Em, anh.... Em không dám.....” Ôn Noãn ngập ngừng nói có chút lắp, đêm đó anh đã nói, cũng giống như tuyên bố quan hệ của bọn họ kết thúc, sao cô dám tự tiện cầm chìa khóa mở cửa nhà anh nữa đây!

Cố Dạ Thâm bình tĩnh nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, trái tim chợt mềm xuống, vững vàng mở cửa: “Đi vào đi.” Giọng nói không còn lạnh nhạt nữa.

Sau khi bật đèn, một con chó nhỏ màu trắng ngoe nguổi đuôi chần ở dưới chân, một bộ dáng đặc biệt hưng phấn, Ôn Noãn nhận ra con chó nhỏ năm ngoái anh mua, lúc mới đầu cô còn tưởng nó là “Noãn Noãn”, nên buồn bực mất thời gian dài, sau mới biết là “Niếp Niếp”, cô có chút vui vẻ ngồi xổm xuống ôm lấy nó.

Cố Dạ Thâm liếc cô một cái, một cảm xúc rất nhỏ chợt lướt qua rồi biến mất: “Em trước ngồi đi, anh đi hâm nóng một ly sữa.” Bên ngoài lạnh như vậy, cũng không biết là cô đã ngồi bao lâu, có bị cảm hay không.....

Ôn Noãn ngồi ở trên ghế salon, đùa với Niếp Niếp, một lát sau, Cố Dạ Thâm đem sữa tươi đến, cô nhận lấy, Niếp Niếp vừa thấy sữa tươi liền lao thẳng đến, cô khẽ mỉm cười, đem cái ly đưa tới miệng nó.

Một đôi bàn tay vươn tới ôm lấy Niếp Niếp, “Em uống đi....., Niếp Niếp có trong phòng bếp rồi.”

Sau khi Cố Dạ Thâm đem Niếp Niếp vào phòng bếp uống sữa tươi xong, anh quay trở lại phòng khách và ngồi trên ghế salon, Ôn Noãn có chút bồn khoăn lo lắng, anh với bộ dáng như chủ nhân chiêu đãi khách: “Trễ như thế này tới tìm anh là vì chuyện gì?”

Căn phòng này, cô vốn ra ra vào vào vô cùng tự nhiên, bây giờ, anh khách khí lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc cô cũng đã trở thành khách.

Tay Ôn Noãn cầm ly sữa đã đông cứng, trái tim đáng ghét, miễn cưỡng cười mở miệng: “Sao lâu rồi em không thấy Niếp Niếp?”

“Mua về không bao lâu thì bị Chiêu Hi biết, con bé ôm về chơi mấy tháng, mấy ngày trước mới đem trả lại.”

“À.” Ôn Noãn cúi đầu uống sữa tươi, bỗng nhiên cô có cảm giác không tìm được đề tài nói chuyện, trong phòng khách nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Hồi lâu, Cố Dạ Thâm đứng lên: “Nếu như không có việc gì, vậy anh đưa em về.”

“Em có việc.” Ôn Noãn chợt ngẩng đầu, giọng nói khá lớn, có cảm giác như phản ứng của mình khá lớn, cô mới cúi đầu mở miệng: “Sáng hôm đó ở khách sạn Minh Châu, anh đã nhìn thấy em đứng ở bên ngoài hành lang có phải không? Dạ Thâm, tại sao anh không giải thích?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tàn Nhẫn (2)

Giải thích? Trong mắt Cố Dạ Thâm xét qua một tia phức tạp.

Một đêm đó, sau khi hết giờ làm việc trên đường về Cố Trạch tham gia bữa tiệc mừng sinh nhật của Nam Phong Lâm, anh gặp trợ lý Tang Lạc Vi nhếch nhác dưới mưa, anh đưa cô ấy đến khách sạn Minh Châu gần đây, dùng chứng minh thư của mình thuê phòng cho cô ấy.

Sau khi anh nhận được một cuộc điện thoại thì làm rơi ở trong phòng, bình thường thì có thể để ngày hôm sau cho cô ấy mang đến, nhưng giờ cô ấy đang trong tình trạng bết bát như vậy, nên anh không thể làm gì khác hơn là tự mình đến lấy, ai ngờ lúc mới ra cửa rồi đi thì gặp Kimi không phân biệt rõ trắng đen đã đánh người, mà những lời nói này của Tang Lạc Vi, làm anh bị tức giận đến hoàn toàn không nói nên lời, xế chiều hôm đó cô ấy đã gọi điện nói xin lỗi với anh.

Muốn giải thích, chính là việc này sao? Nếu là lúc trước, anh sẽ không cần cô tới chất vấn!

Lúc anh nâng người lên cũng đã thấy cô đứng ở ngoài thang máy, Tang Lạc Vi không lựa lời mà nói, anh đã lựa chọn trầm mặc, quyết định buông tay, đối mặt với chất vấn của cô, anh lại lựa chọn trầm mặc, thừa dịp cô còn chưa có yêu anh, cứ để cô hiểu lầm như vậy đi, đau lòng sẽ không thể nhiều bằng sau này được.

Lại là trầm mặc!

Ôn Noãn khổ sở đứng lên, chợt cảm giác choáng váng đánh tới, thân thể lung lay sắp ngã xuống, cuối cùng trái tim Cố Dạ Thâm cũng không thể lạnh nhạt được, bước lên đỡ lấy cô: “Noãn Noãn!” Đưa tay chạm tới trán của cô, nóng đến dọa người, “Em đang sốt, anh đưa em đến bệnh viện.”

“Em không đi.” Ôn Noãn thuận thế vòng tay ôm lấy hông của anh, “Dạ Thâm, sao anh có thể ác như vậy, lúc em yêu anh thì anh lại rời đi!”

Thân hình cao lớn trong nháy mắt cứng đờ, thật lâu sau, Cố Dạ Thâm không dám tin mới khẽ hỏi lại: “Noãn Noãn, em nói cái gì?”

Tuy là giọng nghi vấn, nhưng mơ hồ có vui sướng từ đáy lòng không có cách nào dừng lại lộ ra.

Ôn Noãn dùng thêm sức ôm chặt anh: “Cố Dạ Thâm, làm sao anh lại đáng ghét như vậy! Em yêu anh, yêu anh!”

Lấy được câu trả lời chắc chắn, vui sướng trong lòng lại bị thực tế khổ sở ngăn chặn, Cố Dạ Thâm khắc chế sự vui mừng và đau lòng lại, ôn hòa mở miệng: “Noãn Noãn, trước chúng ta đi bệnh viện đã.”

Phòng bệnh trong bệnh viện, Ôn Noãn đang được truyền nước muối sinh lý đã ngủ, Cố Dạ Thâm ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng vỗ về hai cái lên hai chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Một cái vẫn nhảy từng ô, một cái khác, cây kim an tĩnh dừng ở vị trí 8h25 phút 39 giây.

Anh rất muốn đến tiệm để sửa lại cho nó tiếp tục chạy, giống như, đang được nghe Ôn Noãn nói yêu anh một khắc kia, muốn ích kỷ bắt chấp hậu quả mà thành toàn mình.

Chẳng qua, năm trước khi từ bệnh viện cầm báo cáo chuẩn đoán bệnh.

Không ngờ đầu anh bị đục tủy máu, trải qua điều trị, vẫn còn một cục máu nhỏ ở trong đại não, nên thường xuyên bị đau đầu choáng váng, khối máu từ từ trôi đến nơi lưu trữ trí nhớ ở hệ thần kinh, nên trí nhớ bị suy giảm.

Trước mắt, nó đang di chuyển về hướng trung khu thần kinh, một khi đến đó, trí nhớ sẽ trở nên rối loạn, vỡ thành từng mảnh nhỏ, nếu trong vòng hai tháng không làm phẫu thuật, khối máu sẽ đi vào động mạch của đại não, đến lúc đó, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng, mà nếu như làm giải phẫu lấy nó ra, khả năng mất trí nhớ, cao đến gần 90%, không thể khôi phục được trí nhớ ban đầu.

Một khi mất trí nhớ, những gì đã qua sẽ quên hết, sẽ quên Ôn Noãn Noãn, sẽ quên cái người mà anh yêu.

Đầu của anh bị đục ngoài ý muốn, là trong chuyến đi Hokkaido tháng tư đó, Noãn Noãn rơi vào trong biển, anh nhảy xuống cứu, đầu bị đập vào đá ngầm bên nhón dưới đáy biển, chảy máu.

Nhìn xem, đây chính là số mệnh trên cổt người mà.

Nếu như ban đầu anh không ở Hokkaido, Ôn Noãn có thể bị rơi xuống nước chết, thì tại nơi này anh sẽ không còn được gặp lại cô; Nhưng anh cứu cô lên, lại bị tổn thương ngoài ý muốn, để cho anh không lâu về sau sẽ phải quên cô.

Thật sự sẽ phải đẩy cô ra sao?

Trời sáng choang, Ôn Noãn tỉnh lại, cơn sốt đã giảm, Cố Dạ Thâm ra ngoài viện mua cháo cho cô ăn xong, nhìn đáng vẻ cô mới khỏi bệnh cười đến rức rờ, một góc nào đó trong lòng bắt đầu sụp đổ rơi vào luân hồi.

Khoảng tám rưỡi, anh làm thủ tục xuất viện cho Ôn Noãn, lại gặp bác sĩ chữa chị của mình, bác sĩ gọi anh vào phòng làm việc để nghiên cứu và thảo luận

kết quả, sau khi nghe ông ta nói, tay chân anh một mảnh lạnh lẽo.

Còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Xem ra, số mạng dường như không cho phép anh quá mức ích kỷ rồi.

Trở lại phòng bệnh đã hơn chín giờ, Ôn Noãn nhìn anh cười: “Làm thủ tục xuất viện sao lâu như vậy?”

Về mặt Cố Dạ Thâm bình tĩnh: “Có một người bạn cũng nằm ở viện này, nên anh thuận đường qua thăm, để cho em chờ lâu rồi.”

Ôn Noãn cho rằng, hiểu lầm được giải trừ, cô cũng thẳng thắn thừa nhận nỗi lòng, cùng với Cố Dạ Thâm, sẽ không có trở ngại và ngăn cách, nhưng, anh vẫn nhàn nhạt xa lạ và bận rộn không thể tưởng tượng, vẫn chạy không thoát khỏi cảm giác của cô, một thời gian dài không thấy mặt, cũng không liên lạc, cô không biết đến tốt cùng là làm sao.

Bởi vì cái dạng này, nên tâm tình của cô cũng không có lấy một ngày thoải mái, chỉ có lấy lượng tiêu thụ tăng cao của trang phục tình nhân được mệnh danh “Noãn Noãn”, mới làm cô có chút thoải mái, chẳng qua, không thể tránh khỏi bị Chân Điem Điem lạnh nhạt, đó là trắng trợn ra là ghen ghét.

Vào buổi trưa, cô một mình ở phòng làm việc, chợt nhận được điện thoại của thư ký Thẩm: “Thiết kế Ôn, làm phiền cô đến phòng làm việc của Tổng giám đốc một chuyến.”

Sau khi cúp điện thoại, cô gần như không thể chờ đã vọt vào thang máy.

Cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc đóng, cô đưa tay gõ một cái, không có người nào đáp, cô liền đẩy cửa đi vào, hai gian phòng trong phòng làm việc không có một bóng người, vì vậy cô đứng vào bên trong, theo bản năng nhìn vòng quanh không gian nơi đã làm việc mấy tháng.

Không có bao nhiêu thay đổi, vị trí của Tang Lạc Vi vẫn trống, nghe nói trợ lý mới là do Tổng bộ điều tới, cùng Tổng Giám đốc làm việc trong cùng phòng, mà bàn làm việc của cô ấy, giờ là trợ lý Thẩm dùng, trên bàn đặt một chồng thiết kế quần áo ở nhà đầu xuân dạng bản thảo có chút xốc xếch, nhà thiết kế ký tên là Chân Điem Điem.

Nghe nói phong cách thiết kế lần này của Chân Điem Điem khác trước kia một trời một vực, mang phong cách vận động ở nhà, rất được coi trọng.

Chờ đợi hồi lâu, vẫn không có người vào, chuông điện thoại di động chợt vang lên dồn dập, là giọng nói hốt hoảng của bác hàng xóm bên cạnh nhà cha mẹ cô: “Ôn Noãn, khí ga trong nhà cháu bị rò, nhưng cửa lại khóa trái, không vào được, bác không biết điện thoại của cha cháu, cháu nhanh trở lại xem một chút.”

Trong lòng Ôn Noãn hốt hoảng, “Được, cháu lập tức trở lại.” Cô lao ra khỏi phòng làm việc, đâm đầu vào một người, không để ý tới nói lời xin lỗi rồi vào thang máy.

Cô ngồi taxi nhanh chóng chạy tới, sau khi mở cửa, quả nhiên mẹ cô đã hôn mê ở trong phòng bếp, dưới sự giúp đỡ của hàng xóm, cô nhanh chóng đưa mẹ tới bệnh viện, sau đó gọi điện thoại thông báo cho cha.

May mà cấp cứu kịp thời, sau khi trải qua xử lý cấp cứu, mẹ cô đã thoát khỏi nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cần phải nằm viện hai ngày để làm kiểm tra toàn diện, để đảm bảo khí ga hít vào không lưu lại bất kỳ di chứng nào.

Đi đến hành làm thủ tục nhập viện, ra khỏi thang máy cô chạm mặt Cố Dạ Thâm, gặp cô, anh gần như ngẩn ra, ngay sau đó lại bình tĩnh như thường, Ôn Noãn có chút kích động hỏi: “Dạ Thâm, sao anh lại ở bệnh viện?”

“.....” Cố Dạ Thâm khẽ nghiêng mắt, “Đến thăm người bạn lần trước.”

“Dạ Thâm, anh đã tới rồi à?” Kỷ Như Cẩn ôm một bé gái xinh đẹp chừng sáu bảy tuổi từ phía sau chạy tới, đợi tới lúc nhìn thấy Ôn Noãn, lập tức gọi: “Ôn Noãn, cô đi cùng Dạ Thâm à?”

Ôn Noãn không hiểu rõ ý cô ấy, có chút mờ mịt.

Kỷ Như Cẩn liếc thấy Cố Dạ Thâm đưa mắt ra hiệu cho mình, lập tức hiểu, chỉ nói: “Vậy tôi đi trước chờ anh.”

Cố Dạ Thâm gật đầu, cũng vội vã nói mấy câu liền rời đi, cũng không quan tâm tại sao cô lại ở bệnh viện, lời nói cũng rất lạnh nhạt, trong lòng cô không thoải mái nhưng nói không ra lời, lại vì mẹ cần phải chăm sóc, nên không có thời gian bận tâm đến.

Mấy ngày sau, Ôn Noãn nhận được điện thoại của trợ lý Tô Ninh phòng nhân sự: “Ôn Thiết kế, mời cô tới phòng quản lý bộ phận nhân sự một chuyến, Hứa quản lý tìm cô.”

Trong lòng cô như đánh trống, Hứa Ủy Nhiên tìm cô có chuyện gì? Nếu là công việc, thì trước mắt việc cô thăng chức hay giáng chức là điều không có khả năng, còn nếu như là chuyện riêng, vậy càng không thể nào, Hứa Ủy Nhiên là người công tư rất rõ ràng.

Vậy mà bất luận cô phỏng đoán thế nào, cũng không nghĩ đến, sau khi đi đến, Hứa Ủy Nhiên gặp cô, là một tờ giấy sa thải, phía trên còn có chữ ký tay của Hứa Ủy Nhiên và Cố Dạ Thâm.

Đây là sấm sét giữa trời quang không thể nghi ngờ, cô run rẩy cầm tờ giấy kia, trợn to hai mắt không thể tin: “Hứa quản lý, đây là vì cái gì?” Vô duyên vô cớ tại sao lại muốn xa thải cô?

Hứa Ủy Nhiên như có điều suy nghĩ nhìn cô một lát, sau đó nghiêm túc mở miệng: “Một phần thiết kế của bản thiết kế đầu xuân ở nhà của thiết kế Chân, đưa đến phòng làm việc của Tổng Giám đốc chờ ký xác nhận, đã không thấy từ mấy ngày trước, căn cứ theo lời Thẩm trợ lý nói, buổi trưa mất đồ đó cô có đến, ngoài ra, còn có một nhân viên gặp cô vội vàng chạy đi, mà chiều hôm đó, cô không có ở phòng làm việc.”

Ôn Noãn cháng váng, “Nói cũng đúng, không có bất kỳ ai hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như vậy đã phán quyết là tôi ăn cắp?” Quá đáng sợ rồi!

“Không chỉ là ăn cắp.” Về mặt Hứa Ủy Nhiên bình tĩnh, “Những bản thiết kế này, hôm nay đã hoàn toàn ở Hằng Phong, hơn nữa buổi họp báo tác phẩm mùa xuân còn tuyên bố trưng bày, cũng vì vậy, chiều đó là cô đi gặp Tổng Giám đốc Hằng Phong. Ngoài ra, Thiết kế Chân có nói, thời trang ở nhà của Hằng Phong vẫn luôn yếu thế, mà cô, là vợ trước của Tổng giám đốc Hằng Phong, có lẽ vì lý do muốn tái hôn mà làm chuyện này để lấy lòng chồng trước.”

Lại là Chân Điem Điem, nhất định là do lượng tiêu thị của trang phục tình nhân quá tốt, nên cô ta bị kích thích mới làm ra chuyện này nhằm vào cô!

Chẳng qua, chỉ bằng như vậy mà đuổi cô, có phải quá mức vụng về rồi không!

Ôn Noãn dờ khóc dờ cười, cuối cùng giận quá hóa cười: “Hứa quản lý, bà cũng tin tưởng? Cố Dạ Thâm, anh ấy cũng tin?”

Hứa Ủy Nhiên khẽ kéo máy tính để bàn, con trai rất khác thường, Hứa Ủy Nhiên đã có kết luận ở trong lòng, cứ xa thải mơ hồ như vậy cũng được, chẳng qua, việc xa thải đối với người này mà nói đối với con trai là không phải nhân viên bình thường, nên bà cũng theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tàn Nhẫn (3)

Editor: Lovenoo1510

Vì vậy bà nói: “Tôi đương nhiên là không tin, có quá nhiều chỗ sơ hở. Người khác không biết chuyện cô và Dạ Thâm, tin chuyện này cũng là dễ hiểu. Nhưng, tôi và người khác có tin hay không không quan trọng, quan trọng là Cố Dạ Thâm tin.”

Cố Dạ Thâm tin tưởng?

Ôn Noãn mở to mắt, nhưng nhìn chữ ký xa thải của anh trong quyết định xa thải, lại không thể không tin, nhưng cô không ở đây ngày ấy, rõ ràng là anh đã gặp cô ở bệnh viện, tại sao anh lại tin?

Hứa Ủy Nhiên và vì cô mà suy nghĩ, chủ động công bố cô từ chức rồi đi, làm phỏng đoán khắp nơi.

Ôn Noãn không bận tâm những thứ này, chỉ muốn tìm Cố Dạ Thâm để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng, lên lầu hai mươi tám tìm anh, anh lại không có ở phòng làm việc, gọi điện cho anh, điện thoại cá nhân, tất cả đều không có người nghe máy, dù buổi tối có đến Tân Giang Hoa viên, cũng chờ không thấy bóng dáng của anh, giống như, anh biến mất vào hư không vậy.

Cô mơ hồ có thể xác định, anh cố ý mượn cơ hội này để cho cô rời đi!

Chẳng qua, tại sao anh lại muốn như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Lại một lần nữa đến Tân Giang Hoa viên không công mà về, Ôn Noãn sa sút tinh thần trở lại Sắc Vi Hoa viên, lên đến lầu thì phát hiện có người chờ ở ngoài cửa.

“Hàn Triết, sao cậu lại tới đây.” Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu.

“Minh đã làm ở khách sạn Minh Châu, ghé thăm cậu một chút.” Hàn Triết khẽ mỉm cười, hai má hiện lên nụm đồng tiền, sau đó nụ cười chợt tắt, nhẹ giọng nói, “Ôn Noãn, cậu gầy đi.”

Sắc mặt tiêu tụy, giống như trải qua bệnh nặng, cảm nhận hơn, vốn mắt đã lớn lại càng có vẻ lớn hơn, chẳng qua con ngươi đen nhánh có màu sắc âm đạm, giống như phủ một tầng bụi.

Ôn Noãn nhìn mình trong gương tại phòng tắm, than nhỏ một hơi, mở nước nóng rửa mặt rồi mới đi ra ngoài, hỏi Hàn Triết đang ngồi trên salon, “Cậu muốn uống đồ gì?”

“Không cần.” Hàn Triết lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Ôn Noãn đã xoay người, “À, vậy cậu ngồi trước, mình đi nấu bát cháo, còn chưa ăn sáng.”

Hàn Triết cau mày, “Cậu sáng sớm đã không thấy người, là đi đâu vậy?”

Ôn Noãn hơi ngừng bước chân, như không có chuyện gì xảy ra: “Không đi đâu cả, chỉ đi dạo một vòng quanh chung cư thôi.”

Hàn Triết nhìn bóng dáng bận rộn của cô trong bếp, như có điều suy nghĩ.

Buổi sáng cuối năm ngoái đó, có người ở bên ngoài hành lang khách sạn đánh nhau, cậu nhận được tin nhắn lập tức chạy tới xử lý, kết quả là nhìn thấy Cố Dạ Thâm cùng một nam một nữ khác, giống như diễn ra tam giác tình yêu, dường như, cậu thấy Ôn Noãn cũng ở thang máy lúc đó;

Mà sáng sớm hôm nay, Cố Dạ Thâm xưa nay ít xuất hiện đột nhiên gọi điện cho cậu, chỉ nói một câu: “Noãn Noãn về sau phải giao cho cậu rồi...”

Liên hệ lại, là cái tình hình gì đây? Cậu mơ hồ hiểu đôi chút, nhưng lại không phải quá rõ ràng.

Về sau khoảng ba bốn ngày, Hàn Triết lại tới ngồi một chút, thời gian cũng không dài lắm, bình thường khoảng chừng nửa canh giờ, có lúc buổi sáng, có lúc buổi chiều, có khi là hoàng hôn.

Ôn Noãn thích ngồi ở ban công nhìn trời chiều, cậu liền đứng bên cạnh cô cùng nhìn, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng đứng, cậu cảm thấy đây chính là những năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp.

Mà mỗi lần ban ngày tới đều nhìn thấy cô ở nhà, có một lần cậu không nhịn được hỏi: “Ôn Noãn, cậu không phải đi làm sao?”

Lúc đó Ôn Noãn đang ở trên sân thượng xới đất chôn hoa, thấy cậu hỏi cũng chỉ dừng lại một chút, “Không có gì, không muốn một nhọc nên từ chức thôi.”

Hàn Triết càng nghi hoặc hơn, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Từ đầu tới cuối Ôn Noãn đều không liên lạc được với Cố Dạ Thâm, gọi điện thoại tới không phải là không có người nào nghe máy thì chính là một người đàn ông xa lạ nhận thay, đáp lại cô không phải là đang họp thì chính là bận liên miên không có ở đây.

Hôm nay qua giờ cơm trưa Hàn Triết lại tới, cô liền nhờ cậu giúp một tay: “Hàn Triết, cho mình mượn điện thoại của cậu gọi một cuộc.”

“Gọi cho người nào?”

“Cố Dạ Thâm.”

Hàn Triết không biến sắc khế liếc cô một cái, lặng lẽ ấn số điện thoại, Ôn Noãn ở một bên dặn dò: “Sẽ có một người đàn ông thay mặt nhận, nếu là anh ấy nhận thì đưa máy cho mình.”

“Xin chào, tôi là Tổng Giám đốc của khách sạn Minh Châu Hàn Triết, mời Cố tổng nghe điện thoại.” Sau khi điện thoại thông, Hàn Triết nói đơn giản, Ôn Noãn nghiêng tai lắng nghe giọng nói bên trong.

“Chào ngài, xin chờ một chút.” Quả nhiên là có một người đàn ông lạ nhận thay, điện thoại rất nhanh đổi đối tượng, truyền đến là giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Cố Dạ Thâm, “Hàn Triết, có phải Noãn Noãn xảy ra vấn đề gì không?” Ngữ điệu rõ ràng là nóng nảy.

Ôn Noãn lập tức đoạt lấy điện thoại: “Dạ Thâm, là em.” Bên kia lập tức yên lặng, rốt cuộc cô cũng không nhịn được mà tức giận: “Cố Dạ Thâm, là anh trêu chọc em, hiện tại cứ như vậy không giải thích được rút lui, muốn chết cũng nên để cho em chết được rõ ràng, có được hay không!”

Gào đến cuối cùng, cô mơ hồ mang theo nước nỡ.

Đầu bên kia Cố Dạ Thâm đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện Nhân Ái, cố gắng đè nén khắc chế hồi lâu mới khiến giọng nói không run rẩy: “Được, nửa giờ sau, ở Tây Ninh Lão Nhai, ở quán nước vỉa hè Nhất Sinh.”

Sau khi tắt điện thoại, anh lật nghiêng người co rúc thân thể trong chăn, năm ngón tay nắm chặt điện thoại trắng bệch đến kinh người.

Buổi sáng anh té xỉu ở văn phòng, khiến cho việc giấu giếm cha mẹ người nhà bị bại lộ, từng người một giống như bị sấm sét giữa trời quang, hiện tại anh chỉ hy vọng, đến cuối cùng vẫn có thể giấu giếm được Ôn Noãn.

Anh đã không còn thời gian để hứa hẹn hạnh phúc với cô, hiện tại chỉ có thể, tàn nhẫn một chút, vì vậy mở điện thoại di động ra gọi một số cho người khác.

Ôn Noãn ngồi xe Hàn Triết rất nhanh đã tới Tây Ninh Lão Nhai, dọc phố tìm được một quán nước vỉa hè theo lời Cố Dạ Thâm, sau khi xuống xe, khẽ nhìn bốn phía, trong đầu ong một tiếng, ngây dại.

Trên đường xi măng phía bên ngoài quán nước vỉa hè Nhất Sinh, là nơi năm đó Đồng Diệu ngã trong vũng máu!

Làm sao lại chọn chỗ này!

au khi Hàn Triết xuống xe cũng ngây ngẩn cả người, nhìn mặt Ôn Noãn có chút tái nhợt, đẩy cô một cái: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, mau vào đi thôi, mình ở trong xe chờ cậu.”

Sau khi Ôn Noãn tiến vào, chọn vị trí ngồi bên cửa sổ gần sát đường lớn, gọi một ly trà hoa cúc, hai tay khoanh một chỗ, siết thật chặt, cô chưa từng khăn trương như này, bởi vì không biết sẽ phải đối mặt với cái gì!

Khoảng một khắc đồng hồ sau, cửa quán vỉa hè bị đẩy ra, ánh sáng lay nhẹ gian phòng, một cô gái thanh nhã đơn thuần đi tới, sau khi nhìn lướt qua hành lang, thì hướng về phía Ôn Noãn đi tới.

Ôn Noãn thấy cô ấy, không giấu được chút kinh ngạc nào trong lòng: “Như Cẩn, tại sao cô lại tới?”

Như Cẩn khẽ mỉm cười, sau khi ngồi xuống, ung dung gọi một ly trà hoa, chống lại cặp mắt suy đoán và ưu tư của Ôn Noãn, từ từ thu lại nụ cười, cố gắng bày ra dáng vẻ áy náy: “Ôn Noãn, tôi nghĩ, trước khi nói những lời khác, muốn xin lỗi cô trước.”

Ôn Noãn không hiểu ý của cô ấy, trong lòng đã sớm bất ổn.

Kỷ Như Cẩn Nghiêm túc: “Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé, tôi và Dạ Thâm đã từng là vợ chồng, chắc cô đã sớm biết, tôi đã từng không biết anh ấy tốt, cho nên lựa chọn ly hôn, sau đó chúng tôi gặp lại tình cũ bốc cháy, anh ấy vẫn thích tôi. Tôi cũng phát hiện so với Lạc Sâm, anh ấy vẫn tốt hơn, hơn nữa, cô đã gặp qua con gái của tôi là Khuynh Thành, thật ra con bé là con của tôi và Cố Dạ Thâm, ngày đó cô gặp ở bệnh viện, là chúng ta đi làm giám định DNA.”

Kỷ Như Cẩn uống một hớp trà, nhìn mặt Ôn Noãn trắng bệch, trong lòng cô nổi lên chút không nỡ, không muốn tiếp tục tàn nhẫn nữa, nhưng, ngoan độc tàn nhẫn, cô vẫn phải tiếp tục nói, “Cho nên, hôm nay tôi tới muốn nói với cô đó là, cả nhà ba người chúng tôi muốn đoàn viên, đối với cô, tôi và Dạ Thâm đều chỉ có thể nói lời xin lỗi.”

Trong lòng Ôn Noãn sớm đã không có cách nào suy nghĩ được, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hồi lâu mới làm bầm hỏi: “Tại sao anh ấy không đến chính miệng nói với tôi? Anh ấy đã nói, anh ấy yêu tôi.”

Kỷ Như Cẩn nhìn xuống đáy lòng tiếng không thể nói ra, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, chỉ đưa tay chỉ ra mặt đường xi măng ngoài cửa sổ: “Nhất định là cô không quên nơi này, năm đó tại ngày Đồng Diệu và cô kết hôn đuổi theo bọn cướp, lại bị sát hại tàn nhẫn, cuối cùng gục ở đó. Nhưng cô có biết, lão bà năm đó bị trộm đó là ai không?”

Ôn Noãn thần thờ lắc đầu.

Kỷ Như Cẩn không chút nào để ý vạch trần sự thật: “Là bà nội của Dạ Thâm, ngày đó bà đại thọ tám mươi tuổi. Sau khi chuyện xảy ra, bà vẫn luôn tự trách mình không nên kêu cứu, vật phẩm dù có quý giá đến đâu, cũng không bằng mạng người, hơn nữa ngày đó ở tang lễ thấy cô khóc đến mức bi ai muốn chết, thậm chí sau khi biết tình trạng của cô, bà lại càng đau lòng không dứt, không quá nửa năm bà liền ra đi. Trước khi đi, bà chẳng những yêu cầu được chôn cất bên mộ Đồng Diệu, mà còn giao phó người Cố gia nhất định phải an trí thỏa đáng cho cha mẹ của cậu ấy, đặc biệt là chăm sóc cô thật tốt, khi đó tôi và Dạ Thâm đã chia tay, bà liền cầu xin cháu trưởng Dạ Thâm chịu trách nhiệm với cô. Tôi nói như vậy, cô cảm thấy Dạ Thâm sẽ thật lòng yêu cô sao?” Cô cố gắng nói xong hết, nhưng ngay cả bản thân mình tự nghe, cũng cảm thấy quá tàn nhẫn.

Ôn Noãn đã sớm chết lặng không nói ra lời, thì ra chân tướng cuối cùng lại là như vậy! Đau đớn, nhưng rốt cuộc cũng không cảm nhận được cái gọi là đau đớn, chỉ cảm thấy, thân thể đã không còn là của chính mình!

Kỷ Như Cẩn hít một hơi thật sâu, cuối cùng nói: “Ôn Noãn, đừng trách Dạ Thâm, anh ấy cũng không thể làm gì.” Sau khi nói xong, cô đứng lên, bước nhanh ra khỏi quán vỉa hè, cô sợ ngồi lúc nữa, sẽ bởi vì không đành lòng mà làm lộ ra!

Sau khi ra ngoài, cô đi về phía đối diện có chiếc xe BMW đang dừng, mở cửa xe đi vào, vỗ ngực thuận khí, nói với người ngồi đối diện ở ghế lái phụ đang nhắm mắt dựa vào thành ghế: “Dạ Thâm, tôi cảm thấy được, như vậy với Ôn Noãn là quá tàn nhẫn, đối với anh cũng không công bằng! Mặc dù ban đầu bà nội quả thật đưa ra yêu cầu nói với anh, nhưng anh là thật lòng yêu cô ấy! Hơn nữa, cô ấy cũng yêu anh, đến lúc hiểu rõ chân tướng rồi, sẽ đau lòng đến chết mất!”

Cố Dạ Thâm từ từ mở mắt ra, lông mi ẩm ướt, con ngươi có dấu vết của nước mắt, hồi lâu, anh mới khàn khàn giọng mở miệng: “Coi như cuối cùng cô ấy vẫn biết, thì cũng có chuẩn bị, sẽ không đau đớn như vậy khi tôi biến mất một cách bất thành linh, huống chi, thời gian cô ấy yêu tôi, không hề dài.”

Như Cẩn than thở: “Dạ Thâm, nếu như không phải vì chuyện xưởng chế thuốc lần trước anh giúp Lạc Sâm, thì thế nào tôi cũng không đồng ý làm chuyện tàn nhẫn như vậy! Anh nói Ôn Noãn yêu anh thời gian không lâu, nhưng nét mặt cô ấy khi nghe tôi nói qua, căn bản là của người yêu rất sâu đậm!” Cô chợt nói chậm, “Không phải anh không biết, cũng giống như là đau vào trong xương cốt vậy.”

Cố Dạ Thâm nhìn quán vỉa hè đối diện con đường kia không nhúc nhích, tim quặn đau một hồi, làm như vậy, có phải là sai lầm hay không? Cuối cùng, anh vội vã quay lại tầm mắt, bình tĩnh mở miệng: “Lái xe đi, đưa tôi trở về bệnh viện.”

Tác giả có lời muốn nói: Cái gì cũng không nói, mau kết thúc thôi.

Chương 92: Nguyên Vọng (1)

Sau hồi lâu, đến khi nhân viên phục vụ quán via hè đến thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của cô, để hoàn thành trách nhiệm của mình nên nhân viên phục vụ tiến lên hỏi cô có cần thêm nước trà nữa hay không, thì Ôn Noãn mới có phản ứng đối với thế giới xung quanh, sau một lúc cô mới mở miệng nói: “Cảm ơn, tôi không cần.”

Cô lấy ví từ trong túi ra tính tiền, sau đó ra khỏi quán via hè trực tiếp đi về phía xe của Hàn Triết, sau khi ngồi vào xe, cô mới cảm thấy tim mình như có móng vuốt bầu vào, rỉ máu đau đến mức muốn nứt ra.

Đồng Diệu đột nhiên rời đi, cô còn có thể mượn tiếng khóc để thổ lộ, nhưng lần này, đau đớn nhanh chóng lao đến làm cô không tìm được cách mở miệng, thậm chí ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

Thấy cô gái bên trong nói chuyện với Ôn Noãn từ cửa sổ sát đất, thấy chiếc xe BMW dừng ở đối diện đường, thấy sắc mặt trắng bệch mở cửa xe đi vào của cô, cái gì Hàn Triết cũng không hỏi, chỉ yên lặng đưa cô về Sắc Vi hoa viên, sau đó, mỗi ngày đều để công việc xuống đến thăm cô.

Liên tục mấy ngày, Ôn Noãn cứ trôi qua ngày ngơ dại đột, trong mơ luôn xuất hiện hình ảnh hỗn độn có liên quan tới Cố Dạ Thâm.

Ngày cá tháng tư trong mưa phùn gió thổi, diện mạo mơ hồ của anh che dù đứng ở trước mặt cô đang nhếch nhác ngồi xổm trên mặt đất, giọng nói trầm thấp xuyên qua mưa gió tới tai cô: “Cô gái, cô không sao chứ, có cần giúp một tay không?”

Chuyến đi đến Hokkaido trên máy bay, máy bay chọt rung lắc kịch liệt, sữa nóng trong tay cô rơi vào đầu gối của anh, thế nhưng anh lại chỉ bắt lấy tay cô đang khua khoắng hoảng sợ, thuận thế đặt tay của cô lên vai anh: “Đừng sợ, luồng khí hỗn loạn nên xóc nảy chút thôi, một hồi là ổn rồi.”

Cô rơi vào trong biển, anh cứu cô lên, đang lúc nửa mê nửa tỉnh, anh ôm cô thật chặt, sát sát vào cô, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vi ô lông xen thì thầm bên tai cô: “Noãn Noãn, anh nên làm gì với em bây giờ? Em phải kiên cường lên một chút, trên thế giới này, còn có người vì em đau lòng, quan tâm em, không bỏ được em.”

Trong phòng ở Tân Giang hoa viên, vì cô mất hồn lúc nấu cơm mà cắt vào ngón tay, anh cầm lấy bàn tay bị thương của cô dùng sức đè lại, giống như trêu chọc lại lo lắng: “Cô Ôn, muốn ăn thịt cũng không thể dùng phương pháp này được.” Khi đó khoảng cách giữa bọn họ rất gần, cô nhìn thấy ánh nắng hoàng hôn từ cửa sổ phòng bếp hắt vào, rơi trên má trái của anh, làm cho ánh mắt của anh sáng long lanh.

Giữa đêm khuya trên đường phố, anh lái xe tìm được cô, mượn điện thoại của cô để lưu lại số của anh: “Về sau, nếu khó bắt được xe, có thể gọi điện cho tôi, dù sao đã mượn thể này một người về sẽ không an toàn.”

Tiệm cơm “Thất Lý Hương” kiểu Hồ Nam ở gần Phong Đại, cô uống rượu say, ngày hôm sau, có một tờ giấy dán ở trên vách gương trong phòng tắm: Ôn Noãn, trong phòng bếp có cháo trứng muối thịt nạc nóng, sau khi dậy nên ăn một chút. Ngoài ra: Nếu mắt sưng to, thì trong tủ lạnh có túi chườm, Cố Dạ Thâm.

Sau khi cô thất bại ở cuộc thi Thiết kế, anh điều cô đến làm trợ lý, vì trang phục tình nhân mà nghỉ ngơi dưỡng sức, nhân cơ hội mượn cơ đi vùng ngoại ô thị sát đưa cô đi ăn bánh canh ở Tân Nhỏ, mang cô đi “Vong Xuyên” làm thôi miên.

Cùng nhau ăn cơm thì anh lại ra sức cho cô ăn canh cá trích nấu đậu hũ: “Phải chăm sóc kỹ lưỡng thân thể của mình.” Anh nhìn cô chăm chăm, khóe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên, đưa tay ra thay cô vén mấy lọn tóc buông xuống dưới bát canh ra sau gáy, da tay anh có chút thô ráp, khi lướt qua tai làm cô hơi ngửa ngửa.

Anh nói: “Chúng ta một ngày hai mươi bốn giờ đều ở cùng nhau, có vấn đề gì không?”

Anh nói: “Noãn Noãn, em có tin chuyện vừa thấy đã yêu không?”

Anh nói: “Noãn Noãn, nếu như em có chút động lòng, thì hãy thử cho phép anh một lần được cho em tình yêu ấm áp, có được không?”

Anh đi công tác trở về, cô ở trong phòng tắm gội đầu, anh xắn áo, kéo tay cô ra, mười ngón tay của anh chạm vào những sợi tóc dính đầy bọt xà phòng của cô, lòng bàn tay lướt qua da trên đầu, mang theo đôi chút lạnh lẽo.

Anh thích hôn trán cô, giống như bướm bướm xẹt qua hoa sen, ánh sáng trong vắt rơi xuống mặt hồ xanh trong vô cùng, không có quấy nhiễu, không có đắm chìm, cũng không có dục vọng, chỉ là một sự ấm áp thỏa đáng.

Anh nói: “Noãn Noãn, anh yêu em, chính là lúc em đau lòng nhất.”

Anh nói: “Noãn Noãn, anh cũng không vĩ đại, nhưng đứa bé là vô tội. Vợ chồng không thể sinh cũng có thể nhận một cô nhi làm con nuôi không hề có

liên hệ máu mủ, mà đứa bé này, nó và em có liên quan, là một phần sinh mạng của em, kéo dài huyết mạch của em.”

Mỗi đêm đúng mười giờ, anh sẽ gọi điện tới cùng cô nói chút chuyện, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ đơn giản hỏi thăm và quan tâm, nuôi một con chó cưng “Niếp Niếp”, cùng đồng âm với Noãn Noãn.

Cô bị kích thích, phản phệ với thói miên, vì để cô thoát khỏi bóng ma lúc Đồng Diệu bị tai nạn, anh ôm cô, đem môi đặt ở nơi nhạy cảm sau tai dòi đến trên cô: “Noãn Noãn, thử nhắm mắt lại, đem lực chú ý chuyển dời đến nơi anh chạm vào em, đừng lo lắng, sẽ không vượt quá khuôn khổ.”

Anh nói: “Noãn Noãn, một từ yêu, anh cũng không dễ dàng nói ra khỏi miệng, thật ra thì, anh cũng sợ không có được đáp án, hiện tại, em ngủ thiếp đi, không có trả lời, anh sẽ không đau khổ, càng sẽ không khó chịu. Noãn Noãn, anh yêu em, em yêu cậu ấy bao nhiêu, anh liền yêu em nhiều bấy nhiêu, Cho mình một cơ hội được yêu lần nữa đi.”

Ở thị trấn Anh Hoa trên đường lớn, anh mặc tây trang trắng thẳng tắp từ trong xe bước ra ngoài, vóc dáng cao lớn cứng cáp, ánh hoàng hôn nhàn nhạt chiếu rõ hình dáng khuôn mặt, hết sức tuần tú, cô nhào vào trong ngực anh, tay anh nhẹ nhàng摩天 vai và lưng cô: “Noãn Noãn, anh tới đón em về nhà.”

Buổi họp báo trang phục tình nhân, anh mặc trang phục nam đối ứng, nơi sâu nhất trong mắt như hàm chứa nụ cười, vẻ mặt thần nhiên đi tới phía cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, bình thần dặt cô đi trên đài chữ T.

Anh đưa cô “Thiên Thượng Nhân Gian”. Nắm cổ tay của cô ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Noãn Noãn, từ nay, thời gian của em và cậu ấy, hãy giao cho chiếc lắc tay này nhận lấy, em không cần quan tâm, cùng anh, bắt đầu đi.” Anh hôn cô, không còn là nụ hôn ấm áp, mà là một nụ hôn môi nồng nhiệt.

Cô hâm mộ Bắc Đường Tịch ở trước mặt mọi người ôm Khang Khang, anh cũng nắm chặt eo cô ôm vào trong ngực, bình thần ung dung mỉm cười: “Thỉnh thoảng vì bạn gái mình điên cuồng một chút, coi như một năm một lần đi.”

Bởi vì thấy Kỷ Như Cần từ phòng làm việc của anh ra ngoài, đầu óc cô như bị chạm đến hồng nên hỏi, anh không nhịn được thích thú: “Noãn Noãn, anh có thể cảm thấy, hôm nay mục đích cuối cùng của em là tới tra xét phải không?” Cô ảo não, anh ở phía sau ôm lấy cô, “Đứa gốc, anh thích em như vậy”

.....

Nhưng hình ảnh ngắt quãng ở trong mơ không ngừng lặp lại, cô mở mắt lạnh chảy ròng ròng từ trong mộng tỉnh lại, bên tai như có giọng nói nhàn nhạt: “Noãn Noãn, không có được đáp án, anh mệt mỏi. cứ như vậy đi, bỏ qua em, cũng bỏ qua cho chính anh.”

Nhiều việc anh làm chứng minh anh yêu cô, cô không tin tình cảm Cố Dạ Thâm tỏ ra là giả bộ!

Anh yêu cô, là thật! Tình tình Ôn Noãn chính là như vậy, một khi kiên định một niềm tin nào đó, sẽ trở thành chấp niệm, giống như đã từng giữ vững tình yêu với Đồng Diệu nhiều năm như vậy, không tới mức chết tâm thì không thể, tuyệt đối không dễ dàng buông tha, cho nên, một khi cô kiên định việc Cố Dạ Thâm yêu cô không phải là giả, thì bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân vì sao xuất hiện tình trạng trước mắt này.

Cố Dạ Thâm cố ý trốn tránh cô, cô dựa vào mấy lực nhỏ tự nhiên sẽ không có cách nào gặp được anh, vì vậy cú điện thoại đầu tiên là gọi cho Cố Khang Khang.

Sau khi điện thoại thông, cô đi thẳng vào vấn đề: “Khang Khang, cậu hãy thành thật nói với mình, cậu làm bạn với mình nhiều năm qua, có phải là bởi vì nguyện vọng của bà Cố hay không?”

Đầu dây bên kia, Cố Khang Khang vừa mới cùng Bắc Đường Tịch từ Nhạc Thành đến bệnh viện Nhân Ái, Cố Dạ Thâm mới giao phó xong để cô bắt kê thể nào cũng phải dấu diếm Ôn Noãn, chợt bị hỏi u oán như vậy, nhất thời cứng lưỡi há hốc miệng, nửa ngày mới lúng túng mở miệng: “Ôn Noãn, cậu.cậu biết rồi?.....Bà nội là bởi vì vô tâm sai lầm mà hại chết Đồng Diệu cuối cùng buồn bức quá độ, mình và anh đều biết cậu, vừa bắt đầu cũng thật sự là bởi vì bà nội, nhưng sau này.”

“Sau này cậu là thật lòng đối đãi với mình như bạn bè, điểm này mình không hoài nghi.” Ôn Noãn đón lấy lời của cô ấy., “Dạ Thâm đối đãi với mình thật lòng, mình cũng không nghi ngờ, nhưng hiện tại anh ấy đột nhiên đẩy mình ra, Khang Khang, không phải là anh ấy đã xảy ra chuyện gì chứ? Cậu nói cho mình biết bây giờ anh ấy đang ở đâu có được không?”

Thấy dáng vẻ nóng nảy của cô, Cố Khang Khang thiếu chút nữa đã nói thẳng ra, nhưng lần này, đối với người bạn tốt nhất không muốn lừa gạt, lại chỉ có thể độc ác: “Ôn Noãn, anh ấy không có xảy ra chuyện gì, có lẽ anh ấy yêu cậu không phải là giả, nhưng anh ấy yêu Kỷ Như Cần hơn, bọn họ đang chuẩn bị phục hôn.”

“Mình không tin.” Ôn Noãn thấp giọng, “Khang Khang, mình không tin.”

“Ôn Noãn, tốt nhất là cậu vẫn nên tin tưởng.” Cố Khang Khang cũng trầm giọng, “Sớm biết anh ấy có thể tâu đùa gây nợ như vậy, ban đầu mình nên khuyên cậu phục hôn với Đường Từ Khoáng.” Cô cũng không đồng ý gạt Ôn Noãn như vậy, nhưng không đối gạt, kết quả cuối cùng, Ôn Noãn sao có thể thừa nhận được.

Ngay cả Khang Khang cũng chứng thực tất cả lời của Kỷ Như Cần là sự thật, Ôn Noãn đã không biết nên làm như thế nào cho phải, cuối cùng cô nghĩ đến Lạc Sâm, nếu như bọn họ muốn phục hôn, Lạc Sâm làm sao có thể dễ dàng đồng ý, ở “Vong Xuyên” làm thói miên lâu như vậy, cô nhìn ra được hần và Kỷ Như Cần là yêu nhau thật lòng!

Bên trong phòng làm việc quản lý của Công ty TNHH điều chế dược Cửu Thành, Lạc Sâm đang đen mặt nói điện thoại: “.....Em giúp một tay thì giúp một tay, anh không phản đối, nhưng thế nào mà em lại nói Khuyên Thành là con gái của Cố Dạ Thâm, còn giám định DNA nữa, em cố ý làm anh tức chết à!”

Kỷ Như Cẩn ở đầu bên kia điện thoại vô đầu: “Đây không phải là vì tăng cường lực thuyết phục sao, anh biết Khuyên Thành là máu mủ của mình là được rồi mà! Ai bảo lần trước Dạ Thâm giúp anh một đại ân chứ! Nhớ, nếu như Ôn Noãn tới tìm anh, thì nói em đã ly hôn, giả bộ giống chút nha.”

Lạc Sâm khó chịu, còn đang muốn nói, thì thư ký gõ cửa vào: “Giám đốc Lạc, có cô Ôn tới tìm ngài.” Hắn chỉ phải giữ điện thoại, những ngày qua hắn ở xưởng chế thuốc đang loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, liên tục mấy ngày đêm không có được nghỉ ngơi tốt, bộ dáng hiện tại đã là râu ria mọc lan tràn, bộ mặt tiêu tụy, quần áo nhăn nhum, ngược lại càng giống như bị vợ cùng chồng trước phục hồi tình cũ, hắn đúng là hình tượng bị vứt bỏ khổ sở.

Sau khi từ phòng làm việc của Lạc Sâm đi ra ngoài, bước chân Ôn Noãn như hư không, giống như giẫm vào đám mây không hề có cảm giác.

Chân tướng là như vậy!

Tới thời điểm Hàn Triết lái xe tới đón vô, sau khi cô ngồi vào trong xe, trong đầu không thể suy nghĩ bình thường được.

Vẫn luôn chỉ yên lặng cuối cùng cậu cũng mở miệng an ủi: “Ôn Noãn, nếu anh ấy đã bỏ qua cậu, thì cũng không cần làm khó mình nữa, có muốn mình dẫn cậu rời khỏi Phong Thành, đi ra ngoài giải sầu không?”

Cậu không thể trở mặt nhìn cô khổ sở, mang cô rời đi, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Ôn Noãn siết chặt đôi tay, giống như chưa từng nghe thấy lời của cậu, hồi lâu, cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía cậu: “Hàn Triết, cậu đã nói nguyện ý thôi lui làm lựa chọn tiếp theo của mình, những lời này vẫn được tính phải không?”

“Cậu nói cái gì?” Hàn Triết kinh ngạc, không dám tin vào tai của mình, nhưng vui sướng trong lòng lại không thể đè nén được mà xông ra.

Nước mắt đã sớm tuôn rơi, tầm mắt Ôn Noãn mơ hồ: “Hàn Triết, giúp mình một chút, cùng mình cử hành hôn lễ!”

Hàn Triết giật mình, lời nói phía sau của cô cậu không giải thích được, chẳng biết tại sao, trong lòng chợt dâng lên một cổ bức tức không cam tâm tình nguyện, điều này làm cho cậu như mất đi lý trí bật thốt lên: “Chúng ta cử hành hôn lễ, có thể, nhưng, mình có một điều kiện!”

Sau khi Ôn Noãn nghe điều kiện của cậu gần như là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, mím môi một cái: “Được, mình đồng ý!” Yêu cầu của cô quá thực là quá đáng, nhưng cô đã cùng đường, chỉ có thể lựa chọn được ăn cả ngã về không như thế.

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện Nhân Ái, trên dưới nhà họ Cố đều tụ tập trong phòng bệnh, bác sĩ chủ trì Trâu Khánh Xuân nghiêm túc tuyên bố: “Tình trạng của bệnh nhân rất tốt, buổi sáng ngày mai là thời gian phẫu thuật tốt nhất, tỷ lệ thành công cao, xin chuẩn bị kỹ lưỡng.”

Sau khi Bác sĩ Trâu rời đi, sắc mặt người một nhà không khỏi nặng nề, nhưng cũng cố gắng che dấu, Cố Dạ Thâm nằm ở trên giường bệnh, giống như chưa từng nghe thấy, chỉ kinh ngạc như mất hồn.

Khí sắc của anh tương đối kém, sắc mặt tái nhợt suy nhược, những ngày qua vẫn ở bệnh viện, bởi vì nếu như tùy ý đi lại, thì bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, hơn nữa, đau đầu phát tác càng lúc càng thường xuyên, đau đớn cũng càng ngày càng rõ ràng, anh gần như không chịu nổi cái sự giãy vò này.

Cố Ngao đứng lên đầu tiên: “Cùng đi ra ngoài đi, ai nên làm gì thì làm cái đó, để Dạ Thâm nghỉ ngơi thật tốt.” Ông dẫn đầu đi ra ngoài, một đường cúi thấp đầu, sau khi cả đám rời rít cáo biệt, cũng đều rời đi theo.

Cố Khang Khang đi cuối cùng, bụng của cô đã nhô lên, nhìn người trên giường bệnh mấy lần, sâu kín nói: “Anh, đến lúc cuối cùng rồi, thật sự vẫn phải gạt Ôn Noãn sao? Cô ấy như đã nhận ra cái gì, một mực tìm anh.”

Cố Dạ Thâm dời tầm mắt, con ngươi màu xám tro co rúm lại hai cái, cuối cùng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

Sáng ngày hôm sau tiến hành phẫu thuật, người một nhà lần nữa cùng nhau đến, cũng tận lực không thể hiện tâm trạng bi thương ở trong lòng lên mặt.

Tình cờ là chủ nhật, em họ Cố Chiêu Nghi được nghỉ học, cũng cùng theo tới, ngây thơ u mê nhìn mọi người trong phòng bệnh một vòng, chợt đặt câu hỏi: “Anh Dạ Thâm, chị sẽ làm chị dâu của em không có tới à?”

Cô bé vừa hỏi, nét mặt mọi người cả phòng không hẹn đều có chút cổ quái, Cố Dạ Thâm ngăn người, tiếp theo khẽ mỉm cười: “Chiêu Hi ngoan, hôm nay chị ấy có việc không tới được.”

Lời nói của Cố Chiêu Hi không làm người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không ngừng: “Là bởi vì vợ vàng cùng người khác kết hôn nên mới không.....ừm.....” Câu nói kế tiếp bởi vì bị Nam Phong Lâm che miệng lại nên cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Nguyên Vọng (2)

Cố Dạ Thâm kinh ngạc ngồi dậy: “Chiêu Hi, em nói cái gì?” Ôn Noãn, cùng người khác kết hôn?

Cố Chiêu Hi bị che miệng, uất ức muốn nói không ra lời, Cố Dạ Thâm quét mắt qua mọi người, vẻ mặt không quá tự nhiên, Cố Khang Khang lặng lẽ lui về phía sau co người lại, lại bị gọi tới: “Khang Khang, em nói.”

Khang Khang không muốn nói, cuối cùng vẫn là Nam Phong Lâm mở miệng: “Để tôi nói đi, sáng sớm hôm nay, chúng ta nhận được thiệp mời kết hôn của Ôn Noãn và Hàn Triết, một tuần sau, bọn họ sẽ cử hành hôn lễ ở khách sạn quốc tế Vạn Hào.”

Ôn Noãn kết hôn, thiệp mời vốn là không phát tới nhà họ Cố, nhưng Hàn Triết đã là người thừa kế của nhà Nam Phong ở Sóc Thành, hai nhà là người thân, vì vậy tất cả mọi người ở Cố gia đều nhận được thiệp mời.

Ít nhiều gì cũng có thể đoán được hành động lần này của Ôn Noãn là có dụng ý gì, vốn người một nhà đã thương lượng xong sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, nhưng nếu Chiêu Hi đã tiết lộ, vậy thì không bằng nói cho anh biết, vốn, gạt Ôn Noãn như vậy, mặc dù là vì tốt cho cô ấy, nhưng, có phải thật sự là tốt không?

Nam Phong Lâm suy nghĩ một chút, lại tiếp tục bổ sung: “Hàn Triết để cho tôi chuyển lời tới cậu, nếu như cậu không đi ngăn trở hôn lễ, thì Ôn Noãn sẽ thật sự gả cho hắn!”

Không nghĩ tới, thế nhưng Ôn Noãn lại dùng cái phương pháp cực đoan này buộc hắn đổi mặt, nếu như hắn không ngăn cản, như vậy thì bọn họ thật sự sẽ không thể gặp lại.

Cố Dạ Thâm cứng ngắc thân thể ngồi ở trên giường, nửa ngày cũng không nói gì, mọi người trong phòng đều âm thầm lo lắng, nhưng ai cũng không dám mở miệng trước.

Y tá tới phá vỡ một mảnh tĩnh mịch trầm mặc: “Người thân của bệnh nhân mời đi ra ngoài, bệnh nhân chuẩn bị vào phòng phẫu thuật rồi, mời ngài Cố tới ký tên.”

Cố Ngao chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị gọi lại: “Cha, chờ một chút.” Về mặt Cố Dạ Thâm bình tĩnh nhìn sang, “Thời gian phẫu thuật, lùi lại một tuần sau.”

“Dạ Thâm!” Cố Ngao không có thể hiện gì, Hứa Ủy Nhiên đã nóng nảy, “Con ở đây nói cái gì! Thời gian phẫu thuật lùi lại, tỷ lệ thành công càng nhỏ, con có phải nghĩ đến mức trái tim cũng phát bệnh rồi không!”

Cố Dạ Thâm kéo ra một nụ cười nhạt, giống như mùa thu xinh đẹp tĩnh lặng: “Mẹ, hiện tại làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công cũng chỉ 20% thôi.” Mà chỉ có tỷ lệ phẫu thuật này, gần như đồng nghĩa với hết hy vọng.

“Anh, anh có phải muốn đi ngăn trở hôn lễ của Ôn Noãn?” Đôi mắt của Cố Khang Khang chợt sáng lên, nhưng lại mâu thuẫn không hy vọng anh đi.

Cố Dạ Thâm lắc đầu: “Anh muốn đi tham gia hôn lễ của cô ấy, xác định cô ấy về sau sẽ có người chăm sóc.” Hơn nữa, nếu như nhất định không thể cứu vãn, thì ít nhất anh cũng nhìn cô lâu được mấy lần.

Y tá thấy bệnh nhân quyết định chủ ý, chỉ đành trở về báo cáo bác sĩ Trâu, bác sĩ Trâu lập tức chạy tới: “Tư chớ không làm phẫu thuật sao? Anh đùa gì thế, như vậy sao được, phòng phẫu thuật đã chuẩn bị tốt rồi!”

Cố Dạ Thâm chỉ nhắm mắt không để ý tới, hắn lại nói lời thành khẩn: “Tình huống của anh như này nếu lại kéo dài, thì ngay cả 20% cơ hội cũng không còn! Phải suy nghĩ kỹ nha!”

“Bác sĩ Trâu, mỗi người đều có mệnh riêng,” Cố Dạ Thâm nhàn nhạt cắt đứt lời hắn đang liên tục không ngừng, cảm giác giọng nói của bác sĩ Trâu vội vàng không được bình thường, nhưng đại khái thì bác sĩ như lòng cha mẹ, nên anh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói, “Chủ ý của tôi đã định, một tuần lễ sau, lại phiền ngài!”

Đào mắt đã là thứ sáu, sau khi đợi trong phòng bệnh chỉ còn lại một người, Cố Dạ Thâm bấm một dãy số: “Như Cần, bọn họ hôm nay ở đâu?.....Nhã Phong? Được, bây giờ cô tới đây chờ tôi.”

Cửa hàng bán đồ gia dụng Nhã Phong, Cố Dạ Thâm ngồi ở trước gương trang điểm, trong kính anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, tây trang màu xanh đậm, trải qua mấy phen xử lý, cũng thành công che giấu đi nét mặt tái nhợt đầy bệnh tật, anh ngưng mắt nhìn cảnh tượng ở một góc trong gương.

Ôn Noãn mặc một bộ quần áo dài màu chàm cùng Hàn Triết đứng chung một chỗ, đang cẩn thận lắng nghe cô bán hàng giới thiệu sản phẩm, chỉ có thể nhìn thấy gò má của cô, cô lộ ra nụ cười mỉm công thức hóa, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ đang lắng nghe, nhưng anh nhìn ánh mắt của cô, cũng biết cô không yên lòng.

Đoạn thời gian này không nhìn thấy, cô gầy đi rất nhiều, xương gò má cũng nhô ra, cằm trở nên nhọn hoắt, hốc mắt hãm sâu, giống như dân tị nạn mới chạy trốn vậy.

Có lẽ cô nghe nhiều đã không chịu được, nhìn xung quanh, chợt ánh mắt ngừng ở phía của anh, trong mắt có tia vui mừng, có tia do dự, sau đó, cô hướng về phía bên này đi tới, nói một câu gì đó, nhìn miệng cô khi phát âm có lẽ là: “Mình đi sang bên kia xem bàn trang điểm một chút đi.”

Anh muốn đứng lên rồi đi, nhưng đầu lại bắt đầu đau đớn như kim châm, trong kính cô bước đến từng bước ngày càng gần, thân thể của anh cứng ngắc, tay chống vào bàn trang điểm không tự chủ được nắm chặt.

Kỷ Như cần từ bên cạnh nhanh chóng nghiêng người tới, anh từ từ thở phào một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe hai người đối thoại:

“A, Ôn Noãn, hai người cũng tới chọn đồ gia dụng à?” Câu hỏi này có rất nhiều xảo diệu.

“À, đúng vậy!”

“Đã chọn xong chưa? Tôi và Dạ Thâm chọn cũng tương đối rồi.”

“Không, chỉ muốn đi xem, bàn trang điểm bên kia một chút.”

“Ôn Noãn”

Cảm giác có người đứng ở phía sau, Cố Dạ Thâm không cần mở mắt cũng biết là ai, giọng nói của cô vang lên nhẹ nhàng trên đỉnh đầu: “Dạ Thâm, có phải lại nhức đầu hay không? Em xoa giúp anh nhé.”

Anh chịu đựng không lên tiếng.

Có tiếng kéo khóa nhỏ vang lên, mấy giây sau, ngón tay mềm mại có dính dầu cù là ấn lên huyệt thái dương của anh, bên tai là giọng nói không phân rõ vui buồn của cô, “Anh thường hay đau đầu, thật may là em đã quen mang theo dầu cù là bên mình.”

Giọng nói tự nhiên mà tùy ý, giống như hôm qua bọn họ mới gặp mặt vậy.

Dầu cù là lành lạnh và hương trần ngập vào hơi thở của anh, anh không dám mở mắt, chỉ sợ chống lại đôi mắt của cô anh sẽ không nhận được nói thẳng ra, cố gắng đè xuống suy nghĩ tham lam tự nhiên sinh ra trong lòng mình, anh bình ổn lại mới lên tiếng: “Như Cần, đã chọn xong đồ gia dụng rồi à?”

Đôi tay ở huyệt thái dương hơi chậm lại, tiếp theo buông ra, có tiếng bước chân vang lên mấy cái, cuối cùng im ắng yên tĩnh.

Hồi lâu, cho là cô đã rời đi, anh mở mắt ra, thấy trong gương phản chiếu hình ảnh cô lệ rơi đầy mặt đứng sau lưng anh mấy bước.

Cô không rời đi, chỉ là dừng lại, xoay người nhìn anh.

Sẽ không đúng khi cho rằng vì thời gian cô yêu anh chưa lâu nên sẽ chưa yêu sâu, nhưng chính bởi vì như vậy, anh sẽ không thể để cho cô lại tận mắt thấy người mình yêu mất đi lần nữa.

Hàn Triết và Kỷ Như Cần đứng ở cách đó không xa nhìn, cũng yên lặng không nói gì.

Cố Dạ Thâm đứng lên xoay người, tận lực như không có chuyện gì xảy ra: “Noãn Noãn, là em.”

Ôn Noãn nhìn anh không nói lời nào, ánh mắt đau đớn.

Anh tiến lên vài bước, dừng lại, dùng hết toàn lực để ánh mắt bình tĩnh: “Noãn Noãn, thật xin lỗi.” Đầu anh lần nữa truyền đến cơn đau nhức, anh mạnh mẽ chống đỡ lướt qua cô.

Cô không có đuổi theo, chỉ đứng trước gương trang điểm, đôi vai run rẩy.

Ra khỏi Nhã Phong, anh nhanh chóng móc ra thuốc giảm đau nuốt vào, mặt mày thâm trầm.

“Dạ Thâm, anh mỗi ngày đều đến nhìn cô ấy mua đồ dùng kết hôn như vậy, lòng không đau sao?” Kỷ Như Cần không nhận được hỏi.

Ánh mắt Cố Dạ Thâm mờ mịt, khẽ mỉm cười: “Được, ngày mai không nhìn nữa.” Anh tự tay vuốt ve vị trí của trái tim, có thể cảm thấy đau đớn cũng tốt, ít nhất cũng chứng minh được rằng anh vẫn còn sống.

Ở bãi đậu xe anh lại lần nữa gặp Ôn Noãn, nhưng lần này, cô đi qua bên cạnh anh, mặt không chút thay đổi, mí mắt cũng không rũ xuống.

Anh bị thương mỉm cười, như vậy, cũng tốt.

Chủ nhật, mưa phùn bay bay, mùa xuân ở Phong Thành phần nhiều là loại thời tiết mờ mờ sương khói này, Ôn Noãn mặc xong áo cưới chờ ở Sắc Vĩ hoa viên.

Buổi hôn lễ này, cô chỉ báo cho cha mẹ và nhà của cậu, ly hôn một năm đã chuẩn bị tái hôn, điều kiện nhà trai tương đối tốt, mặc dù hôn lễ cử hành vội vàng, nhưng cha mẹ vẫn vui vẻ đồng ý.

Triệu Tử Mặc cô em họ nhỏ của cô đối với vai trò phụ dâu đặc biệt tò mò, tất nhiên qua một hồi đã mê mết, hiện tại trong phòng đều là âm thanh của cô ấy.

Vào giờ phút này, lòng của cô ngược lại lại yên tĩnh giống như gió êm biển lặng, thái độ của Cố Dạ Thâm hôm đó ở Nhã Phong, làm cho cô thấy mình có thể tạo được tác dụng gì đối với buổi hôn lễ này, cô đã sớm không còn hy vọng.

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, cho đến khi kiên trì gọi đến lần thứ hai, cô mới chậm rãi nhận.

“Ôn Noãn, mình bên này, sẽ bắt đầu lên đường. Mình muốn hỏi cậu một lần nữa, nếu như Cố Dạ Thâm không đến ngăn cản, cậu thật sự sẽ không hối hận chứ?” Ở bên kia điện thoại, Hàn Triết xác nhận ý tưởng của cô một lần nữa.

Một ngày đấy, cô chợt nói muốn cùng cậu cử hành hôn lễ, cũng là hy vọng dùng phương thức vội vã này để chuyển hồi tâm ý của Cố Dạ Thâm, cậu từ trong nháy mắt mừng rỡ chuyển thành toàn thân lạnh ngắt, gần như lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn để ra điều kiện: “Nếu như sau khi kết thúc tiệc cưới, từ đầu đến cuối Cố Dạ Thâm cũng không tới ngăn cản, như vậy, hôn lễ này, chính là thật, cậu sẽ thật sự gả cho mình!”

Biết cô nhiều năm, yêu cô thời gian dài như vậy, mỗi một lần cậu đều kém một bước, có lẽ người khác cho là cậu yêu cô không đủ kiên định, không đủ dùng tất cả lực ủng hộ để tranh thủ, nhưng không ai biết, trừ trung học một lần kia do cậu còn trẻ nên u mê né tránh, còn lại mỗi một lần buông tha, không phải là bởi vì cậu không muốn cô hạnh phúc, mà chính là bên cạnh cô đã xuất hiện người thích hợp với cô hơn cậu.

Hơn nữa, Đồng Tổ Hình mẹ cậu nói: “Nhìn người mình yêu hạnh phúc, cũng là một loại nắm giữ hạnh phúc.” Cậu vẫn luôn tin như vậy, chỉ có thời điểm cô cần sẽ xuất hiện.

Nhưng lần này, rốt cuộc cậu cũng cảm nhận được sự không cam lòng, vì vậy đã dùng phương thức lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà bức cô. Chẳng qua, cậu không thể hèn hạ hơn, nên lúc phát thiệp mời đã nhờ chị Nam Phong Lâm trực tiếp nói với Cố Dạ Thâm diện mạo chân thực của buổi hôn lễ này.

Nếu Cố Dạ Thâm tới ngăn cản, cậu sẽ nghe theo vận mệnh; Nếu như không ngăn cản, thì đối với Ôn Noãn, cậu sẽ không buông tay.

Ôn Noãn yên lặng trong chốc lát, giọng nói bình tĩnh: “Đến đi, Hàn Triết, mình hiểu rõ lần này mình đã ích kỷ tùy hứng như thế nào, mặc kệ kết quả ra sao, mình sẽ chịu trách nhiệm về sự tùy hứng này.”

Tại tầng 7 của khách sạn Quốc tế Vạn Hoa, là nơi cử hành hôn lễ lần này, tất cả đều tiến hành đầu vào đấy, cô dâu chú rể cùng với Nam Phong Thụy, Đồng Tổ Hình đứng ở cửa cười đón khách khứa.

Tâm tình của Đồng Tổ Hình rất phức tạp, vừa bắt đầu khi nghe Hàn Triết nói muốn kết hôn với Ôn Noãn, tất nhiên là bà đã vui mừng đến mức không ngậm được miệng, nhưng Hàn Triết lại nói cho bà biết chân tướng buổi hôn lễ này, bà đã á khẩu không nói được câu nào, không biết nên nói gì mới phải.

Đây là một cọc hôn sự đã có dự tính sẽ có người tới ngăn cản, nói cách khác, sắp có một chuyện cười lớn, biết rõ như vậy, nhưng bà vẫn nguyện ý ủng hộ con trai.

Vốn, chuyện này sẽ lừa gạt Nam Phong Thụy, nhưng lúc Hàn Triết thẳng thắn nói ra đã bị ông nghe được, tự nhiên ông cố gắng ngăn cản, ngăn cản không được đành thỏa hiệp: Một khi buổi hôn lễ này trở thành chuyện cười, Hàn Triết nhất định phải kết hôn cùng gia đình nhà Nam Cung gia thế ở Sóc Thành, nếu không, họ hàng bạn bè ở Sóc Thành, sẽ không có người tới tham dự hôn lễ; mà nếu như buổi hôn lễ này không có họ hàng bạn bè nhà Nam Phong tới tham dự, cuối cùng cho dù thành công, cậu cưới người này, cũng sẽ không được nhà Nam Phong thừa nhận.

Hàn Triết hy vọng hôn lễ này cuối cùng có thể trở thành sự thật, nên tất nhiên phải có họ hàng bạn bè tới tham dự, vì vậy, cậu đã đồng ý với Nam Phong Thụy.

Điều này thật sự là một buổi hôn lễ treo chên vênh trên vách đá, có thể thành, tự nhiên là tốt, không thành, thì Hàn Triết sẽ phải đối mặt với một chuyện cười, cùng với đó, bản thân sẽ phải kết thân gia.

Khách khứa lục tục vào bàn, thời điểm đoàn người nhà họ Cố tới, gương mặt ung dung của Ôn Noãn xuất hiện tia rạn nứt, theo bản năng cô thăm dò nhìn về phía sau họ, kết quả vậy mà làm cô thất vọng.

Cố Dạ Thâm không tới.

Ánh mắt trường bối nhà họ Cố phức tạp, Nam Phong Lâm vỗ vỗ mu bàn tay của cô, lắc đầu khẽ thở dài một cái, cái gì cũng không thể nói, Cố Khang Khang nâng bụng bầu đã to cùng Bắc Đường Tịch đi cuối cùng, nhìn cô chỉ im lặng, trong mắt chứa đầy nước, nhưng cứng rắn bức trở về.

Cuối cùng, khách khứa gần như đã vào bàn hết, Nam Phong Thụy và Đồng Tổ Hình cũng đã đi vào, Ôn Noãn vẫn đứng đĩnh tại chỗ chờ đợi.

Hàn Triết ngược lại lại bình tĩnh ung dung, cậu đã tiên đoán được trước kết quả: Hôn lễ sẽ được tiến hành thuận lợi, mặc dù lần này có vẻ không chân chính, nhưng Ôn Noãn sẽ thuộc về cậu; hôn lễ bị ngăn trở, cậu sẽ cưới thiên kim nhà Nam Cung, nhưng cưới người không phải là Ôn Noãn, thì bất luận là ai cũng không khác nhau.

Rốt cuộc, Cố Dạ Thâm mặc một thân âu phục màu xám bạc cùng Kỷ Như Cẩn đến, trong nháy mắt Ôn Noãn như mất hồn, hai tay rũ xuống không tự chủ được nắm chặt, nhìn anh không che dấu chút nào.

Anh bắt tay Hàn Triết, nụ cười không đạt đến đáy mắt nói “Chúc mừng”, giống như khách khứa bình thường, sau đó, anh đứng ở trước mặt cô, ngón tay thon dài đưa ra, cô hoảng hốt đưa tay ra nắm, anh mỉm môi một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng rút tay ra.

Cô nhanh chóng bắt được, siết thật chặt, đau đớn bị thương nhìn anh, ánh mắt anh trầm lắng nhìn không thấy đáy, sau đó tất cả đau đớn ập nhả lập tức biến mất, hơi chút dùng sức, rồi cuộc tránh ra khỏi đôi tay lạnh lẽo của cô, xoay người vào cửa.

Ôn Noãn nhìn bóng lưng quyết tuyệt của anh, biết lần này, anh sẽ không bao giờ cho cơ hội, mà cô, cũng không thể quay đầu lại được.

Sau khi Cố Dạ Thâm vào bàn, chợt dừng lại bước chân, nhú chặt lông mày, Kỷ Như Cần thấy thế hỏi thăm: “Dạ Thâm, có phải lại như đầu hay không?”

Cố Dạ Thâm lắc đầu, “Trước khi đến đã uống thuốc giảm đau rồi, có thể chống đỡ được một đoạn thời gian, sẽ không dễ dàng lên cơn đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nguyện Vọng (3)

“Vay anh.....” Liếc thấy tay của anh đặt ở vị trí trái tim, Kỷ Như Cần nhất thời hiểu rõ, “Dạ Thâm, rõ ràng chỉ cần nói một câu chúc mừng với cô ấy cũng không thể, rõ ràng là tận mắt nhìn thấy cô ấy kết hôn sẽ đau lòng, anh thế này là vì cái tội gì chứ!”

Cố Dạ Thâm thả tay xuống, mỉm cười đầy đầy đau thương, cũng không mở miệng nói gì, sau khi xã giao với mấy người quen biết, thì chọn một bàn nơi xa nhất ngồi xuống.

Hôn lễ tiến hành đầu vào đây, người dẫn chương trình ép không khí xuống, Ôn Noãn cười cứng đờ, ánh mắt đã trống rỗng, chỉ thỉnh thoảng nhìn về phía Cố Dạ Thâm thì hai mắt mới có chút tâm tình mãnh liệt.

Từ đầu đến cuối Hàn Triết đều cười, lúc đồng tiền ở hai má nhàn nhạt, như hoa lê trong suốt.

Hôn lễ này tới với cậu mà nói, giống như là đi xiếc dây trên cao, một khi té xuống, thì tuyệt đối không có khả năng sống sót, bởi vì một khi xảy ra vấn đề, thì từ đây cậu và Ôn Noãn sẽ không còn cơ hội.

Vì vậy cậu quyết định, hôm nay dù có xảy ra bất cứ tình trạng gì, có thể đi tới bước nào, thì cậu sẽ thành tâm thành ý làm chủ rẽ đến bước đó.

Người trong đám cưới quét nhìn Cố Dạ Thâm, anh vẫn ngồi ở đó, bùng ly rượu, cười như một làn khói khi ẩn khi hiện, trong lòng mơ hồ như có cảm giác, hôm nay mặc dù anh trình diện, nhưng tuyệt đối sẽ không ngăn cản hôn lễ tiến hành.

Cái loại cùng nhau nhận thức này, trong lòng liền không thể đè nén được chút vui sướng, cho tới khi đeo chiếc nhẫn lên ngón tay thon dài trắng nõn thì tay của cậu đã có chút run rẩy.

Ngẩng đầu lên, thấy nụ cười phức tạp khác thường và ánh mắt trống rỗng của cô, thì chút vui sướng vừa nhô ra lại bị đè xuống, cô ở đây chờ đợi, cậu chỉ nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở: “Ôn Noãn, tới phiên cậu.”

Cô như từ trong mộng tỉnh lại, hốt hoảng đem chiếc nhẫn đeo vào tay cậu.

Động tác run rẩy, đầu ngón tay lạnh thấu xương.

Cố Dạ Thâm cách đám người náo nhiệt một đoạn xa xa nhìn một màn này, ngực vẫn buồn bực, trong mơ màng, cảnh tượng trước mắt như là một ca khúc đã từng nghe.

{Lúc em đeo người ấy đeo chiếc nhẫn vào

Anh nhận thấy nụ cười phức tạp trên gương mặt em

Đây vốn là anh nên gửi gắm cam kết dành cho em

Hiện tại anh chỉ có thể ẩn náu trong não nhiệt.....}

“Khúc chung Nhân tán” của Trương Vũ, thích hợp biết bao với tình cảnh này, phù hợp cỡ nào với tâm cảnh của anh bây giờ.

Mắt căng ra đầy đau đớn, anh ngửa đầu uống rượu, cay và đau đồng loạt cắm vào cổ họng, anh cười mờ mịt, tựa như ánh trăng mờ lung trong đêm.

Rốt cuộc Hàn Triết nhìn thấy chiếc nhẫn được đeo vào, hạnh phúc trong ngực chảy tràn trề.

Có người trêu đùa bắt chú rể hôn cô dâu, trong mắt cô rõ ràng thoáng qua vẻ bối rối, cúi đầu xuống che dấu, người dẫn chương trình lại cho rằng cô xấu hổ, lại càng nói lời tốt đẹp, làm một số khách trẻ tuổi nhất thời không buông tha, cậu duỗi ngón tay nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

Cậu đây là đang mơ, đến năm mơ cũng muốn có được ngọt ngào này.

Khách khứa lớn tiếng ồn ào, cậu khắc chế mình, chỉ nhẹ nhàng dán lên mấy giấy rồi rời đi, bởi vì, cậu hôn cô thấy có một giọt lệ chảy tới khóe môi.

Cậu khéo léo nghiêng mặt cô lại, nhẹ nhàng lau đi dấu vết của giọt lệ, cô cho cậu một ánh mắt xin lỗi, cậu mỉm cười lắc đầu.

Về sau gần như là theo bản năng cô nhìn phản ứng của Cố Dạ Thâm, lại phát hiện thấy anh cúi đầu, uống một ly rượu trắng đầy giống như đang uống nước vậy.

Khách khứa vui vẻ cùng nhau hướng về phía cô dâu chú rể nâng chén chúc mừng, anh theo mọi người đứng lên, liên tục uống 3 chén, biết cô đang nhìn mình, anh không dấu vết tránh đi tầm mắt của cô, không thể nhìn phía trên đài xa xa, nhìn nhiều hơn một cái cùng đều đau.

{Lúc anh theo mọi người chúc mừng em

Chỉ có em biết anh uống nhiều mấy ly rượu

Anh không thể nhìn em nhiều dù chỉ một cái vì đều là đau đớn

Cho dù biết em âm thầm nhìn cũng không quay đầu lại}

Sau khi Cố Dạ Thâm ngồi xuống lại rót đầy một ly nữa, Kỷ Như Cần ngồi ở một bên bắt lấy ly rượu của anh, “Dạ Thâm, đã mấy chén rồi, không cần uống nữa.”

Anh ngẩn người, ánh mắt liếc thấy ánh mắt Ôn Noãn lại nhìn tới lần nữa, nên cũng không cưỡng ép, chỉ cúi đầu nói: “Được.”

Cô dâu chú rể đã bắt đầu đi mời rượu khách khứa, Ôn Noãn không thể uống, phụ dâu Triệu Từ Mặc xung phong nhân việc thay thế, cô bé vốn hoạt bát thông minh chẳng những tư lượng tốt, còn cười nói trêu chọc rất lành nghề, nói chuyện phiếm, nên uống chút rượu đã được miễn.

Thời gian rất lâu sau, mới tới chiếc bàn xa nhất mà Cố Dạ Thâm ngồi, bọn họ mời rượu người trên bàn, cuối cùng, mới đến phiên anh.

Ôn Noãn đã thay váy cưới trắng, thành một bộ sườn xám màu đỏ chót, tóc mây vấn cao, trên búi tóc cắm hoa của cô dâu màu đỏ, hai tai đeo hoa tai Hồng Bảo Thạch, trên môi thoa son màu tươi sáng, trên chân cũng là giày cao gót cùng màu với chiếc sườn xám.

Cô một thân màu đỏ, đỏ đến mức ngón tay Cố Dạ Thâm bung ly rượu đều run.

Lần này, Ôn Noãn cự tuyệt Triệu Từ Mặc thay mặt mình uống., cô đã sớm uống thuốc giải rượu chuẩn bị từ trước, cầm rượu rót đầy ly thủy tinh, mặt anh trầm mặc tuyệt tình như nước, chứng minh việc bọn họ không còn có thể được nữa.

Cô nhìn anh mỉm cười đau thương, trong mắt chỉ còn buồn đau tuyệt vọng.

Đưa mắt nhìn một lúc lâu, cô khẽ hé môi đỏ mọng: “Một kính, nguyện ước thân thể khỏe mạnh bình an sống lâu cùng trời đất.”

Nâng chén ngửa mặt lên trời cạn sạch, rồi dốc ngược chén xuống.

“Hai kính, nguyện ước cùng người có tình sẽ thành thân thuộc.”

Uống cạn, rồi lại rót.

“Ba kính, nguyện ước.....” Giọng nói đột nhiên thấp xuống, không có ai nghe thấy cô nói gì, trừ Cố Dạ Thâm, anh nghe thấy cô nói dường như nhỏ giọng nói mê.

“Ba kính, nguyện ước lòng anh giống như lòng em, không phụ bảy năm tình tương tư.”

Cố Dạ Thâm ngẩng đầu uống liên tục xong tám ly rượu trắng, chịu đựng để nước mắt không chảy xuống, cổ họng nóng rất như cháy, thiêu đốt trái tim đau đớn không nói ra được.

Tây trang màu xám thành công che được gương mặt tái nhợt của anh.

Anh gờ ly cuối cùng lên, đáp lại ly của cô.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn tới, rất nhiều người không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng dừng nói chuyện, dừng lại động tác trên tay, chỉ nhìn như vậy.

Trong mắt Ôn Noãn chan chứa nước, chỉ cố gắng nén không để cho nó rơi xuống, rốt cuộc đợi đến khi có thể nói chuyện mới mở miệng: “Dạ Thâm, uống xong một ly này, từ nay về sau chúng ta chính là người xa lạ.....”

Cô nhắm mắt, uống cạn, rốt cuộc nước mắt không nhịn được cũng rơi rớt mà rơi, để ly rượu xuống, xoay người rời đi.

Cố Dạ Thâm uống xong ly rượu cuối cùng, trái tim đau đến nứt ra, trong mắt chỉ có một bóng lưng màu đỏ. {Rốt cuộc anh cũng biết khúc chung nhân tán tịch tịch là như thế nào

Chỉ có người đau lòng mới có

Cuối cùng em cũng một thân màu đỏ lưu lại trong mắt anh

Anh không phải tiếp tục lấy cớ để rời xa nữa}

Nghỉ ngơi một lát sau, anh và Kỳ Như Cẩn nói chào Hàn Triết một tiếng, rồi yên lặng rời khỏi bữa tiệc, quay đầu nhìn lại cả đại sảnh đã khôi phục lại ồn ào náo nhiệt, trong mắt chỉ tràn đầy một mảnh đỏ rực, đó là bóng lưng Ôn Noãn lúc rời đi.

Từ nay về sau là người xa lạ.

Thì ra đây chính là khúc chung nhân tán (Người chia ly)

Anh mỉm cười đau thương: “Noãn Noãn, cuối cùng chúng ta cứ tiếc nuối như vậy, cuối cùng, không liên quan như vậy.....”

Xoay người đi mấy bước, ống tay áo đã bị người nắm chặt.

Cố Dạ Thâm chậm rãi xoay người lại, cô đau xót và lưu luyến nhìn anh.

Hàn Triết đứng ở cách đó không xa, ánh mắt trở nên sâu xa.

Thời gian giống như trôi qua rất lâu, lại giống như chỉ tạm dừng trong nháy mắt, anh cười như mây khói, tựa như đám sương: “Noãn Noãn, không cần tiễn. Ba giờ chiều anh và Như Cẩn sẽ bay, sắp di dân định cư ở Mỹ rồi.”

Sắc mặt Ôn Noãn đột nhiên tái nhợt, đối lập với một thân đỏ rực tạo nên trái ngược rõ rệt.

Tay của cô run lên một cái, cuối cùng ngón tay từ từ, từ từ, từng ngón một buông ra.

“Dạ Thâm, từ nay về sau, anh thật sự sẽ không là gì của em nữa.....”

Thang máy đi xuống tới tầng cuối, Kỳ Như Cẩn tiếp tục xuống bãi đậu xe lấy xe, Cố Dạ Thâm trực tiếp rời khỏi khách sạn, mưa phùn ngày xuân mang theo gió lạnh quét tới, anh liêu mang, tùy ý chọn phương hướng từ từ đi tới.

Từ lượng coi như tốt, uống vào mấy chén như vậy đều vẫn tỉnh táo, chỉ có chút chóng mặt, bắt đầu có chút nóng, nhưng vào giờ phút này, so sánh giữa đau đầu và đau lòng, thì một phần cũng không thể so sánh được.

Xa xa ven đường có đỗ một chiếc xe cao cấp, ca khúc thương cảm phiêu lãng trong mưa phùn rơi vào trong tai anh.

{Thì ra đây chính là ca khúc Chung Nhân tán tịch tịch.

Anh còn nghĩ về em cái gì

Em nắm chặt ống tay áo của anh không buông

Lần này hoàn toàn chia tay với anh}

.....

Trong nháy mắt, bước chân của anh đã chậm càng thêm chậm, chỉ cảm thấy mắt căng ra đau đớn, lướt qua chút nước, đã chia tay không rõ là nước mắt hay là nước mưa.

Người ngồi trong chiếc xe cao cấp hình như rất thích bài hát này, sau khi kết thúc, lại phát lại lần nữa.

Anh lần đầu nghe ca khúc đau thương này, đầu nóng lên, trước mắt lóe lên cảnh tượng ở trong phòng tiệc vừa rồi.

{Lúc em để người ấy đeo chiếc nhẫn vào

Anh nhận thấy nụ cười phức tạp trên gương mặt em

Đây vốn là anh nên gửi gắm cam kết dành cho em

Hiện tại anh chỉ có thể ảm náu trong não nhiệt.....}

Hình ảnh bọn họ trao nhau, nụ cười đau thương phức tạp của cô, không khỏi làm mất và tìm anh đau nhói.

{Lúc anh theo mọi người chúc mừng em

Chỉ có em biết anh uống nhiều mấy ly rượu

Anh không thể nhìn em nhiều dù chỉ một cái vì đều là đau đớn

Cho dù biết em âm thầm nhìn cũng không quay đầu lại}

Khách khứa trên đũa bắt chú rể hôn cô dâu, anh cũng không thể nhìn, nhìn nhiều một cái đều đau lòng, chỉ có thể uống một ly rồi một ly rượu.

{Rốt cuộc anh cũng biết khúc chung nhân tán tịch mệnh là như thế nào

Chỉ có người đau lòng mới có

Cuối cùng em cũng một thân màu đỏ lưu lại trong mắt anh

Anh không phải tiếp tục lấy cớ để rời xa nữa}

Cô tới mời rượu, cô nói: Uống xong một ly này, chúng ta chính là người xa lạ. Cô xoay người rồi đi, để lại cho anh một bóng lưng màu đỏ.

{Thì ra đây chính là ca khúc Chung Nhân tán tịch mệnh.

Anh còn nghĩ về em cái gì

Em nắm chặt ống tay áo của anh không buông

Lần này hoàn toàn chia tay với anh.....}

Rời khỏi phòng tiệc, cô nắm chặt ống tay áo của anh, cuối cùng lại buông ra để cho anh rời đi.

“Dạ Thâm, từ nay về sau, anh thật sự sẽ không bao giờ là gì của em nữa.....”

Rốt cuộc anh cũng biết bài chung nhân tán tịch mệnh là gì, thì ra, đây chính là bài chung nhân tán tịch mệnh.

Giai điệu còn đang lặp đi lặp lại, trái tim, đầu, đều truyền đến từng trận đau đớn co rút, anh không thể không dừng bước chân, cũng không thể bước thêm được một bước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Nguyễn Vọng (4)

Editor: Lovenoo1510

Gió lạnh mưa phùn tùy ý thổi, rốt cuộc anh cũng không nhìn thấy gì, không nghe rõ nữa.

Trong trời đất, “vạn lại câu tịch” (không có một âm thanh nào nữa)

Năm 2060.

Ngày mồng một tháng tư.

Nghĩa trang công cộng Tây Sơn.

Mưa phùn bay bay, từng bách xanh mướt.

Ôn Noãn ôm một bó hoa tươi, đi lại tập tễnh, dọc theo đường xi măng ở nghĩa địa đi đến cuối đường.

Nước mưa dính vào quần áo cô, ướt mái tóc trắng, cô đi không nhanh không chậm.

Cuối cùng, cô dừng lại trước ở một bia mộ.

Mộ Cổ Dạ Thâm.

Trên mộ ghi: Dạ Thâm yêu Noãn Noãn.

Cố gắng ngồi xồm xuống, đem hoa tươi đặt ở trước mộ.

Run rẩy đưa bàn tay như cành cây khô, nhẹ nhàng mon trón đi ảnh trẻ trên tấm bia mộ.

Anh có một gương mặt góc cạnh, ngũ quan rất sắc nét, giống như được đao khắc gọn gàng, ánh mắt trong trẻo trầm tĩnh, rồi lại mơ hồ có chút khí phách, khóe môi khẽ cong.

Cô đưa một bàn tay khác ra xoa lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của mình, giọng nói già nua khàn khàn nhẹ nhàng cảm thán trong mưa phùn:

“Dạ Thâm, anh xem, anh chính là trẻ tuổi như vậy.....”

Nửa thế kỷ trước, dung nhan của anh cứ vĩnh viễn dừng lại ở hình ảnh như vậy.

Chuyện xưa ấy, cô còn nhớ rõ được bao nhiêu đây?

Trí nhớ thật sự dài.

Đã từng, anh và cô cùng đàm luận qua vấn đề này, đều nhất trí đồng ý “Trí nhớ nào có thể dài.”

Cô quá mức ngu ngốc, thế nhưng lại không phát giác được anh không bình thường.

Nếu như không có người nói cho cô biết, có lẽ, cả đời này cô thật sự không hay biết gì.

Tôi cùng là ai nói cho cô biết?

Đúng, là Lạc Sâm.

Ít ngày trước còn cùng lão già đó đánh cờ.

Cô nhớ mang máng một năm kia, cô chạy đến xưởng chế thuốc của hắn.

Lúc bắt đầu Lạc Sâm còn lừa cô: “Tôi đã ly hôn với Như Cẩn, chớ nhắc lại chuyện này với tôi nữa!”

Tức giận dùng đũa.

Cô không tin, ăn vạ không đi.

Hắn phát điên đứng ở góc tường vẽ vòng vòng, cuối cùng hắn cũng nói cho cô biết chân tướng.

“Đầu Cổ Dạ Thâm bị thương, có động một khối máu đang trôi tới khu thần kinh lưu trí nhớ, nếu làm phẫu thuật, sẽ bị mất trí nhớ; nhưng anh ta lại trì hoãn thời gian phẫu thuật, khối máu đã bám vào động mạch não, không phẫu thuật sẽ bị đau đớn hành hạ tới chết, tỷ lệ mổ thành công chỉ có 20% thôi.”

Cùng là vì vậy, cho nên mới tàn nhẫn đẩy cô ra.

Anh sợ, vì anh đột nhiên rời đi, cô sẽ giống như khi bị mất đi Đồng Diệu, bị thương đến không thể kiểm chế được. Rốt cuộc cô cũng biết anh yêu sâu sắc đến bao nhiêu.

Chưa từng thấy.

Anh yêu sâu đậm chưa từng thấy, cho nên mới giao cô cho Hàn Triết.

Sau đó, sau đó cô đã làm gì?

Đúng rồi, cô yêu cầu Hàn Triết kết hôn cùng mình.

Cô muốn buộc chính miệng anh nói cho cô biết, để cô và anh ở cùng nhau.

Nhưng anh không làm vậy, vẫn lấy Kỷ Như Cẩn làm cái cớ, đến cuối cùng, còn nói cái gì đi Mỹ định cư.

Thật ra thì, cô đều biết.

Kết thúc hôn lễ, anh rời đi, ngất xỉu ở trên đường.

Lúc đến bệnh viện cấp cứu, động mạch não đã bị xuất huyết, phẫu thuật thất bại.

Cô nhìn thấy anh lần cuối cùng, là ở hành lang khách sạn.

Anh cười nhẹ nhàng, tựa như mây khói: “Noãn Noãn, không cần tiễn. Ba giờ chiều anh và Như Cần sẽ bay, sắp định cư ở Mỹ.”

Tin anh qua đời, nhà họ Cố giấu diếm ngay.

Nếu bọn họ đều không hy vọng cô biết, thì cô sẽ làm như không biết.

Năm mươi năm, cô coi như anh đang sống ở bên kia bờ đại dương.

Năm mươi năm, lần đầu tiên cô tới đây nhìn anh.

Buổi hôn lễ năm đó, bởi vì anh không ngăn cản, nên thành thật.

Nếu anh hy vọng buổi hôn lễ kia thành sự thật, thì thuận theo ý của anh thôi.

Năm mươi năm, kiếp này an ổn, năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp. Cô hưởng thụ ấm áp bình thường của thế tục.

Năm mươi năm, chồng của cô, là Hàn Triết. Đã từng là thiếu niên với nụ cười đơn giản với má lúm đồng tiền.

Mưa trên đầu trời ngừng, cô ngẩng đầu lên, thấy một dung nhan già nua bị gió mưa của năm tháng chạm chỗ đang che dù.

Cậu đưa bàn tay khô héo về phía cô, ánh mắt cười ôn hòa.

Cô cố gắng nở nụ cười nhẹ nhàng, vươn tay muốn bắt lấy tay cậu.

Khi chạm đến đầu ngón tay của cậu, cánh tay chợt vô lực rũ xuống.

Thân thể khô gầy đổ gục trên nền đất xi măng.

Hai mắt, đóng lại không một tiếng động.

Trong trời đất, “vạn籁俱寂” (không có một âm thanh nào).

Từng bách xanh mướt, cô cũng không nhìn thấy gì nữa;

Tiếng gió tiếng mưa rơi, cô cũng không nghe rõ nữa.

Trong nội tâm thoáng qua một tia tàn niệm.

Cố Dạ Thâm

Năm mươi năm trước, lúc anh rời đi, có đau lòng hay không?

Năm mươi năm sau, em chậm chạp đuổi theo, có tính là muộn không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Kết Cục Mới (1)

Trong trời đất một mảnh xanh đen lã chã mưa, Ôn Noãn đứng ở cửa sổ tầng 7 của khách sạn quốc tế Vạn Hào, nhìn bóng lưng màu xám bạc trong mưa bụi mờ mịt trong vắt cô khắc họa đau đớn thật sâu, nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào trong thịt, không có chút cảm giác đau đớn nào cả.

Chẳng biết từ lúc nào Hàn Triết đã đứng ở sau lưng cô: “Ôn Noãn, cậu đi đi, giữ anh ấy lại.”

Ôn Noãn lắc đầu, đang muốn xoay người rời đi, mắt chợt mờ thật to, chỉ cảm thấy thế gian “vạn籁俱寂” (không có một âm thanh nào), gió thổi mưa phùn bên ngoài cửa sổ bay bừa bãi, cô cũng không nhìn thấy, không nghe rõ nữa.

Trong tầm mắt, bóng người màu xám kia chột như lá rụng lảng lảng ngã xuống, ngã trên đường phố trống trải, một màn kia như cảnh tượng cuối cùng trong vở kịch, mang sắc thái bi kịch.

“Hàn Triết, mau gọi xe cứu thương đi!”

Bệnh viện Nhân Ái.

Xe cứu thương nhanh như chớp đưa Cố Dạ Thâm đang hôn mê vào phòng cấp cứu, Ôn Noãn và Hàn Triết cùng nhau đi theo xe cứu thương tới, cô đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, cả người đều run rẩy không thể không chế được.

Trên người Ôn Noãn, Hàn Triết đã cởi lễ phục màu trắng của chú rể phủ lên người cô, lúc này cô mới cảm thấy lạnh, trên người còn mặc một thân sườn xám màu đỏ, trên đường từ khách sạn tới, đã bị mưa thấm ướt.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn Hàn Triết, cậu chỉ an ủi vỗ vai cô: “Minh sẽ trở lại ngay.”

Mấy phút sau, cậu quay trở lại, trên tay đã cầm nhiều hơn một đôi dép bằng vải nhung, lúc này Ôn Noãn đã phát hiện, vón trên chân là đôi giày cao gót lúc chạy từ khách sạn ra đã không biết bị vứt ở nơi nào, trên chân giờ chỉ còn tất mỏng, gạch men trên hành lang bệnh viện lạnh lẽo đến thấu xương.

Sau khi cô đi vào, còn chưa kịp nói cảm ơn, Kỳ Như Cẩn đã dẫn cả đám người nhà họ Cố lòng như lửa đốt vừa mới biết tin chạy tới, biết được đang trong phòng cấp cứu, cũng nhất thời không nói được gì.

Cố Khang Khang nắm thật chặt bàn tay đang run rẩy của cô: “Ôn Noãn, anh mình bắt tất cả chúng mình gạt cậu, thật sự là không thể làm gì được; đẩy cậu đi, trong lòng anh ấy so với ai khác còn đau hơn, chuyện này anh ấy làm thật sự là...”

“Khang Khang, không cần phải nói.” Ôn Noãn cắt đứt lời cô ấy, mặc dù toàn thân đang phát run, nhưng giọng nói của cô thật bình tĩnh, “Minh đã sớm biết.”

Cố Khang Khang ngạc nhiên: “Cậu đã sớm biết! Biết từ lúc nào?”

“Một tuần trước.” Ôn Noãn đã bắt đầu trấn định, nhớ lại tình hình ngày đó đi gặp Lạc Sâm.

Cô đứng ở bên ngoài chờ thư ký truyền lời, mấy phút sau, cô thư ký ra ngoài: “Thưa cô, Giám đốc Lạc mời cô vào.”

Sau khi tiến vào, chưa mở miệng, mặt Lạc Sâm đã khó chịu: “Việc cô cản trở liệu thôi miên, bây giờ tìm tôi cũng vô dụng.”

Bộ dáng của hắn làm cô bị hù dọa đôi chút, cô cẩn thận: “Lạc Sâm, tôi không phải đến làm thôi miên, Như Cẩn...”

Lời còn chưa nói hết, Lạc Sâm đã nổi giận đùng đùng: “Tôi đã ly hôn với cô ấy, chớ nhắc tới cô ấy trước mặt tôi.”

Về mặt tức giận của hắn, giọng nói chắc chắn của hắn, cùng với bộ dáng lời thôi miên lệch thếch, gần như cô đã tin tưởng mà xoay người rời đi, nhưng, nhìn thấy chữ “Xưởng chế thuốc Lâu Thành” dán trên vách tường, trong đầu như sáng lên, bật thốt ra: “Tôi không tin! Lạc Sâm, tôi không tin hai người đã ly hôn, năm ngoái xưởng chế thuốc gặp chuyện không may, Như Cẩn còn vì anh chạy khắp nơi, tình cảm hai người tốt như vậy, tôi nhìn ra được!”

Về mặt Lạc Sâm kỳ quái, nửa ngày mới lạnh nhạt lạnh nhạt nói: “Tin hay không thì tùy cô.”

Cô không tin: “Như Cẩn nói Khuynh Thành là con của Cố Dạ Thâm, nhưng ánh mắt và chiếc mũi của con bé giống hệt anh..... Lạc Sâm, lấy giấy chứng nhận ly hôn của hai người ra cho tôi xem, như vậy, như vậy tôi sẽ hoàn toàn chết tâm, có được hay không?”

Nét mặt Lạc Sâm có chút cổ quái, sau hồi lâu mới bắt đầu đi mở miệng: “Thôi, tự tôi chủ trương nói cho cô biết vậy. Đầu Cố Dạ Thâm bị thương, có khối máu tụ đang trôi về khu thần kinh lưu trí nhớ, nếu phẫu thuật sẽ bị mất trí nhớ; nhưng cậu ta lại kéo dài thời gian làm phẫu thuật, khối máu đã bám vào động mạch não, không phẫu thuật sẽ bị đau đớn tới chết, tỷ lệ phẫu thuật thành công chỉ có 20% thôi.”

Khang Khang than thở: “Vậy, cậu..... “ Cùng Hàn Triết kết hôn, rốt cuộc là có dụng ý gì? Thôi, “Anh mình chỉ là quá yêu cậu thôi.”

Làm sao Ôn Noãn lại không biết.

Cô biết Cố Dạ Thâm yêu cô sâu đậm, chẳng qua là anh không nên sau khi thấy cô thổ lộ vẫn không nhìn cô yêu anh sâu đậm như thế nào!

Phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ y tá nối đuôi nhau ra ngoài, lớn nhỏ nhà họ Cố lập tức vây đến, bác sĩ Trâu tuyên bố: “Bệnh nhân đã tỉnh táo, người thân tạm thời không thể vào quấy rầy, việc này không nên chậm trễ, lập tức chuyển bệnh nhân tới phòng phẫu thuật.”

Nửa giờ sau, Cố Dạ Thâm được đẩy ra ngoài, anh khẽ cười, dùng ánh mắt ý bảo người nhà không cần lo lắng, sau đó, trong tầm mắt của anh xuất hiện Ôn Noãn với dung trang cô dâu, hai mắt nhất thời thoáng qua ba phần hoảng hốt, hai phần xin lỗi, năm phần đau lòng.

Thời điểm sau cùng, vẫn để cô biết..... Ông trời thật tàn nhẫn.

Ôn Noãn bình tĩnh nhìn anh, cùng tầm mắt anh trong không trung giằng co, xe đẩy đi qua thì cô cầm tay của anh đi theo một lúc, cái gì cũng không nói,

chỉ khẽ cười, đẹp đẽ mà đau thương.

Cho đến trước khi được đẩy vào phòng phẫu thuật, cô lại nắm thật chặt tay của anh, “Dạ Thâm, anh không thể gạt em chuyện anh yêu em sau khi gặp chuyện không may. Nếu như anh không còn sống ra ngoài, em sẽ hận anh cả đời. Dạ Thâm, em chờ anh ra ngoài...”

Cố Dạ Thâm ép chưa xót ở giữa mũi và hốc mắt, chậm rãi cười cự tuyệt.

Cửa phòng phẫu thuật chậm rãi đóng lại, người chờ ở bên ngoài đã bắt đầu bất an, chột, hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Cuối hành lang, năm người ăn mặc khác nhau đang vội vã tiến tới đây, đi đầu là một người mặc tây trang trắng thớm, khí thế cường đại, hai bên trái phải là bác sĩ và y tá mặc áo choàng trắng, cuối cùng là hai người mặc đồng phục cảnh sát.

Mọi người đều nhận ra được người mặc âu phục chính là Tổng Giám đốc tập đoàn W.D truyền kỳ của Phong Thành Trần Nguyên Dã, còn lại chỉ có Bác Đường Tịch nhận ra bác sĩ và cô y tá mặc áo choàng trắng phía sau hắn.

Bác sĩ cao và yếu, nhìn yếu đuối, sắc mặt bệnh tật lại tái nhợt suy nhược, chỉ có đôi mắt là sáng quắc tỏa sáng.

Cô y tá có một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, con ngươi to mà sáng như ánh sáng của các vì sao, một bộ dáng rất có tinh thần.

Mắt Bác Đường Tịch không khỏi sáng lên: “Anh trai, chị dâu.....”

Sau khi Trần Nguyên Dã chào Cố Ngao thì hỏi thăm: “Đã vào lâu chưa?”

“Khoảng 5 phút.” Mặc dù còn chưa rõ được ý của hắn tới đây, nhưng Cố Ngao lại mơ hồ trả lời như phản xạ có điều kiện.

Khi cả đám còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì Trần Nguyên Dã và bác sĩ gây yếu trao đổi ánh mắt, làm một động tác tay, hai người cảnh sát đã phá cửa đi vào, bên trong chỉ truyền tới động tĩnh nhỏ nhẹ.

Một phút sau, hai người cảnh sát cùng tay bác sĩ Trâu mặt như tro tàn ra khỏi phòng giải phẫu, mọi người trợn mắt há mồm, Hứa Ủy Nhiên là người có phản xạ đầu tiên, quá sợ hãi ngăn lại: “Đồng chí cảnh sát, vị bác sĩ này đang làm phẫu thuật cho bệnh nhân, các người bắt hắn đi, muốn gây tai nạn chết người ư!”

“Thưa bà, xin chớ gây trở ngại chúng tôi thi hành công vụ.” Trong đó có một cảnh sát nghiêm túc mở miệng.

Ngay sau đó một người khác bổ sung ý vị sâu xa nói: “Không bắt hắn mới xảy ra án mạng.”

Hứa Ủy Nhiên bối rối, Bác Đường Tịch kéo bà ra: “Mẹ, Dạ Thâm không có việc gì, vị bác sĩ vừa mới tiến vào kia, là anh trai con, Bác Đường Thiên Mặc.” Cả đám hít một hơi thật sâu.

Bác Đường Thiên Mặc, là con trưởng của gia tộc Bắc Đường ở Nhạc Thành, không thích buôn bán chỉ thích y học, là bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa tiếng tăm lừng lẫy, nhưng lại không chỉ là bác sĩ ngoại khoa.

Truyền thuyết nói anh ta am hiểu nhất là các loại phẫu thuật, nhưng có một chút cổ quái, bất luận là khám bệnh hay làm phẫu thuật, tất cả đều phải có vợ của anh ta là Nguyễn Tinh Thần ở một bên làm trợ thủ.

Anh ta múa dao mổ đến xuất thần, tốc độ rất nhanh, hoàn mỹ, chính xác, thủ pháp khéo léo, linh hoạt, tỉ mỉ, tỷ lệ phẫu thuật thành công của bác sĩ bình thường đạt 50%, thì ít nhất anh ta cũng có thể được 90%.

Nhưng hành tung của anh ta và vợ luôn thay đổi bất định, người gia tộc Bắc Đường biết rất ít tung tích của bọn họ, nếu ở thời cổ đại, đó chính là thần y hiệp lữ thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Bác Đường Tịch đã từng nghĩ tới tìm anh ta làm giải phẫu cho Cố Dạ Thâm, nhưng căn bản không liên hệ được với người, anh ta chính là như vậy, một khi ẩn nấp hành tung, nếu như anh ta không lộ ra, thì dù là ai cũng không tìm ra được.

Hiện nay anh ta tự mình khai đao, tỷ lệ giải phẫu thành công không thể nghi ngờ là sẽ lớn hơn rất nhiều.

Chẳng qua, trong lòng mỗi người đều có nghi ngờ.

Tại sao bác sĩ Trâu lại bị cảnh sát bắt đi? Tại sao “không bắt hắn mới xảy ra án mạng”? Tại sao Trần Nguyên Dã phải tự mình tới mời Bác Đường Thiên Mặc?

Lúc này Trần Nguyên Dã từ phòng phẫu thuật đi ra, chỉ lặng lẽ đứng chờ ở một bên.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hành lang an tĩnh có chút đáng sợ.

Phút chốc, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Bác Đường Thiên Mặc và Nguyễn Tinh Thần đi ra.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm tới tính mạng, khoảng chừng ba giờ sau sẽ tỉnh lại.” Bác Đường Thiên Mặc nhàn nhàn tuyên bố.

Mọi người hớn hờ ra mặt.

Ôn Noãn lặng lẽ thờ phào một cái.

Nguyễn Tinh Thần ở một bên tròn trắng mắt: “Cuộc phẫu thuật này, tỷ lệ phẫu thuật thành công của bác sĩ bình thường cũng có đạt tới 60%.”

Ý tứ rất rõ ràng, đến tay của Bác Đường Thiên Mặc, chỉ là việc còn con.

Nhưng không rõ mục đích, tỷ lệ phẫu thuật đạt tỷ lệ thành công đạt 60% mà không phải là 20% hy vọng mong manh!

Lúc này Tổng Giám đốc W.D Trần Nguyên Dã mới trực tiếp đi về phía Cổ Ngao, đang lúc mọi người tròn mắt há mồm đã khom lưng cúi đầu thật sâu: “Chủ tịch Cổ, rất xin lỗi, là ta làm liên lụy đến Cổ Tổng.”

Không có ai hiểu ý tứ những lời nói này, không có ai giám tin Tổng Giám đốc W.D truyền kỳ lại ở trước mặt nhiều người như vậy làm ra hành động này.

Ôn Noãn thoáng cảm nhận được, chuyện này có liên quan tới sự kiện xưởng chế thuốc của Lạc Sâm năm ngoái bị đối thủ cạnh tranh của W.D đổ tội làm chết người.

Trần Nguyên Dã giải thích đơn giản, quả nhiên là như thế, nhưng quanh co trong đó hoàn toàn không phải là việc cô có thể tưởng tượng được.

Bác sĩ Trâu Khánh Xuân, là bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng ở khoa ngoại bệnh viện Nhân Ái, trước mắt hấn đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm khoa ngoại, nhưng nói ra thì hấn lại là một dân cờ bạc, chẳng những lén lút thu phong bì của bệnh nhân, còn lợi dụng quyền hạn trong tay mình đưa thuốc giả vào bệnh viện.

Đối thủ cạnh tranh của tập đoàn W.D biết được chỗ sơ hở này, tùy thời chen chân vào, muốn làm ra một chuyện xấu gây ảnh hưởng, Trâu Khánh Xuân táng tận lương tâm, vì số tiền thù lao lớn hấp dẫn, nên làm nội ứng.

Năm ngoái, bởi vì thuốc men của bệnh viện gây án mạng, nên xưởng chế thuốc Cửu Thành bị biến trở thành kẻ chết thay, bệnh viện giấu giếm không báo lên tập đoàn, mặc cho tình thế phát triển, Cổ Dạ Thâm thuận tiện giúp Kỷ Như Cần một tay, gọi điện thoại cho Trần Nguyên Dã, nên chuyện đã nhanh chóng được xử lý thích đáng.

Sau đó, Trần Nguyên Dã tiến hành điều tra chính đồn bệnh viện, cảnh sát cũng tham gia, phải đến một tuần trước mới tra được ra Trâu Khánh Xuân, nhưng dưới tình huống chứng cứ chưa hoàn toàn đầy đủ, không thể bắt dây động rừng.

Mặt khác, ngoài ý muốn Trần Nguyên Dã biết được bệnh tình của Cổ Dạ Thâm, để cảm ơn cuộc điện thoại kia của anh mà hấn đã kịp thời biết được tình hình, nên một mực liên lạc cùng Bác Đường Thiên Mặc có giao tình cùng hấn, cho đến buổi tối ngày hôm qua mới có được tin tức từ bên kia đại dương truyền đến, hấn lập tức tự mình đi mời.

Cùng lúc đó, cảnh sát lại tra được chuyện trước khi xảy ra của Trâu Khánh Xuân, hấn vẫn luôn bị người đánh bạc đòi nợ đuổi đến cùng không tha, không có khả năng trả nợ, khiến con trai con gái của hấn bị bắt cóc, sau khi việc sắp thành lại bị hỏng, con trai con gái hấn làm con tin bị giết, thì trong lòng bắt đầu vận vẹo, tùy thời trả thù người làm hấn không thể lấy được tiền.

Sau khi biết được tình huống, ông và Bác Đường Thiên Mặc lập tức trở về nước, không ngờ, lúc chạy tới bệnh viện thì biết Trâu Khánh Xuân đang muốn làm phẫu thuật cho Cổ Dạ Thâm, thật là chỉ mành treo chuông!

“Thật may là kịp thời chạy tới, nếu không hậu quả thật sự khó lường.” Trần Nguyên Dã phong vân một cõi mà trong lòng cũng tiêu điều lạnh lẽo.

Những người khác trên hành lang gần như đều đi một chuyến từ trong quỷ môn quan ra, toàn thân không khỏi lạnh toát.

Rõ ràng tỷ lệ phẫu thuật thành công là 60%, nhưng Trâu Khánh Xuân lại cố tình nhận định là 20%, rõ ràng hấn biết người gọi điện thoại đã thông mọi chuyện là Cổ Dạ Thâm, trong lòng hấn vận vẹo, chỉ cần trong lúc làm phẫu thuật động chút tay chân, thì có thể khiến Cổ Dạ Thâm chết vì phẫu thuật thất bại.....

Bọn họ không khỏi cảm thấy may mắn vì Trần Nguyên Dã và Bác Đường Thiên Mặc tới kịp thời, may mắn hơn nữa, là vì trước một tuần Ôn Noãn muốn kết hôn, nên Cổ Dạ Thâm quả quyết làm phẫu thuật chậm lại, nếu không.....

Hậu quả tưởng tượng thật không chịu nổi.

Kỷ Như Cần lặng lẽ rời đi, cô không ngờ, anh chỉ giúp cô một chuyện, lại thiếu chút nữa bị đưa vào chỗ chết, thật may là phẫu thuật thành công, cô cũng coi như công đức viên mãn rồi.

Nửa giờ sau, Cổ Dạ Thâm được đưa trở về phòng chăm sóc đặc biệt, sau khi Ôn Noãn đứng ở cửa lặng lẽ nhìn anh ngủ an tĩnh, xoay người, nói với Hàn Triết vẫn luôn đứng phía sau cô: “Chúng ta đi thôi.”

“Cậu, không đợi anh ấy tỉnh lại sao?” Hàn Triết có chút kinh ngạc, cậu không ngờ, Cổ Dạ Thâm đẩy cô ra, là loại chuyện không thể làm gì khác được.

Ôn Noãn bình tĩnh cười: “Hàn Triết, anh ấy không ngăn cản, cho nên buổi hôn lễ kia mình giữ đúng lời, ngày mai chúng ta đi đăng ký.”

Hàn Triết ngạc nhiên.

Cô hô to “Mau gọi xe cứu thương” trước mặt bao nhiêu người rồi lao ra khỏi bữa tiệc, bất chấp tất cả chạy về phía người đang ngã trong mưa phùn, cậu cho rằng, buổi hôn lễ này, coi như là bị loại phương thức này ngăn trở rồi.

Những người khác đang đắm chìm trong vui sướng vì phẫu thuật thành công, không ai chú ý tới hai người bọn họ đã lặng lẽ rời đi, ra cửa bệnh viện rồi khỏi dòng người nhộn nhịp, Ôn Noãn mới lại mở miệng: “Hàn Triết, khách sạn bên kia.....”

“Bên kia không có việc gì, không cần lo lắng.” Hàn Triết cắt đứt lời cô, “Có người xử lý rồi, trước hết mình đưa cậu trở về, cả người đều bị ướt rồi, sẽ bị cảm mất.”

“Được.”

Di động Hàn Triết kêu lên, cúi đầu móc ra, là mẹ gọi tới, hỏi thăm tình huống bên này của cậu, đợi đến khi cuộc trò chuyện kết thúc, cậu mới chú ý tới Ôn Noãn đã yên lặng đi dọc ven đường theo dòng người rất xa rồi.

Đang muốn sai bước đuổi theo, chợt, cậu cả kinh thất sắc, trong tầm mắt, Ôn Noãn ném lễ phục trắng được khoác lên người xuống đường, dừng cảm quen mình ôm lấy một con chó nhỏ màu trắng bị dầm mưa ướt, sau đó, cậu nghe thấy tiếng xe chói tai, cuối cùng, cậu nhìn thấy bóng dáng màu đỏ thoáng ngã xuống đất.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Kết Cục Mới (2)

Ba giờ sau Cố Dạ Thâm tỉnh lại, nhưng sau phẫu thuật nhìn vẫn rất suy yếu, anh thấy cha như trút được gánh nặng, thấy mẹ vui quá mà khóc, thấy cậu và cô vui mừng phát ra từ đáy lòng, thấy Khang Khang cười rom rôm nước mắt, thậm chí Bắc Đường Tịch như thở phào nhẹ nhõm, tất cả mọi người đều ở đây, duy chỉ có, không thấy Ôn Noãn.

Trong mắt anh không che dấu được thất vọng, anh nhắm mắt lại, trong lòng khô sở, buồn bực và đau đớn, không phải cô nói, chờ anh ra ngoài..... Là tức giận, còn là, cứ như vậy, thật sự kết hôn sao?

Hứa Ủy Nhiên thấy anh mới mở mắt ra lại nhắm vào, lập tức vội vàng: “Dạ Thâm, Dạ Thâm! Nhanh đi mời bác sĩ tới đây!”

Cố Dạ Thâm mở mắt ra lần nữa, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bác sĩ theo dõi hậu phẫu do Trần Nguyên Dã tự mình chỉ định đến rất nhanh, cẩn thận kiểm tra sau đó tuyên bố: “Tất cả các chỉ số của bệnh nhân đều bình thường, hiện tại cần nhất là nghỉ ngơi, xin cho bệnh nhân chút không gian.”

Rốt cuộc biết anh bình an không có việc gì, người một nhà như trút được gánh nặng, sau khi ngồi một lát, đều rời khỏi phòng bệnh, ngày hôm sau ai về nhà này tất bật với công việc của mình, chỉ chừa Hứa Ủy Nhiên một mình ở lại chăm sóc anh.

Cố Dạ Thâm luôn ngơ ngác đến mắt hôn nhìn ra ngoài cửa sổ, có người đi vào phòng đều không thể chờ đợi mà nhìn về phía cửa, nhưng trong nháy mắt lại âm thầm, cho đến khi qua một tuần, rốt cuộc anh cũng hoàn toàn thất vọng.

Ôn Noãn, sẽ không tới.

Anh không dám mở miệng hỏi, tất cả đều là do anh gieo gió gặt bão, anh đã không còn tư cách.

Anh và cô, cuối cùng cũng không trốn thoát được số mệnh đã an bài.

Nếu như không đẩy cô ra, anh gặp cô trước khi làm phẫu thuật, sau đó, vì phẫu thuật thất bại mà chết, cùng với cô cách hai thế giới, để cho cô ném trái khổ sở bị bỏ lại lần nữa; Còn đẩy cô ra, thế nhưng anh lại còn sống, mà từ đó cô lại là của người khác.

Thì ra anh chính là, một con heo tự bỏ đi hạnh phúc của mình.

Hứa Ủy Nhiên biết anh đang nghĩ cái gì, chẳng qua, bà không đành lòng nói ra chân tướng.

Cô em họ nhỏ Cố Chiêu Hi theo mẹ vào thăm anh, anh hỏi: “Chiêu Hi, Niếp Niếp có khỏe không?” Kể từ sau khi anh nằm viện, không thể không giao Niếp Niếp cho Chiêu Hi chăm sóc.

Chiêu Hi tội nghiệp: “Anh Dạ Thâm, Niếp Niếp.....Niếp Niếp nó.....” Cô bé oa một tiếng khóc lớn, “Em làm mất Niếp Niếp rồi!”

Cố Dạ Thâm nhắm mắt lại, đến chút tưởng niệm này mà ông trời cũng không cho anh giữ lại.

Cho đến hôm xuất viện, Cố Dạ Thâm mới ở trong phòng bệnh không người hỏi Cố Khang Khang: “Khang Khang, Noãn Noãn cô ấy.....”

Cố Khang Khang nhanh chóng quay mặt đi, cố gắng khắc chế bi thương trong nháy mắt xông lên cổ họng mới nói: “Ngày thứ hai sau hôn lễ cô ấy và Hàn Triết đã đi Mỹ, có thể sẽ di dân định cư bên ấy.....”

Ánh mắt của cô hồng hồng, cũng không nói được gì nữa.

Di dân định cư ở Mỹ?

Nghe thấy mấy chữ quen thuộc này, không biết vì sao, trong lòng Cố Dạ Thâm đột nhiên giật mình, sinh ra một dự cảm không tốt.

Ban đầu cho rằng mình sẽ chết, nên đã nói như vậy với Noãn Noãn.....

Cố gắng gọi điện thoại cho cô, nhưng truyền đến chỉ là giọng nói máy móc lạnh băng: Điện thoại ngài gọi đã ngừng sử dụng.

Nội tâm bị đánh úp lạnh lẽo đến thấu xương.

Anh hận không thể chết ngoài ý muốn trong lúc làm phẫu thuật.

Sau khi xuất viện, để tiện chăm sóc khôi phục cơ thể, anh trở về Cố Trạch ở, tạm thời không đi làm lại, ru rú ở trong nhà, thỉnh thoảng, khi lái xe qua Sắc Vi hoa viên sẽ đi chậm lại, chẳng qua anh cũng không có dũng khí nghiêng đầu nhìn ban công căn phòng lúc trước Ôn Noãn từng ở một cái.

Thì ra có một loại đau đớn, gọi là nước đã đổ khó mà hốt.

Ngày xuân hoàng hôn tới sớm, thời tiết sáng sủa, trời chiều cũng sớm chìm vào các tòa nhà kiến trúc, Cố Dạ Thâm chậm bước ra khỏi Cố Trạch, lùi thui độc hành tới công viên nhỏ gần một toà nhà.

Hoàng hôn mỗi ngày, anh đều tới sân cỏ lớn đi lại, thời khắc này cỏ rất xanh tốt, từng mảng lớn xanh mơn mẫm, chung quanh còn có các loại hoa xuân mới nở, rục rờ muôn vẻ.

Anh đứng ở sân cỏ bên cạnh hồ nhân tạo, bóng lưng hiu quạnh cô đơn, cùng cảnh xuân rục rờ quả thật là đối lập rõ rệt.

Cho đến khi có tiếng chó sủa “gâu gâu” và cọ xát lung tung bên chân anh, anh mới từ từ lấy lại được tinh thần, cúi đầu nhìn xuống, là một con chó nhỏ màu trắng đang thân thiết bám vào ống quần anh, đang ngẩng đầu lè lưỡi hồng lên nhìn hắn, đôi mắt léo sáng, bộ dáng hết sức hưng phấn.

Gần như cùng lúc đó, con người đen thẫm thâm thúy của Cố Dạ Thâm cũng sáng lên, anh khom lưng ôm lấy chú chó nhỏ: “Niếp Niếp!”

Niếp Niếp nhìn thấy chủ nhân cũng rất hưng phấn, nhỏ giọng kêu mấy tiếng rồi cọ cọ vào mặt anh, anh ôm một đồng mềm mại, lộ ra nụ cười nhiều ngày nay mới có. Chiều Hỉ nói bị làm mất, nhưng hiện tại nó trắng tinh, trên người còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, hiển nhiên là được một người tốt nuôi.

Giống như có tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, anh xoay người, nụ cười ngưng trên khóe môi.

Hàn Triết?

Về mặt Hàn Triết lo lắng đi tới, cái gì cũng không nói, chỉ móc từ trong túi ra bao thuốc lá đưa anh một điếu, rồi cũng thuận tiện đánh lửa châm cho anh.

Khói mù bay lượn lơ, mặt mày Cố Dạ Thâm cũng bao phủ một tia nghi ngờ không rõ, hỏi lâu mới mở miệng: “Không phải cậu và Noãn Noãn, di dân định cư ở Mỹ sao?” Giọng nói anh khàn khàn, mấy ngày nay, anh rất ít khi mở miệng nói chuyện.

“Di dân định cư ở Mỹ?” Hàn Triết nhú mày, tiếp theo cười lạnh, “Tôi thật sự cũng tính như vậy, chỉ tiếc.....”

“Cái gì?”

Giọng nói Hàn Triết đau thương: “Ôn Noãn đã không còn cơ hội nữa.”

Con người anh đột nhiên co rút, Cố Dạ Thâm khóa chặt lồng ngực: “Có ý gì?”

Ánh mắt Hàn Triết oán hận, hận không thể biến ánh mắt thành lưỡi dao sắc bén đâm về phía anh, cuối cùng, cậu chỉ nặng nề mở miệng: “Anh đi theo tôi, nhìn một chút xem cái người đẩy cô ấy ra đã làm ra chuyện ngu xuẩn như thế nào!”

Cố Dạ Thâm ngạc nhiên và nghi ngờ không ngừng, mơ hồ có dự cảm xấu, về mặt ngồi trên xe mặc dù bình tĩnh, nhưng ngực lại nín chặt không giải thích được, Niếp Niếp được đặt ở trên đầu gối cũng như bị lây cái gì, trở nên rất an tĩnh.

Khi nhìn thấy nghĩa trang Tây Sơn công cộng xa xa qua kính chắn gió, nín chặt trong lòng anh chợt giật mình, giống như có cái gì đó bị đập vỡ.

Ôm Niếp Niếp xuống xe, anh không dám bước về phía nghĩa trang công cộng một bước, chỉ cảm thấy dưới chân như đổ chì, có sức nặng ngàn cân.

Hàn Triết lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, trực tiếp đi vào.

Tia nắng hoàng hôn từ từ âm dần, anh đi theo Hàn Triết vượt qua các ngôi mộ, từng bách xanh murót, đi qua một hàng, tự dung nhiều hơn một phần âm trầm và sợ hãi.

Đoạn đường rất quen thuộc, là hướng mộ của bà nội và Đồng Diệu, lòng của anh có chút buồn lòng, vậy mà một khắc sau, anh lạnh từ đầu tới chân, máu toàn thân như bị đóng băng.

Bên kia mộ Đồng Diệu, có một bia mộ mới lập, trên ghi: Mộ Ôn Noãn.

Anh cứ đứng bất động ở đấy, lời nói u oán đau đớn của Hàn Triết xẹt qua bên tai: “Hôm anh làm phẫu thuật, cô ấy vì cứu Niếp Niếp vượt qua đường cái, bị xe đi nhanh tới đâm vào, nên.....”

Thân hình cao lớn rốt cuộc không nhịn được nữa, Cố Dạ Thâm ngã quỵ gối, Niếp Niếp ôm trong tay cũng bị ngã xuống, không rõ chân tưởng vì sao bị đau kêu “gâu gâu”, ở nghĩa trang yên tĩnh vang lên âm thanh hết sức dị thường bén nhọn.

Linh hồn anh giống như bị hút vào tấm bia mộ mới, xương cốt bị cắn nuốt tùy ý tràn ra từ trong lòng, cổ họng giống như có vật gì đó chặn rất chặt, làm cho anh đau, hít thở đều ngừng trệ. Tay anh run rẩy vuốt đi ảnh trên mộ, cô cười an tĩnh mà dịu dàng, trong mắt có chút thông minh nho nhỏ, lại làm đau mắt anh.

Từ nay về sau, nụ cười này, anh cũng không thể chân thật nhìn thấy nữa.

Cảm xúc lạnh lẽo thấm vào đầu ngón tay, bên cạnh di ảnh anh cảm lên một chiếc lác tay, nỗi đau quá lớn, rốt cuộc cũng không khống chế được, rơi lệ.

Thiên thượng nhân gian.

Thì ra là không phải cô và Đồng Diệu, mà là cô và anh.

“Thiên thượng nhân gian”, là tự tay anh tặng cho cô.

Thiên thượng nhân gian, là một tay anh tạo thành.

Anh cúi người ôm lấy bia mộ, mặt dán vào di ảnh, nước mắt rơi vào gương mặt của cô.

Ánh chiều tà le lói, anh cứ quỳ nằm như vậy, không nhúc nhích, Niếp Niếp đã an tĩnh từ lâu, khéo léo ngồi bên cạnh anh, Hàn Triết lạnh lùng nhìn anh, nụ cười quỷ dị trên môi từ từ khề nằng.

Đêm xuân lạnh như nước, mãi cho đến khi đêm khuya, Cố Dạ Thâm cũng không có ý tứ nhúc nhích, Hàn Triết đi tới ngồi ôm lấy Niếp Niếp đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa tay dè vai anh: “Trở về thôi.”

Ánh mắt Cố Dạ Thâm đau đớn kịch liệt, lời gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu đến mức không thể nhìn thấy.

Hàn Triết cười lạnh: “Cố Dạ Thâm, bây giờ anh làm ra bộ dạng bị thương này là muốn cho ai nhìn! Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy! Anh ngu xuẩn ích kỷ, tự cho là đúng, cô ấy ra đi cũng tốt, tránh cho về sau đi theo anh, gặp phải chuyện gì lại bị đẩy ra, bị anh làm tổn thương mạnh mẽ!”

Cố Dạ Thâm bị mắng xối xả, nhưng không lên tiếng biện minh, rốt cuộc anh biết, anh đã sai lầm rồi, thì ra từ nay về sau, anh sẽ không thể học được thế nào là yêu nữa.

Một người cường thế bá đạo không đứng, một người yên lặng không đứng, hiện tại hiểu được, anh muốn người yêu, cũng đã không còn ở đây.

Hàn Triết vẫn chưa hết giận, lời nói tiếp tục lạnh nhạt: “Anh không đi, là muốn chết rét ở chỗ này à, hay là suy nghĩ muốn đập đầu chết tại đây? Cố Dạ Thâm, anh thật đáng chết, Ôn Noãn thật vất vả mới nguyện ý lần nữa yêu một người, anh lại hung hăng làm tổn thương cô ấy như vậy! Anh cho rằng, lần này cô ấy đau, có thể ít hơn so với lúc Đồng Diệu rời đi sao? Nói cho anh biết, không ít hơn chút nào đâu, lần này, cô ấy đau đến mức muốn khóc cũng không khóc được!”

Đưa tay túm Cố Dạ Thâm từ bia mộ đứng lên, cậu lão đảo lui về phía sau hai bước, anh lật lại người rồi ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay dùng sức nín chặt đầu, cả người đều đang run rẩy, trong đêm tối không nhìn rõ về mặt anh, chỉ có thể nghe thấy tiếng nức nở nghẹn ngào như một con thú đang gào thét.

Hàn Triết có chút không nỡ nhẫn tâm, đứng ở bên cạnh anh: “Tôi đưa anh đến nơi này, anh mới phẫu thuật không lâu, nếu vì chuyện này mà có việc gì không hay xảy ra, tôi cũng không muốn bị Ôn Noãn oán chết đâu!”

Câu cuối cùng này, cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, nhưng với Cố Dạ Thâm đang rất bi ai, trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể nghe được thâm ý trong đó.

Ngày thứ hai từ nghĩa trang Tây Sơn công cộng trở về, Cố Dạ Thâm liền trở về Tân Giang hoa viên ở một mình, trong căn phòng này, tràn đầy những kỷ niệm liên quan giữa anh và cô, những thứ kia hoặc là của Ôn Noãn hoặc là gợi nhớ lại Ôn Noãn, vậy khốn anh đến com cũng không nuốt trôi, cả người

như mất linh hồn, thường ôm Niếp Niếp lặng ngồi ở trước cửa sổ, không lộ vẻ gì, cũng không mở miệng nói chuyện, một mình giật mình rồi lại hoảng hốt.

Có lúc, anh sẽ lấy DV đã từng quay ra xem lại không biết bao nhiêu lần, trong hình cô ở trong phòng bếp rửa bát, người hơi nghiêng về phía trước, đường cong đẹp đẽ, chén và đĩa chạm vào nhau cùng với tiếng nước chảy ào ào có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhìn một chút, ngực như bị mãnh thú xé rách đầy đau đớn, không ai biết, khi nhìn tới bia mộ đó thì anh có bao nhiêu hối hận với hành động ban đầu của mình, anh tình nguyện bị Trâu Khánh Xuân phẫu thuật thất bại dẫn đến chết ngoài ý muốn, cũng không nguyện ý sau khi giải phẫu thành công, thì thấy bia mộ lạnh lẽo của cô.

Có lúc, căn hộ gia đình trên lầu sẽ bật ca khúc (Mất hạnh phúc) trên internet, anh ngồi ở ban công, nghe không biết bao nhiêu lần”

{Không cho em được hạnh phúc em muốn.

Cho nên lựa chọn rời khỏi

Bởi vì yêu nên để cho em ra đi

Chọn một kết quả tốt hơn

Anh cầu xin em đừng nói với anh lời tàn nhẫn

Ai có thể cam tâm nhận thua

Đem người yêu bỏ đi nơi khác

Ai có thể cảm nhận được nỗi đau xe tâm hồn

Nếu như con đường tình yêu còn có thể quay lại

Anh sẽ không để em lại khóc vì anh nữa

Hôm nay còn lại một người vô dụng không thể tha thứ

Vứt bỏ hạnh phúc của mình

Lúc trước yêu anh đã lựa chọn con đường cuối cùng là thối lui

Hôm nay nhìn lại phần tình yêu bị vứt bỏ này

Nếu như trời cao có thể cho anh một cơ hội nữa

Anh nguyện ý buông tha tất cả ném tất cả tiền đặt cược}

.....

Thì ra anh chính là một người ngu ngốc đến không có thuốc nào cứu nổi!

Cố Khang Khang nâng cao bụng bầu lại một lần nữa đến nhìn anh, hộ gia đình trên lầu đang phát bài hát này, anh ngồi ở ban công, ôn Niếp Niếp nghe, Khang Khang đi vào, đầu anh cũng không quay lại.

“Anh, buổi trưa đã ăn cơm chưa?” Khang Khang thấy yên ắng lạnh lẽo, sau khi hỏi thì cô nhìn phòng bếp một cái cũng biết mấy ngày nay chưa từng dùng đến.

Cố Dạ Thâm không trả lời.

Khang Khang lại mở tủ lạnh ra, bên trong trừ sữa tươi của Niếp Niếp thì không còn gì cả, cô thờ dãi đi tới: “Anh, đã bao nhiêu ngày anh chưa ăn cái gì rồi? Chúng ta đi siêu thị mua chút đồ, có được hay không?”

Cố Dạ Thâm ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt tan rã, người gầy đến không còn hình dạng gì, trong cổ họng anh không phát ra được âm thanh nào, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Cố Khang Khang gấp đến độ không thể làm gì được, cuối cùng chỉ đành phải đánh bài đồng tình: “Anh, anh sẽ không độc ác đến mức để em nâng cao bụng bầu xách đồ từ siêu thị trở về chứ! Không đồng tình với em thì cũng phải đồng tình với cháu ngoại mình, có phải hay không?”

Cô mong chờ nhìn anh, thế nhưng anh vẫn không đáp lời, đang lúc cô thất vọng định buông tay thì anh đứng lên, giọng nói khàn khàn như bệnh thời kỳ cuối: “Đi thôi.”

“Được.” Cố Khang Khang thờ phào một cái, đưa tay, “Đưa chìa khóa xe cho em.”

Cố Dạ Thâm nhìn chiếc bụng to của cô một cái, lắc đầu: “Anh có thể đi.”

“Cũng được.” Khang Khang không miễn cưỡng, dù sao phụ nữ có thai lái xe cũng nguy hiểm hơn, đi tới cửa, cô phát hiện anh còn ôm Niếp Niếp đã nói, “Đề Niếp Niếp ở trong nhà đi.”

Cố Dạ Thâm vuốt ve cái đầu của nó, “Không cần.” Niếp Niếp thật biết điều, rất an tĩnh.

Ở trong siêu thị mua một đóng lớn thức ăn, sau khi ra ngoài, Khang Khang lại mở miệng: “Anh, anh mới phẫu thuật không lâu, sao tinh thần lại chán chường như vậy? Người chết không thể sống lại được, anh đừng bi thương đau đớn nữa, Ôn Noãn cũng không về được, anh không dễ dàng gì mới tránh khỏi được một kiếp, cái mạng này nếu bị cô phụ, không phải là uổng phí những thứ đã mất đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Kết Cục Mới (3)

Edit: Lovenoo1510

Cô vừa nói vừa đi, Cố Dạ Thâm chợt ném túi hàng xuống, bất chấp tất cả mảnh liệt xuyên qua dòng xe đang chạy, hướng về phía đường đối diện, cô chỉ kịp hô một tiếng “Anh”, anh đã bắt lấy cánh tay của một cô gái mặc bộ quần áo dài màu xanh dương.

Đội cô cẩn thận xuyên qua dòng xe chạy đến, thì anh đã ngơ ngác đứng đó buồn bã như người mất hồn, trong miệng lầm bầm nói: “Thì ra không phải là cô ấy, làm sao có thể là cô ấy được.”

Cô nhìn cô gái đã đi xa kia, nhất thời mất mũi đều chưa xót, bóng lưng cô gái ấy, rất giống Ôn Noãn.

Quay lại nhật đồ, Cố Khang Khang lôi Cố Dạ Thâm vào khách sạn Nhất Gia Phong Vĩ, nhưng nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị, anh chỉ giờ đưa lên rồi chậm chạp không gấp, rốt cuộc nửa ngày lại hạ xuống: “Khang Khang, anh ăn không vô.”

“Anh, như vậy sao được!” Khang Khang gấp chút cá xắt lát và một ít rau, “Dù sao cũng ăn một chút, bộ dáng của anh đoạn thời gian này, em đều là phải gạt cha mẹ, nếu để bọn họ thấy, sẽ khó mà nói được! Anh còn phải để cho bọn họ lo lắng nữa sao?”

Nghe thấy lời nói này, Cố Dạ Thâm chỉ đành phải cầm đĩa lên lần nữa, ăn một chút rau, cơm được nửa miếng, lại phun ra, anh để đĩa xuống, đôi tay đè lên trán: “Khang Khang, hiện tại anh thật sự ăn không vô, một chút cũng ăn không vô!”

Khang Khang không thể làm gì, đứng dậy tính tiền: “Thôi, món ăn bên ngoài quá nhiều dầu mỡ, về nhà làm cũng được.”

Mùa xuân ở Phong Thành nhiều mưa, trước một khắc còn nắng ấm, sau một khắc bầu trời đã chuyển tối, ngay sau đó mưa phùn mù mịt bay xuống.

Sau khi hai người rời khỏi, gió khẽ thổi tới, cả trời đã là một làn mưa bụi sương mù.

Cố Dạ Thâm cởi áo khoác tây trang xuống khoác lên đầu Khang Khang, có người bên cạnh giờ điện thoại qua, nội dung nói chuyện làm động tác trên tay anh cứng lại: “Ôn Noãn, đang làm gì đó? Minh lập tức sẽ tới, giúp mình chọn mấy bông hoa cúc tháng sáu nhé, còn có.”

Anh đột nhiên quay đầu lại, thấy rõ Hàn Triết đi sát qua mình, tế bào toàn thân anh giống như sống lại.

Hình như Khang Khang cũng chú ý tới, tròn to mắt không thể tin.

“Khang Khang, em ngồi taxi về Đại Trạch trước đi.” Cố Dạ Thâm đỡ Khang Khang đến ven đường, ngăn một chiếc xe lại.

Sau khi Khang Khang lên xe, anh xách thức ăn sai bước về bãi đậu xe, thấy Hàn Triết vào một chiếc xe ở xa xa, anh lập tức chạy về phía BMW của mình, Niếp Niếp đang nằm ở trên cửa sổ chờ anh, sau khi anh tiến vào, xe Hàn Triết vừa lúc đi qua bên cạnh xe anh, anh lập tức đi theo.

Rốt cuộc, anh đã cảm thấy trái tim mình đập lại.

Xe đi về phía tây, kiến trúc các tòa nhà chọc trời dần dần thành nhà dân thấp bé, tới một mảnh ruộng đồng cây cối xanh ngắt trồng trái thì đã rời khỏi Phong Thành, từ từ, tiến về phía Hoa Huỷ nơi trồng muôn vàn hoa nổi danh của Sóc Thành, mưa phùn rơi liên miên.

Cuối cùng Hàn Triết cũng dừng xe ở trước cửa một căn nhà hai tầng phổ thông, sau khi cậu tiến vào, khoảng nửa giờ đã ra ngoài, có mấy cô gái trẻ ôm hoa cúc tháng sáu để vào đuôi xe, cậu cũng không lái xe về phía đường cũ, mà trực tiếp đi dọc theo con đường phía trước.

Cố Dạ Thâm lập tức khởi động xe lần nữa, đi qua hàng nhà dân thì tốc độ của anh chậm lại, xe Hàn Triết đã không thấy bóng dáng, vì vậy anh xuống xe.

Đi tới cửa một căn nhà, anh liền thấy trong phòng có mấy người phụ nữ nông thôn đang ngồi chơi mạt chược tại một chỗ, một bàn khác có mấy cô gái trẻ đang xúm vào chơi tú lơ khơ, huyền não não nhiệt.

Có cô gái nhỏ xinh đẹp vậy ở bên cạnh nhìn thấy anh, lập tức cười khanh khách tiến lên: “Chào anh, tôi là A Khuyết, anh tới đặt hàng hoa sao?”

Cố Dạ Thâm khẽ gật đầu: “Xin chào, tôi tới tìm người, xin hỏi ở chỗ các cô có cô gái nào tên là Ôn Noãn không?”

“Ôn Noãn?” Những người khác nghe thấy cũng nhìn sang, ánh mắt lóe lên.

Cô gái nhỏ đứng ở bên cạnh anh cười lắc đầu: “Chỗ chúng tôi không có ai là Ôn Noãn, anh tìm cô ấy sao? Cô ấy là gì của anh?”

Cô ấy là gì của anh?

Cố Dạ Thâm cười khò, nói cảm ơn rồi xoay người rời đi.

Lái xe lượn một vòng quanh Hoa Hủy, trừ văn phòng cao ốc và một ít tòa nhà hai tầng, vài dặm xung quanh đều không có một căn nhà nào, đến văn phòng cao ốc hỏi thăm, cũng không có người nào là Ôn Noãn.

Cuối cùng, anh lại trở lại nơi dừng xe.

Hàn Triết gọi một tiếng Ôn Noãn trong điện thoại kia, có phải là do anh nghe nhầm không? Bĩa mỗ Ôn Noãn rõ ràng đang ở bên cạnh Đồng Diệu!

Người chết không thể sống lại, cô sẽ có ở đây sao? Cô còn có thể ở đây sao?

Niép Niép nhảy vào trong ngực anh, kêu ư ừ, lúc này anh mới phát hiện sắc trời đã tối, Niép Niép đại khái là đã rất đói bụng rồi.

Từ sau xe nhấc tới túi mua hàng, thật may là anh lo lắng Khang Khang cầm những đồ này bất tiện, nên anh đem lên xe, lấy ra hai hộp sữa tươi và một cái bánh bao, cầm ống hút vào, đem hộp sữa bỏ đặt ở trên ghế lót giấy ăn xung quanh trước mặt Niép Niép, đồng thời còn xé một miếng bánh bao để lên giấy.

Niép Niép vô cùng thông minh, chẳng những biết dùng ly uống sữa tươi, còn biết dùng ống hút, nó liếm hai miếng bánh bao rồi vui vẻ ngâm ống hút, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng “ư ư ư” thỏa mãn.

Rốt cuộc Cố Dạ Thâm cũng cảm thấy đói, ăn nửa cái bánh bao còn dư lại và uống một hộp sữa tươi khác.

Khang Khang gọi điện thoại tới hỏi thăm tình huống, anh nói đúng sự thật, cô buồn bã than thở: “Đúng vậy, tự em đi tham dự tang lễ của Ôn Noãn mà, còn ôm bình gốm đựng tro cốt của cô ấy nữa, cô ấy làm sao có thể khai tử hoàn sinh đây.”

Anh yên lặng không nói, tim như bị dao xiết chặt đau đớn, cô còn nói: “Nhưng rõ ràng Hàn Triết còn gọi Ôn Noãn trong điện thoại, thật kỳ quái.”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Dạ Thâm cũng không có ý định rời đi ngay, mặc dù biết rõ, nơi này không có Ôn Noãn, cô đã ngủ sâu ở nghĩa trang công cộng Tây Sơn rồi.

Sau khi Niép Niép ăn xong thì chơi ở trong xe một hồi liền khéo léo co rúc ở ghế lại phụ ngủ, anh đắp cho nó một cái chăn mềm chuyên dụng cho chó ở trong xe, sau đó an tĩnh nghe radio trên xe.

Bỗng có người gõ cửa xe, là cô gái ban ngày tên A Khuyết kia, sau khi mở cửa xe xuống, thấy cô che dù cười nhẹ nhàng: “Anh trai trẻ, nhất định là anh chưa có ăn cơm, buổi tối chúng ta nấu cháo trứng muối thịt nạc, gọi anh vào ăn chắc anh sẽ xấu hổ, cho nên tôi múc một chút tới đây.” Cô đưa bình nước giữ ấm trong tay ra.”

Mới đầu Cố Dạ Thâm còn dùng ngôn ngữ uyển chuyển để cự tuyệt, nhưng không chống đỡ được A Khuyết trái khuyên phải khuyên: “Anh trai trẻ, tôi đều đã lấy ra đây rồi, anh cứ ăn đi, hơn nữa anh không ăn tôi sẽ vứt hết, tùy tiện vứt sẽ rất đáng tiếc, không phải sao?”

Cô gái trẻ ăn mặc nhà nông tự nhiên sẽ không có ác ý gì, vì không muốn trái ý tốt của cô, nên anh đành phải nhận, cũng không ăn ngay, A Khuyết lại đứng tại chỗ không đi, cười híp mắt: “Anh trai trẻ, anh sợ tôi hạ thuốc chuột bên trong sao, tôi đợi anh ăn xong, còn phải lấy bình giữ ấm về rửa đây.”

“Vây, cảm ơn cô.” Cố Dạ Thâm bất đắc dĩ, chỉ đành mở bình giữ ấm ra, cháo còn nóng, hiển nhiên là vừa đổ vào, có mùi vị rất quen thuộc xông vào mũi.

Trong lòng anh khẽ động, trước cái nhìn soi mói của A Khuyết, anh ăn một miếng, còn không kịp nuốt, toàn thân đã chấn động, anh quay đầu lại ánh mắt thâm trầm: “Xin hỏi, cháo này là tay nghề của vị nào nấu vậy?”

Chỉ một miếng, anh liền biết là mùi vị của Ôn Noãn, bình thường cô nấu cháo trứng muối thịt nạc đều cảm giác có chút mát, vì cô cho tăng thêm Bì Đản.

A Khuyết mở to mắt nhìn một cái, cười hắc hắc: “Là di nhỏ của tôi, cũng là cô ấy bảo đưa tới cho anh.” Cảm giác chán nản mất mát đánh úp tới trong mắt, hương vị trong miệng Cố Dạ Thâm, hoảng hốt, mùi vị giống như vậy, giống như vậy, giống đến nỗi tìm anh cũng bắt đầu co rút đau đớn.

“Tôi chờ anh ăn xong rồi sẽ quay lại lấy bình giữ nhiệt.” A Khuyết chợt nói, không đợi anh đáp lại đã giờ cao ô chạy đi như một làn khói.

Cố Dạ Thâm buồn bã, tí mi thương thức tư vị của cháo, càng ăn càng cảm thấy mùi vị càng giống của Ôn Noãn nấu như đúc.

Anh ăn hết toàn bộ bát cháo.

Sau đó không lâu, A Khuyết tới lấy bình giữ nhiệt, đồng thời đưa cho anh một cái chăn nhưng để giữ ấm, cùng nụ cười dạt dào nói: “Đi nhỏ của tôi đoán tới nay anh sẽ ngủ trong xe, sợ anh chết lạnh, nên kêu tôi lấy cái này cho anh.”

Đại khái là người phụ nữ nhà nông chất phát lương thiện, nên mới chăm sóc như vậy với một người xa lạ.

Anh đắp chăn nhưng nằm trên ghế ngồi, áo khoác đã đưa cho Khang Khang, nên anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc màu xanh dương, đêm mùa xuân khá lạnh, anh ngủ vẫn phải mở máy sưởi.

Ngủ cũng không an ổn, có chút mưa rơi ngoài cửa kính, hình như ở trong mộng, lại như ở ngoài mộng, lúc nửa tỉnh nửa mê, anh luôn có cảm giác mình ăn cháo trứng muối thịt nạc, lại giống như có cô gái nhỏ cầm ô đi một vòng bên ngoài xe, anh không nhìn rõ mặt cô, chỉ cảm thấy tư thái rất quen thuộc, muốn cố gắng thấy rõ, nhưng chung quanh chỉ là một mảnh tối mịt.

Khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Niếp Niếp ở trong xe không ngừng kêu, bị giam trong xe hơn mười giờ, đại khái là nó bị nín đến hông rồi.

Khí hậu mùa xuân thay đổi rất nhiều, tối hôm qua còn mưa phùn tí tách, sáng sớm đã có nắng ấm nhẹ nhẹ, anh mở cửa xe, thả Niếp Niếp ra ngoài, mình cùng xuống xe theo.

Thời tiết đẹp, tấm màng mỏng che chắn đã bị để xuống, từng tầng lớn hoa cỏ nở muôn hồng nghìn tía, xinh đẹp nhiều vẻ, đôi mắt nhìn lại, thật là hùng vĩ, có nhân viên của Hoa Huy đang bận rộn.

Niếp Niếp giống như mới từ trong lồng giam được thả, đạt được tự do xông vào trong Hoa Huy, bốn chiếc chân nhỏ tung tăng chạy nhảy vui vẻ, nhưng nó rất khéo léo và thông minh, mặc dù hưng phấn đến mức kêu gâu gâu, nhưng lại không xông vào giữa giẫm hồng hoa non, chỉ chạy dọc theo bờ ruộng.

Cố Dạ Thâm cũng từ từ đi dọc bờ ruộng, gió mát mang theo từng đợt mùi hoa nhẹ nhàng thổi qua, không khí rất mát mẻ, dưới trời xanh mây trắng là một mảng biển hoa lớn, tâm cảnh tự dung trọng trải không ít.

Coi như không vì cái gì, thì ở trên xe cả một đêm, vào giờ phút này cũng cảm thấy thật đáng giá, trong nội thành nào có cảnh trồng trải xa xa như vậy.

Phía trước có tiếng nói cười của mấy cô gái cùng với tiếng kêu hưng phấn của Niếp Niếp, anh lững thững đi qua, A Khuyết đang ôm Niếp Niếp ở trong ngực: “Niếp Niếp, Niếp Niếp, người còn nhớ ta không?”

Trong lòng anh có chút ngạc nhiên và nghi ngờ, anh không khỏi mở miệng hỏi: “Cô biết Niếp Niếp sao?”

A Khuyết ngẩng đầu, cười sáng chói: “Chào anh trai! Thời gian trước, tôi có chăm sóc Niếp Niếp mấy ngày, nó thật đáng yêu, mọi người chúng tôi ai cũng thích.”

“À...” Cố Dạ Thâm chậm rãi gật đầu, “Là người nào tốt bụng đưa nó tới đây.....” Chợt, trong lúc vô tình ánh mắt anh dán lại bất động ở nơi xa, tiếp theo đó là chấn động toàn thân, hô hấp đều ngừng trệ theo.

Dưới trời xanh bao la, các loại hoa cỏ mệnh mông bát ngát, biển hoa và trời xanh gặp nhau ở tận cuối đường, một cô gái mặc bộ quần áo dài màu xanh dương đứng cô đơn giữa khóm hoa, gió thổi mái tóc dài mềm mại như thác nước của cô, giống như duy nhất trong ống kính của MV.

Mệnh lệnh trong đầu chưa phát ra, anh đã nhấc chân chạy về phía cô.

Xuyên qua bờ ruộng giăng khắp nơi, lướt qua hương thơm hoa cỏ ở bốn phía, bên tai là tiếng gào thét của gió, ánh mắt của anh chỉ vững vàng khóa lại một bóng hình, dưới chân một khắc cũng không ngừng nghỉ.

Cách cô chừng mười mét thì bước chân chậm dần, anh đã sớm một hồi không ngừng, anh chậm rãi vuốt trái tim đang đập cuồng loạn, không thể nói ra được sự vui mừng cùng cẩn trọng.

Đợi tới khi chỉ còn cách khoảng ba mét, anh dừng bước chân, nhẹ nhàng, thấp giọng thử dò xét gọi: “Noãn Noãn...”

Cô gái nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu, tóc dài quét qua khuôn mặt, sau khi quan sát anh một chút, thì từ từ xoay người, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp đến sòng nước chẳng xao: “Chào anh, anh tới đặt hàng hoa sao?”

Cố Dạ Thâm ngẩn người, tiếp theo bước nhanh về phía trước ôm cô vào trong ngực thật chặt: “Noãn Noãn, là em! Lần này thật sự là em rồi!”

Anh dùng lực buộc chặt hai cánh tay làm cô đau, anh giống như hận không thể đem cô khắc vào cốt nhục, từ đó hai người sẽ không bao giờ chia lìa nhau nữa, Ôn Noãn dựa dựa một cái, không tránh được trái buột của anh, chỉ có thể mặc cho anh ôm, lại không nói tiếng nào.

Cảm thấy người trong ngực an tĩnh không bình thường, Cố Dạ Thâm từ từ buông hai cánh tay ra, lại phát hiện Ôn Noãn đã rơi lệ đầy mặt, anh nhất thời luống cuống tay chân: “Noãn Noãn.....”

Đưa tay ra muốn lau nước mắt bên má cô, lại bị tay cô dùng lực gạt ra: “Anh đừng đụng vào em, em không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Ánh mắt Cố Dạ Thâm đau đớn kịch liệt: “Noãn Noãn, anh thật sự xin lỗi em, nhìn thấy em vẫn còn sống, thì dù lập tức chết đi, anh cũng hài lòng.”

Ôn Noãn tức giận nhìn anh, tận lực tỉnh táo dùng ngữ điệu hờ hững: “Cố Dạ Thâm, anh có lỗi gì với em sao? Anh bị bệnh hiểm nghèo, tỷ lệ phẫu thuật thành công không tới 20% vừa bắt đầu sẽ mất trí nhớ, sau sẽ chết, anh không có thời gian cho em hạnh phúc, cho nên mới phí hết tâm tư đẩy em ra, còn thay em chọn kết quả tốt, tình yêu của anh cao thượng vĩ đại như vậy, làm gì có chỗ nào có lỗi với em! Em không chấp nhận ý tốt của anh an bài chẳng lẽ không phải là không biết điều!”

Cô chợt không khống chế được tâm tình của mình, gần như giận đến mức không thể kiềm chế được tiếp tục tố cáo: “Chết! Anh chỉ biết chết! Cố Dạ Thâm, anh có biết nếu như phẫu thuật thất bại, em vẫn có thể biết kết quả, cho dù anh đã đẩy em ra, nhưng đột nhiên chứng kiến bia mộ lạnh lẽo của người mình yêu, anh cho rằng lòng của em sẽ không đau sao? Nếu như anh cho rằng không đau, như vậy khi nhìn thấy bia mộ của em bên cạnh mộ của Đồng Diệu, anh có cảm giác gì! Nói cho em biết anh có cảm giác gì!”

Cố Dạ Thâm vô lực cãi lại, chỉ lần nữa đem cô đang khóc không thành tiếng ôm vào trong ngực, đau đớn xin lỗi: “Nhìn thấy bia mộ của em, anh rất đau, rất đau, đau đến mức hận không thể lập tức chết đi. Noãn Noãn, anh hiểu mình đã sai rồi, vô cùng sai.”

Ôn Noãn từ từ bình phục lại tâm tình vô cùng kích động, cọ ở trong lòng anh, lấy áo sơ mi của anh lau nước mắt, thật lâu mới tức giận ngập ngừng nói: “Còn biết mình sai, cũng không đến mức bắt trị.”

Giọng nói ngữ điệu cũng phát sinh biến hóa rõ ràng, Cố Dạ Thâm sửng sốt, tiếp đó là mừng rỡ, cẩn thận thử dò xét: “Noãn Noãn, em hết giận rồi?”

“Giận! Rất tức giận! Em bị uất tức lớn như vậy, làm sao có thể không tức giận chứ!” giọng nói của Ôn Noãn đầy phẫn uất, vòng hai tay qua eo của anh thật căng ngày càng chặt, “

Giống như làm nũng lúc giận dữ, ánh mắt Cố Dạ Thâm thật sâu nhìn người trong ngực: “Được, em cứ trút hết lên anh, anh chịu, cam tâm tình nguyện chịu.”

Ôn Noãn muốn nghiêm mặt lên nổi giận tố cáo anh một phen, chợt không nhịn được cười lên, cảm thấy không khí này bị chính mình biến thành không nghiêm túc, thu lại nụ cười, gờ cánh tay lên vòng qua cổ của anh, đầu tựa vào vòm ngực anh cọ cọ, không nói một câu nào.

Thôi, anh còn có thể cho cô dựa vào đây chân thực như vậy, thì cái gì cũng đều không cần đề ý.

Com trưa là ăn ở trong phòng toà nhà hai tầng, đây là căn nhà của A Khuyết, hiện tại Ôn Noãn đang ở cùng cô ấy.

Lúc ăn com A Khuyết trêu ghẹo Ôn Noãn: “Tôi đã nói rồi, tối hôm qua vừa tự mình nấu cháo, vừa đưa chân nhung, làm sao có thể chăm sóc như vậy với một người xa lạ được! Chẳng qua cô cũng thật nhẫn tâm, hai người nào thì có người khó chịu, để cho anh ấy phải ngủ trên xe một đêm.”

Ôn Noãn thẹn đỏ mặt, ngẩng đầu lên lại thấy con người của Cố Dạ Thâm sóng cuộn phản chiếu hình ảnh rạn vỡ, trong lúc nhất thời làm cô đỏ đến tận mang tai.

buổi chiều, Ôn Noãn đổi đồng phục làm việc, cùng Cố Dạ Thâm dẫn theo Niếp Niếp đi Hoa Hủy, công việc của cô ở đây chủ yếu là tuần tra xem các loại hoa có bị gãy dập, hư hỏng hay bị côn trùng phá vào cuối chiều hay không, nếu phát hiện thì sẽ kịp thời xử lý, tránh ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của các cây hoa khoẻ mạnh.

Nơi này được chia làm năm khu vực lớn là đồng tay nam bắc và trung tâm, cô và A Khuyết cùng mấy cô gái nhỏ phụ trách khu phía đông.

Cố Dạ Thâm cũng vén tay áo lên nhặt những cánh hoa bị hư hại, mỗi ngày đều tuần tra một lần, hoa cỏ ở Hoa Hủy mọc rất tốt, hai người giống như đang đi ngắm hoa cỏ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Áp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chương 73.5

Chính ở lúc trước mắt thấy màn kinh thế hãi tục thì trong chớp mắt anh đang trong khiếp sợ nên không hề phát giác được mình “Tim đập thình thịch”, về sau trước khi bà nội ra đi đã giao phó cho anh muốn anh phụ trách Ôn Noãn thì anh cũng không ý thức được mà gạt đầu đồng ý yêu cầu của bà, cũng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Cho đến mấy năm sau rốt cuộc anh mới hiểu rõ, thì ra trong nháy mắt kinh ngạc đó, anh đã yêu cô gái cho dù có chết cũng không nói lời rời bỏ này. Một cô gái như vậy, nếu có thể được cô ấy yêu, đó chính là cô được tình yêu cả đời.

Vậy mà, cũng chính bởi loại chấp niệm này, bởi vì biết cô yêu anh, cho nên khi anh cho là mình sẽ mất đi trí nhớ thậm chí là sẽ chết mới quyết định đẩy cô ấy ra.

Cô từng điên cuồng như vậy, làm sao anh lại không lo lắng khi để cô lần nữa tận mắt chứng kiến di thể anh từ phòng bệnh đẩy ra, cô sẽ có hành động kinh người thế nào nữa đây! Tới lúc đó cô sẽ rất đau đớn, sẽ lại mất bao nhiêu năm khổ sở nữa đây?

Anh hoàn toàn không dám nghĩ.

Mặc dù một muốn chết, nhưng đứng sáu giờ kém năm Ôn Noãn đã tỉnh lại, bởi vì trời mưa, nên sắc trời ngoài cửa sổ có chút u tối, theo thói quen cô muốn duỗi thân mình đang co rúc, vừa động mới phát hiện đang bị người từ phía sau ôm chặt trong ngực, cánh tay vắt ngang ôm lấy hông, đầu cũng tựa trên vai cô, hô hấp trầm ổn có quy luật quanh quẩn ở cổ cô.

Lúc này cô mới nhớ tới lưu luyến triền miên tối hôm qua, trong nháy mắt đầu cô bắt đầu nóng lên, một đường đốt tới sau tai. Nghĩ rằng anh chưa tỉnh, nên Ôn Noãn cẩn thận quay đầu sang bên, lại bắt gặp đôi mắt đang toả sáng lấp lánh thậm chí còn có chút ý cười của anh.

Cả người cô nóng bừng lên.

“Anh đã tỉnh.” Cô quay đầu trở lại, giọng nói thật thấp.

“Ừ, đã tỉnh.” Thật ra anh căn bản cả đêm không có chợp mắt, “Có mệt hay không?”

Ôn Noãn lắc đầu một cái, “Tốt.” Mặc dù biết rõ anh không nhìn tới được, nhưng cô vẫn có chút xấu hổ cúi đầu.

“Vậy, Noãn Noãn.” Hơi thở của anh đã di chuyển đến bên sau tai cô, nhẹ nhàng cắn vành tai cô, giọng nói luôn trầm thấp như tiếng đàn vi ô lông, nhuộm □ khăn khăn. Cô cúi đầu đáp một tiếng, anh ở sau lưng đã nhẹ nhàng hôn.

Bình tĩnh lại lần nữa đã là một giờ sau, đợi hơi thở gấp của cô đều đặn lại, anh mới nhẹ giọng hỏi: “Có khó chịu không? Ôm em đi tắm nhé?”

Ôn Noãn không còn chút sức lực nào nháy mắt mấy cái, “Tự em làm là được.” Cô muốn ngồi dậy lại phát hiện chân và hông đều ê ẩm, động một cái cũng không có hơi sức, nhất thời vừa lúng túng vừa thẹn thùng.

Cố Dạ Thâm nhanh chóng mặc quần áo, tìm được khăn tắm tối hôm qua, quần cô từ trong ngăn ra, cẩn thận ôm đi vào phòng tắm.

Ba ngày sau, A Khuyết mới mang BMW của Cố Dạ Thâm trở lại, cười hề hề như một tên trộm, Ôn Noãn không có biện pháp với người này, chỉ có thể yên lặng, yên lặng. ...

Khoảng hai ba giờ chiều, bọn họ dừng lại ở biển hoa Diên Vĩ màu tím, Niếp Niếp ở trên đê đuổi theo một con bướm nhỏ vui vẻ chạy tới chạy lui, đột nhiên Cố Dạ Thâm hỏi: “Noãn Noãn, A Khuyết họ gì?”

“Hà?” Ôn Noãn cẩn thận rút một gốc cây hoa Diên Vĩ gãy yếu dòi đến nơi thừa thốt, suy nghĩ một chút mới trả lời, “Hình như là họ Cung.”

“Anh hỏi cái này làm gì?” Cô có chút kỳ quái hỏi.

“Cô ấy đưa quần áo của anh cô ấy cho anh mặc, là tác phẩm của Nam Phong Lâm. Nam Phong Lâm ngoại trừ là nhà thiết kế chính của Thâm Khang, thì cô ấy cũng có giao tiếp làm một ít đơn đặt hàng cho gia tộc trong giới thượng lưu, bình thường sẽ thêu dấu hiệu gia tộc hoặc ký hiệu đặc biệt ở mỗi một chiếc áo.”

“Vậy A Khuyết?”

“Cô ấy chắc là thiên kim duy nhất của đại gia tộc Nam Cung lớn nhất Sóc Thành.”

“A! Là người sẽ kết hôn với Hàn Triết.” Ôn Noãn kinh ngạc không dứt, trước tới ở Hoa Huy, cô và A Khuyết đã từng vài lần có duyên phận, bởi vì, A Khuyết từng làm phục vụ ở tiệm bánh ngọt Ấm Ấp của Hàn Triết.”

Hình như Hàn Triết không biết A Khuyết là thiên kim Nam Cung Khuyết của thế gia Nam Cung, lần này.

Sau đó cô hiểu đôi chút, có lẽ trước kia A Khuyết đã thích Hàn Triết, nếu không thì một thiên kim tiểu thư sao có thể sẽ làm nhân viên phục vụ ở trong một cửa hàng bánh ngọt!

Hơn nữa, ngày đó cô cứu Niếp Niếp đang vượt qua đường, một chiếc xe dừng lại khẩn cấp, chính là A Khuyết lái, cũng là cô ấy mang cô tới Hoa Huy này.

À, thì ra A Khuyết cũng lập kế hoạch từ trước.

Sau khi cô suy nghĩ lung tung một lúc mới ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt lấp lánh đang toả sáng và khoé miệng không cách nào che dấu được nụ cười kia của Cố Dạ Thâm.

Cô hí mắt lại, bật thốt lên: “Anh ở đây là lập kế hoạch gì vậy?”

Vốn chỉ là nhìn nét mặt thiên biến vạn hoá của cô cảm thấy có chút thú vị, thấy cô hiểu sai, nụ cười anh bất giác sâu hơn, dứt khoát theo lời cô nói: “Anh chính là có kế hoạch, nên cho em một buổi hôn lễ như thế nào.”

Ôn Noãn sững sờ, tiếp theo hơi nghiêng đầu nhìn anh: “Cái người này như vậy mà coi là cầu hôn sao?”

Anh nắm lấy bàn tay dính đầy bùn đất của cô: “Có phải không đủ đứng đắn, cũng không đủ lãng mạn phải không?”

“Anh cảm thấy thế nào?” Cô hỏi ngược lại, nhưng không có chút chú ý ý từ nào.

Con người trong mắt anh đen nháy sáng lung linh như ánh mặt trời, rất sáng, bàn tay anh vững vàng bao lấy hai tay của cô, “Nhiệt độ lòng bàn tay của anh như thế nào?”

Mặc dù không hiểu rõ vì sao đột nhiên anh hỏi sang chuyện khác, nhưng Ôn Noãn vẫn thành thật trả lời: “Ấm áp.” Không quá nóng, cũng không phải chỉ có một chút nhiệt độ không nắm chắc.

Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô chăm chú: “Sinh thời, nó sẽ luôn giữ nhiệt độ ấm áp đối với em như vậy.”

Trước khi ly hôn, anh cho rằng, hai người ở chung một chỗ, chỉ cần anh đủ yêu, dù đối phương có cảm giác với anh không, cũng không sao, sau khi ly hôn anh bắt đầu hiểu, một mình diễn kịch một vai, tình cảm có nóng bỏng hơn nữa, kết cục vẫn là thê lương.

Từ đó anh học được cách đem đầu tình yêu đi, để cho nó biến thành dòng nước ấm nhỏ chảy, lặng lẽ đem ấm áp cho người anh yêu, nhưng biến cố lần này lại lần nữa dạy anh, đầu yêu thương quá sâu, người ta sẽ cho rằng tình yêu dần nguội lạnh, mình cũng sẽ bị phản kháng lại.

Hiện tại, rốt cuộc anh cũng học được phương thức người đàn ông yêu: Giữ nhiệt độ ổn định, yêu trong ấm áp.

Dạ Thâm Noãn Noãn yêu.

Hồi cuối:

Hai tháng sau, đã là ánh mặt trời mùa hạ tươi sáng.

Xung quanh mười dặm đường phố Tây Ninh Tân, hôm nay rất náo nhiệt ồn ào.

Ô tô đi qua từng chiếc lại từng chiếc, trước xe đều dán chữ hỷ đỏ thắm, bốn phía đều được trang trí bởi các vòng hoa, rõ ràng là nghi thức cưới vợ.

Ở giao lộ thông đường Tây Trù Lão Nhai, Hàn Triết ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn từng chiếc từng chiếc xe hoa một lái qua trước mặt, khẽ cười hiện lên kìm đồng tiền.

Người có tình sẽ thành thân thuộc.

Lời nói tốt đẹp như vậy rốt cuộc cũng ứng nghiệm trên người cậu yêu, thật tốt.

Cậu nhớ tới ngày đó ở bên ngoài cửa bệnh viện, cậu cả kinh thất sắc chạy tới, cô té ngã xuống đất, trong ngực ôm thật chặt che chở một con chó màu trắng ướt nhẹp, anh dìu cô, chiếc ô tô phanh lại kịp thời, cô cũng không bị đụng vào, chẳng qua lúc ngã cùi chỏ và đầu gối bị rách một chút da, không có gì đáng lo.

Lúc đó anh vừa vội vừa đau, không nhận được trách cứ: “Ôn Noãn, có phải cậu không muốn sống nữa hay không?”

Cô đứng lên, không để ý tới vết thương trên người mình, chỉ ôm chặt con chó nhỏ đang run rẩy bầy: “Anh ấy nuôi thú cưng, anh ấy tốt, nó cũng phải thật tốt.”

Cậu ngẩn ra, rồi mới hiểu được ý của cô.

Khi cô yêu một người, ngay cả việc người ấy nuôi thú cưng cũng hy vọng nó thật tốt, không đành lòng nhìn nó mất mạng dưới bánh xe.

Chủ chiếc xe phanh khẩn cấp xuống xe, “Anh Hàn, em không biết vì sao cô ấy đột nhiên xông ra, có cần đến bệnh viện băng bó một chút không?”

Chủ xe là một cô gái nhỏ không nhiều tuổi lắm, cậu nhận ra cô là A Khuyết từng làm nhân viên phục vụ tại quán bánh ngọt Ấm Áp, anh còn chưa kịp mở miệng, Ôn Noãn đã lắc đầu: “Không cần đâu, bị thương bên ngoài một chút thôi, trở về dán băng keo cá nhân vào vết thương là được rồi.”

A Khuyết vì biểu đạt sự áy náy, nên cố ý kéo cậu và Ôn Noãn lên xe.

Anh ngồi ở ghế sau, rất nhanh đã đến Sắc Vi Hoa Viên cậu mở miệng: “Ôn Noãn, cậu nguyện ý giữ lời buổi hôn lễ này, nhưng, đi cùng với mình, cả đời, cậu có vui về hay không?”

Ôn Noãn liếc nhìn cậu một cái, rất không tự nhiên nhìn sang bên khác, nửa ngày mới nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Không đến nỗi không vui về……”

Nhưng không đến nỗi sẽ vui vẻ.

Câu trả lời đã kích người như vậy, làm con người của cậu âm ỉ, một đường suy tư đi qua mới chậm rãi nói: “Vây hay là thôi đi, buổi hôn lễ này của chúng ta, trong một khắc lúc cậu chạy ra khỏi bữa tiệc đã bị phá hỏng, mình đồng ý hủy bỏ, một khi hôn lễ xảy ra vấn đề, mình sẽ cưới thiên kim thế gia Nam Cung chưa từng gặp mặt.”

Ôn Noãn sững sờ nhìn cậu, cậu như không có việc gì cười: “Đây vốn chính là một canh bạc, mình thua, có chơi có chịu. Hôn nữa, thiên kim nhà Nam Cung, mình nghĩ chắc cũng không kém. Nhưng Ôn Noãn, mình muốn dùng một buổi tang lễ để đổi lấy buổi hôn lễ này.”

Thứ nhất, đối với khách khứa còn có chỗ giao đãi, thứ hai, cậu không cam lòng cứ để Ôn Noãn trở về bên cạnh Cố Dạ Thâm như vậy, người kia làm tổn thương cô như vậy, cậu muốn để cho anh ta nhớ đến khắc cốt ghi tâm sai lầm lần này!

Sau khi cậu nói lý do, thế nhưng Ôn Noãn lại đồng ý.

A Khuyết lái xe ở phía trước bỗng mở miệng: “Anh Hàn, lúc cử hành tang lễ phải đưa chị ấy giấu đi hơn nữa còn không thể để người khác dễ dàng phát hiện, em có một nơi để đi.”

Vì vậy, để A Khuyết đưa Ôn Noãn đến Hoa Huy ở Vạn Hoa Thiên Hồng, cậu ở lại, dưới sự phối hợp của ba mẹ cô, cử hành tang lễ.

Nhìn Cố Dạ Thâm thống khổ không dứt trước mộ cô, nhìn thấy anh ta sau đó sống qua ngày như tượng gỗ chết lặng không có linh hồn, nhìn thấy anh ta nhận nhầm người mà thất hồn lạc phách, nhìn thấy anh ta đau đớn đến com cũng không ăn vào, cậu nghĩ mục đích của mình đã đạt được.

Đau đớn khắc cốt ghi tâm như vậy, Cố Dạ Thâm mới quý trọng từng giây từng phút khi ở cùng cô.

Vì vậy, cậu gọi điện cho Ôn Noãn, giống như vô ý đi qua bên cạnh anh ta, dẫn anh ta tới Hoa Huy, lựa chọn việc thành toàn cho anh ta và Ôn Noãn.

Hiện tại, rốt cuộc bọn họ cũng kết hôn, như vậy rất tốt, hai người yêu nhau ở cùng một chỗ, ít nhất cũng không phải là “Không đến nỗi không vui.”

Phục hồi lại tinh thần đoàn xe rước dâu vẫn đang đi qua đầu đường, trong lúc vô tình quay đầu, cậu phát hiện có một chiếc xe dừng lại ở bên cạnh không biết từ bao giờ.

Sườn xe quen thuộc, hai xe đặt song song, làm cho cậu nhớ tới cảnh tượng ban đầu cậu ở cùng Đường Từ Khoáng ở Sắc Vi Hoa Viên cạnh tranh công bằng.

Từ từ hạ cửa kính xe xuống, lúc này đối phương cũng mở cửa sổ xe, quả nhiên là anh ta.

“Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Khẽ cười trong lúc chào hỏi, cả hai đều không hẹn mà cùng nhuộm chút khổ sở, Đường Từ Khoáng ném tới một điều thuốc, cậu tiếp được, châm lửa, xuyên qua làn khói lượn lờ xung quanh nhìn đoàn xe sắp đi hết, cũng không ai mở miệng nói chuyện nữa.

Hút xong một điều thuốc, xe ô tô đi qua phố Tây Ninh Tân đã đổi thành xe ô tô bình thường.

Cậu khởi động xe chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy Đường Từ Khoáng sâu kín mở miệng: “Sai lầm lớn nhất của đời tôi chính là chuyện mình đã dễ dàng buông tha Ôn Noãn, chuyện tốt nhất trong đời tôi đã làm cũng là ly hôn cùng Ôn Noãn.”

Hàn Triết cười nhạt: “Người ta đều nói nhìn người mình yêu hạnh phúc cũng là một chuyện vui vẻ, tôi đã từng không cam lòng, nhưng dù có không cam lòng cỡ nào, thì so với hạnh phúc của Ôn Noãn, có bao nhiêu quan trọng đâu.”

Cậu nói xong thì xe Đường Từ Khoáng đã biến mất khỏi tầm mắt, cậu cũng nổ máy xe rời đi, đi ngược hướng đoàn xe rước dâu.

Lần này, rốt cuộc cũng hoàn toàn tiêu sái rời đi.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Ôn Noãn trở lại chung cư cao cấp “Phù Sinh Nhược Mộng” mới mua thì đã mệt đến mức không chịu được, thật may là cô không uống được rượu, toàn bộ rượu đều do phụ dâu A Khuyết xung phong nhận uống thay.

Cố Dạ Thâm lại không được may mắn như vậy, may là từ lượng của anh tốt, nên bị chuốc đến say, nhưng bước chân cũng chỉ không vững một chút, ý thức vẫn còn thanh tỉnh. Anh nguyện ý uống nhiều rượu như vậy, là vì mình thật sự rất vui mừng.

Dựa nghiêng vào sofa phòng khách, vì vẫn còn men say nên mang theo nụ cười, kết hợp với cách ăn mặc hôm nay, càng có vẻ anh tuấn bức người, Ôn Noãn rót một cốc sữa tươi tới, cúi người đưa cho anh: “Dạ Thâm, uống cái này cho tỉnh rượu rồi đi tắm.”

Ánh mắt Cố Dạ Thâm trong veo nhìn về cô, khẽ cười nhận lấy cốc sữa, “Anh nghỉ một chút, em tắm trước đi.”

“.....Được.”

Đợi khi tắm xong trở lại, Ôn Noãn mặc một chiếc áo T shirt rộng đơn giản đứng ở cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió đêm khẽ thổi vào, thổi vào rèm cửa sổ thật mỏng, thổi tóc cô rối tung.

Rượu đã tỉnh, anh ở phía sau nhẹ nhàng vòng qua người cô, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Ôn Noãn đan năm ngón tay lên bàn tay anh, khẽ mỉm cười: “Đám cưới.”

“Hả?” Còn đang nhớ lại cả ngày nay sao?

“Bón đám cưới.” Giọng nói Ôn Noãn nhẹ nhàng, lộ ra chút thương cảm “Dạ Thâm, rốt cuộc đến đám cưới thứ tư em mới hoàn toàn hạnh phúc.”

Cố Dạ Thâm siết chặt hai cánh tay, để cho cô càng sâu vào trong ngực anh, cười khẽ: “Đồ ngốc, chúng ta còn phải làm chút chuyện có ý nghĩa, mới có thể càng hoàn mỹ vô khuyết.”

“Làm cái gì?” Còn có thể càng hạnh phúc hơn?

Người sau lưng đã tập kích hôn đến sau tai, anh nhẹ nhàng ngậm vành tai nhỏ của cô, giọng nói khàn khàn nhuộm □: “Noãn Noãn, đêm xuân rất ngắn.”

Anh dùng lực nắm chặt hông của cô, bế cô lên, xoay người đặt cô lên trên giường.

Về mặt thuần khiết, tuổi tóc đen mượt.

Hai tay chống ở hai bên đầu cô, đè lên mái tóc xanh đang tản ra, anh hôn cô, uyển chuyển lưu luyến.

Ôn Noãn bị anh dẫn dắt đến đầu tim cũng ngứa ngáy run rẩy, nhưng chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng, không khỏi vuron tay đẩy vòm ngực rắn chắc của anh một cái: “Dạ Thâm, chờ, chờ một chút.”

Đang động tình thì bị kêu ngừng, Cố Dạ Thâm ngừng một chút ngẩng đầu lên, ánh mắt tỉnh mịch nhìn cô.

Trên mặt cô hiện lên một chút giống như e lệ ngây ngô vui mừng, khoé mắt hiện lên nụ cười nho nhỏ, cô dịu dàng từ từ nói: “Dạ Thâm, anh, được làm ba rồi.”

Từ trong mắt anh như toé ra vui sướng, toả lấp lánh, mặt Cố Dạ Thâm gần như là vui mừng nhưn mảy, kích động đến nửa ngày cũng không thể tin xác nhận lại: “Thật sao? Là thật sao, Noãn Noãn?”

Ôn Noãn hé miệng cười: “Ừ. Sáng hôm trước ở thẩm mỹ viện gặp Ký Như Cần, sau cùng đi đến siêu thị gần đây mua thức ăn, em ngồi thấy mùi cá nên buồn nôn, vẫn là cô ấy nhắc nhở em.” Ban Đầu Ký Như Cần kéo cô đến siêu thị là vì ở quán nước Nhân Sinh via hè nói với cô những lời này còn giải thích thêm.

Vậy mà, mặt Cố Dạ Thâm đột nhiên trầm xuống, “Noãn Noãn, em xác định đó là phản ứng có thai, mà không phải là do dạ dày không tốt chứ?” Ký Như Cần liên hiệp với Lạc Sâm tính toán anh lần trước, nên anh cũng không dễ dàng tin cô ấy nữa. Sau đó anh khấn trương kéo Ôn Noãn, “Chúng ta tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận đi.”

Ôn Noãn dờ khóc dờ cười, chỉ chỉ trời tối om ngoài cửa sổ: “Anh còn chưa giải rượu đâu, hiện tại mấy giờ rồi?” Đều đã hơn một giờ sáng rồi.

Cố Dạ Thâm cũng bật cười vì mình khấn trương, lại ngồi trở lại mép giường: “Vậy sáng mai đi sớm.”

Anh khấn trương như vậy, Ôn Noãn rất vui, xoay người lấy một tờ giấy từ trong túi đã dùng ngày hôm qua: “Ngày hôm trước vừa nghe cô ấy nói, em liền tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

Mang thai được chín tuần rồi.

Nắm được những thứ này, Cố Dạ Thâm không còn bất kỳ hoài nghi nào, cẩn thận bế cô ngồi lên đùi, con người tràn đầy vui mừng không thể che dấu, bàn tay đặt lên trên chiếc bụng bằng phẳng của cô, nơi này, đang thai nghén một sinh mệnh bé nhỏ thuộc về cô và anh.

“Noãn Noãn, anh thật đáng thương.” Hồi lâu, Cố Dạ Thâm chợt nói.

“A.” Ôn Noãn bị lời nói của anh hù dọa, đáng thương? Hơn nữa, giọng nói luôn luôn trầm ấm còn có chút uất ức!

Anh chiếm lấy môi cô lâu bầu với giọng nói buồn bực: “Đêm dài đằng đẵng, sắc đẹp thay com chi có thể lướt qua rồi dừng.”

Thật may, vẫn còn nhiều thời gian.

Sau khi anh lướt qua nhiều lần, Ôn Noãn cảm thấy nên làm chút chuyện bù vào tiếc nuối đêm tân hôn, cô từ trong ngực anh đứng dậy: “Chờ em một chút.”

Khi trở về, trong tay cô cầm một bình nước bằng thủy tinh lớn và hai chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Bình thủy tinh chưa đầy nước trong suốt.

Cô rót nước từ bình vào hai ly thủy tinh, đưa cho anh một ly, cười dịu dàng.

Cố Dạ Thâm nhìn cô, lại liếc mắt ước chừng mực nước trong bình thủy tinh, từ từ mỉm cười.

Anh nhận lấy ly nước trắng kia, cầm nâng lên làm cô không kịp thu hồi tay.

Trong mắt cô hiện lên nụ cười thật sâu.

Anh hiểu cô

Cô hiểu anh.

Không có tiếng động nói đôi câu tâm tình ngọt ngào nhất thế gian.

Nguyên cùng người uống chung nước cả đời.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Tác giả có lời muốn nói: Bản này vẫn tới đây chính thức kết thúc, cảm ơn các bằng hữu đã ủng hộ suốt chặng đường, cũng cảm ơn những bằng hữu đã đến xem qua nhưng không có kiên trì xem hết kết cục.

Bản này viết rất không thành công, càng về sau càng cảm thấy càng ít người đọc, bởi vì sáng tác càng ngày càng cầu huyết. Nhưng ta vẫn theo đại cương viết kết cục này.

Cố Dạ Thâm yêu Ôn Noãn trong nháy mắt, ta đã do dự rất lâu vẫn quyết định viết ra, ta không biết viết như vậy có làm hỏng hình tượng Ôn Noãn không, nhưng thực sự, bản này lối suy nghĩ ban đầu chính là lên duyên ở một màn kinh hãi thế tục như vậy.

Cần Hiêu nói ta còn thương yêu Cố Dạ Thâm quá, quả thực vậy, sở dĩ cho một cái tục khí như vậy để có một cái kết hạnh phúc.

Mặt khác, những ngoại truyện về vai phụ kia, có nha, chẳng qua cũng không biết lúc nào có.... Mặc niệm.

Ta cũng cảm thấy, bản văn này, phần sau, quá mức cầu huyết.....

Hôn mê thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn: Tình Yêu Ấm Ấp Vào Đêm Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.